Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

21.4.186

Digitized by Google

CALLIMACHI

HYMNI,

EPIGRAMMATA

ET

FRAGMENTA,

EX RECENSIONE

JO. AUGUSTI ERNESTI.

TOMUS PRIMUS.

Digitized by Google

Digitized by Google

CALLIMACHI
HYMNI
et
EPIGRAMMATA
Lugb: Bat.
apud
S. et J. LUCHTMANS.
MDCCLXI.

CALLIMACHI
HYMNI, EPIGRAMMATA ET FRAGMENTA,

cum notis integris

H. STEPHANI, B. VULCANII, ANNAE FABRI, TH. GRAEVII, R. BENTLEJI;

quibus accedunt

EZECHIELIS SPANHEMII

Commentarius,

& notae nunc primum editae

TIBERII HEMSTERHUSII & DAVIDIS RUHNKENII.

Textum ad MSS. fidem recenſuit, Latine vertit, atque notas ſuas adjecit

JO. AUGUSTUS ERNESTI.

TOMUS PRIMUS.

LUGDUNI BATAVORUM,
Apud SAMUELEM ET JOANNEM LUCHTMANS,
Academiae Typographos. MDCCLXI.

LECTORI
ERUDITO ET AEQUO
S. D.
JO. AUGUSTUS ERNESTI.

Cum ego puer magno Graecarum literarum amore captus ad cognoſcendos earum auctores ſtudium meum contuliſſem, legiſſemque *Homerum*, qui mihi princeps omnium demonſtratus erat, non modo ingenio & ceteris ſcribendi virtutibus, ſed etiam uſu, quod ejus lectio ad omnium ceterorum intelligentiam plurimum prodeſſet, & eo non cognito nemo ceteros bene feliciterque tractare poſſet, proximus ab eo mihi fuit *Callimachus*, non aliam ob cauſam, quam quod *Spanhemii* Commentarium cognoscere cupiebam, quem prope ambitioſe commemorari videbam ab iis, qui in his literis aliquid vel eſſe putarentur, vel videri vellent. Non erat illa tum aetas apta tali lectioni, quae impediret potius ingenium puerile atque obrueret rerum copia, quam ad bene cognoscendum poëtam & accuratam Graecae linguae ſcientiam comparan-

dam valeret: ceterum etiam nunc illius ardoris & ſitis memoria delector: & cognovi per illius lectionis occaſionem etiam ipſos *Callimachi* hymnos: quorum ſimplicitatem in narrando atque etiam venuſtatem utcunque ſentiebam. Hic ergo quaſi aditus primus fuit ad familiaritatem cum eo poëta, quam poſtea etiam retinendam & ſubinde repetita lectione colendam duxi. Ita factum eſt id, quod in omni longiori & frequentiori conſuetudine amicorum ſolet, ut interdum vel viderem aliquid latentis vitii, vel videre mihi viderer, non quod poëtae ipſius eſſet; ſed quod ei ab aliorum vel negligentia vel mala ſedulitate & cura adſperſum eſſet. Coepi etiam haerere nonnunquam in ſenſibus verborum, ubi ante mihi plana viſa erant omnia, nec ſatisfaciebant interpretum reſponſa, omnium minime *Spanhemii*, apud quem, in tali difficultate, nihil niſi de verbis ſingulis latas & copioſas diſputationes reperiebam. Tanto magis dedi me non modo ad excutiendorum omnium & penitus perſpiciendorum diligentiam, ſed etiam ad curam ſanandi, ſi poſſem, vitiata, & illuſtrandi obſcura. Cum mihi viderer nonnihil profeciſſe, conſilium cepi edendorum *Callimachi* hymnorum & epigrammatum cum brevibus notulis, quibus vitioſa emendarentur & obſcura explicarentur, non ut ea re famae aliquid aucuparer, ſed ut copia eſſet exemplorum, ſi lectionibus interpretari poëtam vellem. Sed illud conſilium abjicere tum coëgit duplex *Callimachi* editio, altera Lipſienſis, quamquam nihil niſi textum

cum

cum Scholiis & vitioſa verſione habebat, altera Britannica cum *Thomae Bentleji* notulis. Neque vero poſtea meae me res ſiverunt ad illud conſilium redire, donec ante aliquot annos a *Luchtmannis*, qui de illo conatu meo reſcierant, rogatus ſum, ut meam ipſis operam in renovando Graeviano exemplo dicarem: quibus id negare, nec ipſorum, nec *Callimachi* cauſſa, ſuſtinui. Enimvero tum majoribus copiis, majorique apparatu & cura, rem agendam exiſtimavi, ſi quid dignum iſtius editionis ſplendore vellem, ut deberem, efficere. Eae igitur copiae quales fuerint, etiam per quos contraxerim, quomodo iis uſus ſim, quid a me & cura mea acceſſerit, in operis principio exponendum videtur. Nam de ipſo *Callimacho*, ejusque libris, laudibus, reprehenſionibus, commentatoribus, & ſimilibus, diſſerere, quod fieri in talibus praefationibus ſolet, quia non proprie ad editionis perfectionem pertinet, & longe ultra praefationis modum evagandi neceſſitatem imponeret, non placet.

Primum igitur omnium, librorum manuſcriptorum opem mihi advocandam exiſtimavi: cum notis doctorum virorum in *Callimachum* excutiendis animadvertiſſem, ſine tali auxilio ad edendum & caſtigandum poëtam acceſſiſſe, praeter *Stephanum*, omnes, ut qui ne editionum quidem veterum rationem ſatis diligenter habuiſſent: *Stephanum* autem non bonis & antiquis, ſed uno novitio & manifeſte interpolato uſum eſſe, & per eum textum factum eſſe longe,

ge, quam ante fuiſſet, vitioſiorem. Adii primum Florentiam, ſperans Mediceam maxime bibliothecam, e qua primum editum *Callimachum* exiſtimabam, aliquid auxilii mihi ſuppeditaturam. Et mihi *Menkenius* noſter per *Zachariam* V. C. conciliaverat Bibliothecae Cuſtodem, *Martinum*, qui Graecos Codices maxime tractaret. Hic vero, in magna voluntate mihi commodandi, ſibi facultatem nullam dari ſcripſit: nam nullum eſſe *Callimachi* ſcriptum Codicem in Medicea, & illum veterem, e quo primam editionem ductam putarem, non comparere, ſublatum haud dubie cum ceteris, quos ſatis conſtaret bibliothecae per fraudem eſſe detractos. Converti me ad Ambroſianam Mediolani, in qua unum & item alterum eſſe *Callimachi* exemplum ſcriptum, didiceram. Inde retuli duorum antiquorum e Sec. fere XI. librorum lectiones, per *Joannem Checcotium*, Canonicum & Archipresbyterum Vicetinum, Virum, ut per hanc occaſionem cognovi, literarum Graecarum exquiſita ſcientia inſtructum, quem mihi rogatu *Breitingeri*, V. Cel. & mihi amiciſſimi, conciliarat *Jac. Chriſtophorus Beckius*, Theologus Baſilienſis clariſſimus, cujus promtam voluntatem mihi in hoc genere inſerviendi vix ſatis poſſum laudare. Sed quam ſpem idem *Checcotius* fecerat impetrandorum mihi per amicos Venetos excerptorum Codicis, qui eſt in Bibliotheca S. Marci, ea vero irrita, non tamen illius, ut certum habeo, culpa fuit. Eorum potiundorum tanto major aviditas fuit, quod de

illo

illo Codice, quem ipſe olim vidit & tractavit, ita ſcripſerat, ut eum principem omnium eſſe, inprimisque adhibendum, diceret. Itaque cum ſpes per eum potiundi evaneſceret, aliam viam tentavi. Et putabam me jam manibus tenere, quae peterem, cum duo illuſtriſſimi ex urbe Veneta juvenes mihi in ea re officium ſuum ſponte detuliſſent, eſſentque coram polliciti, ſe, ut primum Venetias veniſſent, quod non ita multo poſt eſſe futurum, curaturos, ut ad me excerpta illius libri venirent. Sed ea res, neſcio qua de cauſſa, intra promiſſorum ſpem ſtetit: quam, propter opinionem de eo libro, in quam me *Checcotii* auctoritas impulerat, inanem fuiſſe, valde dolui: ceterum quando verebar, ne quid obſtaret votis meis, quod de medio tolli non poſſet, ultra laborare nolui. In Vaticana nihil eſſe ſcriptorum *Callimachi* librorum confirmarat mihi aliquis, qui cum Romam iter faceret, mea cauſa ſe collaturum cum edito exemplo promiſerat, ſi quis ibi talis liber eſſet: ſed poſtea mihi non modo idem ille *Checcotius* miſit lectiones duorum Codicum Vaticanorum in locis lacunoſis, ſed etiam *Barſottus*, Collegii Scholarum Piarum in Urbe Roma cum maxime Rector, Vir egregiae doctrinae, parisque humanitatis, lectiones eorum locorum, quae ipſi notata miſeram, e duobus Codd. excerptas miſit. Horum Codicum alter ſignatur N. CXLV. alter MCCCLXXIX. ex quo ipſo Cl. *Checcotius* excerptum, de quo ante dixi, miſerat: alterum autem e Codice, n. XXXVI. ſignato, erat. Omnes Codices Va-

 ticani,

ticani, ſunt autem quatuor, ſunt e Sec. XV. unus membranaceus. In hac denique parte plurimum etiam debeo benevolentiae ſingulari & humanitati *Davidis Ruhnkenii* V. C. qui Graecas literas in illuſtri Leidenſi Academia magna cum laude docet, mihique ſaepe poſt in hac praefatione laudandus erit. Ab hoc enim accepi Lectiones e Codice Regio Pariſinae Bibliothecae (de quo v. Catal. MSS. Regiorum T. II. n. 2763.) notatas, item e Voſſiano, qui eſt in Bibliotheca Leidenſi, denique in Epigrammatibus lectiones Cod. Palatini e Salmaſiano exemplo: quo nomine me ei plurimum devinctum profiteor. Atque haec prima veluti penſio eſt gratiae, quam ipſi libentiſſime exſolvo. Ceterum, qui horum librorum lectiones contulerit, facile, ut opinor, agnoſcet nobiſcum, Ambroſianos & Vaticanos ceteris meliores eſſe, certe ab interpolationibus magis liberos, quas Voſſianus II. in Cer. vſ. 16. habet. Omnes porro qui non interpolati ſunt Codices, clarum eſt ex uno exemplo fluxiſſe: adeo in lacunis & in lectionibus conſentiunt: quidam forte de Vaticanis ex editione Florentina. Nam ex iis unus ſcriptus eſt a. 1496. & ſatis conſtat, in principio, cum etiam exempla typographica rariora & cariora eſſent, ex illis ipſis deſcripta eſſe exempla alia. Praeter Codicum Excerpta nactus etiam ſum exemplum *Callimachi* ex editione *Vaſcoſani*, quod olim *P. Francii* fuit, memoratum ante *Graevio;* item aliud editionis Aldinae, de quo mox commemorabo. Hi libri ſi quid profuere, ſuis locis

locis indicavi. *Barneſius* ad *Homer.* Il. I. 414. commemorat *Stanleji* ad *Callimachum* notas: quae manu ejus ad oram libri ſcriptae intelligendae ſunt: quas vidi ante aliquot annos inter libros apud Osbornium Londini venales commemorari. Eae cujus inde venerint in manus, ignoro: me quidem fruſtra emtorem profeſſus ſum, cum ante me emtorem reperiſſent.

Poſt haec cura fuit, conferre inter ſe editiones, praeſertim veteres, quae non ſatis diligenter inſpectae ſunt ab editoribus ſuperioribus, etiam cum eas in manibus haberent, ne a *Graevio* quidem, fruſtra earum uſum commemorante in praefatione, cum nullo in loco, ubi uſum aliquem inſigniorem praeſtare poterant, eas vel inſpexerit, vel ex iis textum emendarit. Quod non reprehendendi *Graevii*, ſed admonendae juventutis cauſſa dico, ne ſtatim credat praefationibus aut titulis editionum, in quibus novi ſemper editores profitentur ſe ad librorum antiquorum fidem recenſuiſſe textum auctoris & emendaſſe, neve ſplendidas clarorum virorum editiones non excuſſas diligenter a ſemetipſis, aut ſine teſtimonio idonei judicis, a quo ſciunt critica diligentia excuſſas eſſe, caſtigatiſſimas & emendatiſſimas credant. Prima igitur editio eſt *Florentina* per *Laſcarim* facta, a. 1494. Ejus viſendae & comparandae cum ceteris facultas etſi mihi non contigit, tamen lectiones ejus a Graeviana diverſas accepi Londino, ubi Vir Reverendus, *Henr. Gally* id oneris ſibi imponi paſſus eſt a *Ruhnkenio* noſtro, ut eas, de Askewiano exemplo

plo notatas, ad me mitteret. Ea varietate inſpecta, vidi, vere me de *Aldina* (a. 1513. 8.) quae ei proxima eſt, ſuſpicatum eſſe, cum in ea meram eſſe repetitionem *Florentinae*, ſed de more talium repetitionum Aldinarum, cum larga acceſſione typographicorum vitiorum, conjeci. *Aldinam* excepit multo melior *Frobeniana*, a. 1532. 4. Nam manifeſta *Aldinae* vitia, ſi tamen ex ea, & non potius *Florentina* expreſſa eſt, correxit: quaedam etiam de conjectura, non ubique felici, mutavit. Prima haec habet H. in Jov. vſ. 80. πάξιν (non *Vaſcoſani*, ut in notis per errorem traditur) vſ. 83. ἄλις ὄλβου, & alia: quae aut operis aut *Matth. Aurogallo* debentur, qui exemplum Callimachium, cum appendice Gnomarum, Frobenianae officinae exprimendum dedit, ut in praefatione narrat *Sigismundus Gelenius.* Eas vero correctiones utrum e libro ſcripto, an de conjectura induxerit, etſi incertum eſt, tamen hoc mihi probabilius videtur. In hac editione etiam primum coeperunt expleri lacunae quaedam, ſed modo H. in Cer. 16. & 19. ubi vid. Secuta eſt editio *Pariſina* apud *Vaſcoſanum* a. 1549. ad calcem *Oppiani.* Ea repetiit Frobenianam, quacum & in ceteris, quae prima mutavit, & in explementis lacunarum conſentit. Quodſi quando diſſentit, quod ſuis locis notavimus, id, ut raro, ita profecto non libris antiquis auctoribus factum eſt. Huic proxima eſt editio *H. Stephani* a. 1566. in corpore poëtarum epicorum, cujus baſis eſt editio *Vaſcoſani*, ſive *Frobenii.* Haec prima

lacu-

lacunas omnes explevit. Nam in calce operis, in notulis ſcribit: *Callimachi editiones habui Aldinam, Florentinam majuſculis literis & Pariſinam (Vaſcoſani) lacunas ex vetere codice, qui & emendationes aliquot ſuppeditavit, explevi.* Itaque haec editio eſt mater textus, qui ab eo tempore vulgatus eſt appellatus. Eum prima repetiit *altera Parïſina* apud *Benenatum* a. 1574. 4. cum verſione Latina *Nic. Gulonii*, de qua poſt dicemus. Ceterum video in notis ad lacunas, in quibus ſcribendis, dum ſchedas meas ante oculos habeo, non ipſos libros, *Benenato* me tribuiſſe, quod *Henr. Stephano* & ejus editioni primae a. 1566. tribuendum erat, quam *Benenatus* expreſſit. Paucis annis poſt a. 1577. idem *Stephanus Genevae*, edidit *Callimachum* cum *Friſchlini* verſione proſaica & poëtica, notisque ejus & ſuis: in qua etiam epigrammata XXXIII. Latinis verſibus expreſſa, & fragmenta quaedam acceſſere: idque initium fuit epigrammatum addendorum & colligendorum fragmentorum. Sed in hac editione textus ſuperioris ſervatus eſt, niſi quod in H. in Cer. etiam alter verſus: Τοὺς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ &c. adjectus eſt ei, qui e manuſcripto libro in ſuperiori adſcitus erat. Hujus igitur textus ab eo tempore vulgatus fuit, ab omnibus repetitus, nulla controverſia iſtis ſupplementis mota.

Sed ante quam de editis libris, quoad epigrammata & fragmenta *Callimachi* exhibent, dicere pergimus, aliquid de lacunis, earumque explementis, ſeparatim dicendum videtur. *Checcotius*

cotius non dubitat, ea eſſe novitia & ejicienda. In quo plane ei adſentior. Sed de auctoribus eorum primum in H. in Lav. P. vſ. 135. 136. ſuſpicatur, expletos e verſione *Politiani*, qui hunc hiatum a ſe expletum fateatur, vertendo in hunc modum: *Vertex Jovis omnia nutu Perficit, & natae prorſus idem licitum eſt.* In quo dubitatio fortaſſe relinquitur haec, quod ſententia non ſatis ſimilis videtur. Sed de ſupplementis H. in Delum juvat adſcribere Viri eruditiſſimi verba ex epiſtola ad Cl. *Beckium:* „ *Roma mihi allatum eſt exemplum Callimachi Aldinum, quod* „ *Bibliothecae Barberinorum eſt. In hoc manu,* „ *ut conſtat certis argumentis, Jo. Georgii Triſſini, Vicentini, duae hymni* εἰς Δῆλον *oppletae ſunt lacunae eodem modo, ut in impreſſis* „ *legimus, niſi quod hic* ἠπείροιο φάραγγες *legitur, non, ut in editis,* ἠπείροιο πόληες. *Sed* „ *hoc animadverſione dignum, quod ad vſ.* 199. „ *qui itidem oppletus, ut in editis extat, ad* „ *marginem adſcriptum:* D. Marcus p. m. et. a. „ *quod absque dubio ſic efferendum:* D. Marcus „ piae memoriae & amicitiae: *intelligiturque* „ Marcus *ille* Muſurus, Cretenſis, *quem Triſſino amicum fuiſſe, ex quadam ipſius Triſſini* „ *epiſtola a. d.* XII. *Kal. Dec. a.* 1507. *ad Vincentium Macradium, Phyſicum & Medicum* „ *Vicentinum data. Unde pronum eſt colligere,* „ *horum ſupplementorum auctorem* Muſurum „ *eſſe, quae dein in Codicem MS. tranſierint,* „ *priusquam* Laſcaris *editio prodiret, quod a.* „ 1494. *factum.*" Haec ſpecioſa eſſe nemo neget.

get. Sed illud neſcio quomodo intelligat Vir doctiſſimus, quod, ea ſupplementa ante *Laſcaris* editionem in manuſcriptum librum veniſſe, ait. Nam lacunae iſtae etiam in Florentina ſunt. Mihi in manibus eſt ejusdem Aldinae exemplum, ad cujus marginem Germanus quidam, ut e figura literarum intelligi poteſt, Sec. XVI. notavit lectiones edd. Germ. i. e. Frobenianae & Stephanianae primae, quasdam etiam emendationes, quas in exemplo Germ. ab aliquo ſcriptas repererat. Ibi igitur vſ. 136. in H. in L. P. ſic expletur: Οὐδὲ Διὸς κορυφᾶς εἰς ἅλιον θυγάτηρ· & in margine adſcriptum eſt: *Sic eſt in Latina hic repoſitum.* Non dubitavi, quin hoc ad veterrimam verſionem Latinam pertineret, quae a *Jac. Crucio*, Bononienſi, facta eſt verſibus. Nec in eo me fefellit opinio. Nam ea ſic habet: *Is* (vertex J.) *fruſtra ut nihil annuit unquam: Sic hujus non ſunt irrita ſigna Deae.* Unde non dubitari poteſt, quin ſupplementum non hoc modo, ſed alterum quoque, quod in editis eſt, effictum ſit. Nam ecce in H. in Cer. vſ. 15. ſic ſonat: *Callichorum ad puteum Deae ter quoque languida ſedis:* unde verſus Graecus: Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσαο φρητὶ, facile fingi potuit. Nam alterius verſus Τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης &c. qui primum in Stephaniana Pariſienſi editus eſt, nullum veſtigium eſt in hac verſione. In eadem eſt poſt vſ. 19. *leges ut ſanxit amicas:* quod parere potuit ἑάδοτα τέθμια δῶκεν. Sed paullo poſt vſ. 24. 25. ubi in MSS. & edd. vet. nihil eſt, niſi pars prima prioris,

ris, & lacuna, quae moneat, verſum deeſſe, hi ſunt verſus: *Ut placeant mites populi: violentia contra Sit Cereri inviſa: id quod barbara monſtra probarunt.* In quibus clarum eſt, *Crucium* utcunque illam lacunam explere voluiſſe, ſi modo non abhorrerent, quae poneret, ab re. Sed ab hoc abit longius, quod hic in Graecis vulgatum eſt. In H. in Del. vſ. 177. 178. verſus hi ſunt: *Tum caſtra atque urbes Phocaeaque rura timebunt: Junctaque terra mari: camposque ardere propinquos Proſpicient:* ubi verſus primus, cum initio ſequentis, locum tenet duorum amplius verſuum vulgatorum: ſed ex eo, quod vulgatum eſt, non poteſt effictum eſſe. Nec vſ. 222. 223. ex hac verſione eſſe poſſunt, quae ſic habet: *Latonae interea ſortem miſerata malignam, Ira accenſa gravi atque exardens pectore toto.* Ceterum his comparandis omnibus, arbitror probabile fieri, illas lacunas conjecturis, partim ab ingenio *Marci Muſuri*, partim e verſione illa Cruciana, expletas, atque eas conjecturas manuſcriptis quibusdam recentioribus inſertas eſſe, qualis eſt Voſſianus.

Sed non ingratum nos putamus facturos lectoribus, ſi de illa prima verſione diligentius dicamus, cujus a nullo notitiam aliquam traditam reperi, praeterquam a Cl. *Saxio*, in Annalibus typographicis Mediolanenſibus, & ne ab hoc quidem ſatis plenam & accuratam p. DXI. ubi & praefationes Crucianae editae ſunt. Exſtat autem, teſte *Saxio*, editio hujus verſionis

ſine

ſine loco & anno; quam ille *Mediolano* vindicat, & circa extrema ſeculi xv. curatam putat. Utitur argumentis, uno ducto a praefatione & hymnorum & annotationum in hymnos, quarum altera dedicat verſionem *Galeatio*, altera annotationes fratri hujus minori, *Hieronymo Vicecomiti:* altero a commemoratione *Demetrii Chalcondylae* & *Jani Placentini*, quos Mediolani egiſſe conſtet, quorumque conſuetudine & judicio ſe uſum dicat. Addiderim, e priori praefatione intelligi, *Crucium* Mediolani a *Galeatiis* nutritum ſtipendiis: quod patris & filii majoris beneficio ſe dicat conſecutum eſſe, ut, quemadmodum ante in Latinis, ita nunc in Graecis literis verſari poſſit, ut alia praeteream. Sed Mediolanenſis editio repetita eſt *Bononiae* a. 1509. 4. cujus editionis exemplum reperi in Bibliotheca noſtra Paullina. Si in Mediolanenſibus exemplis annus editionis notatus eſſet, inde facile foret judicare, an Florentina editione uti *Crucius* potuerit nec ne. Sed mihi tamen valde probabile fit, eam, ſicut *Politiani* verſionem Hymni in Lav. P. e manuſcripto libro factam eſſe, quem forte & ipſum Ambroſiana Bibliotheca ſuppeditavit cum aliis. Nam in notulis Viri, quas adjecit verſioni, ſaepe proferuntur quaedam e libris Graecis, qui tum nondum typographorum praela ſubierant. Quae autem verſionis iſtius ratio ſit, ipſe exponit in epiſtola ad *Galeatium.* Nam ab initio ſe, dicit, ſingula fideliter i. e. verbum de verbo, exprimere voluiſſe: ſed mutato deinde conſilio, quod ſucceſ-

ſum non habuiſſet, *coepiſſe quaedam, quae feliciſſime Graece compoſita ſederent, pluribus verbis explicare* —— *pauciſſima admodum, beatiſſime conjugata, haud dijuganda putaſſe: qua ratione integras dictiones Graecas* (ῥήσεις ſcil.) *interdum inveniri.* Ex quo intelligi poteſt, ex verſione hac perpaucis in locis certo colligi poſſe, quid *Crucius* in libro ſuo habuerit: praeſertim cum non ediderit annotationes de verbis Graecis, quas in eadem epiſtola promittit. Nam quae in calce verſionis adjectae ſunt, alius generis ſunt, pertinentque ad interpretationem & illuſtrationem nominum propriorum: nec in iis quicquam eſt e critico genere, niſi quod H. in Del. vſ. 271. pro Κεγχνὶς legendum putat Κεγχεὶς. Si mihi hic libellus ad manum fuiſſet, cum notas ſcriberem, diligentius ubique contuliſſem. Nunc breviter, quae percurrendo libro notavi, commemorabo. H. in Jov. vſ. 13. ſic vertit: *hic viro mulier miſceri horreſcit.* Legit ergo ἐπιμίσγεσθαι, idque male intellexit. vſ. 90. legit ἐκόλυσας, aut potius ἐκόλουσας intellexit ἐκώλυσας; nam vertit: *impedis hos* &c. H. in Apoll. vſ. 51. οὐδέ κεν αἶγες δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες. *ut nunquam foeta eſuriat:* unde quid legerit, vix certo colligas, ut nec H. in Dian. vſ. 133. *nec genus abrumpit diſcordia.* H. in Del. vſ. 102. *Oeciadae.* ibid. 150. *donec eum affata eſt Coeaeis:* quo firmatur correctio a nobis inducta. Haec de prima illa verſione, poëtica, nec abſurda, dicta ſunt. Nec tacenda videtur altera verſio proſaica, vulgo non nota,

nec

nec ulli recentiorum editorum, aut *Fabricio*, memorata, quae eſt in editione *Benenati*. Ea habet auctorem *Nic. Gulonium*, qui fuit *Jo. Aurati* gener, & in Profeſſione Graecae linguae in Academia Pariſienſi ſucceſſor. v. *Sammarthani* Elog. III. 31. Etſi autem non ubique aſſequitur Graeci textus ſenſum, tamen multis locis accuratior eſt Friſchlinianâ, quae in editione poſteriori *Stephani* prodita, omnes poſtea editiones obtinuit, niſi quod interdum in ſingulis verbis eſt emendata. De ceteris verſionibus ſingulorum hymnorum, ut H. in Dianam, auctore *Sabino*, item H. in Lavacra Palladis, quam dedit *A. Politianus*, quia ſatis notae ſunt, non attinet dicere.

His igitur praeſidiis librorum ſcriptorum & editorum inſtructi contulimus nos ad formandum textum Hymnorum. In quo videmur nobis hoc conſecuti eſſe, ut ille pluribus locis emendatior, quam in ſuperioribus editionibus, nominatim Graeviana, quae adhuc emendatiſſima viſa eſt, prodiret. Supplementa lacunarum, de quibus diximus, non ejecimus quidem, ſed tamen incluſimus uncis, ut eo ſigno admonerentur lectores, non eſſe illa verba pro Callimachiis legenda. Uno in loco H. in L. P. vſ. 135. 136. melius viſum eſt ejicere ſupplementum, quod loco pepulerat lectionem omnium veterum librorum, quam certus & fidelis editor haud dubie praeferre debet merae conjecturae. De conjectura textum vix uno & altero loco mutavi, ſed in re manifeſta, & eruditiſſimorum

virorum conſenſu. Itaque non vereor, ne hoc nomine in temeritatis reprehenſionem incurram. Unum genus eſt, in quo parum aequis aut peritis temere feciſſe videri queam. Id pertinet ad dialectum Doricam, qua poëta uſus eſt in Hymnis duobus, in Lav. Pall. & Cererem: in quibus aliquoties lectionem vulgatam Ionicae formae mutavi in formam Doricam. Non ubivis hoc de judicio meo feci, ſed aliquoties ex auctoritate librorum ſcriptorum & editorum, interdum tamen etiam ſine talibus auctoribus. In ea re quid ſecutus ſim, paucis dicendum videtur: ita facilius intelligentes rem probaturos confido.

Qui librorum dialecto Dorica aut Ionica ſcriptorum exempla vetera tractarunt, non ignorant, librarios in iis magna vel licentia vel negligentia uſos eſſe. Nam infinitis prope locis formas Doricas & Ionicas mutarunt in vulgares & communes. In *Homero* aliquot locis hoc eſt ab *Clarkio* & a nobis nuper notatum: in *Herodoto* a Cel. *Weſſelingio* in Diſſertatione Herodotea. Habeo collationes *Theocriti* aliquot cum MSS. libris, in quibus paſſim licet videre Doricas lectiones, quae non ſunt in editis, & Ionicas viciſſim & communes, ubi in editis exemplis Dorica bene exprimitur. In his ipſis *Callimachi* Hymnis interdum Doriſmus negligitur in MSS. ubi in editis reperitur. Cum ergo boni editoris ſit, certam aliquam legem ſequi, arbitror in talibus libris, etiam ubi vetera exempla nihil adjuvent, Doricam formam reſtitui ſine temeritate poſſe, cum res tam multis aliis exemplis, & illa per-

petua

petua inconſtantia & non ferenda defendatur: Sed cum ſatis ex *Euſtathio* aliisque Grammaticis conſtet, idque bene demonſtratum ſit a Cel. *Valkenario*, non eandem ſemper Dorismi formam fuiſſe, ſed molliorem poſterioribus temporibus factam, ea non modo adhibenda eſt cautio & moderatio, ut ne in poſterioris aetatis ſcriptores velut in *Callimachum* aut *Theocritum* inducamus formas Doricas antiquiores & duriores, conſulamusque uſum, quem vel libri ipſi vel Grammatici veteres demonſtrant. Qua nos cautione uſos eſſe in iſta correctione reperient, qui eam explorare volent. Et ſunt quaedam, in quibus non auſus ſum aliquid mutare, quod certa ratio nulla ſuppeditabat.

Supra dixi, *Henr. Stephanum* initium feciſſe addendorum epigrammatum Callimachiorum ex Anthologia, & fragmentorum, quae in ſcriptis veterum notarat. Eo initio facto, poſt ſinguli editores aliquid addere de ſuo voluere: unde novae ſemper fragmentorum acceſſiones factae. *Vulcanius* primum ex *Etym. M.* collecta addidit ſuae editionis exemplis a. 1583. relicto tamen ex eodem opere ſpicilegio. Latius vagata eſt *Dacieria*, quae ex illo ipſo Etymologico, e Scholiaſtis pluribus fragmenta collegit, & notis correcta vel illuſtrata ſuae editioni adjunxit. Hanc vero longe ſuperavit *Spanhemii* diligentia, cujus collecta inſerta ſunt editioni Graevianae. Sed omnes longe longeque ſuperavit *Rich. Bentlejus*, cujus collectio pariter acceſſit Graevianae: de qua veriſſime judicat Cel. *Valkenarius* in not. ad *Schol. Leidenſia* in *Iliad.* XXII. vſ. 398.

398. cum *opus* appellavit *perfectiſſimum*, *quod homines publici reverentes a reliquiis poëtarum colligendis deterrere deberet.* Nec modo fragmentorum ſummam auxit, verum etiam epigrammatum ex Anthologia inedita. Utrique collectioni aliquid prodeſſe tentavimus. Nam aliquot epigrammata addidimus pariter ex Anthologia inedita, aut ab aliis inde prolata, quae *Bentleji* diligentiam fugiſſent, & alia quaedam ex edita Anthologia, quae conjecturis doctorum, ad *Callimachum* referrentur, inprimis *Salmaſii*, cujus notas eo pertinentes mecum communicavit Cel. *Ruhnkenius*. Ab eodem accepi Var. Lectiones Codicis Palatini ex Apographo Salmaſiano: praeter quas etiam Excerptis e MS. qui eſt in Bibliotheca Senatus Lipſienſis, & Schedis Rittershuſianis, uſi ſumus. Addidi etiam fragmentorum auctarium, in quo nonnulla a me obſervata & notata ſunt, pleraque *Ruhnkenio* debentur, qui ex ineditis Grammaticis in gratiam meam excerpta ad me benigne miſit. Erat animus ab initio, ſolam Bentlejanam collectionem repetere, & in ſingulis notula aliqua indicare, quae etiam a *Daceria* & *Spanhemio* obſervata eſſent, omniumque notas in unum quaſi cinnum conjicere. Sed res tentari coepta plus difficultatis oſtendit, quam praevideramus. Itaque maluimus *Graevii* conſilium imitari, qui ſingulorum labores integros ſeparatim edendos cenſuit. Itáque & Bentlejanorum ordinem mutandum non putavi, cum ſatis certo ſcirem, quaedam alieno loco eſſe poſita, quaedam inter librorum incertorum fragmenta eſſe,

quae

quae ad libros Αἰτίων aut alium ſatis certis indiciis referri poſſent: ſatisque habui id in notulis, quas adſperſi, indicare.

Nunc quoniam quibus librorum praeſidiis & quomodo uſus ſim, expoſui, de ceteris breviter admonendum videtur. Primum igitur cum verſio Hymnorum vulgata multis locis parum accurata, nec ſatis Latina eſſet, malui novam facere, quam veterem & alienam interpolare. In notis primum hoc egi, ut rationem redderem eorum, quae in textu Graevianae editionis mutata eſſent, lectiones varias librorum commemorarem, conjecturas de locis ſuſpectis vel meas vel aliorum proferrem, hasque etiam excuterem pro facultate mea. In quo me ita ſpero eſſe verſatum, volui certe, ut neque temeritas mihi in textu ſollicitando, neque inhumanitas in refellendo poſſet exprobrari. Poſt id cura fuit, ut obſcura & ambigua perſpicue explicarem, quaedam etiam in verbis & ſententiis illuſtrarem. Quod feci breviter & modice. Non mihi difficile fuiſſet, in hoc genere copioſiori eſſe, & multis praeterea de verbis & formis loquendi longiores notas ſcribere, ſi voluiſſem uti obſervatis in multorum annorum lectione. Sed nec onerare librum placuit notis nimis multis aut longis, nec legenda dare, quae ad quemlibet alium ſcriptorem dici poſſent, nec proprie ad textum Callimachium pertinerent. Admiror copiam Spanhemiani commentarii, ſimiliumque in veteres ſcriptores notarum: imitari, ne ſi poſſim quidem, ſuſtineam. Nec enim in notis ad auctores veteres ſcribendis, quid utile in univer-

ſum ad doctrinam ſit, quam quid textus cujusque ſcriptoris deſideret, video: & ut ariditatem eorum non fero, qui nihil niſi oracula critica edunt, ſic redundantiam illam, etiam felicem, non valde probo. Et quoniam vel ſic magnitudo voluminis ſatis excrevit, de conſenſu doctiſſimorum amicorum ſuſtuli penitus notas *Friſchlini* & *Voetii*, in quibus nihil eſt, quod hodie aliquis in tali editione quaerat & legere velit. Ceteras, quae in Graeviana textui ſubjectae erant, omnes repetendas curavi, quod & in epigrammatis feci. Et quoniam notas alienas attigi, non ſine laude praetereunda ſunt *Ruhnkenii* noſtri, de quo ſaepe dixi, merita in Spanhemianum commentarium: quem ille multis locis ita vitioſum antea, ut ſenſus perturbaretur, diligentiſſime correxit.

In fragmentis Callimachiis erunt forte, qui copioſiores notas datas velint: quibus me non contemtu excuſare cupio, quod poſſim forte, favente majori doctorum hominum parte, facere. Valde enim vereor, ne plerique ſint in ea, qua *Kuſterus* fuit, ſententia, qui (ad *Suid.* T. II. p. 327.) non poſtulandum putabat, ut corruptas & laceras veterum ſcriptorum reliquias emendaremus & explicaremus, putentque in iis tractandis bonas horas non valde bene conſumi, cum nec ſententiae ſaepe admodum probabiles inſint, nec verba aliam, quam interdum raritatis, commendationem habeant. Atque ipſe non dubito fateri, me ſemper maluiſſe libris veterum ſcriptorum integris legendis ingenium ad copiam rerum & verborum alere, & ad elegan-

tiam

tiam cogitandi ac dicendi acuere ac polire, quam in veterum & rariorum verborum, ut Auguſtus vocabat, foetoribus eruendis & tractandis, cum Grammaticis veteribus, ingenium & tempus meum, quod ſic ſatis exercitum habeo, vexare. Ceterum cum in juſta linguae Graecae ſcientia locum aliquem ſibi & iſta vindicent, praeſertim apud eum, qui ejus ſe magiſtrum vel docendo, vel libris edendis ferat; non profecto nimis iſta videntur contemnenda. Et ſicut in contextu alicujus ſcriptoris integro & continente quae ex eo genere occurrunt vocabula, qualia ſunt apud *Homerum* non pauca, etiam ab diligente lectore non negliguntur, nedum ab editore: ſic cum velut abſciſſa de corpore integro reperiuntur, aliquam profecto curam & cogitationem depoſcunt. Sed quod ſit ſaepe in locis ſcriptorum vel aliqua vitii labe infectis, vel ambiguitate obſcuris, ut non ſit in poteſtate vel curatio, vel illuſtratio, ut quae poſita ſit in felicitate aliqua vel ingenii, ſuggerentis in tempore, quod ſit tollendae corruptionis, aut obſcuritatis, vel obſervationis alicujus praegreſſae, quae ſit in promtu: id vel maxime uſu venit in talium fragmentorum depravatione & obſcuritate. Itaque ſic ad iſtas reliquias *Callimachi* tractandas acceſſi, ut quae per obſervationes, quas in promtu haberem, aut cum ingenium aliquoties ad cogitandum intendiſſem, vel corrigi a me vel explicari aut illuſtrari poſſent, ea non negligerem, cetera aliorum felicitati permitterem, nec diuturnam & moleſtam contentionem ingenii adhibendam putarem: inprimis cum u-

ſus & exempla multa multorum me docuiſſent; ita moliendo & contendendo aut nihil agi, aut contortas & nitentis vultum habentes conjecturas & interpretationes naſci, a quibus ſemper non modo judicio, ſed etiam quodam naturae ſenſu, alieniſſimus fui. Quo magis gratum & nobis fuit, & lectoribus fore confido, quod Cel. *Hemſterhuſius*, qui omnes Graecae literaturae receſſus tenet, & dignus tanto magiſtro diſcipulus, *Ruhnkenius*, his fragmentis aliquid lucis & ornatus ab doctrina ſua accedere voluerunt. Atque utinam mihi otii tantum fuiſſet, ut magis uti in hac parte potuiſſem conſilio Cel. *Valkenarii*, cujus ille mihi copiam aliquando humaniſſimis literis fecit; profecto, ut intelligi poteſt ex iis, quae de ſententia ejus in notulis meis ſubinde dixi, multum lucis acceſſiſſet his fragmentis ab ejus recondita & accurata in his literis doctrina.

Haec habui, quae in principio operis novi dicerem. In quo navatam *Callimacho* & Graecis literis operam ita probari eruditis, & prodeſſe ſtudioſis cupio, ut meminerint *Ruhnkenii* mei, eique non modo gratias mecum agant, quod tam ſtudioſe atque enixe inſtitutum meum conſilio & re juvit, etiam ſpeciminibus typographicis meam in gratiam inſpiciendis, ut quam emendatiſſime exprimerentur omnia, ſed etiam faveant Viri excellenti ingenio parique doctrinae, faciantque vota, ut ei vita longiſſima cum rebus ſecundiſſimis contingat: quod ego non modo ipſius, ſed etiam communium literarum cauſſa ſerio opto. Scr. Lipſiae Idibus Jan. a. 1761.

CALLIMACHI
VITA
EX
SUIDA.

Καλλίμαχος, υἱὸς Βάττου καὶ Μεσάτμας, Κυρηναῖος, Γραμματικός, μαθητὴς Ἑρμοκράτους τοῦ Ἰασέως, Γραμματικοῦ. γαμετὴν ἐσχηκὼς τὴν Εὐφράτου τοῦ Συρακουσίου θυγατέρα. ἀδελφῆς δὲ αὐτοῦ παῖς ἦν ὁ νέος Καλλίμαχος, ὁ γράψας περὶ νήσων δι᾽ ἐπῶν. οὕτω δὲ γέγονεν ἐπιμελέστατος, ὡς γράψαι μὲν ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξαι δὲ καὶ καταλογάδην πλεῖστα. καὶ ἔστιν αὐτῷ τὰ γεγραμμένα βιβλία ὑπὲρ τὰ ω'. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων ἦν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. πρὶν δὲ συσταθῇ τῷ βασιλεῖ, γράμματα ἐδίδασκεν ἐν Ἐλευσῖνι, κωμυδρίῳ τῆς Ἀλεξανδρείας. καὶ παρέτεινε μέχρι τοῦ Εὐεργέτου κληθέντος Πτολεμαίου. Ὀλυμπιὰς δὲ ἦν ρκζ', ἧς κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ὁ Εὐεργέτης Πτολεμαῖος ἤρξατο τῆς βασιλείας. τῶν δὲ αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ καὶ ταῦτα.

Ἰοῦς

Ἰοῦς ἄφιξις, Ἐλπίδες, Σεμέλη, Σατυρικὰ δρά-
ματα, Ἄργους οἰκισμοὶ, Τραγῳδίαι, Κωμῳδίαι, Ἀρ-
καδία, Γλαῦκος, Μέλη, Ἶβις. ἔστι δὲ ποίημα
ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν, εἴς τινα
Ἶβιν, γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ Καλλιμάχου. ἦν δὲ οὗτος
Ἀπολλώνιος, ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά. Μουσεῖον,
Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, καὶ ὧν
συνέγραψαν, ἐν βιβλίοις κ' καὶ ρ'. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν
κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων, Πί-
ναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων, Μηνῶν
προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις, Κτίσεις νήσων καὶ πό-
λεων, καὶ μετονομασίαι, Περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν,
Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων, καὶ
παραδόξων, Περὶ μετονομασίας ἰχθύων, Περὶ ἀνέμων,
Περὶ ὀρνέων, Περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν, Θαυ-
μάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν κατὰ τόπους ὄντων συναγωγή.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ
ΥΜΝΟΙ.

CALLIMACHI
CYRENAEI
HYMNI.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ,

ΥΜΝΟΙ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῆσιν ἀείδειν
Λώϊον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι;

Πῶς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ
εἰς τοὺς Καλλιμάχου ὕμνους.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΟΣ ΥΜΝΟΝ.

1 ΖΗΝΟΣ ἔοι] Πότερον, Ζηνὸς σπονδῆσιν; ἢ, Ζηνὸς τί λώϊον ἀείδειν;

3 Πηλογόνων] Τῶν γιγάντων, παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι, τουτέστι τῆς γῆς.

Vſ. 1. ΖΗΝΟΣ ἔοι] Mirari ſatis non poſſum quid cogitaverit Scholiaſtes, quum dubium eſſe dixit utrum genitivum Ζηνὸς cum dativo σπονδῆσιν jungere oporteret, an dicendum eſſet, Ζηνὸς τί λώϊον ἀείδειν; Quomodo enim non animadvertit, haec quae proxime ſequuntur verba ἢ θεὸν αὐτὸν, huic poſteriori expoſitioni repugnare? Quum enim perinde ſit, ac ſi ipſum dei nomen repetendo, dixiſſet, non ἢ θεὸν αὐτὸν, ſed Ζῆν' αὐτὸν, duo eſſent, quae idem ſignificantia ad eandem vocem λώϊον referrentur: hoc modo, τί λώϊον Ζηνὸς, ἢ Ζῆνα αὐτόν. neque enim cuiquam dubium eſſe poteſt, quin his verbis ἢ θεὸν αὐτὸν intelligat ἢ αὐτὸν τὸν Ζῆνα: & quin idem valeat, τί λώϊον ἀείδειν Ζηνὸς, & τί λώϊον ἀείδειν ἢ Ζῆνα. Malui autem & in illa mea interpretatione, quae eſt adſtricta, nomen Jovis repetere, quam generali dei appellatione uti: quod haec repetitio a verbis poëtae non diſcederet, & elegantior videretur, apertior quidem certe eſſet. Ita igitur ſum interpretatus.

Quid Jovis in ſacris potius quam
Juppiter ipſe Cantetur?

Poteram vero & ita interpretari,

Quid nobis potius quam Juppiter
ipſe canatur
Haec ad ſacra Jovis?

Quin etiam hoc modo reddere potuiſſem,

Quid Jovis in ſacris nobis ſit rectius ipſum
Quam cantare Jovem?

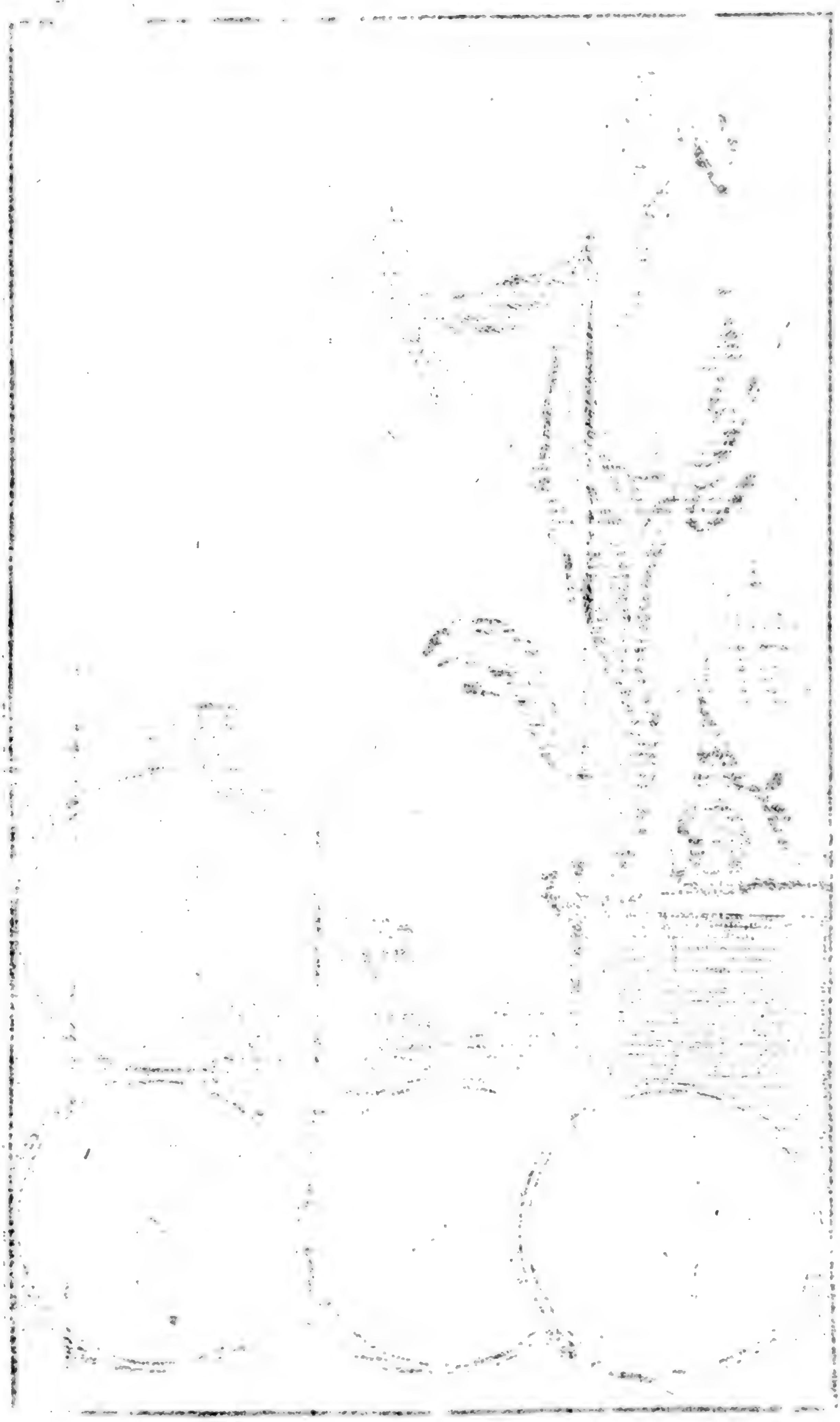
Sed & retinendo illam ipſam generalem vocem *deus*, pro qua proprium ipſius dei nomen poſui, ita vertere mihi licebat,

Quid Jovis in ſacris potius mihi
quam deus ipſe Cantetur?

Ad Scholiaſtem autem ut revertar, pro illa vana (ut ita loquar) dubitatione, aliam proponere poterat, quae non omnino ratione caruiſſet, ſi dixiſſet dubium eſſe, an intelligendum ſit, παρὰ σπονδῆσι Ζηνὸς τί λώϊον ἔοι ἀείδειν ἢ θεὸν αὐτόν: an, παρὰ σπονδῆσι Ζηνὸς τί ἔοι ἀείδειν λώϊον ἢ θεὸν αὐτόν. id eſt, τί λώϊον θεοῦ αὐτοῦ. Si, inquam, annotaſſet, dubium eſſe, an dicendum eſſet, τί ἔοι λώϊον ἀείδειν, accipiendo λώϊον pro melius, ſive ſatius, eodem ſenſu (ut dicitur, melius eſt hoc dicere, vel facere: ſive ſatius eſt. quamvis ego mutata ora-

G. Hoet del. *Iv. Vianen fec.*

Digitized by Google

CALLIMACHI CYRENAEI HYMNI.

IN JOVEM.

Jovi dum libatur, quid aliud magis canere 1
Conveniat, quam Deum ipſum, ſemper magnum, ſemper regem,
Terrigenûm victorem, jura dantem coelitibus?

At

orationis forma uſus ſim voce potius) an ἔοι quidem jungeretur cum infinitivo, λώϊον autem cum ἢ θεὸν αὐτόν, hoc ſenſu: Quid apud ſacra Jovis cantare quis poſſit ipſomet deo praeſtantius? Hunc autem ſenſum ſi amplexus fuiſſem, ita interpretari potuiſſem,

Quid Jovis in ſacris Jove quid praeſtantius ipſo Cantetur?

Vel hoc modo,

Inter ſacra Jovis Jove quid praeſtantius ipſo
Quis cantare queat?

Verum hic ſenſus minus mihi placet quam alter: praeſertim quum pro *praeſtantius* alia potius voce, quam λώϊον, uſurus fuiſſe videatur. Caeterum ubique meae interpretationi pronomen *ipſo* adhibeo, quoniam & a poëta Graeco ponitur itidem αὐτὸν, quod non vacat, ſed valde eſt emphaticum hoc in loco. Ac poſſet ἢ θεὸν αὐτὸν reddi etiam, *quam ipſummet deum*, vel *quam illum ipſum deum*. Stephanus. Add. Obſ. Miſc. V. p. 260.

Ibid. ΖΗΝΟΣ] Refer ad σπονδῇσι. Anna Fabri.

Ibid. κεν] Particula notans poſſibilitatem. A. Fabri.

Ibid. σπονδῇσι] Alii σπονδῆσι, alii σπυδῇσι legunt. Si magis prior placeat lectio, referes ad ſacrificia, quia hymni inter ſacrificandum cantari conſueverant. Si poſterior magis probetur, deſideria & cogitata mentis ipſius Callimachi intelligas neceſſe eſt. Robortel. Inepta eſt poſterior lectio, vera prior. Th. Graevius.

Vſ. 3. Πηλογόνων] Epitheton Gigantum, quos Hymno εἰς λȣτρὰ τῆς Παλλάδος verſ. 8. γηγενέας vocat,

Οὐδ' ὄκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.

Heſychius Γηγενεῖς explicat, ἄνδρες, γυναῖκες. & paulo poſt, Γηγενῶν, τῶν τὰ γήϊνα ἐργαζομένων καὶ ἁμαρτανόντων· κατὰ κοινὸν δὲ καὶ πάντες ἄνθρωποι νοȣ͂νται γηγενεῖς, καθὸ τὴν ὑπόςασιν ἐπὶ γῆς ἔχȣσι. quae Heſychii interpretatio, Suidae de eo ſuſpicionem confirmare poſſit, fuiſſe videlicet eum μὴ Χριςιανὸν, ἀλλὰ τῆς Ἑλληνικῆς ματαιοπονίας ἀνάπλεων. Neque enim ea tantum de cauſa homines dicuntur γηγενεῖς, ſed quod e terra creati formatique ſint: qua ratione rectius πηλόγονοι vocentur. Πηλὸς enim non ſimpliciter terram, ἀλλὰ τὴν βεβρεγμένην γῆν, hoc eſt, limum ſignificat. Vulcanius. Πηλαγόνων ante R. Bentlejum corrigi voluere Salmaſ. ad Inſcript. Vet. p. 115. & ad Steph. Byz. v. Πηλαγονία, & Stanlejus

Πῶς καί νιν, Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον;
Ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο.
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο

Κρη-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

4 Δικταῖον] Κρῆτα. Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης.
Λυκαῖον] Ἀρκάδα. Λυκαῖον, Ἀρκαδίας ὄρος.
5 Ἀμφήριστον] Ἀμφίλογον.
6 Ἰδαίοισιν] Ἴδη, ὄρος Κρήτης καὶ Τροίας· νῦν δὲ τὸ Κρήτης φησί.
7 Πότεροι] Ἐν ἤθει ἀναγνωστέον τὸ πότεροι.
8 Κρῆτες ἀεὶ] Παροιμία ἐστὶ τὸ κρητίζειν ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι, ἀπὸ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς ῥηθεῖσα· ὃς λαχὼν μερίσαι τοῖς Ἕλλησι τὰ λάφυρα τοῦ Ἰλίου, τὰ κρείττω ἑαυτῷ περιεποιήσατο.
Τάφον] Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο, Μίνωος τοῦ Διὸς τάφος. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ, τοῦ Μίνωος, ἀπηλείφθη· ὥστε περιλειφθῆναι, Διὸς τάφος. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. ἢ ὅτι Κορύβαντες λαβόντες αὐτὸν ἐπὶ τὸ κρύψαι διὰ τὸν Κρόνον, προσεποιήσαντο τάφον αὐτῷ.

jus ad Aeſchylum, Prom. vſ. 351. Si *πηλαγόνων* eſſet a *πηλάγονοι*, ſimile foret *διδυματόκος* H. in Apoll. 54.

Vſ. 4. *Πῶς καί νιν*] Poſt *νιν* interpunxi, ut implicita eſſe verba oſtenderem, pro *πῶς καί νιν ἀείσομεν; Δικταῖον, ἠὲ Λυκαῖον;* Sed hoc etiam ſciat lector, poſſe omitti interrogationis notam poſt *Λυκαῖον*, ut ſuſpendatur oratio, & unum ſit membrum, *ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς, πῶς καί νιν ἀείσομεν.* Verum plus gratiae alteri lectioni ineſt. STEPH. Bis intellige *ἀείσομεν*. A. FABRI. Eadem figura eſt in Homeri H. in Apollin. 207. *Πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω πάντως εὔυμνον ἐόντα;*

Ibid. *Δικταῖον*] Cretenſem fuiſſe crediderim, qui Dictam Cretae montem quaſi *τίκταν* appellatam ſcribit: *διὰ τὸ τεκέσθαι ἐκεῖ τὸν Δία.* Neque enim ibi natus, ſed educatus eſt Jupiter. ideoque ſtatua imberbis Jovi apud Dictam poſita. VULCAN.

Ibid. *Λυκαῖον*] Pindar. Od. 13. Olymp. in Antiſtroph. 5. Strophes,

— *τὰ δ' ὑπ' ὀφρύϊ Παρνασσίᾳ, ἀμφ' Ἄργει τε, ὅσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τε Ἀρκάσ' ἀνάσσων, μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς, ἄναξ.* — A. FABRI.

Ibid. *ἀμφήριστον*] Nota *ἀμφὶ ἔριστον ἀμφήριστον.* A. FABRI.

Vſ. 5. *Ἐν δοιῇ μάλα θυμός·*] Imitatio Homeri Il. I. 230. *ἐν δοιῇ δὲ, σαωσέμεν ἢ ἀπολ.* ubi vid. Euſtath. Add. Cl. Valkenar. Animadv. ad Ammon. p. 68.

Ibid. *γένος*] Male interpretes de *genere* cepere. Intellige *locum natalium* vel *patriam*. De genere Jovis nemo unquam dubitavit. Similis error eſt verſionis apud Euripidem Bacch. 121. *διογενέτορες ἔναυλοι*, ubi verſio habet *Jove geniti incolae*, inepte. Immo: *antrum ubi Jupiter natus*.

Vſ. 6. *Ζεῦ, σὲ μὲν, Ζεῦ, σὲ δὲ*] Nota redditionem particularum, quae omnino ad venuſtatem linguae Graecae conferunt. A. FABRI.

Ibid.

At qualem ipſum canamus, Dictaeum an Lycaeum?
In dubio admodum eſt animus: quippe patria controverſa eſt.
Te, Jupiter, alii Idaeis in montibus dicunt natum,
Te, Jupiter alii in Arcadia. Utri, Pater, mentiuntur?
Cretenſes ſemper mendaces. Etenim ſepulcrum, o rex, tuo nomine

Cre-

Ibid. Ἰδαίοισιν ἐν ὄρεσι] Quidam ὄρεα hic vertices montium ſive cacumina vocari putarunt, itidemque apud Theocritum, ubi dicit ὤρεα μακρὰ Λυκαίω: ſed cur illis aſſentiendum ſit, non video. STEPH. Οὔρεα dicit pro ſummitatibus, & faſtigio montium, ut & Theocritus ὤρεα μακρὰ Λυκαίω. Verum Ἰδαῖα ὄρεα, eſt mons Ida, ut ὤρεα Λυκαίω, mons Lycaei, pro Lycaeus, ut *flumen Rheni* pro Rhenus, *mons Soractis* pro Soracte apud Latinos. TH. GRAEV.

Vſ. 8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται] Perinde eſt ac ſi diceret, Sed quid opus ex te ſciſcitari, utri ſint mentiti, Cretenſes, an Arcades? quum Cretenſium mendacia in proverbium etiam abierint? & quidem, ſicut mendacil de tuo ſepulcro manifeſti ſunt, ita, quin de tuis quoque natalibus mentiri auſi fuerint, minime dubitandum ſit. Ideo ego in mea interpretatione hujus hymni, non illa cujus principium paulo ante attuli, ſed altera, quae libera eſt ac paraphraſtica, ita locum hunc expoſui,

Verum ex te quid ſcire adeo manifeſta laboro?
Eſſe equidem Cretam recte dixere priores
Mendacem ſemper. mendaci audacia linguae
Tanta eſt, ut tumulo te dixerit eſſe repoſtum
Quem fabricata tibi eſt: quum non ſis lumine caſſus:
Imo nihil mortale geras, ſed perpetis aevi
Jus teneas, ſpernasque trium mala fila ſororum.
Quum vero mentita tuum ſit Creta ſepulcrum,
Nec de ortu res mira tuo vana eſſe loquutam.

Caeterum Naſo reſpiciens ad haec verba, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται (ſive ex hoc Callimachi loco, ſive ex Epimenidis verſu petita, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί, quem & D. Paulus citat) mendacem & ipſe Cretam appellavit, hoc in loco,

Nota cano. non hoc quae centum ſuſtinet urbes,
Quamvis ſit mendax, Creta negare poteſt.

Apud eundem poëtam Minos Cretam appellat Jovis incunabula, Metamorph. 8.

Certe ego non patiar Jovis incunabula, Creten,
Qui meus eſt orbis, tantum contingere monſtrum.

Item in epiſtola Ariadnes vocatur *puero cognita terra Jovi*: & Phaedra apud eundem ſcribit Hippolyto, *Eſt mihi dotalis tellus Jovis inſula Crete.* Sed tamen Metamorph. libro 2. idem poëta dicit Jovi impenſiorem curam eſſe ſuae Arcadiae: *terras hominumque labores Perſpicit, Arcadiae tamen eſt impenſior illi Cura ſuae.* ubi, quum dicitur Jupiter majorem curam gerere Arcadiae ſuae, videtur ſignificari, Arcadiae patriae ſuae, ſive terrae ſibi natalis. STEPHAN. Male audierunt olim vanitatis nomine Cretenſes, vel ipſo Paulo teſte. neque vanitatis tantum, verum etiam improbitatis & nequitiae, ut & Cappadoces & Cilices, unde proverbium τρία κάππα κάκιστα. cujus etiam meminit

minit

Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' ὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
Ἐν δέ σε Παῤῥασίῃ Ῥείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρος
Ἱερὸς, ὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ἑρπετὸν, ὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται. ἀλλά ἑ Ῥείης
Ὠγύ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

10 Παῤῥασίῃ] Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παῤῥάσιον, ἀπὸ Παῤῥάσυ τῦ Λυκάονος.

13 Ἑρπετὸν] Οὔτε ἑρπετὸν, οὔτε γυνὴ χρῄζυσα τῦ τεκεῖν ἐπιμίσγεται. Ἢ ὕτως· ὐ χρῄζει Εἰλειθυίας, τυτέστι γεννήσεως. ὅτι πᾶν ζῶον εἰσιὸν ἐκεῖ μεμολυσμένον, ἄγονον ἐγίνετο, καὶ σκιὰν τὸ σῶμα αὐτῦ ὐκέτι ἐποίει.

minit Κωνσαντῖνος ὁ πορφυρογεννήτης, περὶ θεμάτων. quem, volente Deo, propediem emittam in lucem. VULCAN. Proverbii vice olim jactabatur iſtud. Meminit Paulus Apoſtolus, qui ab Epimenide, quem Prophetam vocat, deſumpſit, ut probant Hieronymus Epiſt. ad Tit. Auguſtinus contra Adverſarium Legis, Chryſoſtomus, Serm. 3. Epiſt. ad Tit. & Origenes lib. 3. contra Celſum. Et ab Epimenide potuit etiam ſumere Callimachus, ſed nemo auſit affirmare, quum adeo tritum fuerit, ut in ore etiam pueris haberetur: & omnino falſus eſt Epiphanius in Panario, qui putavit Callimachum non tantum hemiſtichion, ſed diſtichion integrum ab Epimenide deſumpſiſſe; nam nil tale apud illum unquam lectum fuit. A. FABRI. Suidas: Κρητίζειν τὸ ψεύδεσθαι. Ἰδομενεὺς γὰρ ἐπιτραπεὶς τὸν ἀπὸ τῶν λαφύρων χαλκὸν διανεῖμαι, τὸν ἄριστον ἑαυτῷ ἐξείλετο. καὶ ἑτέρα παροιμία, κρητίζειν πρὸς Κρῆτας. ὅτι ἀπατεῶνές εἰσι. ROBORT. Mendacii etiam arguit Cretenſes Lucanus extremo VIII.

Tam mendax Magni tumulo, quam
Creta Tonantis.

Et Nonnus, Dionyſiac. lib. VIII.

Οὐ γὰρ ἀεὶ παρέμιμνε Διὸς ψευδήμονι τύμβῳ,
Τερπομένη Κρήτεσσιν, ἐπεὶ πέλον ἠπεροπῆες.

Nec enim ſemper manebat apud Jovis mendacem tumulum,
Oblectata Cretenſibus, cum eſſent mendaces.

Vide & Meurſii Cretam lib. II. cap. 4. TH. GRAEV.

Ibid. Κρῆτες] Prima verba ſunt ab Epimenide ſumta, ut bene notat Politianus. David Ruhnkenius V. C. mecum communicavit excerptum e Lexico MS. Bibl. R. Pariſ. quod hic non incommode locum habebit: Κρῆτες παρὰ τὸ ἐπὶ κρέασι βιοτεύειν. κυνηγετικοὶ γάρ. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν ἐτυμολογίαις, παρὰ τὸ εὖ κεκρᾶσθαι τὸν ἐπὶ τὴν νῆσον ἀέρα. ἐκ τύτυ φησὶν τὺς Κρῆτας νομισθῆναι, ὡς Θέτιν καὶ Μηδείαν ἐρίσαι παρὰ κάλλει ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ κριτὴν γενέσθαι Ἰδομενέα καὶ προσνεῖμαι Θέτιδι τὴν νίκην. Μηδείαν δ' ὀργισθεῖσαν εἰπεῖν· Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσαι, καὶ ἐπαράσασθαι αὐτῷ μηδέποτε ἀλήθειαν εἰπεῖν, ὥσπερ ἐπὶ τῆς κρίσεως ἐποίησεν· ὁ δὲ Ἐπιμενίδης ὁρῶν τὺς Κρῆτας τάφον δειμαμένυς τῷ Διῒ, καὶ τιμῶντας ὡς ἕνα τῶν ἀνθρώπων, εἶπε· Κρῆτες ψεῦσαι τύμβον σοὶ δομήσαντο, σὺ δ' ὐ θάνες, ἔσσι γὰρ ἀεί. Hujus gloſſae prima verba usque ad ἀέρα ſunt etiam in Etym. M. niſi quod ibi eſt vitioſe κέρασι, quod hinc corrigendum. Mox ante ἐκ τύτυ φησὶν excidit nomen Grammatici, cujus iſta narratio fuit, itemque mox ψεῦσαι: ἐκ τύτυ φ. τ. Κ. ψεύστας νομισθῆναι. Mox pro παρὰ κάλλει corrigendum περὶ κάλλυς. Verba Epi-

Cretenſes ſtruxerunt. Tu autem non es mortuus. Vivis enim ſemper.
In Parrhaſio vero te Rhea peperit, qua parte maxime
Denſus mons virgultis. Inde locus
Sacer, neque eum indiga Lucinae
Fera, aut mulier adit: ſed eum Rheae

Pa-

Epimenidis ſunt ejusmodi, ut verſuum inſint veſtigia, ſed memoriter prolatorum, ut ſententia verſuum utcumque exprimeretur. Sed quia poſteriora ſunt plane Callimachi, fortaſſe Grammaticus nomen Epimenidis temere pro Callimacho poſuit.

Vſ. 9. ἐπεκλήναντο] Removendum eſt ι ſubſcriptum, cum hocce tempus a futuro proficiſcatur, ubi nullum eſt. Sit ſemel monuiſſe ſatis. A. Fabri.

Vſ. 10. Παῤῥασίῃ] MSS. Vat. Ambr. & Voſſ. Παρρασίῃ. Sic Origenes laudans hunc verſum contra Celſum III. p. 137. Παρρασίοις. Sed veriſſime Arnaldus Animadv. c. 10. corrigit Παῤῥασίῳ, quod eſt montis nomen. cf. H. in Dian. 99. Conſentit Scholion ad h. l. favetque locus Origenis. Fruſtra objicit Vir doctus in Obſ. Miſc. V. p. 260. frigidam exiſtere ταυτολογίαν. *Rhea te peperit in monte Parrhaſio, ubi mons eſt.* Non ſic ſententia concipienda, ſed in hunc modum: Rhea te peperit in Parrhaſio (monte) qua parte ille mons denſiſſimus eſt virgultis.

Vſ. 11. ἔνθεν ὁ χῶρος] Ait Callimachus, eum Arcadiae locum, ubi Jupiter natus, nullis mulieribus, aut animalibus reptilibus adire licuiſſe, quod certiſſimum nempe divinitatis indicium eſſet. Quo pertinet locus Pauſaniae, quem Friſchlinus allegat. Meursius. Simile quid narrat Theocritus primo Idyllio vſ. 125.

αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

h. e. *& ſublime ſepulchrum illud Lycaonidae, quod & diis beatis eſt venerabile.* Intelligit autem ſepulchrum Maenali Lycaonis filii; ubi habetur in Scholiis: ἀγητὸν, θαυμάσιον δηλαδὴ, ὅτι εἰσερχόμενα ζῶα ἄγονα ποιεῖ. Robort.

Ibid. οὐδέ τί μιν] Μιν non convenit verbo ἐπιμίσγεσθαι, quod dativo jungitur. Itaque R. Bentlejus vult reſcribi μὲν vel οἱ. Malim cum Cl. Lennepio ap. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 64. οὐδέ τι μήν.

Vſ. 12. κεχρημένον Εἰλειθυίης] Non expoſui κεχρημένον Εἰλειθυίης, *expertum Lucinam*, id eſt, partus labores: quaſi verba illa ſonarent *Lucina uſum*, id eſt, Lucinae auxilio: ſed quum κεχρημένον junctum genitivo viderem, non dativo, cenſui vertendum, *indigens Lucina*, ſeu *indigum Lucinae*, id eſt, indigum auxilii Lucinae. Exempla autem hujus ſignificationis participii κεχρημένος cum genitivo, apud poëtas, ſuppeditabit Theſaurus meus Graecae linguae. Ut vero altera expoſitio, quae a Scholiaſte aſſertur, locum habere poſſet, Callimachum aliter loquutum eſſe, & negativam particulam non cum ἐπινίσσεται, ſed cum κεχρημένον, aut alio ejusdem ſignificationis junxiſſe oporteret. Apud eundem Scholiaſtem eo in loco non dubito, quin vox σκιὰν pro alia irrepſerit. Caeterum pro γυνὴ κεχρημένη Εἰλειθυίης, alia elegantiore periphraſi utens, dicit alibi, ἅτις Ἐλευθυίᾳ τείνει χέρα. Steph. Diana cur ſit Ilithya dicta, etiam ab Horatio, id exponit Gyrald. in ſuo ſyntagmate. Ita infra, ἅτις Ἐλευθυίᾳ τείνει χέρα. Utraque eſt periphraſis parturientis. Ἐλευθυία enim, ſive Εἰλειθυία (utrumque enim dicitur) eſt ὠδίνων ἐπαρωγὸς, ut Orpheus loquitur, & λεχέων ἐπίκουρος, atque adeo λυσίζωνος, quam Latini Lucinam vocarunt, quod foetum producat in lucem. Horatius,

Rite maturos aperire foetus
Lenis Ilithya, tuere matres.
Sive tu Lucina probas vocari,
Seu genitalis.

 Per

Ὠγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες.
Ἔνθά σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
Αὐ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

14 Ἀπιδανῆες] Οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες.

Per hanc poëtae veteres adumbrarunt Dianam, hoc eſt, Lunam; ut Callimachus ipſe teſtatur hymno in Dianam verſ. 21. ſqq. ubi Scholiaſtes, ἡ αὐτὴ γὰρ, inquit, ἐστὶ τῇ Εἰλειθυίᾳ. Cauſam vero hanc crediderim, quod Lunae ſidus, ut ait Plinius lib. II. cap. 101. foemineum ac mollem ſolvit humorem & trahit, & cuncta humifico ſuo ſpiritu laxat, ideoque partum ſaepenumero celeriorem facilioremque reddit. κεχρημένον vero genitivo conjunctum, indigum ſignificare, adeo notum eſt, ut qui multis id exemplis doceat, is τοῦ κεχρημένος videatur. VULCAN.

Ibid. κεχρημένον Εἰλειθυίης] Fundus formae hujus Homerus Od. A. 13. Adde Virum doctum Obſ. Miſcell. Nov. T. 1. p. 76.

Vſ. 12. 13. οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης Ἑρπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπινίσσεται.] Vertunt: *neque eum aliquod indigens Lucinae reptile, neque mulier adit ulla.* Et vides ſic ſentire interpretes omnes. Cur tantum reptilium hic meminit, & cum homine conjungit? An ergo alia animalia in illo loco pepererunt? Verte, *neque praegnans animal, neque mulier adit ulla.* Ἑρπετὰ enim, quamvis proprie dicantur ἄποδα, reptilia, ſignificant tamen quaevis etiam animalia. Etym. Mag. Ἑρπετὸν ζῶον χερσαῖον. παρὰ τὸ ἐρείπειν, τὸ καταπίπτειν, τὸ μὴ ὀρθὸν περιπατεῖν. Ἑρπετὸν *animal terreſtre, a* τὸ ἐρείπειν, quod eſt *cadere, quod non incedant erecta*, ſed in terram ſcilicet prona. Paullo poſt: Κυρίως τὰ ἄποδα εἴρηται ἑρπετὰ, ἀπὸ τοῦ πίπτειν ἐν ἔρᾳ, καταχρηστικῶς καὶ τὰ τετράποδα. *Proprie pedes non habentia dicuntur* ἑρπετὰ, *a* τὸ πίπτειν ἐν τῇ ἔρᾳ, *quia in terra ſerpunt. Per catachreſin autem etiam quadrupedes ſic dicuntur.* Sic Lacaena canis apud Pindarum Pythionic. vocatur τρέχειν πυκνότατον ἑρπετὸν, *velociſſimum animal.* Homerus quoque Ὀδυσσ. δ'.

ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ
θεσπιδαὲς πῦρ.

quaecunque in terra
Animalia ſunt, & aqua, & divinus ardens ignis.

ubi male quoque Latini interpretes, *reptilia*, quamvis a Didymo meliora docti eſſent, qui notat: ἑρπετὰ κυρίως μὲν οἱ ὄφεις· καταχρηστικῶς δὲ νῦν πάντα τὰ θηρία. *proprie quidem* ἑρπετὰ *ſunt ſerpentes: ſed per catachreſin omnia hic dicuntur animalia.* & ſic apud Callimachum; cujus ſententia eſt, nullum aliud in illo loco, ubi natus eſt Jupiter, animal, nullam mulierem peperiſſe. ἕρπειν apud Dores, ut ſaepiſſime apud Theocritum, eſt ire, incedere, ut non mirum ἑρπετὰ dici animalia non modo quae ſerpunt, ſed incedunt. Haec patris mei eſt obſervatio. TH. GRAEV.

Ibid. ἐπιμίσγεται] Sic MSS. Reg. Vat. Ambr. uterque, & editiones veteres ante Benenatum omnes: atque ita reſtitui volebat R. Bentlejus. Itaque fecimus, librorum auctoritatem ſecuti. Verbum ἐπινίσσομαι nuſpiam apud Callimachum, ſed ſemper ἐπιμίσγομαι occurrit, natumque videtur hoc loco e vſ. 25. Ἐπιμίσγεσθαι eſt verbum Ionibus in primis uſitatum, unde ſaepiſſime apud Herodotum reperitur. Habet etiam Thucyd. I. 13. & Xenoph. Cyrop. VII. p. 512. Ed. Hutch. Inde elegans verbum εὐεπίμικτος de portu apud Pollux. I. 100. & apud Strabonem XI. p. 754. B. χώρα εὐεπίμικτος, *aditu facilis.* Eſt quidem ἐπινίσσεται apud Theocr. Id. IX. 43. ut recte monet Vir doctus in Obſ. Miſc. V. p. 260. ſed ibi eſt aliter: ἔνθα ἐπινίσσεται, *ubi advenerit*: neutraliter dicitur & ſine regimine. Aptior eſt locus Nicandri Ther. 470 οὔρεα ἐπινίσσεται. quem ad lectionem hujus loci ἐπινίσ-

σει·

Parientis antiquum cubile vocant Apidanes.
Ibi te poſtquam mater divino depoſuerat gremio,
Sta-

σθαι defendendam attulit Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 64. qui idem verbum pro *ἐπιμίσγεθαι* bis reponit apud Heſiodum Theog. 802. 803. quod non imiter. Profertur etiam hujus verbi exemplum e Sophoclis Oed. Col. 720. ubi de Cephiſo, *πεδίων ἐπινίσσεθαι* : ſed ibi ſcribendum *πεδίων ἔπι νίσσεθαι*, *per campos*, *in agris labitur*. Quod autem Lamb. Bos Animadv. p. 126. putat, facilius a librariis *τῷ ἐπινίσσεθαι* ſubſtitui potuiſſe *ἐπιμίσγεθαι*, ut notius: id in hunc locum non ſatis convenit. *ἐπιμίσγεται* ſenſu adeundi minus facile concoxerit imperitus librarius, quam *ἐπινίσσεθαι*, cum praeſertim in vicinia eſſet *νίσσετο*. Certe ego libros veteres ſequi malui.

V. 14. *Ὠγύγιον*] Magis placet lectio ex Scholiaſte adſcripta margini *ὠγύγιοι*. merito enim Apidanenſes, Arcadiae populi, vocantur *ὠγύγιοι*, id eſt, priſci (quum etiam ipſi Arcades dicti ſint *προσέληνοι*: & fluvius eorum Ladon, cujus mentio ſit ſtatim poſt, vocetur *ὠγύγιος* a Dionyſio, *ἐν τῇ περιηγήσει*) at *λεχώϊον Ῥείης* dictum ſimpliciter fuiſſe, id eſt, ſine tali adjectione qualis eſt adjectivi *ὠγύγιον*, credibile ſit. Illud autem Arcadum epithetum *προσέληνοι* ab Ovidio non uno in loco éxprimitur per periphraſin: dicente de Arcadia alicubi *Gens luna prior*, alicubi *Terra luna prior*. STEPH.

Ibid. Apud Dionyſium de ſitu orbis *ὠγυγίη Τύρος*, antiqua Tyrus, pro quo Virgilius dixit,

> *Urbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni.*

& Heſychius *ὠγύγια τείχη* exponit *τὰ ἀρχαῖα*. MEURS.

Ibid. *Ὠγύγιον*] Fruſtra Stephanus malit *ὠγύγιοι*, ut bene monet Meurſius. Magis poëticum eſt, de terra dici, quam de populo. Ipſe noſter H. in Del. 160. *ὠγυγίην νῆσον*, & infra vſ. 40. *παλαιότατον ὕδωρ*. Pindarus Nem. VI. 73. *Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσι*. Add. Spanhem. ad h. l. Bene Euſtathius ad Dionyſ. Geogr. 417. ubi *ὠγύγιος Λάδων· ὠγύγιον δὲ λέγει διὰ τὴν περὶ αὐτοῦ ἀρχαιολογίαν*, ſicut *ὠγύγιος μῦθος*, *fabula vetus*, apud Nicandrum Ther. 342. Neque vero erat, quare Stanlejus ad Aeſchyl. Sept. c. Theb. 327. *vetuſtum* ineptum montis epitheton appellaret, idque etiam in hunc locum Callimachi convenire diceret. Non ineptus certe fuit Virgilius, cum Italiam *terram antiquam* diceret, h. e. antiquiſſimis temporibus habitatam, notam. Sic h. l. antiquum Rheae lectum puerperae intelligemus, antiqua fama notum ac celebratum. Correctioni *ὠγύγιοι* etiam adverſatur *τὸ καλέουσι*, cum deberet eſſe *ἐκάλουν*, *ἐκάλεσαν*. Etſi vſ. 45. & H. in Dian. vſ. 199. *καλέουσι* ſic dicitur: tamen loca huic non ſunt ſatis ſimilia.

Ibid. *καλέουσι*] Ed. Ald. *κλέουσι*. Niſi eſt operarum vitium, poteſt in hoc verbo latere *κλείουσι*, quod eſt infra vſ. 51.

Ibid. *Ἀπιδανῆες*] Dionyſius de ſitu orbis, de Peloponneſo loquens:

> *Κάδδε μέσην νῆσον, κοίλην χθόνα ναιετάουσιν*
> *Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες.*

ubi Euſtathius ab Apide Phoronei filio Apiam dictam, & Arcades *Ἀπιδανῆες* innuit. Alii, citante eodem Euſtathio, *Ἀπίαν* & *Ἀπιδανεῖς* dici volunt, & quidem convenientius ſententiae Callimachi, *κατὰ στέρησιν τοῦ πιεῖν, καὶ τῶν πιδάκων*. unde & *πολυδίψιος* vocari poſſit. Eadem vero ratione etiam Arcadia *Ἀζηνὶς* dicta, *διὰ τὴν ἄζην, τουτέστι ξηρασίαν*, & gens ipſa *Ἀζᾶνες*. VULCAN.

Vſ. 15. *μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων*] Sic Callimachus *κόλπων* appellatione eſt uſus H. in Dian. 24. *Ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων*. At vero ib. 71. in magis uſitata ſignificatione ponitur, ubi de puella expavefacta dicitur, *ἡ δὲ τεκούσης δύνει ἔσω κόλπους*. Illum autem verbi *ἀπεθήκατο* uſum imitatus eſt Catullus, quum de Diana cecinit, *Quam mater*

prope

Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' ὄυπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος
Λευκότατος ποταμῶν. ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
'Αρκα-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

17 Λύματα] Καθάρματα. τὸ δὲ χυτλώσαιτο, ἀντὶ τοῦ ἀπολούσαιτο.
18 'Ερύμανθος] Δὲ, ποταμὸς 'Αρκαδίας.

prope Deliam depoſivit olivam. Nam deponere proprie idem ſonat, quod ἀποτίθεσθαι. ac conſentaneum certe eſt, ut deponere foetum dicatur, quae parit, quum onus appellari ſoleat, quamdiu eſt in utero: cujus ſignificationis apud Ovidium paſſim & apud alios exempla extant. STEPH.

Ibid. ἀπεθήκατο κόλπων] περιφραστικῶς, pro ἔτικτε. Pindarus, ἁ δὲ φοινικόκροκον ζώναν καταθηκαμένα, καλπίδα τ' ἀργυρέαν Λόχμας ὑπὸ κυανέας τίκτε θεόφρονα κοῦρον. VULCAN.

Ibid. μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων] 'Απεθήκατο, *peperit*, etiam dixit ſimpliciter Euphorion apud Steph. Byz. in Βοιωτία. A quo ritu hoc verbum ad partum ſignificandum translatum ſit, docet Iſ. Voſſius ad Melam p. 357. niſi malis ab onere ductum putare, de quo ἀπεθήκατο Apollon. Rhod. I. 129. Eadem forma eſt H. in Dian. vſ. 25. ubi vide. Imitati ſunt Latini. v. Burmannus ad Phaedrum I. 1. 85. Μέγας ſolemne epitheton in Diis intelligendum *divinus*, *auguſtus*. vſ. 30. μέγαν πῆχυν.

Vſ. 16. δίζητο ῥόον ὕδατος] τὸ & propter caeſuram & propter ſequentem litteram ρ producitur. Eadem forma eſt apud Apollon. Rhod. I. 1208. Δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον.

Vſ. 17. Λύματα] τὰ ἀποκαθάρματα, quaſi λούματα· ita poſtea H. in Apoll. ſub finem, de Euphrate loquens, πολλὰ Λύματα γῆς, cui ſtatim, ſe ipſe explicans, ſubjungit, καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει. Porro ἀποκαθάρματα, λύματα ab Achaeis dicta fuiſſe, teſtatur Pauſanias in Arcadicis, inquiens: ὠνόμαζον δὲ ἄρα οἱ 'Αχαιοὶ τὰ καθάρματα λύματα. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ἀπολυμαίνεσθαι ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ λοιμοῦ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐμβάλλειν τὰ λύματα εἰπὼν εἰς τὴν θάλασσαν. Verſus Homeri Ιλ. ά. ita habet,

Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα
λύματ' ἔβαλλον.

Dant etiam lucem huic loco, quae ibidem Pauſanias de Lymace in Nedam fluente ſcribit: γενέσθαι δὲ τοὔνομα τῷ ποταμῷ καθαρσίων τῶν 'Ρέας εἵνεκα. ὡς γὰρ δὴ τεκοῦσαν τὸν Δία ἐκάθηραν ἐπὶ ταῖς ὠδῖσιν αἱ νύμφαι, τὰ καθάρματα εἰς τοῦτον ἐμβάλλουσι τὸν ποταμόν. Λύμακα itaque fluvium vocatum vult ἀπὸ τῶν λυμάτων, quae in illum abjecta ſunt, Λούσιον vero, cujus ſupra meminerat Pauſanias, ἐπὶ λούτροις τοῦ Διὸς τεχθέντος. VULCAN.

Ibid. ᾧ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιτο] Sic hymno in Delum dicit Peneus fluvius Latonae, *Scio & alias puerperas undis meis ſe laviſſe.* οἶδα καὶ ἄλλας λουσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωΐδας. STEPH.

Ibid. χυτλώσαιτο] Heſychius interpretatur χυτλῶσαι, μετὰ ἐλαίου λούσασθαι, & τὸ ἀλεῖψαι μετὰ τὸ λούσασθαι. Putarim itaque ὕστερον πρότερον verſui Callimachi ineſſe, cum inquit,

—— ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ
χρῶτα λοέσσαι.

Prius enim abluendum erat corpus, deinde inungendum. VULC.

Ibid. τόκοιο Λύματα] Plaut. in Amphitr. duobus locis, Terent. in Andria Act. 3. Scen. 2.

Nunc primum fac iſthaec ut lavet.

Male Vulcanius, qui vertit *ſordes nati*; neque enim de corpore nati, ſed de ſuomet intelligendum. A. FABRI.

Ibid. ᾧ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιτο] Solebant quondam partum e matris utero

Statim quaerebat fluvium, ubi prolis
Sordes ablueret, corpusque tuum lavaret.
Sed Ladon magnus nondum fluebat, nec Erymanthus
Limpidiſſimus fluviorum: ſed adhuc ſicca erat omnis Arca-

utero prodeuntem aqua abluere. Moris ejus quoque apud hunc noſtrum auctorem veſtigium, H. in Del.

—— οἶδα καὶ ἄλλας
Λυσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωΐδας.

Ita malim legere, quam ἀπ' ἐμεῖο. Apud Lucianum quoque τραγοποδάγρᾳ.

Ὅτε γὰρ λεγόντων σε τικοῦσα
Μοῖρα, Κλωθώ τοί' ἔλουσεν.

Ennius Andromeda apud Nonium in Lavit: *Nam ubi introducta eſt, puerumque ut lavent, locant in clypeo.* Vas in quo abluebantur, Latinis *labrum*, *labellum*, & *alveum* appellatum. Iſidor. Orig. lib. 12. cap. 6. *Labrum vocatum, eo quod in eo lavationem ſolitum eſt fieri infantum, cujus diminutum labellum. Idem & alveum, quod in eo ablutionem fieri ſolitum ſit.* MEURS. in Lycophr.

Ibid. —— τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.] Hoc de Phoebo itidem dictum eſſe a Callimacho, docebo in verſum 32. STEPH.

Vſ. 18. Λάδων ἀλλ'] Not. ἀλλὰ ſignificare δὲ, quod nemo adhuc monuit. A. FABRI.

Ibid. Λάδων μέγας ἔρρεεν] Dionyſ. 417. μηκύνεται ὕδασι Λάδων, quod eſt μέγας ἔρρεεν, ſi ad verbum potius, quam ſubſtantivum referas, ut eſt apud Thucyd. II. 5. ἐρρύη μέγας, *copioſus fluxit.* Sed hic paullo aliter eſt, videturque potius fluminis epitheton eſſe.

Ibid. οὐδ' Ἐρύμανθος] Erymanthus & mons Arcadiae erat, & fluvius, in Alpheum defluens, ut ait Plinius lib. IV. cap. VI. Callimachus de fluvio hic agit. MEURS.

Vſ. 19. Λευκότατος ποταμῶν] Proprie. Nam λευκὸς idem eſt quod διαφανὴς καὶ λαμπρός. ἀπὸ τοῦ λεύσσω, τὸ βλέπω. Ita Oppianus ἀργυρέους ποταμοὺς vocat, ſplendidos, puros, vitreos, pellucidos. & Callimachus in Cer. 28. ἀλέκτρινον ὕδωρ, τουτέστι, διαυγὲς, παρὰ τὸ ἤλεκτρον. & verſu 123. λευκὸν ὕδωρ, λαμπρὸν interpretatur Scholiaſtes. VULCAN.

Ibid. ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη] Hanc aquae in Arcadia priſcis illis temporibus penuriam nomina duo illi data teſtari poſſe videntur, Azania & Apia: illud, ἀπὸ τῆς ἄζης, hoc, ἀπὸ τοῦ μὴ πιεῖν, ut α ſteρητικὸν ſit loco particulae negantis. Sed de hoc quidem Azaniae etymo, ſive Azenidis (nam Ἀζηνὶς dicta fuit, ſicut & Ἀζανία) convenit inter omnes propemodum. at vero nominis Ἀπία aliud etiam affertur. Dicti autem ſunt ab Apia Arcades, Ἀπιδανεῖς, & Ionica declinatione, qua utuntur poëtae, Ἀπιδανῆες (a recentioribus Ἀπιδόνες etiam) ab Azania, Azanes. unde legimus apud Statium, *Venit & Idaeis ululatibus aemulus Azan, Parrhaſiique duces.* ubi Azanem Idaeis ululatibus aemulum appellaſſe exiſtimatur, quod apud Arcades, ſacerdotes Cybeles, memoriam partus Jovis celebrantes, ululatibus uterentur, eademque omnia quae Cretenſes facerent, qui partum illum apud ſe extitiſſe gloriabantur. Caeterum Apiam, ſicut & Azaniam, alicubi totam Arcadiam, alicubi certam ejus partem duntaxat dictam fuiſſe conſtat: itidemque Azanas & Ἀπιδανεῖς, modo omnes Arcades, modo quoſdam ſolum ex Arcadibus appellari. Quoniam autem in Ἀπιδανεῖς eſt litera δ, quidam ἀπὸ τῶν πιδάκων deduxerunt, praefixo α privativo: quaſi non habentes πίδακας: ſed quum Ἀπία, quod eſt nomen ipſius ἔθνους, prius fuiſſe quam Ἀπιδανεῖς, quod eſt ἐθνικὸν, rationi conſentaneum ſit, in Ἀπία autem nulla ſint literae δ veſtigia, potius euphoniae cauſa interjectam literam hanc dixerim, & Ἀπιδανεῖς pro Ἀπιανεῖς appellatos. STEPH.

Ibid. ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη

Ἀρκαδίη· (μέλλεν δὲ μάλ' εὔϋδρος καλέεσθαι
Αὖτις.) ἐπεὶ τημόσδε, Ῥέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
Ἦ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
Ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤχησεν ἀμάξας,
Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος,
Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα· νίσσετο δ' ἀνὴρ

Πε-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

21 Ὅτ' ἐλύσατο] Ὕστερον μετὰ τὸ τεκεῖν τὴν Ῥέαν.

22 Σαρωνίδας] Δρῦς· παρὰ τὸ σεσηρότα καὶ συνεστραμμένον τὸν φλοιὸν ἔχειν. Τὸ δὲ ἤειρεν, καὶ ὤχησεν, ἀντὶ τοῦ ἐβάστασε.

24 Καρίωνος] Λείπει ἡ ὑπέρ. πολλὰ δὲ ὑπὲρ τοῦ Καρίωνος ἑρπετὰ τοὺς φωλεοὺς ἐποίησαν.

25 Κινώπετα] Τὰ θηρία, οἱονεὶ κινώπεδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἐδάφει κινεῖσθαι. τὸ δὲ νίσσετο, ἀντὶ τοῦ ἤρχετο, ἐπορεύετο.

δίη] Unde & Ἀπία, & Ἀζηνὶς dicta, ut ſupra oſtendi verſ. 14. VULCAN.

Vſ. 20. *μέλλεν δὲ μάλ' εὔϋδρος καλέεσθαι Αὖτις*] Haec & omnia quae ſequuntur usque ad verſum illum, *Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης* &c. oblitus ſum parentheſεως notis includere. Cur enim *ὑπ' ἀμηχανίης* dicitur *σχομένη* Rhea? quia *ἔτι ἄβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη*. STEPHAN.

Ibid. *μέλλεν δὲ μάλ' εὔϋδρος καλέεσθαι Αὖτις*] Interpretes: *ut maxime aquoſa vocaretur*. Male. Verte, *ut maxime aquoſa eſſet*. *Καλεῖσθαι* apud Graecos, ſicut etiam in ſacris litteris, ſaepe eſt *eſſe*. Matth. V. 9. *αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται*. i. e. *ipſi Dei filii erunt*. Luc. I. 35. *τὸ γενόμενον ἅγιον, κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ*. i. e. *id quod natum erit ſanctum, filius Dei erit*. Homer. Iliad. δ'. —— *καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις Κέκλημαι*. i. e. *tum quod tua conjux ſum*. ubi Scholiaſtes: *κέκλημαι* notat *εἰμί*. Heſiod. Theog. vſ. 410.

Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.

i. e. *duxit in amplam domum, ſua ut ſit uxor*. Peſſime vertitur hic verſus: *talis futura tamen, ut maxime aquoſa eſſet iterum*. An antea unquam fuerat aquoſa? Verte; *quae tamen erit aquoſa in poſterum*. Nam *αὖτις* ſaepe eſt *poſthac* apud poëtas. TH. GRAEV.

Ibid. *μέλλεν —— αὖτις*] In parentheſi dicta ſunt, atque ita exprimenda curavi: quod non animadvertens Arnaldus, turbavit in *ἐπεί*. Laudat locum Euſtath. ad Dionyſ. Geogr. 417.

Vſ. 21. -- *ὅτ' ἐλύσατο μίτρην*] Scholiaſtes Apollonii Rhodii, pag. 15. meae editionis oſtendit *μίτρην* eſſe *ζώνην*. nam in hunc illius poëtae locum, —— *ᾧ ἔπι μούνῳ Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον*, ſcribit, *λύουσι γὰρ τὰς ζώνας αἱ πρώτως τίκτουσαι, καὶ ἀνατιθέασιν Ἀρτέμιδι*. atque hinc Dianae cognomento *λυσιζώνης* templum Athenis fuiſſe addit. Apud noſtrum autem in Dian. 43. legimus etiam, —— *πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους*. STEPH.

Ibid. *ὅτ' ἐλύσατο μίτρην*] Obſervandum autem eſt in his verbis moris antiqui veſtigium. nam apud veteres zonae cinctae erant virgines, quam novus maritus ſolvebat: inde iſtud apud Muſaeum,

Ὣς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν, ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην.

Homer. Odyſſ. λ'.

Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.

Theocr. Idyll. XIX.

Λῦσε δέ οἱ μίτρην ——

Arnob. lib. III. *Virginalia vincula jam ferventes diſſolverent, atque imminentes mariti*: occurrunt exempla paſſim

in

Arcadia, maxime illa aquoſa futura
Poſtea, quippe tum quidem, Rhea cum ſolveret zonam,
Multas ſane ſuperne quercus aquoſus Iaon
Extulerat, multaque Melas ferebat plauſtra,
Multaeque ſupra Carniona, quamvis nunc fluat magnus,
Cubilia poſuerant ferae: ibatque aliquis

in hanc rem. Deinde aliam quoque zonam mulieres geſtabant, quam ſolvebant, cum primum pariturae eſſent. Habemus hoc loco veſtigium, & apud Martialem Apophoret. CXLIX.

Longa ſatis nunc ſum, dulci ſed pondere venter
Si tumeat, fiam tunc tibi zona brevis.

Itaque bis ſolvebatur zona; ſemel virgini in primo cum marito concubitu; iterum mulieri ſub primi partus tempus. De utraque ſolutione elegans eſt locus Apollonii Argonaut. lib. I.

—— ᾧ ἐπὶ πολλὴν
Ἀγλαΐην καὶ κῦδος ἔχον πάρος, ᾧ ἐπὶ μούνῳ
Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον.

& Athenis templum Dianae erat τῆς λυσιζώνου. Cui & maritis, & a patribus futuris ſacra fiebant, ut teſtatur Scholiaſtes Apollonii. MEURS.

Ibid. ἐπεὶ] Arnaldus, non advertens, referri ad vſ. 19. ἔτι δ᾽ ἄβροχος &c. putavit, non cohaerere haec praecedentibus, corrigique voluit ἐπί, ut ἐπὶ τῆμος ſit εἰς τῆμος. Ἐπεὶ eſt *nam*, ut infra vſ. 79. & alibi.

Vſ. 22. ὑγρὸς Ἰάων] Idem huic flumini epitheton eſt apud Dionyſium vſ. 416. Nempe Dionyſius libenter noſtrum imitatur, ut pluribus locis videbimus. Sed ὑγρὸς Ἰάων eſt *aquoſus*; ut mox διερός.

Vſ. 23. ὤχνησεν] MSS. & Edd. veteres fere ὤκχνησεν.

Vſ. 24. Καρίωνος ἄνω] Magna eſſet incogitantia ſcholiaſtae, ſcribentis, deeſſe vocem ὑπὲρ quae jungatur cum Καρίωνος: quum illius praepoſitionis loco ſequatur ἀνώ. Ejus igitur honori conſulens dico, illum ſcripſiſſe deeſſe vocem ὑπὲρ quae cum ἄνω jungatur; ut ſit Καρίωνος ἄνω pro ὑπεράνω Καρίωνος. STEPH.

Ibid. Καρίωνος ἄνω] Καρνίωνος corrigit Arnaldus p. 59. e Pauſan. VIII. 34. Plin. IV. 6. Recte.

Vſ. 25. Κινώπετα] ἑρπετὰ θηρία, κινούμενα ἐν πέδῳ, τουτέστι, τῇ γῇ. VULC.

Ibid. Euſtathius ad hunc verſum Dionyſii in Periegeſi (ubi Leucen inſulam inde nomen habere dicit. Οὕνεκα οἱ τὰ πάρεστι κινώπετα λευκὰ τέτυκται, h. e. *quia quae in ea ſunt animalia, alba ſunt,*) Κινώπετα vult ſolum eſſe ὄρνεα, ὧν κίνησις ἐν τῷ πέτεσθαι, *aves ſic dictas, quod volando moveantur.* Sed fallitur: nam & quadrupedes feras hac voce ſignificari certum eſt, ut hoc loco, & apud Nicandr. in Theriacis verſu 27.

—— ὅθι πλεῖστα κινώπετα βόσκεται ὕλην,

h. e. *ubi multa animalia ſylvam depaſcuntur.* & verſ. 195.

Μορφὴ δ᾽ ἰχνεύταο κινωπέτου, οἷος ἀμυδρῆς
Ἴκτιδος.

h. e. *forma autem Ichneumonis animalis, qualis exilis viverrae.* Proinde Heſychio κινώπετα ſunt κνώδαλα, & θηρία, id eſt, *ferae* & *animalia* in genere. Callimachi etiam & Nicandri Scholiaſtae, Suidas, Etymologus, Horus Mileſius in Phavorino κινώπετα dici volunt, quaſi κινώπεδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ, vel ἐν τῷ ἐδάφει κινεῖσθαι, *quod in ſolo moveantur.* Bochartus lib. de animalibus Sacrae Scripturae 3. cap. 19. Vid. ibi plura. TH. GRAEV.

Ibid. νίσσετο δ᾽ ἀνὴρ] Ἀνὴρ pro τις, Hebraiſmum ſapit. Sic & ἄνθρωπος reperitur. v. Vann. Crit. p. 289.

Πεζὸς ὕπερ Κρᾶθίν τε, πολύστειόν τε Μετώπην
Διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη·
Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι πῆχυν,
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ. τὸ δέ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα. τόθι χρόα φαιδρύνασα,
Ὦνα, τεὸν σπείρωσε, Νέδη δέ σε δῶκε κομίσσαι
Κευ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

26 Κρᾶθιν] Κρᾶθις, ποταμὸς Ἀρκαδίας. Πολύστειον δὲ, τὸ πολύψηφον, καὶ πολυπάτητον.

Μετώπην] Ποταμὸν Ἀρκαδίας.

32 Τόθι χρόα] Τὸν σὸν χρῶτα, ὦ ἄνα, σπείρωσε φαιδρύνασα.

33 Νέδη] Ὄνομα νύμφης Ὠκεανίνης, θρεψαμένης τὸν Δία.

Vſ. 26. Κρᾶθιν] Hoc loco Κρᾶθις eſt fluvius Arcadiae. Nam & alius eſt ejusdem nominis apud Sybarim, ſive Θέριον Siciliae urbem; cui Crathis quidam αἰγεράστης nomen dedit, ut auctor eſt Aelianus de Animalibus lib. 6. cap. 42. tametſi Strabo utrumque ἀπὸ τοῦ κίρνασθαι vocatum ſcribat. Arcadicum enim Crathin duorum fluminum illapſu augeri. Vulc.

Ibid. πολύστειόν τε Μετώπην] Idem hic Scholiaſtae quod aliis plerisque locis uſuvenit, ut bonae expoſitioni malam ſubjungat. Poſtquam enim πολύστειον recte expoſuit πολύψηφον, male addit καὶ πολυπάτητον. Recte autem πολύστειον exponi dico πολύψηφον, quum legamus confirmatum auctoritate enarratoris Nicandri, in Alexipharm. locum illum, τὸν κῦμα πολυστείου τέκεν ἅλμης, nec non teſtimonio Galeni in libro, quo γλώσσας Hippocratis exponit. dicit enim & ipſe ita vocari τὰς παρὰ τῇ θαλάσσῃ ψηφῖδας. Sed quod illi nos non docent, ex Scholiaſte Apollonii diſcimus, eſſe videlicet Sicyoniorum vocem. Legitur tamen apud hunc, ſicut & apud Galenum, στῖαι, non στεῖαι. eademque & in verſu ipſius Apollonii eſt ſcriptura, ἦτ' ἐκτὸς ἀτηρεῖο πέλει νεῦ Στιάων, pag. 119. meae editionis. Affert autem ibi iſtud Callimachi hemiſtichium: ſed apud eum Μετώπην in μέτωπον eſt depravatum. Verum, quid eſſe putandum eſt, quod noſtrum Scholiaſten in errorem impulerit? Suſpicor illum πολύστειον cum πολύστειβον confudiſſe, quum adderet καὶ πολυπάτητον. Nam ut πολύστειβον exponere poterat πολυπάτητον, non item πολύψηφον: ita viciſſim πολύστειον poterat quidem πολύψηφον, ſed non πολυπάτητον exponere. Adde quod vocem illam πολύστειβον Scholiaſten illum ſomniaſſe potius, quam usquam legiſſe arbitror. quum diverſa ſit forma nominum compoſitorum, quae ex verbo στείβω ſunt deducta, Ἀστιβὴς, Εὐστιβὴς, & aliorum quae meus Theſaurus Graecae linguae poſt verbum Στείβω exhibebit. Quod ſi tamen πολύστειβον aliqua exemplaria hic haberent, fides illis adhibenda non eſſet, quod tale epithetum fluvio minime convenire poſſit. Steph.

Ibid. πολύστειόν τε]] Verti *ſcabrum*, metaphorice pro lapidoſo; quod malim

Pedes & ſuper Crathin, & ſuper ſcrupoſam Metopen
Siccus, cum multa aqua ſub pedibus eſſet.
Enim vero, hac difficultate circumventa Rhea veneranda, dixit:
Cara Terra, parito & tu. Tui enim partus faciles.
Dixit, & elato alte Dea brachio magno,
Percuſſit montem virga. At ille in duas partes late diſceſſit,
Effuditque magnam aquae vim. Tum corpus ubi purgarat,
O rex, tuum, faſciis involvit, Nedaeque te dedit ferendum

In

lſm quam *arenoſum.* Recte enim, meo quidem judicio, interpretatus eſt Scholiaſtes vetus, quisquis ille fuit, πολύστειον, πολύψηφον, & per conſequens πολυπάτητον. Nam quod πολύστειος per ſe ſignificet πολυπάτητον, ne per ſomnium quidem Scholiaſti in mentem veniſſe arbitror. Heſychius στηὰν interpretatur ψῆφον. οἱ δὲ, addens, στηὰς dicunt. Vulc.

Ibid. πολύστειον] MS. Reg. πολύστιβον, in margine autem πολύστειον. Illud habuit in libro auctor gloſſae in ſcholiis πολυπάτητον, non ſomniavit, ut viſum Stephano. Scholion e duabus diverſis gloſſis natum eſt, ut multa apud multos. Πολυστειέος κῦμα ἅλμης Nicand. Alexiph. 464. ubi v. Schol. Idem Ther. extr. ἐν ποταμοῖσι πολυστείοισι.

Vſ. 27. Διψαλέος] Verti *ſiccus*, h. e. ut non reſtinguere ſitim poſſet. H. in Cer. vſ. 6. αὐαλέος, qui non bibit.

Vſ. 30. ἀντανύσασα] Frobeniana Callimachi editio anni 1532. habet αὐτανύσασα. quam lectionem nequaquam rejiciendam cenſeo. Nam ut maxime ἀντανύσασα, pro ἀνατανύσασα explicare liceat: non video tamen cur minus dici poſſit αὐτανύειν, quam αὐερύειν. Neque enim in αὐερύειν, adverbium αὖ (malo enim adverbium quam particulam appellare) iterationem ſignificat, ſed aliud quid, ut docebo H. in Dian. 92. Significari autem dixerim per αὐτανύσασα πῆχυν, non ſimplicem brachii extenſionem, ſed inverſis ſurſum unguibus. quod Hiſpani *Vnas arriba* dicunt. atque ita verſo brachio montem feriiſſe; ut Hiſpani loquuntur, *De un reues.* Vulcan.

Ibid. καὶ ἀντανύσασα] Pro ἀντανύσασα quidam reponunt αὖ τανύσασα, ut ſignificet, Quum rurſus extendiſſet. ſed quum nunc primum extenſionis hujus fiat mentio, id eſt, extenſi ſeu extenti brachii, quorſum particula iterationem declarante uteretur? Rectam igitur ſcripturam eſſe fatendum eſt ἀντανύσασα, pro ἀνατανύσασα. Stephan. Recte. αὐτανύσασα eſt vitium operarum in ed. Frob.

Ibid. δίχα] *in duas partes.* Vidit etiam J. Clericus ad Lucian. Dial. Marin. 6. qui recte miratur, verſionem vulgarem *duobus locis* a Graevio non correctam eſſe. Sed dudum Nic. Gulonius verterat *in duas partes.* Forma loquendi ducta eſt ex Herodoto IV. 180. αἱ παρθένοι δίχα διαστᾶσαι μάχονται πρὸς ἀλλήλας &c.

Vſ. 32. Ἐκ δ᾽ ἔχεεν] Non eſt incommodum hic τὸ δὲ, ſed eadem particula repetitur emphaſeos cauſſa, ut ſaepe. Fruſtra Arnaldus τε corrigit.

Vſ. 32. τόθι χρέα φαιδρύνασα, Ἄνα, τεὸν σπείρωσε] Antea dixit, Rheam matrem quaeſiviſſe profluentem aquam, qua partus ſordes & ſui etiam infantis corpus ablueret: nunc poſtquam invenit, ablutionis hujus. (nam φαιδρύνασα idem valet quod λούσασα) non

Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
Πρεσβυτάτη νυμφέων, αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
Πρωτίστη γενεῇ, μετά τε Στύγα, Φιλύρην τε.
Οὐδ' ἁλίην ἀπέτισε θεὴ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μέν ποθι πουλὺ κατ' αὐτὸ
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,
Συμφέρεται Νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ

Υἱωνοὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

35 *Μαιώσαντο*] Ἔθρεψαν.

36 *Φιλύρην τε*] Μήτηρ Χείρωνος τοῦ Κενταύρου.

39 *Καυκώνων*] Ὄρος Ἀρκάδων ὁ Καύκων. Λέπριον δὲ, ἀπὸ Λεπρέα τοῦ Ποσειδῶνος. ὃς προκαλεσάμενος εἰς ἀδηφαγίαν Ἡρακλέα, καὶ ὑπ' ἐκείνου ἡττηθεὶς ἐφονεύθη.

non item illius mentionem facit. Atque ut hic τῷ λοῦσαι adjungit σπειρῶσαι, ſic etiam principio hymni in Delum de ipſa dicitur, Λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε, Phoebum videlicet. STEPH.

Vſ. 34. Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον] In edit. Frobenii quae prodiit anno 1532. legitur Κευθμῶν' ἔσω. at vero in ea quam Aldus dedit anno 1513. Κευθμόν' ἔσω: utrobique mendoſe, ſed diverſo mendi genere: quum illi, qui editioni Frobenii praefuerunt, recte animadverterent κευθμόν' dici non poſſe, adjecta apoſtrophi nota, ſed κευθμῶν' eſſe ſcribendum: at interim non viderent huic loco non convenire, retinendo ἔσω, ſed aut κευθμῶν' ἐς, aut κευθμὸν ἔσω ſcribere oportere. Malo autem κευθμὸν ἔσω, tum quod lenius fluat verſus, tum etiam quod magis uſitatum ſit κευθμός. Exponitur autem a Scholiaſte Apollonii Rhodii κρύφιος τόπος. Hic autem voce *antrum* interpretari poſſumus, cujus non tam generalis eſt ſignificatio: atque id Virgilii exemplo facere, in hoc verſu, Georg. 4. *Dictaeo coeli regem pavere ſub antro*, ubi de apibus loquitur. STEPH.

Ibid. Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον] Pindarus Olymp. Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον vocat. ubi Scholiaſtes: τὸ Κρητικὸν ὄρος ἔνθα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ Κουρήτων φρουρούμενος. VULCAN.

Ibid. Κευθμὸν ἔσω] MS. Voſſ. κευθμῶν'. Editiones ante Benenatum omnes κευθμόν', vel ut Frobeniana κευθμῶν'. Itaque non dubito, veram lectionem eſſe Κευθμῶν' ἐς Κρηταῖον. Rarius verbum κευθμὼν poëtae Callimacho aptius, & facilius in κευθμὸς, ut notius, mutatum eſt, quam hoc in illud. Signa parentheſeos in verbis ἵνα κρύφα παιδεύοιο ſuſtuli, nec parentheſis iſta eſt, nec ſigna haec in editionibus veteribus ſunt.

Vſ. 35. Πρεσβυτάτη νυμφέων] Offendit Arnaldum, quod Neda bis natu maxima dicitur. Sed ejus repetitionis κατ' ἐπανάληψιν ἐπὶ διδασκαλίᾳ multa apud Homerum & Callimachum exempla, v. ad H. in Lav. Pall. vſ. 62. bene defendit etiam Vir doctus in Obſ. Miſc. V. p. 261. Sed facilius eſt πρεσβυτάτη intelligere *maxime venerandae*, *cariſſimae*. Heſych. Πρεσβυτάτη, ἐντιμοτάτη. Nempe τιμιώτατον τὸ πρεσβύτατον, ut ait Ariſtoteles in Problematibus: idque in verſione expreſſi. Ceterum non video, quare Viri docti μαιώσαντο malint accipere *nutriebant*, cum μιν non ad Jovem, ſed ad Rheam referatur.

Ibid. αἵ μιν τότε μαιώσαντο] Fallitur enarrator in expoſitione verbi

μαιώ-

In receſſum Cretenſem, ut clam educarere;
Nedae cariſſimae Nympharum, quae ipſi tum obſtetricatae ſunt,
Natu maximae, poſt Styga & Philyren.
Neque levem ei retulit gratiam Dea, ſed flumen illud
Nedam appellavit: quod quidem copioſum, ad ipſum
Olim Cauconum oppidum, quod Leprium vocatur,
Commiſcetur mari, vetuſtiſſimamque hanc aquam
Ne-

μαιώσαντο, dicens eſſe *ἔθρεψαν*, id eſt, aluerunt, ſive educarunt: quum conſtet eſſe a *μαῖα*, quod obſtetricem declarat, & ſignificet *quae illi obſtetricatae ſunt*, ſive *quae obſtetriciam operam illi praeſtiterunt*. STEPH.

Ibid. *μαιώσαντο*] Non male Scholiaſtes vetus interpretatur *ἔθρεψαν*. Nam ut maxime *μαῖα* ſignificet *ἀναγέτριαν* ſive obſtetricem, cur non etiam *τροφὸν*, hoc eſt, nutricem? cum ejus ſignificationis teſtem habeamus Heſychium. atque adeo pro ſecundaria ſignificatione *μαίας* ponat *τροφὸν*, pro tertia, *ὀμφαλοτόμον*. VULCAN.

Ibid. *αἵ μιν τότε μαιώσαντο*] Omnino cum *Vulcanio* & Cl. *Jacobo Gronovio* vertendum eſt *nutriebant*, non vero ut interpres *obſtetricabantur*. Cum *Μαῖα* tam nutricem, quam obſtetricem ſignificet. Hom. Odyſ. T. vſ. 482. *Μαῖα, τί μ' ἐθέλεις ὀλέσαι, σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτή.* h. e. *Nutrix, cur me vis perdere? tu autem me nutriſti ipſa.* TH. GRAEV.

Vſ. 36. *μετά τε Στύγα*] Hoelzlinus in Apollonium ita hunc verſum emendat: *Πρωτίστη γενεῆσι μετὰ Στύγα τε Φιλύρην τε.* Sic enim Homerus, *γενεῆφι νεώτατος* Il. ξ. TH. GRAEV.

Ibid. *μετά τε Στύγα, Φιλύρην τε*] Voſſ. *τε* aliud inſerit poſt *Στύγα*, quod firmat ſuſpicionem corruptelae ex eo, quod in *Φιλύρη* primae ſyllabae ſemper corripiuntur apud Callimachum, H. in Del. 118. aliosque poëtas Graecos & Latinos: nec diſplicet Hoelzlini correctio.

Vſ. 37. *ἀλλὰ τὸ χεῦμα Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε*] Nedae fluvio ab Nympha nomen datum fuiſſe a Rhea, teſtatur etiam Pauſanias in Arcadicis. TH. GRAEV.

Vſ. 38. *τὸ μὲν ποθι*] Vocem *ποθὶ* non pro *ποτὲ* accipio, id eſt, olim, ſed pro *πη*, quam *παραπληρωματικὴν* eſſe notum eſt. STEPH.

Ibid. *τὸ μέν ποθι πουλὺ κατ' αὐτὸ* &c.] Primum *ποθι* non ad verbum, ſed ad *Καυκώνων πτολίεθρον* referendum, ad Leprium, quod Cauconum olim fuit oppidum: idque expreſſi in verſione. Pro *κατ' αὐτὸ* Cl. Ruhnkenius ingenioſe corrigit *κατ' αἰπύ*, Ep. Crit. II. p. 10. Sed ea correctio non eſt neceſſaria. Poëtae in exprimenda vicinitate hoc pronomen libenter uſurpant, ut noſter iterum H. in Dian. vſ. 253. *οἵ ῥα παρ' αὐτὸν Κεκλιμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.* ut Aratus in Phaenom. 52. *ἤδε κατ' αὐτὴν Εἰλεῖται κεφαλήν.* 328. *ἀλλὰ κατ' αὐτὸν Γαστέρα —— περιτέλλεται.* 349. *παρ' αὐτὸν Ἱστὸν ἀπὸ πρώρης φέρεται.* cf. 483. 523. 599. 605. &c.

Vſ. 39. *Λέπριον*] De varia hujus vocis ſcriptura agit Waſſius ad Thucyd. p. 336. & 338. ed. Duker. Facile credo etiam Cl. Ruhnkenio reſcribendum *Λέπρειον*. Etiam pro *πολύστιον* e vſ. 26. *πολύστιον* citat Schol. Apollonii, ut ſupra notatum eſt. Unde, ſicut ex aliis exemplis, quae copioſe congeſſit Dorvill. ad Chariton. p. 32. ſeqq. patet, promiſcuam ſcripturam fuiſſe. Sed tamen *ι* in talibus verbis produci poſſe vix credo, & in poëtis e quantitate judicari certius poſſe, utra ſcriptura praeferenda ſit. Nam in *Λέπριον* ſecundam produci recte poſſe, vix credo. Movit me olim etiam auctoritas Suidae in *Ἀγορανομίας*, ubi hic verſus profertur, & in edit. Kuſteri exhibetur *Λέπρειον*: ſed editio prima habet *Λέπριον*.

Vſ. 40. *παλαιότατον ἱμιν ὕδωρ*] Non

Υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσοῦ)
Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἑταραι προσεπηχύναντο
Δικταῖαι Μελίαι, σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια
Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν

Αἰ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

41 *Λυκαονίης ἄρκτοιο*] Τῆς πρώην λεγομένης Καλλιστοῦς, Λυκάονος δὲ θυγατρός· ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέντος εἰς Ἄρτεμιν, γεννᾶται ὁ Ἀρκάς· ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες.

42 *Θενὰς*] Θεναὶ, πόλις καὶ ἄλσος.

44 *Τουτάκι*] Τὸ τηνικαῦτα.

45 *Κύδωνες*] Ἔθνος Κρήτης.

46 *Προσεπηχύναντο*] Εἰς τοὺς πήχεις ἔλαβον.

47 *Ἀδρήστεια*] Ἀδελφὴ Κουρήτων.

48 *Λίκνῳ ἐνὶ*] Ἐν γὰρ λίκνοις τὸ παλαιὸν κατεκοίμιζον τὰ βρέφη, πλοῦτον καὶ καρποὺς οἰωνιζόμενοι. λίκνον οὖν, τὸ κόσκινον, ἢ τὸ κουνίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τιθέασιν.

Non jungo *μιν* cum *ὕδωρ παλαιότατον*, ut intelligatur, aquam hanc antiquiſſimam, vel eam aquam (neque enim talem hujus poëtici pronominis uſum reperiri exiſtimo) ſed appoſitionem eſſe dico, ut *μιν* ad fluvium referatur, hoc modo: *Illum autem fluvium potant, aquam antiquiſſimam:* id eſt, cujus aqua eſt omnium antiquiſſima. Eſt vero periphraſi poëtica dictum (ſi tamen & hoc periphraſis vocari debet) Illum fluvium potant cujus aqua eſt vetuſtiſſima, pro Ille fluvius eſt illis vetuſtiſſimus. STEPH.

Vſ. 41. *Υἱωνοὶ*] MSS. Ambroſiani *γυιωνοὶ*, Voſſ. *γυιωνοὶ*, quam lectionem ortam eſſe e digammate Aeolico, facile patet. Hujusmodi exempla plura obſervata Viris doctis in libris priſcis, quibus & hoc addatur.

Vſ. 43. *ἐγγύθι*] Male interpres *proximae Cnoſſo:* vertendum *prope Cnoſſum*, uti Cl. *Gronovius* nuper, cum nos viſeret, me docuit. TH. GRAEV.

Vſ. 44. *πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός·*] Nolui ſcribere *ἄπ'* cum accentu, quum non ſit anaſtrophe, ſed dicatur *πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλὸς* pro *ἀπέπεσε, δαῖμον, ὀμφαλός.* Ideo autem voce omphalus uſus ſum in mea interpretatione, ut cum omphalus conveniret quod ſequitur Omphalium campum (ita enim verti *Ὀμφάλιον πέδον*) atque ita etiam in interpretatione, quae eſt ad verbum, ponendam Graecam vocem cenſui, ſed addita Latina, quae ei reſpondet. Alioqui ut etymum, ſive appellationis ratio intelligeretur, dicendum fuiſſet, neutro in loco retinendo vocem Graecam, illic quidem, *umbilicus:* hic vero nove, *umbilicarem campum.* STEPH.

Ibid. *Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός·*] *Umbilicus* vertere malui,

quam

Nepotes Lycaoniae urſae bibunt.
Relictis autem Thenis, cum Cnoſſum ferret
Te, Jupiter pater, Nympha, (Thenae autem erant haud procul Cnoſſo)
Ibi tibi decidit, Deus, umbilicus: unde illum
Omphalium poſtea campum vocarunt Cydones.
Te vero, Jupiter, Corybantum ſociae ulnis acceperunt
Dictaeae Meliae, teque ſopivit Adraſtea
Aureis in cunis: tu vero ſuxiſti pingue uber

Ca-

quam trochaeum in quinto pede ponere. VULCAN.

Vſ. 44. 45. Hos verſus citat Scholiaſtes Nicandri ad Alexiph. init. Sed ille habet *ὅθεν* pro *ἔνθεν*, ſenſum magis exprimens, quam verbum Callimachi; niſi ibi legendum *ὅτθεν*. *Καλέουσι* pro *ἐκαλέσαντο* & alibi apud noſtrum eſt, ut ad vſ. 14. notavimus.

Vſ. 46. *Κυρβάντων ἕταραι*] *τῶν Κορυβάντων.* dicti vero *Κύρβαντες δαίμονες περὶ τὴν Ῥέαν, οἱ τὸν Δία φυλάξαντες. βαίνειν γὰρ, τὸ φυλάσσειν.* Hom. *ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας.* VULCAN.

Ibid. *Κυρβάντων ἕταραι*] Socias Corybantum appellat Melias, quia Meliae dicuntur arborum nymphae, quae utique in ſylveſtribus degunt locis, non ſecus ac ipſi Corybantes. Melias etiam nominat Heſiodus, ex iiſque ait ortos eſſe, qui ſub aetate aerea vixerunt. Loquitur enim de Amyco Bebrycum Rege, quem ait ortum eſſe ex Neptuno & Melie: ubi animadvertendum eſt, ibi eandem eſſe ejus nominis ſignificationem, quae eſt hoc in loco. Quaedam enim nymphae Meliae vocantur *ἀπὸ μελίας τῆς ὠκεανοῦ. διὰ τὸ περὶ μηλέας δένδρα διατρίβειν*, tanquam hamadryades. ROBORT.

Ibid. *προσεπηχύναντο*] Suidas e Callimacho affert *περιπηχύναντες*: unde eſt inter fragm. Bentleji 344. An ibi corrigendum *περιπηχύναντο*, & ex hoc loco ſumtum eſt, legitque ſic Suidas hunc locum? Active quidem, quod ſciam, verba hujus originis non dicuntur.

Vſ. 47. *Δικταῖαι Μελίαι*] *Νύμφαι παρωνύμως τοῖς δένδροις οἷς χαίρουσι.* ita Euſtathius. VULCAN.

Ibid. *σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια*] Aliam lectionem hic non inveni quam iſtam *κοίμισεν*, id eſt, ſopivit, ſomnum tibi conciliavit. Poteſt tamen & latius patere exiſtimari hoc verbum, quum reges habuerint ſuos *κοιμιστὰς*, vel *κατακοιμιστὰς*, ut a Plutarcho vocantur. At verò ut *κοίμισεν* pro *κόμισεν* ponatur (quod eſſet *geſtavit*) fieri nullo modo poſſe exiſtimo. Adraſteam porro fuiſſe Curetum ſororem, teſtatur etiam Apollonii Scholiaſtes, pag. 130. meae editionis, ubi ipſe poëta nutricem Jovis appellat, in iſto qui ad hanc fabulam pertinet loco, ubi Venus ſuum Cupidinem ita compellat, *Καί κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα Κεῖνο τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια.* STEPH.

Vſ. 48. *Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ*] *Λίκνον, κουνίον*, Schol. Nota vocem Latinam *cunas*. Caeterum, hoc faciebant ominis cauſa: ita & Theocr. ita & Homer. de Mercurio:

—— Μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων,
Οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ.

Ita & in Clypeo, ut author eſt Theocrit. Idyll. 24.

Ἀμφοτέρους λούσασα, καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. A. FABRI.

Ibid. *Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ*] Innuens antiquum morem, quippe veteres pue-

ros

Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.
Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.
Οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο

Τεύ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

49 Ἀμαλθείης] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἲξ τὸν Δία θρέψασα. λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ῥεῖν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου νέκταρ.

50 Ἐξαπιναῖα] Τουτέστιν, ἐξαίφνης ἐγένετο ἡ Ἴδη πλέα μέλιτος.

52 Οὖλα] Κατὰ κλῆρον, ὑγιεινῶς.

Περὶ πρύλιν] Ἐνόπλιον.

ros in ventilabris cunarum vice reponebant ominis boni cauſſa, ut & divites eſſent, & ut liberos quoque ipſi aliquando procrearent. Qua de re eſt elegans locus apud auctorem Etymologici, in verbo Λεῖκνον. Viri militares in clypeo deponebantur cum voto nim. ut ſtrenui & fortes evaderent. Sic de Hercule apud Theocrit. Idyl. 24.

χάλκειον κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα.

Sic apud Ennium Andromeda in fragmentis apud Nonium: *Nam ubi introducta eſt, puerumque ut laverent, locant in clypeo.* MEURS.

Ibid. χείμισσιν Ἀδρήστεια λίκνῳ] Sic conjungenda haec. Male poſt Ἀδρήστεια interpungitur in quibusdam veteribus editionibus, etiam Graeviana. MSS. Ambr. habent λείκνῳ, item editiones ante Stephanum omnes. Sed quia H. in Cer. vſ. 127. omnes libri conſentiunt in λίκνῳ, hic quoque ſcripturam ſemel inductam reliqui. De re comparandus locus Apollonii Rhodii III. 133.

Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα
Κεῖνο τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια
Ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νήπια κουρίζοντι.

Ibi Schol. Αὕτη τροφὸς Διός. Καλλίμαχος· σὲ δὲ χείμισσιν Ἀδρήστεια ἀδελφὴ Κουρήτων. Hoelzlinus ad illum locum putat, verba ἀδελφὴ Κουρήτων ducta eſſe e Scholiis Callimachi: ego potius e Scholiis Apollonii huc relata putem. De λίκνῳ adde Schol. Arati ad vſ. 268.

Ibid. ἰθήσαο] Homer. Iliad. Ω. 58.

γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. A. FABRI.

Ibid. σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν] Θῆσαι teſte Heſychio eſt θρέψαι, θηλάσαι, alere, nutrire. unde voce media θήσασθαι & θηλάσειν, ſugere lac: ſic apud Homer. Iliados ultimo de Hectore:

γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. MEURS.

Ibid. ἐθήσαο] De hac voce vid. Euſtath. ad Odyſſ. p. 1485. ed. Rom. & Barneſ. ad Il. Ω. 58. Verſum Callimachi citat Etymol. M. in Ἀμαλθεία. Mox verſu ſequente ἐπὶ conjungant tirones cum ἔβρως, ut ſit pro ἐπέβρως.

Vſ. 49. Αἰγὸς Ἀμαλθείης] De capra Amaltheae nymphae notum fabulari poëtas hanc ubera Jovi praebuiſſe. inde Aratus:

Αἲξ ἱερή, τὴν μέν τε λόγος Διὶ μαζὸν ἐπισχεῖν.

Germanicus in Arateis:

—— Illa putatur
Nutrix eſſe Jovis, ſi vere Jupiter infans
Ubera Cretaeae mulſit fidiſſima caprae:
Sidere quae claro gratum teſtatur alumnum.

Hanc capellam poſtea mortuam inter ſidera relatam ferunt, ac Jovem ejus corio pro ſcuto uſum in pugna adverſus Titanes, unde & αἰγίοχος paſſim dicitur. MEURS.

Ibid. κηρίον ἔβρως] Magnus Bochartus mirum in modum hunc verſum illuſtrat in libr. II. cap. 51. de animalibus ſacrae ſcripturae, ideoque operae

Caprae Amaltheae, inſuperque dulce mel comediſti.
Extiterunt enim repente Panacridos opera apis
Idaeis in montibus, quae vocant Panacra.
Strenue vero Curetes circa te pyrricham ſaltarunt,
Ar-

rae pretium duxi ejus verba hic adſcribere, licet prolixiora videantur. Lac caprinum, ait, non ſolum eſſe in medicina magni uſus, ſed & apud quosdem populos in quotidianis cibis. Hinc Salomon Proverb. XXVII. 21. *Et ſufficiet lac caprarum in cibum tuum, & in cibum domus tuae, & in victum ancillarum tuarum.* Paulus Aegineta: *Lac muliebre temperatiſſimum eſt, mox caprinum; hinc aſininum; ovillumque, poſtremo vaccinum.* Proinde ſummus Deorum Jupiter, aut Cretae Regulus verius circa Abrahami tempora, caprae lacte nutritus fertur, & capram illam Aſtronomi in coelum tranſtulerunt. Qui norunt N & L eſſe litteras maxime permutabiles, facile credent Amaltheam fuisſe dictam ex Phoenicio אמנתא amantha, deflexo ex Hebraeo אמנת, quod pro nutrice occurrit Ruth. IV. 16. & 2 Samuel IV. 4. Sed obſervandum ex Galeno, *non tuto lac caprarum, abſque melle offerri: cum multis, qui ſolum ſumpſerant; in ventre ſit coagulatum, quod hominem mire gravat, atque ſuffocat.* Quod vetuſtiſſimos illos mortales non latuit, qui Jovi duas nutrices aſſignarunt: unam Amaltheam, quae lac caprinum: atteram Meliſſam, quae mel illi adminiſtraret. Lactant lib. I. cap. 22. de falſa religione. Didymus in libris ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς ait, *Meliſſeа Cretenſium regem primum, Diis ſacrificaſſe, ac ritus novos ſacrorumque pompas introduxiſſe. Hujus duas fuiſſe filias, Amaltheam ac Meliſſam, quae Jovem puerum caprino lacte de melle nutriverunt. Unde poëtica illa fabula originem ſumpſit, advolaſſe apes atque os pueri melle compleſſe.* Nec deſunt e veteribus, qui quoslibet infantes primo melle, deinde lacte nutritos fuiſſe teſtentur. Epiſtola Barnabae: τί οὖν τὸ γάλα, καὶ μέλι; ὅτι πρῶτον τὸ παιδίον μέλιτι, εἶτα γάλακτι ζωοποιεῖται. *Quid ergo lac, & mel? Quia primum infans melle, deinde lacte vivificatur*, id eſt, *alitur.* Plura qui deſiderat, adeat fontem, ex quo haec hauſimus; vide & Meurſii Cretam lib. II. cap. 7. TH. GRAEV.

Vſ. 51. Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα] Malim —— ἐν ὄρεσσιν, ἅτε κλ. ut legitur apud Stephanum (apud quem alioqui depravatus eſt hic verſus in editione Aldina, quum ἔρεσιν & κλείουσα ibi legatur) potius enim ἅτε quam τάτε dicitur pro ἃ, ſive ἅτινα. Caeterum his verbis ἅτε κλείουσι Πάνακρα, oſtendit, unde apem vocaverit Panacridem in proxime praecedente verſu. Exiſtimo autem Πάνακρα ὄρη dicta, a ſumma altitudine, ut πᾶν hoc in nomine ſit augentis, ſicut in aliis quibus eſt praefixum. STEPHANUS. In MS. & apud Stephanum περὶ πόλεων legitur ἐν ὄρεσσιν, ἅτε. Sed quamcunque ſcripturam recipias, digitum non verterim, nam poëtis τὰ pro ἃ poni quis niſi hoſpes in Graecis litteris ignorat. TH. GRAEV.

Ibid. ἐν ὄρεσσι, τά τε] MS. Voſſ. a manu ſecunda ὄρεσσιν, ἅτε, quod e Stephano Byz. malebat H. Stephanus: fruſtra, ut bene monet Graevius.

Vſ. 52. Οὖλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο] Repono Κούρητες σὲ περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο. nam alioqui cum περὶ ſubaudire hoc pronomen neceſſe eſſet, & particula γε non ſatis apte hoc quidem loco eſſet παραπληρωματική. Ad οὖλα autem quod attinet, neutra ſcholiaſtae expoſitio habere locum poteſt: videndum igitur an pro ὅλα debeat accipi, jungendo cum τεύχεα, donec aptior expoſitio afferatur. STEPHAN.

Ibid. Οὖλα δὲ —— —— ὠρχήσαντο] Stulte Scholia, κατὰ κλῆρον, ὑγιεινῶς. Sed κατὰ κλῆρον haud dubie eſt alieno loco, & huc migravit e Scholio verbi ἐπιδαίσιον, ubi repone, & ſic lege: κατὰ κλῆρον μεμερισμένον. Ita relinquitur ὑγιεινῶς, quod fruſtra de-

 ſen-

Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
Ἀσπίδος εἰσαΐοι, καὶ μή σεο κουρίζοντος.
Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἐτράφες, οὐράνιε Ζεῦ.

Ὀξὺ

fendit, cum explicare non poſſit, Spanhemius. Sed nec alii explicant commode, quid ſit οὖλα ὠρχήσαντο. D. Heinſius ad Silium III. 347. interpretatur *in numerum*, ex illo ipſo Silii loco, ubi in pyrrhiche dicuntur ſaltare ad numerum. Verum ut illa quoque pyrrhicha Cretenſis ad numerum facta ſit, neque enim eſt ſine numeris ſaltatio: tamen id non ſtatim exprimit οὖλα. Non eſt boni interpretis, verba explicare ex rebus ſine obſervationibus Grammaticis. Si inſtituiſſet Heinſius docere, quomodo οὖλα ſignificare poſſet *in numerum*, ſtatim ſenſiſſet aquam ſibi haerere, & illam interpretationem eſſe commentitiam. Οὖλον eſt, ut Scholiaſtes Theocriti Idyll. VII. 68. explicat, καμπὰς ἔχον: unde & criſpum, πολύγναμπτον. Itaque οὖλα ὀρχεῖσθαι referri poteſt ad motum pedum, ut ſit περιπλεκτοῖς ποσὶ, ut loquitur Theocritus Id. XVIII. 8. intelliganturque quos Onomacritus εἰλιγμοὺς ποδῶν vocat, tribuitque ſaltantibus Curetibus in Hymno in Curetes vſ. 5. cui illuſtrando ſervit & locus Callimachi in Epigr. V. 6. οὖλος ἐρέσσων ποσί. Poſſis tamen etiam intelligere *varios orbes implicantes*, ut loquitur Virgilius, quod & ſignificationi verbi οὖλα convenit, & ſaltationi ἐνόπλῳ. Apulejus Metam. X. p. 190. extr. (ed. Colvii) *Graecanicam ſaltantes pyrrhicham, diſpoſitis ordinationibus decoros ambitus inerrabant, nunc in orbe rotarum flexuoſi, nunc in obliquam ſeriem connexi.* Plutarchus Theſ. p. 9. D. de ſaltatione, quamquam alia, circa aram Apollinis Delii corneam: ἔν τινι ῥυθμῷ παραλλάξεις καὶ ἀνελίξεις ἔχοντι γενομένη. Th. Bentlejus autem e loco Homeri Il. P. 759. ubi κολοιοὶ dicuntur οὖλον κεκλήγοντες, quod Scholia explicant ὀξὺ, πυκνὸν, interpretatur, *ſtrenue ſaltabant*: & ſic vertit Nic. Gulonius.

Ibid. Κούρητες] Κορύβαντες, & κύρβαντες, Sacerdotes Rheae, quos Oppianus lib. Κυνηγετικῶν γ. e leonibus transformatos ſcribit in hunc modum.

Πρωτίστην δὲ λέοντι κλυτὴν ἀναθώμεθα μολπήν.
Ζηνὸς ἔσαν ζθρεπτῆρες ὑπερμενέος Κρονίδαο
Νηπιάχου Κούρητες, ὅτ' ἀρτίγονόν μιν ἐόντα
Ἀρνμένη γενετῆρος ἀμειλίκτοιο Κρόνοιο
Κλεψιτόκος Ῥείη κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης.
Οὐρανίδης δ' ἐσιδὼν κρατερὸν νεοθηλέα παῖδα.
Πρώτους ἀμφήλλαξε Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυούς,
Καὶ θῆρας ποίησεν ἀμειψάμενος Κούρητας. VULCAN.

Ibid. Κούρητές σε περὶ πρύλιν] MSS. noſtri omnes σε exhibent, item editio Flor. & Aldina, quae e Florentina expreſſa eſt. Vaſcoſanus primus edidit γε. Veterem lectionem reſtitui, haud dubie meliorem. Nam τὸ γε meo ſenſu hic friget, ut vidit Stephanus, qui de conjectura corrigebat σε. MS. Regius corrupte πρύχην, quod ortum videtur e πυῤῥίχην.

Ibid. πρύλιν ὠρχήσαντο] Πυῤῥίχην ἢ ὁπλίτην. Scholiaſtes Sophoclis in illud Ajace flagellifero:

—— φάνηθ' ὦ
Θεῶν χοροποί' ἄναξ, ὅπως μοι
Νύσσια, Κνώσσια ὀρχήματ' αὐτοδαῆ
Ξυνὼν ἰάψῃς.

Τῶν ὀρχήσεων, inquit, αἱ μέν εἰσιν Διονυσιακαὶ, αἱ δὲ Κορυβάντιαι· Νύσιαι οὖν αἱ Διονυσιακαὶ, παρὰ τὴν Νύσην. Κνώσιαι δὲ αἱ Κορυβάντιαι. Κνωσσὸς γὰρ πόλις Κρήτης. ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ὑπὸ τῶν Κορυβάντων ἐτράφη ὁ Ζεύς. *Bellicrepam ſaltationem*, inquit Feſtus, *dicebant, quando cum armis ſaltabant, quod a Romulo inſtitutum eſt, ne ſimile quid pateretur, ac fecerat ipſe, cum a ludis virgines Sabinorum rapuit.* VULCANIUS. Πρύλις Cypriorum lingua ſaltatio armata

Arma pulſantes, ut Saturnus auribus ſonum
Clypei acciperet, non tui vagientis.
Pulchre quidem adoleviſti, & pulchre nutritus es,
coeleſtis Jupiter.

Ce-

mata dicebatur, quae alias πυῤῥίχη. id ex Ariſtotele tradit Scholiaſtes Pindari Od. II. Ἀριστοτέλης (inquit) πρῶτον Ἀχιλλέα ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ τῇ πυῤῥίχῃ φησὶ κεχρῆσθαι, ἣν παρὰ Κυπρίοις φησὶ πρύλιν λέγεσθαι. Sane πρύλιν Heſychius quoque πυῤῥίχην interpretatur. Pyrricha vero ſaltatio apud veteres nobiliſſima erat, memineruntque ejus auctores plurimi. De ea univerſa prolixe a me dictum in libro proprio de ſaltationibus veterum. Meurs.

Vſ. 55. Καλὰ μὲν ἠέξευ] αὔξομαι & αὐξάνομαι eſt *creſco*, pro quo male quidam & contra uſum Attice loquentium activo utuntur αὐξάνω, quod Graecis eſt *augeo*, ut pluribus oſtendit pater meus in notis ad Luciani Soloeciſtam, n. 12. Th. Graev.

Ibid. καλὰ δ' ἔτραφες] Non eſt de hac ſcriptura dubitandum, quin germana ſit. Exemplo enim Homeri ἔτραφες pro ἐτράφης dicere ſibi permiſit Callimachus. Extat autem apud illum hic illius Aoriſti uſus in Catalogo navium, Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ. Ubi tamen apud brevium Scholiorum auctorem legitur τράφη: ſed ita legendo ſcribendum eſſet ἐν, non ἐνί. hoc modo, Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ. Sed in textu (ut vocant) qui Euſtathii commentariis eſt inſertus, altera illa lectio habetur, τράφ' ἐνὶ μεγ. &c. Stephan.

Ibid. Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες] De diverſa quantitate primae in καλὰ vid. Clark. ad Hom. Il. B. 43. In ἔτραφες non levem difficultatem Grammatici reperere, quod pro ἐτράφης hoc loco dictum eſſe apparet. Tribuitur etiam Homero Il. B. 661. ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ. Sed Barneſius, quamquam de conjectura, repoſuit τράφη ἐν μεγάρῳ, quem ſecutus eſt Clarkius, durum illud vulgatum judicans, nec Homero uſitatum, probante Daweſio in Miſcellan. Crit. p. 96. Hoc quidem falſum eſſe, editor Homeri non debebat ignorare. Nam Il. E. 555. eſt ἐτραφέτην, *nutriti ſunt*, de duobus leonibus. Et Od. Γ. 28. eſt τετραφέμεν, *nutritum eſſe*, pro τραφεῖν: quae loca jam commemoravit Nanſius Curis ſecundis ad Nonnum in Johannem p. 46. In his locis autem nulla eſſe dubitatio poteſt. Clarus eſt etiam locus Pſeudo-Orphei Argonaut. 378. de Centauris: οἱ τράφον ἐν Φολόῃ, *qui nutriti ſunt in Pholoë:* niſi quis ibi corrigere malit τρέφεν pro ἐτράφησαν. Daweſius rejecto ἔτραφες, l. c. p. 100. corrigit ἐτρέφευ. male, ut alia, atque, ut e dictis patet, ſine neceſſitate. Nam omnia illa Homeri & Orphei loca vitii accuſanda & corrigenda forent, quod nullo modo probari poteſt. Sed totum verſum ſpurium putant Viri doctiſſimi, Ruhnkenius & Lennepius. Nec mihi ſane nimis pulcer videtur: nec deſideraretur, ſi abeſſet, aut ſententiae aliquid deeſſe videretur. Sed tamen non abſurdus eſt, aut ſententia ejus ab hoc loco aliena. Etenim obſervare in promtu eſt, poëtas, alioſque ſcriptores in tali narratione ſolere commemorare τροφὴν, ut Cicero loquitur, quomodo *natus quis educatusque ſit*. Huc pertinent loca Homeri ante allata, quibus ſimilia ſunt alia multa, in primis in altera Rhapſodia Iliados. Moero ap. Athen. L. XI. p. 491. B. Ζεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ Κρήτῃ τρέφετο μέγας. — ὁ δ' ἀέξετο πᾶσι μέλεσσι. qui locus eſt noſtro valde ſimilis. Xenoph. Mem. Socr. III. 5. 10. λέγω καὶ τὴν Ἐρεχθέως γε τροφὴν καὶ γέννησιν. Cyrop. VIII. p. 653. ed. Hutch. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος φύντες, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ αὐξηθέντες, καὶ ὑπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς τραφέντες. Plutarchus de Diſcr. Am. & Ad. p. 65. jungit φύσιν, τροφὴν, παίδευσιν. Itaque vix eſt, ut Callimachus, narrata Jovis γενέσει, praetermittere potuerit τροφὴν, quae hoc

ver-

Ὀξὺ δ᾽ ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι.
Ἀλλ᾽ ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσαο πάντα τέλεια·
Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
Δηναιοὶ δ᾽ οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.

Φάν-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

59 Ἐπιδαίσιον] μεμερισμένον.

60 Δηναιοὶ] Οἱ παλαιοί.

verſu exprimitur. Nec vero ſenſus hujus verſus plane eſt idem cum ſententia ſequentis: nec, ſi non admodum diverſa ſententia, id in vitio eſt. Eadem res enim apud poëtas pluribus verſibus ſaepe aliquoties diverſis modis exprimitur.

Vſ. 56. Ὀξὺ δ᾽ ἀνήβησας] Non ita accipio ut cito adoleviſſe Jovem dicat, ſed puberem factum ante conſuetum pubertatis tempus, & in ipſa etiam pueritia: (ſubjungit enim, ἀλλ᾽ ἔτι παιδνὸς ἐών:) ne quis eum mente quoque ſeu judicio puerum fuiſſe exiſtimet. STEPHAN.

Ibid. Ὀξὺ δ᾽ ἀνήβησας] Cl. Ruhnkenius l. c. p. 11. hic mavult legi Ὀξὺ δ᾽ ἄρ᾽ ἥβησας, probante Cel. Oudendorpio ad Thomam Magiſtrum p. 415. Sed nec τὸ ἄρα quid hic ſibi velit video, nec ἀνήβησας eſt aliud quam ἥβησας. Vir doctus putabat, ἀνηβᾷν eſſe *repueraſcere*, quod ſane alienum ab hoc loco foret. Sed ἀνὰ in compoſitis centies redundat, ut in ἀναπείθειν, ἀνασταυρῦν, & aliis: nec ἀνηβᾷν ſemper eſt *repubeſcere*, ut videbatur etiam doctiſſimo Pierſono in Veriſimilium elegantiſſimo libello p. 116. Et agnovit hoc ipſe elegantiſſimus Ruhnkenius, de ea re per litteras a me admonitus, recteque me tueri ἀνήβησας, commemoratis etiam exemplis, quae ipſe poſt invenerat, in Cratini Fr. apud Phrynichum p. 42. ap. Philonem, quod deterior inſid. pot. p. 127. & ap. Syneſium Epiſt. 123. Lexica laudant locum Theognidis pro ſignificatione repubeſcendi. Is eſt vſ. 1001. ſed & ibi eſt pro ἡβᾷν, *pubeſcere*.

Vſ. 57. Ἀλλ᾽ ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσαο πάντα τέλεια] Nequaquam τέλεια pro perfecta ſeu plena, aut adverbialiter pro perfecte ſeu plene accipiendum eſſe puto: Sed in hac voce reſpici aio ad eam nominis τέλειος ſignificationem, qua de illo qui ad aetatem virilem pervenit dicitur, ſeu qui eſt adultus, vel adultae aetatis. (quae etiam aetas jam conſtans ex Cicerone appellari poteſt, in Catone majore, duobus in locis. quam ſignificationem ſequitur & verbum τελειοῦσθαι apud Platonem de Rep. lib. 2. pag. 371. meae editionis: ἆρ᾽ οὖν ῥᾳδίως οὕτω παρήσομεν τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας, καὶ λαμβάνειν ἐν ταῖς ψυχαῖς ὡς ἐπιτοπολὺ ἐναντίας δόξας ἐκείναις, ἃς, ἐπειδὰν τελειωθῶσιν, ἔχειν οἰησόμεθα δεῖν αὐτούς;) ideoque τέλεια ſignificare ἄξια ἤδη τελείου. Itaque in mea interpretatione adſtricta, reddidi ita verſum illum, *verum aetate, puer, digna es meditatus adulta.* Et in altera quae magis libera eſt, & quam appello paraphraſticam, ita ſenſum expoſui: *Verum aetate puer, puerili haud more ſolebas Ludere: ſed jam tum tibi ſeria cuncta placebant Digna aetate animus jam tum volvebat adulta.* Conveniunt autem quae ſequuntur cum hac expoſitione, fratres non inviſiſſe illi coelum, quod in ipſa etiam pueritia ejus cogitationes gravitate jam conſtantis aetatis dignae eſſent. STEPHAN.

Ibid. παιδνὸς] eſt puer, ut apud Homer. Odyſſ. φ.

Τῶν ἕνεκ᾽ ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς
Παιδνὸς ἐών.

Ubi ab Euſtathio παιδνὸς dicitur eſſe

a

Celeriter puber factus, & matura tibi venit lanugo.
Sed adhuc puer cum eſſes, virilem animum habuiſti.
Itaque tibi etiam fratres, quamvis natu majores,
Coelum non inviderunt, quo minus tibi ſedes in partitione cederet.
Priſci autem non omnino vera dixerunt poëtae.

Dixe-

a *παίζω*, & ponitur pro *παῖς*. Heſychius ait *παιδνὸν* dici, qui exceſſit e pueris, & ab Atticis vocatur *ἀντίπαις*. Interdum etiam eſt puerilis, & item ſtultus, vecors, inſipiens, puerorum inſtar. Dicit Jovem adhuc puerum omnia perfecta & adulto digna agitaſſe. Talis quoque erat Julianus Caeſar, de quo Ammianus, *virtute ſenior, quam aetate.* Talis Piſo, de quo Silius Italicus:

> *Ore puer, puerique habitu, ſed corde ſagaci*
> *Aequabat ſenium:*

Atque huc pertinet illud Plauti.

> *Ingenio, non aetate apiſcitur ſapientia.* MEURS.

Vſ. 58. *γνωτοὶ*] *ἀδελφοὶ γνωστοί*, *ἤτοι γνήσιοι.* quos Hom. *κασιγνήτους* vocat, Sophocles *ὁμαίμονας*. VULCAN.

Vſ. 59. *ἐπιδαίσιον οἶκον*] Scholiaſtem noſtrum, quem alibi reprehendo, hic laudo, quod melius quam Suidas *ἐπιδαίσιον οἶκον* expoſuerit Scribit enim hic *ἐπιδαίσιον οἶκον* appellari *τὸν ἐπίκοινον καὶ οὐ μεριστὸν*, & *τὸν ἐξ ἴσου καταλειφθέντα δύο τισίν.* (ita enim apud eum legitur *δύο*, non *δυσί*) at noſter Scholiaſtes contra dicit eſſe *τὸν μεμερισμένον.* recte certe: quum hoc nomen a *δαίω*, quod divido ſeu partior declarat, originem habere neceſſe ſit. ita ut qui *ἐπιδαίσιον οἶκον*, Suidam ſequentes, interpretati ſunt, nullo modo ſuam interpretationem tueri poſſint. Debuit tamen Scholiaſtes noſter aliquid addere, quod ſuam expoſitionem adjuvaret. Nam (ut dixi in Theſauro meo Graecae linguae) haec verba, *Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον*, hoc, aut tale quid, ſonant, *Non inviderunt tibi, habere coelum ceu domum quae tibi in regni partitione obtingere deberet.* Ubi fortaſſe *regnorum partitione* aliquis dicendum potius fuiſſe exiſtimet. STEPHAN.

Ibid. *ἐπιδαίσιον*] Scholiaſtes explicat *μεμερισμένον*, Suidas vero *ἐπίκοινον*, *οὐ μεριστὸν*; priorem explicationem praefert eruditiſſimus Stephanus, quod ſit a *δαίω*, *divido:* at Pater meus amantiſſimus poſteriorem Suidae magis amplectebatur. quin & alteram reſpuebat, quaſi planiſſime huic loco contrariam: oſtendunt enim ſequentes verſus coelum nunquam *μεμερίσθαι:*

> *Τίς δέ κ' ἐπ' Οὐλύμπῳ τε καὶ ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι,*
> *Ὃς μάλα μὴ νενίηλος;*

nam & *τὸ δαίω* non ſolum *divido*, ita ut quisque partem ſibi uni propriam teneat, ſed etiam accipi poteſt pro *in commune divido*, ita ut omnes aeque utantur. A. FABRI. Verti ſecutus virorum doctiſſimorum ſententiam *in diviſione aſſignatam domum.* TH. GRAEV.

Ibid. *ἐπιδαίσιον οἶκον*] Stephanus reprehendit Scholiaſten, quod ſimpliciter interpretatur *diviſum*, cum ſit: *quae tibi in regni partitione obtigit.* Si ei in mentem veniſſet, *κατὰ κλῆρον* loco motum, & huc trahendum eſſe, ut ſupra ad vſ. 52. diximus, non reprehendiſſet Scholiaſten. Sed ſi verum viderunt priſci Grammatici, Suidas & Etymologus, ne ſic quidem Scholiaſtes bene interpretatus eſt verbum. Dicunt enim, *ἐπιδαίσιον οἶκον* eſſe *domum non diviſam, ſed communem liberis.* Etſi clarum eſt, eos hunc locum in animo habuiſſe: tamen ei interpretatio non convenit, nec id eſt in hoc verbo. Utcunque e contextu videntur hunc ſenſum collegiſſe, item ex Homero Il. O. 198. de quo vide Spanhemium. Ego verti: *in hereditatis partitione attributa domus:* hoc & verbum & contextus deſiderat.

Vſ. 60. *Δηναιοὶ*] Hoc verbum bene illuſtrat Arnaldus Animadv. p. 59 60.

Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
Τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι,
Ος μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι.
Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.
Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,
Σή τε Βίη, τό, τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἴσαο δίφρου.

Θή-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

62 Τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε] Τίς δ' ἂν φρόνιμος ἐπὶ ὀλύμπῳ καὶ ᾅδῃ κληρωθῆναι ἀνάσχοιτο; Νενίηλος δὲ, ὁ ματαιόφρων καὶ ἐστερημένος τοῦ αἰόλλειν καὶ κινεῖν τὸν νοῦν.

63 Ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ] Ὁ κλῆρος ἐπ' ἴσων πραγμάτων χωρεῖ· ὁ οὐρανὸς δὲ καὶ ὁ ᾅδης πλεῖστον διαφέρουσι.

65 Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.] Λείπει, λέγων. τὸ δὲ, πεπίθοιεν, ἀντὶ τοῦ, πείσειαν.

66 Ἐσσῆνα] Ἐσσὴν κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν· νῦν δὲ ὁ τῶν ἀνδρῶν.

67 Πέλας εἴσαο δίφρου] Τὸ Κράτος πλησίον ἵδρυσας τοῦ δίφρου.

Quod ad rem attinet, reſpexit ad locum notum Homeri Il. O. 189. ſqq. cui adde alium Nicandri a Spanhemio ad h. l. allatum: qui tamen ibi, ut hoc obiter addam, mirabiliter corrigit locum Euripidis Hercul. 1340. e Clemente Alexandrino vitium operarum ὄντων pro ὄντως in verſum inferens & interpretans. Illud autem bene, quod verſu ſequente pro διάτριχα ſcribi jubet διὰ τρίχα ex Homeri l. c. Idem notavit manus docta ad marginem Callimachi ex edit. Vaſcoſ. διὰ refer ad νεῖμαι.

Vſ. 61. διάτριχα δώματα νεῖμαι] Vere hunc locum emendavit vir dignitate & doctrina illuſtris *Ezech. Spanhemius*, cujus vide notas. Th. Graev.

Vſ. 62. ἐρύσσαι] Gallice *tirer au ſort*. Et Virgil. *aut ſorte trahebat*. A. Fabri. MS. Voſſ. ἐρύσαι.

Vſ. 63. νενίηλος] v. Cel. Albertum in Periculo Critic. p. 94.

Ibid. ἐπ' ἰσαίῃ — πήλασθαι.] Thucyd. I. 27. ἀποικίαν ἐκήρυσσον, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τὸν βουλόμενον ἰέναι. Idem V. 79. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις δίκας διδόντας, κάττὰ πάτρια.

Vſ. 64. τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον] *tantum quantum plurimum*. A. Fabri.

Vſ. 65. Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.] Video hunc verſum multis multum negotii faceſſere, dum in ſcirpo (quod vulgo dicitur) nodum quaerunt. Ac ne ipſe quidem interpres ſenſum ejus aſſequutus videtur: quippe qui putet ſubintelligendum λέγων. quod vocabulum quidam ſimulque alia nonnulla ſubaudiunt. Atqui ſine ulla ſubauditione ſenſum habet hic verſus cum iis quae proxime praecedunt optime convenientem. Poſtquam enim dixit plane falſum eſſe quod veteres poëtae cecinerunt de habitationibus filiorum Jovis, eas ſortito illis obtigiſſe: quum rationi conſentaneum ſit ut ea demum quae paria ſunt, ſorti committantur, ideoque nullus ſanae mentis futurus ſit, qui ſorti permittere velit ut vel coelum vel inferos (inter quae tantum ſit diſcrimen, quantum eſſe maximum poteſt) obtineat: ſubjungit, Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πε-

πί-

Dixerunt, ſortem Saturnidis trifariam ſedes diviſiſſe.
Quis vero tandem de Coelo & Orco ſortiatur,
Qui non omnino ſit demens? De paribus enim convenit
Sortiri. Illa autem quam maxime differunt.
Mentiar, quae audientis utique auribus probentur.
Non te regem Deorum fecerunt ſortes, ſed opera manuum,
Tuaque vis & robur, quod etiam prope thronum tuum collocaſti.

Fe-

πίθοιεν ἀκϰὴν, id eſt, *Mentirer quae perſuaderi poſſent auribus ejus qui ea audiret.* Q. d. Miror quomodo haec, quae a ratione & a communi etiam ſenſu abhorrent, mentiti fuerint, ipſe profecto ſi mentiri vellem, magis caute id facerem. mentirer enim quae talia ſaltem eſſent, ut auditori perſuaderi poſſent, utpote ſi non vera, at certe veriſimilia. Sic igitur hunc locum in mea paraphraſtica interpretatione expoſui:

Haud mentiri illos vates tam abſurda decebat,
Usque adeo nullo veri fucata colore,
Ponderet ut recto ſi forte examine quisquam,
Deridenda queant mage quam credenda videri.
Solvere ſi libeat noſtram ad mendacia linguam,
Saltem verba loquar penitus non abſona veris.
Non indigna fide mea dicta ut judicet auris.

Non facile autem eſt Latinum verbum reperire quod illi πεπίθοιεν in hoc loquendi genere reſpondeat. Nam haec quidem, πείθω σε τῦτο. reddi poſſunt *Perſuadeo tibi hoc:* at πείθει με τῦτο, ſi interpreter *Perſuadet hoc mihi;* vel πείθει ἀκϰὴν τῦτο, *Hoc perſuadet auribus:* non expreſſero quod ſonant Graeca. Quod ſi dixero, *Hoc me perſuadet* & *Hoc perſuadet aures*, Graeci verbi conſtructionem mutuatus, non autem Latine loquutus fuero. Ideoque in hoc loco aliisque hujusmodi confugiendum ad periphraſin cenſeo. STEPH.

Ibid. Ψευδοίμην] h. e. *Mentirerne ego ea, quae placent auribus?* Ita hunc verſum cum Cl. Jacobo Gronovio interpretor. TH. GRAEV.

Ibid. Ψευδοίμην] Eodem modo (interrogative) capit Th. Bentlejus. Sed inde commodus ſenſus non exiſtit. Sequitur enim ex hac ratione, ea, quae ante dixit, placere & probari auribus; quod non ſatis convenit. Si mentiri vellem, tamen mentirer, quae probabilia eſſent auribus: haec autem nullam veriſimilitudinis ſpeciem habent. Hoc in verſione ſecutus ſum.

Vſ. 66. Θεῶν ἐσσῆνα] Ἐσσὴν ex iis vocabulis eſt, quae Euſtathius Ἰλιαδ. γ. μονήρεις λέξεις vocat. quae ſemel tantum ab aliquo auctore uſurpatae ſunt. Ita Aeſchylus βαλῆνα τὸν βασιλέα. Unde & apud Plutarchum ἐν τῷ περὶ ποταμῶν, ὄρος βαλιναῖον, τϰτέςι βασιλικόν. Ita Indica lingua δεῦνον regem ſignificat. Unde & Δεύνυσον Bacchum dictum volunt ὅτι Νύσης ἐβασίλευσε. VULC.

Vſ. 67. Σή τε βίη, τό, τε Κάρτος] Potuiſſent haec majuſculis literis in principio ſcribi, Βίη & Κάρτος, tanquam propria nomina: quoniam ab Aeſchylo perſonae hae ſatellites Jovis introducuntur: quas Vulcanus ita compellat in Prometheo vincto, Κράτος Βία τε σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς Ἔχει τέλος δὴ, κ' ὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι. Vide & Heſiodum. STEPH.

Ibid. Βίη, τό, τε Κάρτος] Β & Κ majusculis literis deſcribi curavi, quod ab Aeſchylo quaſi perſonae inducti ſint,

Θήκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
Σῶν τεράων· ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ, τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν
Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν αὖθι παρῆκας,
Ἄλλα μέλειν ἑτέροισι. σὺ δ' ἐξέλεο πολιάρχους
Αὐτοὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
Ὧν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

68 Θήκαο δ' οἰωνὸν] Τὸν ἀετόν.
70 Εἵλεο δ' αἰζηῶν] Νῦν καθόλου λέγει τῶν ἀνθρώπων.
71 Ἐμπεράμους] Τοὺς ἐμπείρους.
74 Γεωμόρος] Ὁ γεωργός.

ſint, ut recte monuit Stephanus. A. Fabri.

Ibid σή τε Βίη, τό, τε Κάρτος] An reſpexit poëta ad Aeſchylum, apud quem in Prometheo ab initio inducuntur Βία & Κάρτος, ut Jovis nuncii, qui jubent Vulcanum adſigere Caucaſo Prometheum? Saltem inde patet, Callimachum accurate ſcripſiſſe, ineptumque eſſe Scholiaſten Theocriti, qui ad Idyll. IV. 8. Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίαν καὶ κάρτος ἐρίσδεν, commemorans libros quosdam habere βίαν καὶ κάλλος, addit, ὃ καὶ κάλλιον, ἵνα μὴ δισσολογήσῃ, βίαν καὶ κράτος λέγων. Adde Stephanum ad Aeſchyli l. c. ubi locum Callimachi afferre non neglexit. Emendationem R. Bentleji Ἡ, τε Β. vulgato praetulerim, ſed tamen non eſt neceſſaria.

Ibid. ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου] Verti, *Parili tecum quod ſede locaſti*, ſive, *juxta ſolium tuum.* Δίφρον enim καθιστήριον, ut Apollodorus uſurpat apud Athenaeum lib. I.

Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσίῃ φίλου
Ἔστιν θεωρεῖν, Νικοφῶν, τὴν τοῦ φίλου
Εὔνοιαν εὐθὺς εἰσιόντι τὰς θύρας.
Ὁ θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτόν ἐστιν, ἡ κύων
Ἔσαινε, καὶ προσῆλθεν, ὑπάντησέ τις,
Δίφρον εὐθέως ἔθηκε, κἂν μηδεὶς λέγῃ Μηδέν.

Ubi N. a Com. perperam, ut pleraque omnia, *currum* vertit. Vulcan.

Ibid. ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.] Arnaldus de Diis παρέδροις p. 116. malebat ἃ. Valkenarius autem, exquiſitiſſima litterarum Graecarum ſcientia praeditus, ad Euripid. Phoeniſſ. p. 53. a. mavult intelligere δι' ὃ, *quamobrem:* quod commodius. Lectionem vulgatam eſſe antiquam, etiam e Scholiis patet. Non vero licebit dicere, poëtam pronomen ad proximum retuliſſe, intellecto etiam praecedente?

Vſ. 68. οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον] Non minus mihi placeret genitivus pluralis οἰωνῶν. Steph.

Ibid. Θήκαο δ' οἰωνὸν] Theocrit. Idyll. XVII.

—— ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων, Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. A. Fabri.

Ibid. Θήκαο δ' οἰωνὸν] Proprie οἰωνὸς dici putatur de avibus majoribus & carnivoris. Sic apud Homer. Iliad. α.

—— αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν
Οἰωνοῖσί τε πᾶσι.

& Odyſſ. γ.

Τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν.

Callimachus hic pro majoribus avibus

Feciſti autem avium longe maximam nunciam
Auguriorum tuorum: quae dextra mittas velim amicis meis.
Delegiſtique tibi juvenum praeſtantiſſimos. Non tu navium
Peritos, non virum ſcutatum, non poëtam:
Haec tu quidem Diis minoribus facile reliquiſti,
Alia curanda aliis: tibi autem ſumſiſti principes civitatum
Ipſos: quorum ſub manu agricola, peritusque armorum,

Et

bus ponit, nam aquilam intelligit. Sic & apud Virgil.

Heu terra ignota canibus data praeda Latinis
Alitibusque jaces.

Iliad. ρ.

Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς.

Meurs.

Ibid. *οἰωνὸν*] Stephanus *οἰωνῶν*. Verum puto. Callimachus quidem ſuperlativis & vim talem habentibus verbis genitivos jungit, ut & alii. Homer. Il. Θ. 247. *τελειότατον πετεηνῶν* vocat aquilam.

Ibid. *ὑπείροχον*] Qûippe cui regnum in reliquas aves tributum ſingatur. Horat. lib. IV. Od. 4.

Qualem miniſtrum fulminis alitem,
Cui rex deorum regnum in aves vagas
Permiſit.

Inde & *οἰωνῶν βασιλῆα* dicit Pindar. Olymp. Od. XIII. *οἰωνῶν ἀρχὸν* Pythion. Od. I. Meurs.

Ibid. *ἀγγελιώτην*] Pro *ἄγγελος*. Sic apud Muſaeum in initio poëmatis:

Ἡροῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην.

Novum eſt nec veteri ulli uſitatum, quod Arethas in Apocalypſin dicit: *ἀγγελιῶτις τάξις*, pro *ἀγγελική*. *ἀγγελιώτην* dicit, quia ut fabulantur veteres, haec Jovis de gigantibus victoriam caeteris diis nuntiaverit. Meurs.

Vſ. 69. *ἐνδέξια φαίνοις*] Hoc eſt, *αἴσια*. Ita Theocritus, *Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις*. Vulc.

Vſ. 70. *Εἵλεο δ' αἰζηῶν*] Sic Virgilius alicubi, & Catull. Heſiodus hominem quadragenarium *αἰζηὸν* vocat lib. 2. vſ. 59. *Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο.* A. Fabri.

Vſ. 71. *Ἐμπεράμους*] Non puto Scholiaſtem vocem *ἐμπεράμους*, non habentem aliam ſibi adjunctam expoſiturum fuiſſe *ἐμπόρους*: quum non ignoraret *ἐμπεράμους* dici pro *ἐμπείρους* (nam hymno in Palladis lavacra, *ἐμπεράμως* recte expoſuit *ἐμπείρως*) ideoque addendum puto genitivum *νηῶν*: ut *νηῶν ἐμπεράμους* dicat eſſe *τοὺς ἐμπόρους*, per periphraſin videlicet: & *νηῶν* intelligamus *ναυτιλίης*. Steph.

Ibid. *Ἐμπεράμους*] Per conſequens intelligo mercatores, non ſimpliciter nautas, ut recte interpretatur Scholiaſtes *ἐμπόρους*. qua ſignificatione etiam accipi crediderim apud Horatium, *nautam* ſive *navitam*. Vulcan.

Vſ. 72. *ὀλίζοσιν*] *Ὀλίζων*, ut Euſtathius docet, Ionicum eſt & Doricum pro *ὀλίγος*. Stephan. de urbib. Theſſalorum eſſe vocabulum tradit & inde Olizonem apud illos urbem dici, quia parva admodum eſſet. Meurs.

Ibid. *αἶθι παρῆκας*] Quemadmodum *ſic*, aut, *temere* Latine. Gallice vero, *tu laiſſas là*. A. Fabri.

74 *πτολιάρχους Αὐτοὺς*] In emphaſi eſt *αὐτούς*: ut in *ipſe flos* apud Ciceronem.

Vſ. 75.

Ὧν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;
Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο·
Τευχηστὰς δ' Ἄρηος· ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
Ἀρτέμιδος· Φοίβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους.
Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων
Θειότερον. τῷ καί σφι τεὴν ἐκρίναο λάξιν·
Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἵζεο δ' αὐτὸς
Ἄκρῃς ἐν πτολίεσσιν, ἐπόψιος οἵ τε δίκῃσι

Λαὸν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

76 Ὑδείομεν] Λέγομεν.

77 Ἐπακτῆρας] Κυνηγέτας.

Χιτώνης] Νηλεὺς ὁ Κόδρου, ἀποικίαν θέμενος ἀπὸ Ἀθηνῶν, ἔλαβε χρησμὸν ἐγεῖραι ξόανον τῇ Ἀρτέμιδι ἀπὸ παγκάρπων ξύλων. καὶ δή ποτε ἑορτῆς τελουμένης τῇ Ἀρτέμιδι ἐν τῇ Χιτώνῃ (ἔστι δὲ δῆμος Ἀττικῆς) ἀπελθὼν εὗρε δρῦν πάμπολυν καὶ διάφορον ἔχουσαν ἠρτημένον καρπόν· καὶ ἐκ τούτου ἐποίησεν ἄγαλμα τῇ θεᾷ, καὶ οὕτω μετῴκησεν ἐν Μιλήτῳ. ἀπὸ τοῦ δήμου οὗν ἔσχε τὴν ὀνομασίαν ἡ Ἄρτεμις. ἢ ὅτι τικτομένων τῶν βρεφῶν ἀνετίθεσαν τὰ ἱμάτια τῇ Ἀρτέμιδι.

80 Λάξιν] Λαχμὸν, κλήρωσιν.

81 Ἄκρῃς ἐν πτολίεσσιν] Ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι καθέζῃ, ὁρῶν τὰ δίκαια.

Vſ. 75. γεωμόρος] περὶ τὴν γῆν κοπιῶν. Suidas: μόρος, *labor*. A. Fabri.

Vſ. 76. Αὐτίκα] *Exempli gratia.* Sic in margine edit. Vaſcoſ. manus docta interpretatur. Sed hoc verbum ſaepe interpretes feſellit. Nos id pluribus illuſtravimus ad Xenoph. Mem. Socr. IV. 7. 2. Ceterum quod ad rem attinet, ſimillimus eſt locus in Ariſtid. Or. I. p. 5. qui hinc ductus videtur.

Ibid. Τευχηστὰς] Not. Rara ſunt nomina in στης deſinentia, quae habeant η in penultima. A. Fabri.

Vſ. 77. ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης] Hoc eſt Dianae, quae Callimacho θηρήτειρα, Orpheo κυνηγέτις vocatur, ut & Juvenali *venatrix.* Sunt vero ἐπακτῆρες κυνηγοὶ τὰς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους: vel, ut Scholiaſtes Sophoclis, ἐπακτῆρες οἱ ἐπαγόμενοι ὑπὸ τῶν κυνῶν. Homerus:

—— πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
Ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν.

Vulc.

Ibid ἐπακτῆρας] Verbum proprium in ea re. v. Barneſ. ad Hom. Odyſſ. T. 445. Il. P. 135.

Ibid. Χιτώνης] Quam rationem reddit Scholiaſtes hujus nominis Dianae, mihi non videtur praetereunda: dicit enim, ἢ ὅτι τικτομένων τῶν βρεφῶν ἀνετίθεσαν τὰ ἱμάτια Ἀρτέμιδι: nonne hoc idem hodieque fit, cum mater pueros, ſtatim atque φίλων ἀπεθήκατο κόλπων, ſancto cuidam, ut Franciſco vel alii vovet, & illius veſtibus induit. Certe notandum. A. Fabri.

Vſ. 78. λύρης οἴμους] Locis a Spanhemio allatis adde Pindarum Ol. IX. 72. ἐπέων οἶμος λιγύς. Theocrit. Id. XVI. 69. ὁδοὶ ἀοιδῶν.

Vſ. 79. Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες] Virgil.

Ab

Et remex, & omnia. Quid enim non in imperantis poteſtate?
Verbi gratia, fabros canimus Vulcani,
Armatos vero Martis, venatores autem Chitones
Dianae, Phoebi, lyrae qui bene callent modos.
At Jovis ſunt reges: quippe nihil Jovis regibus
Divinius. Itaque etiam ipſos tuam eſſe voluiſti ſortem,
Dediſtique urbes cuſtodiendas: ipſe autem ſedes
In celſis arcibus, inſpiciens, qui jure

Po-

Ab Jove ſunt reges. Theocrit. Διὶ Κρονίωνι μέλονται αἰδοῖοι βασιλῆες. VULC.

Ibid. ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων Θειότερον] Ridicule omnino interpres. Verte modo, *quando nihil divinius eſt regibus Jovis.* A. FABRI.

Ibid. ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων Θειότερον] Senſus videtur deſiderare: *nihil Jovi ſimilius eſt regibus; nil propius accedit ad Jovem.* Sed id ipſum intelligi in his verbis poteſt. Θειότερον eſt *excellentius*, *Deo ſimilius*. Subincommodum eſt Διὸς; ſed id Callimachus videtur conſulto addidiſſe, conſectans forte etiam acumen aliquod. Cl. autem Ruhnkenius corrigit ἄνακτος, ut hunc verſum profert Turnebus Adv. XXIX. 29. ut referatur ad Διός· ex quo tamen non melior ſenſus exiſtit. Non enim quaeritur de Jovis, ſed de regum magnitudine. Friget etiam in hac lectione totum verbum ἄνακτος. Quorſum enim hoc loco Jupiter *rex* vocetur? Διὸς ἄνακτες ſunt reges a Jove dati, in Jovis tutelam recepti &c. Similes ſunt apud Heſiodum Ἔργ. 53. ἀθάνατοι Ζηνός. Si vitium eſt in his verbis, eſt in Διὸς, non in ἀνάκτων.

Vſ. 80. ἐκρίναο λᾶξιν] Pro τάξιν, quod apud Scholiaſtem legitur, vereor ne reponi debeat λᾶξιν. Eum enim ita legiſſe videntur expoſitiones ejus oſtendere: quum dicat eſſe λαχμὸν, ſive κλήρωσιν. STEPHAN.

Ibid. ἐκρίναο τάξιν] alias λῆξιν, vel λᾶξιν, quod malim quam τάξιν. VULCAN. In editionibus nonnullis ut Pariſ. Vaſcoſani 1549. & Frobeniana 1533. legitur τάξιν. Sed Aldina λᾶξιν & editio prima capitalibus litteris deſcripta, quod verum eſt. Non puto autem male verti *ordinem*, quamvis proprie ſit ſors: ſic *mei ordinis homo* eſt meae ſortis homo Latinis, ut apud Ter. Haec eſt poëtae ſententia: conſtituiſti ut reges inter homines ſint illius ordinis & ſortis, cujus tu es inter deos, qui es rex deorum. Heſychius: Λάξιων, λήξεων, κληρώσεων. Λάξασθαι, κληρώσασθαι. procul dubio pro τάξιν legendum quoque in Scholiis ad hunc locum λᾶξιν. TH. GRAEV.

Ibid. λᾶξιν] Sic & MSS. Vat. Ambr. Reg. Voſſ. Benenatus λῆξιν, ut profert R. Bentlejus in nota ad h. l. Primus Vaſcoſanus edidit τάξιν. Bentlejus porro corrigit σφε pro σφι, quod valde probo. Senſus ita erit: Itaque eos delegiſti tibi pro ſorte, tuam ſortem voluiſti eſſe reges, ut muſicos Apollinis &c. quem ſenſum contextus requirit: nec ἐκρίναο aliud eſſe poteſt, quam *delegiſti*.

Vſ. 81. Δῶκας δὲ πτολίεθρα] Hi tres ſequentes verſus ita vertendi ſunt: *conſtituiſti qui urbes cuſtodiant; tuque ipſe praeſides in arcibus, inſpector tam eorum qui legibus populum ſub iniquis quam eorum qui aliter gubernant*, ut docet pater in lectionibus Heſiodeis. Jovi enim arces ſacrae ſunt, teſte Ariſtide in hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem eſſe praeſidem juſtitiae. Vide & Euripid. Troad. TH. GRAEV.

Ibid. Ἄκρης ἐν πολίεσσιν] Non, *celſis in civitatibus*, ut perperam vulga-

tus

Λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν·
Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον·
Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἶσον. ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ἡμετέρῳ μεδέοντι· περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ·

Ἑσπέ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

84 Ῥυηφενίην] Πλοῦτον, σύγκειται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ, ῥύδην, καὶ ἄφενος, τουτέστι, τὴν τοῦ πλούτου ῥύσιν.

86 Ἡμετέρῳ μεδέοντι] Περὶ τοῦ Πτολεμαίου ταῦτα λέγει.

tus interpres, ſed *altis in arcibus*, vel *in arcibus*. Ἄκρη πόλις vel ἀκρόπολις eſt ſumma urbs i. e. arx. Unde Jupiter Πολιεὺς, & Minerva Πολιὰς, non, cui civitas curae, ut male etiam Stanlejus ad Aeſchyl. S. c. Theb. 69. interpretatur, ſed *arcis praeſes*. v. in primis Cel. Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. p. 26. Quidam libri habent πελ. nihil muta. Poëtae πτολ. etiam dicunt, ubi nulla neceſſitas poſtulat, ut bene monet Dorvill. Vann. Crit. p. 337. eſtque vulgo notum.

Vſ. 82. ἐπόψιος] Ἐπόψιος invenitur & in Heſychii gloſſis, & apud Antoninum Liberalem Metamorph. cap. VI. Meurs. Pindari locus non integer adfertur, & peſſime vertitur a Friſchlino: nam primo addendum eſt ναοῦ. Ναοῦ βασιλεὺς Λοξίας, & ſic verte: *templi Rex Loxias, ſocium apud aequiſſimum, quum opinionem ei perſuaſiſſet, omnia ſcientem mentem. Mendaciis autem non decipitur, nec eum deus aut homo fallit factis aut conſiliis.* Th. Graev.

Ibid. ἐπόψιος] Nove dixit active. Homerus paſſive Il. Γ. 42. οὕτω λώβην τ' ἔμεναι, καὶ ἐπόψιον ἄλλων, *& aliis* (turpi) *ſpectaculo*.

Vſ. 83. ὑπὸ σκολιῇς] Ὑπὸ ſi preſſe velles exprimere, foret: *jura iniqua ſecuti*. Ea eſt vis praepoſitionis ὑπὸ, quam pulcre explicat Cel. Hemſterhuſ. ad Lucian. T. I. p. 355. Similia ſunt Latinorum: ut, *ſub magiſtro aliquo diſcere*.

Ibid. Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν] Ἐμβάλλειν τινὶ τι non reperi a quoquam dictum pro *dare*, ſed βάλλειν, cujus exempla in Lexicis. Simillimus huic Callimachio eſt verſus Nicandri Alexiph. 428.

Ἐν δέ τε ναπείαν, ῥάφανον θ' ἅλις, ἐν δέ τε λεπτὰς
Ἄμμιγα κρομμύων γαθυλλίδας.

Scil. ibi ἐν δὲ eſt *praeterea, inſuper, atque etiam*. Adde apud eundem vſ. 204. Pluribus exemplis hoc genus loquendi (Ionicum, quo & Herodotus paſſim utitur, ut I. 192. init. III. 15. &c.) illuſtrat Dorvill. ad Chariton. p. 126. Ceterum ſententia petita eſt ex Homero, qui tamen efficacius dixit Il. B. 670 Καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.

Ibid. ἅλις ὄλβου] In vetuſto Codice reperitur ὄλβον, & ſic legebat pater meus: quod multo fortius. etenim ita differunt ἅλις ὄλβου & ἅλις ὄλβον, ut pars a toto. A. Fabri.

Ibid. ἅλις ὄλβου] Sic ſane editio prima, quamvis non contemnam quod Tanaquil. Faber invenit in veteri codice ὄλβον. Th. Graev.

Ibid. ἐν δ' ἅλις ὄλβον] Sic e MSS. Ambr. Voſſ. editis ante Benenatum omnibus reſtitui. Sic Nicander ante, ῥάφανον θ' ἅλις. Adde Spanh. ad h. l. & Burmannum ad Ovid. Metam. III. 149.

Vſ. 85. 86. τεκμήρασθαι Ἡμετέρῳ μεδέοντι] Eandem conſtructionem eidem verbo tribuit hymno proxime ſequente, Πυθῶνί κε τεκμήραιο Steph.

Vſ. 86. περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν] Eadem loquendi formula utitur Diony-

Populum iniquo, & qui contra gubernent:
Dediſti ipſis etiam divitias, ſatisque fortunarum:
Omnibus tu quidem, ſed non plane pares. Licet colligere vel
In noſtro rege: Nam is longiſſime alios praetergreſſus eſt.
Veſperi ille quidem perficit, quaecunque mane cogitat:

Veſperi

nyſius in initio orbis deſcriptionis:

> Εὐρυτέρη βέβαυια πρὸς ἠελίοιο κελεύθους. TH. GRAEV.

Ibid. *περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν*] Per ſe accipiuntur *περὶ πρὸ*, ſaltem *περί*. Forma ducta ex Homero Il. Α. 180. *περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν*. cf. Π. 669. Apollon. Rhod. II. 869. &c. Et ſunt alia ſimilia apud Homerum.

Vſ. 87. *Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἠοῖ νοήσῃ*] Hunc verſum a Callimacho ita ſcriptum eſſe, nemo mihi unquam perſuaſerit, quum eum licentia in quavis alia re potius quam in pedum ſtructura uſum eſſe videam: licentia tamen maxima futura ſit in verbo *νοήσῃ*, ſi in eo elidatur *ο* per *συνεκφώνησιν*, ita ut ex *νοήσῃ* fiat *νήσῃ*. ut omittam, verſum ſpondaicum futurum, & quidem ejusmodi qui durius alio quovis ſpondaico cadere videri poſſit. durius quidem certe illis qui paſſim apud eum occurrunt. cujusmodi ſunt, quintus hujus hymni, qui cadit in *ἀμφήριστον*: ſeptimus qui deſinit in *ἐψεύσαντο*: triceſimus ſecundus qui finitur voce *φαιδρύνασα*: alii denique qui clauduntur vocibus, *παιδεύοιο*, *μεκιάσαντο*, *ἀρκτεῖο*, *προσεπηχύναντο*, *Ἀδρήστεια*, *ὠρχήσαντο*, *κυρίζοντος*. Quod ſi quis eo confugiat, ut dicat corripi diphthongum in *ἠοῖ*, multo etiam minus audiendum eſſe illum dixerim; praeſertim ſi non aliud hujus correptionis exemplum attulerit quam Ergων Heſiodi quendam verſum qui nonnullis in editionibus ita ſcriptus eſt, Ei *δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σὲ ζηλώσει κ' ἀεργός*. Nam ita quidem legendo, fateor diphthongum *ει* corripi: verum in mea editione nequaquam lectionem illam reperiet, ſed iſtam, ex vet. exempl. auctoritate, *Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργός*. abſque illa particula. Quae quum ita ſint, Callimachum eo modo verſum illum ſcripſiſſe nemo mihi (ut antea dixi) perſuadere poſſit: contra vero facile mihi perſuaſerim ita ſcriptum ab eo fuiſſe, *Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ ἠοῖ τὰ νοήσῃ*. Cogitavi quidem poſſe & ita ſcribi, non minus eleganter, imo elegantius etiam, *Ἑσπέριός γε τελεῖ τά περ ἠοῖός κε νοήσῃ*. ſed tamen conjecturam illam, quod minorem mutationem afferat, magis probo. STEPHAN.

Ibid. *Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἠοῖ νοήσῃ*] Theocritus:

> —— οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον,
> Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
> Βουλὰν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.

Verſus vero Callimachi *στιχηρὸν πάθος* habet, ſive *πλεονασμὸν ἐκ τοῦ μακροσκελοῦς ἤτοι δολιχούρου*, ut vocat Euſtathius, cum ſcilicet in fine verſus ejuſcemodi pleonaſmus accidit. qui cum in initio verſus ſit, *ἐκ τοῦ μακροκεφάλου ἤτοι προκεφάλου*: cum in medio, *ἐκ τοῦ προκοιλίου*, *ἐκ μεταφορᾶς προγαστόρων ζώων* dicitur. Eleganter itaque Callimachus, celeritatem conficiendi res animo Ptolemaei conceptas exprimere volens, ipſi cogitandi verbo *νοῆσαι*, per *συνίζησιν* ſive *συνεκφώνησιν* celeritatem quandam pronunciationis addit. Neque enim probare poſſum eos qui ex *νοήσῃ*, *νήσῃ* faciunt. quod *συνιζήσεως* ratio non fert. Eſt vero maximus hujus pleonaſmi uſus in verſibus politicis, quos alii *δημωτικοὺς στίχους* vocant.

Ἑσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ.
Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί. τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασας δὲ μενοινήν.
Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,

Οὔτ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

89 Οἱ δὲ] Δηλαδὴ οἱ ἄλλοι βασιλῆες.
Πλειῶνι] Ἐνιαυτῷ.
90 Ἄνην] Ἄνυσιν, τελείωσιν.
Αὐτὸς] Ὦ Ζεῦ.
95 Οὔτ' ἀρετῆς] Καὶ Ἡσίοδος· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.

qui quindecim, aut interdum ſeptemdecim ſyllabis conſtant. quo genere verſuum Annales ſuos ſcripſit Conſtantinus Manaſſes. Dixi hac in parte ſententiam meam. Libenter vero, quoad poſſum, & veteres poëtas Graecos, & qui eos Scholiis ſuis illuſtrarunt, propugno: ſuitque mihi ſemper & erit porro curae, ne me vel *φιλαυτία* caecum vel carpendi ſtudium ſtrabum reddat. VULCAN.

Ibid. *τά κεν ἠοῖ νοήσῃ*] Non placet Stephano per *συνεκφώνησιν* pronunciari *νόσῃ*, eliſo *ο*. Legebat pater meus *νώσῃ*, ut apud Theocrit. Idyll. 26.

> *Τὸν μὲν ἰδὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις*
> *Νασάμενος*.

Caeterum ſi receptam lectionem *νοήσῃ* retineas, ſynecphoneſis, ut opinor, non petit ut *ο* elidatur, ſed ut conjunctim pronuncietur cum *η*; itaque non video cur *νώσῃ* dicendum ſit. A. FABRI.

Ibid. Ἑσπέριος] Fundus pulcrae ſententiae eſt apud Thucyd. I. 70. in oratione legatorum Corinthiorum de Athenienſibus: *μόνοι ἔχουσί τε καὶ ὁμοίως ἐλπίζουσι, ἃ ἂν ἐπινοήσωσι.* *Soli & habent pariter & ſperant, quicquid in mentem venerit.*

Ibid. *ἠοῖ νοήσῃ*] Vide Excurſum A. MSS. Vat. Ambr. Voſſ. Ed. Ald. in hoc & ſequente verſu *νοήσει*.

Vſ. 88. *μείονα*] Vertendum eſt *minora*, non *parva*, ut inepte interpres. TH. GRAEV.

Ibid. *εὖτε νοήσῃ*] Ita & Homer. alibi, & Ariſtophanes. A. FABRI.

Vſ. 89. *Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι*] Ita vocatur *ἐνιαυτὸς*, teſte Heſychio, *ἀπὸ τοῦ πάντας τοὺς καρποὺς τῆς γῆς συμπληροῦσθαι*, quod ipſum Bion aeſtati tribuit inquiens: *Ἦ θέρος, ἀνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μοχεῦμες*. VULCAN.

Vſ. 90. *ἄνην*] Schol. *ἄνισιν*. pater meus correxit *ἄνυσιν*. A. FABRI.

Ibid. *ἄνην*] Vide Viros doctos, inprimis Cel. Albertum ad Heſych. in *Ἄνη*.

Ibid. *ἐκόλουσας*] *ἐκόλυσας* eſt merus error typographicus in ed. Graeviana.

Vſ. 91. *Χαῖρε μέγα, Κρονίδη*] Non minus placeat interpungere poſt *μέγα*, ut ſit adverbium, quod jungatur cum verbo *Χαῖρε*, ſicut initio hymni in Cererem legimus, *Δάματερ μέγα χαῖρε*. STEPHAN.

Ibid.

Veſperi ille magna, parva autem, ſimul cogitat.
Alii autem alia anno, alia ne uno quidem; aliis autem prorſus
Ipſe effectionem ademiſti, & conſilia irrita feciſti.
Salve plurimum, ſumme Saturnie, dator bonorum,
Dator incolumitatis. tua opera quis celebrare poſſit?
Non factum eſt, non fiet. Quis Jovis opera celebrare poterit?
Salve, Pater, ſalve iterum. Da vero virtutem & opes.
Nec ſine virtute opes poſſunt homines beare,

Nec

Ibid. πανυπέρτατε] *Exſuperantiſſime.* Sic recte vertendum cenſuit Illuſtriſſimus *Spanhemius.* TH. GRAEV.

Vſ. 92. τίς κεν ἀείδοι;] Ambr. 2. μὲν. Ambr. 1. ἀείδει. Similis varietas H. in Apoll. vſ. 31. in iisdem libris, & verſu ſequente MS. Reg. ἀείσῃ pro ἀείσει, quod diſplicebat Stephano, volenti reſcribi ἀείδοι, ut in praecedente: quod improbat Daweſius in Miſcellan. p. 102. ſ. negans commodum ſenſum etiam in hac lectione exiſtere, ſed frigidam tautologiam eſſe, reſcribi tandem jubens p. 106. Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται τις, ὅ κεν τεὰ ἔργματ' ἀείδοι. Quod ego quidem non intelligo, quare neceſſarium ſit. Neque enim hac lectione aliud exprimitur, quam ſine interrogatione, quod in vulgata eſt per interrogationem. Mox MS. Voſſ. οὐδ' ἔσται.

Vſ. 93. ἔργματ' ἀείσει] Credibile eſt Callimachum ſcripſiſſe ἀείδοι, ſicut in proxime praecedente verſu. Indicativo certe modo non ſatis apte jungitur particula κεν; ideoque aut illud ἀείδοι, aut certe ἀείσῃ malim. At ἀείσοι (quod tamen aliquis fortaſſe ſcribendum putet) parum mihi placuerit. STEPHAN.

Ibid ἔργματα] hinc ῥέγματα, tranſpoſita litera ρ. Sic apud Theognidem:

Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι
Τιμὰς, μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄφενος. A. FABRI.

Vſ. 94. δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε] Uno verſu interjecto eandem precationem repetens, dicit, δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον. Eſt autem Homeri ἀκροτελεύτιον duobus in locis, nimirum in hymnis Vulcani & Herculis. Ita enim Vulcani hymnum claudit, Ἀλλ' ἵληθ' Ἥφαιστε, δίδου ἀρετήν τε καὶ ὄλβον. Hymnum Herculis ita, Χαῖρε ἄναξ Διὸς υἱέ· δίδου ἀρετήν τε καὶ ὄλβον. STEPH.

Vſ. 95. Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν] Contra hunc locum facit Stoicorum axioma, Ὅτι αὐταρκὴς ἡ ἀρετὴ πρὸς εὐδαιμονίαν. quod argumentum uberrime tractat Cicero Tuſculanarum quaeſtionum lib. v. VULCAN.

Ibid. Οὔτ' ἀρετῆς] Scholiaſtes laudat locum Heſiodi,

πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.

ubi ἀρετὴ eſt *potentia*, ut & apud Theognidem verſu citato nota proxime ſuperiori. A. FABRI.

Ibid. ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν] Eſt οὐκ ἐπίσταται dictum pro οὐ δύναται, non poteſt: ſicut & οὐκ οἶδε. atque ita Neſcit infinitivo junctum pro non poteſt, a Latinis poëtis interdum dicitur. ut ab Horatio hoc in loco: *Neſcit vox miſſa reverti.* Quae ita interpretarer, hunc verbi ἐπίσταται uſum imitando, Οὐκ ἄρ' ἅπαξ ἀφεθεῖσ' ἀνακάμψαι ἐπίσταται αὐδή. vel ſic, Οὐκ ἀφεθεῖσά γ' ἅπαξ νοστῆσαι ἐπίσταται αὐδή. At de verbo ἀέξειν in proxime ſequente annotatione a me dicetur. STEPHAN.

Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

Vſ. 96. Οὔτ' *ἀρετὴ ἀφένοιο*] Ad hanc poſteriorem ſententiae partem reſpexit fortaſſe Juvenalis, quum cecinit,

> *Haud facile emergunt quorum virtutibus obſtat*
> *Res anguſta domi.*

Aptius certe vis verbi *ἀέξειν* reddi non potuit quam verbo *emergere*, mutata tamen orationis forma: quum hoc, ſit neutrum; illud, activum. Nonnulli quidem ex Latinis ſcriptoribus (Plautus, opinor, & poſt eum Tacitus) verbo *augere*, quod reſpondet illi *ἀέξειν* (pro quo in ſoluta oratione dicitur *αὔξειν*) uſi ſunt absque adjectione pro opulentum reddere. Sed & ipſum Ciceronem alicubi ita verbo augere uſum eſſe comperio. Scribit enim in una ex ſuis ad Trebatium epiſtolis, quae eſt libro 7. *Semper te non modo tuendum mihi, ſed etiam augendum atque ornandum putavi.* Ubi *augendum* dicitur ſine adjectione pro *augendum commodis*, ut loquitur in fine Philippicae undecimae, verbum idem quod hic ei praeponens: *Non tueri ſolum, ſed etiam commodis augere debeo.* Sed hic *ἀέξειν* aliud ſignificat: ad quod exprimendum nulla potui aptiora verba invenire, (ut vox reſpondere voci poſſet) quam *evehere*, ſeu *provehere*, & *promovere.* Sed & verbum *extollere* alienum ab hoc loco eſſe non putavi: ac ne *ornare* quidem: praeſertim quum hymno in Dianam legamus, p. 14. *Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν εἴσεται.* hic enim pro *ornare* videtur aperte poni: quum honore potius quam commodis ſuos deos augeri poſſe exiſtimarent. Varie itaque hanc ſententiam ſum interpretatus, illorum verborum ſingula ſingulis locis adhibendo,

> *Evehere haud poſſunt vel opes virtute carentes,*
> *Vel virtus defecta opibus.*

Nec non hoc modo:

> *Haud equidem virtute carens opulentia quenquam,*
> *Quae caret & virtus opibus non provehit ullum.*

Nec ſine opibus virtus. Da ergo & virtutem & opes.

Ubi ſcribi etiam poteſt,

— non promovet ullum.

Utens autem verbo *extollere*, ita verti,

Nec vacuae virtutis opes extollere poſſint,
Indiga poſſit opum nec quemquam extollere virtus.

Et quum liceat ἀέξειν vertere etiam *decorare*, ſive *ornare*, eosdem verſus ita etiam ſum interpretatus.

Non ſat opes decorant homines virtutis egenae,
Nec virtus quibus decorat ſatis una remotis.

Nec non ita, paulo liberius,

Non ſat opes homines, virtus niſi juncta ſit, ornant:
Haudque poteſt ſatis absque opibus ſplendeſcere virtus.

Quod ſi libeat & verbo *emergere* uti (quo Juvenalem in exprimenda posteriore parte hujus ſententiae uſum eſſe docui) ita velim interpretari,

Nec per opes quiſquam emergat virtute carentes,
Nec per opum vacuam virtutem emergere poſſit.

Si vero liceat ordinem verſuum permutare, ita etiam verterim, utendo illo ipſo verbo *emergere.*

Incomitata opibus virtus emergere non dat;
Dant nec opes cuiquam, quibus haud comes addita virtus.

Horatius quoque virtutem niſi cum re, vileſcere teſtatur: ſed virtuti genus etiam addens.

Et genus & virtus niſi cum re vilior alga eſt. STEPHAN.

Hujus rei elegantiſſimam reddit rationem Menander apud Stobaeum:

Μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει.
Χρῆται γὰρ οὗτος, εἰς ἃ δεῖ, ταύτῃ καλῶς.

Felix qui ſimul opes & mentem habet:
Hic enim opibus, ubi convenit, recte utitur. TH. GRAEV.

Ibid. δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον] Ita Theocritus poſtquam divitias & potentiam Ptolemaei celebravit, ita Idyllium claudit: ἀρετήν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ. TH. GRAEV.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΥΜΝΟΣ.

1 ΟΙΟΝ ὁ τῶ᾽ πόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ,
Οἷα δ᾽ ὅλον τὸ μέλαθρον. ἑκὰς, ἑκὰς, ὅς τις ἀλιτρός.
Καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.
Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ

Ἐξα-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

1 ΟΙΟΝ ὁ τῶ᾽ πόλλωνος] Ἀντὶ τοῦ, οἵως. ἔστι δὲ θειασμός. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μαντευομένων τὰ θεῖα καὶ ἐπιδημεῖν καὶ ἀποδημεῖν. καὶ ὅταν μὲν ἐπιδημῶσι, τὰς μαντείας ἀληθεῖς εἶναι· ὅταν δὲ ἀποδημῶσι, ψευδεῖς. ὡς οὖν ἐπιδημοῦντος τοῦ θεοῦ, ταῦτά φησιν ὁ Καλλίμαχος.

4 Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος] Δεικτικῶς. λέγεται δὲ ὅτι παρὰ τῷ δένδρῳ ἐγέννησεν ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλωνα.

Vſ. 1. OION] Pro *οἵως*, Scholiaſtes noſter, & Scholiaſtes Ariſtophanis in Equitibus, pag. 330. Edit. Genev. in fol. A. Fabri.

Ibid. *τῶ ᾽πόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ*] Virgil. Aeneid. 3.

—— tremere omnia viſa repente
Liminaque laurusque Dei. &c.

Laurus enim, ut Plin. lib. 12. cap. 1. teſtatur, Apollini ſacra, ut Jovi eſculus, Minervae olea, Veneri myrtus, Herculi populus. Arboribus, quae diis ſacrae ſunt, quas commemoravit Friſchlinus, addere potes, Baccho hederam, Pani pinum, Diti cupreſſum. Ideo vero laurus Phoebo ſacra, vel quod divini neſcio quid in ſe continere credita ſit veteribus: & in prunas conjecta, ſi magnum ex ſe ſtrepitum ederet, fauſta; ſi nullum aut exiguum, infauſta portendere. Vel quod in lauro ſemina ignis lateant, eaque ratione ſolem adumbret. Laurus enim hederae adfricata perinde atque ſilici chalybs, ignem emittit. Vulcan.

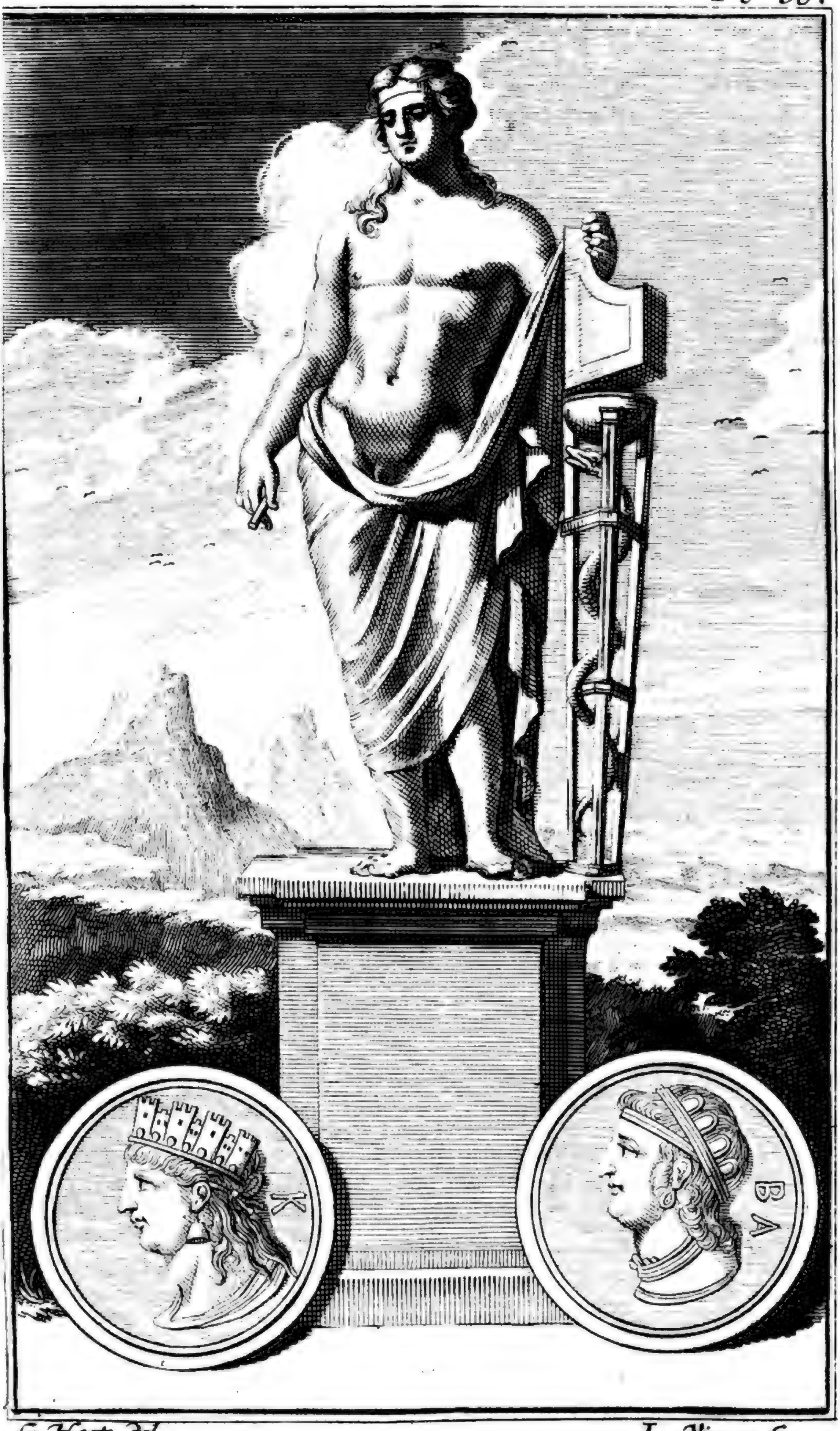
Ibid. *ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ*] Dictis Spanhemii adde Kuſterum ad Ariſtophanis Plut. vſ. 213. Articulus ὁ abeſt ab editione Aldina.

Vſ. 2. *μέλαθρον*] Verti *adytum*, de quo & dicitur *μέγαρον*. v. Ammonius in *Βωμὸς*, & Cl. Valkenar. in eum Animadv. p. 49.

Ibid. *ἑκὰς, ἑκὰς, ὅστις ἀλιτρὸς*] Virg. lib. vi. Aeneid.

—— Procul hinc, procul eſte profani,
Conclamat vates, totoque abſiſtite luco.

Ad

G. Hoet del. I. v. Vianen fec.

HYMNUS

IN

APOLLINEM.

Ut Apollinis ſe commovit laureus ramus,
Ut totum adytum! Procul, procul ſcelerati.
Jam profecto oſtia pulcro pede Phoebus pulſat.
Non vides? annuit Deliaca ſuaviter palma

Re-

Ad quem locum Servius, hoc e Graecorum fontibus manaſſe notat, & Callimachi hemiſtichium ita citat:

ἑκὰς ἑκὰς ἐςὲ βέβηλοι.

Orpheus profanis fores praecludit, inquiens,

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐςί, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις,
Πᾶσιν ὁμῶς.

ut & Horatius, *Odi profanum vulgus & arceo.*

Porro ἀλιτρὸς ſive ἀλιτήριος unde κατὰ συγκοπὴν factum eſt, non ſolum profanum, ἀμύητον quive ſacris initiatus non ſit, ſignificat, verum etiam ἁμαρτωλὸν & ἄδικον, & ſceleribus contaminatum, devotum etiam, niſi reſacratus ſit, ut cum C. Nepote loquar. Callimachus poſtea vſ. 11. λιτὸν vocat, quem hic ἀλιτρὸν, eique oppoſuerat vſ. 9. τὸν ἐσθλόν. VULCAN.

Ibid. ἀλιτρὸς] Spanhemio ad h. l. adde, ſi lubet, Solanum ad Lucianum de Sacrif. p. 537.

Vſ. 3. Καὶ δήπου τὰ θύρετρα] Haec ut & illud hym. in Pallad. vſ. 14. Συρίγγων αἴω φθόγγον ὑπαξονίων, μιμητικῶς ad vulgi judicium dicta eſſe annotavit V.C. Joſeph. Scaliger in illud Catulli, *Viden' faces aureas quatiunt comas.* Vulgus enim cum aliquid optat, tametſi id non evenit, tamen quaſi id evenerit, ſibi ipſum perſuadere conatur. VULCAN.

Ibid. Καὶ δήπου] in alio Codice, *καὶ δὴ καὶ, en effet, & jam.* A. FABRI.

Ibid. τὰ θύρετρα] Utitur eo vocabulo etiam Xenophon de expedit. Cyri lib. 5. alii volunt θύρετρον proprie limen dici. Hinc vox ἀντιθύρετρος apud Nonnum. MEURS.

Vſ. 4. Οὐχ ὁράας;] Refertur non modo ad ἐπένευσε, ſed etiam ad κύκνος ἀείδει, ut apud Horat. Carm. 1. 14. *nonne vides*, non ſolum ad *nudum latus*, ſed etiam ad *gemunt:* quod non debebat Bentlejum offendere. Zeugmatos hujus multa exempla apud omnes ſcriptores. Et vero etiam videndi verba ad omnes ſenſus referuntur. Catull. Epithal. 9. *canent, quod viſere par eſt*, &c. De formula *viden', nonne vides?* v. Heinſius & Burmannus ad Valer. Flacc. V. 595. Pro ἐπένευσε MS. Reg. habet ἐπέπνευσε, ſed in margine illud. Edd. Ald. Vaſcoſ. φοίνιξ. Et ſic placebat Clarkio ad Homer. Il. B. 267. quia jota ultimae ſyllabae longum eſt.

Ibid. ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ] Latonam ad palmam arborem humeris reclinatam Apollinem enixam eſſe ſcribit Callimachus in hymno εἰς Δῆλον vſ. 209.

Λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις

Φοί-

Ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει.
Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
Αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς οὐκ ἔτι μακράν.
Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
Ὠ'πόλλων οὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ' ὅτις ἐσθλός.
Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος· ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.

Ὁ φό-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

5 Ὁ δὲ κύκνος] Ὄρνεον ἱερὸν Ἀπόλλωνος.

6 Αὐτοὶ νῦν] Ἀντὶ τοῦ αὐτόματοι.

7 Αὐταὶ δὲ] Αὐτόματοι.

Ἀνακλίνεσθε] Ὅμηρος· Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.

Φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
Τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔῤῥεεν ἱδρώς.

Euripides Hecuba eleganter & palmam & laurum Deliacam hiſce verſibus celebravit:

ἔνθα πρωτόγονός τε φοῖνιξ,
δάφνα θ' ἱερὰς ἀνέσχε
πτόρθους Λατοῖ φίλα
ὠδῖνος ἄγαλμα Δίας.

quo in loco ἄγαλμα malim *levamen*, vel *ſulatium*, ſive *adminiculum* interpretari quam εἰς τιμὴν, ut Scholiaſtes. Plinius lib. 16. cap. ult. in Regione Aulocrene platanum oſtendi ſcribit, ex qua pependit Marſya victus ab Apolline, quae jam tum magnitudine electa eſt. *Nec non palma Deli*, inquit, *ab ejusdem Dei aetate conſpicitur*. Palmam quoque aeneam Apollini Delphico dicatam ab Athenienſibus legimus. VULCAN.

Ibid. ἡδύ τι] De elegantia adjecti adjectivis, in quibus quantitas quaedam intelligi poteſt, τοῦ τι & nos ad Xenophontem monuimus, & ad hunc locum egit Vir doctus in Obſ. Miſc. V. p. 261.

Vſ. 5. ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει] Ita Calimachus hym. in Delum vſ. 249. cygnos Latonae puerperae accinentes facit,

— *κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ*
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες

Ἑβδομάκις περὶ Δῆλον. ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ
Μουσάων ὄρνιθες ἀοιδότατοι πετεηνῶν.

VULCAN.

Ibid. ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει] Quia Apollini haec avis ſacra: cauſſam refert Cic. Tuſculana I. *Cygni non ſine cauſſa Apollini dicati ſunt; ſed quod ab eo divinationem habere videantur, qua providentes quid in morte bonum ſit, cum cantu & voluptate moriantur* De cygnorum vero morte imminente cantu, quem ibi refert Cicero, eſt Martialis etiam locus lib. XIII.

Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cygnus funeris ipſe ſui.

MEURS.

Ibid. Sed fabuloſa eſſe, quae de cygni morituri cantu circumſeruntur, oſtendunt Aelianus lib. I. hiſt. var. c. 14. Ἐγὼ δὲ ᾄδοντος κύκνου οὐκ ἤκουσα· ἴσως δὲ οὐδὲ ἄλλος. id eſt, *ego vero cygnum nunquam audivi canere, fortaſſe neque alius.* Lucianus in dialogo de electro ſeu cygnis: ᾀδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ οἷον σὺ φῂς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν. id eſt, *caeterum illos dulce, quemadmodum dicis, canentes ne in ſomnis quidem audivimus.* TH. GRAEV.

Ibid. κύκνος] Eſt enim Apollinis. v. H. in Del. 249. Ad ea, quae de cygni cantu a viris doctis etiam h. l. dicuntur, non alienum ſit dicere, mihi & hominem Aſianum confirmaſſe, cantantes ſe in Aſia audiſſe cy-

gnos

Repente, & cygnus aërius ſuaviter canit.
Ipſa nunc repagula recedite portis,
Ipſique peſſuli. Deus enim non procul eſt.
At juvenes ad cantum & chorum accingimini.
Apollo non omnibus ſe conſpicuum facit, ſed modo bonis.
Quicunque eum viderit, is magnus erit: qui non videt, parvus ille.

Vi-

gnos, & de Islandia retulit mihi Paullus Vidalinus, qui id etiam apud nos palam in oratione panegyrica in Regem Daniae narravit his verbis, p. 28. *denique etiam cygni ſive olores, quos eruditorum gratia hic memorare libet, cum aliquem mihi dilectiſſimum quondam praeceptorem audierim mirari, quod veteres de cantu cygneo tam multa prodiderint, quos tamen recentiori aevo nec in his locis, nec in Italia, nec in ulla alia Europae regione cantare quisquam audiviſſet* —— —— *mirabar ego hunc ſermonem, qui ipſe in mea quidem patria ſonoram illam & amoenam cygnorum vocem ſaepe non ſine voluptate audiveram: quare valde gaudebam, quod ego ipſe teſtis oculatus atque auritus hanc antiquiſſimam traditionem contra recentiorum dubia confirmare poſſem. ea autem fabula eſt, quod morti vicinus canat &c.*

Vſ. 6. Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλ.] Hic *αὐτοὶ* eſſe dictum pro *αὐτόματοι*, itidemque *αὐταὶ* pro *αὐτόμαται* (quae ſignificatio & apud Homerum extat) illa etiam Virgiliana imitatio oſtendit, Aeneid. 6.

Oſtia jamque domus patuere ingentia centum,
Sponte ſua.

Sic autem uſi ſunt interdum & Latini pronomine quod Graeco illi reſpondet: & quidem inter eos Cicero quoque, non uno in loco. Virgil. his verbis *ſponte ſua*, praefixit illud pronomen *ipſae*, Georg. 4.

Namque aliae nullis hominum cogentibus ipſae
Sponte ſua veniunt. STEPHAN.

Ibid. Αὐτοὶ] *αὐτόματοι*. Schol. *ſponte ſua*. ſed monuit *Steph.* Sic Latini *τῷ ipſe* utuntur. Virg. 2. Georg.

-- quibus ipſa procul diſcordibus armis
Fundit humi facilem victum juſtiſſima tellus. A. FABRI.

Ibid. Recte viri docti *αὐτοὶ* exponunt *αὐτόματοι*. Sic apud Latinos *ipſe*. Virgil. Ecl. IV. vſ. 21.

Ipſae lacte domum referent diſtenta capellae
Ubera.

Servius ibi: *ipſae referent, id eſt, ſua ſponte.* TH. GRAEV.

Ibid. Αὐτοὶ νῦν] Ed. Ald. *αὐτοίνυν*. Cl. Pierſonus in Veriſim. p. 39. putat, Callimachum imitatum eſſe locum Homeri in Εἰρεσιώνῃ vſ. 3. Αὐταὶ (ſic Vir doctus bene emendat vulgatum *αὐτὰρ*) ἀνακλίνεσθε θύραι· πλοῦτος γὰρ ἔπεισι. qui etiam de vi pronominis bene ibi monet: quod imitati ſunt Latini, ut *ipſe* pro ſua ſponte dicerent. Cicero Catil. II. 1. *vel ejecimus, vel emiſimus, vel* ipſum *egredientem.* &c. i. e. ſua ſponte egredientem. Orator. I. 24. *videor non* ipſe *aliquid promſiſſe, ſed fortuito in ſermonem veſtrum incidiſſe.* Virgilius autem, qui & ipſe hoc pronomine ſic utitur, tamen *ſua ſponte* addit, ut in iis locis, quae Stephanus attulit, & Eclog. VIII. 105. *Adſpice corripuit tremulis altaria flammis* Sponte ſua -- *cinis* ipſe.

Vſ. 8. ἐς χορὸν ἐντύνεσθε] Eodem modo loquitur Bion Idyll. II. 30.

Vſ. 9. 11. Quae e Stanlejo ad hunc locum affert Spanhemius, aliena ſunt. Jamblichus cum ceteris philoſophis non veras rerum ſacrarum fabularumque cauſſas tradit, ſed commentitias, & ad colorem gentili ſuperſtitioni addendum comparatas: quod ſemel monuiſſe ſat erit. Nam ſaepe in hoc genere peccavit vir illuſtris.

Vſ. 10. λιτὸς] *exiguus, ſimplex, nihil.* hic *pravus.* A. FABRI.

Ὀψόμεθ' ὦ Ἑκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ' οὔποτε λιτοί.
Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄψοφον ἴχνος
Τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος,
Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, πολιήν τε κερεῖσθαι,
Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
Ἠγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός.
Εὐ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

14 Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον] Εἰ μέλλουσι καὶ γάμων ἐντὸς γενέσθαι, καὶ πολιᾶσαι· καὶ γὰρ ἀκειρεκόμης ὁ Ἀπόλλων.

15 Ἑστήξειν] Ἀπὸ τοῦ, ἵστημι, παρακείμενος ἕστηκα. ἀπὸ τούτου ποιοῦσιν οἱ Συρακούσιοι ἐνεστῶτα, ἑστήκω, οὗ ὁ μέλλων, ἑστήξω, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἑστήξειν.

16 Χέλυς] Ἡ κιθάρα.

Vſ. 12. *Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄψοφον ἴχνος*, &c.] Ita Hym. in Delum verſ. 302.

> Οὔτε σιωπηλὴν, οὔτ' ἄψοφον· οὖλος ἐθείραις
> Ἕσπερος ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.

Porro cygnus Apollini tribuitur, ut per eum dies ſignificetur quem nobis Solis praeſentia efficit, ſicut abſentia noctem corvo ſimilem parit. VULCAN.

Ibid. *κίθαριν*] Ammonius in libello de differentiis vocum tradit differre *κίθαριν* & *κιθάραν*: quod *κίθαρις* ſit lyra, unde *κιθαρισταὶ* lyricines: *κιθάρα* vero cithara, unde *κιθαρῳδοὶ*, qui cithara canerent. MEURS.

Ibid. *κίθαριν*] Plenius declarandum eſt, quod ex Ammonio habet Meurſii excerptum. Sane apud Callimachum Apollini ſemper *κίθαρις* tribuitur, pro quo eſt deinde *λύρη*, *χέλυς*, non *κιθάρα*. Et apud Platonem in Polit. III. qui locus in lexicis exſtat, *λύρα* & *κιθάρα* diſtinguuntur clare. Et ſunt ſane diverſae Nam *lyram*, quae eſt *κίθαρις*, invenit Apollo, *citharam* Mercurius, conſentientibus Graecis, ut bene monet magnus Scaliger ad Manilium p. 379. Citharae a Mercurio inventae deſcriptio eſt apud Homerum H. in Mercur. vſ. 47. quem locum late illuſtrat Scaliger l. c. a qua lyra Apollinis diverſa, non habens chordas tentas ſuper teſtudinis cavo, ut Mercurialis, ſed inter cornua in ponticulo, qui cornua jungit, ſeu tranſtillo, ſine ſubiecta teſtudine: quod diſcrimen etiam in monumentis antiquis exprimitur.

Vſ. 13. *ἔχειν*] Eſt *ἔχειν* pro *ἐχέτωσαν*: ita ut nihil ſubaudiendum ſit, ſed exponendum, *Ne habeant pueri tacitam citharam.* Hujus autem uſus infinitivorum exempla apud Homerum, Heſiodum, & alios, extant. STEPHAN.

Ibid. *ἔχειν*] ſcil. *χρή*. Iſtis verbis *Φοίβου ἐπιδημήσαντος*, exprimit nomen hujus, de quo agit, Apollinis feſti, quod *Ἀπόλλωνος ἐπιδημία* dicebatur. Occurrit apud Procopium in epiſtola quadam: *οὐδὲ γὰρ οἱ Δελφοὶ ὅλως αὐτὰν ἀπεῖναι τὸν Πύθιον ἔλοιντο, εἰ καὶ παρόντος εὐθὺς ἑορτὴν ἄγουσι τὴν* ἘΠΙΔΗΜΙ'ΑΝ 'ΑΠΟ'ΛΛΩΝΟΣ. MEURS.

Ibid. Hoc etiam de aliis diis & deabus ſuperſtitio veterum credulis perſuaſit. Sic Venus credebatur certo tempore morari in Eryce Siciliae, dein trajicere in Italiam. Aelian. Var. hiſt. lib. I. c. 15. *Ἔνθα κατά τινα καιρὸν θύουσιν οἱ Ἐρυκινοὶ τὰ ἀναγώγια, καὶ λέγουσι τὴν Ἀφροδίτην εἰς Λιβύην, ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀνάγεσθαι.* hoc eſt, *Erycini* *feſti-*

Videamus te, o Apollo, & nunquam erimus parvi.
Neque tacitam lyram, neque tacitum greſſum
Pueri debent habere, adventante Apolline,
Si velint ad nuptias pervenire, canosque tondere,
Et ſtare muros ſuos ſuper antiquis fundamentis.
Laudem pueros, lyrâ non amplius otioſâ.

Fa-

feſtivitatem ibi (in Eryce) *celebrant, Anagogia dictam, eo tempore, quando Venerem e Sicilia ſolvere in Libyam affirmant.* TH. GRAEV.

Ibid. ἐπιδημήσαντος] Opinio erat Apollinem mutare ſedes, & ſex menſes hiemales apud Lyciam degere, & ſex aeſtivos apud Delum, ubi natus eſt Virg. in Aeneid. v. 143.

> *Qualis ubi hibernam Lyciam Xanthique fluenta*
> *Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.*

Ubi cave τὸ *hibernam* explices *frigidum*, δυσχείμερον; ſed contra, εὐχείμερον, ut recte Taubmannus. A. FABRI.

Ibid. ἐπιδημήσαντος] Spondaeus apto loco uſurpatur in inceſſu Dei & adventu, ex imitatione Homeri Il. A. 203. Achilles Minervae: Τίπτ' αὖτ' αἰγιόχοιο Διὸς τέκος εἰλήλουθας; ubi vid. Clarkius.

Vſ. 14. Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, &c.] Pietati juvenum erga Apollinem, non vulgaria bona promittit, ut hymno in Dianam verſ. 130. quibus illa fuerit propitia, hoc eſt, piis. Nam impios quae mala maneant, antea elegantiſſime deſcripſit. VULCAN.

Ibid. πολιήν τε] πολιὰ Graecis ſimpliciter dicitur pro πολιὰ θρίξ. Quemadmodum apud Latinos *cani*, pro cani capilli. MEURS.

Ibid. Εἰ τελέειν —— —— Ἑστήξειν] Non opus eſt cum R. Bentlejo corrigere τελέσειν. Neque enim deſunt exempla variatorum temporum apud optimos auctores, praeſertim ubi ad ſenſum nil intererat, ut hoc loco & in hac forma; ſaltem ſine libris nil tentandum. Sic infra H. in Delum vſ. 135. Vide, ſi exempla commemorata cognoſcere velis, Dukerum ad Thucyd. II. 44. Elsner. Spec. Crit. p. 35. Valkenar. ad Hom. Il. XXII. 118. Obſ. Miſc. III. p. 150. & Nov. III. p. 29. Verbum autem τελέειν proprie de re nuptiali dicitur, de quo vide eruditam notam Cl. Ruhnkenii ad Timaei Lex. Platon. p. 159. De verbi ἑστήξειν ſignificatione veriſſime monet Bentlejus. Ἑστήξομαι ſimiliter pro *ſtabo* eſt in epiſtola Sopatri apud Stobaeum p. 311. & παρεστήξομαι apud Antoninum pro *adſtabo*, X. 36. Senſus igitur eſt: ſi ſalvam patriam, atque adeo domum paternam atque ſuam ſtare velint.

Vſ. 15. Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος] Scripſit fortaſſe ἑστήξει, repetendo quidem εἰ (perinde ac ſi dictum eſſet, καὶ εἰ ἑστήξει αὐτοῖς τὸ τεῖχος) ſed non μέλλουσι. *Et ſi* (inquit) *ſtabit murus ſuper antiqua fundamenta.* Id eſt, Si futurum eſt ut ſtent moenia patriae ſuper antiqua fundamenta. Intelligit igitur, Si patriam ſuam vel urbem ſuam ſalvam & incolumem manere cupiunt. Poſſet etiam eodem ſenſu intelligi τεῖχος de muro domus, quam unusquisque ſit in patria ſua aedificaturus. Quamvis enim de muro domus dicatur potius τοῖχος quam τεῖχος, poteſt hoc ad iſtam quoque ſignificationem extendi. Quod ſi retineatur ἑστήξειν, ex neutro verbo fiet activum. STEPHAN.

Ibid. Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος] Pater meus feliciſſimae memoriae legere ſolebat Ἑστήξειν δέ τε τεῖχος. & ſane non video cur τὸ, cum fuſe loquatur. A. FABRI.

Ibid. θεμέθλοις] Pauſa hic debet fieri, & ſequentes verſus intervallo quodam ab iſto ſejungi: nam poſtquam hortatus eſt pueros, eorum ludos aliquandiu conſpicatus miratur, ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός. A. FABRI.

Vſ. 17.

Εὐφημεῖτ' ἀΐοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος ἀοιδῇ.
Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ
Ἢ κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.
Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,
Ὁππότ' ἰὴ παιῆον, ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ.
Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
Ὅς τις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται,
Μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς ὀϊζυρόν τι χανούσης.

Ἰὴ,

Σ Χ Ο Λ Ι Α   Π Α Λ Α Ι Α.

17 Εὐφημεῖ] Ἡσυχάζει, γαληνιᾷ.
18 Κλείουσιν] Ὑμνοῦσι.
20 Κινύρεται] Θρηνεῖ, κλαίει.
Αἴλινα] ἤτοι θρηνητικά.
22 Ἀναβάλλεται] Ὑπερτίθεται.

Vſ. 17. Εὐφημεῖτ' ἀΐοντες] In ſacris eſt *favere linguis*, ut hic: quod plerumque a circumſtante corona exigebatur per praeconem. Ariſtophanes in Nubibus:

> Εὐφημεῖν χρὴ, καὶ πρεσβύτην τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.

Homer. Iliad. IX.

> Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε,
> Ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ'.

Fiebat autem id cum ſummo ſilentio. unde Suidas εὐφημεῖν pro σιωπᾶν quoque accipi interdum tradit. MEURSIUS.

Vſ. 18. Εὐφημεῖ καὶ πόντος] Adulto vere feſtum Apollinis celebratur. ideo mare pacatum, & ut dicit Propert. Eleg. 8. lib. 5.

> *Ponit & in ſicco molliter unda minas.*

quod noſter dicit, εὐφημεῖ καὶ πόντος. A. FABRI.

Vſ. 19. Λυκωρέος] ab Urbe quae vocatur Λυκωρεία, ad pedem Parnaſſi: unde apud Lucianum Parnaſſus Λυκωρεύς, hodieque a Graecis incolis *Liacura* dicitur. Bene Schol. explicat Δελφικοῦ. A. FABRI.

Ibid. Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου] Lycoreus dicitur a Lycorea vico juxta Delphos: cujus meminit praeter Strabonem lib. 9. etiam Stephan. περὶ πόλεων. Quia vicus eſt vicinus Delphis, hinc accipiendum pro Δελφικοῦ. TH. GRAEV.

Vſ. 20. κινύρεται] metaphora ſumta a bobus, ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι. VULCAN.

Ibid. αἴλινα] pro αἴλινον. Scholiaſtes Sophoclis, αἴλινον interpretatur εἶδος θρήνου. quod & confirmat Etymol. αἴλινον, inquiens, ἐπὶ θρήνου τίθεται. ſed locum Sophoclis apponam ex Aiace flagell. αἴλινον, αἴλινον οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει δύσμορος. ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς θρηνήσει. Optime itaque Sophocles ipſe explicat αἴλινον non eſſe moderatam aliquam lamentationem, ſed cum magno ejulatu conjunctam. VULCAN.

Ibid. αἴλινα] eſt adverbium. Sic Moſchus Idyll. 3. vſ. 1. αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι, quanquam aliter Vulcanius. A. FABRI.

Ibid. κινύρεται αἴλινα μήτηρ] Αἴλινα, *miſerabiliter*, *flebiliter*. Imitatus eſt, ut opinor, Sophoclis locum in Ajac. 635. de matre Ajacis, quem attulit Vulcanius. An hunc quoque imitatus eſt Ovid. Amor. III. 9. 23.

> Aelinon *in ſilvis idem pater*, Aelinon, *altis*

Di-

Favete audientes linguis in Apollinis cantu.
Favet & pontus, cum poëtae celebrant
Aut lyram, aut arcum, Lycorei arma Phoebi.
Neque Thetis Achillem luget flebiliter mater,
Cum, Io Paean, Io Paean, audit.
Atque etiam lacrimoſum differt luctus ſaxum,
Quod in Phrygia, irriguus lapis, ſtat,
Marmor pro muliere, miſerabile quid hiante.

Io;

Dicitur invita concinuiſſe lyra. ubi vid. Heinſius & Burmannus.

Vſ. 21. Ὁσσπότ᾽ ἰὴ παιῆον] Si verum eſt quod de hujus acclamationis origine traditur, altera ſcriptura ſequenda fuerit, ἵη, mutato & ſpiritu & accentu: ut ſit ἵη pro ἀείη. quamvis alioqui potius dicatur ἀείει & ἵει. ſicut verſu 103. legitur ἵει βέλος. Et tamen apud Athenaeum narrantem ex Clearcho hanc hiſtoriam, ſcriptum eſt in vulg. edit ἵε, non ἵει. quin etiam ἴε tenui ſpiritu. ſed ad ſpiritum quidem quod attinet, mendum ibi eſſe oſtendit compoſitum verbum ἄφιε, quo ſimplex illud ab eodem exponitur. Atque ita tres imperativi formae fuerint, ἵη, ἵει, & ἵε, quarum ultimam minus quis tueri quam praecedentes poſſit. Illa tamen lectio ἰὴ reperitur itidem non ſolum paulo poſt, ver. 25. ſed etiam in ver. 103. & quidem ſequente ἵει. STEPHAN.

Ibid. ἰὴ παιῆον] Hujus Paeanis originem diſce ex Callimacho hoc ipſo hymno verſ. 100. & ſequentibus. VULCAN.

Vſ. 22. ἰὴ — ἰὴ] MS. Voſſ. ἵη — ἵη. Ed. Ald. ἰὴ — ἰὴ. Sic & vſ. 25.

Ibid. Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις] Hunc verſum Propertius imitatus eſt III. 8.

Et Niobes lacrimas ſupprimat ipſe lapis A. FABRI.

Vſ. 23. ἐνὶ Φρυγίη] Sic Anacreon,

Ἡ Ταντάλου ποτ᾽ ἔστη
Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις.

Sed quomodo ἐνὶ Φρυγίῃ, ſi in Sipylo monte? Nempe antiqui fines Phrygiae dilatiores habebant, & in illa Sipylum dinumerabant. A. FABRI.

Ibid. διερὸς λίθος &c.] Th. Bentlejo V. Cl. intolerabile videtur, in tribus verſibus eſſe πέτρος, λίθος, μάρμαρον. Tenet tamen, ſi eſſet διερὴ λίθος, deinde μαρμάρου χανούσης, a recto μάρμαρος. Sed primo διερὴ λίθος non tollit ὁμοιοτέλευτα, ſed alia gignit praecedente Φρυγίῃ, nec ea juſtam cauſſam praebent, aliquid contra libros moliendi. Nec eſt, quod quis offendatur, cum tribus continentibus verſibus ejuſdem rei tria diverſa nomina ponuntur: ſunt enim alia exempla, & in his copia orationis quaedam oſtenditur. In μαρμάρου χανούσης placet ſane conſtructionis forma. Sed illud ὀϊζυρόν τι χανεῖν non ſatis convenit marmori. Ponitur autem μάρμαρον κατ᾽ ἐπανάληψιν ἐπὶ τῆς ἐξηγήσεως, hoc ſenſu: Illud, inquam, marmor, in quod mulier miſerabiliter ejulans converſa eſt, ſervato etiam in converſione ipſo oris hiatu. Utrumque, & lacrimas & hiatum oris Niobei. expreſſit Lucianus Imagg. c. I. θᾶττον ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τοῦ Ταντάλου. Spondaeus quoque ἐστήρικται in vſ. 23. ad Homeri imitationem factus hic aptiſſimus eſt. Χανεῖν expreſſit Propertius II. 23. 6.

Hic equidem Phoebo viſus mihi pulcrior ipſo
Marmoreus tacita carmen hiare lyra.

ubi vid. Broukhuſ.

Vſ. 24. Μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς] Sic explica cum verſu ſuperiori, διερὸς λίθος ἐστήρικται μάρμαρον, *ſtetit lapis marmor*, ἀντὶ γυναικὸς χανούσης ὀϊζυρόν τι. A. FABRI.

Ibid. ὀϊζυρόν τι χανούσης] Duobus modis exponi hoc participium poteſt: ut dicatur ὀϊζυρόν τι χανοῦσα Niobe in ſuis lamentationibus & ejulationibus,

quum

Ἰὴ, ἰὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.
Ὃς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο·
Ὅς τις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.
Τὸν χορὸν ὡ᾽πόλλων, ὅττι οἱ κατὰ θυμὸν ἀείδει,
Τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διῒ δεξιὸς ἧσται.
Οὐδ᾽ ὁ χορὸς τὸν Φοῖβον ἐφ᾽ ἓν μόνον ἦμαρ ἀείσει·
Ἔστι γὰρ εὔυμνος. τίς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι;
Χρύσεα τὠπόλλωνι τό, τ᾽ ἐνδυτὸν, ἥ τ᾽ ἐπιπορπὶς,
Ἥ τε λύρη, τό, τ᾽ ἄεμμα τὸ Λύκτιον, ἥ τε φαρέτρη·
Χρύσεα καὶ τὰ πέδιλα. πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων,
Καί τε πολυκτέανος· Πυθῶνί κε τεκμήραιο.

Καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

26 Βασιλῆϊ] Τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Εὐεργέτῃ. διὰ δὲ τὸ φιλολόγον αὐτὸν εἶναι, ὡς θεὸν τιμᾷ.

32 Τό, τ᾽ ἐνδυτὸν, ἥ τ᾽ ἐπιπορπὶς] Ἐνδυτὸν, τὸ ἱμάτιον· Ἐπιπορπὶς δὲ, ἡ περόνη.

33 Τό, τ᾽ ἄεμμα] Ἡ νευρά· παρὰ τὸ ἑκατέρωθεν δεδέσθαι. Λύκτος δὲ ἐστι πόλις Κρήτης.

35 Πυθῶνί κε τεκμήραιο] Ὅμηρος· Οὐδ᾽ ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει Φοίβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ.

quum ſe orbatam omnibus filiis videret: vel verba nimium ſuperba loquuta, quae illi ὀϊζὺν, id eſt, infortunium attulerint, & quidem ex fortunatiſſima infortunatiſſimam reddiderint. Utrocumque autem modo intelligamus, certe elegantiſſimus hic verſus, & cum quovis alio in ſuo genere comparandus, Μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς ὀϊζυρόν τι χανούσης. STEPHAN.

Vſ. 28. ὡ᾽πόλλων] Ed. Ald. Ἀπόλλων. ἀείδει.] Voſſ. ἀείδοι.

Vſ. 29. Τιμήσει] Verti *praemiis adficiet*, perſpicuitatis cauſſa. Nam & Latini *honorem* ſic dicunt. Cic. ad Div. XVI. 9. honos *habendus eſt medico*. Liv. XXXVIII. 54. inhonoratum *dimittere*, i. e. ſine praemiis.

Ibid. δύναται γὰρ] Bene docet Hemſterhuſius ad Luciani Somnium c. 2. eſſe hanc formam velut legitimam in tali re, non oblitus hunc Callimachi locum: adde quem & ipſe laudat Heinſ. ad Valer. Flacc. I. 13. Eſt etiam apud Ariſtaenetum I. 16.

Ibid. δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διῒ δεξιὸς ἧσται] Explicat mirifice quod in ſacris litteris, *ſedet ad dextram Dei Patris:* id poteſt, quia ſedet ad dextram Dei. Neſcio an in omnibus libris humanioribus ejusmodi exemplum reperias; miror neminem adhuc animadvertiſſe. A. FABRI.

Ibid. Διῒ δεξιὸς ἧσται] Vide Spanhemium. Ceterum loca Graecorum comparari commode poſſunt cum Matth. XX. 27. non cum iis, ubi Jeſus Chriſtus ad dextram Dei ſedere dicitur: quod in ſacris longe aliud ac majus eſt, quam apud Graecos.

Vſ. 30. τὸν Φοῖβον] Edd. vett. ſic omnes: ſic & MSS. Ambr. Reg. & Voſſ. In Graeviana μετὰ eſt, neſcio unde. Τὸν verum eſt, quod ſecutus ſum.

Vſ. 31.

Io, Io, dicite: Grave eſt cum Diis certare.
Qui cum Diis contendit, cum rege meo contendit:
Qui cum rege meo, etiam cum Apolline contendit.
Chorum Apollo, ſi ei grata cecinerit,
Praemiis adficiet. Poteſt enim: quia Jovi dexter ſedet.
Neque chorus Phoebum unum modo diem canet.
Ineſt enim larga canendi materia. Quis non facile Phoebum canat?
Aurea Apollini & chlamys, & fibula,
Et lyra, & arcus Lyctius, & pharetra,
Aurei etiam calcei. Abundat enim auro Phoebus,
Eſtque maxime dives: E Pythone utique colligas.
At-

Vſ. 31. Ἔστι γὰρ εὔυμνος] Totus hic pentameter Ovidianus, *In laudes ejus area magna patet*, ad interpretationem nominis hujus εὔυμνος poſſet adhiberi. (Ovidianum autem voco, quem facio ex iſto Ovidii,

Et patet in laudes area magna tuas)

Neque tamen εὔυμνος tam videtur ſonare *laudibus abundans*, quam *laudatu facilis*, qui facile laudari poteſt. Atque adeo ipſe Callimachus velut exponens hoc epithetum εὔυμνος, ſubjungit, τίς ἂν οὐ ῥέα ἀείδοι (quum antea paſſim legeretur ἀν' ὄρεα, id eſt, per montes, pro ἂν οὐ ῥέα, ut docui in illa mea editione heroicorum poëtarum) Verum ab hac expoſitione non diſſentit altera, quum facile ſit eum laudare qui laudibus abundat, ita ut copioſa earum materia ſuppetat, ſive multa ad eum laudandum argumenta ſuppetant. Eſt autem ſumptum ex Homero hoc epithetum: apud quem in hymno ejus legitur. STEPHAN. Hunc locum primum ſic emendaſſe potiſſimum Auratum didici ex nota viri docti, quam adſcripſerat editioni, quam mecum communicavit Cl. Francius. TH. GRAEV. Scilicet edd. primae habent ὄρεα. Illa notula adſcripta exemplis Aldi & Vaſcoſani, quibus utor, eſt e Mureti Var. Lect. VII. 7. MSS. Ambr. & Voſſ. ἀείδει. Reg. ἀείδειν.

Vſ. 32. Χρύσεα] v. H. in Dian. vſ. 110. & adde Spanhemium ad h. l. Imitatus eſt hunc locum Ovid. Amor I. 8. 59.

Ipſe Deus vatum, palla ſpectabilis aurea.
Tractat inauratae conſona fila lyrae.

Ceterum τὸ τε toties repetitum bene ſervit augendo.

Vſ. 33. τό, τ' ἄεμμα] Perperam a ſcholiaſte ἄεμμα exponitur ἡ νευρά, quum ſignificet τὸ τόξον, id eſt, arcum. STEPH.

Ibid. ἄεμμα τὸ Λύκτιον] Idem epitheton arcus eſt in epigrammate inedito Paulli Silentiarii, quod adſcribam:

Ἀνδροκλῆς, Ὦπόλλων, τόδε σοι κέρας, ᾧ ἔπι πουλὺν
Θῆρα βαλὼν ἄγρας εὔσκοπον εἶχε τύχην.
Οὔποτε γὰρ πλαγκτὸς γυρὰς ἔξαλτο κεραίας
Ἰὸς ἐπ' ἠλεμάτῳ χειρὸς ἐκηβολίᾳ.
Ὁσσάκι γὰρ τόξοιο παναγρέος ἴαχε νευρά,
Τοσσάκις ἦν ἀγρεὺς ἠέρος ἢ ξυλόχου.
Ἀνθ' ὧν σοι τόδε, Φοῖβε, τὸ Λύκτιον ὅπλον ἀγινεῖ,
Χρυσείαις πλέξας μείλιον ἀμφιδέαις.

Debeo hoc epigramma Cl. Ruhnkenio, qui adnotaverat Λύκτιον ἰοδόκην ex epigrammate Leonidae Anthol. VI. 12. p. 563. & *Lyctia tela* e Statii Theb. VI. 927.

Vſ. 35. Πυθῶνί κε τεκμήραιο] Alludit ad ſtatuam ejus auream, & donaria in templum Delphicum ex to-
to

Καί κεν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου
Θηλείαις, οὐδ' ὅσσον, ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς.
Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,
Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν. ἐν ἄστει δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι
Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.

Τέ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

37 Θηλείαις] Ἁπαλαῖς.
Χνόος] Ψόφος, ξυσμός.

38 Λείβουσιν ἔλαια] Σημείωσαι ὅτι τὸ ἔλαια πληθυντικῶς παρ' οὐδενὶ ἄλλῳ εὕρηται.

40 Πανάκειαν] Τὴν ἴασιν.

41 Πρῶκες] Δρόσοι, σταγόνες. Ἀκήρια δὲ, ἀσθενῆ τὰ νοσήματα. ἢ μᾶλλον, ἄφθαρτα καὶ ἄνοσα πάντα γίνεται.

to terrarum orbe collata, de quibus videndus Pauſanias Phocicis. Meurs.

Ibid. Πυθῶνί κε τεκμήραιο] Ex templo Delphico, ubi multae congeſtae erant divitiae. Homer. Il. I. 404. (v. Schol.) Vide & Hiſtoricos Graecos, Pauſaniam imprimis: vide & Aelianum. A Fabri.

Ibid. Πυθῶνί κε τεκμήραιο.] Draco Stratonicenſis in libello inedito de metris poëticis laudans haec verba habet δέ. Sed vulgatum melius.

Vſ. 37. Θηλείαις] Putavit ſcholiaſtes θηλείαις dici de genis Phoebi, ideoque non intellexit *foemineis*, ſed *mollibus*. exponit enim ἁπαλαῖς. Sic autem exponendo neceſſe fuerit οὐδ' ὅσον ſignificare *ne tantillum quidem*, ut apud Apoll. Rhodium. perinde ac ſi quis dicat, ὁ Φοῖβος οὐδ' ὀλίγον χνοᾷ τὰς ἁπαλὰς παρειάς. ut Lucianus dixit, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοάζοντα τὰς παρειάς. Steph.

Ibid. ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς] Quum χνόος ſit lanugo, (unde χνοάειν apud Apollonium) depravatum eſſe dicamus neceſſe eſt illum Scholiaſtae locum, in quo nomini χνόος appoſita ſunt haec duo, ψόφος & ξυσμός, tanquam ad illud exponendum. Steph.

Ibid. Θηλείαις οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς] Imberbem Apollinem facit. recteque Scholiaſtes θηλείαις, cum παρειαῖς, conjungens, interpretatur ἁπαλαῖς, hoc eſt, teneris, mollibus, hoc eſt, laevibus: tametſi Lucianus auctor eſt quoſdam Aſſyriorum Apollinem barbatum effeciſſe, ceteroſque qui eum imberbem repraeſentarent, vituperaſſe, perinde atque juvenilis forma aliquod imperfectionis argumentum ſit, quae procul a diis amovenda. Porro χνόον ſignificare primam malarum lanuginem, quam aliter Graeci ἴουλον vocant, nemo neſcit. pleonaſmo enim literae ν, dicitur χνοῦς a χοῦς & hoc a χόος quod ſit a χέω. Apollonius, νέον χνοάοντα παρειάς. quod vero Scholiaſtes habet: Χνόος] Ψόφος. id ego ex Heſychio ita legendum arbitror: Χνόος, ὁ χνοῦς τοῦ γενείου ἀρξαμένου. χνόος, ξυσμός, ψόφος. nam & paulo ante interpretatus erat Heſychius χνόην, τὸν ποδῶν ψόφον. Caſtigabo etiam obiter Suidae locum apud quem ita legitur, χνοῦς, χοαὶ, χοῦς μέτρον Ἀττικόν. quod ita reponendum cenſuerim. χνοῦς, χοῦς. deinde χοαὶ μέτρον Ἀττικόν. &c. Vulcan.

Ibid. Θηλείαις οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρ.] Interpretis ſupinitatem non poſſum non demirari; vertere enim debuerat: *nunquam Phoebi juvenilibus*,

Atque etiam ſemper formoſus eſt, ſemper juvenis.
Nunquam Phoebi
Teneras lanuginis quicquam veſtivit genas.
Comae autem odoratum in terram fundunt oleum.
Non oleum Apollinis deſtillant comae,
Sed panaceam ipſam. In qua autem urbe illae
Guttae humi ceciderint, ibi omnia ſalva fiant.

Arte

bus, ne tantillulum quidem, lanugo increſcit malis. A. FABRI.

Ibid. Θηλείαις οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος] Vides hunc interpretum errorem jam Stephanum & Vulcanium caſtigaſſe. Hoelzlinus in notis ſuis ad Apollonium dicit in Scholiaſte, (χνοῦς eſt ψόφος) pro ψόφος legendum eſſe πόκος, vellus aut lanugo genarum. TH. GRAEV.

Ibid. Θηλείαις οὐδ' ὅσσον] Nempe in vetere verſione erat: *Femineis ne tantillum quidem.* Οὐδ' ὅσον fortiter negat, nec id exemplo caret, ut monuit Stephanus. Maneth. VI. 715. σελήνη Εὐεργῶν μηδ' ὅσσον ἔχῃ ἐπιμάρτυρον ἄστρων.

Vſ. 40. πανάκειαν] Πανάκεια eſt herba quaedam, ita dicta quod omnibus morbis mederetur: unde potens dicitur a Lucano lib. IX.

Et panacea potens, & Theſſala centaurea.

Tribuit autem Apollini panaceam, quia medicinae inventor putabatur. Sic Callimachus noſter paullo poſt:

—— ἐκ δέ νυ Φοίβου
Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.

MEURS.

Ibid. πανάκειαν] Apud Scriptores eſt herba: ſed hic non eſt. dicit enim vel minimam guttulam, quae a capite Apollinis defluxerit, quocumque cadat, ſalutem afferre. A. FABRI.

Ibid. αὐτὴν πανάκειαν] Herba alias panacea. v. Spanhem. Hic eſt ſuccus, ut apud Virgil. Aen. XII. 419. ubi cum ambroſia ab herbis medicantibus clare diſtinguitur.

Vſ. 41. Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν] Recte Scholiaſtes interpretatur δρόσοι. Sunt enim πρῶκες proprie guttae roris παρὰ τὸ πρωῒ πέμπεσθαι. VULC.

Ibid. ἀκήρια] Quum, poſtquam dixit comas vel ex comis Apollinis ſtillare ipſam panaceam, addat, omnia fieri ἀκήρια in ea urbe in cujus ſolum illas decidere contigerit, rationi conſentaneum eſt, ut ἀκήρια non pro immortalia, ſed pro ſalva & incolumia, ſive morborum expertia, accipiamus. Apud Scholiaſtem autem prior vocis hujus expoſitio depravata eſt. STEPH.

Ibid. Ἀκήριος compoſitum ex α & κῆρ quod contractum eſt pro κέαρ i. e. corde carens, exanimis, ut in iſtis Homeri Iliad. η.

ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι

& Iliad. λ.

— —— καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησιν.

& Iliad. ν.

οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον.

vel componitur ex α & κὴρ i. e. fatum, immortalis, fato non obnoxius, ut h. l. Callimachus, & Phocylides,

Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι.

Nicander poſuit etiam activa ſignificatione, pro non exitialis, non letifer. MEURS.

Ibid. ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο] Stephanus ἀκήρια non *immortalia* explicat, ſed *ſalva* & *incolumia*, ſeu *morborum expertia*; & addit apud Scholiaſten priorem hujus vocis expoſitionem depravatam eſſe, ubi ſic legitur, ἀκήρια, ἀσθενῆ τὰ νοσήματα. Ego vero (ſi hoc etiam feminae ſit conceſſum) legendum crederem, ἀβλαβῆ τὰ νοσήματα; & ut hanc reſtitutionem Stephani expoſitio, ſic illius expoſitionem reſtitutio haec firmat. Judicent eruditi. Sed antequam hinc abeam, hoc quoque addam, hanc vocem eſſe in earum numero quae contraria ſignificant; nam *incorrupta* & *imbecillia* ſignificat. A. FABRI.

Ibid. ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο] Debe-

Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον, ὅσσον Ἀπόλλων.
Κεῖνος ὀϊστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν·
Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή.
Κείνου δὲ θριαὶ, καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβου
Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξέτι κείνου,
Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.

Ῥεῖα

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

42 Ἀμφιλαφὴς] Ἔστι γὰρ τοξότης, ἀοιδὸς, μάντις, ἰατρὸς, ποιμήν.

45 Κείνου δὲ θριαὶ] Μαντικαὶ ψῆφοί εἰσιν αἱ θριαί. λέγεται δὲ αὐτὰς εἰρῆσθαι ὑπό τινων τριῶν νυμφῶν. Διὰ τοῦτο καὶ θριαὶ ὠνομάσθησαν, οἱονεὶ τριαί.

48 Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ] Ἀμφρυσσὸν οἱ μὲν ποταμὸν Θεσσαλίας, οἱ δὲ πόλιν. Ζευγήτιδας δὲ, τὰς ὑπὸ ζυγὸν ἀγομένας.

49 Ἠϊθέου] Ἀγάμου, ἄπαιδος.

bat eſſe *πάντα γένοιτο.* vid. v. c. mox vſ. 52. ſeqq. Nec huc quadrant diſputata Jenſio Lect. Lucian. I. 4.

Vſ. 42. Ἀμφιλαφὴς] Horat. de Maximo:

Centum puer artium. A. FABRI.

Ibid. *Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς*] Heſychius *ἀμφιλαφὲς* exponit *πολὺ*, *δαψιλές.* & apud Herodian. *ἀμφιλαφῆ κτήματα* ſunt ampla, ingentia praedia. TH. GRAEV.

Ibid. Τέχνῃ *δ' ἀμφιλαφὴς*] De hoc verbo praeclare egit Cl. Ruhnkenius ad Timaei Lex. Plat. p. 18. quem legiſſe non poenitebit. Verſum Callimachi imitatus eſt, ut alios, Dionyſ. Perieg. 460.

Ὕλη δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον, ὅσσον ἐκείνη.

Vſ. 43. Κεῖνος *ὀϊστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν*] V. C. Joſeph. Scaliger in Propertium IV. 6. 69. ita legit: *Φοῖβος ὀϊστευτὴν ἔλαχεν ῥέα, Φοῖβος ἀοιδόν.* VULC.

Ibid. *ὀϊστευτὴν*] Joſ. Scaliger ſic corrigebat, ut conformaret ſequentibus, ubi res, non perſonae, commemorantur. Sed ut non dicam, ita ſequentem verſum ſine ulla dubitatione ejiciendum eſſe, qui vel ſic in dubitationem adduci poſſe videtur; illud *ῥέα* plane friget. Ὀϊστευτὴς *ἀνὴρ* non nimis vulgare eſt, nec librarium ſapit. Neque porro aut neceſſarium erat, de artibus Apollinis ſine varietate dici, aut non poterat iſto modo res dici. v. H. in Apoll. 79.

Ibid. *ἔλαχ'*] Hoc verbum noſter fere dixit ſignificatione conſequentis pro antecedente, ut ſit *imperare*, *tueri*, *in tutela habere.* Sic H. in Del. 74. *ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη*, *Juno imperat Inacho.*

Vſ. 44. *Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή*] Hic verſus, etiam ſervata vulgata lectione praecedentis verſus, tamen non deſideraretur, ſi abeſſet: quod facile quis concedet. Immo oratio venuſtior mihi videtur futura, ſi abeſſet. Dudum id ſenſi: ſenſit item ingenioſiſſimus Ruhnkenius Epiſt. Crit. II. p. 13. eumque propterea pro ſpurio proſcripſit. Sed ſi prior verſus

Arte etiam nemo abundat ut Apollo.
Ille ſagittatorem ſortitus eſt virum, ille poëtam:
Phoebo enim & arcus datus eſt & carmen.
Illius etiam ſortes ſunt & vates. A Phoebo etiam
Medici didicere prolationem mortis.
Phoebum etiam paſtorem vocamus ex eo tempore,
Quo ad Amphryſum jugales pavit equas,
Pueri Admeti ardens amore.

Faci-

ſus relinquitur ſine emendatione Scaligeri, tamen ferri poſſe videtur. Primum ſenſus ipſe verſus eſt bonus. In Scholiis ineditis Homeri apud Spanhemium Apollo dicitur ἔφορος, (ſic erat ſcribendum, ut bene monet Cl. Valkenarius de Codice Homeri Leid. p. 94.) ἔφορος, ergo, τεσσάρων τεχνῶν, τοξικῆς, ἰατρικῆς, μουσικῆς &c. Hoc eſt profecto Apollini ἐπιτρέπεται τόξον καὶ ἀοιδή. Sic enim ἐπιτρέπεσθαι & Latinum *permitti* dici, notiſſimum eſt. Deinde a Callimachi conſuetudine non alienum eſt, ſubinde inſerere rationes rei & cauſſas. Similiter vſ. 55. ſeqq. vult dicere, Apollinem condendis urbibus praeeſſe. Hoc dicit primum referens ad perſonas & conditores urbium: Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο Ἄνθρωποι. Deinde addit rationem: Φοῖβος γὰρ αἰεὶ πολίεσσι φιληδεῖ Κτιζομέναις.

Vſ. 45. Κείνου δὲ Θριαὶ] Θριαι, ut annotat Scholiaſtes, ſunt tres calculi vaticinatorii, qui a tribus Nymphis filiabus Jovis inventi fuerunt. quae illos Palladi dederunt. haec vero, cum incuſaretur quod alienum munus invaderet (vaticinatio enim eſt Apollinis) calculos in campum Thriaſium abjecit. Hinc & vaticinari θριᾶσθαι dicitur. & Heſychius interpretatur θριάζειν, ἐνθουσιᾶν. Vulc.

Ibid. Κείνου δὲ Θριαὶ] Θριαὶ ſunt lapilli. Caeterum, quod dicit Schol. eſſe pro τριαὶ, quod a tribus Nymphis inventi ſint, commentum credo, quo facilius cereae puerorum mentes hiſce fabellis imbuerentur. A. Fabri.

Ibid. Φοίβου] Φοῖβος eſt purus, interdum μαντικός, ut apud Homer. Φοῖβος Ἀπόλλων. Id imitati Latini poëtae dixerunt *Phoebus Apollo*. Alii id cognomen eſſe volunt ab avia Phoebe. hinc Φοιβόληπτος, Phoebi numine afflatus, pro quo Φοιβόλαμπτος Ionice dicitur apud Herodotum. Meurs.

Vſ. 46. ἀνάβλησιν θανάτοιο] Id eſt, artem remorandi mortem, ſive poſſe mortem remorari, vel morari. Quum enim eos tandem invadat a quibus illam aliquando depulerint, ſeu averterint, merito dicuntur duntaxat moram ei afferre, ſive ejus adventum retardare. Stephan.

Vſ. 47. ἐξ ἔτι κείνου, Ἐξότ'] Nota tot ſimul particulas tanta arte junctas. neſcio, an apud Homerum reperias. non credo. viderint quibus haec Deus otia fecit. Hoc imitantur Latini cum dicunt, *jam usque ab eo tempore, cum* &c. A. Fabri.

Ibid. ἐξέτι κείνου, Ἐξότ'] Non credebat Anna, ſimile quid eſſe apud Homerum. Ecce tibi ſimile quid Il. I. 106. Ἐξέτι τοῦ ὅτε διαγειὲς &c. Ex quo loco etiam refellitur Arnaldus, qui (Animadv. p. 62.) vult ſcribi ἐξ ὅτ', quaſi ἐξότ' eſſet pro ἐξότου, nec τὸ ου poſſet commode elidi. Si nihil aliud impedimenti eſſet, facile tolleretur. v. H. in L. P. vſ. 137. Sed τὸ ἐξότ' & alibi eſt pro ἐξότε, ſimile τῷ ἐξέτι, quod & ipſum conjuncte exprimitur apud Homerum l. c. Apollonium I. 976. apud noſtrum H. in Del. 275. atque etiam h. l. in edit. Ald. ſic ut οὐκέτι. Itaque & ſic exprimi juſſimus.

Vſ. 48. ἐπ' Ἀμφρυσσῷ] Magno Scaligero hic locus non occurrebat, cum in Animadv. ad Euſeb. p. 13. b. neſcire ſe ſcriberet, unde Clemens & Euſebius de famulatu Apollinis illo hauſiſſent. Ed. Ald. Ἀμφρυσσῷ.

Ῥεῖά κε βουβόσιον πλήθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
Δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ᾗσιν Ἀπόλλων
Βοσκομένῃς ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν· οὐδ' ἀγάλακτες
Οἶες, οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι.
Ἡ δέ κε μουνοτόκος, διδυματόκος αἶψα γένοιτο.
Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο
Ἄνθρωποι. Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πολίεσσι φιληδεῖ
Κτιζομέναις, αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.

Τε-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

50 Βουβόσιον] Ὁ τόπος ἔνθα οἱ βόες νέμονται. τὸ δὲ Ἐπιμηλάδες, ἀντὶ τοῦ, αἱ μετὰ τῶν μήλων νεμόμεναι· καὶ γὰρ καὶ τὰς αἶγας μῆλα λέγουσιν. ὡς Ὅμηρος ἐπεξηγεῖται· Μῆλ' οἶές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον. Εἰ δὲ Μενεμηλάδες γράφεται, ἀντὶ τοῦ θήλειαι ἐστίν.

53 Ἄκυθοι] Ἄγονοι. κύθος γὰρ τὸ κύημα.

Vſ. 50. οὐδέ κεν αἶγες Δεύοιντο] In eundem ſenſum Theocritus canit Id. XXV. 118. ſqq. TH. GRAEV.

Vſ. 51. ἐπιμηλάδες] Eſt in diverſa lectione μενεμηλάδες, & Schol. explicat θηλείας. neſcio an bene. Patrem meum aliquoties dubitantem vidi, an legendum eſſet νεμεμηλάδες, quaſi quae permiſtae ovibus plerumque paſcantur, & hanc lectionem ad oram codicis ſui ſcripſerat. Locum huic conjecturae dederat Scholiaſtae expoſitio, ἀντὶ τοῦ, αἱ μετὰ τῶν μήλων νεμόμεναι. A. FABRI.

Ibid. ἐπιμηλάδες] Gloſſa interlinearis MS. Reg. ἐπιμηλάδες interpretatur αἱ γόνιμοι. Nihil autem eſt quod de hac voce addatur iis, quae interpretes attulerunt, praeter gloſſam Heſychii, quae ex hoc loco orta videtur: Ἐμμηλάδας αἶγας, τὰς μετὰ τῶν προβάτων γενομένας, vel νεμομένας, ut eſt in Scholio. Unde forte etiam quis apud noſtrum corrigat ἐμμηλάδες. Aliam lectionem commemorant Scholia μενεμηλάδες, quam interpretantur θήλειαι, nec ſe intelligere faſſi ſunt interpretes. Ea vox ſi eſt bene Graeca, hoc eſt, ſi analogia ſinit e μῆλον fieri adjectiva tali terminatione, ἐπιμηλάδες, μενεμηλάδες, cum proprie debeat eſſe μενέμηλος, eae prae μενεμηλάδες ſunt, quae ſe a vervecibus iniri patiuntur, inter quos paſcuntur, ut μένανδρος, quae virum vel pati poteſt, vel patitur. Sed elegantiſſima eſt, & haud dubie probanda conjectura Ruhnkenii V. C. corrigentis in Ep. Crit. II. p. 13. ἔπι μηκάδες, ut ἐπὶ conjungatur cum δεύοιντο ſic, οὐδέ κεν αἶγες μηκάδες ἐπιδεύοιντο βρεφέων. Epitheton illud caprarum uſitatiſſimum illuſtrat ibidem Vir doctiſſimus. Saepe autem vitioſae lectiones & voces e conjunctione praepoſitionis cum ſequente verbo ortae. v. Viros doctos ad Heſychium in Ἐπιμείλια. Ceterum lectionem vulgatam eſſe pervetuſtam, etiam Heſychii locus indicio eſt.

Vſ. 52. ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν] Eadem ſignificatione qua Latini dicunt *adjicere oculum alicui.* quod ipſum Callimachus aliis verbis hymno in Dianam verſ. 124. explicat:

Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος
αὐγάσσηαι. VULCAN.

Ibid ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν] *placido lumine videris* Horatius. A. FABRI.

Ibid. οὐδ' ἀγάλακτοι Οἶες &c.] quae hic fuſe, hymno in Dianam verſ. 130. Callim. ſuccinctè dicit,

οὐ

Facile utique paſcua ſint plena bubus, neque caprae
Inerrantes lanigeris careant ſubole, quas Apollo
Paſcentes reſpexerit: neque ſine lacte
Oves, aut ſteriles fuerint, ſed omnes prolem habeant,
Et unipara repente fiat gemellipara.
Phoebum etiam ſecuti urbes condunt
Homines. Phoebus enim ſemper urbibus gaudet
Condendis, & ipſe fundamenta Phoebus texit.

Qua-

εὖ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται." VULCAN.

Ibid. ἐδ' ἀγάλακτοι] MSS. Vat. Ambr. Voſſ. & Etymol. M. hunc locum citans, p. 55. ἀγάλακτες, quod valde arridet. Facilius enim ἀγάλακτοι fecere librarii ex ἀγάλακτες, quam hoc ex illo. Et ἀγάλακτες interpretantur fere Grammatici ita, ut librarii exiſtimare potuerint, id eſſe ab hoc loco alienum. Sunt autem haud dubie ſynonyma: de quibus v. Interpr. ad Heſych. in Ἀγάλακτες.

Vſ. 53. Ὄϊες] R. Bentlejus corrigit ὄϊες, ut prima producatur. Et ſic plane habent MS. Voſſ. & editio Aldi. Igitur recepiſſem, niſi conſtitiſſet, poëtas, auctore Homero, interdum tribrachy pro dactylo uti: ut noſter H. in Cer. 32. praeſertim in principio verſus: ubi etiam accentus aliqua vis eſt, ut Il. Γ. 357. Διὰ μὲν ἀσπίδος &c. Nam quae Clarkius ibi habet, argutiae ſunt. Malim tamen οἶϊες, ſi plures libri faveant.

Ibid. ὕπαρνοι] Proprie Latini dicerent, *ita ut agnos ſubrumos habeant.* A. FABRI.

Vſ. 54. διδυμοτόκος αἶψα γένοιτο] Ut ſtet verſus, ſcribendum eſt διδυματόκος. STEPHAN.

Ibid. διδυμοτόκος] Optime Stephanus, qui legit διδυματόκος, ut ſtet verſus. A. FABRI.

Ibid. διδυματόκος] MS. Voſſ. & Edd. vett. διδυμοτόκος, quod bene correctum poſt Stephanum Ita in margine etiam correxerant Palmerius & Ritterſhuſius. Onomacritus H. in Laton. 1. διδυματόκον Latonam appellat.

Vſ. 55. Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι] *ſequuti oracula Phoebi*. Virg. A. FABRI.

Ibid. πόλιας διεμετρήσαντο] Juſtinus de Athenienſibus in Apollinem ingratis lib. 8. *Immemores prorſus, quod illo duce tot bella victores inierant, tot urbes auſpicato condiderant.* Vide qui de modo condendarum urbium ſcripſere. A. FABRI.

Ibid. διεμετρήσαντο] Verte aut *dimetirentur*, aut *dimetiri ſolent.* Hanc enim vim habere ἀορίϛυς notum eſt. TH. GRAEV.

Ibid. Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι] Phoebi oracula, auſpicia ſecuti urbes condunt, inſtituunt homines, condere ſolent: ſive in urbibus condendis Phoebum conſulere, ejus oracula, auſpicia ſequi ſolent. Hunc ſenſum verbi διεμετρήσαντο vidit doctiſſimus Heynius noſter ad Tibullum p. 82. De re vide Spanhemium. Verbum eſt Homericum. v. Iliad. Γ. 315. Pro ἑσπόμενοι MS. Voſſ. ἑπόμενοι.

Vſ. 56. πολίεσσι φιληδεῖ Κτιζομέναις] Verte: *urbes gaudet condi.* Graeci enim participiis ſolent uti pro infinitivis, ut pater ad Heſiodum oſtendit. TH. GRAEV.

Vſ. 57. Κτιζομέναις] Ed. Flor. Vaſcoſ. Benenat. κτιζομένης, quod magis Ionicum. Sed tam ſaepe vulgaris dativus occurrit, ut mutare non audeam, etſi verius puto. Quid ſibi Graevius velit, cum participium pro infinitivo eſſe in κτιζομένης ait, neſcio. Senſus eſt quem in verſione expreſſi.

Ibid. θεμείλια ὑφαίνει] Non ſatis apta ſunt, quae Spanhemius adfert ad hanc formam illuſtrandam. Latini

 texe-

Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε
Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν
Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων.
Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
Ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.
Ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.
Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττῳ·

Καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

59 Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος] Κυκλοτεροῦς. οὕτω γὰρ στρογγύλη λίμνη ἐν Ὀρτυγίᾳ καλεῖται. Ὀρτυγία δὲ ἡ Δῆλος, ἀπὸ τοῦ τὴν Λητὼ εἰς ὄρτυγα μεταβληθεῖσαν, εἰς τὴν Δῆλον ἐλθεῖν, φεύγουσαν τὴν Ἥραν.

61 Κυνθιάδων] Κύνθος, ὄρος τῆς Δήλου.

65 Ἔφρασε Βάττῳ] Λέγεται, ὅτι οὗτος ὁ Βάττος ἄφωνος ἦν. ἀπῆλθεν οὖν εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐπὶ τῷ τὸν θεὸν ἐρωτῆσαι περὶ τῆς φωνῆς. ὁ δὲ ἔχρησεν αὐτῷ οὐκέτι περὶ φωνῆς, ἀλλὰ περὶ μετοικίας. καὶ ὁ Βάττος πεισθεὶς τῷ χρησμῷ, ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύην. λέγεται δὲ εἶναι πολλοὺς λέοντας ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ. ἐπιδημήσας οὖν ὁ Βάττος, καὶ λέοντα αἰφνιδίως θεασάμενος, τῇ τοῦ φόβου ἀνάγκῃ βιασθεὶς φθέγξασθαι, διέρρηξε τὴν φλέβα, ἥτις τὴν ἐκείνου φωνὴν ἐπεῖχε· καὶ οὕτω φωνήεις ἐγένετο, καὶ τὴν Κυρήνην ἔκτισεν, ὅθεν ἐστὶν ὁ Καλλίμαχος.

texere de aedificatione dicunt. Cic. ad Attic. IV. 15. *Paullus baſilicam texuit*. ad Qu. Fr. III. 5. *ſane texebatur opus luculenter*. Id e Graeco fluxit. Graecum verbum Heinſius ad Theocritum p. 337. a. volebat reponi in Idyll. VII. 8. pro ταὶ δὲ — Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον, reſcribens ὕφαινον. Immo ἔφαινον, *reddebant*, quo ſenſu & ἀποδείκνυμι eleganter dicitur. Rectius hoc verbum reddas Onomacrito H. in Protea vſ. 2. πάσης φύσεως ἀρχὰς ὡς ὕφηνεν. Vulgo ἔφηνεν. Ἀρχὰς ὑφαίνειν plane in rerum natura eſt, quod in aedificatione θεμείλια ὑφαίνειν.

Vſ. 58. τὰ πρῶτα θεμείλια] Vel ταπρῶτα una voce, adverbialiter, ut dicat Phoebum fuiſſe duntaxat quadrimum, quo primum tempore fundamenta jecit. Idem autem dicendum fuerit & in verſu 64. STEPHAN.

Ibid. θεμείλια ἔπηξε] Verbum hic aptiſſimum, quia θεμείλια illa ſtructa e cornibus. Nam de ſtructura proprium verbum eſt apud Homerum & alios.

Vſ. 59. περιηγέος] Vide notata ad Hymnum 4. vſ. 26. τροχόεσσα λίμνη. A. FABRI.

Vſ. 60. Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα] In eadem ſententia eſt Apollonius lib. 2. cum ait Apollini aedificatam fuiſſe aram ἐκ τῶν χερμάδων, h. e. λίθων μικρῶν.

Ὡς ἄρ' ἔφη. καί τοι ἄφαρ βωμὸν τετύκοντο
Χερμάσιν, οἱ δ' ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον ἐξερέοντες,

& quae ſequuntur. ROBORT. De hac ara vide Politiani Miſcellanea cap. 52. TH. GRAEV.

Ibid. συνεχὲς] Sic MS. Voſſ. & Edd. vett. Sic Politian. Miſc. I. 52. quod in

Quadrimus primum fundamenta Phoebus ſtruxit
Pulcra in Ortygia, rotundum prope ſtagnum;
Diana venari ſolita, capita aſſidue caprarum
Cynthiadum afferebat, Apollo autem texebat aram.
Fundamenta fecerat e cornibus: aramque ipſam ſtruxit
E cornibus, parietesque corneos ſubjecit.
Sic didicit primum fundamenta Phoebus ponere.
Phoebus etiam in foecundo ſolo patriam meam Batto indicavit oraculo:

Et

in συννεχὲς mutari neceſſe non erat. Nam pronunciando duplicatur fere haec littera, unde prima producitur, ut fit in aliis verbis, & ſimili conſona. Apud Hom. Il M. 25. συνεχὲς, ὄφρα κε &c. Sic. MS. Lipſ. & editiones optimae, non συνεχές. v. Barneſ. & Clark. ad illum locum.

Vſ. 61. ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων] Huc refer Martialis locum,

Cornibus ara frequens. A. Fabri.

Vſ. 62. Δείματο μὲν κεράεσσιν &c.] De cornea hac ara Apollinis poſt alios dicere nil attinet. Adde tamen Plutarchum in Theſeo p. 9. D. Hodie quoque in Perſia turres fieri e cornibus ferarum a regibus caeſarum, ex Itinerariis Samſoni & Olearii, teſtium oculatorum, docet Cl. Reiskius ad Antholog. ep. 398. Verſus in illo epigrammate eſt, quem cum loco noſtro idem Vir doctus comparat: Βωμόν τοι κεραοῦχον ἐδείματο τόνδε Σέλευκος. Putat intelligi aram corneam, ad ſimilitudinem Apollineae factam: ſed id per verba Graeca eſſe non poteſt. Nam κεραοῦχος non eſt *corneus* ſeu *factus e cornibus*, ſed *habens cornua*, *cornutus:* nec aliter analogia accipi patitur, cum nullum verbum hujus compoſitionis, cujus ſunt permulta, ſignificet materiam vel partes, e quibus quid factum ſit, ſed quo quid inſtructum, praeditum ſit, quod ab eo teneatur, &c. *Arae* autem *cornua* quis ignorat, quae etiam in ſacris libris occurrunt?

Vſ. 63. πέριξ] Nunquam eſt praepoſitio, ſemper adverbium. A. Fabri.

Ibid. ὑπεβάλλετο τοίχους] Arnaldus Animadv. p. 63. corrigebat ἐπεβάλλετο. Favet MS. Voſſ. qui plane ſic habet, idemque placet Cel. Hemſterhuſio, quod ἐπιβάλλεσθαι eſt legitimum verbum de parietibus, unde ἐπιβολαὶ τοίχων apud Libanium T. II. p. 343. B. Vulgatum qui defendere volent, interpretabuntur, ut fecimus in verſione, *ſubjecit:* parietes e cornibus ſubjecit arae, fulciendi cauſſa. Ovid. Triſt. I. 6. 5. *Te mea*, ſuppoſita *veluti trabe*, *fulta ruina eſt.*

Vſ. 64. ἐγείρειν] Eadem forma dixere Latini, *excitare muros*, *excitare urbem*, &c. A. Fabri.

Ibid. Ὧδ' ἔμαθεν] Hunc verſum, quem ſane, ſi abeſſet, nemo deſideraret, pro ſpurio rejicit Cl. Ruhnkenius l. c. p. 22. An quisquam vel dixerit θεμέθλια ἐγείρειν, vel id bene dicatur, dubito. De aedificatione quidem dicitur ἐγείρειν, item ἔγερσις Joſeph. VIII. 5. 3. & ἀνεγείρειν ibid. VIII. 6. 1. ſed de fundamentis durum mihi videtur: ut nec Latini dicunt *ſurgere fundamenta*, cum alias id ſit verbum aedificandi.

Vſ. 65. Φοῖβος καὶ βαθύγειον] Ariſtophanes in Pluto, καὶ τοῦ Βάττου σίλφιον, ubi habetur in Scholiis, Βάττος Κυρήνην ἔκτισεν ἀπὸ Θήρας τῆς κατὰ Κρήτην νήσου. βαθύγειον vocat, quia foecunda eſt. Th. Graev.

Ibid. βαθύγειον &c.] Dictis Spanhemio de hoc verbo adde Olearium ad Philoſtr. p. 6. Ἔφρασε refertur ad oraculum, de quo v. Spanhem. quamquam eſt verbum proprium in hac re pro *indicare*. Herodot. I. 98. Deioci regia aedificatur, ἵνα αὐτὸς ἔφρασε

τοῦς

Καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ
Δεξιὸς οἰκιστὴρ· καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν
Ἡμετέροις βασιλεῦσιν· ἀεὶ δ' εὔορκος Ἀπόλλων.
Ὤ' πολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
Πολλοὶ δὲ Κλάριον· πάντη δέ τοι οὔνομα πουλύ.
Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω.
Σπάρτη τοι, Καρνεῖε, τόδε πρώτιστον ἔδεθλον,
Δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης.
Ἐκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο
Ἤγαγε Θηραίην ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δέ σε Θήρης

Οὖ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

66 Κόραξ ἡγήσατο] Ὡς ἀνακείμενος τῷ Ἀπόλλωνι ὁ κόραξ.

68 Ἡμετέροις βασιλεῦσι] Τῷ Πτολεμαίῳ.

69 Βοηδρόμιον καλέουσι] Πολέμου ἐπελθόντος τοῖς Ἀθηναίοις, ἔχρησεν αὐτοῖς ὁ θεὸς, μετὰ βοῆς ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις. οἱ δὲ, τοῦτο ποιήσαντες, ἐνίκησαν. ὅθεν Βοηδρόμιος Ἀπόλλων.

71 Καρνεῖον] Ἀπὸ Κάρνου τοῦ μάντεως, τοῦ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ἀλήτου, ὃς ἦν τῶν Ἡρακλειδῶν. ὀργισθεὶς οὖν Ἀπόλλων λοιμὸν ἐνέβαλεν.

74 Ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο] Οἰδίπους, οὗ Πολυνείκης, οὗ Θέρσανδρος, οὗ Αὐτεσίων, οὗ Τισαμενὸς, οὗ Θηράς. ὃς ἀπῴκησεν εἰς Θήραν τὴν νῆσον, τὴν νῦν οὕτω κληθεῖσαν.

τῆς χώρης. Xenoph. Exped. Cyri IV. p. 315. οἶνον ἔφρασεν ἔνθεν ἦν κατορωρυγμένος.

Vſ. 66. κόραξ ἡγήσατο λαῷ] Strabo neſcio quid ſimile narrat de corvis, qui duces fuerunt Alexandro redeunti ex oraculo Hammonis. Idem & Q. Curtius IV. 7. his verbis: *Jam haud procul oraculi ſede aberant, cum complures corvi agmini occurrunt, modico volatu prima ſigna antecedentes, & modo humi reſidebant, cum lentius agmen incederet, modo ſe pennis levabant, antecedentium iterque monſtrantium ritu.* Plutarch. quoque: Κόρακες ἐκφανέντες ὑπελάμβανον τὴν ἡγεμονίαν τῆς πορείας. ἑπομένων μὲν ἔμπροσθε πετόμενοι, καὶ σπεύδοντες. ὑστεροῦντας δὲ καὶ βραδύνοντας ἀναμένοντες· ὃ δὲ ἦν θαυμασιώτατον, ὥς Καλλισθένης φησὶ, ταῖς φωναῖς ἀνακαλούμενοι τοὺς πλανωμένους νύκτωρ, καὶ κλάζοντες εἰς ἴχνος καθίστασαν τῆς πορείας. ROBORT.

Ibid. κόραξ] Refertur ad ipſum Apollinem. Itaque verti, *corvi ſpecie.* Mox R. Bentlejus pro οἰκιστὴρ καὶ legi vult οἰκιστῆρι καὶ, non quo non & ductor coloniae dici poſſit οἰκιστὴρ, ſed quia non fert, καὶ ſequente vocali produci extra caeſuram. Sed ſic Homerus Il. O. 23 Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται &c.

Vſ. 71. Καρνεῖον] Apollo dictus eſt Καρνεῖος, vel a cornibus, vel a Carno vate interfecto. Unde etiam feſta in ejus honorem inſtituta, Καρνεῖα dicta. Habebant autem feſta haec militiae imitationem; quippe loca erant numero novem, σκιάδες appellata, τόποι σκηναῖς ἔχοντες παραπλήσιόν τι, in quorum ſingulis viri novem ad man-

datum

Et Libyam ingredienti corvi ſpecie dux fuit populo,
Felix coloniae deductor, juravitque ſe moenia daturum
Regibus noſtris. Semper autem juratam fidem ſervat Apollo.
O Apollo, multi te Boëdromium vocant,
Multi etiam Clarium (omninoque multa tibi ſunt nomina)
At ego Carneum. Mihi patrium hoc eſt.
Sparta tibi, Carnee, prima ſedes fuit,
Altera rurſus There, tertia urbs Cyrenes.
Sparta quidem ſexta ſtirps Oedipi
Deduxit in Theraeam coloniam: e Thera autem

datum publicum per praeconem denunciatum, coenabant dies continuos novem, quibus feſtum terminabatur. Sed vide Meurſii Graeciam feriatam in voce Καρνεῖα. Ibi plura. A. FABRI.

Ibid. *ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω*] Subaudi *καλεῖν σε*, *ſic mihi patrium eſt te vocare*, id eſt, *ſic mihi patrio more vocandus es*. STEPHAN.

Ibid. *πατρώϊον*] τὸ Καρνεῖον vox eſt Dorica, cum feſtum illud Spartae inſtitutum ſit; ſed ex Sparta, Thera; ex Thera, Cyrene. Magna autem apud Cyrenaeos Carneorum celebritas erat: unde & pueri, qui hiſce diebus feſtis naſcebantur, plerumque Carneadae dicebantur: quod prodit Plutarchus VIII. Sympoſ. Dicebantur autem & *καρνεῖα* & *καρνέα*. Theocrit. A. FABRI.

Vſ. 72. *Σπάρτη τοι, Καρνεῖε*] Macrobius allegorice exponit, & Καρνεῖον dictum refert, *ὅτι καιόμενος ὁρᾶται νέος*. quod, quum omnia ardentia conſumantur, hic ſuo calore candens, ſemper novus exiſtat. Illuſtriſſimus Huetius in demonſtratione Euangelica non aſſentitur hic Macrobio, neque Scholiaſti Callimachi, ſed putat Apollinem Καρνεῖον dici a voce Ebraica קרן quae cornu ſignificat. TH. GRAEV.

Ibid. Καρνεῖε, *τόδε πρώτιστον ἕδεθλον*] Friget *τόδε*. Cl. Ruhnkenius l. c. p. 23. corrigit Καρνεῖ', ἔπελε πρώτιστον ἕδεθλον. Mihi videbatur lenius eſſe *τόγε*, quod non magis hic friget, quam verſu ſequente, *τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης*. Non enim *τὸ* friget, ſed *δέ*.

Vſ. 73. *Δεύτερον αὖ Θήρη*] Inſcriptiones in inſula Thera repertas, quae ad religionem Apollinis Carnei pertinent, vide in Sponii Miſcell. Erudit. Antiqu. x. p. 342.

Ibid. *τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης*] Corripuit primam ut Catullus:

Laſerpiciferis jacet Cyrenis. alii producunt. VULCAN. Add. Scalig. ad Catull. p. 15.

Ibid. *ἄστυ Κυρήνης*] Sic editiones omnes. Male Graeviana *Κυρήνη*, quod emendat, velut de conjectura, Th. Bentlejus.

Vſ. 74. *ἕκτον γένος*] Theram *οἰκιστῆρα* intelligit. Apud Scholiaſtem generis ſeries ſic ſe habet: *Oedipus qui ſuſtulit Polynicem, qui Therſandrum, qui Auteſiona, qui Tiſamenon, qui Theram*. A. FABRI.

Ibid. *ἕκτον γένος*] Latini *ſtirpem* ſic dicunt. Liv. XXXIII. 19. *tertia ſtirps*. Similiter tamen & *genus* dicunt. Virgil. Aen. IV. 12. *credo* genus *eſſe Deorum*.

Vſ. 75. *ἀπόκλισιν*] Scio quidem fieri poſſe *τὸ ἀπόκλισιν*, ſi ab *ἀποκλίζω* deflectas: quod tamen nullibi ſe vidiſſe ajebat pater meus amantiſſimus, & legere ſolebat *ἀποίκισιν*, de quo judicent eruditi. A. FABRI.

Οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ.
Δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόληϊ
Θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον, ᾗ ἔνι πολλοὶ
Ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι.
Ἰὴ ἰὴ, Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοὶ
Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ ὧραι
Ποικίλ' ἀγινεῦσι ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην,
Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν. ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
Οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.
Ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς

Ἀνέ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

76 Οὖλος Ἀριστοτέλης] Ὁ αὐτὸς καὶ Βάττος λέγεται. Οὖλος δὲ, ὁ ὑγιὴς, ὡς παρὰ τὴν φωνήν. καὶ γὰρ ὁ δοθεὶς αὐτῷ χρησμὸς τοῦτο παρεμφαίνει, Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες. ἄναξ δέ σε Φοῖβος ἀνώγει Ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. Ἀσβυστίδα δὲ, τὴν λευκὴν λέγει, παρὰ τὴν ἄσβεστον. τοιαύτη γὰρ ἡ Λιβύη λευκόγειος.

78 Τελεσφορίην] Ἑορτὴν, θυσίαν.

83 Κρόκον] Κρόκος, τὸ ἄνθος, παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλειν.

85 Ζωστῆρες] Περιφραστικῶς, οἱ πολεμικοί.

Ibid. *ἀπόκλισιν*] Faber corrigebat *ἀποίκισιν*, quod *ἀπόκλισις* non reperiretur: ſcilicet in lexicis. Th. Bentlejus ait; *at nec ἀποίκισις reperitur, ſed ἀποικία*. Sed *ἀπόκλισις*, cujus nec Spanhemius potuit exemplum afferre, eſt probum & uſitatum verbum. Dionyſius Halicarnaſſ. ſaepe habet, v. c. L. I. p. 36. *Καπύας Αἰνείου τε καὶ Τρώων ἀπόκλισιν εἶναι.* Ibid. p. 43. *πόλεώς τινος ἀπόκλισις.* Sic & laudat in hoc loco Scholiaſtes Dionyſii Perieg. ed. Twait. ad vſ. 219. totum hunc locum Callimachi aſſerens, ſed foede corruptum.

Vſ. 76. *Ἀσβυστίδι*] *λευκῇ*, ut cenſet Schol. & id *παρὰ τὴν ἄσβεστον*, *calcem vivam*: verum qui Ethnica ſcripſit, haec habet: *Ἀσβύστα, πόλις Λιβύης*, adducitque locum Callimachi ex primo *αἰτίων*. Herodotus, Dionyſius, & Euſtathius, populos eſſe dicunt ſupra Cyrenem: Callimachus ad Tritonem fluvium eos ſtatuit. Ad confirmandam autem Scholiaſtae ſententiam faciet forſan Pindari locus, qui legitur Od. 4. Pythiorum; ibi enim Cyrenes territorium vocat *ἀργινόεντα μαστὸν*, *album uber terrae*: ſed hoc non tanti eſt. A. Fabri.

Ibid. *Ἀσβυστὶς* eſt regio in qua habitabant *Ἀσβύσται*, qui & Asbytae dicebantur. vicini erant Cyrenenſibus. imo Callimachus hic in Asbyſtide ponit Cyrenenſes. Vide Salmaſ. Exercitat. Plinian. ad cap. 28. Solini. Th. Graev.

Vſ. 77. *ἀνάκτορον*] Proprie, ut ajunt, Dioſcurorum templum eſt; ſed cenſeo communiter de cujuslibet Dei templo dici debere. Nam Dii ſimpliciter *ἄνακτες* dicebantur, & ſupra Hymno primo vſ. 8. *ὦ ἄνα*, *o Rex*, id eſt, *o Deus*: infra vſ. 90. *ἄναξ* eſt *Apollo*. A. Fabri.

Vſ. 78. *Θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον*] Feſtum quoque anniverſarium Apollini Carneo inſtitutum dicit poëta,

Κάρ-

Integer Ariſtoteles Asbyſtidi mandavit terrae:
Conſtruxitque tibi pulcerrimum delubrum, & in urbe
Inſtituit ſacrum anniverſarium: in quo multi
Ultimum procumbunt in coxam, o rex, tauri.
Io, Io, Carnee adorande, tuae vero arae
Flores quidem gerunt vere, quot quot Horae (vernae)
Pictos ferunt, adſpirante rorem Zephyro:
Hieme autem crocum ſuave: tibique perpetuus ignis,
Neque unquam heſternum carbonem depaſcit cinis.
Vehementer utique laetatus eſt Phoebus, cum ſuccincti
Bellonae
Viri

Κάρνεια innuens. nam hoc feſto iſti nomen erat. Iſtud Spartae primum inſtitutum Olymp. XXVI. ut docet Athenaeus lib. XIV. Celebrari autem incipiebat die ſeptimo menſis inde Carnei dicti, ut videre eſt apud Plutarch. Sympoſ. lib. VIII. Problem. I. erat autem ineunte hyeme, ut obſervare licet apud Thucydidem lib. VI. MEURS.

Vſ. 79. *Ὑστάτιον*] Non debet jungi *ὑστάτιον* cum *ἰσχίον*. ponitur enim adverbialiter, pro poſtremum. Nihil autem aliud totus hic verſus ſignificat: *Ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι*, quam *Immolantur tauri, o rex:* ſed ex eo quod praecedit, vult intelligi quod ſequitur. STEPHAN.

Ibid. *Ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον*] Vulgo ſic boves procumbunt, etiam in pabulis & dormituri: itaque bene *ultimum* ſic procumbere dicuntur, cum caeduntur.

Vſ. 80. *Ἰὴ ἰή*] Compara cum his verſibus Virgilii verſus Aen. IV. 200. ſqq. MSS. Ambr. *πολύλλιστε*. MS. Voſſ. & Ed. Ald. *πολύλιτε*.

Vſ. 82. *ἀγινεῦσι*] Poëtice pro *ἄγουσι, ἄγω, ἀγέω, ἀγινῶ* per pleonaſmum literae *ι*. Aratus:

περὶ δ' οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ.

VULCAN.

Ibid. *Ποικίλ' ἀγινεῦσι*] Saepe hoc verbo utitur Aratus, ut vſ. 38. & alibi. Maxime huc pertinet vſ. 111. *Καὶ ῥίον οὔπω νῆες ἀπόπροθεν ἠγίνεσκον*, *afferebant*, *ferebant*. Pro *fert*, ſcil. conſecrandi cauſſa, eſt etiam in Paulli Silentiarii epigrammate, quod ad vſ. 33. protulimus. Eſt autem vox Ionica, qua & Herodotus utitur, & *ἐξαγινέειν* pro *ἐξάγειν*, item *ἀπαγινέειν*, ut III, 89. in quo libro & *ἀγινέειν* ſaepe occurrit in loco de tributis a Dario impoſitis. *Ποικίλ'* admonet Spanhemius, non ad *ὧραι*, ſed *ἄνθεα* referri debere. Nempe, ut opinor, ne *αι* eliſum videatur, quod non offendere debere, nec inſolitum eſſe ante diximus ad vſ. 47. *Τόσσα ἄνθεα ποικίλα* durum eſt. Sed Horae optime *ποικίλαι* dicuntur. *Ἄνθεα* autem intellige *ſerta florea* e loco Virgilii.

Vſ. 83. *κρόκον ἡδύν*] Moſchus: *ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειρην*. VULCAN.

Ibid. *Χείματι δὲ κρόκον*] qui ſcilicet *ἐν κρύει θάλλει*, ut *ἐτυμολογίζει* Schol. A. FABRI.

Ibid. *ἀέναον πῦρ*] ſemper fluens ignis, quod de aquis proprie dicitur. Hinc Ariſtophanes ait, *ἀέναοι νεφέλαι*. Ariſtoteles in libro de vita & morte, fluere ait ignem ſicut aquam: *τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ γινόμενον, καὶ ῥέον, ὥσπερ ποταμός*. ROBORT. MSS. Ambr. & Voſſ. *ἀέννaον*.

Vſ. 84. *περιβόσκεται ἄνθρακα*] Voluit per hoc ſignificare nunquam contegi, neque ideo extingui ignem. ac re vera phyſice locutus eſt; nam paulatim ignem abſumit cinis. Vide Ariſtotel. in libro *περὶ γήρως, θανάτου, καὶ ζωῆς*. ROBORT.

Vſ. 85. *ζωστῆρες Ἐνυοῦς*] Recte Scholiaſtes interpretatur *περιφραστικῶς* ſignificare *τοὺς πολεμικούς*. *τὸ γὰρ ἐνδῦναι τὰ ὅπλα, ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι*. ut teſta-

Ἀνέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι Λιβύσσης,
Τέθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι.
Οἱ δ' οὔπω πηγῆς Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι
Δωριέες, πυκινὴν δὲ νάπαις Ἄζιλιν ἔναιον.
Τοὺς μὲν ἄναξ ἴδεν αὐτὸς, ἑῇ δ' ἐπεδείξατο νύμφῃ,
Στὰς ἐπὶ Μυρτούσσης κερατώδεος· ἧχι λέοντα
Ὑψηὶς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
Οὐ κείνου χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπόλλων,
Οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα, τόσσα Κυρήνῃ,
Μνωό-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

86 Ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι] Ὡς ἐπιτελούντων ἐν τῇ Λιβύῃ ἑορτὴν Καρνείῳ Ἀπόλλωνι.

87 Τέθμιαι] Νόμιμοι, ὡρισμέναι.

88 Κυρῆς] Κρήνη ἐν Κυρήνῃ. Δωριέας δὲ, τοὺς Ἡρακλείδας λέγει, τοὺς ἀπὸ Σπάρτης μετοικήσαντας εἰς Θήραν, καὶ ἀπὸ Θήρας εἰς Κυρήνην.

89 Ἄζιλιν] Ὄρος καὶ ποταμὸς Λιβύης.

90 Τοὺς μὲν ἄναξ] Ἤγουν ὁ Ἀπόλλων.

91 Στὰς ἐπὶ Μυρτούσης κερατώδεος] Μύρτουσα, ὄρος Λιβύης. Κερατώδεος δὲ, τὰ κέρατα ἐχούσης, ἤτοι ἀκρωρείας. Φαίνεται δὲ ἡ Κυρήνη φονεύσασα ἐν τῇ Λιβύῃ λεοντά τινα, βλάπτοντα τὰς βοῦς τοῦ Εὐρυπύλου. ἦν δὲ αὕτη κυνηγέτις, θυγάτηρ Ὑψέως.

92 Ὑψηΐς] Ἡ Κυρήνη.

teſtatur Pauſanias in Boeoticis. VULCAN.

Vſ. 87. Τέθμιαι] νόμιμοι, ὡρισμέναι. Schol. Heſych. Τέθμια, νόμιμα. A. FABRI.

Vſ. 88. Κυρνῆς] Fontem intelligit Cyrnen. Alii ſcribunt Κυρῆς, & rectius fortaſſe. Erat Cyre fons in iis locis, ubi aedificata poſtea fuit Cyrene. Steph. Κυρήνη πόλις Λιβύης ἀπὸ τῆς Κυρήνης τοῦ Ὑψέως ἢ Κυρῆς πηγῆς ἐγχωρίας. ROBORT.

Ibid. Κυρνῆς] al. Κυρῆς. Ἄζιριν. al. Ἄζιλιν. utroque enim modo apud Stephanum legitur. VULCAN.

Ibid. Κυρνῆς] Meminit hujus fontis Stephanus, meminit & Pindarus, ſed omiſit nomen: locus eſt Od. 4. Pyth. aitque Apollini ſacrum:

Ἔστ' Ἀπόλλωνός τε κράνα συμποσίας ἐφίπτων. A. FABRI.

Ibid. Κυρνῆς] Doctus Holſtenius in caſtigationibus in Stephanum p. 180. monet omnino retinendum eſſe Κυρῆς, non vero cum Friſchlino legendum Κυρνῆς contracte pro Κυρήνης, tum propter Scholiaſten, tum propter Stephanum, quibus fons iſte Κυρῆ dicitur. TH. GRAEV.

Ibid. Κυρῆς] MS. Voſſ. & Edd. Ald. Vaſcoſ. Benenat. Κυρνῆς, quod contracte pro Κυρήνης eſſe putabat Friſchlinus. Sed manus docta in exemplo Vaſcoſ. quo utor, deleverat. Κυρῆς edidit Frobenius. Euſtathium corruptum in voce Κυρῆς correxit ante

Hol-

Viri ſaltarent cum flavis Libyſſis,
Solennia cum primum ipſis Carnei ſacri tempora veniſſent.
At nondum ad fontem Cyres poterant accedere
Dorienſes, ſed frequentem nemoribus Azilin habitabant.
Hos autem rex ibi vidit, ſuaeque oſtendit ſponſae,
Stans ſuper Myrtuſa acuta, ubi leonem
Hypſaeis occidit, perniciem boum Eurypyli.
Non illo chorum vidit Deo digniorem alium Apollo,
Neque alii urbi tot conceſſit bona, quot Cyrenis,
Me-

Holſtenium Leopardus Emend. III. 11.

Vſ. 89. Ἄζιλιν] Fluvius & mons Libyae. Herodotus legit *Aziris* per ρ. Sed vide Ortel. in voce *Azylis* & *Aziris*. A. Fabri.

Ibid. Ἄζιλιν] MS. Voſſ. πυκινὸν —— Ἄζυλιν. Ἄζιριν edidit Vulcanius: de qua varietate ſatis dictum a Viris doctis ad hunc locum. Add. Bouhier Recherch. & Diſſert. ſur Herodote p. 137. ubi locum Herodoti ex hoc loco bene corrigit.

Vſ. 90. αὐτὸς] Cel. Hemſterhuſius vult legi αὐτόσ', *ibi*, quod veriſſimum puto. Nam αὐτὸς plane friget.

Vſ. 91. Μυρτούσης] Mons qui Stephano dicitur Μυρτέσσα, in Libya, ſed ſcribendum per ſimplex σ. Schol. Apollonii promontorium facit in Libya Cyrenaica. A. Fabri.

Ibid. ἧχι] MS. Voſſ. ἧ ῥα.

Vſ. 92. βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο] Citatur ab enarratoribus Pindari & Apollonii hic locus. Apte autem σίνιν interpretabimur *vaſtatorem*, ſicut legimus apud Naſonem, Metamor. 9.

Arcadiae vaſtator aper. Stephan.

Ibid. Βοῶν σίνιν] Σίνις fuit latro quidam, qui & πιτυοκάμπτης cognomento dictus fuit, quod viatores a ſe devictos ad pinus in terram a ſe flexas alligaret & diſtraheret, ipſarum arborum verticibus ſurſum redeuntibus. de quo videndus Euripides in Hippolyto & Pauſanias in Corinthiacis & Apollodorus lib. III. Hunc Theſeus occidit, ut refert Plutarchus in ejus vita. Meminit ejus Ovidius Metam. VII.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus uſus,
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Ab hoc Sinide quilibet noxius & damna alicui inferens, appellative Σίνις poſtea nuncupatus. Sic apud Ariſtot. Rhetor. III. Sciron inſignis latro, dicitur Σίνις ἀνὴρ, *vir noxius*. Meurs.

Ibid. Εὐρυπύλοιο] Erat hic Neptuni filius, Cyrenes Rex. adeundus Pind. Od. 4. Pyth. & ad eam Schol. A. Fabri.

Vſ. 93. χορὸν θεώτερον] *Deo digniorem, ſpectabiliorem.* De templo ſimiliter dixit H. in Dian. vſ. 249. & imitator Dionyſ. Perieg. vſ. 257.

Vſ. 94. ὀφέλσιμα] vox Aeolica. occurrit etiam apud Orpheum & Oppianum. Meurs.

Ibid. τόσσα Κυρήνῃ] Nihil neceſſe eſt τόσσα hoc poſteriore loco mutare in ὅσσα, quum itidem verſu 81. ſit τόσσα pro ὅσσα, quamvis & ibi non minus verſus admitteret ὅσσα quam τόσσα. Stephan.

Ibid. τόσσα Κυρήνῃ] id eſt, ὅσα. Pind. Od. 4. Nem. v. 8.

Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον
Γε μαλθακὰ τεύχει
Γυῖα, τόσσον εὐλογία
Φόρμιγγι συνάορος.

qui locus eo magis eſt obſervandus, quod bis τόσον uſurparit, ſed diverſo ſenſu; nam poſtremum τόσσον eſt pro ὅσσον. A. Fabri.

Ibid.

Μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος. οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Βαττιάδαι Φοίβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν.
Ἰὴ ἰὴ παιῆον ἀκούομεν· οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαὸς,
Ἦμος ἑκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θὴρ,
Αἰνὸς ὄφις. τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Βάλλων ὠκὺν ὀϊστόν· ἐπηΰτησε δὲ λαὸς,
Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος· εὐθύ σε μήτηρ
Γείνατ' ἀοσσητῆρα. τὸ δ' ἐξέτι κεῖθεν ἀείδῃ.
Ὁ Φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὔατα λάθριος εἶπεν,
Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν, ὃς οὐδ', ὅσα πόντος, ἀείδει.
Τὸν Φθόνον ὡ'πόλλων ποδί τ' ἤλασεν, ὧδέ τ' ἔειπεν·
Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
Λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.
Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι,
Ἀλλ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

95 Ἁρπακτύος] Τῇ Κυρήνῃ κυνηγετούσῃ ἐν ὄρει Θεσσαλίας τῷ Πηλίῳ συνεκαθεύδησεν Ἀπόλλων, ἐξ ἧς τίκτεται ὁ Ἀρισταῖος.

106 Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν, ὃς] Ἐγκαλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα, ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην.

108 Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας] Τὸν τῶν Περσῶν λέγει, τὸν καλούμενον Εὐφράτην.

Ibid. τόσ' ὀφέλσιμα, τόσσα] Loca, quae Meurſius innuit, v. Obſ. Miſc. IV. p. 202. Τόσσα bis eſt, ut bis ὅσον, Theocr. Id. IV. 39. Noſter bis τόσσα H. in Del. vſ. 39. 40. Pro ἴσμεν MS. Voſſ. ἔδειμεν.

Vſ. 98. ἐφύμνιον] Credo eſſe proprie Gallice *la repriſe*. A. Fabri.

Ibid. Δελφὸς — λαὸς] Similiter alibi Callimachus dixerat Δελφὸς ἱερόεργος, auctore Etymol. MS. inedito. Locus in fragmentis exhibebitur. Pro πρώτιστον Voſſ. πρῶτον.

Vſ. 100. δαιμόνιος θὴρ] Legendus Homeri Hymnus in Apollinem. A. Fabri.

Vſ. 103. εὐθύ σε μήτηρ] εὐθὺ eadem ratione qua vulgo τῷ αὐτίκα utuntur Graeci, id eſt, *ſtatim*. A. Fabri.

Ibid. εὐθύ σε μήτηρ] Simulac natus eſſes, auxiliator fuiſti. H. in Dian. vſ. 23. γεινομένην τὸ πρῶτον. Sed εὐθὺ de loco, non tempore dici ſtatuunt Grammatici. Itaque Cl. Abreſchius Dilucid. Thucyd. p. 798. ſuſpicabatur, Callimachum ſcripſiſſe, εὐθὺς ἡ μήτηρ: quod probari non poteſt. Verba haec ſunt populi Delphici, appellantis Apollinem. Itaque σε neceſſarium eſt. Εὐθὺ autem pro *ſtatim* dici, veteres Grammatici docent. Heſychius: Εὐθὺ —— —— παραχρῆμα. Grammaticus MS. Εὐθὺ, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. MS. Voſſ. εὐθὺ δὲ μ.

Vſ. 104. Γείνατ' ἀοσσητῆρα] Hoc eſt, βοηθοῦντα αὐτομάτως ἄνευ ὄσσης καὶ

κλη-

Memor veteris raptus: neque ipſi
Battiadae Phoebo plus Deum alium colunt.
Io, Io Paean, audimus: quod iſtam
Delphicus tibi primum acclamationem invenit populus,
Cum jaculandi peritiam aureo arcu oſtendiſſes.
Pythonem enim deſcendenti tibi occurrit immanis beſtia,
Saevus ſerpens. Hunc tu quidem occidiſti, alia ſuper alia
Veloci miſſa ſagitta: populus autem acclamavit,
Io, Io Paean, mitte ſagittam: jam te mater
Peperit auxiliatorem. Atque hoc ex illo inde tempore caneris.
Invidia Apollini in aurem clam dixit,
Non laudo poëtam, qui non ponto paria canit.
Apollo, invidia pede repulſa, ſic dixit:
Aſſyrii fluminis magnus eſt fluxus: ſed multas
Sordes terrae, & multum cum aqua limum trahit.
Cereri autem non e quovis flumine aquam ferunt Meliſſae,
Sed

κληδόνος, quique ut Horatius loquitur, *non vocatus audit.* VULCAN.

Ibid. ἀοσσητῆρα] qui adeſt non vocatus. Horat.

Vocatus & non vocatus audit.

ὄσσα enim vox eſt. A. FABRI.

Ibid. τὸ ἐξέτι κεῖθεν ἀείδῃ] MS. Voſſ. & Editiones ante Frobenium ἀείδει. quod etiam ſenſum commodum habet, ut referatur ad populum Delphicum; & expreſſum eſt in vetere verſione, quae lectioni ἀείδει accommodata, & tamen in editione Graevii ſervata eſt, cum ibi ſit ἀείδῃ, *caneris.*

Vſ. 105. Ὁ φθόνος] De hoc toto loco v. Salvagnium ad Ibin p. 12. ſqq.

Ibid. ἐπ' οὔατα] Daweſius V. C. in Miſcell. p. 106. corrigit ἐς οὔατα, idque exemplis illuſtrat. Verum puto. εἰς οὖς & πρὸς οὖς illuſtrat etiam Cl. Valken. ad Schol. Eurip. Phoen. p. 714.

Vſ. 106. ὅσα πόντος ἀείδει] Ponto nempe comparabat Apollonius Rhodius poëma, quale volebat credi ſuum, quod ſcripſerat Argonauticon. Alludens ſimul ad nomen Ponti Euxini, quod velut operis argumentum conſtituit. Sic quoque *pelagus malorum* legas apud Manilium lib. 5.

Et quod erat regnum, pelagus fuit una malorum.

ISAAC. VOSSIUS ad Catull. p. 342.

Vſ. 106. οὐδ' ὅσα πόντος ἀείδει] Pro οὐδ' ſemper exiſtimavi legendum eſſe οὐχ: idem vidi placere Cl. Daweſio. Nam οὐδ' nec conjungi poteſt cum ὅσα, quippe longe aliud ſignificaret, quam quod huic loco conveniret, nec cum ἀείδει. In verbis ὅσα πόντος argutantur fere interpretes. Eſt formula inſignem copiam exprimens, v. Scaliger. ad Catullum p. 112. redoletque Hebraiſmum, de quo v. Stanlej. ad Aeſchyl. Prom. vſ. 745.

Vſ. 109. Λύματα] Edd. Ald. Vaſcoſ. λύμματα. Rittershuſius adſcripſerat λύματα.

Vſ. 110. φορέουσι Μέλισσαι] Notum eſt

Ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
Πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβὰς, ἄκρον ἄωτον.
Χαῖρε ἄναξ. ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ Φθόνος, ἔνθα νέοιτο.

eſt non fuiſſe olim in quibusdam ſacris cujuslibet aquae uſum promiſcuum: ita Romani Cybelen Almone lavabant, non Tiberi; nec igne quolibet ad ſacra utebantur, ſed rite accenſo: Phaedrus alicubi. Sed antequam hinc abeam, dabo tibi locum Scholiaſtae Theocriti, quem Pater reſtituit, Idyll. xv. 94. Cum explicat cur Μελιτώδης dicatur Perſephone, addit *ἢ διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ Δήμητρος Μελίσσας λέγεσθαι.* pro *ἑταίρας* lege *ἱερείας*. Porphyrius de Nympharum antro: *Τὰς Δήμητρος ἱερείας, ὡς τᾶς χθονίας θεᾶς μύστιδας, Μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν.* A. FABRI.

Ibid. *φορέουσι Μέλισσαι*] Origo nominis a Meliſſa, filia Meliſſei, Cretenſium regis, ut refert ex Didymo Lactantius lib. I. cap. XXII. Ab ea ratione apud Latinos quoque veteres vas vinarium Bonae deae, quae cum Cerere plane eadem, ſacris inferri ſolitum, *mellarium* appellabatur. de quo eſt apud Macrob. Saturnal. lib. I. cap. XII. MEURS. Vide & ejus Eleuſinia cap. 16. TH. GRAEV.

Ibid. Δηοῖ] Edd. vett. *δοιῇ*, quod bene correctum ab Aurato in Δηοῖ primum recepit Benenatus.

Vſ. 112. *ἄκρον ἄωτον*] Theocritus in Hyla: *θεῖος ἄωτος Ἡρώων.* Pindarus I. ode. *ἀγλαΐζεται δὲ καὶ ἐν μουσικᾶς ἀώτῳ* ROBORT.

ΕΙΣ

Sed qui purus & nulla ſorde inquinatus erumpit
Sacro fonte liquidus latex, ſummus flos, hunc libant:
Salve rex. Momus autem in malam rem abeat.

Ibid. *ἄκρον ἄωτον*] Manifeſte imitatus eſt Homerum Il. I. 657. *λίνοιο λεπτὸν ἄωτον.* Loca Pindari habet Spanhemius ad h. l. Simile illud Aeſchyli Prom. vſ. 38. *ἄνθος πυρὸς*, ubi v. Stanlejus. Theocritus Id. XIII. 27. *θεῖος ἄωτος ἡρώων*, de Argonautis. Add. Cl. Abreſch. Dilucid. Thucyd. p. 489.

Vſ. 113. *ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος, ἔνθα νέοιτο*] Hoc eſt, *εἰς κόρακας.* neque enim *φθόνος*, pro *φθόρος*, niſi inſulſe admodum legi poteſt. Vulcan.

Ibid. *ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος, ἔνθα νέοιτο*] Robortellum ait Sigonius in animadverſionibus in eum reperiſſe in alio ſcribi *φθόνος*, cum tamen melior ſententia eliciatur ex voce *φθόρος* quam *φθόνος*: precatur enim poëta, ut Momus ibi habitet ubi Mors, i. e. *ut intereat Momus.* quo nihil melius. at ille huic Momo amicus ei cavet, & reponit pro morte invidiam, quo ſenſu nihil frigidius poteſt eſſe. Th. Graev.

Ibid. *ἵν' ὁ φθόρος*] Editiones veteres *φθόνος* (e Flor. tamen nihil diverſum a Graeviana notatum video) quod jam Joachimus Camerarius correxerat *φθόρος* in margine ed. Ald. De formula ipſa v. Bergler. ad Alciphr. p. 57.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΤΕΜΙΝ ΥΜΝΟΣ.

ΑΡΤΕΜΙΝ (οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι)
Ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται,
Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι.
Ἀρχόμεν᾽ ὡς ὅτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι
Παῖς ἔτι κουρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα,
Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
Καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

1 ΑΡΤΕΜΙΝ οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι] Τὸ ἑξῆς, Ἄρτεμιν ὑμνοῦμεν, ἀρχόμενοι.

3 Ἑψιάασθαι] Διατρίβειν, παίζειν.

4 Ἐφεζομένη γονάτεσσιν] Ὅμηρος· Οὐδέ τι μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν.

Vſ. 1. ΕΛΑΦΡΟΝ] Latini contrario ſenſu utuntur τῷ *gravis:* alias ἐλαφρὸς facilis eſt, ut apud Theocrit.

> Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμίζεμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ.

A. Fabri.

Vſ. 2. τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται] Per λαγωβολίην & ἐλαφηβολίην, qua voce alias utitur, quamlibet ferarum venationem κατ᾽ ἐξοχὴν intelligi cenſuerim, ut infra verſ. 217. per κυνηλασίην, quod ſcilicet venatio canum miniſterio peragatur. Vulcan.

Ibid. τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται] Miror [illegible] λαγωβολίαν verti *retia*, cum ſit prop[illegible] venatio leporum, & ut recte [illegible]t Vulcanius, quarumlibet fera[illegible] venatio. Th. Graev. v. Sc[illegible] Theocrit. IV. 9. & Spanhem.

Vſ. 3. Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς] Significatur, meo quidem judicio, non chorea in longum ſpatium extenſa, ſed κύκλιος, quae fit conſertis in orbem manibus. quae interpretatio & voci ἀμφιλαφὴς, & phraſi Callimachi eſt convenientior, ita enim hymno in Delum verſ. 300. ait,

> Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περί τ᾽ ἀμφί τε νῆσοι
> Κύκλον ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλοντο.

& verſ. 312.

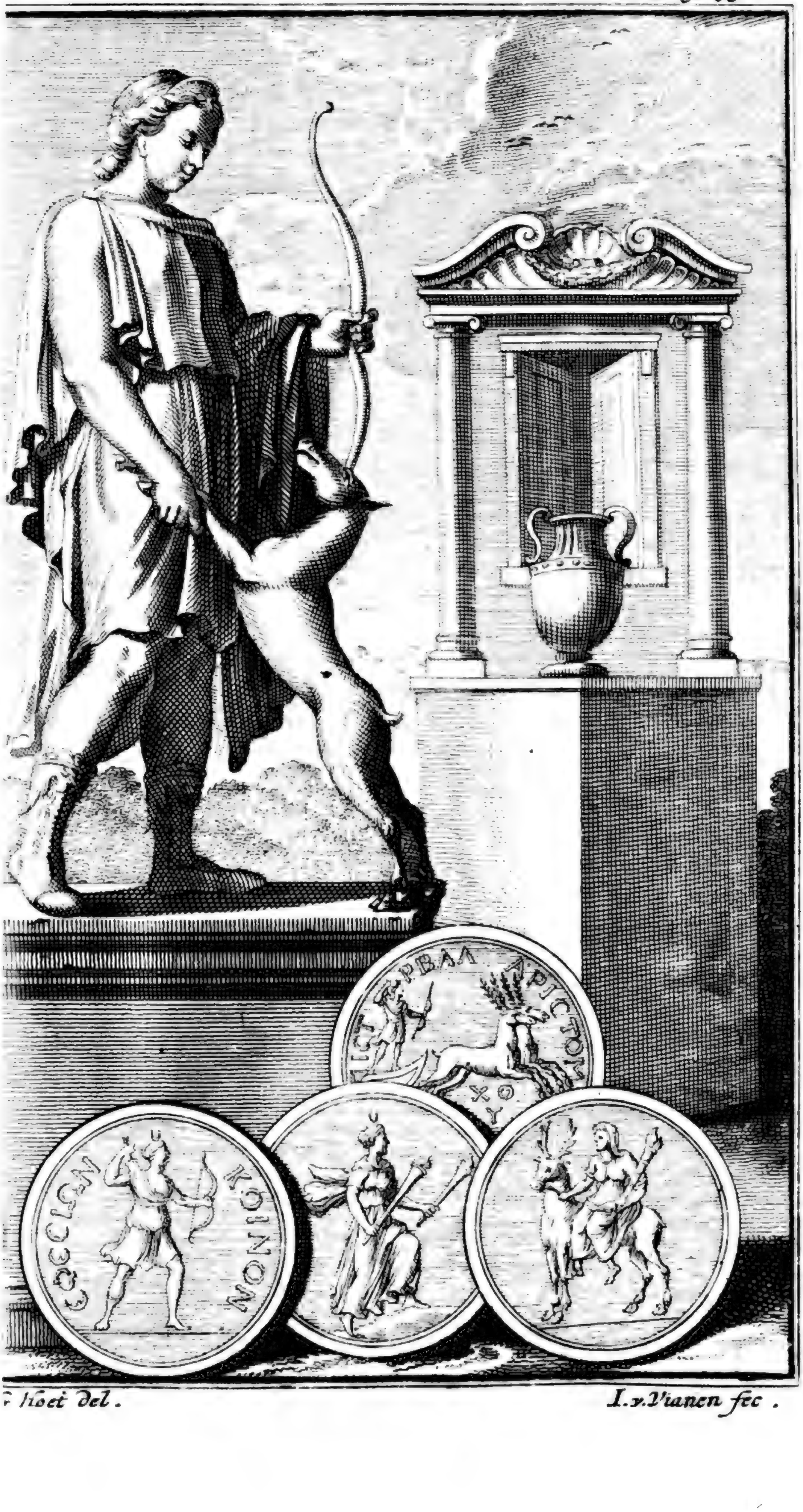
> Πότνια σεῖν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
> Κύκλιον ὠρχήσαντο.

Porro ἀμφιλαφὲς cum ſignificet τὸ πανταχόθεν πλῆρες (qua etiam ſignificatione uſus eſt Callimachus hym. in Apoll. vſ. 42.

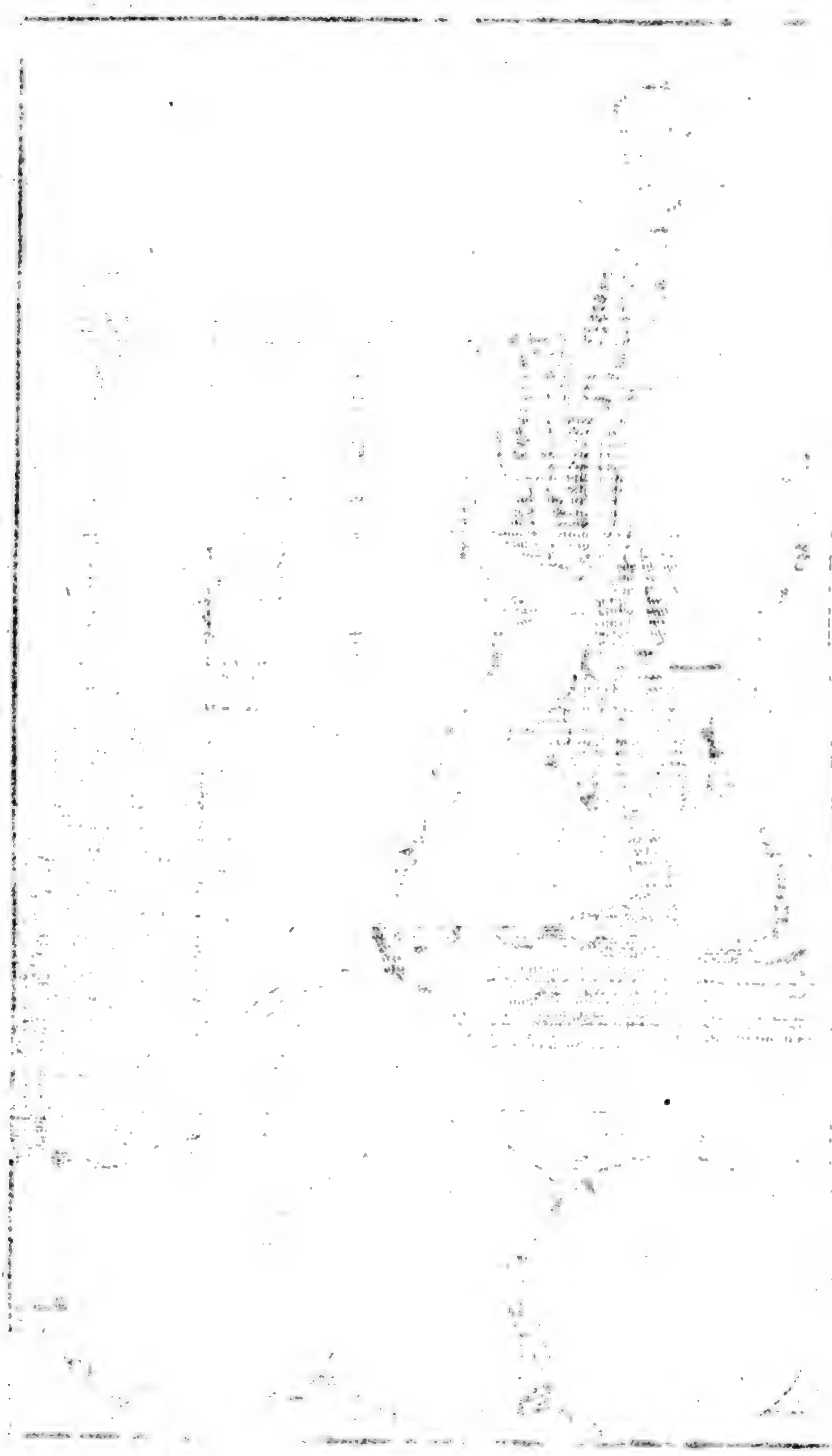
> Τέχνη δ᾽ ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων)

quid magis πανταχόθεν πλῆρες dici poteſt, quam τὸ κυκλικόν; Vulc.

Ibid. Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς] Interpres vertit *tripudium multiplex*, minus recte. Eſt quidem ἀμφιλαφὴς *copio-*

G. Hoet del. I. v. Vianen fec.

HYMNUS IN DIANAM.

Dianam (grave enim canentibus obliviſci)
Canimus, cui arcus venationesque cordi,
Et chorus magnus, & in montibus ludi.
Incipientes inde, ut in patris ſedens genubus,
Puella adhuc parvula, ſic allocuta eſt patrem:
Da mihi virginitatem, Pater, aeternam ſervare,

Et

copioſus, *amplus*, *abundans*, *multiplex:* ſed proprie ſignificat, *qui utrimque prehendi poteſt.* Hoc loco eleganter valde & appoſite χορὸς dicitur ἀμφιλαφὴς, *tripudium*, *quod prehenſis ac conſertis utrinque manibus inſtituitur.* Th. Graev.

Ibid. χορὸς ἀμφιλαφὴς] Verti *magnus.* Nam quem hic ἀμφιλαφῆ vocat, vſ. 242. εὐρὺν appellat. Cetera argutiae ſunt. Verum vidit Stephanus.

Ibid. καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι] Ut hic Scholiaſtes ἑψιάασθαι exponit διατρίβειν, non ſolum παίζειν, ſic etiam Apollonii Enarrator ἑψιόωντο (in hoc loco, qui eſt pag. 130. meae editionis,

ἀμφ' ἀςραγάλοισι δὲ τώ γε
Χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντο)

exponit quidem ἔπαιζον, ſed a Philone ait exponi ὡμίλουν. Magis tamen admitti poſſe videtur illa ſignificatio τοῦ διατρίβειν, in iſto Callimachi loco, quam haec τοῦ ὁμιλεῖν, in illo. At in principio hujus verſus χορὸς ἀμφιλαφὴς vocantur, ut opinor, choreae latae & ſpatioſae. id eſt, quae ſe in longum ſpatium extendunt. Stephan.

Ibid. καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι] C. Sigonius in animadv. in annotat. Robortelli ait, eum praeferre ὑψιάασθαι, quod ſic in codice invenerit, uti & edidit Aldus. Sed dicit, antiquam lectionem multo meliorem eſſe, cum Callimachus de Diana loquatur, cui curae eſt χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι i. e. *junctarum inter ſe manuum chorus*, & *ludere in montibus.* eſt enim ἑψιάασθαι, ludere: eſt in ρ Odyſſ. in extrema fere,

Οὗτοι δ' ἠὲ θύρῃσι καθήμενοι ἑψιάασθων. Th. Graev.

Ibid. ἑψιάασθαι] ὑψιάασθαι eſt antiqua lectio, & primum edita e MSto. Sed verum verbum eſſe ἑψιάασθαι, & conſenſus ceterorum ſcriptorum & aliorum librorum abunde docet. Et ſic etiam Aldus habet in Cer. vſ. 39. De verbo hoc & cognatis adi interpretes Heſychii, & Cl. Ruhnkenium in Ep. Crit. II. p. 63. 64.

Vſ. 4. Ἀρχόμεν'] MS. Voſſ. plene ἀρχόμενοι, item editiones veteres omnes. De eliſione diphthongorum v. Barneſ. ad Hom. Il. H. 30. ubi hunc locum non neglexit. add. ad H. in Apoll. 47.

Vſ. 5. Παῖς ἔτι κουρίζουσα] Videtur κουρίζουσα dici *puerili more loquens*, vel *puerilia loquens & agens.* at in hymno Jovis κουρίζοντος eſt *vagientis.* Pro hoc barbari dicunt βαοβάζειν. Stephan.

Ibid. κουρίζουσα] Verti *parvula.* Nam hoc proprie eſt, idque huic loco convenit. Eſt deinde parvulorum more faciens, ludendo, vagiendo, ut H. in Jov. 54. interpretes dixere. Sed ea ſunt ab hoc loco aliena, ut facile patet e particula ἔτι.

Vſ 6. Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν] Verſum hunc Naſo ita interpretatus eſt,

Καὶ πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
Δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα. ἔα πάτερ. οὔ σε φαρέτρην,
Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον· ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς
Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα·
Ἀλλὰ Φαεσφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
Ζών-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

8 Ἔα πάτερ] Τὸ Ἔα δασυνόμενον καὶ ὀξυνόμενον τὰ ἴδια ἢ τὰ ἀγαθὰ δηλοῖ. ψιλούμενον δὲ καὶ παροξυνόμενον, τὸ συγχάρει, καὶ δίδου. καὶ τὸ ὑπῆρχον δὲ, Εἴ ποτε κοῦρος ἔα.

10 Ἄεμμα] Ἡ νευρά.

11 Ἀλλὰ Φαεσφορίην τε] Ἢ ὅτι λαμπαδοῦχος· ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἑκάτῃ· ἢ ὅτι τὰς μαιευομένας προάγει εἰς φῶς.

Da mihi perpetua, genitor chariſſime, (dixit)
Virginitate frui,

ſed Daphnen hoc a patre petentem inducens: & addentem,

dedit hoc pater ante Dianae.

STEPHAN.

Vſ. 6. ἄππα] Ita pronuntiant pueri, ubi primum os ſolvere incipiunt. Varie autem apud veteres; nam modo *appa*, modo *aba*, *abba*, *apphus*, quae paſſim occurrunt. A. FABRI.

Ibid. ἄππα & *papa* eadem ſunt vocabula, quibus ὑποκοριστικῶς, blande pueri ſuos parentes vocant: uti Diana hic Jovem appellat ἄππα. Hinc παππάζειν apud Homer. Iliad. ε. eſt patrem aliquem vocare.

Οὐδέ τι μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν.

h. e. *neque ipſum filii ad genua patrem appellant.*

Pappare dixit Perſius ſat. 3.

Et ſimilis Regum pueris pappare minutum.
Poſcis. TH. GRAEV.

Ibid. ἄππα] MS. Ambr. 2. ἄπλα, Voſſ. & edit. Ald. ἄτλα. Non abſurde. Nam non modo eſt in appellando ſeniore propter ſenectutem, Hom. Il. I. 603. infr. Epigr. I. 3. ſed etiam reverentiam patris, ut apud eundem Homerum Od. Π. 31. ubi ſenex ſubulcus Telemachum vocat, φίλον τέκος, hic illum alloquitur ἄττα. omninoque videntur idem eſſe ἄππα, ἄττα, τέττα, quae etiam eodem modo interpretantur Grammatici veteres, Heſychius, Etymol. M. Itaque libri ſunt audiendi. Ego, quia libri plures ſtant pro ἄππα, hoc ſecutus ſum. Barneſius ad Homerum Odyſſ. Π. 31. τὸ ἄττα repudiat, in eoque uſurpando erraſſe Callimachum putat, niſi forte vera lectio ſit ἄππα. Non viderit oportet aliam, praeter Aldinam, editionem. Eſt autem haec lectio, quam & Stephanus e MSto laudat.

Vſ. 7. Καὶ πολυωνυμίην] In meo Theſauro Graecae linguae admonui, ſcribi ab Heſychio, πολυώνυμον eſſe Apollinis epithetum. Quod ſi ita ſit, petet Diana ut ipſa quoque πολυωνύμου cognomine honoretur. Sed accipiendo ſimplicius, ſibi multa nomina dari poſtulabit, ſicut & Phoebus habet multa. Sic autem & alii nonnulli ex diis multa nomina habuerunt. ut Bacchum multis appellari videmus a Naſone, Metamorph. lib. 4. circa principium, atque his addi,

Et quae praeterea per Grajas plurima gentes
Nomina, Liber, habes.

Sed quum nomina talia ab iis rebus quibus praeſtabant, imponerentur, petendo nomina ipſae etiam res peti videri poſſunt. Alecto autem a Marone *nomina mille habere*, ſicut *mille nocendi artes*, dicitur. STEPHAN.

Ibid. πολυωνυμίην] Adumbratum ex Ho-

Et nomina multa, ne mihi ſe praeferat Phoebus.
Da etiam ſagittas & arcum: ſine Pater. Non te pharetram,
Aut magnum poſco arcum: mihi Cyclopes ſagittas
Statim elaborabunt, mihi etiam flexilem arcum:
Sed ut faces geram, & ad genua usque tunica
Suc-

Homero Hymn. in Apollinem,
ἐπεὶ πολυώνυμός ἐςι.
Ariſtophanes autem huc alludens, ubi de variis Mercurii appellationibus aut cognomentis,
Ὡς ἀγαθόν ἐς' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν.
Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότιον.
Catullus autem Hymno in Dianam huc reſpexit, cum dixit,
Sis quocumque tibi placet
Sancta nomine.
A. Fabri.

Ibid. Καὶ πολυωνυμίην] Haec eſt illa πολυλογία quam reprehendit in precibus gentilium Chriſtus Matth. vi. 7. Nam in primis illam affectabant gentiles, non Graeci tantum, ſed & Orientales populi. Hinc & hymnos ad verum deum ſolis nominibus divinitati competentibus refertos fuiſſe in Arabicis canticis, ubi centum amplius nomina ita congerantur, ſic ut nihil ſingulis praeter invocandi vocula interponatur, notavit Seldenus de diis Syris: ubi vide plura de hac πολυωνυμίᾳ, ex qua quoque orta eſt deorum multitudo, ut ibidem pulchre docet vir doctiſſimus, ſui ſeculi lumen. Th. Graev. Per πολυλογίαν Matth. vi. 7. intelligi πολυωνυμίαν, non credo, nec contextus patitur. Nec placent ea, quae ſuper hac πολυωνυμίᾳ philoſophatur Cudworthus in Syſt. Intell. T. 1. p. 569. ſqq.

Ibid. ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ] int. πολυωνυμίην. Sic Theocr. iv. 8. φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

Vſ. 10. ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα] Mirum eſt ſcholiaſtem vel ab epitheto εὐκαμπὲς non eſſe admonitum ſignificationis nominis ἄεμμα, ſed ut ſupra, hic quoque expoſuiſſe νευρὰν: quum exponere deberet τόξον. Stephan.

Ibid. εὐκαμπὲς ἄεμμα] Ita ſupra ἄεμμα τὸ Λύκιον. utroque loco Scholiaſtes interpretatur, ἄεμμα, τὴν νευρὰν. Neque vero cogitandum eſt eum ignoraſſe ἄεμμα ſignificare τόξον: ſed auctoritate aliqua fultum, νευρὰν pro arcu ſumſiſſe. Certe Heſychius (cujus lexicon pro theſauro linguae Graecae duco) Νευρὰν, τὸ τεταμένον νεῦρον καὶ τὸ τόξον explicat. Ex Homero etiam, ejusque interprete Euſtathio ſatis conſtat, νευρὰν aliud eſſe quam νεῦρον. Ajo itaque, cum Scholiaſtes ἄεμμα interpretatur τὴν νευρὰν, per νευρὰν intelligere arcum ſimul & nervum tenſum. Vulcan.

Ibid. εὐκαμπὲς ἄεμμα] Scholiaſtes vertit νευρὰν & miror cur hic tantopere perturbetur Vulcanius. ἄεμμα enim non ſignificat *arcum* prima notione, ſed a parte totum. eſt enim proprie nervus arcus; ſitque ab ἅμμα. *funis*, *vinculum*, unde addito ε, ſit ἄεμμα, mutaturque ſpiritus, cujus utriusque exemplum eſt in ἥλιος, a quo naſcitur ἀέλιος, vel ἠέλιος. A. Fabri.

Vſ. 11. φαεσφορίην] Diana φωσφόρος invehitur biga, quam duae cervae trahunt. Vide Antiquitates Braſſicani, vel, ut vocatur Gallice, de *Du Choul.* A. Fabri.

Ibid. καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα Ζώννυσθαι λεγνωτόν] Proprius venantium habitus, ut apud Virg.
Nuda genu, nodoque ſinus collecta fluentes.
Porro hunc Callimachi verſum eleganter imitatur, & verſus aliquot Virgilii exprimit, Epigramma Graecum in Dianam Anthol. v. 60.

φαρέτρην
Ἰοδόκον κατέχευσα κατωμαδὸν, ἢν δ',
ἐπὶ γένυν
Παρθένιον λεγνωτὸν ἀναζωσθεῖσα χιτῶνα,
Καὶ τρεχὸς ἀκρήδεμνον ἀνειμένη πλάκον αὔραις.

Quod vero Callimachus dicit ζώννυσθαι χιτῶνα λεγνωτὸν, Apollonius lib. 4. Argon.

 Παρ-

Ζώννυσθαι λεγνωτὸν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.
Δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορήτιδας Ὠκεανίνας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
Αἵ τέ μοι ἐνδρομίδας τε, καὶ, ὁππότε μηκέτι λύγκας
Μήτ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.
Δὸς δέ μοι οὔρεα πάντα. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον,
Ἡν-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

12 Λεγνωτὸν] Τὸ ἔχον ὤαν· τουτέστι τὸ ἀπόληγον τοῦ ἱματίου. Λέγναι γὰρ, αἱ ὦαι, τὰ λώματα, οἱ κροσσοί. ἅπερ Ὅμηρος θυσάνους καλεῖ· Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι.

14 Ἀμίτρους] Ἀζώστους, μὴ διαπαρθενευομένας· μίτρας γὰρ ἐζώννυντο, ἃς ἔλυον ὅταν ἔμελλον διαπαρθενεύεσθαι. Ἢ ὅτι οἱ ἄγαμοι γυμνοὶ ἐβάδιζον.

15 Ἀμνισίδας] Ἀμνισὸς, ποταμὸς Κρήτης· ἀφ' οὗ Κρητικάς.

16 Ἐνδρομίδας] Τὰ ὑποδήματα. τὸ δὲ ἑξῆς, αἵτε μοι, ὁπότε δὴ μὴ λύγκας, ἐνδρομίδας τε καὶ θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.

Παρθενικαὶ δίχα κόλπον ἐπ' ἰσχύας εἱλίξασθαι.

Aeſchylus *συλλαβὰς πέπλων* vocat. VULCAN.

Vſ. 12. *λεγνωτὸν*] Puto eſſe floſculos pellis, cum lana vel cum pilis, quos ad oram veſtis aſſuebant, eodem fere modo quo & hodie fieri videmus, ex eo quod vulgo vocamus *Hermines*. A. FABRI.

Ibid. *λεγνωτὸν*] Multa de hoc verbo Spanhemius, qui adeundus. Verti *tunicam virgatam*, nec a vero me puto aberraſſe. Heſych. *Λεγνώδεις, ποικίλας. Λεγνῶται, ποικίλαι.*

Vſ. 13. *χορήτιδας*] Legitur & Hymno *εἰς Δῆλον* vſ. 306.

Αἱ δὲ ποσὶ πλήσσουσι χορήτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.

Reſpexit autem choros Dianae, quod non obmiſit Virgilius:

aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros.

Itaque explico, *ſaltationis ſocias*. A. FABRI.

Vſ. 14. *εἰνέτεας*] Sic MSS. & edd. omnes, quod interpretantur *novennes*. Ceterum nemo interpretum verbum ipſum attigit aut illuſtravit. Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 23. ingenioſiſſime corrigit *οἰετέας*, i. e. *ἥλικας*, *aequales*, quem vide. Vulgatum defenditur primum ex ipſo Callimacho, non modo vſ. 43. ubi totus hic verſus repetitur; ſed etiam vſ. 179. ubi ſunt boves *εἰναετιζόμεναι*, quod ab eodem fonte ducitur. Deinde ex Homero H. in Mercur. 242. ſi ſanus eſt locus, qui habet *εἰνέτεον χέλυν*, *recentem lyram*. Unde *πάσας εἰνετέας*, ut Auratus ſcribi volebat, vel *εἰνέτεας* commode vertes, *omnes juvenculas*. Anthol. III. 12. p. 339. *κούρη αἰνύλος*, *εἰναέτις*, *lepida novennis puella*. Nempe iſta aetate ſunt lepidiſſimae puellulae. Nec impedierit, quod ſequitur, *πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους*, quo juventus ſatis exprimitur. Nam tales exergaſiae vel ſynonymiae frequentes apud poëtas. Moſchus adeo II. 29. *ἥλικας, οἰετέας*, quae ſunt plane ſynonyma.

Ibid. *ἀμίτρους*] De zonis *πάντα περὶ πάντων* Spanhemius. Addendi tamen

Barth.

Succingar virgata, feraſque perimam.
Da mihi porro ſexaginta Oceaninas, quae mecum
choros agant,
Omnes juvenculas, omnes adhuc puellas impuberes:
Da etiam miniſtras, viginti nymphas Amniſidas,
Quae mihi venatica calceamenta, &, cum lyncas
Cervoſque venari deſiero, veloces canes recte curent.
Da mihi denique montes omnes: urbem autem unam
attribue,

Quam-

Barth. Adv. IV. 9. & Potter. Archaeol. IV. 11. qui docent, zonas illas propterea uſurpatas non modo a virginibus adultis; ſed etiam maritatis, ut tutae eſſent a vi libidinoſorum: a qua cum nihil timendum eſſet impuberibus, nec zonis opus fuit.

Vſ. 15. Ἀμνισίδας] Ἀμνισὸς, ποταμὸς Κρήτης, Schol. At Stephanus Byzantius, Ἀμνισὸς, πόλις Κρήτης. αἱ τούτου νύμφαι, Ἀμνισιάδες, καὶ Ἀμνισίδες. Sed quid *αἱ τούτου*; certe quivis videt locum corruptum eſſe, & legendum, ποταμὸς Κρήτης. αἱ τούτου νύμφαι, ſupple ποταμοῦ. A. FABRI. Recte Th. Pinedo hunc Stephani locum emendavit, πόλις καὶ ποταμὸς Κρήτης. TH. GRAEV.

Vſ. 16. ἐνδρομίδας] ὑποδήματα, non ſimpliciter, ſed venatoria, utpote εἰς τὸν δρόμον ἐπιτήδεια, & ut Pollux venatoria ὑποδήματα deſcribit, κοῖλα εἰς μέσην κνήμην ἀνήκοντα, δεσμῷ ἀκριβεῖ περιεσταλμένα. Virgilius *cothurnos* vocat:

Virginibus Tyriis mos eſt geſtare pharetram,
Purpureoque alte ſuras vincire cothurno. VULCAN.

Ibid. Αἵ τέ μοι ἐνδρομίδας] Recte quidem Anna. Sed locus quoque Scholiaſtae eſt corruptus. Quid enim ἐφ' οὗ Κρητικάς; nimirum excidit νύμφας Ἀμνισίδας λέγουσι, quod & Holſtenius vidit ad Stephanum. De hoc amne multa eleganter notavit Meurſius in Creta lib. 1. cap. 6. Male Latina verſio *veſtes villoſas* expoſuit ἐνδρομίδας. Sunt enim ἐνδρομίδες proprie calceamenta curſorum, teſte Polluce lib. 3. Sed & proprie dicebantur calcei Dianae, ut teſtatur idem Pollux lib. 6. TH. GRAEV.

Ibid. ἐνδρομίδας] MSS. Reg. & Voſſ. ἐνδρομάδας.

Vſ. 17. θοοὺς κύνας] MS. Voſſ. θοάς, quod non adeo ſpernendum, cum Graeci femininum genus libenter uſurpent in canibus, ut poëtae Latini. Sed Callimachus ὁμοιοτέλευτα fugiſſe poteſt. Ed. Aldi βάλοιμι, vitioſe.

Vſ. 18. οὔρεα πάντα] Horat.

Montium cuſtos, nemorumque virgo.

& Catull.

Montium domina ut fores
Silvarumque virentium. A. FABRI.

Ibid. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον, Ἥντινα λῇς] Quum diu miratus eſſem hunc uſum nominis ἥντινα pro τινά, & ita miratus, ut ne ſcholiaſtae quidem aſſentiri poſſem, ita uſum eſſe Callimachum credenti, tandem conjectura mihi aſſequutus videor lectionem quam germanam eſſe puto, & de qua neminem mihi refragaturum arbitror: quum & aptiſſimum huic loco ſenſum habeat, & minima in ea immutatio fiat. Lego enim, πόλιν δὲ μίαν τινὰ νεῖμον. Ad hanc autem emendationem deduxerunt me veſtigia (ut ita dicam) illius qua οὐ ῥέα pro οὔρεα repoſitum fuiſſe antea dixi: quanvis aliquid ſit inter hanc & illam depravationem diſcriminis. Caeterum argumento eſſe poteſt hic ita depravatus locus, valde inveterata quibusdam in libris eſſe menda: quum ipſum etiam ſcholiaſtem in ſuis exemplaribus iſtud habuiſſe videamus. Quod tamen minus miror, quam illi non ſuboleviſſe. Caeterum, ſi noſtra lectio retinenda eſſet, minus durum illum vocis ἥντινα uſum redderet interrogatio cum ellipſi verbi, hoc mo-

 do,

Ἥντινα λῇς· σπαρνὸν γὰρ, ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισιν.
Οὔρεσιν οἰκήσω· πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν
Μοῦνον ὅτ' ὀξείησιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
Τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον· ᾗσί με μοῖραι
Γεινομένην τὸ πρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν·
Ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα
Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων.
Ὣς ἡ παῖς εἰποῦσα, γενειάδος ἤθελε πατρὸς
Ἅψασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,

Μέ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

19 Ἥντινα νεῖμον] Περιττὸν τὸ ἥν.

Λῇς] Ἀντὶ τοῦ θέλεις, κατ' ἀποβολὴν τῆς θε συλλαβῆς. κέχρηται πολλαχοῦ τῇ λέξει καὶ ὁ Θεόκριτος· Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τῇδε καθίξας.

Σπαρνὸν] Σπάνιον.

21 Μοῦνον ὅτ' ὀξείαισιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες] Ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ Εἰληθυίᾳ.

do, πόλιν δέ μοι ἥντινα; νεῖμον ἥντινα λῇς. STEPHAN.

Ibid. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον Ἥντινα λῇς] H. Steph. legit, πόλιν δὲ μίην τινὰ νεῖμον. Ego veterem lectionem retinere malo, quae me nihilo magis, quam veterem Scholiaſtem offendit. VULCAN.

Ibid. ἥντινα νεῖμον] Περιττὸν τὸ ἥν: hic autem bis ἥντινα poſuit, licet diverſo ſenſu, ut ſupra vſ. 94. Hymn. II. τόσον uſurpavit:

> Οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνη.

Theocrit. autem Idyll. IV.

> Ὅσσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.

id eſt, *quantum capellae mihi carae, tantum cara nobis interiiſti*. Neſcio cur hac lectione offendatur Henricus Stephanus, qui velit legi μίην τινὰ νεῖμον. A. FABRI.

Ibid. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον] Sic libri omnes, idemque agnoſcunt Scholia. Stephanus autem corrigebat μίην τινὰ, quod tamen mihi frigere videtur, etſi ei favere videtur, quoad τὸ μίην, verſus 33. Nihil prodeſt vulgatae, quod Spanhemius ait, ἥντινα dici pro ἥν. Non τινὰ redundat, ſed ἥν. Vulcanius & Anna Fabri negant, ſe eo verbo offendi: ceterum nullum exemplum hujus formae adferunt. Aliquoties ſic dixit Anton. Liber. Metam. c. 5. 8. 41. v. Munckerus ad c. 5. p. 40. In hoc malim acquieſcere, quam ſequi conjecturam Cl. Abreſchii Diluc. Thucyd. p. 319. corrigentis ἄν τινα, & ſtructuram hanc facientis: νεῖμον δέ μοι πόλιν ἥντιναοῦν, ἄν τινά μοι θέλεις νέμειν πόλιν.

Vſ. 19. λῇς] Dorica vox: monet Anacreon Od. 10.

> Ὁ δ' εἶπε Δωριάζων,
> Λάβ' αὐτὸν ὁπόσου λῇς.

Paſſim Theocrit. Sic & Ariſtophanes, cum Doras, Boeotos, aut Megarenſes inducit. A. FABRI.

Ibid. σπαρνὸν γὰρ] Verbum Aeſchylo uſurpatum Agam. 565. Ceterum hunc & ſequentes verſus ob oculos habuiſſe videtur Aratus de Aſtraea vſ. 118. ſq.

Vſ. 20. Οὔρεσιν] Οὔρεσιν οἰκήσω durius

Quamcunque. Raro enim in urbem veniet Diana.
In montibus habitabo: Urbes autem accedam
Tum modo, cum mulieres, acutis partus doloribus
Vexatae, auxiliatricem vocent, quibus me Parcae,
Ut primum nata ſum, deſtinarunt opem ferre:
Quod me pariens ferensque (utero) non doluit,
Mater, ſed ſine labore depoſuit gremio.
His dictis, puella conata eſt barbam patris
Contingere, crebroque fruſtra manus tetendit,

Do-

rius eſt, etſi ellipſin τῆς ἐν non ignoro. An ſcripſit, Οὔρεσ' ἐνοικήσω? Mox πόλεσιν MS. Voſſ. & edit. Ald. quod verum eſt. Edd. Vaſcoſ. Froben. πόλεσι, neſcio an e libris. Nam & ipſum ferri poſſet, quod τὸ σι eſt in caeſura.

Vſ. 21. ὀξείῃσιν] Sic MS. Ambr. 2. & Voſſ. Succinunt Vat. qui habet ὀξείεσσιν, & Ambr. 1. qui habet ὀξείεσιν, quod factum ex ὀξείῃσιν. Nam hae litterae permutantur, ut αἷμμα, ἄνυμα in ed. Ald. & alia Itaque quia hoc eſt Ionicum magis, praetuli vulgatae ὀξείαισιν.

Vſ. 22. καλέουσι βοηθόον] Repono καλέσουσι. STEPHAN.

Ibid. Τειρόμεναι καλέουσι] Malo retinere καλέουσι, quam reponere καλέσουσι, ut H. Steph. Nam per καλέουσι ſignificat, ſe jam tum, imo vero ab ipſo ortu, ut ſtatim ſubjungit, eo munere fungi. VULCAN.

Ibid. καλέουσι] Non eſt, opinor, quod καλέσουσι reponas; nam & καλέουσι futurum eſt, pro καλέσουσι. A. FABRI.

Vſ. 23. Γεινομένην τὸ πρῶτον] Formula ducta ex Homero, v. c. Il. Z. 345. Ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ. cf. vſ. 489. &c. Theocritus plane ut noſter Idyll. XVII. 75. ὃ δ' ἔξοχος, ὅν κε φιλασεῖ Γεινόμενον τὰ πρῶτα, *ſimul ac natus eſt.*

Vſ. 24. Ὅττι με καὶ τίκτουσα] Heroinae enim ſine dolore pariunt, ut intelligitur ex Amphitryone Plauti, & ex ortu Bacchi. Idem Barbari Aſiatici ſibi licere in Mahomete ſuo volunt. A. FABRI.

Vſ. 25. φίλων] φίλος ſumitur apud Graecos pro *ſuus, meus, tuus.* A. FABRI.

Ibid. ἀπεθήκατο κόλπων] Omnes ſcripti mei habent γυίων, quod non auſim repudiare: nec ullo modo eſſe poteſt ab ingenio librariorum. Sed, qui id non concoxere, ex H. in Jovem vſ. 15. ſubſtituerunt κόλπων. Γυῖα quin de naturalibus dici poſſint, nemo dubitet, ut ἄρθρα in notiſſima illa lege, ἄρθρα ἐν ἄρθροις, de coitu: quae etiam ſic dixit Herodotus, ἄρθρα τῆς ἵππου, III. 37. de genitalibus equae.

Vſ. 26. γενειάδος ἤθελε πατρὸς] Hoc eſt, ejus tangere mentum, ſupplicans ſcilicet, ut Thetis apud Homerum Iliad. α. vſ. 500.

Καὶ λάβε γούνων
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα,
Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα.

Et apprehendit genua ſiniſtra: dextra vero ſubtus mentum quum attigiſſet ſupplicans allocuta eſt Jovem Saturnium regem. Tactum autem ejus fugiebat Jupiter, quia nolebat virginitatem petenti annuere facile. TH. GRAEV. Mira ratio.

Vſ. 27. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας] Si πολιὰς legatur, erit pro λευκάς. Hymno autem in Cererem legitur πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε, non πολιάς. Sed & pro ἐτανύσσατο invenitur ſcriptum ἀπενεύσατο, quod admitti poſſe non videtur. STEPHAN.

Ibid. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας] Alii legunt πολιάς, quod *canas* ſignificat, & interpretantur *albas.* quam lectionem ego nullo modo probaverim, ſed potius πολλὰς acceperim

Μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας·
Φῆ δὲ καταρρέζων, Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
Τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης
Χωομένης ἀλέγοιμι. Φέρευ τέκος, ὅσσ' ἐθελημὸς
Αἰτίζεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει.
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω.
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
Εἴσεται,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

28 Μέχρις] Περιττόν ἐστι.

30 Τυτθόν κεν] Ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ τυτθόν.

rim pro πολλάκις. ut Latine, *Multus in hoc ſum*: id eſt, frequens ſive frequenter. VULCAN.

Ibid. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας] MS. Voſſ. πολλά, quod placeat iis, quibus πολλὰς nimis durum videtur: qui dixerint, correctum eſſe, & τὰ χεῖρας conformatum, quod ſyllabam hanc brevem putarent inſcitia caeſurae, cum longa deſideraretur. Nam ſic Graeci, & Latini poëtae. v. Daviſ. ad Cic. de Div. I. 20. Sed poteſt contra videri eſſe a correctore, qui πολλὰς χεῖρας non concoqueret. Ruhnkenius V. C. Ep. Crit. II. p. 24. malebat ἁπαλάς, quod puellae pulcre convenit. Sed id mihi non convenire videtur ſequentibus, μέχρις ἵνα ψαύσειε, quae deſiderant praecedentem ſignificationem *frequentis conatus*, quem eleganter exprimit Ovidius Heroid VIII. 93. *Non ego captavi brevibus tua colla lacertis.* qui verſus e Callimacho expreſſus videtur: magis ad verba ille Virgilianus Aen. V. 256. *Longaevi palmas nequicquam ad ſidera tendunt Cuſtodes*: de raptu Ganymedis. Πολλὰς χεῖρας pro πολλάκις χεῖρας illuſtrare tentavit Stanlejus ad Aeſchyl. Agam. 732. Cl. Abreſchius ad Ariſtaenet. p. 166. qui tamen non ſatisfaciunt Cl. Ruhnkenio. Etſi autem Diana proprie non multis manibus captavit barbam Jovis, quod illum maxime movet: tamen & qui *multus venit*, qui πολὺς ἔγκειται &c. unus tantum eſt. Sic infra vſ. 138. ἐν δὲ σὺ πολλή. Eſt vero ſimillimum illud Heliodori, quod Abreſchius l. c. attulit: ἥπερ με νῦν πολλοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς περισκοπεῖ. Si quid tentandum eſſet, ſuſpicarer, πολλὴ δὲ μ. ἐ. χ. Sed vulgatum recte ſe habere puto. Pro ἐτανύσσατο Stephanus in codice aliquo reperit ἀπενεύσατο. quod eſt nihili.

Vſ. 28. Μέχρις ἵνα ψαύσειε] Abundare ait Scholiaſtes vocem μέχρις: qui tamen pleonaſmus valde durus: fortaſſis autem novus etiam eſſet. STEPHAN.

Ibid. Μέχρις ἵνα] Παρέλκον eſt τὸ μέχρις, ut vult Scholiaſtes. Sed hic fallitur; nam μέχρις ἵνα eſt μέχρις ἄν, adverbium *uſque eo dum*, vel *uſque cum.* ἵνα enim eſt πολυσημαντικόν. A. FABRI.

Ibid. Μέχρις ἵνα ψαύσειε] Μέχρις ἵνα offendit primum Scholiaſten, qui τὸ μέχρις abundare dicit: (inepte, ut bene notat Anna Fabri, male tamen & ipſa explicans, ut dictum pro ἄν) poſt Valkenarium, litterarum Graecarum exquiſita ſcientia illuſtrem, qui pro μέχρις volebat reſcribi λέχρις ex Apollon. Rhodio I. 1235. ut didici ex Cl. Abreſchii Addend. ad Lect. Ariſtaen. p. 134. Sed μέχρις abeſſe nullo modo poteſt per ea, quae ad vſ. praecedentem dixi. Ipſe Cl. Abreſchius explicatione vult difficultati occurrere in Lect. Ariſtaen. p. 166. veluti dictum eſſet pro μέχρις ἐπινεύσειεν ſc. pater, ἵνα ψαύσειεν. Sed

hoc

Donec tandem attingeret. Pater autem annuit ridens,
Eamque permulcens dixit: Si mihi tales Deae omnes
Pariant, parvi utique zelotypae Junonis
Iram aeſtimem. Habeto, filia, quaecunque ipſa
Petiiſti: ſed & alia inſuper majora dabit pater.
Triginta tibi urbes, non unam turrim, dabo:
Triginta tibi urbes, quae non numen aliud colere
Inſti-

hoc quoque valde durum, nec ἐπινεύειν cum ἵνα commode ſtruitur. Quid opus argutiis? Μέχρις ἵνα ψαύσειεν eſt pro *μέχρις ἐς τὸ ψαύειν*, vel ὅτε ψαύσειε, *uſque dum contingeret.* Nam ἵνα temporis & loci eſſe, ut *ubi*, nemo dubitet. Similiter dicitur *μέσφ' ὅτε* apud Q. Calabrum p. 104.

Vſ. 29. *καταῤῥέζων*] Καταῤῥέζειν Homerus ſaepe contraxit *καῤῥέζειν*, unde exit noſtrum verbum *careſſer*, quamvis alii aliunde deducunt. A. FABRI.

Ibid. ὅτε] MSS. Ambr. & Voſſ. ὅτι. Sic & edd. Ald. Vaſcoſ. Sed non fert optativus.

Vſ. 30. *τυτθόν κεν ἐγὼ* &c.] Recte Scholiaſtes exponit *τυτθὸν*, pro οὐδὲ τυτθόν. qua ſignificatione etiam *βαιὸν* apud Sophoclem accipitur, Ajac. Flagell. *τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; βαιὸν*, hoc eſt, οὐδ' ὅλως. Sic Latine dicimus, *parum laboro*, pro *nihil.* VULCAN.

Vſ. 31. *τέκος——ἐθελημὸς*] Ἐθελημὸς, ſi eſt ἡ ἐθελημὸς, refertur ad θυγάτηρ, quod verbum latet in τέκος per ſyneſin, ſatis a doctis viris dudum illuſtratam: ſin in genere maſculino modo ἐθελημὸς dicitur, referendum hoc eſt ad ea exempla, (quae congeſſit Clark. ad Hom. Il. E. 778.) in quibus maſculinum etiam de feminis dicitur, ubi non eſt reſpectus ad ſexum.

Vſ. 33. Τρὶς δέκα] Vide Interpretem, & ride; nam vertit *tredecim*, cum *triginta* debuerit. A. FABRI.

Ibid. Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα] Nulla urbs fuit *Tauri*, ſed *Tauri* fuerunt populi, a quibus Taurica Cherſoneſus dicta, qui Dianae mactabant hoſpites. de qua trita ſunt omnia. TH. GRAEV. Haec notula pertinet ad Friſchlinum, qui in urbibus Dianae ſacris commemorat *Tauros* in Scythia.

Ibid. Τρὶς δέκα] Bene Anna ridet Latinum interpretem, qui *tredecim* dederat. Mirificus autem hic eſt Spanhemius, qui eam interpretationem etiam defendit, velut τρὶς δέκα ita dicatur ut δώδεκα, quod plane diverſum eſt. Τρὶς δέκα eſt ut δὶς δέκα, non ut δώδεκα, nec dici poteſt τρὶς καὶ δέκα, ut ille vult, ſed τρεῖς καὶ δέκα. Haec non poſuiſſemus: ſunt enim prope puerilia: ſed ſi hic falli vir tantus potuit, alii monendi erant, ne ejus auctoritate deciperentur. Saepe ἀκρίβεια grammatica deſideratur in iſtis helluonibus veterum librorum, qui omnia legiſſe, & omnia undique collegiſſe volunt.

Ibid. *πύργον ὀπάσσω*] Πύργον aut *arcem* intelligas, *ἀκρόπολιν*, in qua maxime ſolebant coli tutelares Dii, ut Trojae, Athenis, Romae, v. Schol. ad Hom. Il. Δ. 508. aut *urbem*, de qua & alii dixere. Sic capio Apollon. Rhod. IV. 518. nec quicquam impedit. Sic dixit Lycophron vſ. 1255. Sic *Stratonis turris* de Samaria in Palaeſtina. Utrumlibet placeat, urbis notio occurrerit, nec ullo modo opus erit cum Spanhemio ſic interpretari: *& praeterea haud unam turrim.* Reſpondent enim verbis Dianae petentis unam urbem. Ὀπάσσω poëtarum more dicitur, qui ea dicunt dari, quae tutelae alicujus permittuntur. Sic Apollon. Rhod. IV. 653. ubi v. Schol.

Vſ. 34. *μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν Εἴσονται*] Verti *adorabunt.* tametſi ejus ſignificationis neminem auctorem habeam. quo factum, ut deinceps ἀέξειν, pro ἔχειν accipi cogitarim. Nam & Heſychius

Εἴσεται, ἀλλὰ μούνην σε, καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι·
Πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσασθαι
Μεσσογέως, νήσους τε· καὶ ἐν πάσῃσιν ἔσονται
Ἀρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα. καὶ μὲν ἀγυιαῖς
Ἔσσῃ καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. Ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
Μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. Βαῖνε δὲ κούρη
Λευκὸν ἔπι, Κρηταῖον ὄρος, κεκομημένον ὕλῃ.

Ἔνθεν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

35 Καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ εἴσεται.

36 Διαμετρήσασθαι] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ὀπάσω σοι μὲν τὰς λ. κοινῇ δὲ σοὶ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι πολλάς.

40 Ἐπεκρήηνε καρήατι] Ὅμηρος· ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

41 Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον] Ὄρος Κρήτης. ἑνικῶς οὕτος εἴρηκε. Λευκὰ δὲ ὄρη λέγονται πληθυντικῶς.

chius interpretatur ἀέξων, αὔξων ἢ ἔχων. Etymologic. quoque ſuturum facit ab ἔχω, ἕξω & ἀέξω. quod tamen ϛοχαϛικῶς, non καταφατικῶς dictum volo. Vulcan.

Ibid. ἀέξειν] Ita Homer. ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ. Iliad. α. Ibidem Schol. σημαίνει τὸ αὐξάνω. Ita & Latini,

& honoribus augent.

Theocrit. Πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδώνιν.

nam ἀτιτάλλω eſt αὐξάνω.

Plautus in Mercatore,

aliquid cedo,
Qui hanc vicini noſtri aram augeam.

Debet eodem referri τὸ *mactare*, id eſt *magis auctare*; ut, *mactare Deos extis*, &, *mactare aliquem infortunio*, & ſexcenta alia apud meliores Scriptores. Hinc patet quam male Vulcanius, qui ἀέξειν pro ἔχειν accipi cogitat. *Adolere* etiam eſt *augere*. Virgil.

Verbenaſque adole pingues

Ad quem locum Servius notat eſſe εὐφημισμὸν, & *adolere nihil aliud eſſe quam augere.* A. Fabri.

Vſ. 35. καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι] Mutata eſt forma orationis, quum praecedat activum verbum ἀέξειν, quod cum eodem verbo εἴσεται jungitur: nec poſſit ulla iniri ratio qua Ἀρτέμιδος καλέεσθαι accipiamus pro *invocare Dianam.* Ideo ſicut μούνην junxit cum ἀέξειν, ita μούνης ſubaudiendum puto cum Ἀρτέμιδος καλέεσθαι: & intelligendum, *quae non patientur ſe vocari urbes alius cujusquam quam Dianae.* Stephan.

Ibid. καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι] Recte monet Scholiaſtes referendum hoc eſſe ad εἴσεται: ita ut hae XXX. urbes hoc de ſe praedicare poſſint, Dianae ſumus in fide. quod ipſum elogium Henrico Stephano, & veteres interpretes, & qui hodie ſcripta ſua ei commendant, tribuere poſſunt: Henrici ſumus in fide. quippe qui nullam de eis bene merendi atque adeo honori ipſorum conſulendi, ut ejus verbis utar, occaſionem praetermittit. Perge porro, Henrice, tibi eſſe ſimilis, & fortiter ϛρατίζειν. Neque enim defuturum tibi putes aliquem, qui & privato, & publico, imo & veterum interpretum nomine tibi gratias agat, & fidem candoremque tuum, ac religioſam diligentiam poſteris notam faciat, & tibi tuisque ſcriptis mutuam operam, atque ἀμοιβαίαν χάριν praeſtet: ἕρπει γὰρ παραλλὰξ ταῦτα, ut Sophoclis verbis utar. Vulcan.

Ibid. Πολλὰς δὲ &c.] Haec cohaerent

Inſtituent, niſi te unam, Dianaeque urbes volent vocari.
Multas vero etiam communiter urbes aedificandas tibi
Mediterraneas, inſulasque dabo: in quibus omnibus
Dianae arae ſint ac luci. Praeterea viarum
Eris portuumque inſpectrix. Sic ille quidem dixit,
Dictaque rata fecit capitis nutu. Vadebat poſt puella
Ad Leucum, Cretae montem, ſilvis comantem:
Inde

rent cum praecedentibus: quippe etiam infinitivus διαμετρήσασθαι a verbo ὀπάσσω pendet. Itaque colon poſt καλέεσθαι exprimi juſſi. De verbo διαμετρήσασθαι v. ad H. in Apoll. 55. Poſt id male interpungitur vulgo. MSS. Ambr. μεσογέως.

Vſ. 36. διαμετρήσασθαι] In Scholiaſtae expoſitione cui praefixum eſt hoc verbum, pro ὀπάσω σοι μετὰ τὰς λ. repono ὀπάσω σοὶ μὲν τὰς λ. STEPHAN.

Ibid. διαμετρήσασθαι] *Dimetiendas.* h. e. quae tibi ſtatuentur, condentur, id eſt, dedicabuntur. Nam qui urbem condit, illius dimetitur ſpatium. Deo autem aut Deae urbem dimetiri ſeu condere, eſt Deo aut deae dedicare & conſecrare, ut in ejus ſit tutela. TH. GRAEV.

Vſ. 37. εἰν ἀπάσῃσιν] V. Cl. Matthaeus Sladus legit ἐν πάσῃσι, ut alius Anonymus, qui nonnullas emendationes adſcripſerat margini Pariſienſis editionis, quae apud Vaſcoſanum prodiit anno 1549. Nam prima in πάσαις producitur. TH. GRAEV.

Ibid. εἰν ἀπάσῃσι] MSS. Vat. Ambr. Reg. Voſſ. ed. Ald. ἐν, quod in ed. Vaſcoſ. correctum, non e codice, ut opinor, in εἰν, ut verſus conſtaret. Quanto melius erat, α delere ex ἀπάσῃσι, quod viris doctis rectiſſime placet, cum ſyllaba πα ſemper longa ſit, nuſpiam corripiatur. In proximo verſu pro βωμοὶ MSS. Ambr. κώμοι, frequenti in MSS. permutatione litterarum β & κ. v. H. in Del. 12.

Vſ. 38. καὶ μὲν ἀγυιαῖς] Hinc dicebatur Diana Trivia, quod praeeſſet viis & coleretur in triviis. Graecis etiam τριοδῖτις. Varr. lib. VI. de L. L. *Ab eo Trivia, quod in trivio ponitur fere in oppidis Graecis.* TH GRAEV.

Vſ. 39. καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος] Nota, portus in Dianae tutela: ſic vſ. 184. hujus hymni, τίς δὲ λιμήν; & vſ. 188. λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο. vix alibi reperies. A. FABRI.

Vſ. 40. Μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι] Sic apud Homerum, quod capite annuit Jupiter τετελεσμένον ἐστί. A. FABRI. MS. Voſſ. ἐπίκρηνε.

Vſ. 41. Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος] Verti, *Cretenſem in lucum.* aut ſi mavis *Leucum*, ut vult Scholiaſtes. VULCAN.

Ibid. Λευκὸν] Forſan nomen montis. A. FABRI.

Ibid. Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος &c.] Utique mons erat in parte occidentali inſulae Cretae, & habebat longitudinem ſtadiorum trecentorum: ac crepidinem quaſi quandam, mari objectam, ſtatuebat, in anguſtum deſinentem. *Albus* dictus, quia ſumma ejus juga ſemper nivibus alberent, ut teſtis eſt Theophraſtus lib. IV. hiſt. Plant. cap. I. ἐν Κρήτῃ γοῦν φασιν ἐν τοῖς Ἰδαίοις ὄρεσι, καὶ ἐν τοῖς Λευκοῖς καλουμένοις, ἐπὶ τῶν ἄκρων ὅπερ οὐδέποτε λείπει χιών, κυπάριττον εἶναι. *Itaque in Creta ajunt, in Idaeis montibus, atque Albis appellatis, in culminibus, ubi nix nunquam deficit, cupreſſum eſſe.* Vide plura de his montibus apud Meurſ. in Creta. Imitatus eſt hunc locum Catullus:

Comata ſilva nam Cytberio in jugo
Loquente ſaepe ſibilum edidit coma.

TH. GRAEV.

Ibid. ὄρος κεκομημένον ὕλῃ] Sylvoſum, & ut Ovidius ait, *Opertum arboribus.* VULC.

Ibid.

Ἔνθεν ἐπ' Ὠκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
Χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθύς,
Οὕνεκα θυγατέρας Λητωΐδι πέμπεν ἀμορβούς.
Αὖθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε. τοὺς μὲν ἔτετμε
Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
Οὔνομά οἱ Μελιγουνίς) ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο
Ἑσταότας περὶ μύδρον. ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον·
Ἱππείην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην.
Αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα,

Πρηό-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

44 Χαῖρε δὲ Καίρατος] Ποταμὸς Κρήτης, καὶ πόλις ἡ Καίρατος, οὕτω λεγομένη.

45 Ἀμορβοὺς] Ἀκολούθους· παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι.

46 Τοὺς μὲν ἔτετμε] Τὸ ἑξῆς, τοὺς μὲν ἔτετμεν ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο. νῆσος δέ ἐστιν ἡ Λιπάρα Σικελίας, ἔνθα ἦν τὰ χαλκεῖα Ἡφαίστου. ἔστι δὲ μία τῶν Αἰολίδων. λέγεται δέ, ὅτι σίδηρα διάφορα θέντες ἐν αὐτῇ ναῦται, ἕωθεν εὑρήκασιν αὐτὰ ἐκ τῆς ἀναδόσεως τοῦ πυρὸς πεπανθέντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ἡ νῆσος Λιπάρα, διὰ τὸ αὐτὰ διάφορα ὄντα, ἓν γένεσθαι.

49 Μύδρον] Σίδηρον πεπυρακτωμένον, παρὰ τὸ μύδεσθαι καὶ διαρρεῖν.

Ibid. κεκομημένον ὕλῃ] Hinc Latini nemoribus comam fecere:

aut nemorum coma
Quaecumque aut gelido prominet Algido,
Nigris aut Erymanthi
Sylvis. —— Horat. A. Fabri.

Vſ. 44. Τηθύς] Cave *Tethyn* & *Thetin* confundas; illa enim Oceani uxor, haec Nerei filia, Pelei uxor, non Neptuni. Hunc errorem erravit ſummus vir Salmaſius ad Plautum in Trinummo Act. 4. Scen. 1. vſ. 1.

Salſipotenti & multipotenti Jovis
fratri & Nerei Neptuni
Laetus, lubens laudes ago.

ubi legendum putat, *Nereine Neptuni*, & addit, *Nereine Neptuni uxor, quae vocatur Thetis Poëtae:* & ibi fallitur. nam, ut jam dixi, Thetis Neptuni uxor non fuit, ſed Oceani conjux Tethys; Thetis vero Pelei uxor. Hunc autem verſum Plauti ego ſic explico: *Laetus lubens laudes ago ſalſipotenti & multipotenti fratri Jovis & Nerei* (in Dativo) *Neptuni*, ſubaudi filio, ut dicitur, Alexander Philippi. At inquies, Nereus Ponti, non Neptuni filius eſt. perinde eſt; nam Pontus & Neptunus confunduntur. A. Fabri.

Vſ. 45. ἀμορβοὺς] Suidas: Ἀμορβός. ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν. ἀμορμὸς, καὶ ἀμορβός. nam Graece facile μ in β mutatur, ut ἐπιστομίζειν, ἐπιστοβίζειν, & ſexcenta alia. A. Fabri.

Vſ. 47. Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ] Officinae Vulcani pulcherrimam deſcriptionem vide apud Virgilium lib. 8. Aeneid. & apud Homerum Ἰλιάδ. σ. qui

Inde ad Oceanum, multasque ſibi legit nymphas,
Omnes novennes, omnes adhuc impuberes puellas.
Valde autem gaudebat Caeratus amnis, gaudebatque Tethys,
Cum filias Latoniae mitteret comites.
Mox ad Cyclopas perrexit: quos illa quidem reperit
In Lipara inſula (Liparae novum eſt nomen, ſed tunc erat
Ei nomen Meligunidi) ad incudem Vulcani,
Stantes circa ferrum candens. Properabatur enim ipſis grave opus:
Equis Neptuni fabricabantur aquarium.
Nymphae autem pertimuerunt, cum viderent horrenda monſtra,

Fugis

qui eam in caelo conſtituit. Vulc.

Ibid. *Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ, Λιπάρη νέον*] Hunc verſum primus e MS. reſtituit Guliel. Canterus, cum in vulgaribus editionibus antea legeretur: *Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ νέον*, &c. Th. Graev. Immo Edd. Ald. Froben. Benen. integrum verſum habent. In una ed. Vaſcoſ. alterum *Λιπάρη* operarum errore omiſſum eſt.

Ibid. *ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο*] Corrige Scholiaſtem: ubi legitur *ὑπ' ἄκμοσιν*, lege *ἐπ'*, error eſt Typographi. A. Fabri.

Vſ. 49. *Ἑσταότας περὶ μύδρον*] Maſſam ferri candentis, unde *μυδροκτύπος χαλκεύς*. Virg. lib. 4. Georg.

Ac veluti lentis Cyclopes fulmina maſſis
Cum properant.

quod explicat illud Callimachi, *ἐπείγοντες μέγα ἔργον*. Anaxagoras, auctore Diogene Laërtio, impietatis inſimulatus eſt, quod ſolem dixerit *μύδρον διάπυρον*. Lycophron hanc appellationem etiam auro tribuit:

Λῦθις τὸν ἀντίποινον ἐκχέας ἴσον
Πακτώλιον σταθμοῖσι τηλαυγῆ μύδρον.

quos verſus ita reddidit V. C. Joſeph. Scaliger:

Et rurſus aequipendium redhoſtiens
Rodi micantis in ſtatera auraria.

Familiarius, meus ille utinam non olim Guilielmus Canterus,

Rurſumque pro redemtione aequilibrem
Pactoliam effundens claram laminam. Vulcan.

Ibid. *Ἑσταότας περὶ μύδρον*] *Μύδρος*, interprete Heſychio, eſt *σίδηρος πεπυρωμένος*. Deducit Scholiaſtes Aeſchyli *παρὰ τὸ μὴ, καὶ τὸ ὕδωρ*, uti Nobiliſſimus Stanlejus ad illum Tragicum annotavit. Th. Graev.

Ibid. Senſus totius apertus eſt. Sed incommodior eſt ſtructura orationis ex eo, quod poſt *reperit ſtantes circa maſſam ferri* ſequitur abrupte *equeſtre fabricabantur aquarium.* Igitur valde arridet Hemſterhuſii, Viri Cel. ſententia, ſic locum conſtituentis:

—— Μελιγουνίς. ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο
Ἑσταότες περὶ μύδρον (ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον)
Ἱππείην τετύκοντο &c.

Interpunctio plane talis exhibetur ab Aldo. Forte & a Callimacho eſt *ἐπ' ἄκμοσι δ' Ἡφαίστοιο*. Ita melius cohaeret oratio.

Vſ. 50. *ποτιστρην*] Infra verſ. 167. *ὑπολῃνίδας* vocat *ποτιστρας* in quibus adaquabant cervae Dianae. Vulc.

Vſ. 51. *ὅπως ἴδον*] Quemadmodum Latini, *ut* pro *poſtquam; ut vidi, ut perii.* Graeci, *ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην.* ſic *ὅπως* dicitur pro *ὡς*. A. Fabri.

Ibid.

Jugis Oſſae ſimilia: omnibus enim ſub fronte
Oculus unus, clypeo par quadruplici,
Horrendum micans: & cum ſtrepitum audirent
Incudis ſonantis, vaſtumque ſpiritum
Follium, ipſorumque (Cyclopum) gravem gemitum. Reſonabat enim Aetna,
Itemque reſonabat Trinacria, Sicanorum ſedes: reſonabat etiam vicina

Ita-

num incudis, flatum follium, ipſorum Cyclopum gemitum. Haec tria qualem ſtrepitum ediderint, ab effectu deſcribitur vſ. 56. cf. vſ. 62. Jam ſi ſumamus, ἐπεὶ eſſe verum, intelligenda eſſet parentheſis, qualis ante eſt, qua ratio praecedentis membri redderetur. Enimvero quomodo haec cohaerent: Territae ſunt, cum audirent fragorem incudis, nam (ἐπεὶ) valde magnus flatus follium erat &c. In tanta evidentia non dubitavi hanc correctionem in textum recipere. Αὐτῶν, ut dixi, referendum ad Cyclopas, nec ullo modo cum Tan. Fabro tentandum ἀκλῶν. Non perſpiciebat nexum orationis vir ille doctiſſimus. Nondum hic eſt ſermo de terrae motu, qui exiſtit malleorum ictibus. Pro ἄημα MS. Voſſ. ἀκμαζε.

Vſ. 56. αὐτῶν τε βαρὺν στόνον] Repetendum eſſe verbum ἔδδεισαν ait ſcholiaſtes. Qua in re fallitur, quum hos accuſativos ἄημα & στόνον cum adjectivis quae illis ſunt adjuncta, referri eodem neceſſe ſit quo & accuſativum δοῦπον: nimirum ad verbum ἄκουσαν. Ita enim procedit haec oratio: αἱ νύμφαι ἔδδεισαν ὅπως ἴδον πέλωρα αἰνὰ, καὶ ὁππότε ἄκουσαν δοῦπον καὶ ἐπεὶ ἄκουσαν στόνον Caeterum ſcio jungi etiam φυσάων cum αὐτῶν: ſed multo rectius (meo quidem judicio) ſicut ἄημα follibus, ita στόνον ipſis Cyclopibus, non follibus eorum, tribuemus. STEPHAN.

Ibid. αὐτῶν τε βαρὺν στόνον] Primus hunc locum tentavit, & reſtituit Pater meus; legit enim ἀκλῶν τε βαρὺν στόνον. & re vera quo referas τὸ γὰρ quod addit Callimach.

—— αὖε γὰρ Αἴτνη,
Αὖε δὲ Τρινακρίη, Σικανῶν ἕδος,
αὖε δὲ γείτων
Ἰταλίη, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος
ἀΰτει.

niſi ſit ratio τοῦ ἀκλῶν. Et inquies: Pater tuus etiam Aetnam εἰς ἄκλας ἀναγράφεται. nonne etiam id Veteres fecere? Aeſchylus in Prometh. deſmot. pag. 27. Edit. Steph.

Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας
Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου
Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις, &c.

Idem & Lucianus in Dialogo Doridis & Galateae: Pindarus autem in Pyth. Od. 1. vſ. 43. ait, *flammam e monte in mare proximum deferri*,

—— ἀλλ' ἐν ὄρφναισι πέτρας
φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖαν
φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.

A. FABRI.

Ibid. Nolim a librorum omnium lectione recedere, nec cum Stephano ſonos tribuere gigantibus, cum ſic vocet ſonitum, quem edunt folles & incudes, uti apparet ex imitatione Virgilii in Aetnae deſcriptione:

Antra Aetnaea ſonant, validique incudibus ignes
Auditi referunt gemitum.

TH. GRAEV.

Ibid. αὖε γὰρ Αἴτνη] Elegans ἀναδίπλωσις & onomatopoeia in verbo αὖε. Virgilius aliis atque aliis verbis in Aetnae ſtrepitu explicando uſus eſt:

Antra Aetnaea ſonant, validique incudibus ignes
Auditi referunt gemitum, ſtriduntque cavernis
Stricturae chalybum, & fornacibus ignis anhelat. VULCAN.

Ibid. αὖε γάρ] Haec referenda ſunt ad ſequentia hoc ſenſu: cum Cyclopes cuderent ferrum, Aetna cum tota Sicilia concutiebatur. Itaque non maxima diſtinctio eſſe debet poſt ἀΰ-

F τει,

Ἰταλίη, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος ἄϋτει,
Εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
Ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἠὲ σίδηρον,
Ἀμβολαδὶς τετύποντες, ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν.
Τῶ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι
Οὔτ' ἄντην ἰδέειν, οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι.

Οὐ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

58 Κύρνος] Νῆσος ἀντικρὺ τῆς Σικελίας ἡ Κύρνος ἐστί.

59 Εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας] Τὸ ἑξῆς, ἐπεὶ μέγα πολύ τ' ἄημα, εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας. λέγει δὲ τὰς σφύρας, ῥαιστῆρας, παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ φθείρειν τὰ ὑποπίπτοντα.

61 Ἀμβολαδὶς] Ἐκ διαδοχῆς.

62 Ἀκηδέες] Ἄφοβοι.

τει, ſed comma tantum. Pro Τρινακρίη MSS. Ambr. Τρινακίη, item ed. Froben. in qua videtur eſſe vitium operarum.

Vſ. 58. ἐπὶ Κύρνος ἄϋτει] Junge ἐπὶ cum ἄϋτει. huic στόνῳ ἀκτῶν aſſonabat, reſponſabat, quod in oppoſitis littoribus fit. Schol. Κύρνος νῆσος ἀντικρὺ τῆς Σικελίας: melius aliquanto dixiſſet, ἀντικρὺ τῆς Ἰταλίας. eſt enim Corſica, praeſertim in hac deſcriptione. A. FABRI. MS. Voſſ. Κέρνος.

Vſ. 59. Εὖθ' οἵγε ῥαιστῆρας ἀειρ.] Ait ſcholiaſtes hunc eſſe ordinem, ἐπεὶ μέγα πολύ τ' ἄημα, εὖθ' οἵγε ῥαιστῆρας, &c. quum non ab illo loco aliquantum remoto pendeant haec verba, ſed tantum a praecedente verſu: ita ut poſt ἄϋτει ponenda ſit duntaxat hypoſtigme. STEPHAN.

Ibid. Εὖθ' οἵ γε &c.] MSS. Ambr. οἵγε ῥραστῆρας. Poſt edd. Ald. Vaſcoſ. ζείοντα καμινόθεν. Denique nulla parentheſis in ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν, notatur e libris vett. nec eſſe poteſt. Nullum enim eſſet verbum, quo participia ἀειράμενοι & τετύποντες fulcirentur. Itaque & hic ſcripſi ἐπὶ μέγα, Stanleji ἐπ' ἄμμιγα valde probat vir quidam eruditiſſimus. Ἄμμιγα, quo verbo ſaepiſſime in remediorum formulis utitur Nicander, nihil aliud eſt niſi *miſcendo*, ut ἀναμίγδην, idemque eſt ἐπ' ἄμμιγα, ut ἐπὶ δηρὸν nihil aliud quam δηρὸν, non autem *in numerum*. Non dubito tamen, quin in hac ſententia eſſe poſſit ἐπ' ἄμμιγα: ſed id nihil aliud hic eſſe poteſt quam *alternis*. Enimvero id jam exprimit ἀμβολαδὶς, ſi quidem id eſt, ut Scholiaſtes interpretatur, ἐκ διαδοχῆς: qua ratione exiſteret frigidiſſima tautologia. Atque ita cepit ἀμβολαδὶς Floridus Sabinus, qui hunc verſum expreſſit: *Perque vicem connixi id pulſavere Cyclopes*: cui nihil de correctione ἐπ' ἄμμιγα ſuboluit. Sed fatendum eſt, nulla idonea auctoritate doceri poſſe, ἀμβολαδὶς eſſe *alternis*, videturque potius eſſe *ſumma vi*, *elatis alte brachiis*. Nam ἀμβολάδην etiam apud Herodotum eſt καθ' ὑπερβολὴν IV. 182. ut recte interpretatur Suidas: & ἀμβολὴ eſt *terra alte egeſta*, *agger*, ap. Xenoph. Exp. Cyr. V. p. 362. itemque ἀμβολὰς in Cyrop. VII. p. 523.

Vſ. 61. ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν] Orationis curſum impedit particula ἐπεὶ, & tantum negotii exhibet ut quidam cum τετύποντες ſubaudiant ἦσαν, & poſt μοχθήσειαν ſuſpenſam ſententiam relinquant, atque ad alia non ſatis legitima auxilia confugiant: ego vero malim, ut impedimentum tollatur, atque adeo locus ex difficili facilis reddatur, ſcribere ἐπὶ μέγα: quod dicatur eodem modo quo ἐπὶ μακρὸν, vel ἐπὶ μακράν, & ἐπὶ πολύ. ut ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν, idem valeat

quod

Italia, magnumque ſonum reddebat Corſica,
Cum illi, malleis ſuper humeros elatis,
Aut aes candens e camino, aut ferrum,
Summa vi tundentes, ſtrenue laborarent.
Propterea ipſos non ſuſtinebant ſine timore Oceaninae
Aut contra intueri, aut ſtrepitum auribus haurire.

Nec

quod *μεγάλως μοχθήσειαν*: Neque vero timendum fuerit ne non ſtet verſus, ſcribendo *ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν*: quum hic poëta, ſicut alii (Homeri ipſius exemplo) ſequente litera *μ*, ſyllabam producat quam alioqui corriperet: ut in iſto verſu, qui eſt 150. hujus hymni, videre eſt,

> *Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅτε χλούνην.*

Sic autem in praecedentibus, producitur poſterior ſyllaba praepoſitionis *ἐνὶ* ante λ, verſu 4.

> *Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ. Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν.*

quum tamen ad vitandam illam licentiam (ſi vocari debet licentia) potuiſſet dicere *ἐν*. Sed ipſum etiam Homerum paulo ante oſtendi ſcripſiſſe, *Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ ἐν τραφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ*: ubi poſterior ejusdem praepoſitionis ſyllaba ob ſequentem literam *μ* producitur. quum poſſet, ſcribendo *τράφη* & *ἐν*, hanc producendae iſtius ſyllabae neceſſitatem vitare, hoc modo, *Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ*. Caeterum quum elegantiſſima ſit tota haec Cyclopum opus in officina ſua facientium deſcriptio, ſed quaedam in ea negotium nonnullis (ut dixi) exhibeant, nunc, poſtquam omnia impedimenta removiſſe mihi videor, ad ejus interpretationem veniam: *Diana ad Cyclopes quum veniſſet, eos invenit in Lipara inſula (Lipara recens dicta, quum ei tum temporis nomen eſſet Meligunis) apud incudes Vulcani, circumſtantes candentem ferri maſſam. Properabatur enim magnum opus, quum Neptuno aquatorium equinum fabricarentur. Sed nymphae expaveſcere coeperunt ſimulatque aſpexerunt horrenda illa monſtra (nam juga Oſſae montis magnitudine aequabant, & omnibus ſub ſupercilio erant oculi unicam pupillam habentes, aequales clypeo ex quatuor tergoribus boum confecto, colore caeſio non ſine quodam horrore micantes) atque ubi ſtrepitum incudis reſonantis, ubi etiam magnum multumque flatum follium, nec non ipſorum [Cyclopum] gravem gemitum audiverunt. Reſonabat enim Aetna, reſonabat Trinacria, Sicanorum ſedes: reſonabat & vicina Italia, nec non Cyrnus magnum clamorem edebat, quum illi ſublatis ſuper humeros malleis, aut aes aut ferrum candens e camino [extractum] alternis tundentes, ingentem laborem exhaurirent. Quare non ſine pavore potuerunt eos intueri Oceaninae, nec ſtrepitum auribus percipere.* Nemo, ut opinor, qui hanc meam interpretationem conſideraverit, orationis iſtius membra cohaerere ita debere negabit: ideoque nec meam illam emendationem (ut opinor) repudiabit: donec alia quaepiam lectio proferatur, qua nihilo magis quam iſta, orationis curſus (ut ita dicam) impediatur. STEPHAN.

Ibid. *ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν*] Nobiliſſimus Stanlejus in Prom. Vinctum Aeſchyli mavult legi *ἐπ' ἄμμιγα μοχθήσειαν*. quod Virgilius *in numerum*, hoc eſt, quod idem Callimachus *αἰράων ἔργα* vocat apud Etymologum, in voce *αἶρα*,

> —— *λάθεν δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις Στρέφον αἰράων ἔργα διδασκόμενοι.*

ubi *αἶραν σφαῖραν* interpretatur Etymologus, & ita quidem Suidas; ſed utrobique legendum *σφυρά*, quod & aliis innotuit. quae ſequuntur apud Etymologum demonſtrant: *τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ῥαιστὴρ λέγεται.* Heſych. *Αἶρα, σφυρά, ἀξίνη.* TH. GRAEV.

Vſ. 62. *Τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν*] Male vertunt: *Hic ipſos non potuerunt.* *τῷ* hic eſt *διότι*, ut ſaepius apud Homerum. TH. GRAEV.

Vſ. 63. *Οὔτ' ἄντην ἰδέειν*] Sic *ἀντιβλέπειν* apud Julian. in Caeſarib. *Οὐδὲ*-

Οὐ νέμεσις· κείνους δὲ καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαὶ
Οὐδέποτ᾽ ἀφεικτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες.
Ἀλλ᾽ ὅτε κουράων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Ἄργην, ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ἔρχεται Ἑρμείης, σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ.

Αὐ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

69 Αἰθῇ] Τῇ κεκαυμένῃ, τῇ μελαίνῃ.

να γὰρ τῶν οἱ ἀπαντώντων ἀντιβλέπειν ἠξίου, i. e. *noluit, ut aliquis eorum, qui ei obviam veniebant, adverſis oculis eum intueri poſſet.* & epiſt. 41. ᾧ καὶ ὀρθέντι μόνον ἀντιβλέπειν δυσχερές. h. e. *quem vel adſpicientem reſpicere difficile eſt.* Apollon. Argonaut. lib. 2. vſ. 683.

— οὐδέ τις ἔτλη
Ἄντιον αὐγάσασθαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο.

h. e. *nec erat qui auderet contra obtueri honeſtam Dei faciem.* Heſiod.

οὐδέ τις αὐτὸν
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν.

Neque quiſquam ipſum ſuſtinet ex adverſo aſpiciens prope ire. uti annotavit vir Illuſtris Spanhemius ad Juliani Caeſares. Th. Graev.

Vſ 64. Οὐ νέμεσις·] *Nec mirum eſt.* Formula Homerica Il. Γ. 156. ubi v. Schol. & Barneſ. Illuſtrat eam & ſummus Hemſterhuſius ad Lucian. dial. mort. 18.

Vſ. 66. τεύχοι] Siquis τεύχει malit ſcribere, illi aſſentiar. quanquam adverbium hoc infra verſ. 150. cum optativo jungitur, praecedente indicativo ut hic ſequente. Stephan. MS. Voſſ. τεύχει.

Vſ. 67. Κύκλωπας] Innuit Callimachus Deorum coeleſtium puellas, ubi patri vel matri moleſtae ſunt, ſolere deterreri ciendo Cyclopas a quibus vorentur; & quia Cyclopibus in coelo ſedes non eſt, venit Mercurius ex quodam receſſu, qui facie fuligine illita illis terriculamentum objicit. At vero homines *Manducum* habebant quo infantes terrerent, & *lupum*, ut notat Donatus in illud Terentii, *lupus in fabula:* ejuſmodi terriculamenta Graeci μορμολύκεια vocabant; quae vox a lupi mentione originem traxit, & a voce μορμώ: quoties enim opprimere vagitum clamoremve puerorum vellent, dicere ſolebant μορμώ aut λύκος. cujus poſterioris exemplum eſt apud Aeſopum alicubi: prioris vero apud Theocrit. Idyll. 15. vſ. 40. cum enim mulier ſpectatum Adonidis feſtum iret, & nollet ſecum puerum portare, ait:

Οὐκ ἀξῶ τὸ τέκνον. μορμώ, δάκνει ἵππος.

hodie autem Lupum retinuimus; pro μορμώ vero vetulas ſolemus advocare. A. Fabri.

Ibid. καλιστρεῖ] Κάλω, καλέω, καλιστέω, καλιστρέω. A. Fabri.

Vſ. 69. Ἔρχεται Ἑρμείης] D. Heinſius corrigebat ἐρκείης, ad Heſych. in Ἑρκεῖαι. Sed illud vocabulum eſt nihili & corruptum, ut praeclare vidit ſummus Albertus. Ingenioſius & melius eſt quod Cl. Ruhnkenio placet Ep. Crit. II. p. 25. ἐρξείης, *caſtigator.* Sed nec hoc probare poſſum. Mater vocat terrendae filiae cauſſa Argen aut Steropen, Cyclopas: ſicuti Romanae feminae Hannibalem. At illi venire non poſſunt. Itaque eorum loco venit alius gerens ſpeciem Cyclopis Vulcanii. Unde patet, non nomen adpellativum, ſed proprium deſiderari ejus, qui ea ſpecie venit terrendi cauſſa & coërcendi. Eam perſonam autem quis ſuſtineat niſi miniſter ille Deorum Mercurius. Ruhnkenium movet hoc, quod ita in caelum res transferatur, quod fieri non poſſit. Nam in caelo nullas eſſe Deas, quae puellas habeant, nullas eſſe Deorum cae-

le-

Nec mirum: illos enim etiam non admodum adhuc parvae
Nunquam ſine horrore aſpiciunt Deorum filiae.
Sed cum puellarum aliqua matri non paret,
Mater quidem Cyclopas adverſus filiam advocat,
Argen aut Steropen. Tum ex interiori domo
Venit Mercurius, fuligine oblitus atra,

Sta-

leſtium: qui etſi multos liberos habuerint, tamen omnes fuiſſe e mortalibus genitas, quae in terris degerent. Itaque heroum filios intelligi. Haec rectiſſime dicuntur. Sed bene Spanhemius monuit, non caeleſtem illum Mercurium intelligi, miniſtrum caeleſtium Deorum, verum alium, terreſtrem, cujus eſt diſerta mentio apud Servium ad Virg. Aen. IV. 577. Huic igitur quare hoc munus apud heroinas tribui non poſſit, non video.

Ibid. *σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ*] Non dubito quin reponendum ſit *κεχρισμένος*, ſicut antea in mea editione poëtarum heroicorum admonui. STEPHAN.

Ibid. *σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ*] Non male legatur *κεχρισμένος*. VULCAN.

Ibid. *κεχρημένος*] Credo ex *χράω* effictum *χραίνω*, & ex primigenio illo natum hoc noſtrum *κεχρημένος*; fortaſſe etiam ex *κεχραμμένος*, Ionicum formavit *κεχρημμένος*, a quo, rejecto τῷ μ, *κεχρημένος*. Stephanus vult legi *κεχρισμένος*. A. FABRI.

Ibid. *κεχρημένος*] Legendum cenſeo *κεχριμένος* pro *κεχρισμένος*. ut *χρίμα* pro *χρίσμα* infra: alioquin plane nove locutus eſt. Sic apud Heſiodum *κεκονιμένος* pro *κεκονισμένος*. Hoc & viro docto in mentem venit, qui ad editionem Vaſcoſani ſic legendum cenſuerat. TH. GRAEV.

Ibid. *σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ*] Varie ſollicitatur ab hominibus eruditis. Equidem nihil exiſtimo tentandum: quod ut manifeſtum fiat, ſpectari debet uſus in verbo *χρῆσθαι* multiplex, & ad diverſas ſignificandi ſpecies eleganter inflexus; ſic tamen, ut mutua cunctarum cognatio ſatis adpareat. Dicitur aliquis *χρῆσθαι* iis rebus facultatibusve ſeu propriis atque inſitis, ſive externis, quas habet, adquirit, uſurpat; in quibus tractandis efficiendisque verſatur; quae denique ei accidunt & eveniunt quacumque ratione. Obvia ſunt *χρῆσθαι φύσει ἀγαθῇ, λαμπρᾷ, φαύλῃ, ἐκλύτῳ*, nec, quae ejusmodi ſunt longe plura, exemplis indigent. *Δυσκαθέκτῳ ὁρμῇ, μᾶλλον δὲ λύσσῃ χρώμενοι* falſus Phalaris habet Ep. 77. Hyperides *δεισιδαιμονῆσαι ἐποίησε τοὺς δικαστὰς τὴν ζάκορον Ἀφροδίτης ἐλέῳ χρησαμένους μὴ ἀποκτεῖναι*, *religionem judicibus injecit, abſterruitque, ne Phrynem miſericordia moti capitis damnarent*, apud Athenaeum XIII. p. 590. E. *δύο ἀθληταὶ ἰσοῤῥόπῳ κεχρημένοι ἀλκῇ*, *bini athletae aequali inter ſe corporum robore contendentes:* Phil. J. p. 882. B. & *μειράκια ἡλικίᾳ εὐολίσθῳ χρώμενα* E. *βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο ἀπλέτῳ* Herodot. VIII, 99. Ariſtotele teſte Phocaeenſes, qui longe lateque mercaturam exercebant, *ἐμπορίᾳ χρώμενοι ἔκτισαν Μασσαλίαν* apud Athen. XIII. p. 576. A. parique modo XV. p. 675. F. & p. 672. B. Tyrrheni *λῃστρικῷ βίῳ χρώμενοι*. Sic *βίῳ χρῆσθαι* ſimpliciter *vitam degere*: *τέλει τοῦ βίου χρήσασθαι*, *vitam finire*, Epiphan. Panar. p. 620. C. Aliter & ſcite Diog. L. X, 138. *colophonem*, inquit, *operi noſtro imponamus adjectis Epicuri κυρίαις δόξαις, τέλει χρησάμενοι τῇ τῆς εὐδαιμονίας ἀρχῇ*, *qui finis principium felicitatis continet & fundamentum.* Adſinia jungamus ex Parmeniſco apud Schol. Eurip. ad Med. vſ. 273. *δυσὶ μόνοις αὐτὴν κεχρῆσθαι τέκνοις*, *binos habuiſſe Medeam ſolos liberos:* ex Phinte apud Stob. p. 444, 22. *μὴ χρέεσθαι ὀργιασμοῖς καὶ ματρωσμοῖς*; *orgiis non intereſſe nec Magnae matris ſacra domi ſine celebrare:* ex Philone J. *νυκτὶ καὶ σκότῳ*

κεχρη-

Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται. ἡ δὲ τεκούσης
Δύνει ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
Κούρα, σὺ δὲ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα,
Εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
Ἡφαίστου καλέοντος, ὅπως ὀπτήρια δοίη,
Βρόντεω σε στιβαροῖσιν ἐφεσσαμένου γονάτεσσι,
Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης,
Ὤλο-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

70 Μορμύσσεται] Ἐκφοβεῖ.
74 Ὀπτήρια δοίη] Τὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν δῶρα.

κεχρῆσθαι βαθεῖ, *nocti profundisque tenebris eſſe immerſum* p. 270. D. Imo dicimur illis etiam χρῆσθαι, quae nobis invitis & praeter optatum calamitoſe contingunt: unde illud ſatis frequens, ξυμφορᾷ χρῆσθαι· Hippocr. περὶ Ἄρθρ. p. 820. B. Artemid. Oneir. V. c. 84. Philoſtr. V. A. T. VI. c. 5. τῇ ἑαυτοῦ ἀτυχίᾳ κέχρηται Antiph. p. 326, 28. confer p. 127, 35. p. 128, 44. Proximis verſibus eam loquendi formam repetere non dubitavit Eurip. Iphig. in A. vſ. 88. Ἥμεσθ' ἀπλοίᾳ χρώμενοι κατ' Αὐλίδα· Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένῳ (ſic enim omnino legendum videtur, non κεχρημένος· mihi Agamemnoni anxio & conſilii inopi) Ἀνεῖλεν —— Diagoras πλείων ναυαγίῳ ἐχρήσατο Athen. XIII. p. 611. B. Phintonem, teſte Leonida Anth. III, 22. Ep. 82. —— πολὺ κῦμα Ὤλεσεν Ἀρκτούρου λαίλαπι χρησάμενον. Porro ad res inſuper inanimas adcommodatur, non illas ſolum, quae metonymice homines adſignificant; velut, Ἄραδος τοσαύτῃ εὐανδρίᾳ κέχρηται apud Strab. XVI. p. 1003. C. Φθίνει δόμος ἀςύτοισι δεσποτᾶν κεχρημένος Τύχαις -- Xenarch. in Athen. II. p. 63. F. οἷα φυτὸν ἀγεώργητον ἀφαυαίνεσθαι, καὶ σειρόμενον ἀγονίᾳ χρῆσθαι Philo J. de Prof. p. 468. C. ἐρίῳ ναῦς χρησαμένη πνεύματι, Pauſan. p. 647, 36. quomodo de Paride Herodot. II, 117. εὐαέϊ πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ· ſed ad alias itidem, quae ſenſu carent: cujusmodi eſt illud Herodoti IV, 50. ὕεται γὰρ ἡ γῆ . . . πάμπαν ὀλίγῳ· νιφετῷ δὲ πάντα χρᾶται· ſive τῇ γῇ adjunxeris, ſive τῷ πάντα. Congruunt in Heſych. Πηγίδα, τὴν οὐ πολλῷ ὕδατι κεχρημένην γῆν· in Cleomede Κυκλ. Θεωρ. II. p. 88. τῆς γῆς σφαιρικῷ τῷ σχήματι κεχρημένης· in Phil. J. p. 26. C. πελάγων τροπὰς ἐξαναχωρούντων, ἢ παλιρροίαις χρωμένων. Epidamnus Δίςομος dicta, ἐπεὶ ἀμφιςόμοις λιμέσιν ἐκέχρητο· Heſych. Cinnamomum Moſyium optimi generis ὄζοις συνεχέσι κεχρημένον deſcripſit Dioſcor. I, 13. Quapropter quod apud Athen. VII. p. 319. C. legitur, τῶν δὲ γραμμοποικίλων πλαγίαις τε ταῖς ῥάβδοις κεχρημένων ἰχθύων, quum mutatum irent docti Viri in κεχρωσμένων, jure Caſaubonus interceſſit, & ſcriptorum librorum auctoritatem ſecutus eſt. Sed metuo, ne faſtidio ſit exemplorum copia: eo tamen, ni fallor, valebunt, ut, quae ſingula videri poterant minus perito corrupta, nunc mutuis auxiliis integritatem ſuam tueantur. His certe conſideratis nemo facile ſubſcribet conjecturae quantumvis ingenioſiſſimae ſummi Viri κεχαρημένος in Callim. Epigr. XXXIII. reponentis: nec quisquam hoc in loco verbum exquiſite poſitum movere conabitur. In Heſychio pro Ἐγκεχρημένοι, σποδιὰς ἔχοντες. libenter patior revocari Ἐγκεχριμένοι. HEMSTERH.

Ibid. σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ] Primo hic

Statim, puellamque territat: at illa parentis
Subit ſinum, oppoſita oculis manu.
Tu autem, puella, longe maturius, cum adhuc trima eſſes,
Ubi venit (eo) Latona, te ulnis ferens,
Vocatu Vulcani, ut dona primi aſpectus daret,
Brontesque te in validis collocaſſet genubus,
Lato e pectore hirſutos prendens pilos

hic verſus cum ſequente cohaeret, ut videatur eſſe debere ἐλθὼν —— *μορμύσσεται*: & in edd. Aldi & Vaſcoſ. tantum eſt colon poſt *αἰθῆ* (quod ibi vitioſe eſt *αἴθη*.) Itaque ſuſpicor, excidiſſe τε poſt *σποδιῆ*. Ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῇ τε κεχρημένος, *venit Mercurius, atraque fuligine tinctus, terret adſpectu puellam.* Deinde pro κεχρημένος docti viri legi volunt κεχριμένος, pro κεχρισμένος, ut H. in L. P. χρῖμα pro χρίσμα. Qui putant κεχρημένος poſſe eſſe Ionicum pro κεχραμμένος a χραίνω, non vident, α in hac forma verborum & in hoc tempore non mutari ab Ionibus in η. In ed. Ald. eſt κεχρεμένος. Hoc poteſt eſſe vitioſe pro κεχρημένος, cum paſſim ibi & in MSS. ſit ε pro η. Sed poteſt etiam eſſe pro κεχρειμένος, idque pro κεχριμένος, ut alibi in his eſt confuſio in eadem editione, ut paullo ante καμεινόθεν pro καμινόθεν. Caeterum pariter κεχρημένος pro *ſordidatus* occurrit in epigr. Callim. XXXIII. 3. Στίβη καὶ νιφετῷ κεχρημένος, *plenus, ſordidatus*. in eoque nil mutandum. Eſt enim ductum ex Herodoto IV. 50. νιφετῷ δὲ πάντα χρᾶται. Nam in epigrammate quidem κεχριμένος locum non habet. Quod autem Arnaldus putat, χρῆσθαι eſſe etiam *ungi* apud Athenaeum, quem locum habet Spanhemius, in eo parum vidit. Nam χρῆσθαι ἐλαίῳ generalius eſt, & de quocumque uſu olei dicitur. Nec in loco Athenaei eſt *ungi oleo*, ſed uti oleo vero, non, ut Venus, unguento; quo modo Gregor. Naz. Orat. II. in Julian. p. 97. dixit: ἀντ' ἐσόπτρου χρησαμένη τῷ ὕδατι, ubi χρῆσθαι ὕδατι non eſt inſpicere aquam, ſed uti aqua ad contuendum os ſuum.

Vſ. 70. μορμύσσεται] ἐμβριμᾶται. quod & μορμολύττεσθαι, & μορμολύξασθαι dicitur. Fictitia vox terriculamento ſignificando accommodata. Unde & larvae quibus Tragoedi uti ſolent μορμολύκεια dicuntur, voce Ariſtophani uſitata. quo nomine & Lamiam appellatam & τὰ φοβερὰ, auctor eſt Suidas. Sed & μόρμονας, πλάνητας δαίμονας interpretatur Heſychius. VULCAN.

Ibid. ἡ δὲ τεκοῦσης] Eſt elegans imitatio loci Homerici Il. Z. 467. ut etiam vidit Ruhnkenius l. c. qui & ſimilia loca attulit.

Vſ. 74. ὅπως ὀπτήρια δοίη] Pretium ſive praemium quod datur ſpectandi cauſa ὀπτήριον dicitur. Dicuntur & ὀπτήρια, τὰ ἐν τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. Sunt vero Ἀνακαλυπτήρια, quando ſponſa primum educitur, tertio videlicet die. VULCAN.

Ibid. ὅπως ὀπτήρια δοίη] Sic apud Nonnum Dionyſiac. lib. V. vſ. 147.

> Ἡφαίστου σοφὸν ἔργον, ὅπερ κάμε Κυπρογενείῃ,
> Τοξευτῆρος ἔρωτος ὅπως ὀπτήριον εἴη.

h. e.

> *Vulcani ingenioſum artificium quod fecerat Veneri,*
> *Sagittarii amoris ut ſpectaculorum munus eſſet.* TH. GRAEV.

Ibid. ὀπτήρια] Ad locnm Aeſchyli in Eumenid. a Spanhemio allatum vid. Stanleium.

Vſ. 75. Βρόντεω σε] Concinnius mihi videtur τε vel potius δέ.

Ὤλοψας δὲ βίηφι· τὸ δ' ἄτριχον εἰσέτι καὶ νῦν
Μεσσάτιον στέρνοιο μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρσῃ
Φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ.
Τῷ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο τῆμος·
Κύκλωπες, ἦ μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον,
Ἠδ' ἰοὺς, κοίλην τε κατακληῗδα βελέμνων
Τεύξατε. καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωῒας, ὥσπερ Ἀπόλλων.
Αἰ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μονιὸν δάκος ἤ τι πέλωρον

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ. Θη-

77 Ὤλοψας] Ἀπέτιλας, ἐλέπισας.

79 Κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ] Πάθος περὶ τὴν κεφαλὴν γινόμενον· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζώου. τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο λέγεται ὅτι ἔνθα ἂν οὐρήσῃ, ἄγονος ὁ τόπος τῷ ἔτει ἐκείνῳ γίγνεται.

81 Κυδώνιον] Ἔθνος Κρήτης. ἀφ' οὗ Κρητικόν.

82 Κατακληῗδα] Τὴν φαρέτραν.

84 Μόνιον δάκος] Κατὰ μόνας νεμόμενον.

Vſ. 77. Ὤλοψας δὲ βίηφι] ὀλοπτεῖν, vel ut alii ὀλοφεῖν, idem eſt quod τίλλειν, vellere. VULCAN. A. FABRI.

Ibid. Ὤλοψας] MS. Voſſ. ἔλοψας. Orion Thebanus MS. περὶ ἐτυμολογιῶν· Ὀλοφυρόμενος κυρίως τὸ μετὰ τιλμοῦ τῶν τρίχων κλαίειν. Καλλίμαχός φησι· ὠλόψατο χαίτας, ἀντὶ τοῦ ἔτιλλεν. quae verba mihi excerpſit Cel. Ruhnkenius. Grammaticus eruditus memoriter laudavit verba Callimachi, ut facile intelligitur, volens indicare ὀλοφύρεσθαι eſſe aut ab ὀλόπτω, aut a verbo ejusdem ſignificationis & originis: niſi Antipatrum potius voluit nominare, cujus eſt hoc ἐὰν ὠλόψατο χαίταν in Epigr. in Ptolemaeum Anthol. III. 7. p. 317. ex emendatione certiſſima R. Bentleji ap. Kuſterum ad Suidam in Δάψατο. Ceterum eſt haud dubie melior Orionis ratio, ut hoc obiter addam, quam Etymologi, qui eodem modo interpretatur verbum, ſed putat, eſſe ἀπὸ τοῦ ὅλως φέρειν ἑαυτὸν, errans etiam in eo, quod ὀλοφῶια putat eſſe παρὰ τὸ τοὺς φῶτας ὀλλύειν, cum ſit potius ab ὀλόφειν, quod idem eſt cum ὀλόπτειν, convellere, convellendo perdere.

Ibid. τὸ δ' ἄτριχον εἰσέτι καὶ νῦν] Obſervent hanc Cyclopum picturam, quibus pictura curae eſt & antiquitas, A. FABRI.

Vſ. 78. ὡς ὅτε κόρσην] Anonymus ad Vaſcoſan. legendum cenſet, ὡς ὅτε κόρσῃ. non male. TH. GRAEV. Quod, quia accuſativus cum verbis ex praepoſitione ἐν ſtare non poteſt, textui inferre non dubitavi.

Vſ. 79. ἐνιδρυνθεῖσα] MS. Ambr. ἐνιδρυθεῖσα. Mox vſ. 80. MS. Voſſ. edd. Flor. Ald. ceteraeque veteres προσελέξατο, quod jam vir doctus in marg. Vaſc. correxit, & in libro Ger. correctum fuiſſe monet margo Aldinae.

Vſ. 80. σφε τάδε προσελέξατο] σφε pro σφέας, hoc eſt, αὐτοὺς προσελέξατο: Pater meus legebat προσελέξαο; infra enim vſ. 86. dicit ἔννεπες, ὡπλίσσαο, & ἐξεύξαο vſ. 110. A. FABRI. Omnino legendum προσελέξαο, quod & vir doctus ad Vaſcoſani editionem obſervavit. TH. GRAEV. Similiter vſ. 87. MSS. Ambr. habent ἵκετο pro ἵκεο.

Ibid. τῆμος] Hanc vocem frigere, facile ſentiat aliquis, ſi attendat. Vir quidam doctus corrigit δαῖμον, eleganti conjectura: praeſertim cum e tertia perſona oratio convertatur in ſecundam.

Vſ. 81. Κύκλωπες, ἦ μοί τι Κυδώνιον] Ne hunc quidem locum ſic a Callimacho ſcriptum eſſe, facile mihi quisquam perſuaſerit: ſed viciſſim aliis for-

Evelliſti vi. Itaque etiam nunc depile
Medium pectus manet: veluti cum tempora
Viri inſidens comam depavit alopecia.
Itaque valde animoſa ipſos ſic tunc allocuta es:
Cyclopes, etiam mihi Cydonium, agedum, arcum,
Et ſagittas, cavamque ſagittarum thecam
Fabricate. Nam & ego Latonia ſum, ſicut Apollo.
Quod ſi ego arcu agreſtem aprum, aut aliquam grandem Fe-

fortaſſe conjecturam meam non facile probaverim, ut *νῦν μοί τι*, aut *καί μοί τι* legatur. Nec mihi ipſi certe in hac emendatione ſatisfacio. Apud Scholiaſtem porro ante ἔθνος Κρῆτης videtur deeſſe Κύδωνες, quod legitur infra, verſ. 197. STEPHAN.

Ibid. Κύκλωπες, ἦ *μοί τί* Κυδώνιον] Cum laboret verſus, non male Anonymus ad Vaſcoſani editionem legendum cenſet, quod & Stephano in mentem venerat: *Κύκλωπες, καί μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ᾽ ἄγε, τόξον*. TH. GRAEV.

Ibid. *εἰ δ᾽ ἄγε*] *φέρε* & *ἄγε*, ut & apud Latinos quandoque cum pluralivis juncta reperiuntur: apud Homerum & Ariſtoph. *εἰ δ᾽ ἄγε* eſt *ἄγε δὲ εἰ*, ſub. *θέλεις*, *age ſodes*, hoc eſt, *ſi audes*, hoc eſt, *ſi vis*. A. FABRI.

Ibid. Κύκλωπες &c.] Non verſus gratia, ut Graevius putabat, (nam caeſura producit ultimam in Κύκλωπες) ſed propter ſenſum *καὶ* corrigebant viri docti: quod & ipſum ſequerer, ſi codd. faverent. Fortaſſe tamen alicui *τὸ ἦ* pro *καὶ* ex *ἠδὲ* vel *ἠμὲν* dictum videatur ex H. in Lav. P. 122. *Μάντιν-‒ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν, Ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον.* ubi vix aliter, quam copulative accipere licet. Sed ibi eſt inter duo membra, quod hic ſecus eſt. MS. Ambr. 1. habet ἣ ἦ, alter ἢ εἰ, Voſſ. *εἴη*. Unde colligitur variatum eſſe in libris inter ἦ & *εἰ*, & Callimachum forte ſcripſiſſe: *εἰ μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ᾽ ἄγε*, repetito eleganter, ut opinor, *τῷ εἰ*. *Εἰ δ᾽ ἄγε* de pluribus dici, bene monet Clark. ad Hom. Il. Z. 375. ſed argutatur in ellipſi. Pro Κυδώνιον MS. Voſſ. *κ᾽ ἐδώνιον*.

Vſ. 84. *Αἱ δέ κ᾽*] Non dubitem ſcribendum eſſe *εἰ*. Multi hoc initio verſus apud Homerum, niſi malis vel *ἂν* aut *ἐὰν* monoſyllabice pronunciatum. Etſi enim *αἰ* pro *εἰ* occurrit ap. Homerum & alios, tamen id fit tantum in formulis optandi, & cum *γὰρ* vel *θε*, *αἴθε* vel *αἰγὰρ* pro *εἴθε* vel *εἰγάρ*. Vid. Suid. in Αἰγάρ. Sed ſimpliciter *αἰ* pro *εἰ* conditionaliter dici, nondum reperi.

Ibid. *μόνιον δάκος*] Heſychius *μόνιον, ὗν ἄγριον* interpretatur, *τὸν μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενον*. VULCAN.

Ibid. *μόνιον δάκος*] Μόνιος, *ſingularis*, id eſt, aper. Aelian. hiſtor. an. lib. 7. cap. 47. *Καλοῦνται δὲ καὶ τῶν ὑῶν μόνιοί τινες. Suum etiam nonnulli ſingulares vocantur.* & lib. 15. cap. 3. de thynnis Bubonicis: *καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μόνιοι. Eorum nonnulli ſuum inſtar ſingulares* (ſive *ſolitarii*) *ſunt.* Suidas: Μόνιος, *ἄγριος ὗς μεμονωμένος*. *Singularis, ſus ferus ſolitarius.* Vide plura apud magnum Bochartum de animalibus S. Scripturae. TH. GRAEV.

Ibid. *μονιὸν δάκος*] Δάκος bene interpretantur h. l. *aprum* ex Heſychio in Μονιὸς, quia fera apta cibo intelligenda, etſi *μονιὸς* etiam de aliis feris dici poteſt. Etymol. M. de urſa interpretatur. Sed de utroque verbo copioſe egit Spanhemius. *Μονιοὶ τῶν λύκων* ſunt apud Lucian. Epiſt. Saturn. §. 34. Adde Salmaſ. ad Solin. p. 664. E. & Viros doctos ad Thomam Magiſtrum in Χοῖρος. Δάκος eſt etiam apud Eurip. Troad. 284. ubi Barneſius de *viperis* proprie dici ait, de quibus & Nicander dixit Ther. 157. & alibi. Sed potius morſu nocentes beſtias proprie ſignificat, & hinc ad alias transfertur. v. Cl. Ruhnkenium Ep. Crit. II. p. 17. Quod Pſ. LXXX. 13. Spanhemius negat *μονιὸν* de apro capi

 poſſe,

Θηεῖον ἀγρεύσω, τόδε κεν Κύκλωπες ἔδοιεν.
Ἔννεπες· οἱ δ' ἐτέλεσσαν. ἄφαρ δ' ὡπλίσσαο δαῖμον·
Αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἤιες· ἵκεο δ' αὖλιν
Ἀρκαδικὴν ἔπι Πανός. ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε
Μαιναλίης, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.
Τὶν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγοὺς,
Τρεῖς δὲ παρουατίους, ἕνα δ' αἰόλον. οἵ ῥα λέοντας
Αὐ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

88 Ὁ δὲ κρέα λυγκὸς] Εἶδος θηρίου, οὗ τὸ οὖρον πήγνυται· ὃ καλοῦσι λυγκούριον.

89 Μαιναλίης] Μαίναλον, ὄρος Ἀρκαδίας.

90 Πηγοὺς] Λευκούς. καὶ Ὅμηρος, πηγεσιμάλλῳ.

posse, quia praecedat ὗς ἐκ δρυμοῦ, non cogitavit Pſalmorum rationem, in quibus ſaepe idem bis diverſis verbis dicitur: ſatis eſt praedicata eſſe diverſa. Infra vſ. 150. Χλούνην κάπρον vocat. In noſtro edd. omnes exhibent μόνιος, ſed in omnibus aliis libri habent μονιὸς, idque ſecutus ſum.

Vſ. 85. τὸ δέ κεν Κύκλωπες] τόδε κεν pro τοῦτο ἂν, aut τοῦτο δή. Sic Anonymus ad Vaſcoſanam. non male. Th. Graev. Immo τόδε eſt lectio Aldinae, operarum vitio mutata in ed. Vaſcoſ. Unde reſtituimus.

Vſ. 86. ὡπλίσσαο δαῖμον] Verti, *inſtructa es.* Nam ὁπλίζεσθαι ſignificat ἑτοιμάζεσθαι καὶ παρασκευάζεσθαι. Vulcan.

Vſ. 87. Αὖλιν] Αὖλις idem eſt quod αὔλιον. Utraque voce de Panis *ſtabulo* vel *antro* utitur auctor noſter in hoc hymno. ut hic & vſ. 93.

Εἷλον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὔλιον.

h. e. *rapiebant adhuc vivos in ſtabulum.* Homero dicitur αὐλή. Iliad. 3.

Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς.

h. e. *At ille leo alacer alto exilit ovili.* & Iliad. K.

Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ.

h. e. *Ac veluti canes circum oves aegre cuſtodiunt in ſtabulo.* Hodie & olim haec vox quoque deſignat regiam ſeu domum principis: cujus appellationis rationem reddit Athenaeus lib. 5. nempe vel quod ante hujusmodi domus ſunt loca illa ſubdialia, quae αὐλαὶ proprie dicebantur: vel quod ſatellites in regiis aulis ſoleant παραυλίζεσθαι. h. e. *excubare.* Th. Graev.

Vſ. 89. εἶδαρ ἔδοιεν] Fortaſſe legendum ſit ἕλοιεν. Homer. δόρπον ἑλέσθαι. A. Fabri. Fruſtra: deberet enim eſſe medium ἕλοιντο.

Vſ. 90. κύνας ἥμισυ πηγοὺς] Nam qui toto corpore albi ſunt, aut nigri, non commendantur; quod videlicet neque aeſtum Solis neque nivale frigus ferre poſſint. Oppianus:

Χροιαὶ δ' ἀργενναί τε κακαὶ μάλα, κυάνεαί τε·
Οὔτε γὰρ ἠελίοιο φέρειν μένος ὦκα δύνανται,
Οὔτε νιφοβλήτοιο μένος πολυχειμέρου ὥρης.

Praecipue vero commendat canes qui tritici colorem prae ſe ferunt, qui ab eo σιτόχροοι, & alibi μελίχροοι vocantur:

Ἢ ὁπόσοι Δήμητρι πανείκελον εἶδος ἔχουσι
Σιτόχροοι· μάλα γάρ τε θοοὶ κρατεροί τε πέλονται. Vulcan.

Ibid. πηγοὺς] Πηγὸς dicitur *bene compactus.* Euſtathius dicit etiam pro *nigro* uſurpari. Heſychius pro *nigro* & pro

Feram cepero, eam utique Cyclopes comedent.
Dixiſti. Illi autem fecerunt, ſtatimque armata es Dea.
Continuo vero ad catulos parandos perrexiſti: veniſtique ad antrum
Arcadicum Panis. Is forte carnes lyncis ſecabat
Maenaliae, ut foetis canibus eſcam daret.
Tum tibi barbatus ille canes, duos quidem ſeminigros,
Tres autem pendulis auribus, unumque diverſicolorem; qui vel leones

Ipſos

pro *albo*. Sic apud Lycophr. *πλόκαμος πηγὸς* eſt *λευκὴ, πολιά*. Callimachus hic *ἥμισυ πηγὲς* vocat *canes ſemialbos*, *ſeminigros*. Th. Graev.

Vſ. 91. Τρεῖς δὲ παρεατίες] Verti *auripetas:* quod petant aures ferarum. tametſi & *auritos*, ſive propendulis auribus praeditos vertere liceat. Vulcan.

Ibid. Παρεατίες] *qui maculis albis praeter aures, παρ' ὦατα, aſperſi ſunt:* male Vulcanius, qui vertit *auripetas*. A. Fabri.

Ibid. ἕνα δ' αἰόλον] *maculoſum*. Gratius de Venat.

Et pictam macula vertrabam delige falſa. Vulcan.

Ibid. οἵ ῥα λέοντας Αὐτὲς αὖ ἐρύοντες] Verti:

Correptum cervice ſupinum in tecta referre.

Αὖ ἐρύειν enim non video quo pacto ſignificantius explicari poſſit, quam *reſupinare*, ſive *ἀνατρέπειν*, ut apud Homerum Ιλιαδ. α.

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν.

ubi Franciſcus Portus Cretenſis vertit, *Cervicem retroegerunt;* ſatis praeter mentem Euſtathii. quem, quantum ex ejus verſione quamplurimis in locis colligo, non legit. Euſtathius enim, ut proprietatem verbi αὖ ἐρύειν explicaret, primum ſibi declarandum putavit morem Graecanicum, videlicet, εἰ μὲν τοῖς ἄνω θεοῖς ἔθυον, ἀνακλᾷν τὸν τῦ ἱερεία τράχηλον, ὥστε εἰσορᾷν ὡς ὑρανόν. hoc eſt, Si ſuperis ſacrificabant, invertere victimae cervicem ſolere, ita ut caelum reſpiciat: ut contra ſi heroibus aut mortuis ſacrificarent, pronas victimas mactabant Hunc invertendi victimas morem optime interpretatur Sophocles Ajace Flagellifero inquiens, καὶ τὺς μὲν ηὐχένιζε, τὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαξε, κἀῤῥάχιζε. ubi Scholiaſtes vetus, ἔσφαξε κἀῤῥάχιζε. ὅπερ, inquit, Ὅμηρος αὐερύειν φησί. Sed rectius, meo quidem judicio, ita dixiſſet, ἄνω τρέπων ἔσφαξε: ὅπερ Ὅμηρος αὐερύειν φησίν. ut ſit idem ἄνω τρέπειν, quod αὐερύειν. ut Euſtathius Sophoclem interpretatur. Ex quo liquido conſtat αὖ in illo Homeri loco non ſignificare *retro*. neque ſemper ſignificare iterationem, ut H. Steph. hym. in Jovem ver. 30. ad vocem ἀνταννύσασα annotavit: ſed potius ἀνατρεπτὴν, hoc eſt, inverſionem vel reſupinationem. Ita enim etiam Heſychius interpretatur τὰς ἀνακλάσεις, ἐπιστροφάς. & Scholiaſtes Pindari Olymp. Eiδ. ιγ'.

ὅταν εὐρυσθενεῖ καρταίποδ' αὐερύῃ γεαόχῳ.

interpretatur αὐερύῃ, ἤγεν ἀνατρέπῃ, ἀντὶ τῦ σφάζῃ, θύῃ. Neque alia ſignificatione uſurpat etiam Oppianus Κυνηγ. δ.

Τὸν μὲν καλλείπων, τὸν δ' αἰρόμενος χθονὸς αἶψα
Αὖ ἐρύῃ.

Commode ubique verti poſſe dixerim αὖ ἐρύω *reſupino*. quo verbo eleganter uſus eſt Ceſennius Getulius, citante Servio,

Sicca Lycaonius reſupinat ploſtra Bootes.

tametſi apud Theocritum Eiδ. κέ. ubi ait,

Τὲ

Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δράξαιντο δεράων,
Εἷλκον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὔλιον· ἑπτὰ δ' ἔδωκε
Θάσσονας αὐράων κυνοσουρίδας, αἵ ῥα διῶξαι
Ὤκισται νεβρούς τε καὶ οὐ μύοντα λαγωὸν,
Καὶ κοίτην ἐλάφοιο, καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαὶ
Σημῆναι, καὶ ζορκὸς ἐπ' ἴχνιον ἡγήσασθαι.
Ἔνθεν ἀπερχομένη (μετὰ καὶ κύνες ἐσσεύοντο)
Εὗρες ἐπὶ προμολῇς ὄρεος τοῦ Παῤῥασίοιο
Σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος, αἱ μὲν ἐπ' ὄχθῃς
Αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψηφῖδος Ἀναύρου,
Μάσσονες ἢ ταῦροι· κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.
Ἐξα-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

94 Κυνοσουρίδας] Τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τικτομένας κύνας. ἢ τὰς Λακωνικάς. Κυνοσουρὶς γὰρ, τόπος Λακωνικῆς.

95 Καὶ οὐ μύοντα λαγωὸν] Ὁ γὰρ λαγωὸς καὶ ἐν τῷ κοιμᾶσθαι οὐ μύει.

96 Καὶ ὕστριχος] Ὕστριξ, θηρίον τι ταχύτατον.

99 Προμολῇς] Ταῖς διεξόδοις τοῦ Παῤῥασίου, ὄρους Ἀρκαδίας.

101 Ἀναύρου] Ποταμὸς Θεσσαλίας ὁ Ἄναυρος.

102 Κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός] Σημείωσαι ὅτι τὰς θηλείας ἐλάφους, κερατοφόρους εἶπε.

Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκεν, ἀπώμενον ἐν φρέσιν αἰνῶς
Αὐερύειν.

Malim *adducere nervum*, vertere, quam *tendere arcum*, ut eſt in editione H. Stephan. in cujus praeclaro Theſauro plura fortaſſe verbi αὐερύειν, ſignificata exemplaque, qui volet, reperiet. Hoc tantum addam, & conjunctim καθ' ὑφὲν dici αὐερύειν, & disjunctim duabus dictionibus αὖ ἐρύειν. utroque enim modo apud varios auctores uſurpatum invenio. Porro ſi liberet Βουκανίζειν, ſive potius Βουκοσελανίζειν, dicerem, αὐερύειν commune aliquid habere cum eo quod Flandrica noſtra lingua dicimus *averecbts*. VULCAN.

Ibid. οἵ ῥα λέοντας Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες] Gratius de Venatione, varia genera canum recenſet, inter quos maxime commendat Hagnon:

Ergo ſemper eris dum carmina, dumque manebunt
Sylvarum dotes, atque arma Dianea terris.
Hic & ſemiferam Thoum de ſanguine prolem
Finxit. non alio major ſua (immo, *ſub*) *pectore virtus*,
Seu norit voces, ſeu nudi ad pignora Martis.
Thoes commiſſos (clariſſima fama) Leones
Et ſubiere aſtu, & parvis domuere lacertis.
Nam genus exiguum, & pudeat quam informe fateri.

VULCAN.

Hagnon non fuit canis nomen, ſed viri, patris Tiphyos, qui canem eximium habuit, cujus nomen fuit *Metagon*. Praeterea ſcribendum erat *Hagnonem*, non *Hagnon*, apud Vulcanium. TH. GRAEV.

V. 92. δεράων] MS. Voſſ. δοράων. Sed δεράων verum eſt, etiam propter τὸ αὖ ἐρύειν. Mox MSS. Ambr. Voſſ. & edd.

Ipſos reſupinarent, ubi apprehenderint cervices,
Traherentque vivos in ſtabula: ſeptem inſuper dedit
Velociores ventis Cynoſuridas, ad perſequendum
Celerrimas hinnulos, & non conniventem leporem,
Et ad cubile cervi, hyſtricisque nidos
Indicandos, ducendumque in veſtigia damae.
Inde digreſſa (una autem canes ibant)
Reperiſti ad radices montis Parrhaſii
Laſcivientes cervas, praeclarum negotium, quae in ripa
Semper ſcrupoſi paſcebantur Anauri,
Majores tauris, cornibus auro fulgentibus.

Statim-

edd. vett. εἶλον, quod recte mutatum eſt in εἷλκον a Stephano.

Vſ. 94. κυνοσουρίδας] *Laconicas*. Schol. quod probat Heſychius. Ex Hygino vero, & Germanico Arati Interpr. colliges, κυνοσουρίδας εἶναι Κρητικάς. Eos Scriptores adi. Eſt & apud Strabonem *Cynouria*. A. FABRI.

Ibid. κυνόσουρις erat genus canum Laconicorum, qui ex vulpe & cane Laconico erant nati. Triplex enim genus canum habuiſſe conſtat Lacedaemonios, unum, & quidem omnium praeſtantiſſimum, quod ex Laconico & Laconica cane natum erat, alterum quod ex Laconica & Moloſſo, tertium quod ex Laconico & vulpe, quod, licet hic praedicetur a Callimacho, omnium erat viliſſimum. dicebatur autem ἀλωπεκὶς & κυνόσουρις, de quo multa Meurſius in Miſcell. Lacon. lib. III. c. I. TH. GRAEV.

Ibid. Θάσσονας] θάκυς, θακίων. θάσσων: ſic infra μάσσονες a μακρός. A. FABRI.

Vſ. 95. οὐ μύοντα λαγωὸν] Verti, *indocilem nictus*, inconniventem, quem aliter ἀσκαρδάμυκτον Graeci vocant. Nicander δερκευνῆ. Patentibus enim genis dormit lepus, ut Plin. teſtatur. VULCAN.

Vſ. 96. ὕστριχος] Θηρίον τι ταχύτατον, Schol. Miror illum neſciiſſe dici ἀκανθόχοιρον: Schol. autem Ariſtophanis ad εἰρήνην, ἔστι δὲ, inquit, καὶ ὕστριχις (ita enim etiam dicitur) θηρίον τρίχας ἔχον ἰὸς, ἃς ἐν τῷ διώκεσθαι ἐξακοντίζει κατὰ τῶν διωκόντων: qui locus integer apud Suidam legitur, qui addit dici & ἀκανθόχοιρον: dicimus vulgo *Porceſpic*. A. FABRI.

Vſ. 98. ἀπερχομένη] Gloſſa interlinearis Cod. Reg. σοὶ τῇ Ἀρτέμιδι. Legit igitur ejus auctor, ἀπερχομένῃ.

Ibid. μετὰ καὶ κύνες ἐσσεύοντο] Haec ſunt in parentheſi dicta. Sed τὸ καὶ non ſatis commodum eſt, pro eoque videtur ſcribendum δέ. Sic ſemper in hac forma Homerus. Il. Δ. 274. Τὼ δὲ κορυσσέσθην· ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. ubi male Barneſius malebat δή. Il. Z. 296. Βῆ δ' ἰέναι. πολλαὶ δέ μετεσσεύοντο γεραιαί. ad quem locum plane expreſſus eſt noſter. Et ſic ſaepe ille. Pariter Apoll. Rhod. v. c. III. 915. Ἦγε δ' ἐκ πεδίου, μετὰ δέ σφισιν εἵπετο Μόψος. Καὶ & δὲ iis compendiis ſcribuntur in minuta ſcriptura, ut facile permutentur.

Vſ. 99. ἐπὶ προμολῆς] MS. Voſſ. προβολῆς, item ed. Ald. quod in ed. Vaſcoſ. mutatum eſt in προμολῆς. Recte. Earum litterarum permutatio frequens eſt in libris.

Vſ. 100. Σκαιρούσας ἐλάφους] De genere verbi trita hodie omnia. v. Swart. Anal. I. 2. Drakenb. ad Sil. III. 89. Elegans eſt μέγα τι χρέος· forte ductum e Xenophonte Cyrop. I. p. 38. (ed. Hutch.) ἔλαφον, καλόν τι χρῆμα καὶ μέγα. de formula ipſa v. Cel. Valkenar. ad Eurip. Phoeniſſ. p. 71. & quos ibi laudat.

Vſ. 102. κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσὸς

Ἐξαπίνης δ' ἔταφές τε καὶ ὃν ποτὶ θυμὸν ἔειπες,
Τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγειον ἄξιον εἴη.
Πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι· πίσυρας δ' ἕλες ὦκα θέουσα,
Νόσφι κυνοδρομίης, ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσι.
Τὴν δὲ μίαν, Κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν,
Ἥρης ἐννεσίῃσιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ
Ὕστατον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος ἔδεκτο.

Ἄρ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

107 Κελάδοντος] Ποταμὸς Ἀρκαδίας.
109 Κερύνιος] Λόφος Ἀρκαδίας.

σός] Σημείωσαι, inquit Schol. ὅτι τὰς θηλείας ἐλάφους κερατοφόρους εἶπε, *obſerva quod cervas cornutas fecerit.* Fortaſſe dixerit aliquis non eſſe in Africa cervos, itaque nec cervas: Virgilius tamen contra, lib. 1. Aeneid.

treis littore cervos
Proſpicit errantes: hos tota armenta ſequuntur
A tergo, & longum per valles paſcitur agmen.

Itaque ignoraſſe Callimachum cervas non eſſe cornutas: fortaſſe dixit foeminas pro maſculis, ut plerumque faciunt Latini in τῷ eanes, & infra boves aratorios foeminini generis facit: ſed haec nihili ſunt; nam revera fecit cornutas: ita inter Herculis certamina erat cerva cornibus aureis inſignis, de qua mox Callimachus. Apollodorus lib. 2. Τρίτον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν κεράστην ἔλαφον εἰς Μυκήνας ἔμπνουν ἐνεγκεῖν. ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνόῃ χρυσόκερως Ἀρτέμιδος ἱερά. Praeterea eſt apud Pindar. in Olymp. Od. 3. χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν; ad quem locum annotat Scholiaſtes Graecus id de induſtria facere Poëtas, adduxitque locum Anacreontis, οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. Vides κερόεσσαν μητέρα. addit Schol. οἱ μέν τοι ποιηταὶ πάντες κέρατα ἐχούσας ποιοῦσι. A. Fabri.

Ibid. κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός] Ariſtoteles aliique negant cervas inveniri cornigeras, quibus ſubſcribit Euſt. Swartius Analect. lib. 1. cap. 2. & magnus Bochartus in Hierozoico lib. 3. c. 17. qui contendunt τὴν ἔλαφον accipi tam de cervo, quam cerva. Neque vero infitiamur τὴν ἔλαφον ſaepe notare cervum & hic quoque intelligendos eſſe cervos per ἐλάφους σκαιρούσας. Sed tamen noſtrorum quoque temporum experimenta docent cervas inveniri, quamvis rarius, etiam cornutas. Ante non multos annos capta fuit in Cimbrica Cherſoneſo a Sereniſſimo ejus principe cerva praegnans magnis cornibus inſtructa, de qua extat elegia cultiſſima Viri Clariſſimi Georgii Morhofii. Th. Graev.

Ibid. κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός] Ovid. Met. x. 112. de cervo Nympharum in inſula Cea: *Cornua fulgebant auro.* quod hinc ductum videri poteſt: quamquam ibi Nymphae videri poſſunt inauraſſe cornua. Videntur tamen poëtae, qui omnia divina aurea faciunt, etiam hoc tribuiſſe cervis, qui Diis eſſent in deliciis.

Vſ. 103. Ἐξαπίνης δ' ἔταφές τε] Alia etiam eſt lectio, ἔπαφες, ſed aperte mendoſa. Eſt autem ἔταφες, *admirata es*, vel *obſtupefacta es.* unde etiam τάφος pro admiratione, apud poëtas, ſed rarum. Stephan.

Ibid. Ἐξαπίνης δ' ἔταφες] ἐθαύμασας. Unde & τάφος, ἡ ἔκπληξις. Hom. τάφος δέ μιν εἷλεν ἰδόντα. quod alibi ſe ipſe explicans aliis verbis ait,

θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας.

Vulcan.

Ibid. ἔταφες] Edd. Ald. Vaſcoſ. Benen. ἔπαφες, male. Sed ἔταφες verti vi-

Statimque vidiſti, tecumque ſic cogitaſti:
Haec prima captura digna utique foret Diana.
Quinque erant omnino. Et quatuor quidem cepiſti curſu,
Sine canum ope, ut celerem tibi currum traherent:
Unam autem, quae trans Celadonta flumen fugerat
Junonis inſtinctu, certamen Herculi
Ultimum ut foret, collis Ceryneus excepit.

Dia-

vidiſti: nam ἐξαπίνης admirandi ſignificationem non ſatis fert. Sic ceperim etiam ταφὼν apud Homerum Il. I. 193. collato Λ. 644. ubi in re ſimili ἰδών. addatur Λ. 776. Ceterum admirationis ſenſus non excluditur, ut Ψ. 101. ταφὼν eſt videns, ſed cum ſenſu ſimili. Etiam θαυμάζειν ipſum ſic eſt apud Hom. Il. N. 11.

Vſ. 105. Πέντ᾽ ἔσαν αἱ πᾶσαι] *Omnino quinque.* Neque enim redundat τὸ πᾶσαι in numeris, ut viſum auctori vitae Homeri p. 298. ed. Gal. & Pſeudo-Didymo ad Homerum, bene monente Clarkio ad Il. H. 161. K. 560. ubi miratur, Dionyſium id dicere potuiſſe. Ego vero hinc, itemque ex aliis judico, Dionyſium libelli auctorem non eſſe. Add. Theocrit. Epigr. X. 1. Pſeudo-Orph. Argonaut. 885. & Barneſ. ad Hom. Il. Σ. 470. Sic & Latini. Gratius Cyneg. vſ. 16. *Acceſſere tuo comites ſub nomine Divae* Centum omnes *nemorum*, centum *de fontibus* omnes *Naides*. ubi v. Burmannum.

Vſ. 107. Κελάδοντος] Meminit Homer. Iliad. η. quos verſus affert Strabo lib. 8. Defertur autem in Alpheum, ut Erymanthus. A. FABRI.

Ibid. Κελάδοντος] Palmerius adſcripſit: κελάδοντος· ut eſſet participium, non nomen proprium. intelligi vult de Alpheo. Sed cum Celadontis fluvii mentio ſit apud veteres, melius eſt, nomen proprium hic intelligi.

Vſ. 108. Ἥρης αἰνεσίῃσιν] Non moveo controverſiam huic ſcripturae, quae codicum fide nititur. Sic etiam ſcribitur apud Apollon. Rhodium III. 29.

τὸν δ᾽ ἂν ἔγω
Κείνης αἰνεσίῃσιν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἀνάξειν.

Hunc puto illius conſiliis pellem relaturum in Graeciam. Veruntamen ſuſpicor utrumque ſcripſiſſe ἐννεσίῃσι, ſicuti non ſolum Heſychius videtur legiſſe, qui interpretatur ἐννεσίῃσι, βουλήσεσιν, ἐννοήσεσιν, *conſiliis*, *prudentia*, ſed & haec vox apud Apollonium lib. 1. vſ. 7.

ὄντιν᾽ ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ᾽ ἐννεσίῃσι δαμῆναι.

Quem videret publice uno calceo munitum conſilio confici. Quamvis & ibi Florentinus Codex αἰνεσίῃσι. Sed apud Heſiodum, & Homerum legitur conſtanter ἐννεσίῃσι. Hic Iliad. E. vſ. 894.

Τῆς σ᾽ οἴω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν.

Idcirco te puto illius haec pati conſiliis. Ubi Euſtathius: πάσχειν ἐννεσίῃσιν ἤγουν συμβουλαῖς. αἳ γίνονται, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐνιέπω. ἀλλ᾽ ἢ ἀπὸ τοῦ ἔννοια κατὰ τοὺς παλαιοὺς πρὸς ὁμοιότητά φασι τοῦ πηγόμαλλος πηγεσίμαλλος. Ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἐνίημι τὸ ἐμβάλλω. κατὰ τὸ ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. ἵνα ἐκ τοῦ ἐνίημι, ἐνεῖναι, ἐνεῖσαι, γίνεται ἐνεσίαι, καὶ διπλασιασμῷ τοῦ ν ἐννεσία, ἡ εἰς νοῦν ἐντεθειμένη συμβουλή. TH. GRAEV.

Ibid. Ἥρης ἐννεσίῃσιν] Hoc exprimi juſſi pro vulgato αἰνεσίῃσιν, (quod eſt verbum nihili) auctoritate MS. Vat. Ambr. 2. Voſſ. & Scholiaſtae Apollon. Rhod. qui ad I. 995. hos tres verſus Callimachi totos adfert, ſed in iis, Ἥρης ἐννεσίῃσιν. Ἐννεσίῃσιν pariter mutatum in libris quibuſdam in αἰνεσίῃσιν apud Hom. Il. E. 894. ubi vid. Var. Lect. Barneſii. Apud Apollon. Rhod. I. 7. edd. vett. αἰνεσίῃσι: pro eo Stephanus reſcripſit ἐννεσίῃσιν, neſcio an e MS. Sed ἐννεσίῃσιν exhibent MS. Guelferbytanus, & alter, cujus lectiones ab Eraſmo Schmidio excerptas habeo. Itemque MS. Guelfer-

Ἄρτεμι παρθενίη, Τιτυοκτόνε, χρύσεα μέν τοι
Ἔντεα καὶ ζώνη, χρύσεον δ' ἐζεύξαο δίφρον,
Ἐν δ' ἐβάλευ χρύσεια, θεά, κεμάδεσσι χαλινά.
Ποῦ δέ σε τὸ πρῶτον κερόεις ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν;
Αἵμῳ ἔπι Θρήϊκι· τόθεν βορέαο καταῖξ
Ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα.
Ποῦ δ' ἔταμες πεύκην; ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης;
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ· φάεος δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν
Ἀσβέ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

110 Τιτυοκτόνε] Τιτυὸς βιασάμενος Λητώ, ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος.

114 Αἵμῳ ἔπι] Ὄρος Θρᾴκης. Καταῖξ δέ, ἡ λεγομένη καταιγίς.

117 Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ] Ἔστι γὰρ καὶ Μακεδονίας.

ſerbytanus ἐννεσίῃσιν exhibet conſtanter aliis locis, III. 29. 817. (ut volebat Cl. Heringa Obſ. p. 14.) IV. 646. 1445. quibus omnibus in locis editi habent αἰνεσίῃσιν. Itaque non dubitandum, quin omnia loca, ubi αἰνεσίῃσιν eſt, ſint reſingenda in ἐννεσίῃσιν, ut apud eundem Apoll. Rhod. II. 1112. ὑπαιννεσίῃσιν in ὑπ' ἐννεσίῃσιν, quod etiam eſt ibidem 1170. ut placet Heringae l. c. Idem videbatur etiam eruditiſſimo Pierſono Veroſim. p. 209. De loco noſtro firmat etiam Dionyſius Periegeta, qui hoc ipſum hemiſtichium habet e noſtro, ut alia, vſ. 141. Ἥρης ἐννεσίῃσιν: itemque alio nomine ſubjecto Pſeudo-Orpheus Argonaut. 105. 261. 295. 693. 1361.

Ibid. ἄεθλιον Ἡρακλῆϊ] Non ultimum fuiſſe certamen Herculis, ſed tertium Apollodorus lib. 2. in loco paullo ante ab A. Fabri allato tradit. Alii quartum ei locum tribuunt inter athla Herculis. Ultimum ſane non fuit. Itaque cum Scholiaſte Apollonii legendum ὕστερον. h. e. *poſtea*, *poſtero tempore*. Sic ſane hunc locum laudat Scholiaſtes Apollonii, quod & Stephanus notavit. TH. GRAEV.

Vſ. 9. Ὕστατον] Ὕστερον etiam placebat Viro docto in margine ed. Vaſcoſ. quia tertius vel quartus hic labor Herculis, non ultimus, traditur. Non repugnem: etſi Callimachus potuit auctorem habuiſſe. Ὕστατον & ὕστερον permutantur in libris. v. ad H. in Delum 112. Male autem edit. Froben. recepit Κεραύνιος.

Ibid. πάγος Κερύνειος ἔδεκτο] Scripturam quae eſt apud Scholiaſtem, videlicet Κεραύνιος, habet & Apollonii Enarrator, quum tamen verſus ſtare non videatur ita legendo. Affert autem hic verſum hunc Callimachi una cum praecedente, ſcribens ὕστερον, non ὕστατον. niſi eſt librarii error: quod potius credo. STEPHAN.

Ibid. Κερύνειος] Non video cur haec lectio improbetur: Cerynea mons eſt in Arcadia, & Oenoë urbs in Arcadia: & ibi erat iſta cerva, ut ex Apollodori loco ſupra patet. Vides itaque non recipiendam eſſe lectionem Κάρνειος, quae ad oram codicis Stephani ſcripta eſt. A. FABRI.

Ibid. Κερύνειος] Robortellus & Frobenius legunt Κεραύνιος. at Robortellus dicit in alio codice reperiri Κερύνειος. Hanc ob cauſam virgam cenſoriam in eum ſtrinxit Sigonius, probans Κερύνειον legendum eſſe: ſignificat enim montem Arcadiae Κερύνειαν, de quo Pauſan. in Achaicis. Unde Servius exponens verba illa Virgilii,

Nec

Diana virgo, interfectrix Tityi; aurea tibi
Arma & zona, aureumque junxiſti curſum,
Aureos denique hinnulis injeciſti frenos.
Ubi vero te primum corniger ſuſtulit currus?
Haemo in Threicio, unde Boreae procella
Venit, non pingui veſte munitis grave frigus ferens:
Ubi autem ſecuiſti pinum? Et a qua incendiſti flamma?
Myſio in Olympo: ignis autem vaporem immiſiſti
In-

Nec vero Alcides tantum telluris obivit,
Fixerit aeripedem cervam licet.

exponit, Cerynitim cervam intelligi, ita a loco dictam. Lectionem Κερύνιτ☉ ſtabilit quoque Salmaſius in exercitationibus Plinianis. Sed & in Apollodori loco, quem Anna laudat pro κεράςην ἔλαφον, cum Palatinus codex habet κερυνῖτιν, non male eruditus Munckerus ad Hyginum emendavit Κερυνῖτιν, quem vid. ad fabul. 30. TH. GRAEV.

Vſ. 111. δίφρον] De quadrigis etiam dixit ut h. l. infra vſ. 182. Sic & Eurip. Phoeniſſ. init. currum ſolis δίφρον appellat. Apud noſtrum infra 182. de quadrigis dici, notavit etiam Spanhem. ad Ariſtoph. l. c. vſ. 31. At Scholiaſtes Ariſtophanis Nub. vſ. 15. ſua aetate de bigis dictum tradit.

Vſ. 112. Θεὰ] Forſan melius ſit ſcribere Θεὴ. ob frequentiam τῦ α, χρύσεια, χαλινά. A. FABRI.

Vſ. 113. ὄχ☉ ἤρξαθ' ἀείρειν] hoc eſt φέρειν, ut μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα. ἀντὶ, φέρε. VULCAN.

Ibid. κερόεις ὄχ☉] Verti *corniger*, ut Ovidius Faſt. IV. 562. Cereris currum alatis draconibus junctum appellat *aligerum axem*; quo nil ſimilius loco noſtro. Sed & alii tales modi loquendi apud veteres obvii. Pindarus Pyth. IV. 34. δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας. ubi Schol ἀελλόποδας ἀπὸ τῶν ἑλκόντων τὸν δίφρον εἴρηκεν. Eurip. Phoeniſſ. 176. λευκὸν ἅρμα, quod bene Scholiaſtes & Paraphraſtes interpretantur de curru albis equis juncto, ut apud Virg. Aen. XII. init. *bigae albae.* Similiterque ibidem 131. Hippomedon dicitur ἀστερωπὸς, ob ſtellatum clypeum, quem geſtabat, ut rectiſſime notat Cel. Valkenarius. Etiam Cic. Phil. VIII. 10. ſimili modo *laureatos lictores* dixit, qui faſces laureatos geſtarent, & Livius IX. 40. milites *auratos* & *argentatos*, ob clypeos auro vel argento caelatos. Simile etiam eſt illud Arati 123. χρύσειοι πατέρες, de iis, qui aureo ſaeculo vixerant.

Vſ. 114. Αἵμῳ ἔπι Θρήϊκι] Media in Θρήϊκι hic producitur, ut ſaepe alibi. v. loca collecta a Dorvillio Vann. Crit. p. 386. ubi hunc non praetermiſit. At contra corripitur H. in Del. vſ. 63. De boreae frigoribus ad h. l. addend. Onomacriti H. in Boream vſ. 2. βορέαο καταῖξ eſt etiam in verſu incerti poëtae ap. Suidam in Καταῖξ, qui verſus, ſi non eſt Callimachi, ut videbatur Cl. Ruhnkenio, certe ad imitationem hujus factus eſt. κρυμὸς δυσαὴς hinc ductus a Dionyſ. Perieg. vſ. 669. ubi Thraciae frigora bene deſcribuntur. Bene autem noſter ἀχλαίνοισι. Nam χλαῖνα eſt ἀνεμοσκεπὴς, *munimentum venti*, apud Hom. Il. Π. 224. De χλαῖνα locus claſſicus apud eundem Il. K. 135.

Ibid. πόθεν] pro ὅθεν. Ibid. καταῖξ ab ἀΐσσω, *turbo*, *procella.* A. FABRI.

Vſ. 116. ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης;] Id eſt, *& de qua flamma illam accendiſti?* Atque ut priori illi interrogationi, Πῦ δ' ἔταμες πεύκην; reſpondent illa, Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ: ſic iſti poſteriori, ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης; reſpondent quae ſequuntur, φάε☉ δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν Ἀσβέςυ, &c. STEPHAN.

Ibid. ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης; Mu-

Ἀσβέστου, τό ῥα πατρὸς ἀποστάζουσι κεραυνοί.
Ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο θεὴ πειρήσαο τόξου;
Πρῶτον ἐπὶ πτελέην, τὸ δὲ δεύτερον ἧκας ἐπὶ δρυῦ;
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ θῆρα. τὸ τέτρατον οὐκέτ' ἐπὶ
δρῦν,
Ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἵτε περί σφέας
Οἵτε περὶ ξείνους ἀλιτήμονα πολλ' ἐτέλεσκον.
Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.
Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν· αἱ δὲ γυναῖκες,

Ἠ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

124 Ἐμμάξεαι] Ἐμβάλῃς.

125 Κτήνεά φιν] Φιν χωρὶς τοῦ σ, διὰ τὸ μέτρον.

σῷ ἐν Οὐλύμπῳ] Peſſime ſic interpungitur. Hinc & in verſu 115. in interpretatione Latina ſtulte interpoſuerunt *ſecuiſti pinum*. Sic diſtinguendum:

ἀπὸ δὲ φλογὸς ἧψαο ποίης
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ;

Male accipitur de φαεσφορίῃ, cum ſit intelligendum de fulmine. φάεος δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν eſt *de coelo tetigiſti*. TH. GRAEV.

Ibid. *ἀπὸ δὲ φλογὸς ἧψαο ποίης*] Male Graevius interpunctionem mutavit, & poſt Οὐλύμπῳ poſuit interrogationis notam. Immo eſt bina interrogatio in hoc verſu, prima de face, altera de igni. *Ubi facem incidiſti?* Ei reſpondit: *in Olympo Myſiae*. Altera: *Ubi incendiſti?* Ei reſpondet: *ab igni Jovis*.

Vſ. 118. *ἀποστάζουσι*] Lucretius de igne:

Quam noſter fluat e tedis terreſtribus ortus.

aſibi autem,

Funditque ardorem longe,

& iterum,

quum Solis lumina cumque
Inſertim fundunt radios per opaca domorum. A. FABRI.

Ibid. *ἀποστάζουσι κεραυνοί*] Paullo durior metaphora, quam vix fert Latinus ſermo. Itaque mollivi vertendo *fundunt*, quod eſt ſimile. Sed & alia ſunt non minus dura de igni apud Graecos, ab aqua pariter ducta. Simile eſt illud Euripidis Cyclope 297. *πυρίστακτος πέτρα.*

Vſ. 119 *πειρήσαο τόξου*] *πεῖραν ἔλαβες*, *exploraſti*, *periculum feciſti tui arcus*. Nam, ut annotavit Euſtathius Ἰλιαδ. δ. πειρᾷν ἐνεργητικῶς Ἀττικοὶ ἐπὶ τῆς εἰς γυναῖκα ἐπιχειρήσεως λέγουσιν. τὸ δὲ πειρᾶσθαι παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι ἀπόπειραν. VULCAN.

Vſ. 120. Πρῶτον ἐπὶ πτελέην] Virg. 2. Georg.

Velocis jaculis certamina ponit in ulmo.

A. FABRI.

Ibid. ἧκας] Intellige e *πειρήσαο τόξου*, τὸ βέλος, ad quod nomen infra refertur *μιν* vſ. 122.

Vſ. 123. *πολλ' ἐτέλεσκον*] Ambr. 2. Voſſ. *πολλὰ τέλεσκον*. Sic etiam ed. Ald.

Vſ. 124. *ἐμμάξεαι ὀργήν*] Elegans verbum, nec admodum frequens, ſignificat cum vi & impetu immittere, injicere, &c. Schol. Cod. Reg. *ἐμβάλλεις*. Uſus eſt Nicander de phalangio vſ. 766 *Αὐτὰρ ὁ κέντρῳ αὐχένι —— ἐνεμάξατο φωτός*. ubi tamen Gorraeus edidit *ἀνεμάξατο*. Ibidem

Inexſtincti, quem patris fundunt fulmina.
Quoties porro argentei periculum, Dea, feciſti arcus?
Primum ulmum, deinde quercum petiiſti:
Tertio rurſus feram: quarto jam non in quercum,
Sed in improborum urbem ſagittam miſiſti, qui & in ſe
Et in hoſpites multa ſcelerate deſignarunt.
Miſeri, quibus tu gravem impingis iram!
Jumenta ipſis peſtilentia abſumit, & ſegetes grando:
Tondenturque ſenes propter filios: & mulieres,

Aut

dem, verſu quinto poſt, ſimili ſenſu eſt προσεμάξατο. Eſt porro hoc verbum apud Oppian. Halieut. II. 502. κακὴν ἐνεμάξατο κῆρα. Ibi quidam habent ἀνεμάξατο: ſed MSS. Pal. & Sylb. illud: in quibus explicatur ἐνέβαλε, ἐνέθηκε: idque verum. Reſtituendum puto hoc verbum Theocrito Idyll. XVII. 36. Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κώρα Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐνεμάξατο χεῖρας. Scholiaſtes videtur habuiſſe ἀπεμάξατο, quo verbo utitur. Alibi dixerat προσμάττεσθαι Idyll. XII. 32. Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χεῖλη.

V. 125. λοιμὸς] MSS. Ambr. λιμὸς. Bentlejus autem e vett. editt. reſtitui vult ἐπιβόσκεται. Sed id primus edidit Gelenius apud Froben. unde, neſcio. Id eſſe hoc ſenſu uſitatius, quam καταβόσκεσθαι, facile conceſſerim. Poſt vſ. 127. pro βληται MSS. Ambr. κληται.

Ibid. ἔργα δὲ πάχνη] Verti *labores.* ut Virg.

Sternit agros, ſternit ſata laeta
boumque labores.

Frequenter enim ἔργα ſignificant τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν. forte ἀπὸ τῆς ἔρας, quod tellurem ſignificat. Unde & ἐρίσαι dictum, τὸ περὶ ἴσης γῆς φιλονεικῆσαι. unde etiam ἔραζε. i. ἐπὶ τὴν γῆν. quam vocem adhuc retinent Hiſpani qui *las Eras* τὸ ἅλιον appellant, & tempora per Eras ſive meſſes diſtinguere ſolebant. Iſidorus Eram inde dictam vult, quod omnis orbis aes reddere profeſſus ſit Reipublicae. Callimachus infra verſ. 156. voce ἔργον hac ipſa ſignificatione utitur:

σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.

Significat alioqui praeter vulgarem ſignificationem ἔργον, etiam τὴν παρασκευὴν πολέμου. ut in illo,

ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο.

VULCAN.

Vſ. 126. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Non memini me legere κείρεσθαι pro interfici, ſeu trucidari, atque adeo ſignificationis hujus exemplum haud extare puto: ideoque nolim ita exponere, *Trucidantur ſenes ſuper filiis:* ſed, *Senes tondent ſe propter filios*, id eſt, *ob luctum de filiis interfectis.* STEPHAN.

Ibid. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Parentes immaturam liberorum ſuorum mortem lugent. Naturae porro convenientius eſt, filios lugere parentum mortem, quam parentes filiorum. De hoc vero lugendi more, tonſa videlicet coma, Sophocles Ajace Flagellif. ubi Teucrum inducit ita Euryſacen Ajacis filium compellantem,

ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο
Θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς, καὶ τῆσδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου
ἱκτήριον θησαυρόν. VULCAN.

Ibid. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Hoc ideo dicit Callimachus, quia mos veteribus in funere comam tondere, & mortuo injicere. Hinc illud Ovidii in epiſtol.

Ἠ βληταὶ θνήσκουσι λεχωΐδες, ἠὲ φυγοῦσαι
Τίκτουσιν· τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.
Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι,
Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται, οὐδ' ἐπὶ σῆμα
Ἔρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
Οὐδὲ διχοστασίη τρώει γένος, ἥ τε καὶ εὖ περ
Οἴκους ἐστηῶτας ἐσίνατο. ταὶ δὲ θυωρὸν

Εἰνά-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

127 Βληταὶ] Βεβλημέναι ὑπὸ Ἀρτέμιδος.

133 Τρώγει] Τρύχει, φθείρει.

134 Ταὶ δὲ θυωρὸν] Θυωρὸς, ἡ φιλικὴ τράπεζα. κυρίως δὲ, ἡ θεοῖς ἀνατιθεμένη. τὸ δὲ ἑξῆς, περὶ μίαν θυωρὸν τὰ δίφρα τίθενται αἱ εἰνάτερες καὶ αἱ γαλόῳ.

Non mihi te licuit lacrymis perfundere juſtis.
In tua nec tonſas ferre ſepulcra comas.

Apud Statium Thebaid. VI.

At genitor ſceptrique decus, cultusque Tonantis
Injicit ipſe rogis, tergoque & pectore fuſam
Caeſarem ferro minuit.

Meurs.

Ibid. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Ridicule Interpres, *trucidantur ſuper filiis*: explica *tondentur*: non modo in Graecia, parentes, filii, cognati, ſed etiam amici amicos & ſodales hoc funebri officio proſequebantur. Sic Sappho,

Ἃς καὶ ἀποφθιμένας, πᾶσαι νεοθηγέϊ χαλκῷ
Ἄλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Ita & apud Bionem,

ἔρωτες
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι.

Id hodieque fit in Servia, ut meminit Busbequius in Legationibus Turcicis. Neque modo capillos ſibi demebant, ſed & ſupercilia. Artemidor. lib. I. cap. 27. Ἔθος γὰρ παλαιὸν ἐπὶ πένθει τὰς ὀφρύας ψιλοῦσθαι. A. Fabri.

Vſ. 128. τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη] Refero τῶν ad id quod dixit τίκτουσιν: ut ex hoc verbo ſubaudiamus τικτομένων, vel τέκνων: ut ſupra in hoc loco, ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι Τίκτοιεν, ex τίκτοιεν ſubaudiendum eſt τέκνα cum τοιαῦτα. Dicit igitur illas profugas talia parere quae nunquam ſe in pedes erigant: ſignificans eas foetus edere, qui ad breve tempus ſint vitales. Steph.

Ibid. τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη] Ὀρθὸν ea ſignificatione accipio, qua Latini rectum pro erecto. Horatius, *Fana deos habuere rectos.* Sententia vero Callimachi haec eſt, eas edere foetus ὠκυμόρους, aevi brevis, minimeque vitales. Vulcan.

Ibid. ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη] Ut Latini *recto talo ſtare*, Horat. Etſi σφυρὸν *talus* non ſit; nam aſtragalus potius eſt. Videtur tamen ita ſumpſiſſe Theocrit. cum metaphorice dixit, Οἰκεῦντες Λιβύης ἄκρον σφυρόν. A. Fabri.

Ibid. τῶν δ' οὐδὲν] Referunt vulgo ad λεχωΐδας; ſed referendum potius eſt ad εἰς τὴν. *Omninoque nihil eorum recto ſtat talo.* Sic capit etiam Arnaldus, uſus loco appoſitiſſimo Pindari, quem adſcripſi, ex Iſthm. VII. 18. Δωρίδ' ἀποικίαν, ἡνίκα ὀρθῷ ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ Λακεδαιμονίων, i. e. *bene conſtituiſti, firmam & felicem effeciſti.* Nam contra εἰς γόνυ vel ἐπὶ

σῆμα

Aut ictae moriuntur puerperae, aut in fuga
Pariunt: nihilque eorum recto ſtare talo poteſt.
Quos tu cunque autem ridens & placata adſpexeris,
His ager recte effert ſpicam, recte genitura
Quadrupedum, recteque opes augentur; neque ſepulcro
Inferuntur ante, quam longum aevum tulerint.
Neque diſcordia vexat familiam, quae etiam quamvis
Bene conſtitutas domos vaſtare ſolet: ſed menſam
Circa

στόμα πίπτειν dicitur apud Aelian. V.H. III. 17. ubi vid. Perizon. Nec tamen repugnem, ſi quis rationem Stephani magis probet, referentis ad τέκνα, quae latent in verbo τίκτουσι, cujus figurae non rara ſunt exempla. Ita placet etiam Spanhemio, & Hemſterhuſio, Viro ſummo, ad Ariſtoph. Plut. p. 172.

Vſ. 129. εὐμειδὴς τε καὶ ἵλαος] Horat.
Quem tu Melpomene ſemel
Naſcentem placido lumine videris.
A. FABRI.

Ibid. αὐγάσηαι] Rectius αὐγάσσηαι legetur, geminata litera σ. ut initio hymni in Cererem, μηδ᾽ ὑψόθεν αὐγάσσησθε. STEPHAN. Et ſic eſt in Ed. Aldi.

Ibid. Οὓς δέ κεν αὐγάσσηαι] MSS. Ambr. Voſſ. edd. Ald. Vaſcoſ. οἷς, Voſſ. αὐγάσσαιο, & Edd. Vaſcoſ. Froben. αὐγάσσειε. Utrumque correxerat manus docta in exemplo Vaſcoſani, ut nunc editur: quod primus inſtituit Benenatus.

Vſ. 130. Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα] Horatius piis erga Deos agricolis haec bona promittit,
Nec peſtilentem ſentiet Africum
Foecunda vitis, nec ſterilem ſeges
Rubiginem, aut dulces alumni
Pomifero grave tempus anno.
VULCAN.

Ibid. Κείνοις &c.] Dianae h. l. tribui, quod alias Cereri convenit, bene notat Spanhemius ad h. l. Idem fit apud Catull. carm. ſaecul. 19. 20. ad quem locum Iſ. Voſſius: *more Graeco & Aſiatico praeſertim, quibus Diana & Ceres eſt eadem.* Quae ſunt argutiae. Religioſis in quoscumque Deos omnia bene eveniunt ex opinione gentilium.

Vſ. 131. ἐπὶ σῆμα Ἔρχονται &c.] Hunc locum ita ſemper cum aliis intellexi, ut in verſione expreſſi. πολυχρόνιόν τι eleganter dicitur de ſumma ſenectute; nam τι augendi vim habet, cum additur adjectivis, exprimentibus rem, in qua magnitudo intelligi poteſt, ut ſatis notum eſt. Sed lectores celare nolo interpretationem magni Hemſterhuſii, quam mihi indicavit Cl. Ruhnkenius. Is igitur ἐπὶ σῆμα ἔρχεσθαι explicat, *ad ſepulcbrum ire ſepeliendi cauſſa, exſequias ire, funus ad ſepulcbrum ſequendo.* πολυχρόνιόν τι autem, *bominem valde ſenem.* Ingenioſa eſt ſane interpretatio: ſed quia ἔρχεσθαι πρὸς τὸ τέλος, τέρμα τοῦ βίου dicitur, ad eundemque modum dici poteſt ἔρχεσθαι πρὸς τὸν τάφον, & de funere, quantum ſcio, non φέρειν, ſed ἐκφέρειν dicitur, ut nunc eſt, illa interpretatio ſaltem non diſplicet. Ceterum lectoribus optionem relinquo.

Vſ. 133. τρώγει γένος] MSS. Vat. Reg. Ambr. Voſſ. Ed. Ald. τράει, quod in ed. Vaſcoſ. in τρώγει mutatum, non e MS. ſed τρώει eſt verum. Eſt verbum Homericum Od. Φ. 293. Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, pro quo eodem verſu eſt βλάπτει, ut h. l. ἐσίνατο, quae ſignificatio huc bene convenit, non τρώγει. Et videtur Callimachus locum Homericum in animo habuiſſe, ut ſentiet, opinor, qui contulerit. Igitur recepi. Praeferebat etiam vir doctus in margine ed. Vaſcoſ. Euſtath. ad Il. Ψ. p. 1304. 45. ait, eſſe

Ioni-

Εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.
Πότνια, τῶν εἴη μὲν, ἐμοὶ φίλος ὅστις ἀληθὴς,
Εἴην δ' αὐτὸς, ἄνασσα· μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδὴ,
Τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλὴ,
Ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἄεθλοι,
Ἐν δὲ κύνες, καὶ τόξα, καὶ ἄντυγες, αἵ τέ σε ῥεῖα
Θηητὴν φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
Ἔνθά τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῇσι δέχονται,
Ὅπλα μὲν Ἑρμείης ἀκακήσιος, αὐτὰρ Ἀπόλλων
Θηρίον ὅ, ττι φέρησθα· πάροιθε δὲ, πρίν περ ἱκέσθαι
Καρτερὸν Ἀλκείδην· νῦν δ' οὐκ ἔτι τοῦτον ἄεθλον

Φοῖ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

136 Εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος] Εἴη μοι φίλος ὅστις ὑπὸ σοῦ προνοεῖται· εἴην δὲ καὶ αὐτός.

140 Ἄντυγες] Ἀπὸ τοῦ ἄντυγος τὸ ὅλον ἅρμα σημαίνει.

143 Ἀκακήσιος] Ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας. ἢ ὁ μηδενὸς κακοῦ παραίτιος ὤν.

Ionicum verbum, quo etiam Herodotus utatur. De eo verbo vid. etiam Euſtath. ad Od. l. c. p. 1910. quo loco rectiſſime, ut hoc obiter addamus, interpretatur verbum Epicureum ἐπίντρωμα apud Athenaeum XIII. 12. (pro quo Philo Alleg. Leg. II. p. 81. ἐπέντρωσις uſurpat) ἐρεθισμὸν τρυφητικὸν, Latine *morſiunculas* dicas. Caſaubonus aliud agebat, cum id verbum a τρώγω duceret, ad Athen. p. 854. unde non ἐπίντρωμα, multoque minus ἐπίντρωσις eſſe poteſt per analogiam. Si e MSS. eſt τρώγει, natum eſt ex uſitata MSS. ſcriptura τρώψει (v. Dorvill. ad Charitonem p. 260.) quae ſcriptura centies aut χ aut γ peperit. Sic ex αὔη in noto illo Heraclitco factum in edd. Clementis Alex. & Plutarchi αὐγή. Ex αὐαλέος apud Theocritum Idyll. XIV. 4. αὐγαλέος. Niſi quis malit id natum e digammate Aeolico, ut habuimus ſupra H. in Jov. 41. γυιωνοὶ pro υἱωνοί.

Vſ. 134. θυωρὸν] καταχρηστικῶς, pro quavis menſa, cum ratione etymi ſignificet menſam ſacris uſibus deſtinatam. VULCAN.

Ibid. θυωρὸν] Heſychius, θυωρὸν, τράπεζαν τὴν τὰ θύη φυλάσσουσαν. A. FABRI.

Vſ. 135. Εἰνάτερες] Homer. Ω. Iliad.

Ἠὲ πῃ ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων.

Ibi Interpres, εἰνάτερες καλοῦνται αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες πρὸς ἀλλήλας οἷον Ἑλένη πρὸς Ἀνδρομάχην. At vero γάλως eſt ſoror mariti: ita Caſſandra glos Andromaches; unde apparet male vertiſſe Vulcanium, *ſocrusque nurusque.* A. FABRI.

Vſ. 136. τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅστις ἀληθὴς] Hic τῶν refertur ad eos quibus tam multa bona dixit contingere, poſtquam eos Diana hilari & propitio vultu intuita fuerit: *Illorum* (inquit) *in numero ſit, quicunque mihi eſt amicus verax, minimeque fictus: ipſe quoque ſim unus ex illis.* Sic autem votum pro ſuis amicis interjicit hymno in Jovem:

Σῶν

Circa unam fratriae & glores ſellas collocant.
Veneranda, in his ſit, quicunque mihi vere eſt amicus,
Simque ipſe, regina: ſitque mihi carmen ſemper curae,
In quo Latonae ſint nuptiae, in quo tu frequens,
In quo & Apollo, in quo omnes tui labores,
In quo canes, & arcus, & currus, qui te velociter
Ferunt inſignem, cum in Jovis domum agis.
Ibi tibi obvii in atrio excipiunt,
Arma quidem Mercurius Acaceſius, Apollo autem
Feram, quam fers: ſed id ante (faciebant) quam ſcilicet veniſſet
Fortis Alcides: nunc vero non amplius hoc negotium
Phoe-

Σῶν τερδέων, ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.

At vero hymno in Cererem deprecatur amicitiam ejus qui ipſi ſit inviſus, quicunque is ſit. STEPHAN.

Ibid. ὅστις ἀληθὴς] Pater meus amantiſſimus hunc locum reſtituit, legendo ὅν κε φιλήσῃς, vel quod illi magis arridebat, ὅς κε φίλος τοι. Sic Hymn. in Cererem, vſ. 117. ὅς τοι ἀπεχθὴς, quod manifeſte huic contrarium eſt. Deinde, unde hic τὸ ἀληθὴς; certe nullo modo poteſt ſtare, & nulla dubito, quin haec reſtitutio doctis accepta futura ſit. A. FABRI.

Ibid. τῶν εἴη μὲν, ἐμοὶ φίλος &c.] Sic interpungendum. Locum hunc imitatus videtur Dionyſ. Perieg. 741. Correctio Fabri bonum ſenſum habet, ſed valde a vulgata recedit. Senſus bene conſtat: malim tamen ἀληθῶς· ὅστις ἐμοὶ ἀληθῶς φίλος. Nam & Latine duriuſculum fuerit: *qui mihi verus amicus eſt*, meliusque ſit, *qui mihi vere amicus eſt*. Sed tamen, utcunque ferri poſſe vulgatum, largior.

Vſ. 138. πολλὴ] v. ad vſ. 27.

Vſ. 140. ἄντυγες] Pro curru dictum h. l. idque expreſſi in verſione. Quid proprie ἄντυξ, docet Homerus, apud quem locus claſſicus eſt Il. Λ. 535. Adde tamen K. 475. & Schol. ad Il. E. 728. itemque Cel. Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 279. qui & Schol. Homeri ad Il. E. 262. laudat & emendat, & quid eſſet ἄντυξ, bene explicat.

Vſ. 141. θηητὴν φορέουσιν] Dicitur de rebus, quae cum admiratione ſpectantur. Hom. Il. O. 682. Ψ. 728. Theocr. xv. 84. Moſch. II. 38. &c.

Vſ. 143. Ἀκακήσιος] Ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἀρκαδίας, inquit Scholiaſtes: Stephanus autem Ἀκακήσιον πόλις Ἀρκαδίας: apud Homerum autem Hermes dicitur ἀκακήτης. ubi Interpres, ὁ μὴ δυνάμενος κακωθῆναι ὑφ' ἑτέρου, μηδὲ κακῶσαι ἄλλον διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν, ὅθεν καὶ δοτὴρ ἑάων. A. FABRI.

Ibid. αὐτὰρ] Pſeudo-Didymus ad Hom. Il. Γ. 1. de hoc verbo inter alia: ὀξυτόνως ἀνεγνώκασί τινες, ὡς Καλλίμαχος, οἱ δὲ βαρυτόνως &c.

Vſ. 145. τοῦτο ἄεθλον] Repone τοῦτον, ut in aliis editionibus. STEPHAN.

Ibid. τοῦτο ἄεθλον] Recte Stephanus τοῦτον. ἄθλος enim eſt certamen, labor; ſed τὸ ἄθλον praemium certaminis, ſeu laboris. Vide Patrem ad Luciani Soloeciſtam. TH. GRAEV.

Ibid. τοῦτον ἄεθλον] Sic MSS. Reg. Voſſ. edd. vett. Ald. Vaſcoſ. Froben. Benen. Poſt mutatum in τοῦτο, errore operarum, ut opinor, reliquit etiam Stephanus. Sed illud reſtituit Graevius. MSS. tamen Ambr. cum edit. Stephani collati, cum nil varietatis hic notatum ſit, τοῦτο habere

Φοῖβος ἔχει. τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων
Ἕστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος, εἴ τι φέρουσα
Νεῖαι πῖον ἔδεσμα. θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ
Ἄλληκτον γελόωσι, μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτή,
Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅγε χλούνην
Κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα,
Κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεή, μάλα τῷδε πινύσκει·
Βάλλε κακοὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοί σε βοηθὸν,
Ὡς ἐμὲ, κικλήσκωσιν. ἔα πρόκας ἠδὲ λαγωοὺς
Οὔρεα βόσκεσθαι· τί δέ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωοὶ
Ῥέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.

Καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

146 Τιρύνθιος ἄκμων] Ὁ μὴ κάμνων ἐπὶ τοῖς ἄθλοις Ἡρακλῆς.

149 Πενθερὴ] ἡ Ἥρα.

152 Πινύσκει] Σωφρονίζει. Κολακεύει ὁ Ἡρακλῆς.

154 Ἔα πρόκας] Διὰ τὴν ἀδηφαγίαν τὰ μείζω τῶν ζώων κελεύει αὐτὴν ἀγρεύειν.

bere videntur. Conſenſus veterum librorum, & quod hiatus vitatur, ſuaſit id praeferre, non ratio Graevii, quaſi ἄεθλος de labore, ἄεθλον de praemio laboris dicatur. Nam id diſcrimen non obſervatum a Graecis ſcriptoribus. Etiam apud noſtrum ſupra 108. ἄεθλον eſt de labore, & H. in Cer. 75. Ἀθαναίας ἄεθλα, de certamine.

Vſ. 146. τοῖος γὰρ] v. ad H. in Del. 27. Senſus erit: nam indefeſſus Hercules in ejus locum ſucceſſit, isque huic muneri ſufficit robore ſuo, ſtansque ad portam excipit &c. hoc eſt τοῖος ἕστηκε. Cel. Hemſterhuſius tamen mavult οἶος, *ſolus*. Neſcio an neceſſe fuerit hoc exprimi. Etiam Apollo ſolus ante id faciebat, quod poſt Hercules. Ἄκμων autem eſt vox antiqua, uſurpata etiam Aeſchylo, ut in Perſis 51. ubi v. Stanl.

Vſ. 148. Νεῖαι] Voſſ. ναῖαι. Heſychius: Νεῖαι, πορεύσει. v. Alberti V. Cel. Peric. Crit. p. 94.

Vſ. 149. πενθερὴ] Πενθερὸς eſt uxoris pater, πενθερὴ uxoris mater: at ἑκυρὸς viri pater, ἑκυρὰ viri mater.

A. Fabri.

Vſ. 150. ἢ ὅτε χλούνην] Edd. Flor. Ald. & Vaſcoſ. habent ὅγε, quod nimis elegans eſt, quam ut ei ὅτε praeferri debuerit. Sed ei etiam in aliis libris ὅτε ſubſtitutum eſt. Fundus elegantiae hujus Homerus Il. Γ. 409. Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται. ἢ ὅγε δούλην. ad quem locum vide Clarkium, qui plura attulit etiam e Latinis, ſed ſumta e Bentlejo ad Horat. Carm. I. 9. ubi *tu* ſimili elegantia poſt *neve* eſt, *neve tu choreas*. I. C. Scaliger non concoxerat, mutarantque codices quidam. Sic aliquoties uſus eſt etiam Nicander, ut Ther. 411. 412. ὁ δ' ἐν δρυσὶν οἰκία τεύξας, Ἢ ὅγε που φηγοῖσιν &c. Item ibidem 512. μέσον δ' ὡς ἀχράδα καρπὸν Μυρτάδος ἐξ ὄχνης ἐπιόψεαι, ἢ σύγε βάκχης. Verba quae his litteris differunt crebro permutantur, ut μετὰ & μέγα. v. Dorvill. ad Charit. p. 36.

Vſ. 151. ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα] Recta ſcriptura fortaſſe eſt φέροις, ut non Hercules, ſed ipſa Diana taurum ſive aprum dicatur φέρειν. ſicut modo dixerat ὅ, τι φέρησθα.

Phoebus habet. Hoc enim functurus munere ſemper Tirynthius indefeſſus
Stat ante portas, expectans, ſi quod afferens
Venias pingue edulium. Dii autem omnes ejus cauſſa
Effuſe rident, maxime autem ſocrus ipſa,
Cum taurum de curru praegrandem, aut cum ſilveſtrem
Aprum fert e poſteriori pede, adhuc ſingultantem,
Aſtutoque ſermone te, Dea, ſic ſerio monet:
Feri noxias feras, ut mortales te auxiliatricem,
Ut me, vocent. Sine capreas & lepores
In montibus errare. Quid enim quaeſo capreae & lepores
Faciant? Apri ſegetes, apri vineas ſubruunt.

Etiam

ρ̈οσθα. item, εἴτι φέρωσι Νεῖαι πίον ἄλειφαρ. Caeterum cum φέροις ſive cum φέροι genitivus ποδὸς jungi videtur, ut dicatur φέρειν ποδὸς, ſicut ἕλκειν ποδός. Sed cum ἐκ δίφροιο ſubaudiendum aliquid fuerit: ut intelligamus *ex curru ſumptum*, ſive *depromptum*. Nam vinctum de curru (ut ſubaudiatur δεδεμένον) ne dicere poſſimus, obſtat φέροι ſive φέροις. ac potius vinctum ad currum, ſive religatum, Latine dicendum eſſet. STEPHAN.

Ibid. φέροι] Stephanus vidit, orationem non cohaerere, maluitque φέροις, ut referretur ad Dianam: quod eſt mirum. Dianae non convenit iſte labor. Deinde requiritur indicativus, ſive ad Dianam referatur, ſive ad Herculem, de quo ſtatim eſt πινύσκει. Ego putem legendum eſſe φέρων. Ita omnia optime cohaerent. Ἀσπαίροντα exprimit palpitationem e reliquo calore interfectae beſtiae, ſeu micationem, ut apud Homer. Od. X. 473. ut de piſcibus recens interfectis apud Julian. ep. 46. & apud Diodorum Siculum III. p. 158. ex emendatione Cel. Weſſelingii, quem ibi vide.

Vſ. 152. Κερδαλέῳ μύθῳ] Deeſt particula γὰρ, quum rationem reddat illius deorum riſus, cujus meminit, niſi velimus initium orationis eſſe, Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο, &c. STEPHAN.

Ibid. τῷδε πινύσκει] MS. Voſſ. τάδ' ἐπιπίσκει.

Vſ. 153. ἵνα θνητοῖσι βοηθὸν] Legendum omnino ἵνα θνητοί σε βοηθὸν, &c. ut me optime monuit vir illuſtris Huetius. A. FABRI. Veriſſime Huetius ὁ πάνυ. Vidit hoc quoque anonymus Cl. Francii in margine editionis Vaſcoſani. TH. GRAEV.

Ibid. θνητοί σε] Sic corrigendum eſſe vulgatum θνητοῖσι, in quo mirifice conſentiunt omnes editi & ſcripti, omnes uno ore dicunt, nec quiſquam auſus eſt recipere, quod nos facere non dubitavimus, & manifeſtum vitium ſcripturae expellere. Reſpondent enim clare σὲ & ἐμέ.

Vſ. 156. σῦες φυτὰ λυμαίνονται] Verbum uſitatum & elegans pro Latino *ſubruere* vel *diruere*. Diodor. Sic. XVII. p. 521. τὸ χῶμα λυμαίνεσθαι. Sed de hac ipſa re, de vaſtatione vinearum uſi ſunt οἱ ό Pſ. LXXIX. 13. ἐλυμήνατο αὐτὴν σῦς. Adde dicta Spanhemio. Simili verbo uſus eſt Paullus Silentiarius, aprum appellans βοτρυΐνων φυτῶν λωβητῆρα, in epigrammate apud Kuſterum ad Suid. v. Ἀθάπευτον. Ceterum etiamſi φυτὰ etiam de arboribus dicatur, ut apud Homerum Il. I. 535. tamen inprimis de vitibus &

 vinea

Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. βάλλ'· ἐπὶ καὶ σῦς.
Ὣς ἔνεπεν, ταχινὸς δὲ μέγαν περὶ θῆρα πονεῖτο.
Οὐ γὰρ ὅγε Φρυγίῃ περ ὑπὸ δρυῒ γυῖα θεωθεὶς
Παύσατ' ἀδηφαγίης· ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη
Τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
Σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας
Ψήχουσιν κεμάδας, παρὰ δέ σφισι πουλὺ νέμεσθαι
Ἥρης ἐκ λειμῶνος ἀμησάμεναι φορέουσιν
Ὠκύθοον τριπέτηλον, ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδουσι·
Ἐν καὶ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
Ὕδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι· οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδρην
Πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται

Ἀγ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

159 Φρυγίῃ] Φρυγία, ὄρος Τραχῖνος, ἔνθα ἐκάη ὁ Ἡρακλῆς.
161 Θειοδάμαντι] Βασιλεὺς Δρυόπων ὁ Θειοδάμας.
165 Ὠκύθοον τριπέτηλον] Τὸ ταχέως ἀνατέλλον τρίφυλλον.
166 Ὑποληνίδας] Πυέλους, ποτίστρας.
170 Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε] Τὸ ἑξῆς, ἡνίκα αἱ νύμφαι, μὴ νειὸν τημοῦτος.

vinea eſt, ut & φυταλιὰ de vinea, ut patet ex Homero Il. I. 574. coll. Z. 194. (Nam quod ibi οἰνόπεδον, idem hic φυταλιά.) Julianus ep. 46. φυταλιὰ βραχεῖα, φέρουσα οἶνον εὐώδη καὶ ἡδύν.

Vſ. 157. Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα] Per boves intellige tauros, de quibus Virgilius,

Et frons tauri metuenda minacis.

Neque enim boves hominibus infeſti ſunt. Sed nec venationi apti. VULCAN.

Ibid. βόες] Intelligit *boves ſilveſtres*: male Vulcanius, qui *tauros* tantum explicat. A. FABRI.

Vſ. 158. Ὣς ἔνεπεν] Non convenit hoc tempus imperfectum cum praecedentibus, nec video quis locus ei eſſe poſſit: idemque & de πονεῖτο dico. Miror igitur cur non potius ἐνέπει & πονεῖται ſcriptum ſit. STEPHAN.

Ibid. Ὣς ἔνεπεν, ταχινὸς &c.] Edd. vett. ταχυνός. Benenatus edidit ταχινός. Stephanus praeſens malebat in ἔνεπεν & πονεῖτο. De πονεῖτο conceſſerim. Sed ἔνεπεν eſt aor. 2. qui hic locum habet. Et apud Homerum quoque ſaepe eſt imperfectum, ubi praeſens eſſe debere videatur, ut Il. E. 749. πύλαι οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι. K. 5. ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης, Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον —— Ἠ νιφετόν, ὅτε

πέρ

Etiam tauri magnum hominibus malum: feri & hos.
Sic dicit, & ſtatim circa magnam feram laborat.
Non enim illi, quamvis Phrygia ſub quercu, corpore in Deum converſo,
Exemta eſt voracitas: ineſt adhuc fames illa,
Qua olim aranti occurrit Theodamanti.
Tibi vero Amniſiades quidem a jugo ſolutas
Stringunt cervas, illiſque plurimum pabuli,
Junonis e prato demeſſi ferunt,
Velox natu trifolium, quo & Jovis equi paſcuntur;
Atque etiam aurea aquaria replent
Aqua, ut cervis potus ſit gratus.
Ipſa autem patris domum venis; teque in ſellam
Omnes invitant, Apollinique adſides.
Quando vero nymphae te choro circumdederint

Ad

πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας. N. 298. 300. μέτεισι, ſequitur ἔσπετο. Poſt, γυῖα totum corpus ſignificant: de quo verbo v. ad 176.

Vſ. 160. ἀδηφαγίης] A multis voracitas Herculis notata: a nullo facetius, quam Ariſtophane Ran. vſ. 63. 557. ſeqq.

Vſ. 161. Τῇ ποτ' ἀροτριόωντι] MSS. Ambr. ἀρατριῶντι, ſed diſerte Voſſ. ἀροτριόωντι, quod verum eſt, ut ſupra vſ. 142. ἀντιόωντες.

Vſ. 162. λυθείσας] Intellige ὑπολυθείσας ζευγλῆφι, i. e. ζεύγλης, a jugo ſolutas, ut vertimus. ut ἀπολύεσθαι δεσμῶν. Si quis tamen malit ἀπὸ ζευγλῆφι, ut ap. Homerum eſt ἀπὸ νευρῆφι, non valde repugnem.

Vſ. 163. Ψήχουσιν] Male Interpres, *demulcent*, *fovent*; ſignificat *ſtringunt*; *eſtrillent*, *frotent*: inde ψήκτρα, *ſtrigil*. A. Fabri.

Vſ. 165. Ὠκύθοον τριπέτηλον] Verti, *Propere naſcens*. tametſi Heſychius, herbam ipſam ita nominat, Ὠκύθοον, inquiens, πόα τις, ἡ τρίφυλλος καλουμένη. Vulcan.

Ibid. Ὠκύθοον τριπέτηλον] MSS. Ambr. Voſſ. ed. Frob. ὠκύθεον. Ad hunc locum reſpexit haud dubie Scholiaſtes Nicandri Ther. 512. τὸ τριόφυλλον Διονύσιος μὲν ἐν τοῖς ῥιζοτομικοῖς μινυανθὲς καλεῖ, Καλλίμαχος δὲ τριπέτηλον, additque deſcriptionem ejus. Verſu ſequenti MSS. Ambr. Voſſ. χρυσίδας ὑποληνίδας.

Vſ. 166. ὑποληνίδας] Male vertunt *lacus*, quamvis hoc proprie ſignificet. Ὑποληνὶς Callimacho eſt, quod aliis ſcriptoribus ὑπολήνιον. vas torculari ſubjacens, in quod uvarum liquor a torculari defluens excipitur. Latinis *lacus*. Sed hic improprie ſignificat loculos, ſeu vaſa, ex quibus potant equi in ſtabulis. *aquaria* poſſes dicere; ſcil. vaſa. ἐπλήσαντο, *impleverunt*, h. e. *implere ſolent*. Sic enim Graeci utuntur aoriſtis. Th. Graev.

Vſ. 168. οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδρην] Videtur in animo habuiſſe locum Homeri Il. Ψ. 202. 203.

Vſ. 170. Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι] Locus ſatis difficilis non exercitato lectori; nam ſenſus ſeptimum adusque verſum producitur μὴ νειὸν τυμοῦτος· hoc eſt, ἡνίκα αἱ νύμφαι σ' ἐνὶ χορῷ κυκλώσονται, τημοῦτος ἐμαὶ βόες μὴ τέμνοιεν νειὸν τετράγυιον ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι. A. Fabri.

V. 171.

Ἀγχόθι πηγάων Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο,
Ἢ Πιτάνης, (καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἢ ἐνὶ Λίμναις,
Ἢ ἵνα, δαῖμον, Ἀλὰς Ἀραφηνίδας οἰκήσουσα
Ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης, ἀπὸ δ' εἴπαο τέθμια Ταύρων·
Μὴ νειὸν τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισθοῦ
Τετράγυον τέμνοιεν ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι.
Ἦ γάρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηυῖαι

Κό-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

171 Ἰνωποῖο] Ἰνωπὸς, ποταμὸς Δήλου. Αἰγύπτιος δὲ, διὰ τὸν Νεῖλον, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐκεῖ πλημμυρεῖ. ἢ ὅτι λέγεται τοῦ ὕδατος τοῦ Νείλου μετέχειν λαθραίως. Πιτάνη δὲ, πόλις Μακεδονίας.

172 Ἢ ἐνὶ Λίμναις] Λίμναι, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις·

173 Ἀλὰς Ἀραφηνίδας] Δύο Ἀλαὶ δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες, καὶ Ἀλαὶ Αἰξωνίδες.

174 Τέθμια] Τὰ νόμιμα τῶν Ταυροσκυθῶν, τὸ θύειν τοὺς ξένους.

175 Τημοῦτος] Τηνικαῦτα.

176 Ὑπ' ἀλλοτρίῳ] Τὸ ἑξῆς, ἡνίκα αἱ νύμφαι τὴν Ἄρτεμιν τοῖς χοροῖς κυκλῶσονται, μὴ γένοιτο τὰς ἐμὰς βοῦς ἐπ' ἀλλοτρίῳ μισθῷ ἐργάζεσθαι. καὶ γὰρ ὁ ἥλιος ἐπέχει τὸν ἑαυτοῦ δρόμον, καὶ αὐτὸς ἐφορῶν τὸν χορὸν τῶν νυμφῶν· ὥς τε γίγνεσθαι πολὺ τὸ τῆς ἡμέρας διάστημα.

Vſ. 171. Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο] Inopus Deli inſulae fluvius, qui eodem modo quo Nilus ac pariter cum eo decreſcit, augeturque. atque hac de cauſa *Aegyptium* appellat, propter eam quam cum Nilo Aegyptio habet proprietatem. Sed & alia cauſa eſt, ut tradit Ortelius: nam Deli incolae occulto meatu ex Nilo ad ſe venire credebant; & ſic cauſa in aperto eſſet, cur cum illo pariter & decreſceret & augeretur. Et haec eſt ſententia Callimachi, ut patet ex verſibus 206. 207. 208. H. in Del. A. Fabri.

Vſ. 173. Ἢ ἵνα, δαῖμον,] Trajectio. Sic verba conſtrue: ἢ ἵνα, Δαῖμον, ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης οἰκήσουσα Ἀλὰς Ἀραφηνίδας, ἀπὸ δ' εἴπαο id. ἀπείπαο δὲ τέθμια. i. νόμιμα. i. *ſacra*, *ſacrificia*, *ritum*. Nec iſta trajectio durior eſt quam qua uſus eſt Horat.

Phoebus volentem proelia me loqui,
Victas & urbes, increpuit lyra.

A. Fabri.

Ibid. Ἢ ἵνα, δαῖμον, Ἀλὰς &c.] Scholiaſtes dicit duos fuiſſe pagos in Attica, qui Ἀλαὶ dicebantur. Ἀλαὶ Ἀραφανίδες & Ἀλαὶ Ζωνίδες. Sed pro Ζωνίδες legendum Αἰξωνίδες, ut olim Meurſius vidit in libello de pagis Atticis. Ἀλαὶ Αἰξωνίδες ad tribum Cecropidem, alter Ἀλαὶ Ἀραφανίδες & ad Aegidem pertinebant. Ἀλαὶ nomen acceperunt a duobus viris Athenienſibus. Erant autem Alae Araphanides, inter Phegeum juxta Marathonem, & Brauronem; Aexonides, prope urbem. Plura ibidem vide. Th. Graev.

Vſ. 176. Τετράγυιον] *La journée d'une charüe.* quare non erit quatuor jugerum; nam, ut ait Varro, *Juger eſt quod juncti boves uno die abſolvunt.* γυῖα *menſura*, τετράγυιος *diurnus labor aratori praepoſitus.* Dicitur & γύη Aeſchyl. in Prometh. Deſmoth.

Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γύας.

A. Fabri.

Ad Aegyptii Inopi fontes,
Aut ad Pitanen, (nam & Pitane tua) aut in Limnis,
Aut ubi, Dea, Alas Araphenidas habitatura
Veneris a Scythia, deteſtata Taurorum ſacra,
Ne tum novalem boves meae pro mercede
Agrum ſecent, alieno ſub aratore.
Nam profecto & genubus & cervicibus feſſae

In

Vſ. 175. *νειὸν — Τετράγυον*] Sic Edd. Ald. Froben. Benenat. & apud Apoll. Rhod. III. 411. *κατὰ νειὸν Ἄρηος τετράγυον*. Edit. Vaſcoſ. *τετράγυιον*. Vitioſe. Sed tamen id ſecutae ſunt plures editiones.

Vſ. 175. 176. Hos verſus imitando expreſſit Maximus *περὶ ἀρχῶν* vſ. 473. ſeqq. apud Fabric. Bibl. Graec. V. 25. p. 440.

Μὴ μὲν δὴ τημόσδε θέλειν ἐρίβωλον ἄρουραν
Ἄρνυσθαι μισθῷ ἐπιλατρίῳ· οὐ γὰρ ἄμεινον·
Οὐδὲ φέροι ὄνειαρ ὑπ' ἀλλοτρίῳ μογέοντι.

RUHNKEN.

Vſ. 177. *Ἦ γάρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηκυῖαι*] Neque hanc lectionem, neque illam quae margini adſcripta eſt, poſſe defendi exiſtimo: ideoque nec *γυιαὶ*, nec *γυίας* retineo, ſed *γυῖα* ſcribo. ut autem verſus hanc poſſit admittere, particulam *καὶ* illi praepono, pro vocula *τε* quae illi hic poſtponitur: ita ſcribens totum verſum,

Ἦ γάρ κεν καὶ γυῖα καὶ αὐχένα κεκμηκυῖαι.

Simul enim pro Ἦ eſt ſcribendum Ἦ, initio verſus. STEPHAN.

Ibid. *Ἦ γάρ κεν γυῖα*] Optime hunc locum correxit Stephanus, legendo:

Ἦ γάρ κεν καὶ γυῖα καὶ αὐχένα κεκμηκυῖαι.

A. FABRI.

Ibid. *Ἦ γάρ κεν γυιαὶ* &c.] Non recedendum ab omnium librorum ſcriptura, vertendum vero: *Sane & claudae & cervice laborantes*. Heſych. *Γυιὸς, χωλὸς, νοσώδης, πηρώδης*. & Suid. *Γυιῶ, βλάπτω, χωλῶ*. *Γυιαὶ βόες* ſunt, quae nimio labore ſic ſunt defatigatae, ut vix poſſint incedere, ac ſi claudae eſſent. TH. GRAEV.

Ibid *Ἦ γάρ κεν γυιαί τε — κεκμηυῖαι*] Stephanus corrigit *καὶ γυῖα καὶ αὐχένα*, probantibus Anna Fabri & Spanhemio. Vulgatam autem, quam in libro ſuo habuit Scholiaſtes Cod. Reg. qui interpretatur *χωλαὶ*, poſt Nanſium ad Nonni Paraphr. p. 44. defendit Graevius ex Heſychio, qui habet verbum *γυιὸς, χωλὸς, πηρὸς, νοσώδης*. Fruſtra. Nam primo nimium eſt, feſſos boves, *γυιὰς*, *claudas* vocari. Id verbum veram claudicationem e *πηρώσει* notat. Deinde commode junguntur pedes & cervices, in quibus fatigatio boum maxime ſentitur. Favent etiam MSS. & edd. vett. quae habent *γυῖαι*, unde colligere licet, correctionem inductam, quod verſus laborare crederetur. Neque tamen correxerim *καὶ γυῖα*: nam & ſic verſus conſtat, quod ultima in *γυῖα* eſt in caeſura. *Γυῖα* de omnibus quidem membris dicuntur, ut ait Scholiaſtes Nicandri, ſed maxime de manibus & pedibus, nempe in quibus maxime vis corporis. Homer. Il. N. 61. *Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.* Sed maxime & ſaepiſſime de pedibus, inprimisque genubus, in quibus & laſſitudo fere ſentitur. De pedibus eſt apud Homer. Il. N. 435. apud Apollon. Rhod. I. 1008. coll. 1010. cf. Schol. Nicand. p. 54. in fine. Similis eſt uſus *τῶν κώλων*. Eurip. Phoeniſſ. 1192. *χεῖρες δὲ καὶ κῶλα*, *manus & pedes*.

Ibid. *κεκμηυῖαι*] Recepi *κεκμηυῖαι* e MSS. Vat. Voſſ. edd. Ald. Vaſcoſ. Froben. Benenat. ut volebat Bentlejus. Eſt enim hoc poëtis proprium & Ionicum, ut Euſtathius tradit. Sed ſaepe apud poëtas altera forma,

quae

Κόπρον ἔπι προγένοιντο, καὶ εἰ Τυμφαιΐδες εἶεν,
Εἰναετιζόμεναι, κεραελκέες· αἳ μέγ' ἄρισται
Τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν. ἐπεὶ θεὸς οὔποτ' ἐκεῖνον
Ἦλθε παρ' Ἠέλιος καλὸν χορόν· ἀλλὰ θεῆται
Δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.
Τίς δὲ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον;
Τίς δὲ λιμήν; ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
Φίλαο, καὶ ποίας ἡρωΐδας ἔσχες ἑταίρας;
Εἰπὲ θεά, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ἀείσω.
Νήσων μὲν Δολίχη, πολίων δέ τοι εὔαδε Πέργη,

Τηΰ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

178 Κόπρον] Τὴν ἔπαυλιν.

Τυμφαιΐδες] Ἠπειρωτικαί. Τύμφαι γὰρ, χωρίον τῆς Ἠπείρου. λέγεται δὲ καλὰς βοῦς ἔχειν τὴν Ἤπειρον.

179 Κεραελκέες] Διὰ τὸ τοῖς κέρασιν ἕλκειν τὸ ἄροτρον.

187 Πέργη] Μητρόπολις Παμφυλίας.

quae in proſa uſitata eſt, (v. Waſſ. ad Thucyd. III. 59.) poëticae illi ſubſtituta eſt a librariis vel editoribus. Sic apud Apollon. Rhod. III. 234. pro κεκμηκότα MS. Guelferb. κεκμήτα, ubi excidit ο. At IV. 1459. clare idem liber κεκμηότας pro vulgato κεκμηκότας.

Vſ. 178. Στυμφαιΐδες] Altera lectio eſt Στυμφαλίδες. (pro quo mendoſe adſcriptum eſt margini Στυμφαλίδας) quum autem Στυμφαιΐδες legat Scholiaſtes, perperam altera lectio expoſitioni ejus praefixa eſt. STEPHAN.

Ibid. Στυμφαιΐδες] Si legatur Στυμφαλίδες, erit ἀπὸ Στυμφάλου, qui eſt urbs, mons, & fluvius Arcadiae. verum non video quo modo Στυμφαλίδες erit Ἠπειρωτικαὶ, cum analogiae ratio non patiatur, ἀπὸ τοῦ Στύμφαι deflecti. Sed ibi eſt error Typographi; nam legendum eſt, Στυμφαιΐδες], Ἠπειρωτικαί. Στύμφαι γὰρ χωρίον τῆς Ἠπείρου. A. FABRI.

Ibid. Στυμφαιΐδες] Stephanus de urbibus tradit Tympham dici montem Theſproticum, & urbem Tymphaeam; incolas dici Thymphaeos, foeminas Thymphaeas; κτητικὸν eſſe *Thymphaicus*; foemininum, Τυμφαιΐς, ut Ἀχαιΐς. Ubi in noſtro auctore, quem laudat Stephanus, Cl. Holſtenius pro Στυμφαΐδες recte legit Τυμφαΐδες & in ſcholiis Τύμφαι. Firmat Lycophron in Alexandra:

> Ἐν ᾗ ποτ' αὖθις Ἡρακλῆ φθίσει δράκων
> Τυμφαῖος ἐν θοίνῃσιν Αἰθίκων πρόμος.
>
> *In qua* (Trampya urbe Epiri) *Herculem quondam*
> *Tymphaeus perdet inter epulas draco Aethicum dux.*

Ubi recte Schol. *Tymphaeus* exponit Epiroticus. Potuit tamen Aeolice pro Τυμφαΐς dicit Στυμφαΐς, ut dicebant pro μογερὸς Aeoles σμογερὸς, pro μῦς σμῦς. Jam vero Epiroticos boves robore & praeſtantia praecellere aliis notum eſt. Hinc & Romani pecuarias habebant magnas in Epiro, ut Varro ait praef. lib. II. de R. R. Vide quae de iis notat

Mag-

In ſtabula veniant, ſi vel Tymphaicae ſint,
Novennes, robuſtis cornibus, quae longe optimae
Secare ſulcum altum. Etenim Deus nunquam illum
Praeterit ſol pulcrum chorum, ſed ſpectat
Currum inhibens, dieſque producuntur.
Quae autem, quaeſo, inſularum, quique mons placuit maxime?
Quique lacus? quaeque urbs? quamque inprimis Nympham
Amas, & quas heroinas habuiſti ſodales?
Dic, Dea, tu quidem nobis, ego vero aliis canam.
Ex inſulis quidem Doliche, ex urbibus autem tibi placuit Perga,

Teu-

Magnus Bochartus Hieroz. II. 6. Th. Graev.

Ibid. Τυμφαιΐδες] MSS. Ambr. Voſſ. Edd. Ald. Benenat. Steph. Στυμφαιΐδες, quod perperam in ed. Vaſcoſ. mutatum in Στυμφαλίδες, ſervatumque a Frobenio. At MS. Reg. recte Τυμφαιΐδες, quod jam Graevius receperat. Ita habuit in ſuo libro Scholiaſtes, ita Stephanus Byz. Praeter Holſtenium ad Steph. p. 332. etiam Salmaſius ſic corrigebat Callimachum ad Steph. in Βέτειμα, & Τύμφη.

Vſ. 179. κεραελκέες] Sic MSS. Vat. Ambr. Reg. Voſſ. Sic & Scholiaſtes habuit in libro ſuo. At Edd. Ald. Vaſcoſ. Froben. κεραλκέες, quod praeferebat Th. Bentlejus, cui & ipſe aſſentior. Et res poſtulat: non enim hic refert, cornibus trahere, ſed de robore quaeritur, quod maximum habent in cornibus, quae eorum ſunt arma. Tum debet eſſe aliquid proprium, e quo virium magnitudo intelligitur: ſed trahere cornibus, quod de bubus ſane dicitur, unde κερκλκὲς, ap. Heſychium, ὁ τοῖς κέρασιν ἕλκων τὸ ἄροτρον, eſt commune, nec magnitudinem roboris indicat, quod tamen hic deſideratur. Denique κεραλκέες eſt apud Apoll. Rhod. IV. 469. quem locum jam protulit Th. Bentlejus, ſine varietate librorum, alterum nuſpiam. Primus Benenatus edidit κεραελκέες, quem Stephanus ſecutus eſt.

Ibid. ἄριϛαι Τέμνειν] Sic Latini. Horatius:

Callidum, quicquid placuit, jocoſo
Condere furto. A. Fabri.

Vſ. 182. φάεα μηκύνονται] Sic Catull. in Coma Berenices dixit *feſtis luminibus*, hoc eſt, *feſtis diebus*. Neſcio an monuerint Interpretes. nil Scaliger. Muretus explicat, ſed non dicit unde ſumpſerit Catullus. A. Fabri.

Vſ. 184. ἔξοχα] MSS. Ambr. ἔξοχον. quae variatio paſſim in libris occurrit, ubi metrum rectiora docere librarios poterat. Sic apud Apollon. Rhod. III. 514. pro ἔμπεδα Guelferb. habet ἔμπεδον.

Vſ. 186. Εἰπὲ θεά, σὺ μὲν] Poteſt εἰπὲ jungi etiam cum pronomine ἄμμιν, ut interpungatur poſt θεά. Stephan.

Ibid. σὺ μὲν ἄμμιν] Virg. & Theocrit. Idyll. 23.

Εἰπὲ θεά. σὺ γὰρ οἶσθα, ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι. A. Fabri.

Vſ. 187. Δολίχη] Edd. Flor. Ald. & Vaſcoſ. Δολίχην, quaſi referretur ad φίλαο.

Vſ. 189.

Τηΰγετον δ' ὀρέων, λιμένας γε μὲν Εὐρίποιο.
Ἔξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,
Ἐλλοφόνον, Βριτόμαρτιν, ἐΰσκοπον· ἧς ποτὲ Μίνως
Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης.
Ἡ δ' ὁτὲ μὲν λασίῃσιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
Ἄλλοτε δ' εἱαμενῇσιν· ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοίτα
Παίπαλά τε κρημνούς τε· καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτύν,
Μέσφ' ὅτε, μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὸν, ἥλατο πόντον
Πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο· καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων
Δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσεν. ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
Νύμ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

188 Τηΰγετον] Ὄρος Λακεδαίμονος.

Εὐρίποιο] Εὔριπος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας ῥοῦς. καλεῖται δὲ οὕτως ἡ Εὔβοια, διὰ τὸ ἐπιμήκη αὐτὴν κεῖσθαι. λέγεται δὲ καὶ Μάκρις.

189 Γορτυνίδα] Κρητικήν· ἀπὸ τόπου.

190 Ἐλλοφόνον] Νεβροκτόνον.

Βριτόμαρτιν] Βριτόμαρτις, ὄνομα κύριον τῆς νύμφης. ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς Διογενιανός.

194 Παίπαλά τε] Τόπους τραχεῖς.

Vſ. 189. Γορτυνίδα] MS. Voſſ. Γορτυννίδα.

Vſ. 190. Ἐλλοφόνον] hoc eſt, κυνηγετικὴν, καὶ φονεύουσαν ἐλλούς, τουτέστιν ἐλάφους. Nam ἐλλὸς eſt diminutivum ab ἔλαφος. VULCAN.

Ibid. Βριτόμαρτιν] De hac ita Solinus: *Cretes Dianam religioſiſſime venerantur βριτόμαρτιν gentiliter nominantes; quod ſermone noſtro ſonat virginem dulcem.* V. Cl. Joſephus Scaliger notat ſe in Gloſſariis Graecorum inveniſſe, Βριτὺ, τὸ γλυκὺ ὡς Κρῆτες. VULCAN.

Ibid Βριτόμαρτιν] Britomartis erat, uti tradunt, filia Jovis, & Carmae: ac Dianae, ob venandi ſtudium, grata. Meminit ejus Claudianus in Stilic. Panegyr. III.

Ignea Cretaeo properat Britomartis ab Ida.

Virgilius in Ciri:

— ut quid ego amens
Te erepta, o Britomarti, mea ſpes una ſalutis,
Te, Britomarti, diem potui producere vita.

Plura de Britomarti vide apud Meurſium in Creta lib. IV. c. 3. Doctiſſimus Caſaubonus ad Strabonem notat, Cornutum dicere Briſein quaſi Britein dictam, quaſi dicas ſuavem & charam Achilli: & ut Graecis virginem πάρθενος dici ἀπὸ τοῦ παραθέειν τῇ μητρί, ſic Cretenſes virginem ὅμαρτιν appellaſſe παρὰ τὸ ὁμαρτεῖν τῇ μητρί. Matrem enim perpetuo olim ſecutas eſſe virgines. Horat.

Tandem deſine matrem
Tempeſtiva ſequi viro.

Sed rectius Salmaſius ad Solinum docet Βριτόμαρτιν dici Cretenſibus dulcem virginem. Βριτὸς enim lingua Cretica eſſe *dulcis*, & μάρτις eorundem dialecto ſignificare *virginem*. Graecis enim μορτὸς eſſe ἄνθρωπος, unde μορτοβάτην ναῦν τὴν ἀνθρωποβάτην exponi Heſychio. μάρτις itaque dici mulierem. Cretenſes autem in

Teugetus e montibus, portusque Euripi.
Prae ceteris autem Gortyniam adamaſti Nympham,
Cervorum interfectricem, Britomartin, bene collimantem: cujus quondam Minos
Percuſſus amore, pererravit montes Cretae.
Nympha autem modo ſub umbroſis latebat quercubus comantibus,
Modo in paludibus. Ille vero per novem menſes erravit
In ſaxis & rupibus: neque deſtitit perſequi,
Donec, propemodum deprenſa, deſiluit in mare
Rupe de ſumma, inſiluitque in piſcatorum
Retia, per quae eſt ſervata. Unde poſtea Cydones Nym-

in *α* mutare ſolitos, & contra, *μαρτίς*. hinc *Βριτόμαρτις* iis vocari dulcem puellam. Th. Graev.

Ibid. *εὔσκοπον*] *εὔςοχον*, certam in collimando & figendo: ita infra verſ. 262.

Μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐςοχίην ἐριδαίνειν.

Vulcan.

Vſ. 191. *Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι*] *percuſſus amore*. Saepe Lucianus hoc verbo uſus eſt. A. Fabri.

Ibid. *Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι*] Elegans verbum de amore vehementi. Aeſchyl. Prometh. 855. *ἐπτοημένοι φρένας* eodem ſenſu, quem non aſſecutus eſt Scholiaſtes. Similem locum ex Heſiodo attulit Stanlejus, ubi de vehementi deſiderio dicitur. Plato libenter utitur de vehementi cupiditate, ut in Phaedone T. I. p. 68. *ἐπτοῆσθαι περὶ τὰς ἐπιθυμίας*, & ſubſtantivum eſt exquiſitum de Leg. VI. p. 783. *διαπτοίησις ἀφροδισίων*. Hinc ſequentes hoc verbo uſi, ut exquiſitae elegantiae. v. plura apud Dorvill. ad Charit. p. 754.

Vſ. 192. *ὑπὸ δρυσὶ*] MS. Voſſ. *ὑπ' ὄφρυσι*.

Vſ. 193. *εἰαμενῇσιν*] Interpres Homeri explicat *καθύδρῳ καὶ βοτανώδει τόπῳ*. A. Fabri.

Vſ. 195. *ἥλατο πόντον*.] Verbum *ἥλατο* illuſtrat Vir doctus Obſ. Miſc. III. p. 95. *δὴ* abeſt a MS. Voſſ. *καὶ δὴ σχεδὸν* eſt etiam apud Apollon. Rhod. II. 1032. *δὴ σχεδὸν* apud Heſiod. Scut. Herc. 113. Et *καὶ δὴ* uſitatiſſimum Atticis.

Vſ. 196. *καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων Δίκτυα*] Strabo Geogr. lib. X. hanc Callimachi ſententiam refutat. Diſſentit etiam a Callimacho Diod. Siculus lib. 6. Pauſanias in Corinthiacis cum Callimacho facit. Vulcan. Vide & Meurſ. in Creta lib. II. cap. 5. ubi fuſe de nomine Dictynnae diſſerit. Th. Graev.

Ibid. *καὶ ἔνθορεν —— Δίκτυα*] Salmaſius in Exercitationibus Plinianis Callimachum defendit, & a Strabone male reprehendi contendit. id enim ait, Strabonem culpare, quod dixerit a Cydoniatis Dictynnam vocatam eſſe, quia Cydonia non fuerit vicina Dictaeo monti. Sed male: *Κύδωνας* enim, ait, dixiſſe Callimachum poëtarum more omnes Cretenſes, quia Cydonia urbium mater in Creta inſula. Sic & *Cydonia tela* pro ſagittis Creticis poëtas appellare. Th. Graev.

Vſ. 197. *Κύδωνες Νύμφαν μὲν, Δίκτυναν*] Pauſanias in Corinthiacis auctor eſt, Britomartim non ſolum a Cretenſibus, ſed ab Aeginetis, quibus in inſula apparuit, cultam fuiſſe. *ἐπίκλησις δέ οἱ*, inquit, *παρὰ τε Αἰγινήταις ἐςὶν Ἀφαῖα, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ*. Dictynnae appellatio unde fluxerit, jam dictum. *Ἀφαῖα* vero, *παρὰ τὸ ἀφανῆναι*, quod ſcilicet effugerit Mi-

Νύμφαι μὲν, Δίκτυναν, ὄρος δ', ὅθεν ἥλατο νύμφη,
Δικταῖον καλέουσιν· ἀνεστήσαντο δὲ βωμοὺς,
Ἱερά τε ῥέζουσι· τὸ δὲ στέφος ἤματι κείνῳ,
Ἢ πίτυς, ἢ σχῖνος· μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι.
Δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος
Τῆς κούρης, ὅτ' ἔφευγεν· ὅθεν μέγα χώσατο μύρτῳ.
Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, Φαεσφόρε, καὶ δέ σε κείνης
Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.
Καὶ μὴν Κυρήνην ἑταιρίσσαο, τῇ ποτ' ἔδωκας
Αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἔνι κούρη
Ὑψηῒς παρὰ τύμβον Ἰώλκιον ἔμμορ' ἀέθλου.
Καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον Δηϊονίδαο,
Πότνια, σὴν ὁμόθηρον ἐθήκαο· καὶ δέ σε φασὶ
Καλὴν Ἀντίκλειαν ἴσον φαέεσσι φιλῆσαι,
Αἳ πρῶται θοὰ τόξα καὶ ἀμφ' ὤμοισι φαρέτρας
Ἰοδόκους ἐφόρησαν· ἀσύλωτοι δέ φιν ὦμοι

Δεξι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

204 Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι] Οὖπις, ἐπίθετον Ἀρτέμιδος. ἢ παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας, ἢ παρὰ τὴν θρέψασαν αὐτὴν Οὖπιν. ἢ διὰ τὰς Ὑπερβορέους κόρας, Οὖπιν, Ἑκαέργην, Λοξώ· ἃς ἐτίμησεν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις· καὶ ἀπὸ μιᾶς μὲν Οὖπις ἡ Ἄρτεμις. Λοξίας δὲ καὶ Ἑκάεργος ἐκ τῶν λοιπῶν, ὁ Ἀπόλλων.

208 Ὑψηῒς] Ἡ Κυρήνη.

Ἰώλκιον] Τὸν τύμβον τοῦ Πελίου· Ἰώλκιος γὰρ ὁ Πελίας.

209 Καὶ Κεφάλου ξανθὴν] Ἤγουν τὴν Πρόκριν. καὶ καλὴν Ἀντίκλειαν. ἢ τὴν μητέρα Ὀδυσσέως, ἢ ἄλλην τινά.

Minois vim. Virg. in Ciri:

Nunquam tam obnixe fugiens Minois amores
Praeceps aëreis ſpecula de montibus iſſes:
Unde alii fugiſſe ferunt, & numina Phocae
Virginis aſſignant.

quo in loco praeclare, ut omnia, annotavit Cl. V. Joſephus Scaliger, pro *Numina Phocae* legendum *Numen Aphaeae*, Vulcan.

Vſ. 198. 200. μετέπειτα καλέουσιν] De hoc praeſenti notavi ad H. in Jov. 14. Huic loco ſimilis eſt alter ibid. 45. Nempe adhuc ab illo tempore ſic vocant. Similiter mox ῥέζουσι. At contra in re tranſitura ſtatim eſt aoriſtus, infra 248. 249. μετέπειτα δωμήθη.

Vſ. 201. μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι] Hoc, opinor, fiebat, quod Myrtus Veneri ſacra, quam haec averſabatur. A. Fabri.

Vſ. 205.

Nympham quidem Dictynnam, montem autem,
unde deſiluit Nympha,
Dictaeum vocarunt, dedicaruntque aras;
Et ſacra faciunt. Sertum autem illa die
Aut pinus eſt, aut lentiſcus: myrto autem manus
ſunt intactae.
Nam tum myrteo ramo adhaeſit peplum
Puellae, cum fugeret, eaque propter valde indig-
nata eſt myrto.
Upi regina, pulcra, faces geſtans, etiam te illa
Cretenſes cognomine vocant a nympha.
Enimvero etiam Cyrenen ſodalem ſumſiſti, cui ali-
quando dediſti
Ipſa duos canes venaticos, per quos virgo
Hypſeis ad tumulum Iolcium adepta eſt palmam.
Etiam Cephali flavam uxorem Deionidae,
Veneranda, comitem venationum tuarum feciſti:
atque etiam te dicunt
Pulcram Anticleam, ut oculos tuos, amaſſe;
Quae primae celeres arcus, inque humeris pharetras
Sagittiferas tulerunt: cum nudus ipſis humerus
Dex-

Vſ. 205. Κρηταιέες] Ed. Ald. Κρηταιέες.

Vſ. 207. τοῖς ἔνι] Nota, *per quos*, *quorum opera*. A. Fabri.

Ibid. τοῖς ἔνι] Redolet Hebraismum, occurritque ſubinde apud poëtas, ut Eurip. Troad. 377. ἐν χέροῖν. add. ibid. 533.

Vſ. 209. ἄλοχον] Procrin intelligit, & error eſt apud Schol. ubi pro Κεφάλε ἄλοχόν, ἤγεν τὴν Πρόκνην, ſcribe Πρόκριν. A. Fabri.

Vſ. 211. ἶσον φαέεσσι] Sic Catull. *Ni te plus oculis meis amarem.* Plaut. autem ſaepe, *oculitus amare.* A. Fabri.

Ibid. φαέεσσι] Prima ſyllaba natura ſua longa, ut ſupra 182. corripitur ob ſequentem vocalem, ut in φαεσφορίην vſ. 11. niſi quis malit φάεσσι, ut ſupra φάεσι vſ. 71.

Vſ. 212. καὶ ἀμφ' ὤμοισι φαρέτρας] Hinc refelles quod vulgo dicitur; nobiles tantum Deos pharetram humeris geſtare. A. Fabri.

Vſ. 213. ἀσύλωτοι] Male Interpretes, ut opinor, qui vertunt *inviolabiles*, *illaeſi*: ſignificat hic *nudi*. & vult Callimachus illis dextros humeros nudos fuiſſe; quemadmodum Amazonibus: non alibi, quod ſciam, reperies. Explicationem meam probant ſequentia, καὶ γυμνὸς παρεφαίνετο μαζός, quod fieri nequibat, ni item nudi fuiſſent humeri. A. Fabri.

Ibid. ἀσύλωτοι] Vocabulum, in quo omnes libri conſentiunt, niſi quod MS. Vatic. habet ἀσύλλωτοι, nuſpiam eſt obvium, quod ſciam. Sed Eurip. Helen. 456. habet ἀσύλητον. Ναυαγὸς ἥκω, ξένος, ἀσύλητον γένος, *venio naufragus*, *hoſpes*, *inviolabilis*, quod genus hominum eſt inviolabile, ſacroſanctum. Id verbum quis

fortaſſe

Δεξιτεροὶ, καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.
Ἤνησας δ' ἔπι πάγχυ ποδοῤῥώην Ἀταλάντην
Κούρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκασίδαο,
Καί ἑ κυνηλασίην τε καὶ εὐστοχίην ἐδίδαξας.
Οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες
Μέμφονται κάπροιο. τὰ γὰρ σημήϊα νίκης
Ἀρκαδίην εἰσῆλθεν, ἔχει δ' ἔπι θηρὸς ὀδόντας.
Οὐδὲ μὲν Ὑλαῖόν τε καὶ ἄφρονα Ῥοῖκον ἔολπα,
Οὐδέ περ ἐχθαίροντας, ἐν ἄϊδι μωμήσεσθαι
Τοξότιν· οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται,
Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ ἀκρώρεια.
Πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι, χαῖρε Χιτώνη,
Μιλήτῳ ἐπίδημε. σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς
Ἡγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν.
Χησιὰς, Ἰμβρασίη, πρωτόθρονε· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
Πηδά-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

215 Ποδοῤῥώην] Τὴν τοῖς ποσὶν ὀρύουσαν καὶ ὁρμῶσαν.
221 Οὐδὲ μὲν Ὑλαῖόν τε] Ὑλαῖος καὶ Ῥοῖκος κένταυροι περὶ Ἀρκαδίαν, οὓς ἀνεῖλεν Ἀταλάντη βιασαμένους αὐτήν.
224 Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ] Τῶν λαγόνων τῶν κενταύρων.
Νᾶεν] Ἔσταξεν, ἔβρεξεν. ὅθεν καὶ νᾶμα, καὶ νασμός.
228 Χησιὰς] Χήσιον, ἀκρωτήριον τῆς Σάμου. καὶ Ἴμβρασος, ποταμὸς τῆς Σάμου.

fortaſſe hic reponendum putet, ut analogiae magis conſentaneum. Nam συλέω non dicitur, niſi quod poëtae verba in αω etiam altera forma in εω dicunt. Quod tamen non hanc vim habet, ut propterea inde adjectiva in ωτος fieri poſſint, ut περιβόωτος. Ceterum recte Anna Fabri interpretatur *nudus*. Claudianus Conſul. II. Stilic. 240. de his Nymphis: *veniunt humeros & brachia nudae*. ὦμοι ἀσύλωτοι vel ἀσύλητοι proprie ſunt, qui ſpoliari non poſſunt, h. e. quibus veſtis non poteſt detrahi: deinde, in quibus veſtis non eſt. Simili ratione apud Onomacritum Hymn. in Vener. 13. ἀχαλίνωτοι ἀνάγκαι, *neceſſitas, quae eſt ſine freno*, i. e. *neceſſitas libera, ſuavis*.

Vſ. 215. Ἤνησας] Eadem forma eſt H. in Del. 20. Suidas: Ἠνήσαμεν, ἠνέσαμεν. Verti: *amaſti*. Suidas: Ἠνέσαμεν, ἠσπασάμεθα, ἠγαπήσαμεν. Ante dixerat φίλαο. ποδωῤῥώην] MS. Voſſ. ποδοῤῥέόρην. v. ad H. in Del. 175. Ceterum hinc recte emendat Etymol. M. & Suidam in h. v. Cl. Ruhnkenius. Mox pro Ἀρκασίδαο MS. Voſſ. Ἀρκαδίδαο, ad analogiam. Sic ſcilicet debebat dici: ſed, ut ait Stephanus in Ἀρκὰς, διὰ τὸ κακόφωνον dictum

Dexter, nudaque ſemper extaret mamma.
Amaſti praeterea valde pedibus celerem Atalantam,
Filiam Iaſii apricidam Arcaſidae,
Eamque & venari & ſagittis ſcite uti docuiſti.
Non ipſam advocati venatores Calydonii
Reprehendunt apri. Nam ſigna victoriae
Arcadiae illata, ſervatque & nunc ferae dentes.
Neque vero Hylaeum, dementemque Rhoecum, ſpero,
Quamvis infeſtos, in Orco obtrectaturos
Sagittariae. Non enim ipſis ilia commentientur,
Quorum Maenalia fluxit ſanguine rupes.
Veneranda, multas aedes urbesque tenens, ſalve Chitone,
Mileti advena. Te enim ſumſit Neleus
Ducem, cum navibus ſolveret Athenis.
Cheſias, Imbraſia, primas ſedes tenens: tibi Agamemnon

Gu-

dictum eſt Ἀρκασίδης, & femininum Ἀρκασίς.

Vſ. 216. Ἀρκασίδαο] Meminit hujus vocis Stephanus in *Arcadia*. Caeterum de duabus Atalantis, ne actum agam, adi Muretum ad Propert. Haec Milanioni nupſit, non Hippomeni. A. FABRI.

Vſ. 218. ἐπίκλητοι] Interpretes legunt ἐπίκλειτοι, cum vertant *celebres*, *illuſtres*. A. FABRI.

Vſ. 221. Ῥοῖκον] MS. Voſſ. Λύκον. in margine alterum.

Vſ. 222. μωμήσεσθαι] In Aldina editione corrupte legitur νωμήσασθαι, & in Froben. μωμήσασθαι. VULCAN.

Ibid. μωμήσεσθαι] Ed. Ald. νωμήσασθαι. MS. Voſſ. Edd. Vaſcoſ. Froben. μωμήσασθαι Idque videtur melius. Theocr. Id. IX. 24. τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων. Sed reliqui MSS. in μωμήσεσθαι, quod Benenatus induxit, conſentiunt, & ſequitur συνεπιψεύσονται. Idque rectius. Apollon. Rhod. I. 830. οὐδ' ἔτι σ' οἴω Γαῖαν ὀνόσσεσθαι. Verba ſperandi, putandi optime cum futuro ſtruuntur, etſi aoriſtus quoque rectus eſt & ferri poteſt, ut docet Stanlejus ad Aeſchyl. Prom. 626. Omninoque ſaepe futurum pro aoriſto. v. H. in Del. 7. Verbum συνεπιψεύδεσθαι, quod lexica non habent, eſt etiam apud Lucian. dial. meretr. 13. Mox MS. Voſſ. Μαιναλίην. Ed. Froben. νῦν, & MSS. Voſſ. Ambr. 2. ἀκρώρειαν. Poſt vſ. 228. MS. Voſſ. Χρησιάς:

Vſ. 226. Μιλήτῳ ἐπίδημε] *Qui es allée demeurer a Milet*. Nil aliud ſuccurrit. A. FABRI.

Ibid. Μιλήτῳ ἐπίδημε.] Verterant: *quae Miletum habitas*. Spanhemius interpretabatur: *praeſens*. Ego verti: *advena*, quae Miletum commigraſti; quod ſequentia deſiderant. Sic Rhea dici poſſet Ῥείη ἐπίδημε.

Ibid. Νηλεὺς] Theocrit. in elegantiſſimo Poëmatio, cui titulus eſt Ἠλακάτα, vſ. 3.

Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς
Νείλεω ἀγλαάν.

A. FABRI.

Vſ. 228. πρωτόθρονε] Dianae dignitatem excellentiamque inter reliquos divos, ſupra ita deſcripſit verſ. 67.

Αὐτὴ

Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ,
Μείλιον ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας,
Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιΐδες ἄστεα κήδειν
Ἔπλεον, ἀμφ᾽ Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
Ἦ μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθίσατο νηούς·
Ἄλλον μὲν Κορίης· ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας
Οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια· τὸν δ᾽ ἐνὶ Λούσοις
Ἡμέρῃ· οὕνεκα θυμὸν ἀπ᾽ ἄγριον εἵλεο παίδων.
Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες, πολέμου ἐπιθυμήτειραι,
Ἔν ποτε παρραλίῃ Ἐφέσου βρέτας ἱδρύσαντο

Φηγῷ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

232 Ῥαμνουσίδι] Ῥαμνοῦς, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τῇ Νεμέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθεύδησεν. ἥτις ἔτεκεν ᾠόν· ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λήδα ἐθέρμανε, καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην.

235 Ἀζήνια] Ὄρος Ἀρκαδίας.

Τὸν δ᾽ ἐνὶ Λούσοις] Ἡ εὐθεῖα τὰ Λοῦσα, ὡς Ἡρακλιανός.

236 Εἵλεο παίδων] Μανεῖσαι γὰρ αἱ τρεῖς αὐτοῦ θυγατέρες, πάλιν διὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἡμερώθησαν. ὁ δὲ κτίζει ἱερὰ δύο· ἐν μὲν, Κορίης· ἐν δὲ, Ἡμερίης· διότι τὰς κόρας ἡμέρωσεν.

> Αὐτὴ δ᾽ ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι· οἱ δέ σ᾽ ἐφ᾽ ἕδρην
> Πάντες ὁμοῦ καλέουσι. σὺ δ᾽ Ἀπόλλωνι παρίζεις.

Eadem enim praerogativa utitur qua Apollo Homericus:

> Ὅντε θεοὶ κατὰ δῶμα Διὸς τρομέουσιν ἰόντα,
> Καί ῥά τ᾽ ἀναΐσσουσιν ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο
> Πάντες ἀφ᾽ ἑδράων ὅτι φαίδιμα τόξα τιταίνει. VULCAN.

Ibid. πρωτέθρονε] Πρωτέθρονος eſt primae ſedis dea ſeu deus, hoc eſt, primi ordinis. Sic dicta eſt Diana, quod eſſet ex diis Conſentibus. qui nimirum in conſilium Jovis adhibebantur, & ejus erant adſeſſores, quos Cic. I. Tuſc. vocat Deos majorum gentium. De his Auguſtin. IV. de Civit. Dei cap. 23. *Quis ferat, quod neque inter Deos Conſentes, quos dicunt in conſilium Jovis adhiberi, nec inter deos, quos ſelectos vocant, Felicitas conſtituta eſt?* Hos fuiſſe ſex mares, & ſex foeminas conſtat. Omnes enumerat Ennius apud Apulejum de Deo Socratis:

> *Juno, Veſta, Minerva, Ceres,*
> *Diana, Venus, Mars,*
> *Mercurius, Jovis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.* TH. GRAEV.

Vſ. 230. Μείλιον] Idem verbum ſic eſt in epigrammate Paulli Silent. quod dedimus ad H. in Apoll. 33. Add. Cel. Albertum ad Heſychium in Ἐπιμείλια, quod verbum ille rectiſſime repudiat.

Ibid. κατέδησας ἀήτας] Forma ducta ex Homero Od. K. 20. Imitatus eſt etiam Horat. Carm. I. 3.

Vſ. 232. Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι] Schol. ait eſſe e Rhamnunte Atticae pago, ubi Jupiter cum Nemeſi concubuit, quae poſtea ovum peperit: quod, cum Leda reperiſſet, illud fovit,

&

Gubernaculum navis ſuae dedicavit in templo,
Donum contra navigandi difficultatem, quando ei obſtrinxeras ventos,
Cum naves Achivae ad Teucrorum urbem vaſtandam
Navigare vellent, propter Rhamnuſiam Helenam iratae.
Enim vero etiam Proetus tibi duo aedificavit templa:
Alterum quidem Puellaris (Coreſiae) quod ei collegiſſes puellas
Per montes vagantes Azenia: alterum Luſſis
Manſuetae, quod feros filiabus exemeras animos.
Tibi etiam Amazones belli cupidae
Olim in littore Epheſi ſimulacrum dedicarunt

Fagi-

& Helenam cum Dioſcuris in lucem protulit. Hanc fabulam narrat Hyginus. A. FABRI.

Vſ. 233. Προῖτ☉] Rex Argivorum. Hanc ſeu fabulam ſeu hiſtoriam tangit Virgil.

Proetides implerunt falſis mugitibus auras. A. FABRI.

Ibid. δύω ἐκαθίσσατο] MS. Voſſ. δύο ἐγκαθήσατο. Edd. Vaſcoſ. Froben. ἐκαθίσατο.

Vſ. 235. Οὔρεα πλαζομένας ἀξείνια] Reddunt interpretes, *Vagantes montibus inhoſpitis.* Sed Graecus Scholiaſtes ἀξείνια interpretatur ὄρ☉ Ἀρκαδίας. Unde non dubito, quin is legerit apud Callimachum Ἀζήνια, vel potius Ἀζάνια. Nam Clitorium erat vicinum Azaniae. Holſtenius ad Stephanum, p. 9. b. TH. GRAEV. Sic (Ἀζήνια) etiam corrigebat Vir doctus in margine ed. Vaſcoſ. Res eſt ita manifeſta, ut hanc correctionem in textum recipere non dubitarim. Pertinet huc etiam locus Lutat. ad Stat. Theb. IV. 293. ubi vide Barthium.

Vſ. 235. ἐνὶ Λȣ́σσοις] Luſſi Arcadiae vicus, Pauſaniae, Steph & Polybio: ὅπȣ Μελάμπȣς ἔλȣσε τὰς Προίτȣ θυγατέρας, καὶ ἔπαυσε τῆς μανίας. A. FABRI.

Ibid. ἐνὶ Λȣ́σσοις] v. Polyb. IV. 25.

Vſ. 238. Ἔν κοτε παῤῥαλίῃ Ἐφέσȣ] Spanhemius malebat Ἐφέσῳ, *in maritima Epheſo*, e Dionyſio 827. quod bene refellit Arnaldus Animadv. p. 67. docens auctoritate Strabonis XIV. p. 947. ſtatuam Dianae ab Amazonibus non in urbe, ſed foris ad littus dedicatam fuiſſe. Sed tamen favet ei correctioni MS. Voſſ. qui habet Ἐφέσῳ. In eodem Codice eſt ποτε pro κοτε.

Ibid. βρέτας ἱδρύσαντο] Hoc Pauſanias in Corinthiacis, (II. p. 115.) deauratum fuiſſe ſcribit, excepta facie. τὰ δὲ πρόσωπα, inquiens, (nam & Bacchi ejusdem formae fuiſſe ſcribit) ἀλοιφῇ ἐρυθρᾷ κεκόσμηνται. VULCAN.

Ibid. βρέτας ἱδρύσαντο] Clemens Alex. Protrept. p. 30. A. tradit, ſtatuas Deorum fuiſſe olim ξόανα, i. e. ſine figura humana, at ἐπεὶ ἀνθρώποις ἀπεικονίζεσθαι τὰ ξόανα ἤρξατο, βρέτη τὴν ἐκ βροτῶν ἐπωνυμίαν καρπώσασθαι. Idem fere Heſychius. Vulcanius autem ad hunc locum confundit ſtatuam Dianae cognomine Epheſiae, quae fuit in templo cognomine, cum Epheſiaca. De illa ibi ſermo. Spanhemius hic fruſtra difficultatem movet in Dionyſio, qui vſ. 827 templum commemorat. Nam & noſter mox vſ. 248. templum ibi ſtructum tradit. Nec illud ἐνὶ πρέμνῳ πτελέης nimis

Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ,
Μείλιον ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας,
Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιΐδες ἄστεα κήδειν
Ἔπλεον, ἀμφ' Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
Ἡ μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθίσατο νηοὺς·
Ἄλλον μὲν Κορίης· ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας
Οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια· τὸν δ' ἐνὶ Λούσοις
Ἡμέρῃ· οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων.
Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες, πολέμου ἐπιθυμήτειραι,
Ἔν κοτε παρραλίῃ Ἐφέσου βρέτας ἱδρύσαντο

Φηγῷ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

232 Ῥαμνουσίδι] Ῥαμνοῦς, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τῇ Νεμέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθεύδησεν. ἥτις ἔτεκεν ὠόν· ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λήδα ἐθέρμανε, καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην.

235 Ἀζήνια] Ὄρος Ἀρκαδίας.

Τὸν δ' ἐνὶ Λούσοις] Ἡ εὐθεῖα τὰ Λοῦσα, ὡς Ἡρακλανός.

236 Εἵλεο παίδων] Μανεῖσαι γὰρ αἱ τρεῖς αὐτοῦ θυγατέρες, πάλιν διὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἡμερώθησαν. ὁ δὲ κτίζει ἱερὰ δύο· ἓν μὲν, Κορίης· ἓν δὲ, Ἡμερίης· διότι τὰς κόρας ἡμέρωσεν.

Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδρην
Πάντες ὁμοῦ καλέουσι. σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.

Eadem enim praerogativa utitur qua Apollo Homericus:

Ὅντε θεοὶ κατὰ δῶμα Διὸς τρομέουσιν ἰόντα,
Καί ῥά γ' ἀναΐσσουσιν ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο
Πάντες ἀφ' ἑδράων ὅτι φαίδιμα τόξα τιταίνει. VULCAN.

Ibid. πρωτόθρονε] Πρωτόθρονος eſt primae ſedis dea ſeu deus, hoc eſt, primi ordinis. Sic dicta eſt Diana, quod eſſet ex diis Conſentibus. qui nimirum in conſilium Jovis adhibebantur, & ejus erant adſeſſores, quos Cic. 1. Tuſc. vocat Deos majorum gentium. De his Auguſtin. IV. de Civit. Dei cap. 23. *Quis ferat, quod neque inter Deos Conſentes, quos dicunt in conſilium Jovis adhiberi, nec inter deos, quos ſelectos vocant, Felicitas conſtituta eſt?* Hos fuiſſe ſex mares, & ſex foeminas conſtat. Omnes enumerat Ennius apud Apulejum de Deo Socratis:

Juno, Veſta, Minerva, Ceres, Diana, Venus, Mars,
Mercurius, Jovis, Neptunus, Vulcanus, Apollo. TH. GRAEV.

Vſ. 230. Μείλιον] Idem verbum ſic eſt in epigrammate Paulli Silent. quod dedimus ad H. in Apoll. 33. Add. Cel. Albertum ad Heſychium in Ἐπιμείλια, quod verbum ille rectiſſime repudiat.

Ibid. κατέδησας ἀήτας] Forma ducta ex Homero Od. K. 20. Imitatus eſt etiam Horat. Carm. I. 3.

Vſ. 232. Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι] Schol. ait eſſe e Rhamnunte Atticae pago, ubi Jupiter cum Nemeſi concubuit, quae poſtea ovum peperit: quod, cum Leda reperiſſet, illud fovit,

&

Gubernaculum navis ſuae dedicavit in templo,
Donum contra navigandi difficultatem, quando ei obſtrinxeras ventos,
Cum naves Achivae ad Teucrorum urbem vaſtandam
Navigare vellent, propter Rhamnuſiam Helenam iratae.
Enim vero etiam Proetus tibi duo aedificavit templa:
Alterum quidem Puellaris (Coreſiae) quod ei collegiſſes puellas
Per montes vagantes Azenia: alterum Luſſis
Manſuetae, quod feros filiabus exemeras animos.
Tibi etiam Amazones belli cupidae
Olim in littore Epheſi ſimulacrum dedicarunt

Fagi-

& Helenam cum Dioſcuris in lucem protulit. Hanc fabulam narrat Hyginus. A. FABRI.

Vſ. 233. Προῖτος] Rex Argivorum. Hanc ſeu fabulam ſeu hiſtoriam tangit Virgil.

Proetides implerunt falſis mugitibus auras. A. FABRI.

Ibid. δύω ἐκαθίσσατο] MS. Voſſ. δύο ἐγκαθήσατο. Edd. Vaſcoſ. Froben. ἐκαθίσατο.

Vſ. 235. Οὔρεα πλαζομένας ἀξείνια] Reddunt interpretes, *Vagantes montibus inhoſpitis.* Sed Graecus Scholiaſtes ἀξείνια interpretatur ὄρος Ἀρκαδίας. Unde non dubito, quin is legerit apud Callimachum Ἀζήνια, vel potius Ἀζάνια. Nam Clitorium erat vicinum Azaniae. Holſtenius ad Stephanum, p. 9. b. TH. GRAEV. Sic (Ἀζήνια) etiam corrigebat Vir doctus in margine ed. Vaſcoſ. Res eſt ita manifeſta, ut hanc correctionem in textum recipere non dubitarim. Pertinet huc etiam locus Lutat. ad Stat. Theb. IV. 293. ubi vide Barthium.

Vſ. 235. ἐνὶ Λούσσοις] Luſſi Arcadiae vicus, Pauſaniae, Steph & Polybio: ὅπου Μελάμπους ἔλουσε τὰς Προίτου θυγατέρας, καὶ ἔπαυσε τῆς μανίας. A. FABRI.

Ibid. ἐνὶ Λούσσοις] v. Polyb. IV. 25.

Vſ. 238. Ἔν κοτε παρραλίῃ Ἐφέσου] Spanhemius malebat Ἐφέσῳ, *in maritima Epheſo*, e Dionyſio 827. quod bene refellit Arnaldus Animadv. p. 67. docens auctoritate Strabonis XIV. p. 947. ſtatuam Dianae ab Amazonibus non in urbe, ſed foris ad littus dedicatam fuiſſe. Sed tamen ſavet ei correctioni MS. Voſſ. qui habet Ἐφέσῳ. In eodem Codice eſt ποτε pro κοτε.

Ibid. βρέτας ἱδρύσαντο] Hoc Pauſanias in Corinthiacis, (II. p. 115.) deauratum fuiſſe ſcribit, excepta facie. τὰ δὲ πρόσωπα, inquiens, (nam & Bacchi ejusdem formae fuiſſe ſcribit) ἀλοιφῇ ἐρυθρᾷ κεκόσμηνται. VULCAN.

Ibid. βρέτας ἱδρύσαντο] Clemens Alex. Protrept. p. 30. A. tradit, ſtatuas Deorum fuiſſe olim ξόανα, i. e. ſine figura humana, at ἐπεὶ ἀνθρώποις ἀπεικονίζεσθαι τὰ ξόανα ἤρξατο, βρέτη τὴν ἐκ βροτῶν ἐπωνυμίαν καρπώσασθαι. Idem fere Heſychius. Vulcanius autem ad hunc locum confundit ſtatuam Dianae cognomine Epheſiae, quae fuit in templo cognomine, cum Epheſiaca. De illa ibi ſermo. Spanhemius hic fruſtra difficultatem movet in Dionyſio, qui vſ. 827 templum commemorat. Nam & noſter mox vſ. 248. templum ibi ſtructum tradit. Nec illud ἐνὶ πρέμνῳ πτελέης nimis

Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ· τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἱππώ·
Αὐταὶ δ', Οὖπι ἄνασσα, περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δὲ κύκλῳ
Στησάμεναι χορὸν εὐρύν· ὑπήεισαν δὲ λίγειαι
Λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῇ·
(Οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήνοντο,
Ἔργον Ἀθηναίης ἐλάφῳ κακόν) ἔδραμε δ' ἠχὼ

Σάρ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

239 Ἱππὼ] Μία τῶν Ἀμαζόνων.
245 Ἔργον Ἀθηναίης] Ἀθηνᾶ γὰρ ἔφορος πάσης τέχνης.

mis urgendum, & vertendum *ſub*, ſed *ad*, *apud*. Sic ἐν Σαλαμῖνι, *prope Salamina*, Lycurgus Or. c. Leocr. c. 17. Pro ἱδρύσαντο MS. Voſſ. ἱερίσαντο.

Vſ. 239. Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ] Alii tamen non in fagi, ſed ulmi trunco. Dionyſius, πρέμνῳ ἔνι πτελέης. Legebat Pater meus φηγῶ ὑπό. φηγῶ Dor. pro φηγοῦ. Nil certius. A. Fabri. Sic quoque legendum olim cenſuit anonymus P. Francii & Matthaeus Sladus. Th. Graev.

Ibid. Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ] Dionyſius l. c. πτελέης πρέμνον habet, quod parum refert. Faber corrigebat φηγῶ, ut eſſet genitivus Doricus, probante Spanhemio. Sic H. in Del. 209. eſt φοίνικος πρέμνον. Sed hic Dorismus ille locum non habet: nec opus eſt correctione, cum hujus formae plura exempla occurrant, ſubſtantivi pro adjectivo poſiti, φηγὸς πρέμνον pro φήγινον πρέμνον. Apoll. Rhod. II. 922. φοίνικι λόφῳ pro φοινικινῷ ſeu φοινικέῳ &c. Ariſtoph. Plut. 592. pro κοτίνῳ στεφάνῳ in codice Dorvill. erat κοτίνῳ στεφάνῳ, ubi vid. Cel. Hemſterhuſ. Vid. exempla & auctores, qui de hac forma egerunt, apud Cel. Albertum ad Heſych. T. I. p. 143. Fundus formae eſt in Homerico illo Il. H. 383. & alibi, νηὶ παρὰ πρύμνῃ. Quod autem Laur. Theod. Gronovius ad marmor. baſin p. 158. verba ſic interpretanda contendit, *fagino in ſtipite*, intelligitque ita, ut truncus fagi reſectus ſtatuae Dianae pro baſi fuerit, accepto ὑπὸ pro ἐπί, quod etiam reſcribi volebat P. Faber Semeſtr. III. 3. id facile eſt refellere. Πρέμνον cum arboris nomine apud poëtas fere ſervit periphraſi arboris, ſignificatque arborem ipſam, ut φοίνικος πρέμνον l. c. quamquam interdum cum relatione ad partem inferiorem & craſſiorem, ὑπὸ autem ut Lat. *ſub* uſurpatur in exprimenda propinquitate locorum & temporum, & nunquam ὑπὸ τραπέζῃ eſt *in menſa*; planeque alienum eſt Homericum, ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες κείμεθα, quod quidem verti poteſt *in armis*, ſed accuratius vertitur *ſub armis*, intelligendum ex illo Homerico, Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, quod expreſſit Virgilius aliquoties, *ſonitum ſuper arma dedere:* Nec fert ratio ſcribendi, ut in commemoranda tali dedicatione & collocatione ſtatuarum apud poëtas baſeos mentio fiat.

Ibid. Ἱππώ] Illam Graeci & Latini *Otreram* dicunt. Hygin. A. Fabri.

Vſ. 240. Αὐταί] Verti: *ceterae*, intel. Amazones. Nam αὐτὸς fere ſignificat in diſtinctionibus partem eam, quae non diſerte nominata eſt: ut apud Hom. Il. A. 4. de hominibus, quibus perniciei fuit ira Achillis, commemorantur ψυχαί: ſequitur αὐτοὺς δὲ, h. e. corpora. Atque hinc eam rationem alii duxere. Sic poſt diſertam mentionem ducis, αὐτοὶ ſunt milites: poſt militum mentio-

Fagino ſub trunco, ſacrum faciente Hippone.
Ceterae autem, Upi regina, pyrrhicham circa ſaltarunt
Ab initio ſcutatae armatam, mox in orbem,
Amplo facto choro, ſuccinentibusque ſuavibus
Acute fiſtulis, ut pulſarent terram ſimul.
(Nondum enim hinnulorum oſſa perteretrabant,
Quod inventum eſt Minervae, cervo noxium) cucurrit autem ſonus

Sar-

tionem, *αὐτὸς* dux: & ſimiliter in ceteris.

Ibid. *πρύλιν*] Πρύλις, teſte Euſtathio, ſignificat ſaltationem, quae in armis fiebat. quae alio nomine *πυῤῥίχη*, apud veteres Latinos *bellicrepa ſaltatio* dicebatur, ut teſtatur Feſtus Pompejus, & ita hoc loco uſurpatur a Callimacho. TH. GRAEV.

Vſ. 241. *αὖθι δὲ κύκλῳ* &c.] Vid. praeter Spanhemium ad h. l. Kuſterus ad Ariſtoph. Plut. 761. Sed adſcribam locum Apollonii, qui e noſtro ductus videri poteſt, I. 536. ſeqq.

> *Οἱ δ' ὥς' ἠΐθεοι Φοίβῳ χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,*
> *Ἤ πε ἐν Ὀρτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο*
> *Στησάμενοι, φόρμιγγος ὕπαι περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ*
> *Ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν.*

Ῥήσσειν ὁμαρτῇ eſt ex Homero Il. Σ. 573. Utrumque locum jam notavit Th. Bentlejus. Ex his locis poſſit alicui in mentem venire, Callimachum ſcripſiſſe *ῥήσσωσιν ὁμαρτῇ*. Sed nihil mutandum eſt. Eodem modo dixit H. in Del. 306. Arnaldus autem corrigi volebat *πλίσσωσιν*, uſus loco Ariſtoph. Acharn. 217. ubi eſt *ἀπεπλίξατο*. Rectius uſus eſſet loco Homeri Od. Ζ. 318. *εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.* quem ibi Scholiaſtes profert. Sed nec hic, nec alii loci proſunt. Nam, ut bene Th. Bentlejus, ſermo in loco Homeri eſt de mulabus per curſum fortiter pulſantibus terram: & ſimiliter in loco Ariſtophanis eſt de curſu ſermo, eſtque ibi *ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο* *facile effugit*. Citius hoc verbum reddiderim Arato 1089. de pecudibus terram pede ferientibus: *Ἢ ὁπότ' ἄλλοθεν ἄλλοι ἀναπλήσσωσι πόδεσσιν.* Sed nec hic neceſſe eſt aliquid mutari, facitque hic locus potius ad Callimachi lectionem defendendam.

Vſ. 243. *ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῇ*] Gallice verterem, *afin qu'elles allaſſent en cadence toutes enſemble*; nam ea vis eſt verbi *πλήσσω*, a quo *πληγὴ*, quod aliquando ſignificat *meſure, cadence.* Reperi apud Heſychium, *πλήσσοντο, διέβαινον*. Locus ſatis difficilis, & tamen nil Scholiaſtae. A. FABRI.

Ibid. *πλήσσωσιν ὁμαρτῇ*] Scil. *γῆν*. Verbum e verbo eſt, *ut percutiant junctim* terram. hoc eſt, ad numerum ſaltent, ut apud Horat.

> *Nunc pede libero pulſanda tellus.*

Πλήσσειν eſt pulſare tellurem. Pro *πλήσσειν* dixit Homerus *πλίσσειν*, Odyſſ. ζ. 318.

> *Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.*
> *Atque illi quidem bene currebant, bene etiam gradatim incedebant pedibus.*

Hoc vero Euſtathius notat Aeolice dici pro *πλήσσειν*: & ab eo exponitur *βηματίζειν*, quod eſt *metiri paſſus*, & translate *ſaltare ſcienter.* TH. GRAEV.

Vſ. 244. *νέβρεια*] Tibia enim a tibiis animalium. Antipater: *Νεβρείων ὅποσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν.* A. FABRI.

Ibid. *τετρήνοντο*] MSS. Reg. Ambr. 1. Voſſ. *τετρήναντο*. Sic placebat viro

docto

Σάρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον. αἱ δὲ πόδεσσιν
Οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ Φαρέτραι.
Κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον
Δωμήθη· τοῦ δ' οὔπι θεώτερον ὄψεται ἠώς,
Οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων ἀλαπαζέμεν ἠπείλησε
Λύγδαμις ὑβριστής· ἐπὶ δὲ στρατὸν ἱππημολγῶν
Ἤγαγε Κιμμερίων, ψαμάθῳ ἶσον, οἵ ῥα παρ' αὐτὸν
Κεκλι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

246 Σάρδιας] Πόλις Λυδίας.
Βερεκύνθιον] Μεταξὺ Λυδίας καὶ Φρυγίας.

250 Ῥέα κεν Πυθῶνα] Ὅμηρος· Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει.

251 Ἠλαίνων] Μωραίνων.

docto in marg. ed. Vaſcoſ. vel τετραίνοντο.

Vſ. 246. ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον] *In tractum Berecynthium*, hoc eſt, in Βερεκυντίαν. Stephanus: Βερέκυντος ἐστὶ πόλις Φρυγίας, καὶ ἡ χώρα Βερεκυντία. *Berecynthus urbs Phrygiae, regio Berecynthia.* Incolae, ut ibidem docet, ſunt Βερεκύνται. *Berecynthae* Straboni dicuntur Βερέκυντες; quos dicit populum eſſe Phrygum & Trojanorum, circa montem Idam. Scribitur Βερέκυνθος & Βερέκυντος. TH. GRAEV.

Vſ. 247. Οὖλα κατεκροτάλιζον] *Plaudebant pedibus.* tametſi frequentius κροταλίζειν ſignificat κρούειν ταῖς χερσὶν, ut annotat Heſychius. Unde & κρούματα dicta. Martialis:

Edere laſcivos ad Baetica crumata geſtus.

quorum maximus paſſim hodie in Hiſpania uſus eſt in choreis. Neque enim ſaltant quin ſimul aut nuda medii digiti ad pollicem colliſione ſtrepitum excitent, vel teſtulas quaſdam ligneas, quas *Caſtañetas* vocant, (quo nomine & crepitum ipſum, quem edunt, appellant) digitis aptent, & convexa ſui parte inter ſe collidant: Vel, ut in feſtis & ſupplicationibus publicis, *Scbillos*, ut vocat Arnobius, Hiſpani *Caxcabeles*, hoc eſt, parva quaedam tintinnabula ſive crepitacula pedibus alligent: Vel quadratum tympanum, quod Hiſpani *Pandero* vocant, Iſidorus lib. 3. Originum, *Pandorium* (tametſi eam vocem pro fiſtula paſtorali accipere videatur ea fortaſſe ratione qua Catullus Tympanum tubam Cybeleiam vocat) utrinque manu pulſantes, raucum quendam ſonitum edant. Nam convexorum tympanorum, quos *Atabales* vocant, & ab equitibus pulſantur, in bellis tantum vel pompa regia eſt uſus, ut vulgaris tympani quod *Atambor* vocant, & peditum proprium eſt, in rebus militaribus. De Crotalo vero qui plura deſiderat, legat quae V. Cl. Joſephus Scaliger in Copam Virgilii ex Apulejo & Commentariis Graecorum adfert. VULCAN.

Ibid. Οὖλα] *Alacriter*, ut Hymn. in Jovem vſ. 53. A. FABRI.

Ibid. Οὖλα κατεκροτάλιζον] Id eſt, *magnum edebant ſtrepitum.* Illa vero inſtrumenta, quae motu pedum agitaban-

Sardes usque & Berecynthios fines. Illae autem pedibus
Fortiter ſtrepebant, ſonantibus pharetris.
Illud autem circa ſimulacrum poſtea amplum templum
Exſtructum eſt; quo non magnificentius videbit ſol,
Nec locupletius: facile Pythona ſuperet.
Itaque etiam furens diripere minatus eſt
Lygdamis inſolens, & exercitum Hippimolgorum
Adduxit Cimmeriorum, arenae parem; qui ad ipſum Vici-

tabantur, Latinis dicuntur *Scabilla.* Vide Ruben. de lato clavo II. 17. TH. GRAEV.

Ibid. Οὖλα κατεκροτάλιζον] Οὖλα h. l. intelligo *ſtrenue*, *fortiter*, ut ad H. in Jov. 52. accipiebat Th. Bentlejus. Homer. Il. P. 756. 759. de ſturnis, οὖλον κεκλήγοντες. Schol. ὀξὺ, πυκνόν. Hanc interpretationem deſiderant & κατεκροτάλιζον & ſequentia. Ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι imitatio nobiliſſimi loci Homerici Il. A. 46. quem & Virgilius expreſſit in illo: *tela ſonant humeris.*

Vſ. 248. περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον] In editione Henrico-Stephaniana, ut & Aldina & Frob. mendoſe legitur εὐρυθέμεθλον, una dictione, cum legendum ſit disjunctim εὐρὺ θέμεθλον. ut ſit ſenſus: περὶ κεῖνο βρέτας (cujus videlicet ſupra meminit verſ. 238.) μετέπειτα ἐδωμήθη εὐρὺ θέμεθλον. ut Hippo primum ei exiguum fanum erexerit, poſtea Epheſii auguſtiſſimum templum exſtruxerint. de quo in Actis Apoſtolorum. Per θέμεθλον vero εὐρὺ, ex amplitudine fundamentorum molem templi ſuperexſtructi ſignificat. VULCAN.

Ibid. βρέτας] Ἄγαλμα, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. Heſychius, & Scholiaſtes Ariſtophanis. Sunt qui credant nomen eſſe indeclinabile. miror, cum apud Aeſchylum reperiatur βρέτη, & βρετέων in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ.

Πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτι-
πέσω βρέτη δαιμόνων;
ἰὼ μάκαρες εὔεδροι,
ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι.

& in Περσ.

Οἳ γῆν μολόντες Ἑλλάδ', οὐ θεῶν βρέτη
Ἠδοῦντο συλᾷν.

Reperitur etiam apud Heſychium βρέταϊ, id eſt ἀπεικονίσματι. A. FABRI.

Vſ. 249. τοῦ δ' οὔτι θειότερον] Vide Philonem Conſtantinopolitanum de ſeptem miraculis, & quae ibi notat Allatius. TH. GRAEV.

Ibid. τοῦ δ' οὔτι θεώτερον.] τοῦ δ' MSS. Ambr. Edd. Ald. Vaſcoſ. Froben. Benen. Poſt editum τῶν. Cum clarum ſit ad templum ſolum referri, veterem lectionem reſtitui. Senſum eundem de templo Epheſio expreſſit Dionyſ. Perieg. 829. περιώσιον ἀνδράσι θαῦμα. Ἠὼς de ſole etiam dixit Muſaeus 110. κατήιεν ἐς δύσιν ἠώς. Sic & Latini *auroram.* v. Daviſ. ad Cic. N. D. I. 28.

Vſ. 251. Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων] ἠλαίνειν non ſolum eſt τὸ μωραίνειν, verum etiam μαίνεσθαι. VULCAN.

Ibid. ἠλαίνων ἀλαπαζέμεν] Proprie ἠλαίνειν & ἠλαίνεσθαι eſt *errare*, *vagari*, (ab ἄλω, unde ἀλαίνω, vox Euripidea. v. Valkenar. ad Phoeniſſ. p. 518. item ἠλάσκω & ἠλασκάζω) quo ſenſu dixit Theocrit. Id. VII. 23. ut ibi interpretatur etiam Scholiaſtes. Inde ἠλαίνων eſt *amens*, *furioſus*, qui errore mentis oppreſſus eſt, exiit de ſtatu mentis. MS. Voſſ. ἠλλαίνων.

Ibid. ἀλαπαζέμεν ἠπείλησε] Scribendum potius ἀλαπαξέμεν. STEPHAN. Sic habent MSS. Ambr. & Voſſ. idemque placebat viro docto in margine ed. Vaſcoſ. Sed non eſt neceſſarium.

Vſ. 253. Ἤγαγε —— ἶσον] In Etymol. MS. Biblioth. Reg. v. Ἶσος, haec eſt

Κεκλιμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.
Ἆ δειλὸς βασιλέων ὅσον ἤλιτεν. οὐ γὰρ ἔμελλεν
Οὔτ' αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπετὲς, οὔτε τις ἄλλος
Ὅσσων ἐν λειμῶνι Καϋστρίῳ ἔσταν ἄμαξαι,
Νοστήσειν· Ἐφέσου γὰρ ἀεὶ τεὰ τόξα προὔκειτο.
Πότνια Μουνυχίη, λιμενοσκόπε, χαῖρε Φεραίη.
Μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν· οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ
Βωμὸν ἀτιμάσαντι καλοὶ πόλιν ἦλθον ἀγῶνες.
Μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν·
Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδης ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ.
Μηδέ τινα μνάασθαι τὴν παρθένον· οὐδὲ γὰρ Ὦτος,
Οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.

Μηδὲ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

254 Βοὸς πόρον Ἰναχιώνης] Τῆς Ἰοῦς, τῆς εἰς βοῦν μεταμορφωθείσης. Βόσποροι δὲ εἰσὶ δύο, ὅ, τε τοῦ Βυζαντίου, καὶ ὁ Κιμμέριος.

259 Μουνυχίη] Μουνύχιον γάρ ἐστι μέρος τοῦ Πειραιῶς, τοῦ λιμένος τῶν Ἀθηνῶν.

eſt nota Grammatici veteris, quam mecum communicavit Cl. Ruhnkenius: Παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐποποιοῖς εὑρίσκεται συνεσταλμένον τὸ ι, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· ὕλαισι Κιμμερίῳ ψαμάθῳ ἶσον. In Κιμμερίῳ eſt vitium ſcripturae, ſed ὕλαισι non adeo ſpreverim: eſt enim exquiſitius vulgato. Ceterum patet hinc id, quod bene monebat V. Cl. ad hunc locum pertinere locum Etym. M. in Ἶσος, qui a Bentlejo inter fragmenta temere editus eſt n. CCCXXVIII.

Vſ 254. Κεκλιμένοι] Situm & vicinitatem notat hoc verbum. Fundus formae hujus Homerus Il. E. 709. Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε —— Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι. Nec poëtae modo id imitati ſunt; ſed etiam proſaici, ut Polybius 11. 14. πλευρὰ Ἰταλίας πρὸς τὴν ἀνατολὴν κεκλιμένη.

Ibid. βοὸς πόρον] Boſporum Cimmerium, de quo ſic Aeſchylus in Prometh.

Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς ἀεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
Κεκλήσεται. A. Fabri.

Vſ. 255. Ἆ δειλὸς βασιλέων] hoc eſt, ἐν τοῖς βασιλεῦσι. Vulcan.

Ibid. δειλὸς βασιλέων] Dicitur ut δῖα θεάων, id eſt, *inter Deas divina:* δειλὸς βασιλ. *miſer inter Reges.* Ita & Lucret.

—— *omnium quae clara clucret.*

i. *clara inter omnes.* A. Fabri.

Vſ. 257. ἄμαξαι] Scytharum plauſtris proprium verbum, a quo etiam ἁμαξόβιοι dicti. Sunt autem intelligendae *camarae*, tecta plauſtra, Herodot. 1. 199. de quibus praeclare Hemſterhuſius, vir ſummus, ad Ariſtoph. Plut. p. 369. Adde & noſtra ad Tacitum H. III. 47.

Vſ. 259. Μουνυχίη] Diana Munychia, a Munychia portu Atticae, non longe Piraeo. Ortelius. At Scholia-

Vicini habitant bovis fretum Inachiae.
Ah! ſtultiſſimus regum, quantopere erravit! Non enim
Neque ipſe in Scythiam retro, neque alius quis,
Quorumcunque in prato Cayſtrio ſteterunt plauſtra,
Rediturus erat. Epheſum enim ſemper tui arcus tuentur.
Veneranda Munychia, portuum praeſes, ſalve Pheraea.
Nemo contemnat Dianam. Neque enim Oeneo,
Aram ejus negligenti, honeſta venerunt certamina.
Neque quis venandi arte & ſagittarum uſu contendat.
Neque enim Atrides parva gloriatus eſt mercede.
Nec quis audeat ambire virginem. Neque enim vel Otus
Vel Oarion laetas nuptias ambierunt.

Ne-

liaſtes noſter facit partem Piraei: Μουνύχιον γὰρ, inquit, ἐστὶ μέρος τοῦ Πειραιῶς, τοῦ λιμένος τῶν Ἀθηναίων. A. Fabri. Photius P. CP. in lexico MS. etiam Minervam vocat *Munychiam*, his verbis: Μουνυχία, τόπος τοῦ Πειραιῶς, ἀπὸ Μουνυχίας Ἀθηνᾶς, ἥτις ἐπωνομάσθη ἀπὸ Μουνύχου τοῦ Παντευκλέους. Th. Graev.

Vſ. 260. Μή τις ἀτιμήσῃ.] Verti: *contemnat*, *negligat*: hic enim h. l. eſt ſenſus: non, *exhibere honorem debitum.* Nam Homero auctore, quo uſus eſt Callimachus, Oenei delictum fuit in eo, quod Dianam non ad convivium invitarat, & in honore Diis habendo eam praetermiſerat atque neglexerat.

Ibid. οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ] Meminit Oenei etiam Lucianus in Sympoſ. Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἑστιῶν. Φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως·

Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο
δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης,

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίας χθονὸς,
Ἐν ἀντιπόρθμοις πέδι' ἔχουσ' εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς,

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,
Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά.

h. e. *Quod ſi tibi videor coenae gratia ſuccenſere, quid Oeneo acciderit cogita. Videbis enim Dianam ſuccenſentem, quod ille ſolam non adbibuiſſet ſacrificio, cum reliquos omnes deos acciperet convivio. Nam hac de re ſic meminit alibi Homerus:*

*Non meminit, vel non ſuccurrit,
at acriter arſit.*

& Euripides,

*Haec terra Calydon Pelopii eſt
ſoli, fretum
Qua eſt parte, campos divites habens.*

& Sophocles,

*Immiſit agris Oenei aprum maximum,
Torquens ſagittas eminus Latonia.*

Mentionem ejus quoque facit in dial. de ſacrificiis in initio. Th. Graev.

Vſ. 263. Ἀτρείδης] Vide & Lucian. de ſacrificiis. Th. Graev.

Ibid. ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ] mercede vel pretio. Hic in malam par-

Μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· οὐδὲ γὰρ Ἱππὼ
Ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.
Χαῖρε μέγα κρείουσα, καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ.

partem accipitur: hoc eſt, non exiguo cum ſuo malo inſultavit Dianae: ita Hymno *εἰς λουτρα τῆς Παλλ.* verſ. 101.

> Ὅς κε τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
> Ἀθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ.

hoc eſt, *οὐ νηποινὶ, ἤτοι ἀτιμωρητί.* VULCAN.

Ibid. *ὀλίγῳ μισθῷ*] Sic Latini utuntur *τῷ pretium.* Horat. *aut pretium eſt mori.* Hunc locum ſic verte, *il ne luy en couſta pas peu.* Sic Terentius in Andria, *Ego pretium ob ſtultitiam fero.* Sic Plautus in Rudente, *Iniqua haec patior cum pretio tuo*, id eſt, *cum magno malo tuo.* Sic Sophocles in Antigone de morte, *καὶ μὲν ὁ μισθός γ' οὗτος.* A. FABRI.

Ibid. *ὀλίγῳ μισθῷ*] Imo ipſum vocabulum *merces* ſic apud Ciceronem accipitur. Lib. 1. ad fam. 9. *Magna mercede cognoſcere*, eſt magno ſuo malo. & in Orat. pro domo: *Data merces eſt erroris mei magni, Pontiſices.* h. e. magnam poenam lui mei erroris. Phaedr. lib. 1.

> *Haec, inquam, merces fraudis a ſuperis datur.* TH. GRAEV.

Vſ. 264.

ΕΙΣ

Neque chorum annuum quis fugiat. Neque enim Hippo
Sine luctu circa aram ejus detrectavit ſaltare.
Salve magna regina, & facilem te praeſta carmini.

Vſ. 264. Ὦτος] MS. Voſſ. Ὦτως, & mox Ὠρίων.

Vſ. 265.] Ὠαρίων] Horat.

— & integrae
Tentator Orion Dianae
Virginea domitus ſagitta.

Catullus quoque dixit *Oarion*. A. Fabri.

Vſ. 267. ἀπείπατο κυκλώσασθαι] Similiter Pſeudo-Orpheus de Lapid. p. 198. δαῖτα θεῶν ἀρνήσασθαι. Quid ſit περὶ βωμὸν κυκλώσασθαι intelligitur e vſ. 241. 242. Eadem formula eſt apud LXX. Pſ. XXV. 6. κυκλώσομαι τὸ θυσιαστήριον. vid. Cel. Weſſelingium ad Diod. Sic. IV. p. 269.

Vſ. 268. Κρείσσα] Quemadmodum Dii non ſolum nobiles illi duodecim, ſed & etiam obolares illi, ut Pan, & ſi quid vilius, Reges dicebantur, ſic Deae Reginae, ut hic Diana. In Hymno ultimo Ceres, ita & plurimis locis. A. Fabri.

Ibid. εὐάντησον ἀοιδῇ] Verbum elegans in hac re. Onomacrit. H. in Noct. 13. Noctem vocat εὐάντητον, idque ſic interpretatur, κλῦθι σα λόγων ἱκετηρίδα φωνήν.

HYM-

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΛΟΝ ΥΜΝΟΣ.

Τὴν ἱερὴν, ὦ θυμὲ, τίνα χρόνον ἢ πότ' ἀείσεις
Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; ἦ μὴν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται,
Εὔυμνοι· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
Ἐκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα
Λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε, καὶ ὡς θεὸν ἤνεσε πρώτη.
Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν, ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσει,
Ἔχθουσιν, τὼς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
Δήλῳ νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης.
Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά θ' ἁλιπλὴξ,
Αἰ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

7 ΠΙΜΠΛΕΙΑΝ] Ὄρος Θρᾴκης, ἱερὸν Μουσῶν.

11 Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος] Ὅτι ἀκίνητος καὶ ἄσειστος ἡ Δῆλος, καὶ οὐδέποτε ἠνεμωμένη τινάσσεται. καὶ Θουκυδίδης σεισμὸν γενόμενον μέγαν βουλόμενος ἐξηγήσασθαι, φησὶν, ὅτι τοσοῦτον ἦν μέγας, ὥστε τὴν Δῆλον νῆσον σεισθῆναι. Ἄλλως. Ἄτροπος. ἄσειστος, ἀγεώργητος, καὶ μὴ τρεπομένη καὶ μεταβαλλομένη ἐν ταῖς ἀρούραις· τραχεῖα γάρ.

Vſ. 1. Ὦ θυμὲ] Sic Pindarus ſaepe hoc exordio utitur, φίλον ἦτορ, & Ariſtophanes, ὦ θυμέ. A. FABRI.

Ibid. τίνα χρόνον ἢ πότ'] Demoſth. Olynth. III. p. 37. τίνα χρόνον ἢ τίνα καιρόν. Sic & in ſacris libris junguntur Act. I. 7. & alibi.

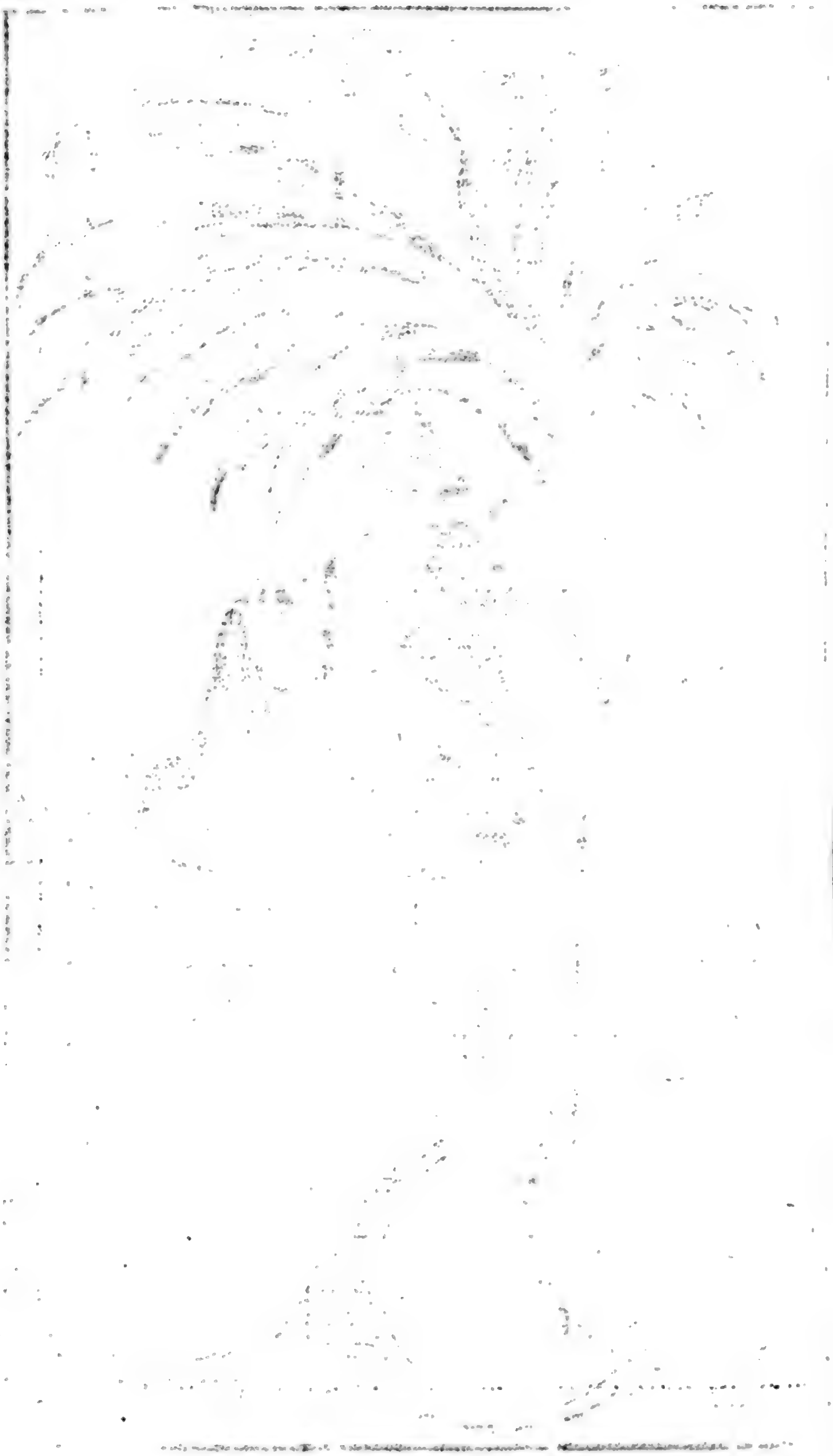
Vſ. 2. Ἀπόλλωνος κουροτρόφον] Compoſito κουροτρόφος pro ſimplici τροφὸς utitur & infra, pag. 37. Τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου Κλήζῃ, Ἀπόλλωνος κουροτρόφος. STEPHAN.

Ibid. κουροτρόφον] Ita & Diana dicebatur. Diodor. alicubi. ita & Graeciam vocat Euripides, ita Pacem Heſiodus. A. FABRI.

Ibid. κουροτρόφον] Vox eſt proprie Attica, ut tradit Pollux: eſtque juvenum nutritor. Saepe occurrit apud Homerum & Heſiodum. Callimachus hic vocat Delum, non ſimpliciter κουροτρόφον, ſed Apollinis, id eſt, quae Apollinem puerum nutri-

F. Hoet del. I. v. Vianen fec.

Digitized by Google

HYMNUS
IN
DELUM.

SACRAM, o! anime, quo tempore aut quando canes
Delum, Apollinis nutricem? Omnes quidem
Cyclades, quae inſularum ſanctiſſimae in mari jacent,
Dignae carmine: ſed Delo primae debentur
A Muſis, quod Phoebum, carminum praeſidem,
Lavit, & faſciis circumdedit, & ut Deum prima celebravit.
Ut Muſae poëtam, qui Pimpleam non cecinerit,
Oderunt: ſic Phoebus eum, qui Deli immemor fuerit.
Delum igitur carmine impertiam, ut Apollo
Cynthius me amet, quod nutrix ejus mihi cordi eſt.
Illa vero ventoſa quidem & inculta (quippe mare litora plangit,

Et

nutrivit, in qua Apollo ſit educatus. MEURS.

Vſ. 5. *ἀοιδάων μεδέοντα*] Quamvis verum ſit Phoebum poëtarum curam gerere, tamen nec *ἀοιδάων* pro *poëtarum*, nec *μεδέοντα* pro *curam gerentem*, accipi poſſe exiſtimo: ideoque malim *carminum praeſidem*, ſeu *principem*: quaſi quis dicat, imperium in carmina tenentem. STEPH.

Ibid. *Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα*] Ita hymno in Apoll. verſ. 44. *Φοῖβος γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή*. In epig. Gr. *Πιερίδων μεδέων*. Coluth. *μουσάων λιγύφωνον ἄγων χορόν*. VULCAN.

Vſ. 7. *αἰπεὶ*] v. ad H. in Dianam 222. MS. Voſſ. *αἴπος*.

Vſ. 9. *οἴμης ἀποδάσσομαι*] Theocr. Id. XVII. 50. *ἀποδάσσαο τιμῆς*.

Vſ. 10. *Κύνθιος*] Ambr. 1. *Καυ..*: 2. *Καύριος*. Voſſ. *Καίριος*.

Vſ. 11. *ἠνεμόεσσα*] Scyro hoc epitheton adjungit Dion. Perieg. 521. & Trojae, 815. idemque eſt *δυσήνεμος* apud Sophoclem Trachin. 335. *δυσήνεμος πάτρα*. Schol. *ἔρημον, ὑψηλὴν*; ἣν Ὅμηρος ἠνεμόεσσαν καλεῖ.

Ibid. *ἄτροπος*] *ἄτροπον* verti *aſperam*, hoc eſt, incultam, non inverſam aratro, *ἀμετάτρεπτον*. quod ipſum ſequenti verſu ſatis declaratur, cum ait eam mergis potius perviam, quam equis, quibus nimirum tellus colitur. VULCAN.

Ibid. *ἄτροπος*] eſt *immota*, ut bene Scholiaſtes. Hoc dicit poëta: Delus, quamvis ventorum flatibus, & maris fluctibus ſit expoſita, immota

tamen

Αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις,
Πόντῳ ἐνεστήρικται. ὁ δ᾽ ἀμφί ἑ πουλὺς ἑλίσσων,
Ἰκαρίου πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην.
Τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσσαντο.
Ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι,
Ὁππότ᾽ ἐς Ὠκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθὺν
Νῆσοι ἀολλίζονται· ἀεὶ δ᾽ ἔξαρχος ὁδεύει.
Ἡ δ᾽ ὄπιθεν Φοίνισσα μετ᾽ ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ,

Οὐκ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

14 Ἀπομάσσεται] Ἀπορρύπτει.
18 Νῆσοι ἀολλίζονται] Οὐχ ὅτι αἱ νῆσοι ἀθροίζονται, ἀλλ᾽ οἱ ἔξαρχοι θεοί.
19 Κύρνος ὀπηδεῖ] Ἡ νῦν Τύρος καλουμένη.

tamen ſtat tanquam rupes, quae undique a maris impetitur procellis. Ἀλιπλὴξ eſt *a mari verberata*, ſcilicet rupes. ἀλιπλὴξ vero vocabulum eſt non temere alibi obvium. formatum a Callimacho, quaſi ὁ ὑπὸ τῆς ἁλὸς πλησσόμενος. Celebrant Delum veteres omnino immotam, neque ullo terrae motu concuti poſſe. Unde Thucydides lib. 2. Ἔτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγῳ πρὸ τούτων, πρότερον οὔπω σεισθεῖσα. h. e. *Nec non Delus paulo ante haec tremuit, prius ſemper immota.* In ſequente verſu ait poëta noſter, facilius in illam poſſe pervenire aves maritimas, quam equos, quia hi non niſi navibus in eam poſſunt trajici. TH. GRAEV.

Ibid. ἄτροπος] Eſt dura, quia inculta, vel propterea non bene culta, inculta, ut infra 268. δυσήροτος vocatur. Theocr. Id. III. 49. ὕπνον ἄτροπον, *gravem* dixit. Ἀλιπλὴξ uſus eſt etiam Leonides Anthol. IV. 27. 16. De verbis hujus formae vide luculentam notam Cel. Hemſterhuſii ad Thom. Mag. p. 24. Quod autem T. S. Bayerus ad marmor Deliac. p. 66. αἰθυίας interpretatur *piſcatores*, inductus obſervatiuncula e Leonidae epigrammate, in quo piſcatores mergos vocat, & inde ἵππους *aratores*, id ut nimis argutum repudiandum puto. In epigrammate in piſcatores per jocum mergos appellari piſcatores, non abhorret: ſed id ad hunc locum poëtae & alios transferre, frigidum fuerit. Et *equum bellatorem* novi apud veteres commemorari, non *aratorem:* tantum abeſt, ut equus aratoris ſymbolum eſſe, & pro aratore dici poſſit.

Vſ. 12. Αἰθυίης] quam ἐναλίαν κορώνην eſſe volunt; *mergum* Latini vocant. Lucret.

—— mergique marinis
Fluctibus in ſalſo victum vitamque petentes. VULCAN.

Vſ. 13. ἑλίσσων] Paſſive pro ἑλισσόμενος. ſed etſi tres ſunt voces in verbis, activa, media, & paſſiva, ſingulae tamen pro tribus hiſce promiſcue ſumuntur. ita quoad ſignificationem unum tantum verbum eſt. ſic ſupra vſ. 4. φέρεσθαι pro φέρειν. A. FABRI.

Vſ. 14. ἀπομάσσεται] Locus ſatis difficilis. ἀπορρύπτει, Schol. ſed ἀπορρύπτει non magis locum explicat. ego vero ſic intelligo: ἀπομάσσεσθαι & ἀπομάττειν eſt, *menſuram abſtergere*, ne quid plus aequo detur, & menſurae cumulum ligno, quod vocant ἀπομάκτραν, vel in terram, vel in vas aliquod dejicere. Sic igitur mare undiquaque inſulam tundens, ſummitatem undarum, in qua aſpergo, vel ſpuma, vel alga denique

con-

Et a mergis magis, quam equis, celebratur)
In ponto ſtat: qui circa illam large volutus
Icariae aquae plurimam ejicit ſpumam:
Unde illam & piſcatores marivagi habitant.
Sed tamen nulla invidia eſt, eam in principibus numerari,
Quaecunque ad Oceanum & Titaniam Tethym
Inſulae coëunt. Semper quidem princeps incedit:
Pone autem veſtigia ſequitur Phoenicia Corſica

Non

continetur, velut cumulum in illam dejicit: & hoc facit, ut credam Scholiaſtem, quo vocem *ἀπομάσσεται* explicaret, ſcripſiſſe *ἀποῤῥίπτει*. A. Fabri. *Ἀπομάσσεσθαι* & *ἐκμάσσειν* vel *ἐκμάσσεσθαι*, eſt *detergere.* Sententia eſt, ubi deterget Pontus Icarii maris ſpumam. h. e. in littus ejicit, pro quo Homerus dicit, *ἀποπλύει δ' ἁλὸς ἄχνην*. Quae enim detergemus, a nobis rejicimus & abluimus. Th. Graev.

Ibid. *πολλὴν ἀπομάσσεται ἄχνην*] Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 26. corrigit *πολιὴν*, quamquam non neceſſaria, at eleganti conjectura. In *ἀπομάσσεται* autem nimis ſe torquent viri docti, in primis Spanhemius, nimis tenentes *abſtergendi* notionem, nec inde commodum ſenſum extundunt. Ut *ἐμμάττεσθαι* eſt *ἐμβάλλειν*, ſic *ἀπομάττεσθαι* eſt *ἐκβάλλειν*, ut Luc. x. 11. *ἀπομάττεσθαι κονιορτόν*. Apollonius Rhod. in eadem re utitur verbo *ἀπερεύγεσθαι ἄχνην* iv. 981. Vide plura apud Cl. Ruhnkenium l. c. qui pulcerrime in hac ipſa formula corrigit Apollonii locum II. 986.

Ibid. *ἄχνην*] *Ἄχνη ὁ ἐπιπολάζων ἀφρὸς τῷ κύματι τῆς θαλάσσης*, Heſychius. Sed hic forſan ſumi debet pro *alga*, ut apud Homerum Odyſſ. ε. vſ. 403.

—— *εἴλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς ἄχνῃ.*

A. Fabri.

Vſ. 15. *ἐννάσαντο*] MS. Voſſ. *ἐδύσσαντο*. Unde ſaltem firmatur correctio mea, legentis *ἐννάσσαντο*, ut apud Apoll. Rh. iv. 1213. *Εἰσότε Βακχιάδαι —— Ἀνέρες ἐννάσσαντο μετὰ χθόνα*. Unde & rectiſſime Cl. Pierſon. in Veroſim. p. 211. corrigit alterum locum Apollonii iv. 1151. pro *εὐνάσσονται* reſcribens *ἐννάσσονται*. Quia *νάσσομαι* eſt verbum imparum, *να* in aoriſto 1. corripitur, unde *ἐννάσαντο* ſtare non poteſt.

Vſ. 16. *Ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι, Ὁππότ'*] Certe nullus hinc bonus ſenſus elici poteſt, *non eſt iraſcendum, ſi inter primas, vel prima recenſeatur, cum ad illam tendit:* quid abſurdius? Certe legendum eſt, ut Pater meus reſtituit, *ὁππόσ'*, id eſt, *ὁππόσαι*, & vertendum, *non iraſcendum ſi prima inter eas omnes dicatur, quaecumque ad matrem Tethyn congregantur.* A. Fabri. Elegans eſt conjectura Fabri: nec tamen, ut opinor, neceſſaria. MS. Voſſ. *ἐνὶ πρώτῃσι*.

Ibid. *οὐ νεμεσητὸν*] Vertendum: *Sed nulla invidia eſt inter primas (illam) numerari.* ut apud Virg.

Quae tandem Auſonia Teucros conſidere terra Invidia eſt.

Οὐ νεμεσητὸν eſt a nemine poterit culpari & reprehendi. Th. Graev.

Vſ. 19. *Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος*] Bochartus lib. 1. cap. 32. de coloniis Phoenicum oſtendit valde probabile eſſe Corſicam quoque tenuiſſe Carthaginienſes, & quia Corſicae metropolis, aeque ut Sardiniae, a Poenis dicta fuerit Caralis, quod Punicum eſſe nomen in praecedente docuit capite, & quod Tyriarum navium tranſtra dicantur Ezech. xxvii. 6. ex buxo Corſica eſſe facta, & quod hic Phoenicia dicatur, & quod Scipio Poenis Corſicam ademerit

Οὐκ ὀνοτή· καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς Ἐλλοπιήων,
Σαρδώ θ' ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις
Ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα· σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων.
Κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί,
Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι. τί δὲ στιβαρώτερον ἕρκος;
Τείχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσοιεν
Στρυμονίου βορέαο· θεὸς δ' ἀεὶ ἀστυφέλικτος.
Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν.
Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί,

Ποίῃ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

20 Καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς] Ἡ τῶν Εὐβοέων.
22 Σαοῖ] Σώζει.
23 Ἐρυμναὶ] Ἠσφαλισμέναι.
26 Στρυμονίου βορέαο] Στρυμὼν ποταμός ἐστι καὶ πόλις Θράκης.
28 Εἰ δὲ λίην πολέες σε] Αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου. ἔδει δὲ εἰπεῖν πολλαί.

merit teſte Floro lib. II. 2. Vide ibi plura. &c.

Ibid. Κύρνος] MS. Voſſ. Κέρνος. Quod Corſica vocatur οὐκ ὀνοτὴ, id intelligere licet *eximia*, *egregia*. Nam ſic illa forma ſemper apud Homerum Il. I. 146. N. 287. Etiam formula οὐκ ὀνόσσεσθαι ſic dicitur, ut laudem habeat, ut apud Apoll. Rhod. I. 830. Dionyſ. Perieg. 839. Itaque cum Corſica apud veteres inter principes inſulas relata ſit, ut ex hoc ipſo loco apparet, docetque Euſtath. ad Dion. Perieg. 568. non pro certo dici poteſt, Callimachum hoc epitheto reſpexiſſe ad vulgarem de Corſica famam, ut videbatur J. G. Bergero in Eclogario Corſico Diſſ. III. p. 8.

Vſ. 20. Μάκρις Ἀβαντιὰς] Idem epitheton habet apud Dion. Perieg. 520. ubi v. Euſtath.

Vſ. 21. Σαρδώ θ' ἱμερόεσσα] Miror cur ἱμερόεσσα, cum in eam inſulam exules, ut in Gyaros, mitterentur. Martial. lib. VIII. Epigramm. XXXII.

Haec a Sardois tibi forſitan exulis oris
Fratre reverſure nuncia venit avis.

A. Fabri.

Ibid. ἐπενήξατο] Uterque Ambroſ. ἐπινάξατο.

Vſ. 22. σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων] Ridicule Interpres, *illam ſervat pro ſcala nautica:* Vulcanius etiam, qui vertit, *gratique aſcenſus nomine ſervat.* & miror tantos Viros hic lapſos: vertendum fuit, *ſervatque illam pro propugnaculo*, *propugnaculi loco*, *illi pro propugnaculo eſt*. A. Fabri.

Ibid. σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων] Nihil aliud ſignificat quam Venerem ſervatam fuiſſe in inſula Cypro, cum ex mari emerſiſſet, & ibi exſcenſum feciſſet. ἐπιβάθρα eſt locus, ubi ex mari ſive navi in terram eximus. Hinc dicit Polybius in Aſiam navigantes ἐπιβάθραν ἔχειν Ἄβυδον, exſcenſum in eam facere Abydi. Th. Graevius.

Ibid. ἀντ' ἐπιβάθρων] Recte locum cepit Vulcanius & poſt eum Spanhemius. ἐπίβαθρον eſt proprie *naulum*, quod docent exempla congeſta a Cel. Weſſelingio ad Diod. Sic.

Non contemnenda, & Macris Abantias Ellopiorum,
Sardinia porro amabilis, & ea, quam adnavit Venus
Primum ex aqua, ſervatque pro exſcenſu.
Illae quidem turribus firmis munitae,
Delus autem Apolline. Quod autem firmius ſeptum?
Muri quidem lapidei impetu cadant
Strymonii boreae: Deus autem inconcuſſus eſt.
Dele cara, tantus te defenſor tuetur!
Quando vero valde multa te circumſonant carmina:
Quali

Sic. 1. p. 108. b. Deinde quod datur pro facultate loci adeundi & ibi conſidendi, habitandi. Plutarch. T. II. p. 727. F. de ciconia: *ἐπίβαθρόν τι γῆς δίδωσι*, infeſta hominibus animalia necando mercedem praeſtat pro loco, quem occupavit, ſive quaſi pro ſede & domicilio. Add. Leopard. Emend. x. 25.

Vſ. 23. *ἐρυμναὶ*] *ἰσχυραὶ καὶ ὑψηλαί*. *ἔρυμα* porro ſignificat *τὴν ἀσφάλειαν*. VULCAN.

Vſ. 26. *ἀςυφέλικτος*] *ἄσειστος*, *συφελίξαι* enim eſt *διασεῖσαι*. & per conſequens *κακῶν*. VULCAN.

Ibid. *ἀςυφέλικτος*] *invictus ab omni vi: qui inconcuſſus perſtat*. Illuſtratur hoc verbum, praeter Spanhemium, a viris doctis ad Heſych. h. v. Sed quod Ill. Spanhemius h. l. etiam e philoſophis Platonicis illuſtrat, qui *τὸ θεῖον ἀκίνητον* dicebant, id alienum eſt, ut longe alia ſententia dictum.

Vſ. 27. *τοῖος* —— *ἀμφιβέβηκεν*] Ill. Spanhemius ad H. in Dian. 146. affert gloſſam Scholiaſtae Voſſiani ad Homerum, *τὸ τοῖοι* interpretantis *ἀγαθοί*, eamque interpretationem ad illum locum accommodat & cetera Callimachi aliorumque poëtarum. Quod non videtur recte fieri. Scio & Heſychium *τοῖον* interpretari *ὄντως ἀγαθὸν*; & Euſtathius ad Od. Δ. 206. dicit, Gloſſographos, ut e Scholiis antiquis appareat, *τοῖο πατρὸς* interpretari *ἀγαθοῦ*. Sed, ſi quis omnia loca, etiam hunc Homericum conſideret: reperiet, *τοῖον* nihil eſſe niſi *talem*: & in iſtis gloſſis, de more Gloſſographorum, tantum indicari, ad quod praedicatum referatur *τὸ τοῖος*, non quid *τοῖος* ſignificet, quod dicere non erat neceſſe. Itaque omiſſa eſt relationis particula, quam Heſychius addit. Similiter in *τοῖον ἄχος* apud eundem Homerum *τοῦ τοῖον* gloſſa eſſe poteſt *βαρὺ*, nec tamen *τοῖος* eſt *βαρύς*. Interdum etiam illud ipſum attributum ſeparatim exprimitur, ut Il. Ω. 153. 154. *Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν* —— *Ὅς ἄξει*. &c. Si tollantur illa *ὅς ἄξει* &c. *τοῖον* liceret interpretari *ἀγαθόν*. Callimachus videtur reſpexiſſe loca Homeri, ubi eſt: *τοίῳ τοι ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα*, ut Il. E. 808. 828. vel *τοιόν τοι ἀοσσητῆρα* &c. Il. O. 254. &c. quod etiam imitatur Apollon. Rhod. 1. 471. add. infra vſ. 216.

Ibid. *ἀμφιβέβηκεν*] Sic Homer. de Apolline.

Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ᾽, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας
Κίλλαν τε ζαθέην.

A. FABRI.

Ibid. *ἀμφιβέβηκεν*] Verbum ſumtum ex Homero Il. A. 37. de Apolline, ὃ *Χρύσην ἀμφιβέβηκας*, proprie: *ſemper tueris*, quem locum commode attulit Anna Fabri. v. ibi Clarkii obſervationem de temporis hujus vi. Illuſtrat hoc verbum Cl. Abreſchius Animadv. ad Aeſchyl. I. 14. Lect. Ariſtaenet. p. 281.

Vſ. 28. *Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτρο-*

Ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκοῦσαι;
Ἢ ὡς τὰ πρώτιστα μέγας θεὸς οὔρεα θείνων
Ἄορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,
Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο; νέρθε δὲ πάσας
Ἐκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισσε θαλάσσῃ;
Καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται,
Πρυμνόθεν ἐρρίζωσε· σὲ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,

Ἀλλ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

30 Ἢ ὡς ταπρώτιστα] Λέγεται γὰρ ὅτι ὁ Ποσειδῶν τῇ τριαίνῃ ἀποσπῶν τῆς χέρσου τὰς νήσους ἐποίει.

χόωσιν ἀοιδαί] Scholiaſtes quum dicit, *αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου*, videtur legere *πολίων*: quum tamen poſtea dicens, *ἔδει δὲ εἰπεῖν πολλαί*, oſtendat ſe lectionem quam habemus agnoſcere. Non immerito autem quis miretur, cur ſcribat fuiſſe dicendum *πολλαί*, quum *πολέες* idem valere, & eſſe magis poëticum conſtat. STEPHAN.

Ibid. *πολέες —— ἀοιδαί*] De *πολέες* bene monet adverſus Scholia Stephanus. De ſententia ſequitur Spanhemius Scholion, interpretans de hymnis Pindari & Bacchylidis in laudem Deli: cui interpretationi ſequentia repugnant: *ποίῃ ἐνιπλέξω σε*, & verbum ipſum *περιτροχόωσιν*. Nihil aliud poëta facit, niſi ut *παρρησιαστικῶς* exprimat illud *εὔυμνος* vſ. 4. & H. in Apoll. 32. Cum multa ferantur laudum tuarum genera, quo carmine te celebrabo, quod libenter audis laudum genus? Similis dubitatio apud Theocritum in encomio Ptolemaei XVII. 9. *Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλοτόμος ἐνθὼν* (non *ἐλθὼν*) *Παπταίνει, παρεόντος ἅδην, πόθεν ἄρξεται ἔργου. Τί πρᾶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν.* Item apud Ariſtidem H. in Jov. p. 2. *Ἀοιδὴ* ſic dicitur ut *λόγος*, res quae ſermonibus, carminibus fertur, celebratur. Ut Callimachus verbum *περιτροχᾶν* de copia dixit, ſic Eunapius *περιτρέχειν* in Vita Libanii p. 133. de ejus ſcriptis: *καὶ ἡ κομψότης περιτρέχει πανταχοῦ, διακονουμένη τοῖς λόγοις.* Pro *ποίῃ* MS. Ambr. 1. Voſſ. Ed. Flor. *ποίη*.

Vſ. 29. 30. Hunc locum imitatus eſt Dionyſius Periegeta 476. Pro *ἢ ὡς* MS. Ambr. 1. Voſſ. Edd. Flor. Ald. *καὶ ὡς*.

Vſ. 30. *μέγας θεὸς οὔρεα θείνων*] Neptunum intelligit, qui *σεισίχθων* & *ἐννοσίγαιος* appellatur. Seneca Natural. Quaeſtionum lib. 6. *Quisquis*, ait, *primas Graecas literas didicit, ſcit Neptunum apud Homerum εἰνοσίγαιον vocari*. VULCAN.

Vſ. 31. *Ἄορι τριγλώχινι*] Periphraſis eſt tridentis, ſive fuſcinae Neptuni. *τριγλώχινα* vero *τὴν τρίαιναν* vocat, *τρεῖς γωνίας ἤτοι ἀκίδας ἔχουσαν*. hoc eſt *τρίγωνον*. *γλωχὶν* enim ſignificat *τὴν γωνίαν*, ut Heſychius & Etymol. annotarunt, unde & *ὀϊστοὶ τριγλώχινες* dicuntur. Dionyſius *ἐν τῇ περιηγ.* *πολυγλώχινα σίδηρον* periphraſtice tridentem Neptuni vocat,

Ἀονίῳ τμηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ.

ubi Euſtathius antiquo more dictum ait *πολυγλώχινι*, pro *τριγλώχινι*, ut & alibi ab eodem Dionyſio uſurpatur *πολὺς ὠκεανὸς*, pro *τρισσοὶ ἐξ ὠκεανοῦ κόλποι*. Ubi enim tria ſunt, ibi multa eſſe cenſentur. Quo fit ut vice verſa interdum etiam *τρία* accipiantur pro *πολλά*. Unde & Dionyſius paucis poſt a loco jam citato verſibus:

Ὁππότε τριλλίστων μετεκίαθεν ἔθνος Ἰβήρων.

ubi *τρίλλιστος*, idem eſt quod Homero *πολύλιστος*, hoc eſt, *πολυλιτάνευτος*. tridens vero qui Neptuno tribuitur ſignificat triplicem aquarum qualitatem: ſalſam, cujusmodi eſt maris; dulcem, qualis eſt fluviorum; mediam, qualis eſt lacuum

&

Quali inſeram te? Quid tibi gratum auditu?
An, ut primum magnus Deus montes percutiens
Ferro tridenti, quod ipſi Telchines fecerant,
Inſulas marinas effecit? omneſque ab imo
Funditus revulſas in mare provolvit?
Et alias quidem in alto, ut continentis obliviſcerentur,
Ab imo defixit: tu autem, nulla conſtricta neceſſitate,
Libe-

& ſtagnorum. Hinc & Neptunus *τριαινοῦχος* dictus eſt, ut conſtat e Scholiis Procli in Cratylum Platonis, & *εὐτριαίνης*. Alii eum *ὀρσοτρίαιναν* vocarunt. Pindarus *ἀγλαοτρίαιναν*. Epig. Graecum quod Corinthi in Iſthmo poſitum fuit, *τριαινοκράτορα*. Et Orpheus, *χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν*. VULCAN.

Ibid. *Ἄορι τριγλώχινι*] Vulcanius putat Neptunum hic ſignificari, & ejus tridentem: ſed toto errat coelo: vocat enſem tricuſpidem, fulmen triſulcum, quod ideo fictum, quia tria eſſent fulminum genera, *ἀργῆτες*, *ψολόεντες*, & *καταιβάται*. Vide Ariſtot. lib. de mundo. Alii ideo factum volunt, quod tres eſſent qualitates & effectus fulminis. videndus Sextus Pompejus in voc. *manubiae* & *triſulcum fulgur*. MEURS.

Ibid. *τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν*] Heſychius & Suidas interpretantur: *Τελχῖνες, βάσκανοι, γόητες, φθονεροί.* Etymol. *Τελχὶν, οὐ μόνον ὁ ἰσχὺν ὑπὲρ ἄνθρωπον ἔχων, μιαρὸς, καὶ πανοῦργος, ἀλλὰ καὶ τοὺς νῦν Κρῆτας. καὶ τὴν Κρήτην Τελχινίαν λέγουσι.* cujus ſententiae eſt & Stephanus de urbibus, qui etiam Cretam Telchiniam dictam ait, & Cretenſes *Τελχινεῖς*. quos Euſtathius in Dionyſium de ſitu orbis, hac calumnia liberat, *καὶ μάτην ὡς ἄνδρας γόητας καὶ βασκάνους δυσφημηθῆναι* affirmat. *βασκανθῆναι γὰρ μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἀντιτέχνων αὐτοὺς, ἀρίστους ὑπάρξαντας ἐργάτας χαλκοῦ καὶ σιδήρου, οἳ καὶ τὴν ἅρπην τῷ Κρόνῳ ἐδημιούργησαν.* Mirum itaque non eſt, ſi Telchines, fabri Cretenſes, Saturno falcem fabricarunt, Neptuno etiam tridentem fabricaſſe, ut vult Callimachus. VULCAN.

Ibid. *Τελχῖνες*] Sunt qui Curetes, Telchinas, Corybantes, & Idaeos Dactylos, eoſdem fuiſſe credant. Hic crederem communi nomine ſic fabros ferrarios vocatos. A. FABRI.

Ibid. *Τελχῖνες*] Spanhemii dictis adde Burmann. ad Ovid. Met. VII. 365.

Vſ. 33. *εἰσεκύλισσε*] MS. Ambr. 2. *εἰσεκύλισε*, quod verum puto. Nam *λι* producitur etiam ſine duplicatione, & duplicatio nata eſt ex eo, quod ſic demum produci illa ſyllaba putaretur. Theocr. Id. XXIV. 18.

Vſ. 34. *Καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος*] Latinus interpres, *juxta fundum*: inepte. eſt *in alto mari*, longe a continente, cujus dicuntur obliviſci, cum ab illa tam longe remotae ſunt inſulae, ut cum ea coaleſcere nunquam poſſint. TH. GRAEV.

Ibid. *κατὰ βένθος*] MSS. Vat. & Voſſ. *βυθὸν*, item Draco Stratoniceus in libello MS. *περὶ μέτρων ποιητικῶν*, ex quo haec verba mihi excerpſit Cel. Ruhnkenius: *Βυθός· τὸ βυ ἐκτείνεται, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Καὶ τὰς μὲν κατὰ βυθὸν, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται.* quod teſtimonium magnum momentum facit pro lectione MSS. quam habent etiam editt. vett. Flor. Ald. Vaſcoſ. Froben. Sed aliis locis Callimachus primam corripit, ut H. in Cer. 90. Itaque non ſum auſus *βυθὸς* reponere pro *βένθος*, cum ceteri MSS. etiam *βένθος* habeant.

Ibid. *ἠπείροιο λάθωνται*] Eleganter! Eodem modo de arbore, cui ſurculus ex alia inſitus: *Pomaque degenerant ſuccos oblita priores*, Virgil. Georg. II. 59. Mox pro *ἐπέπλεες* edd. vett. *ἀπέπλεες*.

Vſ. 35. *Πρυμνόθεν ἐρρίζωσε*] eſt, firmiter defixit ut avelli non poſſet. Eſt tranſlatio a puppibus navium,

Ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες· οὔνομα δ' ἦν σοι
Ἀστερίη τὸ παλαιὸν, ἐπεὶ βαθὺν ἥλαο τάφρον
Οὐρανόθεν φεύγουσα Διὸς γάμον, ἀστέρι ἴση.
Τόφρα μὲν οὔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητὼ,
Τόφρα δ' ἔτ' Ἀστερίη σὺ καὶ οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος.
Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης
Ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
Ναῦται ἐπεσκέψαντο· καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες,
Οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι· σὺ δὲ στεινοῖο παρ' ὀξὺν
Ἔδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντος.
Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἁλὸς ὕδωρ,
Μέσφ' ἐς Ἀθηναίων προσενήξαο Σούνιον ἄκρον,
Ἢ Χίον, ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν

Παρθε-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

40 Ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης] Ἀπό τινος Ξάνθου βασιλεύσαντος Τροιζῆνος.
46 Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ] Χαλκὶς, πόλις Εὐβοίας.
47 Σούνιον] Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.
48 Ἢ νήσοιο διάβροχον] Τῆς Σάμου τὸ γόνιμον.

quae cum appulſae ſunt, littoribus aut crepidini portuum alligantur, ne poſſint abduci, aut a ventis aut aeſtu maris auferri, antequam denuo ora ſolvatur. Ceterum ſicut hic ῥιζοῦσθαι dicitur inſula, ſic eadem tranſlatione ῥίζα ei tribuitur ab Oppiano lib. I. Halieut. Sequentium verborum haec eſt ſententia: tu vero non fuiſti fixa, ut aliae inſulae, ſed libere natabas, & ferebaris inſtar navis. Fuiſſe autem & etiam nunc eſſe natantes inſulas, quis tam hoſpes eſt in rebus naturalibus, qui ignoret? TH. GRAEV.

Vſ. 36. Ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες] Seneca Natural. quaeſt. lib. 6. ſcribit Theophraſtum auctorem eſſe, inſulas, quae ex pumicoſis & levibus ſaxis conſtant, natare. *Ipſe*, inquit Seneca, *ad Cutilias natantem inſulam vidi.* quo loco Seneca etiam docet, cur Neptuno aquas movendi potentia ſit aſſignata. VULCAN.

Ibid. οὔνομα δ' ἦν σοι Ἀστερίη] Cicero lib. 3. N. D. Aſteriam docet Latonae ſororem eſſe, cum recenſet quot Hercules fuerint: *Quartus Jovis eſt, Aſteriae, Latonae ſororis, quem Tyrii maxime colunt, cujus Carthaginem filiam ferunt.* Pater ejus fuit Coeus. vide Apollodorum. Ab Aſteria autem Delus olim ſic eſt nominata, quia coturnicis habitu ſe in mare dederit illa nympha fugiens inſanum Jovis amorem. Nonn. Dionyſ. XXXIII.

Οἷά περ Ἀστερίην φιλοπάρθενον, ἣν ἐνὶ πόντῳ
Πλαζομένην ἐδίωκε παλίνδρομον, εἰσόκεν αὐτὴν
Ἄστατον ἱππεύουσαν ἀμοιβάδι σύνδρομον αὔρῃ
Κύμασιν ἀστυφέλικτον ἐπερρίζωσεν Ἀπόλλων.

Ut Aſteriam virginitate gaudentem, quam in ponto
Errantem perſecutus eſt recurrentem, donec ipſam

Inſta

Libera mari innatabas: nomen autem erat tibi
Antiquum Aſterie; quod in altam deſilueras foſſam
E coelo, cum fugeres Jovis concubitum, ſtellae ſimilis.
Quoad quidem nondum te aurea adierat Latona,
Tamdiu Aſterie, & nondum Delus vocabare.
Saepe a Troezene, urbe Xanthi,
Proficiſcentes Ephyram, Saronico in ſinu
Nautae te viderunt: & ex Ephyra abeuntes,
Iidem non viderunt amplius: tuque anguſti ad rapidum
Ieras fretum Euripi, cum ſtrepitu fluentis.
Eodemque die Chalcidici maris averſata ſtrepitum,
Ad Athenienſium usque nataveras promontorium Sunium;
Aut Chium, aut inſulae humidum aquae uber

Par-

Inſtabilem equitantem alterno comitem vento
Fluctibus firmam ſtabilivit Apollo. TH. GRAEV.

Vſ. 38. *ἀστέρι ἴσῃ*] Sed Pindaro ſic dicitur, quod quaſi ſtella emicet inter Cyclades. Sic enim intelligendus eſt, cum illam dicit *τηλέφαντον κυανέας χθονὸς ἄστρον, eminus conſpicuum nigrae telluris aſtrum.* Homero Odyſſ. dicitur Ἀστερίς. TH. GRAEV.

Vſ. 39. *οὔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ*] Corruptus hic locus: neque enim Delus unquam concubuit cum Latona, ſed Jupiter, cujus amorem dicit effugiſſe Aſteriam Callimachus: & vult hoc quoque hoc loco dicere, nondum eum tum temporis rem habuiſſe cum Latona. Itaque legendum: *οὔπω οἱ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ.* Graeci autem *μίσγεσθαι* honeſte ſolent uſurpare de re venerea. Cicero dixit *corpus miſcere.* Virgil. *Miſta deo mulier.* Hujus rei rationem ex Galeno reddidit Nemeſius lib. de nat. hominis, cap. XXV. TH. GRAEV.

Ibid. *ἐπεμίσγετο*] Immo *te nondum adierat.* De verbo hoc dictum ad H. in Jovem 13.

Vſ. 41. Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος] Legendum, Πολλάκι σ' ἐκ Τροιζῆνος. *Saepe te ex Troezene* venientes conſpexerunt. TH. GRAEV.

Ibid. *ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης*] Fruſtra ſe torſere viri docti, in primis Spanhemius, in hoc loco explicando. Acutiſſime autem Ruhnkenius V. C. Epiſt. Crit. II. p. 28. corrigit *ἁλιξάντοιο πολίχνης, urbe maritima*: quam correctionem veriſſimam puto. Locis a Viro Cl. e Suida & Anthol. VI. 3. p. 550. allatis adde Caſaubonum ad Athenaeum VII. 19. p. 553. ubi verſiculum illum epigrammatis bene correxit ante Kuſterum ad Suidam.

Vſ. 45. Ἔδραμες Εὐρίποιο] Peſſime interpres *Euripi meatum*, cum vertendum ſit *Euripi fretum. Freta* enim *πόρους* dicta eſſe veteribus quis ignorat? Unde quoque Βόσποροι ſunt appellata. TH. GRAEV.

Ibid. *καναχηδὰ ῥέοντος*] Καναχὴ ſignificat *τὴν βοὴν, ἀπὸ τοῦ κενὸν ἠχεῖν.* VULCAN.

Vſ. 46. *ἀνιηθεῖσα*] Eleganter pro *φεύγουσα, εὐθὺς καταλιποῦσα*, per proſopopoeiam dicitur *ἀνιᾶσθαι* fretum Euboicum, veluti offenſa nimio freti ſtrepitu. Sed verſu ſequente propter verba *μέσφ' ἐς ἄκρον Σούνιον* melius putem legi *προὐνήξαο* vel *προσενήξαο*, *progreſſa eras usque ad Sunium* &c.

Vſ. 48. *νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστόν*] Scholiaſtes interpretatur, *τῆς Σάμου τὸ γόνιμον.* Eleganti metaphora ab

ani-

Παρθενίης, (οὔπω γὰρ ἔην Σάμος) ἧχί σε νύμφαι
Γείτονος Ἀγκαίου Μυκαλησίδες ἐξείνισσαν.
Ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὖδας ὑπέσχες,
Τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο,
Οὕνεκεν οὐκέτ' ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντου
Κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.
Οὐδ' Ἥρην κοτέουσαν ὑπέτρεσας· ἣ μὲν ἁπάσαις
Δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωΐσιν, αἳ Διὶ παῖδας
Ἐξέφερον· Λητοῖ δὲ διακριδὸν, οὕνεκα μούνη
Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἄρεος υἷα.
Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω,

Τειρο-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

50 Γείτονος Ἀγκαίου] Ἀγκαῖος βασιλεὺς Σάμου.
57 Διακριδὸν] Κατ' ἐξοχὴν, μεγάλως.
60 Σπερχομένη] Ὀργιζομένη.

animatis ad inanimata, *μαστὸν*, vel *οὖθαρ ἀρούρης* vocant poëtae *τὸ τῆς γῆς πιότατον καὶ τροφῆς ἀναδοτικόν*. Simili metaphora & *κοιλίαι γῆς* dicuntur, concavitates ſub terra, & *στέρνα* & *νῶτα γῆς*, ut & Sophocles terram *στερνοῦχον* vocavit, & *ὀμφαλὸς γῆς*; ut & Latini *terrae umbilicum*, hoc eſt, meditullium, & *ἔντερα γῆς*, viſcera terrae. Heſychius vero annotat *μαστοὺς* vocari etiam *τὰ ὑψηλὰ τῆς Ἀττικῆς μέρη*. Vulcan.

Ibid. *μαστὸν Παρθενίης*] Sic Theocrit. *medullam Trinacriae* dixit Idyll. xviii. vſ. 18.

Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.

A. Fabri.

Ibid. *νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν*] Virgilius *uber telluris* dixit lib. iii. Aeneid.

Quae vos a ſtirpe parentum
Prima tulit tellus, eadem vos ubere laeto
Accipiet reduces.

Th. Graev.

Vſ. 49. — *οὔπω γὰρ ἔην Σάμος*] Recte haec notis parentheſeωs includentur. Stephan.

Vſ. 50. *Γείτονος*] Edd. primae *γείτονες Ἀγκαίου*. Primus Vaſcoſanus edidit *γείτονος*, quod ceteri ſecuti ſunt; idque omnes ſcripti noſtri habent. Nihil admodum intereſſe videtur.

Ibid. *ἐξείνισσαν*] Sic pro vulgato *ἐξείνισαν* Vir doctus in margine ed. Vaſcoſ. rectiſſime corrigebat: nam in *ἐξείνισαν* penultima eſt brevis. Ea lectio eſt in MS. Voſſ. edd. Flor. & Ald. Atque ita reſcripſimus.

Vſ. 51. *ὑπέσχες*] MSS. Vatic. Voſſ. edd. Ald. Vaſcoſ. *ὑπέσχες*. Prima editio Froben. *ἐπέσχες* induxit, neſcio unde, quod ceterae ſecutae ſunt. In margine Aldinae e libro Ger. eadem lectio laudatur. Etſi *ἐπίσχειν* pro *praebere* dici ſcio, etiam apud Homerum, ut *ἐπίσχειν οἶνον*, quamquam id eſt *porrigere* potius: tamen haud paullo melius eſt h. l. *ὑπέχειν οὖδας*, *ſubmittere, ſupponere ſolum*, in quo edatur, cum reſpectu ad ſitum, ut *ὑπέχειν θήλην* vel *μαζὸν* dicunt potius quam *ἐπίσχειν*. Itaque eam lectionem revocavi.

Vſ. 52. *Τοῦτό τοι ἀντιμοιβὸν*] Si dici poſſet

Partheniae (nondum enim erat Samos) ubi te Nymphae
Vicini Ancaei Mycaleſides hoſpitio exceperunt.
Poſteaquam vero Apollini natale ſolum praebuiſti,
Hoc tibi, gratiae cauſſa, nautae dederunt nomen,
Quod non amplius obſcura innatabas mari, ſed in maris
Fluctibus Aegaei pedum defixeras radices.
Neque vero iratam Junonem expaviſti, quae quidem omnibus
Horrendum indignabatur puerperis, quae Jovi liberos
Tulerant, Latonae autem maxime, quod ſola
Jovi editura erat cariorem Marte filium.
Hac quidem de cauſſa & illa ſpeculabatur in coelo,

Ira

poſſet *ἀντιαμοιβὸν*, hic ponendum cenſerem. STEPHAN.

Ibid. *Τῦτό τοι ἀντιμοιβὸν*] Stephanus vellet legi *ἀντιαμοιβόν*. Pater meus legebat *ἀνταμοιβόν*. A. FABRI.

Ibid. *ἀντημοιβὸν*] Edd. omnes *ἀντιμοιβὸν*, pro quo dudum viri docti *ἀντιαμοιβὸν*, vel *ἀνταμοιβὸν*, ut, praeter notarum auctores, Dorvill. ad Charit. p. 441. vel *ἀντημοιβὸν* legi voluere, ut Anonymus in marg. edit. Vaſcoſ. Palmerius, Th. Bentlejus ad h. l. Etſi *ἀντιμοιβὸν* verſus ferre poſſet, quod *τὸ μ* in pronunciando duplicari poteſt, tamen eſt contra analogiam linguae. Itaque cum MS. Voſſ. & Ambroſ. alter habeant *ἀντημοιβὸν*, id recipere non dubitavi. In MS. Ambr. eſt *ἀντημοικὸν* ſolito errore in illa littera. v. H. in Dian. 38.

Vſ. 53. —— *ὐκέτ' ἄδηλος ἐπέπλεις*] Legitur etiam *ὑπέπλεις*. ſed antea quoque, videlicet verſu 36. habuimus *ἐπέπλεις*. ita enim ibi ſcripſi in mea etiam illa editione quae Callimachum caeteris poëtis adjunctum habet, quum antea legeretur *ἀπέπλεις*. STEPHAN.

Vſ. 56. *ἐπεβρωμᾶτο*] Suſpicabatur Pater legendum eſſe *ἐπεβριμᾶτο*. *βριμάω* enim & *βριμέω* ſignificat *minitor*, *iraſcor*, *excandeſco*: *βρωμάομαι* non item. A. FABRI.

Ibid. *ἐπεβρωμᾶτο*] Offendit hoc verbum, ut parum dignum Dea, Fabrum & Spanhemium. Fruſtra. Poëtae enim ſaepenumero verba, quae proprie de beſtiarum clamore dicuntur, honeſte transferunt ad Deos hominesque, ad exprimendam aliquam vehementiam irae, ſonumque terribiliorem. Apud Ariſtoph. Ran. 570. terrenai cauſſa Hercules *μυκᾶται*, & apud Virg. Aen. VI. 99. Sibylla *remugit*. Atque etiam *μυκηθμοὶ* de fragore terribili ſubterraneo in terrae motibus dicuntur. Apud Claudianum Rapt. Proſerp. 443. Ceres omnibus *admugit*. Ipſum *rudere*, quod eſt *ἐπιβρωμᾶσθαι*, eſt apud Virg. Aen. VIII. 248. de Caco: *inſueta* rudentem *Deſuper Alcides telis premit*. In quibus omnibus nil niſi vehemens atque terribilis clamor intelligitur. Apud Aeſchylum Perſ. 13. *βαΰζειν*, quod Heſychius interpretatur *ὑλακτεῖν*, ut bene docet Stanlejus, eſt vehementer, magno cum clamore poſcere, quod etiam Latini honeſte *latrare* vocant, ut Lucretius: *nil aliud naturam latrare*. Apud Herodotum III. 117. viri mulieresque ad palatium regis Perſarum petituri aliquid vehementius *βοῶσι ὠρυόμενοι*: ad quem locum reſpexit Heſychius. Mox *ἐξέφερον*, ut Latini *efferre*, quod tamen ipſum non memini me de hominibus reperire.

Vſ. 60.

Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν. εἶργε δὲ Λητὼ
Τειρομένην ὠδῖσι. δύω δέ οἱ εἵατο φρουροὶ
Γαῖαν ὑποπτεύοντες. ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο
Ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήϊκος Αἵμου
Θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι. τὼ δέ οἱ ἵππω
Ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο.
Ἡ δ' ἐπὶ νησάων ἑτέρη σκοπὸς εὐρειάων
Ἧστο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαΐξασα Μίμαντι.
Ἔνθ' οἱ μὲν πολίεσσιν ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητὼ,
Μι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

61 Εἵατο] Ἐκαθέζοντο.
63 Αἵμου] Ὄρος Θρᾴκης.
65 Ἑπτάμυχον] Πολύμυχον.
66 Νησάων] Παραλόγως ἔχει τὴν διαίρεσιν· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰς α ἐστίν.
67 Ἧστο κόρη] Ἡ Ἶρις.
Μίμαντι] Ὄρος Χίου.

Vſ. 60. *Σπερχομένη*] Heſychius, *σπέρχειν, σπεύδειν, χαλεπαίνειν, θυμοῦσθαι*, &c. & in hac ſignificatione legitur apud Herodot. l. 5. *πυθόμενος δὲ, κάρτα δεινὸν ἐποιήσατο ὁ Μεγαβάτης καὶ ἐσπέρχετο τῷ Ἀρισταγόρῃ*. A. Fabri.

Vſ. 61. *δύο δέ οἱ*] Scribendum *δύω*, ut ſtet verſus. Stephan. Et ſic recte veteres editiones. Th. Graev.

Ibid. *δύω*] Edd. vett. *δύο*, praeter Vaſcoſ. quae habet *δύω*. quod bene reduxit Graevius, niſi quis ultimam in *δύο* per caeſuram produci dicat.

Vſ. 62. *Γαῖαν ὑποπτεύοντες*] Sic edd. omnes. MSS. tamen Vat. & Voſſ. habent *ἐποπτεύοντες*: nam verba ex *ἐπὶ* & *ὑπὸ* facile & ſaepe permutata ſunt. vid. v. c. ad vſ. 51. Ea lectio aptior vulgata videri poteſt. Nam *ἐποπτεύειν* poteſt eſſe *inſpicere*, *ſpeculari*, ut *ἐπιόπτεσθαι*, unde Jupiter *ἐπόψιος*, H. in Jov. 82. at *ὑποπτεύειν* eſt vulgo *ſuſpicari*, nec pro *ſpeculari* dici putatur. Itaque Arnaldus in Animadv. p. 70. corrigebat *ὀπιπτεύοντες*, eleganti conjectura, quam probabant etiam Viri clariſſimi, Th. Bentlejus ad h. l. & M. Röverus in Addend. ad not. in Muſaeum vſ. 213. ubi pro vulgata lectione *ὀπιπτεύων* MS. Reg. habebat *ὑποπτεύων*: unde apparet, ea verba confundi potuiſſe. Quo minus aut Vat. & Voſſ. librorum lectioni, aut conjecturae huic accedam, impedit me, quod etiam vulgata lectio utcunque ſe tueri poſſe videtur loco Theocriti Idyll. xxiii. 10. *Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγώς, Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν.* niſi quis etiam hic *ὀπιπτεύησι* corrigi velit. Nam in h. l. *ὑποπτεύειν*, ut contextus docet, non eſt, quod alias ſignificant verba ſimilia, *ὑποβλέπειν*, (ut H. in Cer. 50. 51. ubi vid.) *ὑπιδεῖν* &c. *limis & iratis oculis adſpicere*, ſed *circumſpicere*, *ſpeculari*, quacumque de cauſſa, & in partem magis deteriorem.

Vſ. 65. *Ἑπτάμυχον*] *ἑπτὰ* multitudinem ſignificat, ut & *τρία*. ut ſupra annotavimus verſ. 31. Sic dicimus *ἑπταπέκτιον, τὴν βαθείας τρίχας ἔχουσαν.* Vulcan.

Ibid. *Ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος*] Ideo

Ira ardens permagna, nec verbis exprimenda: arcebatque Latonam
Afflictam partus doloribus: & duos collocaverat cuſtodes,
Qui terram circumſpicerent. Alter quidem continentem,
Sedens alto in vertice Threicii Haemi,
Acer Mars, ſervabat in armis, equis ipſi interea
Septemplici in Boreae antro ſtabulantibus:
Altera vero ſpeculatrix latarum inſularum
Sedebat puella Thaumantis, occupato Minante.
Ibi illi igitur urbibus, quaſcunque adibat Latona,

Se-

Ideo hic antrum Boreae ſtatuerunt, quod Boreas Graeciae a Thracia, quod vel pueri ſciunt. Heſiod.

—— καὶ πηγάδας, αἵτ' ἐπὶ γαῖαν
Πνεύσαντος Βορέαν δυσηλεγέος τελέθουσιν
Ὅς τε διὰ Θρήκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὤρινε, μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.

A. Fabri.

Vſ. 66. *νησάων*] Male Caninius, qui reprehendit Callimachum, quod dixerit *νησάων*, cum a *νῆσος* ſit. Illum fugiebat dixiſſe veteres *νήση*: unde Virgil.

Neſaee, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque.

ubi *Neſaee*, manifeſte oſtendit antiquitus *νήση* dictum fuiſſe. A. Fabri.

Ibid. *νησάων*] Veteres dixiſſe *νήση*, facile perſuadeor ut credam, motus auctoritate Callimachi, quamvis ex loco Virgilii allato non id elicias. Nam Neſaee eſt quaſi *νησαία*, vel *νησαίη*, inſularis. Sic *νησαῖαι ἵπποι* apud Heſych. equi quaſi inſulares: quoniam ille locus, in quo iſti equi generabantur in Media, Graecis vocabatur *νῆσος*, quia undique cingebatur aquis, teſte eodem Heſychio. Th. Graev.

Ibid. *Ἡ δ' ἐπὶ νησάων*] *ἐπὶ* refer ad *ἧστο*, ut ſit pro *ἐφῆστο*: *ſedebat in Minante ſpeculatrix inſularum.* Male *νησάων* defendit Anna Fabri, ut vidit Graevius, etſi & ipſe credit eſſe a *νήση* pro *νῆσος*. Immo poëtae in nonnullis in *ος* ſumſerunt ſibi hoc, ut genitivum pluralem terminarent etiam in *αων*, praeſertim in femininis, quamquam apud Theocr. Id. XVII. 90. in MS. quodam pro *νάσοις* legitur *νάσαις*, teſte Dorvillio, Obſ. Miſc. VII. p. 41. Appoſitiſſimus eſt locus Suidae, qui interpretes Callimachi praeteriit in Κολωνάων: *Κολωνάων καὶ νησάων παραλόγως ἐχρήσατο Καλλίμαχος. Οὐ γὰρ παράγεται ἀπὸ τῆς κολώνης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κολωνοῦ.* In quo loco aut *καὶ νησάων* adſcriptum ob ſimilitudinem in margine venit in textum, aut aliud quid ſequebatur in Grammatico, unde haec excerpſit Suidas, quod omiſſum eſt, ut non pertinens ad hunc locum. Sed hanc formam etiam alii imitati ſunt, ut Manetho IV. 448. *ψηφάων παίκτας* dixit: eamque Q. Calabro reddere vult Dausquius, VII. 61. pro *ἐντῆμα νήσων* reſcribens *νησάντων* vel *νησάων*, quod tamen recte improbat Dorvillius ad Charit. p. 684. Nam etſi talia non ſunt corrigenda, ubi in bonis & conſentientibus libris repeQuiuntur, tamen non obtrudenda ſunt ſcriptoribus ex ingenio.

Vſ. 67. *Μίμαντι*] *ὄρος Χίου*, inquit Scholiaſtes. Imo in Aſia eſt in conſpectu Chii. A. Fabri.

Vſ. 69.

Μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι.
Φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη, φεῦγεν δ' ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον· φεῦγεν δ' ὁ γέρων μετόπισθε Φεναιός.
Φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηῒς ὅση προσκέκλιται Ἰσθμῷ,
Ἔμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος. οὐ γὰρ ἐκείνας
Ἀτραπιτοὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη.
Φεῦγε καὶ Ἀονίη τὸν ἕνα δρόμον. αἱ δ' ἐφέποντο
Δίρκη τε, Στροφίη τε, μελαμψήφιδος ἔχουσαι
Ἰσμηνοῦ χέρα πατρός. ὁ δ' εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν
Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.
Ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη
Αὐτό-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

71 Παρθένιον] Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παρθένιον, ἔνθα τὴν Αὔγην τὴν Ἀλεοῦ θυγατέρα, ἱέρειαν τῆς Ἀθηνᾶς, ἔφθειρεν Ἡρακλῆς.

Φεναιὸς] Πόλις Ἀρκαδίας ἀρχαία.

73 Ἔμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος] Ὅμηρος· Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα.

75 Καὶ Ἀονίη] Ἀονίας τὰς Θήβας λέγει.

76 Δίρκη τε, Στροφίη τε] Κρῆναι ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις.

77 Ἰσμηνοῦ] Ἰσμηνὸς, ποταμὸς Θηβῶν, καὶ Ἀσωπός.

78 Ἐπεὶ πεπάλακτο] Ἐπεὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν ἁρπαγῆναι ὑπὸ Διὸς ἀπήγγειλε Σίσυφος· ὁ δὲ ἤρξατο διώκειν αὐτήν. Ζεὺς δὲ ὀργισθεὶς ἐκεραύνωσεν αὐτόν.

79 Ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα] Ὑπότρομος γενομένη.

Vſ. 69. ἀπετρώπων] Nota ω pro ο in penultima. Multa apud Homerum exempla reperies. A. Fabri.

Vſ. 70. ὄρος ἱερὸν Αὔγης] Late & erudite hunc locum tractat Ill. Spanhemius. Conjectura autem ἱερὸν Αὔγη non eſt neceſſaria. Nam vulgata lectio idem ſignificare poteſt. Omnino poëtae multis modis genitivos tales uſurpant, qui a noſtra lingua nimis recedunt. De Auge add. Leopard. Emend. 11. 16. ubi aliquot loca veterum vitioſa in hoc nomine corrigit. Ed. Frob. male φεῦγε δ' ὄρος, & mox φεῦγε δ' ὁ γέρων.

Vſ. 71. Φεναιός] Homero & aliis haec urbs Arcadiae dicitur Φενεὸς, ſicut & Catullo elegia ad Manlium.

Quale ferunt Graii Pheneum prope Cylleneum.

Cur Iſ. Voſſius ὁ πάνυ notet legendum eſſe Φεναῖος, ut nempe fiat ſynizeſis, cauſſae nihil video. Sita fuit haec urbs in monte Cyllene juxta lacum ejusdem nominis, ut teſtatur Stephanus de urbibus, quem vide. Callimachus cum γέροντα dicit, videtur lacum, de quo Ovidius, innuere voluiſſe, quia veteres cum mare, flumina, amnesve, aut lacus repraeſentare vellent, ſenis effigiem pingebant. Th. Graev.

Ibid. Φεναιός] Arnaldus Animadv. p. 71. corrigit Φενειός: quod ſit poëtice pro Φενεὸς, vero urbis hujus Arcadicae, ut ipſi placet, vel ut aliis, lacus

Sedebant minantes, vetabantque recipere.
Fugit quidem Arcadia, fugitque mons ſacer Augae
Parthenius: fugit & ſenex retro Phenaeus.
Fugit & tota Peloponneſus, quoad finitima eſt Iſthmo,
Praeter Aegialum & Argos: non enim illas
Vias calcavit, quod Inachum tenet Juno.
Fugit & Aonia pari curſu, ſequebanturque
Et Dirce & Strophie, ſcrupoſi tenentes
Iſmeni patris manum. Sequebatur autem procul a tergo
Aſopus tardigradus, quod percuſſus fuerat fulmine.
At circumacta reliquit chorum Nympha

Indi-

lacus aut fluminis nomine. Accuratiorem eſſe hanc ſcripturam non dubitem.

Vſ. 72. ὅσῃ παρακέκλιται] Hinc ſumſit totum hemiſtichium Dionyſ. Perieg. 386.

Vſ. 74. ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη] Inachus Argolidis fluvius, quae Junoni ſacra. Horat.

Plurimus in Junonis honorem
Aptum dicit equis Argos, ditesque Mycenas.

Caeterum Inachus Luciani tempore non extabat, ſed cubile tantum vel foſſa: & alicubi apud eum error eſt, cum de illo loquitur: legitur enim τάφος, & legendum eſt τόφρος, ut Pater reſtituit. Locus eſt in Charonte, ut puto. A. Fabri.

Ibid. λάχεν Ἴναχον Ἥρη] v. ad H. in Apoll. 43.

Vſ. 75. Φεῦγε καὶ Ἀονίη] Per Aoniam Thebas Boeotias intelligit: Ἄονες γὰρ ἔθνος βάρβαρον ᾤκησάν ποτε ἐν Βοιωτίῃ, ut annotat Euſtath. in Dionyſium de ſitu orbis, ex Strabone; unde & apud eundem Dionyſium, Ἀονίῳ τμηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ interpretatur Ἀονίῳ, Βοιωτίῳ. Vulcan.

Vſ. 78. βαρύγουνος] Dicitur & βαρυγούνατος, Theocrit. Idyll. XVIII. vſ. 10.

Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος;
ἦ ῥα φίλυπνος;

A. Fabri.

Ibid. πεπάλακτο] Apud Scholiaſtem eſt error typographi, ὁ δὲ ἤρξατο διώκειν αὐτὸν, corrige αὐτήν. A. Fabri.

Ibid. ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ] Pronum foret conjicere πέπληκτο, ob κεραυνῷ. Sed rectiſſima eſt lectio πεπάλακτο. Idem enim ſignificat, ſed *cum effectu*, quia ſermo eſt de fluvio, qui foedatur, turbatur tali motu. Eodemque verbo uſus eſt de flumine Q. Calaber Paral. XII. 402. νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ. Apud Homerum Il. Λ. 98. Agamemnon caput alicuius haſta trajicit: ἐγκέφαλος δὲ Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο: quod vertam: cerebrum intus totum *confuſum eſt*, quod pari ſenſu dixit Virgilius de cerebro. Ceterum hunc locum prae oculis habuit Nonnus Dionyſiac. XXVII. p. 716. 2. ſ. ad quem locum v. animadv. P. Cunaei p. 140. qui ibi pro Ἀσωπὸς βαρύδουπος bene e noſtro reponit βαρύγουνος.

Vſ. 79. Ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα] Multa hic de ſingulis verbis & rebus univerſe diſputat Spanhemius: non autem docet, quo pertineant hic dicta. Oportet intelligi fabulam de quercu in Helicone exciſa eo tempore, quam nondum indagare potui.

Vſ. 80.

Αὐτόχθων Μελίη, καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειήν,
Ἥλικος ἀσθμαίνουσα περὶ δρυὸς, ὡς ἴδε χαίτην
Σειομένην Ἑλικῶνος. ἐμαὶ θεαί, εἴπατε, Μοῦσαι,
Ἦ ῥ' ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα νύμφαι.
Νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
Νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα.
Ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη,
Φθέγξατο δ' οὐκ ἀτέλεστον, ἀπειλήσας ἐπὶ Θήβῃ·
Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις;
Μήπω μή μ' ἀέκοντα βιάζεο μαντεύεσθαι.
Οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδήιος ἕδρη,
Οὐδέ τί πω τέθνηκεν ὄφις μέγας, ἀλλ' ἔτι κεῖνο
Θηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέρπον

Παρ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

80 Αὐτόχθων Μελίη] Τὸ ἑξῆς, οὐκ ἔστι κύριον, ἀλλ' ἁπλῶς εἴρηται περὶ πάσης μελίας.

81 Ἑλικῶνος] Ὄρος Βοιωτίας.

86 Ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων] Ταῖς μὴ δεξαμέναις δηλαδὴ τὴν Λητώ.

88 Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα] Τὸ ἑξῆς, ὦ Θήβη, τί αὐτίκα ἐλέγχεις τὸν ἐσόμενόν σοι πότμον.

90 Τριποδήιος] Ὁ Δελφίνης.

92 Ἀπὸ Πλειστοῖο] Πλειστὸς, ποταμὸς Φωκίδος, παρὰ τὸν Παρνασσὸν ῥέων, ὅ ἐστιν ὄρος Φωκίδος.

Vſ. 80. Αὐτόχθων Μελίη] Αὐτόχθονες, alias γηγενεῖς. ὑπόχλοον vero ὑπόχλωρον. Fit enim χλωρὸς, ἐκ τοῦ χολὴ, καὶ ὑπερθέσει χλοή. VULCAN.

Vſ. 82. ἐμαὶ θεαὶ, εἴπατε, Μοῦσαι] Recte habet ſe hoc: ſed mihi tamen ſaepe viſum eſt concinnius fore & accuratius, ſi legamus ἐμοὶ θεαὶ εἴπατε Μοῦσαι. Theocrit. Dioſcur. 116. Εἰπὲ θεὰ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης φθέγξομαι &c.

Vſ. 88. τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις] Paullo durius hoc loco videtur ἐλέγχεις: quamquam neminem interpretum offendit, niſi Cl. Th. Bentlejum, qui recte ineptam Scholii interpretationem repudiat. Ipſe autem eleganter conjicit legendum eſſe ἐφέλκεις, uſus illo Euripideo: Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους. Sed mihi in hac lectione frigere videtur ὁ αὐτίκα. Igitur vulgatam lectionem ſervandam & probandam puto. *Quid propinquum, imminens tibi fatum ſciſcitaris, ſcire cupis ante tempus?* Cui conveniunt ſequentia: *ah! nondum me coge vaticinari.* ἐλέγχειν exquiſite dicitur pro *ſciſcitari*, & (*per quandam etiam ſuavem vim*) *elicere verum, cogere quem ut verum dicat.* Lycurgus c. Leocrat. c. 9. πολὺ δοκεῖ δικαιότατον καὶ δημοτικώτατον (pro δημοτικὸν) εἶναι, ὅταν οἰκέται ἢ θεράπαιναι συνειδῶσιν ἃ μὴ δεῖ (ſic recte Taylorus V.

CI.

Indigena Melie, & pallidam habuit genam,
Propter aequalem anxia quercum, cum videret comam
Commotam Heliconis. Deae meae dicite, Muſae,
An vere una quercus & nymphae natae ſint.
Nymphae quidem gaudent, cum quercus nutrit imber,
Nymphae rurſus flent, cum quercubus nulla amplius folia ſunt.
Et illis quidem Apollo adhuc in utero graviter iraſcebatur,
Elocutusque eſt, non irrita minitans Thebae.
Thebe, quid miſera propinquum ſciſcitaris fatum?
Ne me, quaeſo, jam coge invitum vaticinari.
Nondum mihi Pythici tripodis ſedes curae,
Nec adhuc periit draco ingens; ſed illa adhuc
Beſtia dirum barbata a Pliſto deſcendens

Par-

Cl. corrigit) τούτους ἐλέγχειν καὶ βασανίζειν: male verſio: *illos redarguere ac torquere. Redarguere* pertinet ad reum, non ad teſtes; qui interrogantur: immo, *ex his verum exquirere ſciſcitando atque per vim tormentorum.* Mox ἔλεγχον γενέσθαι, *verum exquiri*, cui reſpondet ἔλεγχον ποιεῖσθαι, i. e. *quaerere verum, exquirere verum.* Ibid. c. 10. eſt etiam ἐξελέγχειν eodem ſenſu: μὴ ἐξ αὐτῆς οἰκίας οἵ τ' ἐξελέγχοντες τῷ ἔργῳ καὶ ὁ ἐξελεγχόμενος γένηται· *ne ex eadem domo ſit, qui quaerit verum, ſcil. e ſervis, e conſciis, non ex ipſo reo, & a quo exquiritur.* Unde ἐλέγχεσθαι, & ἐξελέγχεσθαι eſt *aperire animum, proferre ſenſum mentis; verum dicere.* Polyb. Leg. 77. Si voluiſſet Perſeus, ait, pecunias elargiri civitatibus & regibus, πάντας ἂν συνέβη καὶ τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς βασιλέας —— ἐξελεγχθῆναι: *omnium animi nudati eſſent, omnes verum ſenſum animi protuliſſent.* Quae forma Polybii ducta eſt e Thucyd. III. 64. ἐπεδείξατε, inquit ibi orator, quae ante bene feciſtis, non pertinuiſſe ad vos: quae autem vobis placuerint, verum autem animi ſtudium, τὸ ἀληθὲς ἐξελέγχθη, *veriſſime prolatum & nudatum eſt.* Illud tempus ἤλεγξεν αὐτοὺς, non *redarguit* aut *convicit*, ſed *elicuit verum ſenſum.* Xenoph. Cyrop. I. p. 75. ed. Hutch. ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῦτο ἀνένευον, ἤλεγχες αὖ σύ. *cum hoc quoque negaſſem, rurſus interrogabas.* Adde Cl. Abreſchium ad Aeſchyl. p. 493. ubi hanc verbi vim bene illuſtrat, nec locum Callimachi praetermittit.

Vſ. 90. - τριποδήϊος ἕδρη] Pro ὁ Δελφίνης, quod apud ſcholiaſtem ſcriptum eſt ad exponendam vocem τριποδήϊος, videndum an ſcribi poſſit δελφικὴ. STEPHAN.

Ibid. τριποδήϊος ἕδρη] Schol. ὁ δελφίνης. Illuſtris Huetius ſuſpicatur legendum ἡ δελφικὴ. Qua conjectura quantumvis veriſimili, aliam tamen ea veriſimiliorem idem propoſuit; ſuſpicatur enim e veteribus Callimachi ſcholiis excidiſſe aliquid hoc loco, nimirum Scholion vocis hujus τριποδήϊος, cui ſubjunctum fuiſſe opinatur iſtud vſ. 91. ὅτις ὁ δελφίνης, & pro eo legendum ὁ δελφύνης: ſic enim dictum fuiſſe Pythium ſerpentem ab Apolline interſectum teſtari

Apol-

Παρνησὸν νιφόεντα περιστέφει ἐννέα κύκλοις.
Ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τι τορώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης,
Φεῦγε πρόσω· ταχινός σε κιχήσομαι, αἵματι λούσων
Τόξον ἐμόν. σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικὸς
Ἔλλαχες. οὐ σύ γ' ἐμεῖο φίλη τροφὸς, οὐδὲ Κιθαιρὼν
Ἔσσεται· εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην.
Ὣς ἄρ' ἔφη. Λητὼ δὲ μετάτροπος αὖθις ἐχώρει.
Ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιϊάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόληες
Ἐρχομένην, Ἑλίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη,
Βοῦρά τε, Δεξαμενοῖο βοόστασις Οἰνιάδαο,

Ἄψ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

94 Τομώτερον] Σαφέστερον.
96 Κακογλώσσοιο] Τῆς Νιόβης. ἐν Θήβαις γὰρ κατῴκει.
97 Κιθαιρὼν] Ὄρος Θηβῶν.
101 Ἑλίκη] Πόλις Βοιωτίας.
102 Βοῦρά τε, Δεξαμενοῖο] Βοῦρα, πόλις Ἀχαΐας· ᾤκησε δὲ αὐτὴν Δεξαμενὸς ὁ Κένταυρος. ἐκεῖ δὲ αὐτοῦ τὰ βοοστάσια ἐφυλάττετο. διὸ καὶ Βοῦρα ὠνομάσθη.

Apollonium Rhodium & Dionyſium Periegeten. A. Fabri.

Ibid. τριποδήϊος ἕδρη] Negat vero Apollo, jam ſibi curae eſſe oraculum Delphicum, quippe quod illo tempore Themis tenebat. Nam veteres ante Apollinem oraculo praefectam Themidem commemorant. Hinc eſt illud ap. Ovid. Metam. lib. I.

— numina montis adorat,
Fatidicamque Themin, quae tunc oracla tenebat.

Et apud Aeſchyl. in initio Eumenidum:

— ἐκ δὲ τῆς Θέμιν,
Ἡ δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἕζετο
Μαντεῖον, ὡς λόγος τις.

i. e. *Poſt hanc vero, Themin; Haec nimirum a matre ſecunda huic inſedit Oraculo, ut fertur.* Th. Graev.

Vſ. 93. περιστέφει ἐννέα κύκλοις] MS. Voſſ. περιστείρει. Κύκλοι ſerpentis ſunt *orbes* Virgilii Georg. III. 422. Add. Ill. Spanhem.

Vſ. 94. ἐρέω τι τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης] Huc pertinet ille locus Lycophronis (ut alios aliorum omittam) de ſua Caſſandra:

Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα.

Stephan.

Ibid. τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης] Eadem ſignificatione, qua *ex tripode*, ob certitudinem oraculorum Apollinis. Ita Cicero in epiſtola quadam ad Brutum: *Haec ex oraculo Apollinis Pythii edita tibi putes.* Scholiaſtes interpretatur τομώτερον, σαφέστερον. cum alioqui τομώτερος ſignificet ὀξύτερον, ἤτοι δυνάμενον τέμνειν. Vulcan.

Ibid. ἐρέω τι τομώτερον] Explicat τομώτερον *plus net, plus court, en moins de mots.* Terent.

— non Apollinis magis verum
Atque hoc reſponſum eſt.

A. Fabri.

Ibid. ἐρέω τι τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης] Quae ad explicandum τὸ τομώτερον adfert Spanhemius, ut poſſit ſignificare *clarius*, σαφέστερον, de gloſ-

ſa

Parnaſſum nivalem novem implicat orbibus.
Sed tamen edico aliquid certius, quam e lauro:
Fuge procul: celeriter te adſequar, ſanguine lavans
Arcum meum. tu autem liberos jactabundae mulieris
Habes. Non tu ſane nutrix mea, nec Cithaeron
Erit. Sanctus autem ipſe, etiam ſanctis ſum cordi.
Sic ille dixit. Latona autem converſa retro ceſſit.
Sed cum Achaicae illam repudiarent urbes
Venientem, & Helice, Neptuni amica,
Et Bura, Dexameni Oenidae ſtabulum boum,

Retro

ſa Scholiaſtae, ea noſſem ſcripta eſſe a magno viro: adeo ſunt aliena. Nihil certius eſt emendatione, quae primo, quod ſciam, Theod. Cantero in mentem venit, in cujus ſchedis reperta eſt. v. Dorvill. ad Charit. p. 465. probata deinde Th. Bentlejo ad h. l. Dorvillio l. c. & nuper Cl. Ruhnkenio Ep. Crit. II. p. 29. qui vocem τορός frequentiſſimam Tragicis eſſe docet: quamquam & apud proſaicos ſequioris aevi, ut Athenaeum, & alibi occurrit. De formula ἀπὸ δάφνης v. Kuſterum ad Ariſtoph. Plut. vſ. 39. ἐκ στεμμάτων Ariſtophanis idem eſt.

Vſ. 95. *ταχινὸς —— αἵματι λύσων &c.*] In ed. Ald. eſt in margine notata emendatio ταχινὴν, neſcio cujus: ut referretur ad Θήβην: velut ſenſus eſſet: quamvis celerem tamen aſſequar. Sed ταχινὸς verum eſt, referturque ſenſu ad τὸν αὐτίκα πότμον. Αἵματι λύειν τόξον eſt magnifica phraſis, occurrens etiam in epigrammate Simonidis, Anthol. VI. 25. 1. Τόξα -- πολλάκι -- Περσῶν -- αἵματι λουσάμενα: *arma, quae ſaepe Perſarum ſanguis lavit.*

Vſ. 98. *εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην*] Non dubito quin cum εὐαγέων ſubaudiendum ſit υἱοῖς, ut dicat, Sed curae ſim iis, quorum patres ſancti fuerunt, & qui ſancti ſunt & ipſi. Poſſumus vero & *religioſi* interpretari. STEPH. Praeſtat vertere *pii*. Ovid. *Cura pii diis ſunt, & qui coluere coluntur.* TH. GRAEV.

Ibid. *εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην*] Ineptiſſime verſio Latina ſuperior explicat. Verum ſenſum primus commentatorum vidit Ill. Spanhemius, quem vide. Sed ante viderat interpres Latinus Gulonius: *Purus puris curae ero.* De verbo εὐαγὴς etiam agit Arnaldus in Lect. Gr. p. 57.

Vſ. 100. Ἀχαιιάδες] Ut H. in L. P. 13. Add. interpretes ad Ovid. Heroid. III. 71. Ἀπηρνήσαντο, *repudiabant, fugiebant*. Sic ſupra vſ. 46. ἀνήνασθαι, ubi vid.

Vſ. 102. Οἰνιάδαο] MS. Vatic. Οἰκιάδεω. Ambr. & Voſſ. Edd. Flor. Ald. Οἰκιάδαο. unde in editione Vaſcoſ. factum Οἰνιάδαο. Eadem ſcriptura eſt apud Etymologum in Βοῦρα (ubi tamen Sylburgius lectionem librorum Callimachi praefert) apud Tzetzen ad Lycophron. 591. ubi ille hoc verſu utitur: quem tamen Potterus de ſententia Nic. Gerbelii correxit in Οἰνιάδαο, ſcilicet ad Callimachi exempla edita: nam MSS. in his Vitembergenſis membr. habent Οἰκιάδαο. Heſychius: Οἰκιάδης. Σιμωνίδης καὶ Ἱππόνου πατήρ. Quem locum Sevinus in Comm. Acad. Inſcr. T. III. n. 39. ſic corrigit: Οἰκιάδης. Σιμωνίδης Δεξαμενοῦ καὶ Ἱππόνου πατήρ. defendens, in Callimacho legendum Οἰκιάδης ex Etymol. & Schol. Lycophronis, ignorans codd. & edit. Flor. Ald. ſcripturam: Dexamenum enim fuiſſe fratrem Hipponoi. Malim: Οἰκιάδης. Σιμωνίδης. Οἰκεὺς Δεξαμενοῦ καὶ Ἱππόνου πατήρ.

Ἄψ δ' ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε. Φεῦγε δ' Ἄναυρος,
Καὶ μεγάλη Λάρισα, καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι·
Φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων.
Ἥρη, σοὶ δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο.
Οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ᾤκτισας, ἡνίκα πήχεις
Ἀμφοτέρους ὀρέγουσα, μάτην ἐφθέγξατο τοῖα·
Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἴπατε πατρὶ,
Κοιμῆσαι μέγα χεῦμα· περιπλέξασθε γενείῳ,
Λισσόμεναι, τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα τεκέσθαι.
Πηνειὲ Φθιῶτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
Ὦ πάτερ, οὐ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας.
Ἦ ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες; ἢ ἐπ' ἐμεῖο

Μοῦνοι

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

104 Καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι] Τὸ Πήλιον, ὄρος τῆς Θεσσαλίας, διὰ τὸ τὸν Χείρωνα ἐκεῖ οἰκῆσαι.

105 Πηνειὸς] Ποταμὸς Θεσσαλίας.

Τεμπέων] Τέμπη, αἱ στενῶται διεκβολαὶ τῶν Θεσσαλίας ὀρῶν.

109 Θεσσαλίδες] Αἱ περὶ τὸν Πηνειόν.

πατήρ. Sed ne ſic mihi ſatisfit. Dubitationem contra lectionem receptam movet etiam Cl. Th. Bentlejus ex eo, quod ſyllaba νι longa ſit; unde vult corrigi Οἰνίδαο vel Οἰνείδαο, quae forma eſt apud Homerum: & Gulonius vertit *Oenidae*. Huic dubitationi occurri poteſt e conſuetudine longas vocales atque adeo diphthongos corripiendi ante vocalem. Paullo poſt Ambr. 1. Λάρις pro Λάρισσα, & ἐφθέγξαο pro ἐφθέγξατο, ut contra H. in Dian. 79. ἐφθέγξατο pro ἐφθέγξαο.

Vſ. 104. *καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι*] Non accipio nomen *ἄκραι* tanquam adjectivum (ut ſignificentur Chironides excelſae) ſed ut ſubſtantivum, quo intelligantur juga ſeu cacumina montium. Sic infra *Δελφίδες ἄκραι*. Steph.

Vſ. 109. *ποταμοῦ γένος*] *genus amnibus unde eſt.* Virgil. A. Fabri.

Vſ. 110. *Κοιμῆσαι μέγα χεῦμα*] Videri poſſit corrigendum *κοιμίσσαι*: nam hae formae centies permutatae. Sed hic non eſt opus tali correctione. Nam *κοιμῆσαι* quoque pro *ſopire* rectum eſt, atque adeo antiquius quam *κοιμίσσαι*. Fundus Homerus Il. Ξ. 236. *Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ.* ubi etſi cod. Harlei. *κοίμισσον*, teſte Clarkio, (ut non ſit verum, quod Barneſius ait, in omnibus MSS. ibi eſſe *κοίμησεν*) & MS. Lipſ. *κοίμισον*: tamen *κοίμησον* auctoritate Euſtathii praefertur, qui *κοιμίζειν* poſterioris notae eſſe dicit ad Il. M. 281. Il. Π. 524. eſt *κοίμισον δ' ὀδύνας*, quod vitioſum eſſe omnes vident. Barneſius reſcripſit contra omnes libros ex Il. Ξ. 234. *κοίμησον*, idque ſecutus eſt Clarkius, recte, ut opinor, etſi codex Harleianus hic quoque habet *κοίμισσον*, MS. Lipſ. ut ceteri, *κοίμισον*. Nam & alibi ſic Homerus, ut Il. M. 281. *κοιμήσας δ' ἀνέμους* &c. ubi rurſus MS. Lipſ. *κοιμίσας*. Atque hoc ſecuti ſunt poëtae veterrimi, ut Aeſchylus Sept.

c.

Retro verſus Theſſaliam vertit gradum. Fugerant autem Anaurus,
Et magna Lariſſa, & Chironia juga:
Fugit etiam Peneus, qui per Tempe volvitur.
Juno, tibi etiam tum durum manſit pectus,
Neque fracta es miſericordia, cum brachia
Utraque protendens, fruſtra ſic diceret:
Nymphae Theſſalides, fluminis genus; jubete patrem
Siſtere magnum fluxum: prenſate mentum
Supplicantes, ut Jovis prolem in aqua ejus liceat parere.
Penee Phthiota, quid nunc certas ventis?
O pater, non tamen equum curulem inſediſti.
An tibi, quaeſo, ſemper adeo veloces pedes? An me praeſente

Tan-

e. Theb. 3. *βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ.* ubi v. Stanlejus. Et hinc alii pluribus locis, in quibus tamen fluctuant libri, & credibile eſt, lectionem veram in ſequioribus eſſe in *ίζω*, quod ea forma poſt vulgatior fuit; qua etiam uſus eſt, & quidem pro *cohibere, comprimere*, ut h. l. Euripid. Phoen. 192. *Σύ τοι μεγαλανορίαν Ὑπεράνορα κοιμίζεις.* Sophocl. Ajac. 686. *Δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε Στένοντα πόντον.* Lucianus item Jov. trag. 1. *κοιμίζειν ὀργὴν*, & alibi. Pro forma *κοιμᾶν* Munkerus ad Ant. Liber. p. 250. affert locum e LXX. 1 Reg. XVII. 19. *ἐκοίμησεν αὐτὸν ἐπὶ κλίνης*: Sic habent Edd. Ald. & Wechel. At Edd. Rom. & Grab. *ἐκοίμισεν*: alterum ex Apollodor. I p. 24. *τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμήσασα*, non probans Fabrum, qui corrigebat *κατακοιμίσασα*.

Vſ. 111. *τεκέσθαι*] Conſentiunt libri in hac lectione, niſi quod codex Voſſ. habet *γενέσθαι*: quae lectio ſi non placet, quamquam facilem ſenſum & orationem efficit: *precamini ut Jovis liberi in aqua veſtra edantur*: indicio tamen eſt, haeſiſſe librarios vel eruditos jam tum in lectione *τεκέσθαι*, quae ſane durior eſt. Nam *τεκέσθαι* ſemper active dicitur, referendumque eſt ad Latonam. Unde oritur neceſſitas durae ellipſeos: *ut mihi liceat.* Cl. Arnaldus Animadv. p. 72. corrigit *δέχεσθαι*: *rogate patrem, ut liberos Jovis in aquam ſuam recipiat.* Sed ea correctio jam eſt in margine ed. Friſchl. neſcio unde ducta, & quidem accommodatius ad vulgarem ſcripturam *δέκεσθαι*, quod eſt Ionicum vel poëticum pro *δέχεσθαι*. Quomodo corruptela exſiſtere potuerit, facile intelligitur. *Δέχεσθαι* de eadem re dixerat vſ. 69. & dixit infra vſ. 154.

Vſ. 113. *ἵππον ἀέθλιον*] Unde Hymno in Cererem, verſ. 110.

Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον, καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον. Vulcan.

Vſ. 114. *ἢ ἐπ' ἐμεῖο Μῦνοι ἐλαφρίζουσι*] Vereor ne ſcribendum ſit *ἀπ' ἐμεῖο*. Steph.

Vſ. 115. *Μῦνοι*] Optime Stephanus qui legit *μῦνον*. Et ratio in aperto eſt. A. Fabri.

Ibid. *ἢ ἐπ' ἐμεῖο Μῦνοι ἐλαφρίζουσι*] Bis haec verba tentat Stephanus: *ἀπ' ἐμεῖο Μῦνον ἐλαφρίζουσι.* *Μῦνον* etiam probant Anna Fabri, Palmerius, Cl. Th. Bentlejus. Si accipias *mea cauſſa, propter me*, ſane uſitata ratio ferebat

Μοῦνοι ἐλαφρίζουσι; πεποίησαι δὲ πέτεσθαι
Σήμερον ἐξαπίνης; ὁ δ' ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
Ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.
Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον·
Μεῖνον, ἐπεὶ καὶ θῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο
Ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι.
Τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων·
Λητοῖ, Ἀναγκαίη μεγάλη θεός. οὐ γὰρ ἔγωγε
Πότνια σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας

Λουσα-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

115 Πεποίησαι] Προσποιῇ τὸ ὀξέως τρέχειν.

118 Φιλύρης νυμφήϊον] Ἐν τῷ Πηλίῳ γὰρ ὁ Κρόνος τῇ Φιλύρᾳ μιγεὶς γεννᾷ τὸν Χείρωνα.

122 Ἀναγκαίη] Τὸ τοῦ ποιητοῦ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.

rebat ἐπ' ἐμοί. Sed quid impedit, quo minus capiamus; *me praeſente, cum ego adſum.* Μοῦνοι autem ſenſum ſane commodum non habet. Durius forte eſt, quod dicam, ſed dicam tamen. Elegantius ſane foret, ſi genitivus eſſet, ἐπ' ἐμεῖο μούνης, quam ſi adverbium μοῦνον. Quid igitur, ſi conjiciam ἐπ' ἐμεῖο Μούνοι' ἐλαφρίζουσι; ut ſit μούνοιο pro μούνης, frequentiſſima apud poëtas inde ab Homero figura, (de qua auctor vitae Homeri p. 303. 341. 342. ed. Galei) per quam attributa feminarum, cum non ſexum, ſed perſonam reſpiciunt, in genere maſculino ponuntur: cujus generis exempla plura congeſſit Clarkius ad Homer. Il. E. 778. Uſus talis figurae nec ab ingenio poëtae Grammatici alienus, & corruptelae fontem indicat.

Vſ. 116. ὁ δ' ἀνήκοος] Interpretes retulerunt ad Latonam, ut ipſa dicat: *hic nihil audit, hic ſurdus eſt.* Mihi quidem videtur eſſe elegantius, ſi interloquatur poëta: ὁ δ' ἀνήκοος, *at ille nihil audiebat, at ille ſurdus erat:* atque deinde brevi intervallo facto ingemiſcat Latona & queratur.

Vſ. 117. Ποῖ σε φέρω] MS. Voſſ. πῆ. Utrumque idem eſt, diciturque ἐπὶ κινήσεως, auctore Thoma Magiſtro in Ὅπου. Libri autem ita variant, ut de eorum uſu & diſcrimine nihil definiri poſſit. v. Dorvill. ad Charit. p. 116. Videor tamen mihi obſervaſſe, poëtis uſitatius eſſe πῆ in motus ſignificatione, & πᾷ Doricis. Apud Hom. Il. Z. 377. unde Thomas M. citat ποῖ, edd. omnes & MS. Lipſ. πῆ. In Atticis autem crebrius eſſe ποῖ & ὅποι, etiam Comicis & Tragicis, praeterquam in choris, ubi fere πᾷ, ob Dorismum. Apud Xenophontem quidem ſic conſtanter ſatis eſt. Itaque Cyrop. VII. p. 504. in his: κομίζειν ὅποι περ ἂν πορεύωνται, ἵνα, ὅποι καιρὸς ᾖ &c. loco ſecundo legendum puto ὅπη καιρὸς. Ex hac obſervatione h. l. praeferenda eſſet lectio libri Voſſiani.

Ibid. μέλεοι &c.] Μέλεος auctoritate Homeri Il. K. 480. itemque Grammaticorum veterum eſt, *qui nihil agit*, nec *agere poteſt*, inde *otioſus* atque *inutilis.* Nec aliud hic intelligere neceſſe eſt. *Nervi inutiles negant operam ſuam Latonae.* Eſt autem figura poëtica frequenter obvia, cum epitheton exprimit non attributum, ex quo intelligatur id, quod de re

prae-

Tantum ſunt leves? factusque velox es
Hodie derepente? Hic vero ſurdus eſt. O! meum onus,
Quo te feram? Inutiles enim jam deficiunt nervi.
Pelion, o! Philyrae thalami, at tu mane:
Mane: nam etiam ferae in jugis ſaepe tuis
Saevos foetus depoſuere leaenae.
Huic igitur & Peneus reſpondit lacrimas fundens:
Latona, Neceſſitas magna eſt Dea. Neque enim ego
Tuum diva partum apud me fieri recuſo. Novi & alias

Ablu-

praedicatur, ſed effectum rei. Nervi negant operam Latonae, & adeo ſunt inutiles, nihil agunt. Apud Ovidium in Faſtis, *laurus velat ornatas fores* Palatii, h. e. ut ornet, ſeu, atque ita ornat. Virgilius Aen. IV. 534. *procos rurſus irriſa priores Experiar?* i. e. experiar, ut irridear. Et ſic centies & ipſi & alii. Ἀπειρήκασι eodem ſenſu eſt in H. in Cer. 105. Eo verbo libenter utitur Xenophon. v. Hutchinſon. ad Exped. Cyri II. p. 136. & ſunt alia ibi, praeter ea quae commemorat, loca, ut V. init.

Vſ. 118 Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον] Eſt νυμφεῖον, thalamus ſponſi & ſponſae, thalamus, in quem nova nupta deducebatur. Et pluraliter νυμφεῖα veteres Graeci vocabant etiam, quod poſt a γάμον, id eſt, nuptias. TH. GRAEV.

Ibid. Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον] Expreſſit hoc Ovid. Met. VII. 352. *Pelion umbroſum, Philyreia tecta.*

Vſ. 120. Ὠμοτόκους ὠδῖνας] Ὠμοτόκος ſignificat, crudum adhuc partum edens, partum immaturum enitens, crudipara, abortiens. Unde ὠμοτοκεῖν, partum immaturum edere, abortire, abortum facere. Sed ut ὠμὸς non tantum ſignificat crudus, ſed etiam per metaphoram de homine uſurpatur, qui inſtar fructus immaturi durus eſt, ac rigidus, nec ullis precibus emolliri cor permittit, ſaevus, inhumanus, crudelis: ita hoc loco, quia de leaenis loquitur. Malim ὠμοτόκους interpretari feriparos, ſaeviparos. Nota enim eſt leonum feritas, ac immanitas. Sunt autem ὠμοτόκοι ὠδῖνες, ipſi catuli, quos cum doloribus in illo monte ſunt enixae leaenae. TH. GRAEVIUS.

Ibid. Ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπειρήσαντο] Eodem epitheto uſus eſt Manetho VI. 245.

> Εἰ δέ τι καὶ Πυρόεις Παφίην ἀκτῖσιν ὁρῴη
> Ὠμοτόκοις ὠδῖσι γονὴν ἔῤῥαισαν ἅπασαν.

ubi ὠμότοκοι ὠδῖνες ſunt *partus immaturi*. Nam ὠμὸς eſt etiam de fructibus immaturis, & haec eſt propria & medicis Graecis uſitata ſignificatio etiam in derivato ὠμοτοκία. Sed h. l. aliter intelligendum: vel *foetus, qui cum ſaevo dolore editur*, ex re, de qua vid. Spanhemius: vel *proles ſaeva:* nam & illi pulli fiunt ſaevi, propter naturam a parentibus acceptam. Sic αἰνότοκος *infelix*, ſed *natu*, ob natales, ἀλαότοκος, *proles coeca ab utero.*

Ibid. ἀπηρείσαντο] Verti *depoſuere*, idem enim eſt, quod ſupra ἀπεθήκαντο. Et haec eſt vis verbi. Apud Joſephum XIX. I. 17. ſunt milites caput Aſprenatis in aram ἀπερεισάμενοι, quod male interpres *defigere* vertit, fruſtraque tentat vir doctus in nota ad illum locum.

Vſ. 122. Ἀναγκαίη μεγάλη θεός] verſ. 128. ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ. VULCAN.

Ibid. Ἀναγκαίη μεγάλη θεός] Haec

K 4

verba

Λυσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωΐδας. ἀλλά μοι Ἥρη
Δαψιλὲς ἠπείλησεν. ἀπαύγασαι, οἷος ἔφεδρος
Οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει, ὅς κέ με ῥεῖα
Βυσσόθεν ἐξερύσειε. τί μήσομαι; ἢ ἀπολέσθαι
Ἡδύ τί τοι Παιήον; ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ.
Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, καὶ εἰ μέλλοιμι, ῥοάων
Διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων, αἰώνιον ἔῤῥειν,

Καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

125 Ἀπαύγασαι] Θέασαι.
Οἷος ἔφεδρος] Τὸν Ἄρη λέγει.

verba repetiit Nonnus Dionyſ. X. p. 274. 7. ut ibi notat P. Cunaeus. Mox Meurſius pro ἀπ ἐμεῖο malebat ἐπ' ἐμεῖο, *apud me*. v. ad H. in Jov. 17. quod non neceſſarium puto.

Vſ. 124. ἀπ' ἐμεῖο] Meurſius mavult legi ἐπ' ἐμεῖο. Vide annotata ad hymnum in Jovem vſ. 17. TH. GRAEV.

Vſ. 125. Δαψιλὲς ἠπείλησεν] Δαψιλὴς cum derivatis fere dicitur in bonam partem. Itaque Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 31. conjicit δασπλὴς, *Juno atrox*: eleganter ſane! illuſtratque hoc verbum egregie. Correctioni Viri Cl. in primis favet locus Nonni, qui Callimachum ſaepe imitatus eſt, & hinc prodeſſe Callimacho, ut contra hic illi, in multis locis ad emendandum poteſt, ut diximus in praefatione. Is igitur eſt L. XXX. p. 776. ed. Cunaei: Οὐδὲ χόλον δασπλῆτα καθαψαμένης φύγεν Ἥρης. Pro vulgata lectione dici haec poſſunt. Primo ſenſus deſiderare videtur, ut exprimatur magnitudo & gravitas minarum. Ea requirit adverbium, non attributum Junonis; quod tamen & ipſum addi poſſet. Deinde δαψιλὴς ſi in deteriorem partem non vulgo dicebatur, potuit tamen aliquis, in primis poëta qualis Callimachus, cujus quaedam eſſe παρακεκινδυνευμένα etiam veteres judicarunt, id inſolentius ſic dixiſſe, cujus generis ſunt in omnibus poëtis permulta. Nam & Philo de vita Moſis I. init. dixit αἰτίας δαψιλεστέρας, ut notavit Cl. Abreſchius Lect. Ariſtaen. p. 137. cujusmodi nemo aliud exemplum protulerit. Atque etiam analogia utriusque linguae ſuffragatur. *Abunde* cum conjugatis Latinis fere in bonam partem eſt: & tamen apud Virg. Aen. VII. 552. *terrorum & fraudis* abunde *eſt*. Salluſt. Catil. 21. *Homines, quibus mala* abunde *erant omnia*. Pro ὑπάτου edd. Flor. Ald. Frob. Vaſcoſ. ὑπάτοιο. Primus Benenatus edidit ὑπάτου e correctione, quae in margine Vaſcoſ. eſt.

Vſ 128. ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ] Ita & Ariſtoph. ὁ πολεμὸς ἑρπέτω, quaſi dicat *bellum paxve ſit, mihi perinde eſt*. A. FABRI.

Ibid. ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ] Jure dubitari poteſt, utrum jungi debeant, ἴτω πεπρ. ἦμαρ, quae ſtructura videtur fuiſſe omnium adſenſu comprobata; an potius ſeparanda ſint, ἴτω· πεπρ. ἦμαρ Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο: neutrum ſuis argumentis & veterum uſu deſtituitur. Eſt in ἴτω ſaepe venuſtas quaedam ſimplex & intellectu facilis, quae tamen orationem adſtringat; quale illud Ionis apud Athen. XI. p. 463. B. ἴτω διὰ νυκτὸς ἀοιδή· *excitetur eatque frequens per noctem cantus*: pariter Sophocl. Trach. vſ. 211. Ariſtoph. Av. vſ. 858. Paulo diverſe Pindar. Π. H. 40. τὸ δ' ἐν ποσί μοι ἴτω τρέχον τεὸν χρέος· *hoc autem, quod prae pedibus eſt, tuum negotium extemplo a me agatur*. Solet etiam ad eventum rei bene maleve pro-

Ablutas in me puerperas. Sed mihi Juno
Nimio plus minatur. Vide, qualis obſervator
Monte ab alto ſpeculetur, qui me facile
Funditus perdat. Quid conſilii capiam? an perire
Dulce adeo tibi eſt Peneum? Sed veniat fatalis dies.
Patiar tua cauſſa, ſi vel maxime
Siccum alveum habens aeternum peream,

Et

procedentis referri, ſic ut quis, quem exitum ſit habitura, parum ſe curare ſignificet: τοῦτο ἴτω, ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον· Plato Apol. Socr. p. 15. C. Ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὅπῃ περ εἶσ' ἴτω· Sophocl. Oed. Tyr. vſ. 1457. Nonnunquam idem fere valet, quod, *veniat, in me irruat:* Sophocl. Antig. vſ. 1331. Hortenſia in Appiano de Bell. Civ. p. 600. A. ἴτω τοίνυν ὁ Κελτῶν πόλεμος ἢ Παρθυαίων. Convenit ergo haec formula hominibus & ſua virtute confiſis, & propoſiti tenacibus, qui nullo malorum intentatorum metu moveri ſe patiuntur, ut vel quicquam ſua perſona indignum committant, vel a deſtinato diſcedant: de Hercule Eurip. in Syleo apud Phil. Jud. p. 537. E. de Eteocle Phoen. vſ. 524. ubi adeundus eſt Valckenarius noſter, ſagaciſſimae vir eruditionis. Eleganter Clem. Alex. Str. IV. p. 588. vſ. 28. Gnoſticus, Ὦ Κύριε, φησὶ, δὸς περίστασιν, καὶ λάβε ἐπίδειξιν· (Gnoſticis attributum Stoïcorum dictum nemo non animadvertit) ἴτω τὸ δεινὸν τοῦτο· (poſtremam voculam abeſſe malim) κινδύνων ὑπερφρονῶ· Haec ego receptae ſtructurae non diſſiteor haud parum opitulari. Verum ipſum illud ἴτω egregie per ſe ſolum ponitur, indicatque captum firmiter agendi conſilium, utcumque res cadat: Sophocl. Oed. Tyr. vſ. 678. cum quo compara Eurip. Or. vſ. 791. Philoct. vſ. 120. Ἴτω. ποιήσω πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς· Eurip. Med. vſ. 798. Ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος· vſ. 819. ordinem invertit Heracl. vſ. 456. οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχήν· ἴτω. Ad eam normam arbitror hic etiam praeferendum: — ἴτω· πεπρωμένον ἦμαρ Τλήσομαι — Dixerat Peneus — τί μήσομαι; ſequitur opportune, ἴτω· tum quid conſilii animo fixum gerat, exponit: quare non minus commode nectuntur: πεπρωμένον ἦμαρ Τλήσομαι· quod verbum utique non decet accuſativo ſuo defici. Plutarch. V. C. Marii p. 428. D. Ἴτω δ' οὖν ὅπῃ χρήζοι φυγὰς ἀνατλητόμενος ἀλλαχόθι τὸ πεπρωμένον· alia ratio eſt τοῦ τλήσομαι in Homero. Archeſtratus ſatis ridicule apud Athen. VII. p. 286. A. 295. A. Si galeum, inquit, Rhodium, ſive, ſqualum, raptum, ſi nolint vendere, nactus fueris, ſtatim apparatum devora: — κᾆτα Ὕστερον ἤδη πάσχ' ὅτι σοι πεπρωμένον ἐστί· tum tu poſtea vel mortem oppetas. Sumendum autem πεπρωμένον ἦμαρ non aliter hoc loco, quam δούλιον, ἐλεύθερον, ὀρφανικὸν ἦμαρ in Homero. Phylarch. apud Athen. XIV. p. 639. E. Bacis apud Herodot. VIII. 77. ἀμβλώσιμον ἦμαρ Maxim. περὶ Κατ. vſ. 275. φύξιμον vſ. 358. ὀλέθριον vſ. 384. & Phaennis apud Pauſan. X. p. 833. de quo genere praeter alios egit Vir ſummus J. F. Gronov. Obſ. I. 2. p. 24. Dicit itaque Peneus: *ſortem fato mihi deſtinatam ſubibo tua gratia & perpetiar.* HEMSTERH.

Vſ. 130. ἄμπωτιν] Ἄμπωτις proprie eſt refluxus, receſſus maris, aut fluvii. ἔρρειν Aeolicum eſt pro εἴρειν, ut φθέρρειν pro φθείρειν. Apud Graecos ἔρρειν eſt, quod Latinis *ire in malam rem.* Et ſimpliciter ἔρρειν dicuntur res, quae pereunt, quae peſſum eunt. Sententia poëtae eſt, Etſi meum ſit ſecatura alveum Juno. TH. GRAEV.

Ibid. Διψαλέην ἄμπωτιν] Verti *ſiccum alveum.* Hic enim eſt h. l. ſenſus: ſiccum ſcilicet ex aqua reſorpta, cum ea non poteſt libere decurrere. v. de hoc verbo interpretes ad Heſychium in h. v.

Vſ. 131.

Καὶ μοῦνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι.
Ἠνίδ' ἐγώ· τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλήθυιαν·
Εἶπε, καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον. ἀλλά οἱ Ἄρης
Παγγαίου προθέλυμνα καρήατα μέλλεν ἀείρας
Ἐμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα.
Ὑψόθε δ' ἐσμαράγησε, καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
Δούρατος· ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον. ἔτρεμε δ' Ὄσσης
Οὔρεα, καὶ πεδίον Κραννώνιον, αἵ τε δυσαεῖς
Ἐσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα
Θεσσαλίη. τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἦχος.
Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
Σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ. Θερ-

132 Τί περισσά] Λείπει τὸ φθέγγομαι.
134 Παγγαίου] Πάγγαιον, ὄρος Θράκης.
137 Ὄσσης] Ὄρος Θεσσαλίης.
139 Πίνδοιο] Ὄρος Περῥαίβιον.
143 Βριαρῆος] Οἱ μὲν Βριαρέω· οἱ δὲ, Τυφωέως· οἱ δὲ, Ἐγκελάδου.

Vſ. 131. ἐν ποτάμοισιν ἀτιμότατος] ἄτιμος ea ſignificatione accipiendum, qua apud Virgil. inglorius & illaudatus. de quibus Agellius multa. VULCAN. Hic denuo καλέεσθαι male vertitur *nominer*, cum *ſim* ſignificet, ut ſupra notavimus. TH. GRAEV.

Vſ. 132. τί περισσά] Male Interpres, *quid reliquum? quid reliqui eſt?* Verte *quid plura? quid multis moror?* Terent. A. FABRI.

Ibid. Εἰλήθυιαν] Pauſanias quoque Ilithyiam ait opem tuliſſe Latonae. Eam h. l. diverſam eſſe a Junone & Diana, res ipſa docet. Simile exemplum eſt ap. Heſiod. Theog. 465. Homerus ſane Ilithyiam ſ. Ilithyias facit Junonis filias Iliad. Λ. 270.

Vſ. 133. ἀλλά οἱ Ἄρης &c.] Cl. Ruhnkenius in Epiſt. Crit. I, p. 16. notat bene, Callimachum imitatum eſſe locum hymni Homeri in Apoll. 382. 383.

Ἦ, καὶ ἐπὶ ῥίον ὦσεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων
Πρώτῃσι προχόῃσιν, ἀπέκρυψεν δὲ ῥέεθρα.

Ita initium alterius verſus corrigit vir ille doctiſſimus, de hymnis Homeridarum bene in illa epiſtola meritus.

Vſ. 135. ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα] MSS. Reg. Ambr. 1. ἀποκρύψαι καί. Voſſ. Edd. vett. ἀποκρύψαι δὲ, quod melius convenit alteri ἐμβαλεῖν. Sed Ambr. 2. ſervat, quod Benenatus & ſequentes edidere, & altera lectio videtur eſſe a manu conformantis ſecundum primo. v. ad H. in Jov. 14.

Vſ. 136. καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ] Ἀσπίδα verti *clypeum*, quia vſ. 147. dicitur εὔκυκλος. Virg. Aen. XII. 332. *ſanguineus Mavors clypeo increpat.* Pro ἐλέλιξεν MS. Voſſ. ὀλόλυξεν. Illud de armis uſitatum.

Ibid. Forte Callimachus in animo habuit locum Xenophontis de Exped. Cyri I. p. 265. A. ἐφθέγξαντο πάντες, οἷόν περ τῷ ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. —— καὶ ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν φόβον ποιοῦντες τοῖς ἵπποις. v. Spanhem. ad

Et ſolus inter amnes contemtiſſimus fiam.
Ecce me. Quid multa? Voco modo Lucinam.
Dixit, & inhibuit aquarum impetum. At ei Mavors
Pangaei revulſa cacumina tollens tentabat
Immittere vorticibus, & obruere fluenta.
Deſuper autem inſonabat, & clypeum percutiebat cuſpide
Haſtae. Et ille quidem ſtridebat Martio ſono. At Oſſae contremuere
Juga, & campus Cranonius, & frigidi
Receſſus Pindi: & terrore concuſſa eſt tota
Theſſalia. Talis a clypeo reſultabat fragor.
Ut cum Aetnaei montis igni fumante
Commoventur receſſus omnes, ſubterraneo gigante
Briareo in alterum latus ſe convertente,

For-

ad Julian. Or. I. p. 233. RUHNKEN.

Vſ. 139. Ἐσχατιαὶ Πίνδοιο] Verti *receſſus.* Nam vulgatum *extremitates Pindi* intelligi non poteſt. Saepe interpretes in hoc verbo haerent, ut apud Theocr. Id. XIII. 25. ubi pariter ἐσχατιαὶ ἄρνα νέον βόσκοντι vertitur: *extremae agrorum partes:* quaſi ibi tantum agni bene alantur. Ad eum locum bene illam inſcitiam caſtigavit, & quid eſſet ἐσχατιὰ docuit Iſ. Caſaubonus: ſed dilucidius Cel. Hemſterhuſius ad Luciani T. I. p. 143. qui bene docet, ineſſe remotioris loci ſignificationem praeter notionem agri ſuis finibus determinati, quam declaravit Caſaubonus. Res autem ſic ſe habet: ἐσχατιὰ proprie eſt extremitas, & dicitur ſemper vel cum diſerto genitivo ἀγρῦ, χωρίυ, ὄρυς &c. vel ut intelligatur e contextu & natura rei: ſignificatque adeo remotiorem agrum, montem: ſed ſaepe ſervit merae periphraſi, in qua illa ſola res intelligenda, quam genitivus indicat. Hinc Grammatici veteres interpretantur ἀγρὸν, ut Etymol. M. Heſychius, reſpicientes loca, ubi meram periphraſin efficit, ut μέτρον θαλάσσης & ſimilia multa. Ad id genus exemplorum pertinet hic Callimachi locus, in quo ἐσχατιαὶ Πίνδυ pro monte ipſo dicuntur, ut ante Ὄσσης ὄρεα. Sed quia Latini ſimili periphraſi utuntur, verti *receſſus Pindi.* Nec male Gulonius *faſtigia Pindi.*

Ibid. φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα Θεσσαλίη] De inſolentiori verbi ὀρχεῖσθαι vi adi Ill. Spanhemium, cujus tamen dicta non ſunt omnia apta huic loco. Eſt autem Callimachus, ut in multis aliis, Aeſchylum imitatus, qui dixit, καρδία φόβῳ ὠρχήσατο, a terrore vehementiores pulſus habuit. Adde quae dicta ad H. in Cer. 89. Mox pro ἔβραχεν MS. Reg. ἔβρεμεν, & vſ. 145. pro πυρὶ MS. Voſſ. περί. pro μύχα edd. μυχά.

Vſ. 143. Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος] Ex hoc loco facile apparet, legendum eſſe apud Virgil. *mutat,* non *motat.*

Et feſſum quoties mutat latus, intremere omnem
Murmure Trinacriam, &c.

A. FABRI.

Vſ. 144. Θερμαῗστραί τε βρέμυσιν] Virgil. lib. 8. Aen.

— *ſtriduntque cavernis*
Stricturae chalybum, & fornacibus ignis anhelat. VULCAN.

Ibid. Θερμαιστραὶ] Sic Edd. omnes, praeter Th. Bentleji, in qua eſt θερμαυ-

Θερμαΰστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης,
Ἔργα θ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες
Καὶ τρίποδες, πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις, ἰαχεῦσι·
Τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο.
Πηνειὸς δ' οὐκ αὖθις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
Καρτερὸς ὡς τὰ πρῶτα. θοὰς δ' ἐστήσατο δίνας,
Εἰσόκεν οἱ Κοιηῒς ἐκέκλετο· Σώζεο χαίρων,
Σώζεο· μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆσδε
Ἀντ' ἐλεημοσύνης· χάρις δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή.
Ἦ, καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμον, ἔστιχε νήσους
Εἰναλίας· αἱ δ' οὔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο,
Οὐ λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι,
Οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων·

Ἶρις

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

144 Θερμαΰστραι] Αἱ κάμινοι.
150 Κοιηῒς] Κοίου γὰρ καὶ Φοίβης θυγάτηρ Λητώ. ἴσως Κοιαντίς.
156 Κέρκυρα] Ἡ Φαιακία.

μαυστραὶ, ut volebat Vir doctus, qui in edit. Vaſcoſ. puncta delevit. Illud quidem durum eſt, quod Spanhemio placet, item Jenſio, apud Heſychium ex hoc loco omnia verba θερμαστρὰ, θερμαστρὶς corrigi, cum ea in ſcriptorum plurium bonis libris legantur. Vid. viros doctos ad Polluc. IV. 102. 104. 105. Atque etiam durius eſt, τὸ υ ante στρ corripi. Itaque prope malim θερμαυστραί.

Vſ. 147. Τῆμος ἔγεντ' &c.] Hunc verſum ὀβελίζουσι Viri elegantiſſimi ingenii atque doctrinae, Lennepius & Ruhnkenius, quem vid. Ep. Crit. I. p. 64. Verſus ſane eſt elumbis, quem nos ante ſic emendaramus:

Τοῖος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τότ' εὐκυκλοῖο.

Nam ſimilitudinis verbum τοῖος aut aliud bis eſſe, ante & poſt comparationem, id non eſt rarum. vid. v. c. Heſiod. Scut. Herc. 41. 44. 374. 79. 401. 11. 421. 23. 425. 26. & 33. 436. 41. Sic & noſter infra 228. 32.

Vſ. 148. αὖθις] MSS. Ambr. Voſſ. αὖτις, ut ſupra vſ. 99. Mox ἐστήσατο active. H. in Dian. erat activum ἐπιστήσας.

Vſ. 150. Κοικηΐς] Certe omnino legendum eſt Κοιηΐς *Coei filia*, ita Ὑψηΐς *Hypſei filia*, *Nereis Nerei filia*, & millia alia; & non eſt quod fidem adhibeas Friſchlino, qui ait in Κοικηΐς, κ additum eſſe, ut vitetur hiatus. A. Fabri. Vidit hoc etiam anonymus Francii, qui in margine notat, dele κ. Th. Graev.

Ibid. Κοιηΐς] Recepimus ſcripturam Codicis Regii, εἰσόκεν οἱ Κοιηΐς, quomodo ſcribendum eſſe pro Κοικηΐς dudum magno conſenſu monuere viri docti. Nam Latonam eſſe Coei filiam conſtat ſatis. In Scholio eſt: ἴσως Κοιαντίς, quod habet ſpeciem emendationis adſcriptae margini in libro vitioſo in hoc nomine. Κοιαντὶς appellatur ab Onomacrito in hymno in Laton. 2. p. 132.

Fornaceſque fremunt ſub Vulcani forcipe,
Unaque opera; horrendumque igni laborati lebetes
Et tripodes colliſi reſonant:
Tantus tum fragor exſtitit clypei rotundi.
Peneus tamen non refugit, ſed manſit
Fortis ab initio, celereſque cohibuit vortices,
Donec Coeeis ei clamavit: Vale & ſervare!
Servare! ne tibi mea cauſſa aliquid mali accidat, hacce
Pro benignitate. Gratia autem tibi referetur.
Dixit, &, multa ante paſſa, adiit inſulas
Aequoreas. Sed nec hae venientem recepere:
Non opportunum navibus portum habentes Echinades,
Non Corcyra, hoſpitaliſſima omnium.

Et-

132. Editi omnes: εἰσόκε οἱ Κοικνῖς. Verſu ſequente Edd. Ald. Froben. εὖγε vitioſe pro σύγε.

Vſ. 154. εἰναλίας] MSS. Ambr. & Voſſ. εἰναλίδας.

Vſ. 155. Οὐ λιπαρὸν] Cur Callimachus Echinadum portum, refragante licet antiquitate, navibus recipiendis opportunum duxerit, diligenter inquirit Arnaldus Animadv. p. 37. Sed non eſt a poëta, tanquam a jurato teſte, veritas exigenda. Sardiniam conſtat omnium vituperiis obnoxiam fuiſſe. Hoc ipſo tamen hymno vſ. 20. vocatur ἱμερόεσσα; nec temere illud mutem in ἠνεμόεσσα. Ceterum hunc locum expreſſit perpetuus Callimachi imitator, Dionyſius Perieg. vſ. 616.

Ἄλλαι δ' ἄλλοθι νῆσοι ἀπείριτοι, αἱ μὲν ὑπ' ἀνδρῶν
Ναιόμεναι, καὶ νηυσὶν ἐπήρατον ὅρμον ἔχουσαι.

Erudite, & ad Callimachum appoſite Phrynichus Arabius in Προπαρασκευῇ σοφιστικῇ MS. Ἁπαλὸς εἴσπλους λιμένος. Ὥσπερ Ὅμηρος τοὺς δυσόρμους λιμένας τραχεῖς λέγει, οὕτως Κρατῖνος ἐπὶ τοῦ εὐόρμου τὸ ἁπαλὸν ἐξ ἐναντίου λέγει. RUHNKEN. *Ep. Crit.* II. p. 31.

Vſ. 156. Οὐδ' ἥτις Κέρκυρα] Paullo durior eſt tranſpoſitio τοῦ ἥτις, omninoque languet illud verbum. An ſcripſit: Οὐδ' αὐτὴ Κέρκυρα, nec ipſa adeo Corcyra hoſpitalitatis laude prae ceteris omnibus nobilis? De ſcriptura Κερκύρας, pro quo e numis ubique reſcribi vult Ill. Spanhemius Κόρκυρα, bene reſpondet Quirinus Cardinalis in Primord. Corcyrae p. 11. uſus etiam Euſtathii teſtimonio ad Dionyſ. Perieg. 494. nominis utramque ſcripturam uſitatam fuiſſe, & in libris reperiri teſtantis. Etiam Andr. Marmoram in Hiſt. Corcyr. p. 2. ita ſtatuere docet, promiſcue appellatam inſulam eſſe Κόρκυραν & Κέρκυραν. p. 196. Quod denique Corcyram Callimachus vocat φιλοξεινωτάτην, in eo reſpicit ad fabulas de Jaſone, Ulyſſe; unde & ab Homero φιλόξεινοι Corcyraei dicti Od. Z. 121. In margine Stephani eſt varia lectio κακοξεινωτάτη: quae unde ſit, neſcio. Eam h. l. repudiandam eſſe recte judicant Anna Fabri & Ill. Spanhemius: nec enim contextus eam admittit. Adſcripſit margini, qui noverat ex Homero, quod monet etiam Spanhemius, Corcyraeorum etiam inhumanitatem apud Homerum commemorari. Idem ille, quem ante laudavi, Quirinus haec bene inter ſe componit l. c. c. x. cum docet hoſpitalitatis laudem ad principes pertinere, infamiam contrariam ad plebem.

Ibid.

Ἶρις ἐπεὶ πάσῃσιν ἀφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος
Σπερχομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπεν· αἱ δ' ὑφ' ὁμοκλῆς
Πασσυδίῃ φοβέοντο κατὰ ῥόον ἥντινα τέτμοι.
Ὠγυγίην δ' ἤπειτα Κόων Μεροπηΐδα νῆσον
Ἵκετο, Χαλκιόπης ἱερὸν μυχὸν ἡρωΐνης.
Ἀλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε· Μὴ σύ γε μῆτερ
Τῇ με τέκοις. οὔτ' οὖν ἐπιμέμφομαι, οὐδὲ μεγαίρω
Νῆσον, ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη·
Ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων τις ὀφειλόμενος θεὸς ἄλλος
Ἐστί, σαωτήρων ὕπατον γένος· ᾧ ὑπὸ μίτρην
Ἵξε-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

160 Μεροπηΐδα] Ἢ ὅτι ὑπὸ Μέροπος ἐβασιλεύθη, ἢ ὅτι Μέροπες αὐτὴν ᾤκησαν, ἢ ὅτι Μέροπος θυγάτηρ ἡ Κῶς.

165 Ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων] Διὰ τὸ ἐκεῖσε ἀνατραφῆναι τὸν Φιλάδελφον Πτολεμαῖον ἐν τῇ Κῷ.

166 Ὑπὸ μίτρην] Ὑπὸ τὴν βασιλείαν, ὑπὸ τὴν ἀρχήν.

Ibid. φιλοξεινωτάτη] Legitur & καλοξεινωτάτη: vulgatam lectionem retinerem, φιλοξεινωτάτη: hanc illi gloriam dedit Ulyſſis hoſpitium apud Alcinoum. A. Fabri.

Vſ. 157. ἐφ' ὑψηλοῖο] Veram ſcripturam eſſe ἀφ' ὑψηλοῖο dudum putaram, cum eam reperi in Excerptis cod. Voſſ. Supra vſ. 136. Mars ὑψόθι, e monte σμαραγεῖ. Eurip. Phoeniſſ. 1229. Ἐτεοκλῆς δ' ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς πύργου κελεύσας &c. ubi codd. quidam ἐπ', quod merito non recepit Cl. Valkenarius.

Vſ. 158. αἱ δ' ἐφ' ὁμοκλῆς &c.] Videtur imitatus eſſe Heſiodi verſum in Scuto Herc. 341. Τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. Atque etiam uterque Ambroſianus & Voſſ. habent ὑπ' ὁμοκλῆς, quod ut magis Ionicum propterque Heſiodi locum praetulerim. Iidem etiam πανσυδίη, quae eſt perpetua in libris varietas.

Vſ. 159. Πασσυδίη] Πασσυδίη, πανσυδίη & πασσυδεὶ ſive πανσυδεί, interdum eſt πανστρατιᾷ, univerſo agmine, omnibus copiis. Proprie ſignificat cum omni impetu, cum ſummo impetu. Exponitur etiam παντελῶς, omnino. Caeterum nihil muta cum Friſchlino, ſed verte: *extimeſcebant juxta fluvium quamcunque deprehenderent.* hoc eſt, Metuebant omnes puerperas, ne forte Latona eſſet. Puerperae enim ſolebant recens editos partus in fluminibus abluere, ut ſupra notavimus. Th. Graev.

Ibid. ἥν τινα τέτμοι] Vulcanius & Friſchlinus legerunt μή τινα, *ne quam deprehenderet.* A. Fabri.

Ibid. κατὰ ῥόον ἥντινα τέτμοι] Torſit hoc interpretes. Itaque Vulcanius & Friſchlinus corrigebant μήτινα. Sed ſic commodus ſenſus non exſiſtit. Nec bene rem egit Graevius, in cujus explicatione τέτμοι pro plurali accipitur, quod fieri non poteſt. Verum vidit Bentlejus. Ῥόος h. l. non eſt flumen, ſed mare, maris fluctus, de quo ſaepe apud Homerum hoc verbum. Κατὰ ῥόον utrum

Etenim Iris omnibus ab alto Mimante
Minitans, longe avertebat. Illae vero prae minis
Omnes una fugiebant per mare, ad quamcunque veniſſet (Latona)
Antiquam autem poſtea ad inſulam Con Meropeida
Contendit, ſacram ſedem Chalciopes heroinae.
Sed eam filii cohibuit oratio haec: Ne tu quaeſo, mater,
Hic me ede: non ego quidem vitupero, aut contemno
Inſulam: quippe pinguis & paſcuis plena, ſi qua alia.
Sed ei e fatis alius quis debetur Deus,
Servatorum celſum genus: cujus ſub diadema

Ve-

utrum ad *φοβέοντο*, an ad *τέτμοι* referatur, nil intereſt. Si ad *τέτμοι*, erit idem quod vſ. 206. *παρὰ ῥόον*, in quamcumque incidiſſet gradiens in mari vel per mare. MS. Voſſ. *καταῤῥόον* & *τετμός*.

Vſ. 160. *Μεροπηΐδα νῆσον*] Meropas eam olim inhabitaſſe Quintilianus docet a Merope quodam ſic dictos, qui, ut tradit Hyginus, Coam Inſulam tenuit regno, & a nomine filiae, Coon & homines ipſos a ſe Meropas appellavit. A. FABRI.

Vſ. 162. *Ἀλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε*] Non eſt *ἔρυκε* pro *defendit*, ſeu *defendebat*: ſed potius pro *probibuit facere quod volebat*, ſive *probibebat* STEPHAN.

Vſ. 164. *ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος*] Ad Cretam tranſtulit Dionyſ. Periegeta 502. *Πολλή τε, λιπαρή τε, καὶ εὔβοτος*. Idem epitheton tribuit Corcyrae 494. quod ibi Euſtathius interpretatur *πολύκαρπόν τε καὶ εὔκαρπον*, quod huic loco aptum: non quod Burmanno videbatur ad Ovid. Heroid. XXI. 82. id verbum reſpondere poëtarum Latinorum epithetis inſularum, *candida*, *fulgens*, *nitens*. Nam ea omnibus inſulis communia ex re. Nec hic locum habet interpretatio, quam Spanhemius ad vſ. 155. accommodat ei verbo, *praeſtans*, *jucundus*.

Vſ. 165. *Ἀλλά οἱ* &c.] Compara ſimilem locum in inſulam Con apud Theocritum XVII. 58. ſeqq.

Ibid. *θεὸς ἄλλος*] Quippe Ptolemaeus in inſula Co natus & educatus eſt. Theocrit. in Idyll. 17. ad Ptolemaeum:

Καί σε Κόως ἀτίταλλε βρέφος νεογιλὸν ἐόντα
Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ.

Infra etiam, ubi inſulam loquentem inducit.

Ὄλβιε κῶρε γένοιο, τίοις δέ με τέσσον ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων. A. FABRI.

Vſ. 166. *σαωτήρων ὕπατον γένος*] Ptolemaeus Lagi filius, vel ut Pauſanias vult, Philippi, Alexandri Magni patris, unus ex Alexandri ducibus Perſico bello, Aegyptum occupavit. a quo Soterum appellatio inter Aegyptios fluxit, a rebus magnifice geſtis: ut & a virtute, Evergetae & Philadelphi & Philometoris. Periphraſtice vero *σαωτήρων ὕπατον γένος* vocat Ptolemaeum Philadelphum. Blanditur vero Callimachus Ptolemaeo, cum ait deberi huic inſulae alium deum. Ita etiam Hymno in Apollinem verſ. 26.

Ὃς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο:

Ὃς

Ἵξεται οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι,
Ἀμφοτέρη μεσόγεια, καὶ αἳ πελάγεσσι κάθηνται·
Μέχρις ὅπου περάτη τε, καὶ ὁππόθεν ὠκέες ἵπποι
Ἠέλιον φορέουσιν. ὁ δ' εἴσεται ἤθεα πατρός.
Καί νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος
Ὕστατον, ὁππότ' ἂν οἱ μὲν ἐφ' Ἑλλήνεσσι μάχαιραν
Βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες Ἄρηα
Ὀψίγονοι Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος
Ῥώσονται, νιφάδεσσιν ἐοικότες, ἢ ἰσάριθμοι

Τεί-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

167 Μακηδόνι] Τῷ Φιλαδέλφῳ Πτολεμαίῳ.
174 Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου] Τῆς δύσεως. Τιτῆνες δὲ, διὰ τὸ ἐπιχείρημα.
175 Ῥώσονται, νιφάδεσσιν ἐοικότες] Βρέννος ὁ τῶν Γαλλῶν βασιλεὺς, συναγαγὼν τοὺς Κελτοὺς, ἦλθεν ἐπὶ Πυθῶνα βουλόμενος τοῦ θεοῦ τὰ χρήματα

Ὅς τις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο. VULCAN.

Ibid. ᾧ ὑπὸ μίτρην Ἵξεται οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι] Poteſt Μακηδόνι jungi cum ἵξεται, vel cum κοιρανέεσθαι. & quidem dici etiam οὐκ ἀέκουσα κοιρανέεσθαι Μακηδόνι, *non recuſans ſub Macedonis imperio eſſe.* At μίτρην non *baltcum* ſed *mitram* dixerim, ipſam vocem Graecam Latinorum exemplo retinens. Ex iis autem quae ſunt inſignia imperii ſatis ipſum imperium intelligitur, adeo ut κοιρανέεσθαι addi neceſſe non fuerit. STEPHAN.

Ibid. ᾧ ὑπὸ μίτρην ἵξεται] *Sub cujus imperium venient.* Nam per μίτρην, *diadema regium*, vel κίδαριν inſigne imperii intelligit. Euſtathius certe μίτραν etiam de faſcia qua caput obligatur dici ex Euripide & Herodoto docet. VULCAN.

Vſ. 168. Ἀμφοτέρη μεσόγεια] Duas tantum continentes agnoſcit. Vide Theocritum, qui ait 33339. urbes ſub imperio Philadelphi fuiſſe. Idyll. 17.

Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι.
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς,
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγήνωρ ἐμβασιλεύει.

Et infra:

—— θάλασσα δὲ πᾶσα, καὶ αἶα,
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.

Quod ad primum verſum attinet, ſine dubio intelligit non urbes tantum, ſed κώμας. A. FABRI.

Ibid. Ἀμφοτέρη μεσόγεια] Hoc Callimachus dicit ex ſententia veterum, qui mundum in duas tantum partes dividebant, Aſiam nim. & Europam. Id teſtatur Varro de L. L. lib. IV. & Iſocrates in panegyrico. Hinc intelligendus Tibullus lib. IV. eleg. I.

Solus utroque idem diceris magnus in orbe.

Utroque in orbe, dicit Aſiam & Europam, in quas duas partes diviſus erat orbis. Auctor autem iſtius diviſionis Eratoſthenes traditur, & deridet Strabo lib. I. TH. GRAEV.

Ibid. Ἀμφοτέρη μεσόγεια] Add. Cellar. Geogr. I. II. Poſt αἱ πελά-

γεσσι

Veniet, volens a Macedonibus regi,
Utraque continens, quaeque in mari ſedent,
Ad occaſum usque, & unde veloces equi
Solem vehunt. Ille autem imitabitur inſtituta pa-
tris.
Atque aliquando nobis veniet bellum commune,
Cum adverſus Graecos ferrum
Barbaricum & Celtam commoventes Martem
Poſteri Gigantum ab ultimo occidente
Ruent, nivibus ſimiles, aut pares numero

Stel-

γέσσι κάθηνται periphraſis inſularum. *Κάθηνται* redolet Hebraismum: nam & Hebraei inſulas & inſulanos dicunt in mari ſedere.

Vſ. 169. *περάτη*] Schol. Apollonii, *σημαίνει*, inquit, *κατά τινας καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον, λέγεται δὲ κυρίως ἡ ἀνατολή.* Et re vera ſic eſt: nam Sol ab eodem loco quo deſinit, curſum ſuum inſtaurat. Hic vero non ita intelligendum; nam eſt *Occidens, extremitas Oceani.* A. FABRI.

Ibid. *περάτη*] De occaſu eſt apud Homerum Od. Ψ. 243. ubi vid. Euſtathius. Scholiaſtes ergo Apollon. Rhod. non audiendus, qui ad I. 1231. proprie ait *περάτην* de oriente dici.

Vſ. 170. *ὁ δ' εἴσεται ἤθεα πατρός*] Sic Virgilius,

Pacatumque reget patriis virtutibus orbem.

Theocrit. Hymn. XVII.

Μῆνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ,
Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. A. FABRI.

Ibid. *εἴσεται*] Ingenioſum eſt, & elegantius vulgato, quod venit in mentem Viro ſummo, T. Hemſterhuſio, *ἕσσεται ἤ. π.* *induet mores patris.* Sed quia etiam *oblivíſci mores*, *dediſcere mores*, *memor moris paterni*, & ſimilia bene dicuntur Graecis & Latinis, vulgatum non ſpreverim.

Vſ. 171. *ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος*] Vide Juſtinum, qui haec fuſe deſcribit lib. 24. A. FABRI.

Vſ. 172. *Ὕστατον*] *Ad ultimum*, poſtquam aliae nationes expertae fuerunt Celtarum vim. MSS. Ambr. Voſſ. Edd. vett. omnes *ὕστερον*, in quo eſſe videtur tautologia frigidior. Igitur *ὕστατον* ſervavi, quod e bono libro ductum puto. Mox MSS. Ambr. *ἀρὴν*.

Vſ. 173. *Κελτὸν ἀναστήσαντες ἄρηα*] hoc eſt *πόλεμον*. In qua ſignificatione Homerus verbis *ὀρίνειν*, *ὀτρύνειν*, & *ὀρθύνειν* utitur. *Κελτοὶ* porro ſive *Κέλται* a fontibus Eridani ad Rhenum usque pertingunt. A quibus univerſi Europaei *Γαλάται*, *Κελτοὶ* a Graecis vocati ſunt. de Celtis ita Pauſanias, *εἰσὶ δὲ οἱ Κελτοὶ μακρῷ πάντας ὑπερῆρκότες μήκει τοὺς ἀνθρώπους.* VULCAN.

Vſ. 174. *Ὀψίγονοι τιτῆνες*] Perſiſtens in amplificatione potentiae ſui regis Philadelphi, hoſtes ejus vocat *Τιτῆνας*. quod ei tanquam Deo, ut Titanes Jovi, bellum inferant. VULCAN.

Ibid. —— *ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος*] Repono *ἐσχατόεντος*. In Ald. & Frob. *ἐσχατόοντος*. Sed & *ὀψίγονοι* proparoxytone ſcribendum. STEPHAN.

Ibid. *ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος*] Cave credas viro doctiſſimo. *ἐσχατόω*, verbum poëticum, *ultimus ſum.* Unde h. l. *ἕσπερος ἐσχατόων*, *occidens ultimus.* Sic Homer. Iliad. B. *Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν*, *Anthedonaque extremam.* TH. GRAEV.

Ibid. *ἐσχατόωντος*] Etiam edit. Vaſcoſ. *ἐσχατόοντος*. At MS. Ambr. 2. & Voſſ. *ἐσχατόεντος*, ut Stephanus voluit. Sed bene Graevius *ἐσχατόωντος* defendit.

Vſ. 175. *Ῥώσωνται*] Verbum *ποιη-*

Τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται.
Φρούρια καὶ [κῶμαι Λοκρῶν, καὶ Δελφίδες ἄκραι]
Καὶ πεδία Κιρραῖα, καὶ ἠπείροι[ο πόληες]
Ἀμφιπεριστείνωνται. ἴδωσι δὲ πίονα καρπὸν
Γείτο-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

τα διαρπάσαι. πλησίον δὲ γενομένων, ὁ Ἀπόλλων χαλάζῃ χρησάμενος, ἀπώλεσε τοὺς πλείους αὐτῶν. ὀλίγων οὖν περιλειφθέντων, Ἀντίγονός τις φίλος τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου, προξενεῖ αὐτοὺς αὐτῷ ὥστε ἐπὶ μισθῷ στρατεύεσθαι. καὶ γὰρ ἔχρηζεν ὁ Πτολεμαῖος τούτου στρατεύματος. οἱ δὲ ὁμοίως ἠβουλήθησαν καὶ τοῦ Πτολεμαίου διαρπάσαι τὰ χρήματα. γνοὺς οὖν συλλαμβάνει αὐτοὺς, καὶ ἀπάγει πρὸς τὸ στόμιον τοῦ Νείλου τὸ λεγόμενον Σεβεννυτικὸν, καὶ κατέκλυσεν αὐτοὺς ἐκεῖσε. ταῦτα οὖν φησὶ ξυνὸν ἀγῶνα ἔσεσθαι.

πικώτερον, quo uſus Homerus Il. Λ. 50. ubi vid. Schol. Od. Ω. 69. ubi eſt ἐῤῥώσαντο ἐν τεύχεσιν, *armati decurrebant circa rogum.* Item Nicander Ther. 350. &c. & alibi. v. Heſych. in Ἐῤῥώσαντο, & ibi interpretes. Uſus tamen etiam ut aliis poëticis verbis Thucyd. II. 8. ἐῤῥώντο εἰς τὸν πόλεμον, *ad bellum cupide ferebantur.* Sed MS. Ambr. 2. Edd. Ald. Vaſcoſ. Froben. Benenat. ῥώσονται, quod non ſpreverim, cum alibi noſter in hac forma cum ὁππότε & ἡνίκα futuro utatur: quamquam etiam ῥώσωνται rectum eſt: *cum venerint.* Voſſ. ῥώσαντο. Similis varietas mox in ἀμφιπεριστείνωντο.

Ibid. νιφάδεσσιν ἐοικότες] Brenno videlicet duce, qui qua occaſione quove conſilio Gallos in Graeciam duxerit, deſcribit Pauſanias in Phocicis. VULCAN.

Ibid. ἢ ἰσάριθμοι Τείρεσιν] Τείρεα dicuntur aſtra, ut & σείρια, unde & Sirius dictus. Τείρεα vero quaſi τέρατα καὶ σημεῖα τῶν πλωϊζομένων, ut annotavit Scholiaſtes Apollonii lib. 2. quam etymologiam magis probaverim, quam Euſtathii, qui ἀπὸ τοῦ τείρειν deducit. ὅτι πολλοὶ, inquit, ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται, γινόμενοι ἀστρόβλητοι. Apte vero addit Callimachus verbum βουκολέονται, metaphora ſumta a pecudibus gregatim errantibus, ſive paſcentibus. VULCAN.

Vſ. 176. Τείρεσιν] Hinc πολυτειρὴς epitheton coeli apud Aratum 694. quam vocem non habent lexica, item πολύτειρος apud Onomacritum Hymn. in Natur. 6. quod verbum jam notavit Scottus.

Ibid. κατ' ἠέρα βουκολέονται] Virgil. lib. 1. Aeneid.

—— *polus dum ſidera paſcet.*

Et ex hoc loco patet lectionem *palus*, quam intrudere quidam voluere, nullo modo recipi poſſe, cum noſter dicat κατ' ἠέρα, & certo certius ſit Virgilium hunc locum ob oculos habuiſſe. A. FABRI.

Ibid. βουκολέονται] Hoc verbum, hoc quidem ſenſu, ſcil. *errant*, quod & Latini de gregibus dicunt, ut Virgil. Ecl. 1. eſt ex audacioribus Callimachi, ad cujus ſimilitudinem Moſchus Id. II. 5. dixit ποιμαίνεσθαι· Εἴτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων. Sed non primus ita dixit. Xenoph. Cyrop. 1. p. 43. ed. Hutch. χαρίεν, εἰ ἕνεκα κρεαδίων τῇ θυγατρὶ τὸν παῖδα ἀποβουκολήσαιμι: *ſi —— natae filium abeſſe & errare ſinam.* quod imitatus eſt Lucian. in Navig. c. 4. A Callimacho ſumſit, opinor, Dionyſ. Per. 193.

Vſ. 177. Φρούρια &c.] In hoc loco libri valde variant. A MSS. Ambr. totus

Stellis, cum plurimae coelo errant.
Caſtella & [vici Locrorum, & Delphica juga,]
Et campi Criſſaei, & continentis [urbes]
Circumquaque gemant! Videant vero pingues fruges
Vici-

totus verſus abeſt, ſed relictum eſt ſpatium capax verſus. In duobus Vaticanis n. 36. & 1379. ſolum verbum φρούρια eſt. MS. Reg. Voſſ. Edd. Flor. Ald. Vaſcoſ. Froben. tantum habent φρούρια καί. Lacunam explevit Benenatus, ut nunc editur. In verſu ſequente ab iisdem libris omnibus abeſt πόληες, & praeterea ἤπειροι, non ἠπείροιο. Supplementum a Callimachi manu eſſe, non auſim dicere. Rev. Checotius vidit exemplum Callimachi Aldinum, quod fuit olim Jo. Georgii Triſſini Vicentini, nunc eſt in bibliotheca Barberiniana, in quo & haec & altera vſ. 200. lacuna eodem modo expleta eſſet, ut nunc in vulgatis, ſed ut pro ἠπείροιο πόληες eſſet φάραγγες. Ac prorſus eodem modo eſt in exemplo edit. Vaſcoſ. quod ipſe habeo: manus autem cujus ſit ignoro. Sed de hoc & ceteris locis talibus ſeparatim agimus in praefatione. Auratus putabat, (ita adſcriptum exemplo Aldino) perfectam eſſe ſententiam, delendumque καί. Id ſic accipiendum eſt, ut Callimachi verſus ſit:

Φρούρια καὶ πέδια Κρισσαῖα καὶ ἤπειροι.

Sed pro Κρισσαῖα legendum Κρισσαΐα, quod in exemplo Ger. in margine eſſe, notat vir doctus in exemplo Aldino, vel Κρισσάϊα, ut apud Homer. H. in Apoll. 446. corrigit Holſtenius Κρισσαίων pro Κρισσαγῶν ad Stephanum Byz. in Κρίσα. Etiam Athenaeus XIII. p. 560. habet Κρισαϊκὸς πόλεμος. Pro ἀμφιπεριστείνωνται MS. Ambr. 1. Reg. Voſſ. Edd. Ald. Vaſcoſ. Froben. Benenat. ἀμφιπεριστείνονται. Ambr. 2. ἀμφιπεριστείναντα. v. ad vſ. 175.

Ibid. καὶ Δελφίδες ἄκραι] Hic ἄκραι non eſſe adjectivum, ſed ſubſtantivum, ſicut vſ. 104. Χειρωνίδες ἄκραι, antea monui. Aliquando autem per juga montium ſive cacumina montes toti ſignificantur. STEPHAN.

Vſ. 178. πέδια Κρισσαῖα] Intelligitur campus, qui felix dictus. Strabo IX. 418. πρόκειται δὲ τοῖς Κίρρας τὸ Κρισσαῖον πέδιον εὔδαιμον. Etiam commemorat Euſtath. ad Hom. p. 272. ubi ſcripturam per σσ recentiorem eſſe dicit. Per ſimplex σ Κρισαῖα MS. Voſſ.

Vſ. 179. Ἀμφιπεριστείνωνται] Lamentorum ſeu gemituum ſignificationem huic verbo ineſſe non puto, ſed ἀμφιπεριστείνεσθαι, a στεινὸς poſito pro στενὸς, ſonare *circumarctari*. Ex eo autem intelligitur valde oppletum eſſe. STEPHAN.

Ibid. Ἀμφιπεριστείνωνται] Verti, *circumquaque gement*. quae interpretatio non aliena eſt a ſignificatione verbi στείνομαι, τὸ ὀδυνοῦμαι ἤτοι στένω, ut docet Heſychius, praecipue cum gemitus ſive doloris rationem ſtatim ſubjiciat, inquiens:

—— ἴδωσι δὲ πίονα καρπὸν
Γείτονος αἰθομένοιο.

Si vero a στεινὸν, τὸ στενόχωρον deducamus, & interpretemur, *in arctum redigentur*, ad immenſam multitudinem Gallorum referendum erit. VULCAN.

Vſ. 179. 180. ἴδωσι —— Γείτονος αἰθομένοιο] ἴδωσι non ad Celtas, ſed eodem quo ἀμφιπεριστείνωνται referendum. Vir doctus corrigit αἰθόμενον, ut ad καρπὸν referatur, quod non neceſſarium eſt. Nam ſi ager vicinus ardet, etiam fruges ardent. Ante audierant, Celtas quocumque veniſſent ferro ignique vaſtare omnia. Nunc etiam ſuis oculis in vicinia videbunt. Sententia ita clara eſt: ſed ineſt tamen aliquid duri in altero verſu, quod tollere ingenioſe tentavit Cl. Valkenarius ad Eurip. Phoen. p. 503.

—— ἴδησι δὲ πίονα καρπὸν
Γείτονος αἰθόμενον, καὶ οὐκέτι μοῦνον ἀκούῃ.

illuſtrata etiam ſententia. Potuerunt

libra-

Γείτονος αἰθομένοιο καὶ οὐκέτι μοῦνον ἀκουῇ,
Ἀλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγες
Δυσμενέων· ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμεῖο
Φάσγανα καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας, ἐχθομένας τε
Ἀσπίδας, αἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ
Στήσονται· τέων αἱ μὲν ἐμοὶ γέρας, αἱ δ' ἐπὶ Νείλῳ
Ἐν πυρὶ τοὺς φορέοντας ἀποπνεύσαντας ἰδοῦσαι,
Κείσονται, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος
Ἐσσόμεναι. Πτολεμαῖε, τά τοι μαντήϊα φαίνω.
Αἰνήσεις μέγα δή τι τὸν εἰν ἔτι γαστέρι μάντιν
Ὕστερον ἤματα πάντα· σὺ δὲ ξυμβάλλεο μῆτερ·
Ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή,

Πλα-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

185 Τέων] Ὡντινων ἀσπίδων αἱ μὲν ἐμοὶ εἰς γέρας, αἱ δὲ τῷ Πτολεμαίῳ δοθήσονται.

191 Διειδομένη] Φαινομένη.
Ἀραιή] Λεπτή.

librarii verſus prioribus conformare, & facilis lapſus in γήποτος fuit.

Ibid. *αἰθομένοιο*] Dubitabat pater an legendum eſſet *αἰθόμενον*, *καρπὸν αἰθόμειον*. A. FABRI.

Ibid. *καὶ οὐκέτι μοῦνον ἀκουῇ*] Cum hoc nomine ſubaudiendum puto aliquod verbum: cujusmodi fuerit *πύθωνται.* ut Latine ſubaudiatur non *videant*, ſeu *viderint*, ex praecedente verbo *ἴδωσι* (quum hoc a ſenſu aurium ſit alienum) ſed *ſciverint*, vel *acceperint*, ſeu *cognoverint*. Huic autem opponit *ἀπαυγάζοιντο.* eſt enim hic *ἀπαυγάζεσθαι*, *conſpici*, *ſpectari*, non *refulgere*. Mutatur autem modus in *ἀπαυγάζοιντο*, propter verſum, quum antea conjunctivo eſſet uſus. STEPHAN.

Vſ. 181. *περὶ νηὸν*] MSS. Ambr. Voſſ. Edd. Flor. Ald. Vaſcoſ. Froben. *παρὰ νηὸν*, e verſu 182. recte correctum eſt *περὶ* in ed. Benenati: idque ceteri ſecuti ſunt. Nam deberet eſſe *νηῷ*, ut mox *παρὰ τριπόδεσσιν.* Herodotus tamen dixit *παρὰ τὸ ἱρὸν*, IV. 62. quem imitari potuit Callimachus.

Vſ. 183. *Φάσγανα* —— *Ἀσπίδας*] In his verbis variant libri ſcripti & editi. Edd. veteres habent ubique accuſativos, accepto *τῷ ἀπαυγάζοιντο* pro *videant*, ut *ἀπαύγασαι* vſ. 125. pro *vide:* quod non patiuntur ſequentia & verbum *φάλαγγες*. MSS. mei habent primo *ἀναιδέες* & *ἀσπίδες*, itemque Voſſ. a manu ſecunda *ἐχθομέναι*. Unde pronum eſt corrigere, *Φάσγανα καὶ ζωστῆρες ἀναιδέες, ἐχθομέναι τε Ἀσπίδες*, quod requirit ſane verbum *ἀπαυγάζοιντο*. Sic correctum fuiſſe in Ger. teſtatur vir doctus in marg. Ald. Idem addit: *Auratus legendum putat οἳ pro αἳ, ut referatur ad τρίποδας.* Gloſſ. interlinearis Cod. Reg. ad *ἐχθομένας* monet, *τοῖς Γαλλοῖς.*

Vſ. 185. *αἱ δ' ἐπὶ Νείλῳ*] v. Schol. Quae hic in Scholio traduntur, nuſpiam ab aliquo hiſtorico tradita ſunt, quod ſciam. Sed Callimachi auctoritate ſatis confirmantur.

Vſ. 187.

Vicini (agri) ardere; non modo audiant!
Atque adeo jam circa templum conſpiciantur phalanges
Hoſtium: jamque prope tripodas meos
Enſes & balthei impudentes, & infeſta
Scuta, quae Celtis, inſanae turbae, malum reditum
Efficient. Pars quidem eorum mihi cedet praemio, pars vero ad Nilum
In igni dominos exſpirare videns
Reponetur, regi praemia magni laboris
Futura. Haec, Ptolemaee, tibi oracula edo.
Valde certe laudabis adhuc latentem in utero vatem
Omne in tempus. Tu autem ſic intellige, mater:
Eſt conſpicua quaedam in aquis inſula, tenuis,
Errans

Vſ. 187. Κείσονται] Vulgati interpretes: *jacebunt:* ut referatur ad ἐν πυρί. Marti arma combuſta, honoris cauſſa, notum eſt. Atque etiam paullo durius refertur ad ἀποπνεύσαντας. Sed tamen, quia ſequitur ἄεθλια ἐσσόμεναι regi, verius eſt, accipere, ut de Apolline, *repoſitae jacebant.*

Vſ. 189. τὸν εἰσέτι γαστέρι μάντιν] Non placebat patri meo τὸ εἰσέτι, cum ὕστερον quod ſequitur: itaque legebat τὸν εἰν ἔτι. A. Fabri.

Ibid. εἰσέτι] Verum vidit Faber: idque confirmat MS. Voſſ. a prima manu. Sic mox vſ. 196. εἰν ἁλί. Vellem Ezech. Spanhemius, qui nil mutandum ait, explicaſſet εἰσέτι & grammatice illuſtraſſet.

Vſ. 190. ξυμβάλλεο μῆτερ] Verti: *Tu vero ſic intellige, mater*, quae eſt formula demonſtraturi alicui aliquid, argumentis commemorandis, e Graeco Xenophontis: σκέψαι δ' ὧδε πως. Poſſis etiam: *Tu vero hoc teneto.* συμβάλλεσθαι habere vim intelligendi e certis ſignis, unde & pro *conjicere* ſaepiſſime dicitur, multis exemplis planum factum a Cel. Alberto Obſerv. ad N. T. p. 188.

Vſ. 191. δειελομένη] Gallice explica: *Qu'on voit tantôt ici & tantôt la.* A. Fabri.

Ibid δειελομένη τις] Reſpicit ad nomen Deli. vid. vſ. 53. Bene Schol. φαινομένη. Male autem Ill. Spanhemius corruptam Heſychii gloſſam huc trahit, & ex ea locum hunc explicat, ut bene monuit ad Heſychium Cel. Albertus, a quo pro δειείδεται recte editum eſt δείελται. Pertinet huc locus Apollon. Rhod. I. 546. de navigantibus: μακραὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι, Ἀτραπὸς ὡς χλοεροῖο δειελομένη πεδίοιο, ut *conſpicua* per gramineos campos, per prata, *ſemita.* Schol. ὡς δήλη ἐστὶν ἡ ὁδὸς &c. Eſt etiam verbum Homericum ſed ſine eliſione finalis in praepoſitione Il. N. 277. ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, *conſpicua* eſt *virtus.* Active eſt apud eundem, Θ. 535. Αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται, *demonſtrabit virtutem, conſpicuam reddet.* Euſtathius interpretatur ὡς ἐν ἡμέρᾳ διαφαίνεσθαι, p. 931. 53. Activum habet etiam Plato Phaedon. p. 62. B. Λόγος οὐ ῥᾴδιος διιδεῖν, *oratio obſcura.*

Ibid. νῆσος ἀραιὴ] λεπτὴν interpretatur Scholiaſtes, hoc eſt στενὴν, *anguſtam & exilem.* Vulcan.

Ibid. νῆσος ἀραιὴ] Vulcanius explicat

Πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐχ ἐνὶ χώρῳ,
Ἀλλὰ παλιῤῥοίῃ ἐπινήχετο, ἀνθέρικος ὣς,
Ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα.
Τῇ με φέροις. κείνην γὰρ ἐλεύσεαι εἰς ἐθέλουσαν.
Αἱ μὲν, τόσσα λέγοντος, ἀπέτρεχον εἰν ἁλὶ νῆσοι·
Ἀστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατῄεις,
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας· οὔ τι παλαιὸν,
Ἀλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἵπετο φῦκος·
[Ἔστης δ' ἐν μέσσῃσι. κατοικτείρασα δὲ Λητὼ,
Φῦκος ἅπαν κατέ]φλεξας· ἐπεὶ περικαίεο πυρὶ,

Τλή-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

193 Ἀνθέρικος ὣς] Ἀνθέρικός ἐστιν ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καρπός.

199 Γεραίστιον] Γεραιστὸς, ἀκρωτήριον Εὐβοίας.

plicat στενὴν, *anguſtam*, *exilem*, ſed male: intelligе *eam levi & pumiceſo ſolo vel ſaxo eſſe.* A. Fabri.

Vſ. 192. πόδες οὐχ ἐνὶ χώρῳ] Edd. Ald. Vaſcoſ. χώρᾳ. Frobenius χώρῳ primus dedit, quod Benenatus cum ceteris imitatus eſt. Sed dudum conjeceram οὐκ ἐνὶ χώρᾳ. quod eſt *non certo loco manere*, *non ſtabilem permanere*, cum idem vidi in mentem veniſſe viro docto in marg. ed. Vaſcoſ. De formula ἐν χώρᾳ εἶναι vel μένειν egere plures. Κατὰ χώραν eodem modo dixit Thucyd. III. 22. 24. Herodot. IV. 97. 201. & alii. χώρα eſt certus, deſtinatus, fixus locus. Xenoph. Cyrop. IV. p. 298. ἀσύντακτα —— ἕως ἂν χώραν λάβῃ. Πόδες οὐχ ἐνὶ χώρῳ ſcil. εἰσί, bene dici, vix credo, aut commodum ſenſum habere. Immo πόδες ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ erant.

Vſ. 193. ἀνθέρικος] Virgultum dicunt eſſe *caulem aſphodeli:* Latini *albucum* dicunt. A. Fabri.

Vſ. 194. Ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος] En tibi vetus Epigramma de Delo:

Delos jam ſtabili revincta terra,
Olim purpureo mari natabat,
Et moto levis hinc & inde vento
Ibat fluctibus inquieta ſummis:
Mox illam geminis Deus catenis
Hac alta Gyaro ligavit, illac
Conſtanti Myconae dedit tenendam.

A. Fabri.

Vſ. 198. περιηγέας] Περιηγὴς apud poëtas ponitur pro *rotundus*, quaſi dicas, *circumactus*, *circumactilis:* qua ratione etiam περιφερὴς pro eodem dicitur a περιφέρω. Interdum etiam *curvum* ſignificat. Sic περιηγὴς ἀκτὴ apud Apoll. Rhod. quod apud Latinos *curvum littus.* Th. Graev.

Ibid. περιηγέας] Putem, non de inſulis ſingulis intelligendum, ſed de univerſis, quae κύκλον quendam efficiunt, (unde & nomen Cycladum) qui eſt περιηγής. Sed ſi non ſubtiliter rotunditatem capias, & περιηγέας dici inſulas dicas, quia undique aqua cinctae ſunt, de inſulis quoque intelligi ſingulis poteſt.

Ibid. οὔτι παλαιὸν] Non jungo παλαιὸν cum nomine φῦκος, ſed accipio pro πάλαι. ut dicatur non pridem deſcendiſſe, atque hoc ex alga, quam a tergo verrebat, potuiſſe cognoſci. Steph.

Vſ. 199. μετόπισθε Γεραίστιον] Forſan aliud intelligit ac interpres, nempe algam loci, *qui poſtea Geraeſtus eſt appellatus*, ut verſu 71.

—— ὁ γέρων μετόπισθε Φοιναιός.

qui

Errans in pelago, quae non uno in loco (defixos) pedes habet,
Sed aeſtui innatat, velut albucum,
Quo notus, quo eurus, quo mare ferat.
Ad hanc me defer. Ad hanc enim venies volentem.
Et aliae quidem, haec cum diceret, aufugerunt maris inſulae:
Tu vero, Aſterie, carminum amica, ab Euboea deſcenderas,
Cycladas viſura rotundas, neque diu ante:
Sed te adhuc pone Geraeſtia ſequebatur alga.
[Conſtiteras vero in mediis, miſerataque Latonam,
Omnem algam comburebas] Etenim valde commovebare,

Mi-

qui poſtea ſenex evaſit: ſed tamen ſimpliciter intelligere mallem. A. Fabri.

Ibid. Γεραίςιον εἵπετο φῦκος] MS. Vat. γερέςιον. Geraeſti alga eſt, quae ad promontorium & littus Geraeſtium collecta natat. Ovid. Heroid. VII. 172. *Nunc levis ejectam continet alga ratem.*

Vſ. 200. Ἕςης &c.] Hic verſus cum ſequente usque ad ſyllabas κατε abeſt a MSS. Ambroſianis, Vatic. utroque, Reg. & Voſſ. ſed ſpatio relicto vſ. 201. itemque ab Edd. Flor. Ald. Vaſcoſ. Froben. Supplevit primus, quod ſciam, Benenatus, quem Stephanus imitatus eſt. Sed de his ſupplementis idem judicandum eſt, quod de ſuperiori. In exemplo Aldino, quod mihi eſt ad manus, vir doctus alio ſupplemento lacunam explevit. Adſcripſit enim: *Sic & Ger. Sed eſt emendatum:* Ἥρῃ δ' αὐτίκ' ἔλεξας ἐπεὶ περικαίεο κηρί. quod eſt multo melius quam vulgatum, ſed & ipſum recens. Quoad ultimum κῆρι, idem volebat R. Bentlejus, quem vide. Eodem modo correxerat Th. Canterus, ut in ſchedis ejus reperit Dorvillius. v. ad Chariton. p. 441. Πυρὶ quidem ſtare non poteſt ſalvo metro. Daweſius V. C. in Miſc. p. 107. etiam καίεο corrigit, & facit περὶ δ' αἴεο κῆρι, ex Hom. Od. non I. ut ille habet, qui Bentlejis indices conſultos exprobrat, ſed A. 48. quod recte repudiat Dorvillius l. c. & vulgatam lectionem eſſe in MSS. Venet. & Eſthenſi refert. Bentlejus περὶ refert ad κῆρι, ut περὶ κῆρι ſit *valde*, & καίεσθαι de amore interpretatur, etſi nullo ejus ſignificationis exemplo allato: quod non improbem prorſus, ſed tamen non neceſſarium puto. Περικαίεσθαι de magno amore dixit Chryſoſtomus de Sacerdotio VI. c. 12. τὸν δὲ ταύτης μνηςῆρα μὴ διὰ ταῦτα μόνον περικαίεσθαι τῆς παρθένου. Sed mox & καίεσθαι ſic dixit: μεταξὺ τῷ φίλτρῳ καιόμενον ἀκοῦσαι πόθεν. Exemplum quod Th. Bentl. attulit ex Ariſtoph. Lyſiſt. 9. κάομαι τὴν καρδίαν, ibi eſt de ira, ut acerbe monet Daweſius, ſed tamen non alienum. Nam ſi de ira καίεσθαι dici poteſt, dicitur etiam recte de amore, ut in lingua Latina *ardere* dicuntur, qui vehementer amant, & qui vehementer iraſcuntur. Ceterum cum verſus initium & praecedens ſit ſpurius, non opus eſt quaerere, quomodo algam combuſſerit Delus, ne rideamur, ut illi philoſophi ab ancilla, qui quaerebant, quomodo lana in ficis naſci poſſet.

Vſ. 201. ἐπεὶ περικαίεο πυρὶ] Omnino mihi ſuſpecta eſt vox πυρὶ in iſto verſu, & vel ipſa certe quan-

titas

Τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὁρόωσα·
Ἥρη, τοῦτό με ῥέξον, ὅ τοι φίλον. οὐ γὰρ ἀπειλὰς
Ὑμετέρας ἐφύλαξα. πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ.
Ἔννεπες. ἡ δ' ἄρρητον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
Ἵζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον
Γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.
Λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
Φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
Τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἱδρώς.
Εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, Τί μητέρα κοῦρε βαρύνεις;
Αὕτη τοι, φίλε, νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσῃ.
Γεί-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

204 Ἐφύλαξα] Ἀντὶ τοῦ φυλάξω.

210 Φοίνικος ποτὶ πρέμνον] Καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

212 Ἀλυσθμαίνουσα] Πνευστιῶσα, ἀσθμαίνουσα.

titas ſyllabica merito ſuſpectam illam reddiderit: quum producatur hic prior quae ſolet corripi. Fortaſſe autem adverbium quodpiam verbo περικαίεο metaphorice poſito adjunxerat Callimachus. Quinetiam aliquid deeſſe praeter illa quae ad explendam lacunam adjecta fuerunt, non abſimile vero videtur. Steph.

Vſ. 202. ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην] Ald. καρυνομένην, ſolita aberratione in ea littera. v. ad H. in Dian. 38. Theocritus eadem formula uſus eſt, ſed ſine praepoſitione, Id. XVII. 61. Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν. Mox MS. Reg. τοῦτο ῥέξον ὅ, τι ται φίλον.

Vſ. 205 ἄρρητον] Forſan legendum ſit ἀρρήτου, ut ἄλης jungatur cum duplici epithero λυγρῆς & ἀρρήτου, quod Homero, Heſiodo, & aliis ſolenne eſt. A. Fabri.

Ibid. ἡ δ' ἄρρητον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς] Offendit viros doctos merito ἄρρητον. Dacieria corrigebat ἀρρήτου, quam vide. Sed non eſt hoc Callimachium, ut bene monet Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 32. Ipſe e veſtigiis MS. Voſſ. qui exhibet ἄλυτον, conjicit ἄρα δή ποτ', qua forma utitur inter alios Apollonius Rhod. Sed ſenſus primum poſtulat τότ', non πότ'. Eſt enim de praeſenti aut praeterito ſermo, non futuro. Et ita τότε repoſito pro πότε correctio ſatis blandiretur. Sed mihi ſuſpicio injecta eſt propior accedens ſcripturae librorum: Ἔννεπες. ἡ δ' ἅμα ῥυτῷ ἄλης, ſtatim finem erroris fecit, recepta ſtatim requievit. Librarii fecerunt ἀμαῤῥητῷ, ut proximo verſu in Ambr. utroque eſt παραῤῥόον pro παρὰ ῥόον. H. in Dian. vſ. 200. ἱερὰ τεῤῥέζουσι, vſ. 52. οἰγεῤῥαςῆρας in iisdem: inde paullatim procuſum eſt ἄρρητον. In MSS. Vat. eſt etiam ἄρητον ἄλλης. Mox

Miſeram doloribus vexatam videns.
Juno, fac me, quicquid vis. Non enim minas
Veſtras curo. Tranſi, tranſi ad me, Latona.
Dixerat. At illa finem erroris nimis miſeri fecit,
Conſeditque ad Inopi flumen, quod altiſſimum
Terra tum edit, cum redundante fluento
Nilus e cataractis deſcendit Aethiopicis:
Solvitque zonam, & retro reclinavit humeris
Palmae ad truncum, difficultate gravi
Afflicta, copioſusque per corpus fluxit ſudor.
Dixit vero mentis vix compos: Quid matrem, puer, gravas?
Haec tibi, care, inſula innatans mari.

Mox Draco Stratoniceus de metris, & MS. Voſſ. ἕζετο pro ἵζετο.

Vſ. 207. ἐξανίησιν] Huc reſpicere Heſychii gloſſam Ἐξανίησιν, ἀναπέμπει. putat Jenſius ad Heſych. in h. v. Poteſt etiam pertinere ad Apoll. Rhod. IV. 293. Ὑμετέρης γαίης Ἀχελώϊος ἐξανίησιν. Add. Interpretes Heſychii. Poſt Αἰθιοπῆος colon fieri juſſu pro puncto.

Ibid. -- ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ Νεῖλος] De Nili incremento, ut & ejus fontibus variae ſunt auctorum ſententiae. Recte vero Seneca lib. Natur. Quaeſt. 4. *Unde creſcere incipiat*, inquit, *ſi comprehendi poſſet*, *cauſa quoque incrementi inveniretur.* Plinius cauſam incrementi ad aeſtivos Aethiopiae imbres refert, ut & Strabo. VULC.

Ibid. ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ] Hoc praeclare firmat ſententiam Ortelii, quam vide in Notis ad vſ. 171. Hymni Dianae. A. FABRI.

Ibid. ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ Νεῖλος] Vera haec eſt incrementorum Nili cauſſa. Anniverſarii enim imbres tum cadentes magnam vim aquarum effundunt in altiſſima Aethiopiae juga, qua delapſa Nili alveus intumeſcit. Vid. Strab. lib. XVII. & in primis Iſaacum Voſſium in eruditiſſima diſſertatione de Nilo. Per κρημνὸν tamen Αἰθιοπικὸν, commode intelliges quoque catarractas Nili. Ex male vero intellecta ſententia hujus verſus Ortelius collegit, non nullos ſtatuiſſe hunc fluvium oriri ex iisdem fontibus, ex quibus Inopus oritur, nim. ex inſula Delo. ſed perperam. Hoc enim dicit Callimachus Inopum tum pleniſſimum fluere, cum Nilus quoque plenior ex Aethiopia deſcendit in Aegyptum. TH. GRAEV.

Vſ. 209. ἐκλίθη ἔμπαλιν] MS. Voſſ. Edd. Ald. Vaſcoſ. Frob. ἐκλίνθη. Sed ita πάλιν ſcribendum foret pro ἔμπαλιν, & eſt ἐκλίνθη magis poëticum quam ἐκλίθη. Sed ἔμπαλιν h. l. aptius eſt.

Vſ. 212. ἀλυσθμαίνουσα] Sic conſtanter ſcripti & editi, niſi quod MS. Voſſ. habet ἀλυθμαίνουσα. Simile ἀλυδμαίνειν apud Heſychium, in quo tamen ſoſpitator ille Heſychii, Cel. Albertus putat eſſe vitioſam ſcripturam: quod etiam de ἀλυσθμαίνουσα judico, ſcribendumque ἀλυσθαίνουσα, quo verbo utuntur boni ſcriptores. Vide praeter locum Nicandri, ad h. l. allatum, viros doctos ad Heſych. in Ἀλυσθαίνει, quod bene corrigunt ἀλυσθαίνει. Euſtathius ad Hom. Od. p. 1636. interpretatur ἀδυνατεῖ, quod huic loco aptum eſt.

Vſ. 213. Αὕτη τοι, φίλε, νῆσος] In verſione vulgata nulla eſt ſententia huic loco accommodata:

Haec tibi, care fili, inſula ſupernatans mari.

Cum vertendum ſit, *ipſa tibi*, *care fili*, *in ſalo ſupernatans mari*, ſeſe tibi

Γείνεο, γείνεο κοῦρε, καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου.
Νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος
Δὴν ἔμμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις.
Εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, φόβῳ δ' ἀνεμίσγετο μῦθος,
Ἥρη τιμήεσσα, πολὺ προὔχουσα θεάων,
Σὴ μὲν ἐγὼ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι
Γνησίη οὐλύμποιο. καὶ οὐ χέρα δείδιμεν ἄλλην
Θηλυτέρην. σὺ δ', ἄνασσα, τὸ αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς.
Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
Ἄλλαι μὲν πᾶσαί μιν ἀπέστυγον, οὐδ' ἐδέχοντο·
Ἀστερίη δ' ὀνομαστὶ παρερχομένην ἐκάλεσσεν,
Ἀστερίη πόντοιο κακὸν σάρον· οἶσθα καὶ αὐτή.
Ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις
Ὑμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.
Ἦ, καὶ ὑπὸ χρύσειον ἐδέθλιον ἷζε, κύων ὥς
Ἀρτέμιδος, ἥτις τε, θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,

Ἵζει

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

215 Νύμφα Διὸς] Πρὸς τὴν Ἥρην ὁ λόγος.
225 Σάρον] Τὸ κάλλυντρον.

bi dedit, aut tua erit. Αὕτη autem eſt *ſponte ſua*, *ſpontanea*, ut *ipſe* ap. Latinos. Virg. *Ipſae veniunt ad mulctra capellae.* Plura congererem exempla, niſi doctioribus non eſſent ignota: dudum a viris elegantis ingenii & eruditionis ad Theocritum annotata. Th. Graev.

Ibid. Αὕτη] Fruſtra Graevius reprehendit vulgarem verſionem, ut nullius ſententiae: *haec tibi:* ipſe explicans *ſponte*, volens aſſerre obſervatiunculam de pronomine αὐτός. Sed aliud eſt αὐτὴ, aliud αὕτη.

Vſ. 214. —— ἔξιθι κόλπου] Supra duobus in locis uſus eſt plurali hac ipſa de re, quum dixit ἀπεθήκατο κόλπων. Aliter autem verſu 265.

'Ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν.

Stephan.

Vſ. 216. τοίη —— ἀγγελιῶτις] *Talis*, i.e. adeo velox: unde e ratione veterum Scholiaſtarum & Gloſſographorum poſſis interpretari ταχίστη. Sed v. ad vſ. 27. Pro ἔμεναι MSS. Ambr. ἔμμεναι. Pro ἀσθμαίνουσα edit. Ald. ἀσωμαίνουσα, & verſu ſequente χρὴ pro ἥρη Edd. Ald. Vaſcoſ. & προῦχωσα Ed. Ald.

Vſ. 219. κάθησαι] *Sedes.* Per *ſedere* autem intellige *firmum eſſe*. Virg.

Sedet haec ſententia menti.

Idem eſt quod Terentio, *ſtat ſententia*, Eun. Act. 2. Sc. 1. A. Fabri. Κρείουσα κάθησαι, *Regina ſedes*, hoc eſt, *Regina es.* Regum & Reginarum eſt ſedere in ſolio Regio, ut ſupra notatum. Th. Graev.

Vſ. 222. Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται] At verſu 209. Λύσατο δὲ ζώνην. Sed hymno in Jovem μίτρην itidem dixit, non ζώνην, & quidem ſimplex hoc

non

Naſcere, naſcere, puer, & lenis exi utero.
Uxor Jovis ſaeva, tu vero non ignara futura eras
Diu: adeo celeriter ad te adcurrit nuncia,
Dixitque anhelans, timore admiſto orationi:
Juno veneranda, longe prima Dearum,
Tua ego, tuaque omnia: tu ſedes Domina
Germana coeli: neque aliam timemus manum
Femineam: tuque regina noxiam ulciſceris:
Latona tibi zonam ſolvit in inſula.
Aliae quidem omnes eam repudiarunt, neque receperunt:
Aſterie autem nominatim vocavit advenientem,
Aſterie, maris malum everriculum: noſti & ipſa.
Sed, cara, fer opem, potes enim, veneranda, miniſtris
Tuis, qui tuo juſſu in terra vadunt.
Dixit, & ſub aureum thronum conſedit, ut canis
Dianae, qui ſcilicet, rapido ubi ceſſavit a venatu,
Se-

non compoſitum illud verbum ei adjungens--ὅτ' ἐλύσατο μίτρην. STEPHAN.

Vſ. 224. παρερχομένην] Th. Bentlejus non vult intelligi *advenientem*, ſed *praetereuntem*. At ſic auctor H. in Apoll. vſ 49. Πρίν γ' ὅτε δή ῥ' ἐπὶ Δήλου ἐβήσατο πότνια Λητώ. quo in loco mox vſ. 51. lege: Δῆλ' εἰ γ' οὐκ ἐθέλεις &c. opponitur enim vſ. 56. Εἰ δέ κ' — ἔχησθα &c.

Vſ. 225. σάρον] Male Vulcanius, qui vertit *colluvies*; ſignificat enim *verriculum maris Aegei* ingenioſiſſime, & ita Schol. accepit, qui κάλλυντρον vertit. A. FABRI.

Vſ. 226. φίλη] Crediderim legendum eſſe φίλοις (nam refertur ad ἀμύνειν) φίλοις ἀμύνειν erit ἄμυνον vel ἄμυνε, *ſubveni tuis*: neque enim adeo familiariter amicam appellaret heram *ancilla*, *miniſtra*: neque hoc peritiſſimum Poëtam feciſſe credibile eſt. A. FABRI. Nollem a libris diſcedere. φίλη eſt *mea* domina, ut φίλος apud poëtas ſaepe accipitur. hinc & hoſtes ſuos apud Homerum φίλους vocant, quod pluribus adſtruerem, niſi occupaſſent viri docti ad Theocritum. TH. GRAEVIUS. Et infinitivus locum imperativi obtinet.

Vſ. 227. Ὑμετέροις] id eſt τοῖς σοῖς, ut ante vſ. 204. ὑμετέρας, τὰς σάς. A. FABRI.

Ibid. Ὑμετέροις pro σοῦ, *tuis*. Sed refertur etiam ad alios Deos, quibus miniſtrat Iris, ut Jovi apud Hom. Il. Θ. 398. Λ. 185.

Ibid. οἳ σεῖο πέδον] Quid ſani colliges ex Latina verſione:

Qui in tuo ſolo ambulant legitime.

Quaſi σεῖο pertineret ad πέδον, & ἐφετμῇ ſit *legitime*. Vertendum erat, *qui tuo terras perambulant juſſu*. hoc eſt, eunt quo eos mittis. Vidit & Vulcanius, qui ſic interpretatur:

Qui peragrant late terras te Diva jubente. TH. GRAEV.

Vſ. 228. κύων ὣς] Non indecorum eſt Iridem ob vigilantiam cani comparari, cujus cauſſa canes laudantur: & omnino Deorum miniſtri honeſte κύνες vocantur. v. D. Heinſ. ad Heſiod. Schol. p. 89. b.

Vſ. 229. ἄγρης] MS. Voſſ. εἴρης.

Vſ. 233.

Ἷζε θηρήτειρα παρ' ἴχνεσιν· οὔατα δ' αὐτῆς
Ὀρθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὁμοκλήν.
Τῇ ἰκέλη Θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἵζετο κούρη.
Κείνη δ' οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,
Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσει·
Ἀλλ' αὐτοῦ μεγάλοιο ποτὶ γλωχῖνα θρόνοιο
Τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα λέχριος εὕδει.
Οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδὲ ταχείας
Ἐνδρομίδας· μή οἵ τι καὶ αἰφνίδιον ἔπος εἴπῃ
Δεσπότις. ἡ δ' ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασα προσηύδα,
Οὕτω νῦν, ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα, καὶ γαμέεσθε
Λάθρια, καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα. μηδ' ὅθι δειλαὶ
Δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι φῶκαι

Εἰ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

234 Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον] Τὸ λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦν.
235 Ποτὶ γλωχῖνα] Πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ θρόνου.
236 Λέχριος] Πλάγιος.
238 Ἐνδρομίδας] Κυρίως τῶν κυνηγῶν τὰ ὑποδήματα.
242 Ἀλετρίδες] Αἱ θεράπαιναι αἱ ἀλήθουσαι.

Vſ. 233. ἐπιλήθεται ἕδρης] Ne vertas cum vulgo, *ſuae obliviſcitur ſedis*, (quid enim hoc Latinis eſt) *ſed ſuae ſtationis*. Accipitur enim hic ἕδρα ut apud Latinos *ſtatio*, pro functione, munere. TH. GRAEV.

Ibid. Dictis Spanhemii adde obſervata Weſſelingio V. C. ad Diod. Sic. II. p. 114. ἕδρης recte Graevius *ſtationem* vertit. Heſych. Ἕδρα, συνέδρα. ſed συνέδρα interpretatur στάσις, ἣν νῦν στατίωνα λέγουσι.

Vſ. 234 ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσει] Hoc imitatus eſt Virgil. lib. 5. Aeneid. ubi de Palinuro:

Ecce Deus ramum Lethaeo rore madentem
Vique ſoporatum Stygia ſuper utraque quaſſat
Tempora, cunctantique natantia lumina ſolvit.

A. FABRI.

Ibid. πτερὸν ὕπνος ἐρείσει] Πτερὸν bene illuſtrat Spanhemius. Add. Cuper. Apoth. Homer. p. 178. & Broukhuſ. ad Tibull. II. I. extr. Sed quod ſomnus dicitur ἐπερείδειν πτερὸν Iridi, id proprie dictum & accurate. Callimachus Latinus Propertius, I. 3. 45.
Dum me jucundis —— ſopor impulit alis.

Vſ. 237. Οὐδέ ποτε ζώνην ἀναλύεται] Longe aliter hic dicitur ζώνην ἀναλύεσθαι, quam verſu 209. ζώνην λύεσθαι, & verſ 222. μίτρην (quod itidem ζώνην ſignificat) ἀναλύεσθαι. In his enim duobus locis, ſicut alibi, de pariente dicitur: at hic ζώνην ἀναλύεσθαι eſt cingulum ſolvere, ut ſolent qui vel quae exuere veſtes volunt. Dicens igitur illam non diſcingere ſe, ſeu recingere, intelligit illam veſtes non exuere, ut ſemper ſit parata & expedita, ſi domina eam aliquo repente amandare velit. STEPHAN.

Vſ. 238.

Sedet venator ad pedes, auribus
Alte ſublatis, ſemper parata, Deae excipere vocem.
Huic ergo ſimilis Thaumantis ſub throno ſedit filia,
Nec unquam illa ſuae obliviſcitur ſtationis,
Ne tum quidem, cum lethaeas ſomnus deſixerit alas:
Sed ad ipſius magni throni fulcrum
Paullum reclinato capite obliqua dormit:
Nec unquam cinctum ſolvit, neque celeres
Calceos, verita, ne ipſi ſubito quid imperet
Domina. At illa, gravi dolore incenſa, dixit:
Sic ergo, o Jovis probra, & concumbatis
Clam, & pariatis occulte, nec ubi miſerae
In difficili partu laborant ancillae: ſed ubi phocae
Ma-

Vſ. 238. Ἐνδρομίδας] Ἐνδρομίδας Graeci ſemper de calceamenti genere accipiunt. Heſych. Ἐνδρομίδες, ὑποδήματα. Pollux lib. 3. cap. ult. athletis tribuit ἐνδρομίδας. Ἀθληταῖς δ' ἂν προσήκοιεν καὶ ἐνδρομίδες· οὕτω δ' ἐκαλεῖτο τὰ τῶν δρομέων ὑποδήματα. h. eſt. *Athletis etiam endromides conveniunt. Sic autem curſorum calceamenta vocantur.* & lib. 7. c. 22. Αἱ δὲ ἐνδρομίδες ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα. h. e. *endromides Dianae proprie calcei.* Ideo venatorum & curſorum calcei ita appellantur, uti notat Scholiaſtes noſter. Latini vero veſtem craſſam & ſolocem *endromidem* vocant. Tertull. de Pallio cap. 4. *Ita & endromidis ſolocem aliqua multicia ſyntheſi extruſit.* ad quem locum vide doctiſſimam obſervationem Cl. Salmaſii, ex qua haec delibavimus. TH. GRAEV.

Vſ. 239. ἀλεγεινὸν] Edd. Ald. Vaſcoſ. Froben. Benen. ἀλεγυνόν. Sic ſupra in ed. Aldina ταχυνὸς pro ταχινός.

Vſ. 240. Οὕτω νῦν, ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα] Non lego haec cum interrogatione, ſed imprecantis eſſe puto, hoc ſenſu: *Ita vobis contingat, o Jovis opprobria,* (id eſt, o quae Jovi opprobrio eſtis, ſeu probro: Ζηνὸς ὀνείδεα, pro Ζηνὶ ἐπονείδιστοι οὖσαι) *& clandeſtinas nuptias celebrare & in occulto parere: ac ne iis quidem in locis ubi miſerae piſtrices magno cum dolore foetum enituntur.* Alloquitur autem omnes pellices, in unius perſona: quamvis γαμεῖσθαι, ſi in propria ſignificatione accipiatur, non ſatis illis conveniat. Poteſt vero eſſe etiam optativus modus pro imperativo. Reſpondet autem ſignificatio quam dat verbo μογεῖν hoc in loco, epitheto quod Homerus dat Lucinae, eam appellans μογοστόκον. STEPH.

Ibid. Οὕτω νῦν] Simile illud Homeri Od. E. 204. Οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην —— νῦν ἐθέλεις ἰέναι; ubi v. Clark. Sed bene Stephanus ſine interrogatione iſtud accipit, cujus nec ſignum in edd. vett. Γαμεῖσθαι autem etiam alii de illegitimo concubitu dixere. Etiam γάμοι ſic dicuntur, ut μεθημερινοὶ γάμοι ſcorti apud Demoſth. de Coron. c. 40.

Vſ. 242. Δυστοκέες μογέουσιν] Eleganter δυστοκίαις corrigit Cl. Lennepius apud Ruhnken. Epiſt. Crit. II. p. 32. ut vitentur bina epitheta ſine copula. v. ad vſ. 205. De phocis reſpexit Homerum H. in Apoll. 77.

Ibid. ἀλιτρίδες] Scholiaſtes Ariſtophanis annotat ἀλιτρίδα vocari Calli-

Εἰνάλιαι τίκτουσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις.
Ἀστερίη δ' οὐδέν τι βαρύνομαι εἵνεκα τῆσδε
Ἀμπλακίης, οὐδ' ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ῥέξω
Τόσσα δέοι (μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ)
Ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι, οὕνεκ' ἐμεῖο
Δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον.
Ἡ μὲν ἔφη. κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
Ἑβδομάκις περὶ Δῆλον· ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ
Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν.
Ἔνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδὰς
Ὕστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.
Ὄγδοον οὐκ ἔτ' ἄεισαν, ὁ δ' ἔκθορεν. αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν
Νύμ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

246 *Μάλα γάρ τε κακῶς*] Καὶ γὰρ κακῶς τῇ Λητοῖ ἐχαρίσατο.
250 *Μηόνιον Πακτωλὸν*] Ποταμὸς Λυδίας, χρυσοῦ ψήγματα φέρων.
251 *Ἑβδομάκις*] Ἑπταμηνιαῖος γὰρ ἐτέχθη ὁ Ἀπόλλων.

limacho *τὴν μυλωθρὸν*, & *ἀλετρίβανον* Aſiaticam vocem eſſe, quae Atticis *τὴν δοίδυκα* ſignificet. VULCAN. Scholiaſten Ariſtophanis ad h. l. reſpicere, vix dubitari poteſt: nec eſt ulla idonea cauſſa, quare lectio vulgata ſollicitetur.

Vſ. 246. *Τόσσα δέοι*] Haec eſt vera lectio, quam habent Edd. Flor. Ald. Vaſcoſ. Frob. deſiderantque ſequentia. *Non ei aegre fecerim, quantum digna erat.* Itaque reſtitui. Ceterae fere *τόσσα δέ οἱ*. Sed *τόσσα δὲ* non habet, quo referatur. Primus vitioſe edidit Benenatus *τοσσάδε οἱ*.

Ibid. *μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ*] Juno minus ſe iniquam Aſteriae eſſe, neque graviter ei ſuccenſere teſtatur, quod Latonam hoſpitio exceperit. Dicit enim non eſſe cenſendum loco beneficii, Latonae praeſtiti, quod ei illic parere licuerit, ubi non viliſſimum mulierecularum genus, piſtrices ſcilicet, ſed phocae marinae enituntur. neque bene ſed male potius hoc officio meritam eſſe de Latona Aſteriam. Neque enim video quo pacto ſenſus ille ex Callimachi verbis elici poſſit,

> —— *immeritae quae fecit grata ſorori,*

ut vertit Nicod. Friſchlinus. VULCAN.

Ibid. *μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ*] *Nam peſſime fecit, cum gratificata eſt Latonae.* Hic eſt ſenſus. Alias *κακῶς χαρίζεσθαι* etiam aliud ſignificare poteſt. Sed accipiendum eſt, ut dictum, in parentheſi.

Vſ. 247. *ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι*] Imitatur Homerum Il. Γ. 415. *Τῶς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα.* Simile eſt Il. Β. 356. *Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει.*

Vſ. 248. *Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον*] Vel hic locus corruptus eſt, vel *Δία* capit pro coelo, non pro Jove. Sat eſt,

Marinae pariunt, nudis in ſaxis:
Aſteriae autem nihil iraſcor ob hocce
Delictum: nec eſt, ut illi male faciam,
Uti digna erat: (etenim improbe gratificata eſt Latonae)
Sed ei miris modis faveo, propterea, quod meum
Lectum nunquam preſſit, Jovique praetulit pontum.
Illa quidem dixit. At cycni, canori Dei cantores,
Maeonio relicto Pactolo, circumvolarunt
Septies Delum, accinueruntque puerperio
Muſarum aves, vocaliſſimae volucrum.
Hinc puer tot lyrae intendit chordas
Poſtea, quoties cycni partui accinuerant.
Octavum nondum canebant, cum puer proſilit. Clare autem

Nym-

eſt, & plura non licet. A. Fabri. MSS. Ambr. & Voſſ. ἀνθέλλετο.

Vſ. 249. θεῦ μέλποντες ἀοιδοὶ] Omnes libri in hac lectione conſentiunt. Nec in θεῦ ἀοιδοὶ eſt dubitatio, quin recte dici poſſit, ut Euripides in Palamede apud Grotium in Exc. p. 391. dixit μουσῶν ἀηδών. Sed μέλποντες ἀοιδοὶ frigere videntur Cl. Ruhnkenio Ep. Crit. II. p. 33. qui elegantiſſima conjectura reſcribi vult μέλποντες ὀπηδοί. Cycnos vocari θεράποντας Apollinis notum eſt, benéque docetur a Viro clariſſimo. Sed etiam ſic reſtat difficultas. Nam ita attributum ὀπηδῶν fieret μέλποντες, quod intelligendum foret, *famuli cantores*; aliter enim ſenſus commodus non eſſet. Sed ὀπηδὸς μέλπων non eſt *famulus cantor*, ᾠδικὸς, ſed *canens*, *qui canit*, ut κύκνος ἀείδει H. in Apoll. 5. Famulus cantor eſt ὀπηδὸς μελῳδὸς vel ᾠδικός. Fortaſſe lenietur verbum, ſi ad ἐκυκλώσαντο referas: Dei cantores, relicto Pactolo, *cum cantu* circumvolarunt Delum. Eſt trajectio paullo durior; ſed non inſolita poëtis. Interim verti *canori*, ut loco ſuo utcunque conveniret.

Vſ. 251. λοχείῃ] Λοχεία, *partus dolor*, *curatio partus*, *puerperium*: at τὰ λοχεῖα, *purgamenta partum ſequentia*, quae & λόχια dicuntur. A. Fabri.

Vſ. 252. Μουσάων ὄρνιθες] Hic verſus mihi ſemper frigidus viſus eſt, quem nemo deſideret, cum abſuerit. Unde ſuſpicatus ſum, eum ut parallelum adſcriptum fuiſſe, & in textum veniſſe. Idem mecum ſentire libens vidi acutiſſimum erudiſſimumque Valkenarium ad Eurip. Phoeniſſ. p. 111. qui eum conflatum putat e Theocrit. Id. VII. 47. & XII. 7. Tales verſus non dubito plures irrepſiſſe in poëtas veteres, quibus annumerem verſus duos in Theocriti Idyll. XVII. 43. 44. ut hoc obiter addam.

Vſ. 255. Ὄγδοον οὐκ ἔτ' ἤεισαν] Scribendum eſt ἄεισαν, quod eſt in proxime praecedente verſu, ut ſtet verſus: quamvis altera illa lectio ſit & in ſuperioris temporis editionibus. *Antequam*, inquit, *octavum cantum edidiſſent*, *ille ex utero prodiit*. Legi etiam poſſet Ὄγδοον οὐκέτι ἦσαν. Stephan. Vidit etiam anonymus P. Francii. Th. Graev.

Ibid. οὐκ ἔτ' ἄεισαν] Sic MSS. Ambr. Reg. Voſſ. Edd. omnes ante Graevium οὐκ ἄεισαν. Th. Bentlejus autem malebat ſervari ἤεισαν, propter conſen-

Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίοιο,
Εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ' αἰθὴρ
Χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγήν.
Οὐδ' Ἥρη νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεύς.
Χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνετο Δῆλε,
Χρυσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη,
Χρύσειον δ' ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης·
Χρυσῷ δὲ πλήμμυρε βαθὺς Ἰνωπὸς ἑλιχθείς.
Αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος εἵλεο παῖδα,
Ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν· ἔπος δ' ἐφθέγξαο τοῖον,
Ὦ μεγάλη, πολύβωμε, πολύπτολι, πολλὰ φέρουσα,
Πίο-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

258 Ὀλολυγήν] Τὴν μετὰ εὐφημίας λέγει εὐχήν.

261 Λίμνη] Ἢ θάλασσαν, διὰ τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὴν νῆσον· Ἢ λίμνη τὶς ἐν Δήλῳ περιφερής.

266 Πολύβωμε] Πρὸς τὴν γῆν λέγει πᾶσαν.

ſenſum editt. & delere ἔτ'. Verbum ἔκθορεν de partu bene illuſtrat Cel. Hemſterhuſ. ad Luciani T. I. p. 29. Sed eodem verbo de Apollinis partu uſus eſt auctor H. in Apoll. 119. Ἐκ δ' ἔθορε προφόωσδε.

Vſ. 257. Εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος] Sic infra, hymno in Cererem Ἐλειθυίᾳ dicit pro Εἰλειθυίᾳ, verſu 132. Χ' ἅτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα. STEPHAN.

Ibid. Ἐλειθυίης] Primam contraxit, ſublato ι. Nota interim Naeniam ad partum cantari ſolitam, quod ſatis infrequens. A. FABRI.

Ibid. Εἶπαν Ἐλειθυίης] Sic MSS. Ambr. Vitioſe editt. vett. Ἐληθυίης. Cl. Lennepius ad Coluthum p. 9. legendum cenſet Ἐλειθυίῃ. Sed contextus docet, carmen illud pertinuiſſe ad prolem Latonae. Igitur ſervem vulgatum, & intelligam *carmen natalitium*. Apud Homerum H. in Apoll. 119. θεαὶ δ' ὀλόλυξαν ἅπασαι. idque refertur ad celebrandos natales Apollinis & Dianae. Unde illuſtratur etiam mox ὀλολυγὴ de cantu Nympharum. Add. Theocrit. Id. XVII. 64.

Vſ. 258. Χάλκεος] Theognis,

Ἐν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγενέων.

Homerus autem χαλκοβατὲς δῶ. A. FABRI.

Ibid. διαπρυσίην ὀλολυγήν] Recte Nymphis ὀλολυγὴν tribuit. Eſt enim ὀλολυγὴ vox mulierum ad lamentationem compoſita, quam in templis precantes edunt. ut in Hym. in Lavac. Pall. vſ. 139. Σύντ' εὐαγορίᾳ, σύντ' εὔγμασι, σύντ' ὀλολυγαῖς. Διαπρυσίην vero μέγαν καὶ διαβόητον vocat. VULCAN.

Ibid. διαπρυσίην ὀλολυγήν] Peſſime vertitur *ululatus*. Ὀλολύζειν, & ὀλολυγμός, dicitur etiam de rebus laetis, cum gratias deo agunt pro rebus ſecundis, quae nos gaudio perfundunt: & ſaepius eſt prae gaudio exclamare, exultare, canere. Aeſchylus in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις vſ. 831.

Πότερον χαίρω κἀπολολύξω
Πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι;

Quod

Nymphae Deliades, fluminis ſtirps antiqui,
Cecinere ſacrum Lucinae carmen: ſtatimque aether
Aeneus reſonuit ſonorum cantum.
Neque Juno iraſcebatur: nam iram exemerat Jupiter.
Aurea tibi tum omnia fundamenta facta ſunt, Dele,
Auroque rotundum per totum diem fluxit ſtagnum:
Aureo quoque fronde comavit oliva,
Auroque aeſtuavit alte fluens Inopus.
Ipſa autem aureo de ſolo ſuſtuliſti puerum,
Inque gremio repoſuiſti, & ſic dixiſti:
O! magna, (terra) aris & urbibus frequens, multa ferens,

Pin-

Quod recte vertit doctiſſimus Stanlejus:

Utrum gaudeam, & hymnum canam
Urbem incolumem ſervanti (Deo?)

Proprie hoc verbum pertinet ad ſacra facientes, cum mactata victima deo gratias agunt rebus ex ſententia provenientibus, aut illius pacem expetunt & opem. Vide quae maximi viri Iſaacus & Mericus Caſauboni notarunt, ille ad Marc. V. 38. hic in diatribe de Hackiana Homeri editione, quam parenti meo inſcripſit. Διαπρύσιος eſt proprie penetrans. Unde διαπρύσιον γεγωνὼς apud Homerum, eſt *alta voce clamans*, ut etiam in remotiſſimas aures ea penetret. TH. GRAEV.

Vſ. 260. Χρύσεά τοι τότε πάντα] Latius dixit, quae auctor hymni in Apoll. uno verſu 135. χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα βεβρίθει. Mox vſ. 260. MS. Voſſ. γείνατο, & poſt Ed. Ald. πλήμυρε βυθός.

Vſ. 261. τροχόεσσα] Theognis,

Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ.

Ortelius, *Trochoeides*, Τροχοειδὴς lacus in Delo. Sed ego puto epitheton eſſe: Herodotus tamen plane affirmat hunc lacum ſic dictum fuiſſe. Locus eſt in Euterpe, Λίμνη τέ ἐστιν ἐχομένη, λιθίνῃ κρηπῖδι κεκοσμημένη, καὶ ἐργασμένη ἐν κύκλῳ, καὶ μέγαθος (ὡς ἐμοὶ ἐδόκεε) ὅσηπερ ἡ ἐν Δήλῳ, ἡ Τροχοειδὴς καλεομένη. A. FABRI.

Vſ. 262 ἐκόμισσε] Durum profecto eſt, κομίζειν dici de arbore, ex ſe efficiente ac gignente aliquid: nec puto dici poſſe de arbore κομίζειν καρπούς. Itaque prorſus, ut certiſſimam, probo correctionem acutiſſimi Hemſterhuſii, ἐκόμησε. Κομᾶν & κόμη in compoſitis de arborum fronde dici, ut Latinis *comae*, *comare*, tralatitium eſt. Ἔρνος γενέθλιον ἐλαίης, olea ad quam natus eſt cum Diana Apollo, prope quam γενέθλιον οὖδας, ἐκόμησε χρύσειον, *auro comavit*. Talis *auricomus foetus* ap. Virgil. Aen. VI. 141. & *aurum frondens* ibid. 208.

Vſ. 263. Ἰνωπὸς] De Inopo ut fluvio in Delo, quae narrantur a Strabone & aliis veteribus, fabuloſa ſunt, teſte Sponio in itinerario ſuo: qui dicit nullum ſe in Delo reperiſſe flumen, ſed torrentem potius vel fontem exiguum. A Plinio quoque lib. 2. c. 103. vocatur fons: *Et in Delo inſula Inopus fons eodem, quo Nilus, modo, ac pariter cum eo decreſcit augeturque.* TH. GRAEV.

Vſ. 264. Αὐτὴ δὲ &c.] Similis locus eſt apud Theocritum I. c. 65. ſeqq. ad ſimilitudinem hujus fortaſſe factus.

Vſ. 266. Ὦ μεγάλ', ὦ πολύβωμε] Malim ſcribere, Ὦ μεγάλη, πολύβωμε, quoniam dura eſt illa vocalis

Πίονες ἤπειροί τε, καὶ αἳ περιναίετε νῆσοι,
Αὐτὴ ἐγὼ τοίηδε δυσήροτος. ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο
Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται. οὐδέ τις ἄλλη
Γαιάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ·
Οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,
Οὐ πάγος Ἑρμείῃ Κυλλήνιος, οὐ Διὶ Κρήτη,
Ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσσομαι οὐκ ἔτι πλαγκτή.
Ὧδε σὺ μὲν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.
Τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου
Κλῄζῃ, Ἀπόλλωνος κουροτρόφος· οὐδέ σ' Ἐνυώ,
Οὐδ' Ἀΐδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστείβουσιν Ἄρηος·
Ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ
Πέμπονται. πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόληες,
Αἵ τε πρὸς ἠοίην, αἵ θ' ἑσπερον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσην
Κλήρους ἐστήσαντο, καὶ οἳ καθύπερθε βορείης

Οἰκία

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

271 Λεχαίῳ] Λεχαῖον καὶ Κερχνὶς ἀκρωτήρια, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν τιμᾶται.
280 Αἵ τ' ἀνὰ μέσσην] Ἐν μεσημβρίᾳ.
281 Καὶ οἱ καθύπερθε] Οἱ Ὑπερβόρειοι.

ν eliſio. Videtur autem in hoc epitheto intelligendum & quod ſequitur ex eo quod praecedit: ut ita vocetur cui a multis preces funduntur, & vota fiunt. Sic infra poſtquam dixit πολύβωμε, addit πολύλλιστε. STEPHAN.

Ibid. Ὦ μεγάλη] Idem quod Stephano, placebat viro docto in marg. ed. Vaſcoſ. quod & ipſe rectum puto. Et quia ſic eſt in MS. Reg. & Voſſ. ita reſcripſi. Sed inſuper mihi in mentem venit ſcribendum eſſe Γῆ μεγάλη. Nam de terra univerſa hunc verſum accipiendum eſſe, dubitari non poteſt: mirumque eſt, Ill. Spanhemium de Delo accipere potuiſſe, de qua demum vſ. 268. ſermo eſt, cum attributis plane contrariis. Sed in principio γῆν intelligi, durum eſt. Sequitur deinde partitio in continentem & inſulas.

Vſ. 268. Αὐτὴ] An Αὕτη ἐγὼ &c.?

Vſ. 271. Κερχνὶς] Κερχνὶς Ionice dixit, pro Κεγχρὶς. Nam Κεγχρὶς vocatur communiter hic locus a Geographis. Iones autem ut κερχνὸς pro κεγχρὸς dicebant, ita etiam Κερχνὶς pro Κεγχρὶς. Iſthmus Corinthiacus duos habuit portus, ut notum, Cenchridem ſive Cenchreas, & Lechaeum. Callimachus utrumque eleganter uno verſu deſignat. Vocat Neptunum Λεχαῖον; qui in Lechaeo habebat templum & ſimulacrum Neptuni, ut teſtatur Pauſanias in Corinthiacis. TH. GRAEV.

Ibid. Οὐ Κερχνὶς &c.] Imitatus eſt hunc locum Ovid. Triſt. I. 6. init. De ſcriptura verbi Κερχνὶς adeundus Spanhemius.

Ibid. Λεχαίῳ] Lechaeum dictum Neptunum nec reperit quisquam, nec dici poſſe crediderim. Itaque cer-

Pinguesque terrae, & circumjectae inſulae:
Ipſa quidem ſterilis ſum: ſed a me
Delius Apollo vocabitur: neque ulla alia
Terrarum tantopere Deo amabitur alii:
Non Cerchnis Neptuno, domino Lechaei,
Non mons Mercurio Cyllenius, non Jovi Creta,
Ut ego Apollini; neque amplius ero vaga.
Sic tu quidem dixiſti: ille autem dulcem ſuxit mammam.
Igitur etiam inſularum ſanctiſſima ab illo tempore
Vocaris, Apollinis nutrix; neque te Bellona,
Aut Pluto, aut Martis equi contingunt.
Sed tibi quotannis decimae ſemper & primitiae
Mittuntur: omnesque choros celebrant urbes,
Quaeque ad orientem, quaeque ad occidentem, & verſus meridiem
Sedes poſuere, & ſupra boreale

certam puto correctionem Cel. Hemſterhuſii, Λεχαίῳ, *Neptuno, Lechaei domino*.

Vſ. 272. πάγος] *rupem*, *ſaxum* intellige: male interpres qui *vicum*. A. Fabri.

Vſ. 277. Οὐδ' Ἀΐδης] Non placet, quod hoc referunt viri docti ad ritum mortuos extra inſulam ſepeliendi, ne ſanctitas ejus violaretur, auctore Thucyd. III. 104. Pluto inducitur, ut Bellonae & Martis comes, ſenſusque eſt, nullum ibi bellum, nulla caedes ſit.

Vſ. 278. δεκατηφόροι —— ἀπαρχαί] Durior forma dicendi, quae aut *primitias decumanas* ſignificat, h. e. *decumas ipſas*, quae primae acervo detrahuntur, & ante, quam alii inde aliquid vel capiant vel ſumant: unde commode primitiae dici poſſunt, ſicut Graeci de libatione ἀπάρχεσθαι dicunt, quod proprie eſt de primitiis: aut *primitias & decumas*.

Vſ. 281. καὶ οἱ καθύπερθε] *Hyperborei:* adeundus eſt Pindarus, qui haec fuſe deſcribit, Od 3. Olymp. & illos Apollinis θεράποντας vocat.

Δᾶμον ὑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλλωνος θεράποντα.

Vide & Melam lib. 3. c. 5. A. Fabri.

Ibid. οἱ καθύπερθε βορεῖης] Hos vſ. 291. vocat Arimaſpos. Itaque non dubito, quin huc reſpexerit Stephan. Byz. v. Ὑπερβόρεοι Ἀντίμαχος δὲ τοὺς αὐτοὺς φησιν εἶναι τοῖς Ἀριμασποῖς. Nam pro Ἀντίμαχος corrigendum eſt Καλλίμαχος· quorum nominum perpetua eſt confuſio. Hinc etiam patet, male a Berkelio tentari, εἶναι πρὸς τοῖς Ἀριμασποῖς. Eodem Stephani loco Spanhemius utitur, ſed ſine vitii ſuſpicione. Ruhnken.

Ibid. οἱ καθύπερθε βορεῖης] Sunt Hyperborei, h. e. maxime verſus boream populi. De Hyperboreis, & primitiis ab iis Delum miſſis, loca claſſica ſunt Herodoti IV. 33. ſqq. Pauſaniae I. 31. p. 77. Hecataei apud Diod. Sic. II. p. 130. In hac ipſa conſuetudine primitiarum mittendarum indicium eſt, originis Graecae fuiſſe Hyperboreos, & per coloniam eo e Graecia ductos, ut placet Weſſelingio V. C. ad Diod. Sic.

Οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἷμα.
Οἱ μέντοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι
Ἀσταχύων φορέουσιν· ἃ Δωδώνηθε Πελασγοὶ
Τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρώτιστα δέχονται
Γηλεχέες, θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος.
Δεύτερον ἱερὸν ἄστυ, καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης
Ἔρχονται· κεῖθεν δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων
Εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ληλάντιον. οὐδ' ἔτι μακρὸς
Ὁ πλόος Εὐβοίηθεν· ἐπεὶ σέο γείτονες ὅρμοι.
Πρῶταί τοι τάδ' ἔνεικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμασπῶν
Οὖ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

282 Οἰκία θινὸς] Θῖνα νῦν τὴν Ὠκεανοῦ ζώνην λέγει.

283 Οἱ μέντοι καλάμην τε] Λέγεται ὅτι οἱ Ὑπερβόρειοι δῶρα πέμπουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ἅτινα δέχονται πρῶτοι Δωδωναῖοι.

286 Γηλεχέες] Καὶ Ὅμηρος, χαμαιεῦναι.

287 Μηλίδος] Μηλὶς, πόλις Τραχῖνος.

289 Ληλάντιον] Ἐν Εὐβοίᾳ πεδίον Ληλάντιον ἀπὸ Ληλάντου βασιλέως.

291 Ἀριμασπῶν] Ἔθνος τῶν Ὑπερβορέων.

II. p. 159. & Bayero in diſſ. de Hyperboreis T. XI. Comm. Petropol. p. 334. Hyperboreos exiſtimanti Graecos fuiſſe eos, qui inde a Trojano bello in Thracia & tractu Ponti Euxini ſeptentrionem quaeſiverunt; quos ille populos diligenter perſequitur. Miror virum doctum praeteriiſſe hunc Callimachi locum, ex quo apparet, hunc ritum ſacrorum mittendorum ab Hyperboreis Ptolemaeorum tempore adhuc viguiſſe, non, quod illi videbatur, jam ante Herodotum aboleviſſe p. 324. Adde ad vſ. 289.

Vſ. 282. *πολυχρονιώτατον*] Imo ipſi Hyperborei populi ſunt fabuloſi, & poëtarum commenta. TH. GRAEV.

Vſ. 284. *δράγματα Ἀσταχύων*] Sunt mergites. Mergites vero, ut omnes ſciunt, ſunt ſpicarum manipuli. In illis mergitibus ſacrorum primitiae erant occultatae, non ipſi mergites pro frugum primitiis perlati: quod Plinium feſellit, & ex eo Solinum, qui capite XVI. ſcribit de Hyperboreis: *Ajunt etiam ſolitos per virgines probatiſſimas primitiva frugum Apollini Delio miſſitare.* Magnum ſane diſcrimen eſt inter primitias frugum, quae in ſpicis offeruntur, & primitias ſacrorum, quae in ſpicarum manipulis occultatae adferuntur. Primitiae ſacrorum nihil aliud ſunt quam *θυμάτων ἀπαρχαὶ*, proſiciae ſcilicet ex immolata hoſtia, extorumque partes. Has innexas ſtipula frumenti Delum mittebant. Cl. Salmaſius ad Solinum. Quis poſſit in animum inducere ut credat Hyperboreas virgines proſicias ex immolata hoſtia mergitibus ſpicarum involutas per tanta terrarum ſpatia deportaſſe Delum? Quomodo tam diu potuerint in illis mergitibus ſervari, ne putreſcerent? Dein quis praeſicias unquam dixit primitias ſacrorum aut hoſtiae? Sed nec vivae hoſtiae mergitibus occultari poterant. Itaque nullus dubito, recte Plin. IV. c. 12. *ἱερὰ δράγματα ἀσταχύων*

Litus domos habent, antiquiſſimum genus:
Qui tibi ſpicas & ſacros manipulos primi
Ariſtarum ferunt: quos Dodonaei Pelasgi
E longinquo venientes primi omnium excipiunt
Selli, miniſtri nunquam tacentis lebetis.
Dein ſacram in urbem & montes Melidis terrae
Veniunt: hinc vero navigant Abantum
In fertile ſolum Lelantium: neque ſupereſt longus
Ab Euboea curſus: nam propinqui ſunt portus tui.
Primae hos tibi tulerunt fulvis ab Arimaſpis

Upis

χύων vertiſſe primitias frugum, ſive fuerint ipſi mergites, ſive aliae fruges, quae illa beata Hyperboreorum terra tulit, his mergitibus tectae. Apud Melam III. 5. *Sacris operati, maxime Apollinis: quorum primitias Delum miſiſſe*, &c. *ſacrorum primitiae.* Dicuntur primitiae ad ſacra facienda, quas primitias frugum fuiſſe Callimacho & Plinio credendum. Sed quid πρῶτοι ſibi vult apud Callimachum? Num quod primi ante omnes homines primitias Delum miſerint Hyperborei, quod poſtea ſint alii populi imitati? In Salmaſ. Plin. Exercit. ſcribitur πρῶτον. Quod ſi ex libris, ſcripſiſſe Callimachum cenſeo

—— *ἱερὰ δράγματα πρώτων*
Ἀσταχύων.

Poëtice *πρώτων ἀσταχύων δράγματα* ſunt *ἀπαρχαὶ* frugum, quas Hyperborei Apollini, ut Hebraei vero Deo offerebant. Alii vero populi offerebant decimas Apollini, ut ex praecedentibus conſtat. TH. GRAEV.

Vſ 283. Οἱ *μέντοι* —— *πρῶτοι*] Fruſtra Graevius tentat *πρώτων*. Hyperborei primi omnium populorum hoc inſtituere: imitati ſunt ceteri: niſi quis malit accipere de eo, quod ab iis initium ſit mittendi primitias, quae poſt per aliorum populorum manus in Delum perferuntur.

Vſ. 284. *ἃ Δωδώνηθι*] Anonymus Francii legit, *ἃ Δωδώνηθι*, *Dodoni, in Dodone.* Verum Πελασγοὶ Δωδώνηθεν, *Dodone Pelaſgi*, ſunt Dodonei Pelaſgi, ut apud Latinos *Hoſpes Jacyntho* eſt Jacynthius. TH. GRAEV.

Vſ. 285. *πολὺ πρώτιστα*] Scilicet inter Graecos. v. Pauſan. l. c.

Vſ. 286. Γηλεχέες] Homerus,

—— *ἀμφὶ δὲ σελλοὶ*
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες,
χαμαιεῦναι.

Sophocles *χαμαικοιτῶντας* vocat. VULCAN.

Ibid. Γηλεχέες] Virg. de Sacerdote;

—— *& caeſarum ovium ſub nocte ſilenti*
Pellibus incubuit ſtratis.

A. FABRI. Vide de hac re eruditam diſſertationem V. Cl. Jacobi Gronovii ad Stephani fragmentum de urbibus integrum de Dodone. TH. GRAEV.

Vſ. 287. Μηλίδος] Schol. Μηλὶς, *πόλις* Τραχῖνος: male: eſt in Theſſalia. A. FABRI.

Ibid. *οὔρεα Μηλίδος αἴης*] Vid. Spanhem. Anna Fabri fruſtra Scholion reprehendit. Thucyd. III. 92. Μηλιεῖς *οἱ ξύμπαντες εἰσὶ μὲν τρία μέρη*, Παράλιοι, Ἱερῆς, Τραχίνιοι. Montes autem illi dicti Trachinii.

Vſ. 289. De dubitatione Spanhemii ad h. l. an Deliis redditum, poſt inſtaurationem inſulae per Hadrianum, ſit jus, quod interea Euboenſes vindicarant ſibi, ut ipſi reciperent ſacra Hyperboreorum, vid. Dorvill. Obſ. Miſc. VII. p. 53.

Ibid. *οὐδ' ἔτι μακρὸς* Ὁ *πλόος* &c.] Herodotus l. c. alia praeter haec loca interponit. Diſcrepat etiam Pauſanias, qui ab Hyperboreis ad Arimaspos primum venire tradit, ſed noſter utroſque eoſdem facit. v. Spanh.

 Vſ. 292.

Οὖπίς τε, Λοξώ τε, καὶ εὐαίων Ἑκαέργη,
Θυγατέρες Βορέαο, καὶ ἄρσενες οἵ τότ' ἄριστοι
Ἠιθέων. οὐδ' οἵγε παλιμπετὲς οἴκαδ' ἵκοντο·
Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες οὔποτ' ἐκεῖνοι.
Ἤτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐήχης ὑμέναιος
Ἤθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην
Παρθενικαὶ, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων
Ἄρσενες ἠιθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν
Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περί τ' ἀμφί τε νῆσοι
Κύκλον ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλοντο·
Οὔτε σιωπηλὴν, οὔτ' ἄψοφον οὖλος ἐθείραις

Ἕσπε-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

292 Οὖπίς τε] Αἱ τρεῖς κόραι τῶν Ὑπερβορέων Σκυθῶν.
Εὐαίων] Ἡ μακαρία.
295 Εὔμοιροι] Εὔφημοι.
298 Παρθενικαὶ] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ φορέουσιν.
299 Ἄρσενες] Οἱ καθαροί.
302 Οὖλος ἐθείραις] Ὁλόκληρος ταῖς θριξί. τουτέστι, λαμπρὸς ταῖς ἀκτῖσιν.

Vſ. 292. εὐαίων] ἡ μακαρία, Schol. Sed non video cur hoc ſignificet in hoc loco: nam adjective ſumi debet, & *beata* ſignificat, ut & in Lavacr. Pallad vſ. 117.

Ὀλβίσαν ἐρέει σὲ καὶ εὐαίωνα γενέσθαι. A. Fabri.

Vſ. 294. ἵκοντο] Hanc ob cauſſam inſtitutum ait Herodotus l. c. ut poſtea per manus variorum populorum traderentur Deliis.

Vſ. 295 Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες οὔποτ' ἐκεῖνοι] Ambo adjectiva quae ſunt in hoc verſu, non junguntur cum οὔποτε ἐγένοντο (alioqui cum εὔμοιροι non ἀκλέες ſed εὐκλέες conveniret: hoc modo, οὔποτε ἐγένοντο εὔμοιροι καὶ εὐκλέες: quod Delo, cujus hic eſt encomium, non laudi ſed dedecori eſſet) ſed cum εὔμοιροι dicendum eſt tantum ἐγένοντο: cum ἀκλέες autem, οὔποτε ἐγένοντο. Diſtinguendum igitur poſt ἐγένοντο. Stephan.

Ibid. Εὔμοιροι] Εὔφημοι, Schol. ergo εὔμολποι legit ille; nam εὔμοιροι nunquam ſignificabit εὔφημοι. A. Fabri.

Vſ. 297. Ἤθεα κουράων] Puto intelligere *thalamos puellarum*, in quibus ſervabantur puellae: vel ἤθεα κουράων, pro κόρας, ut *mitis ſapientia Laeli*, pro *Laelius*; *ſententia dia Catonis*, pro *Cato*. A. Fabri.

Ibid. Ἤθεα κουράων μορμύσσεται] Inepte interpres Latinus *mores*, ut alii. In margine libri Ger. fuit στήθεα, quod expreſſit N. Gulonius: *pectora puellarum perterrefacit* Fruſtra. Nata correctio e non intellecto verbo ἤθεα.

Vſ. 298. Παρθενικαὶ] Si pro παρθενικαὶ reponatur παρθενικαῖς, ſententia multo & clarior erit & aptior: neque nomen ἥλικα mutare oportebit. Intelligemus autem παρθενικαῖς de illis virginibus filiabus Boreae, quarum facta fuit in verſibus proxime praecedentibus mentio. Steph.

Ibid. — ἰούλων] Servari non poteſt ἰούλων, ſed in ἰούλου aut ἰούλων mutare neceſſe

Upis & Loxo, & felix aevi Hecaerge,
Filiae Boreae, & mares, qui tum optimi
Juvenum: neque illi retro domum rediere.
Beati autem facti, nec unquam illi inglorii futuri ſunt.
Nam Deliades quidem, cum ſonorus Hymenaeus
Thalamos puellarum terret, aequaevam comam
Virgines; pueri autem primam lanuginis meſſem
Juvenibus primitias ferunt.
Aſterie odorata, te quidem inſulae
Orbe ambiere, & veluti choro circumdedere:
Neque tacitam te, aut ſine ſtrepitu pulcher comis
Heſpe-

ceſſe eſt. pluralem tamen numerum malo: quia veriſimile eſt, quum ἰούλω ſcriptum eſſet omiſſa litera ν, poſtea temere ſubſcriptum fuiſſe ι illi ω, ut fieret dativus. Elegantiſſima certe periphraſi dicit *τὸ πρῶτον θέρος ἰούλων*, id eſt, *primam meſſem lanuginis.* Perſequendo autem illum de virginibus illis filiabus Boreae, & de juvenibus qui eas deduxerunt, ſermonem, ut oſtendat eas nunquam eſſe *ἀκλέας*, mentionem facit cujusdam honoris qui inter alios ipſis habeatur: ſcribens, hoc eſſe apud Deliacas virgines ſolenne, ut quum nuptiarum tempus adveniat, ipſae quidem aequaevam comam illis tribus *παρθενικαῖς* virginibus, at pueri primam lanuginis meſſem juvenibus ſeu adoleſcentibus, qui tres illas virgines deduxerunt, conſecrent, offerendo tanquam primitias. Poſſumus autem fortaſſe *ἥλικα* & primaevam interpretari, quanvis aequaevam proprie ſignificet: quod quum aequaeva ſit, ſimul etiam eſt primaeva. STEPH.

Ibid. *ἰούλω*] Legendum *ἰούλων*, ut recte Stephanus: aliter enim Ἰούλω erit cognomentum Apollinis. A. FABRI.

Ibid. *Παρθενικαὶ —— ἰούλων*] MS. Reg. habet *παρθενικαῖς* & *ἰούλων*. Dativum non audeo recipere, ut placet Cl. Ruhnkenio Ep. Crit. II. p. 35. illius libri auctoritate. Quia poſt eſt *ἠϊθέοισι*, quod de juvenibus maribus accepere, putarunt hic requiri *παρθενικαῖς*. Immo reſpondent *παρθενικαὶ* & *ἄρσενες παῖδες*: eſtque ille nominativus prope neceſſarius. Contra vſ. 299. ex *ἠϊθέοισιν* factum erat in margine libri Ger. *ἠϊθέοιτοι*. Sed *ἰούλων* non dubitavi recipere. Qui deleto jota ſubſcripto *ἰούλω* correxere, Doricam formam alieno loco obtrudere tentarunt. Si tamen neceſſarius putetur dativus virginum, quibus primitiae comarum ſacrentur, nihil impedit, quo minus *ἠϊθέοισιν* commune utriſque, virginibus & maribus, dicamus, ſicut *ἀπαρχόμενοι φορέουσιν*. Nam *ἠΐθεος* commune eſſe, atque etiam de virginibus dici lexica docent. Add. Strunz. ad Rutgerſii Gloſſar. p. 8.

Vſ. 299. *Ἄρσενες*] Scholiaſtes interpretatur *καθαροί*. ita Hym. *εἰς λουτρ. Παλλ.* verſ. 29. *ἄρσεν τε κομίσσατε μοῦνον ἔλαιον.* interpretatur *καθαρὸν, ἄμικτον*. VULCAN.

Ibid. *ἀπαρχόμενοι*] Modus rei hic erat. Ponebantur primitiae iſtae in ſepulcris utrorumque: virginum incluſae fuſo, marium herbis. Herodotus tamen tantum de virginibus tradit.

Vſ. 300. *θυόεσσα*] Male Vulcanius, *divina*: nam eſt *odora ſuffitu, thure plena*. Homer. Hymn. Apoll. vſ. 58.

—— κνίσσῃ δέ τοι ἄσπετος αἰεί.

A. FABRI.

Ibid. *θυόεσσα*] Verti *odorata*, plena ſcilicet odoribus, e multitudine ſacrificiorum. Gulonius: *ſacris plena*: qua ſenſum, bene.

Vſ. 302. *σιωπηλὴν*] Sic correxi e

Ἕσπερος, ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
Οἱ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος,
Ὅν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν·
Αἱ δὲ ποδὶ πλήσσουσι χορήτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.
Δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα
Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον· ἥν ποτε Θησεὺς
Εἵσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει.
Οἳ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες
Πασιφάης, καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,
Πότνια σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
Κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς.

Ἐν-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

305 Ὠλήν] Ὠλὴν γάρ τις Λύκιος εὗρε τὸν ὕμνον τοῦτον.

308 Ἀριήκοον] Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐν Δήλῳ· ὅπερ Θησεὺς ἔκτισε, διὰ τὸ εὐχερῶς τὴν Ἀριάδνην ὀλισθῆσαι εἰς πόθον τοῦ Θησέως, καὶ χειρώσασθαι τὸν Μινώταυρον.

312 Σὸν περὶ βωμὸν] Τοῦτο καὶ Πλάτων ἔφη, ἐν τῷ Φαίδωνι.

MSS. meis pro vulgato σιωπαλὴν, quae eſt forma Dorica, aliena ab Ionica dialecto. Illud eſt etiam H. in Apoll. 12. Nimis patienter talia feruntur in editis. Similiter etiam ſine MSS. correxit Dorismum talem poſt Barneſium Cl Valkenarius in Eurip. Phoeniſſ. vſ. 549. ubi vide, & Kingius ibid. 360. duplicem, alii alibi. σιωπηλὴν refertur ad ſonum canentium, ἄψοφον ad ſtrepitum ſaltantium.

Ibid. — οὔτ' ἄψοφον] Poſt ἄψοφον delenda eſt ſtigme, ut dicatur, ἕσπερος καταβλέπει σε οὔτε σιωπαλὴν οὔτ' ἄψοφον, ἀλλ' ἤδη ἀμφιβόητον ſed poſt ἀμφιβάλοιτο aliud interpunctionis genus ponendum fuerit: quum velut ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς dicantur haec, Οὔτε σιωπαλὴν, &c. Conjunguntur autem accuſativi σιωπαλὴν & ἄψοφον, referendo σιωπαλὴν ad cantica, ἄψοφον autem ad choreas. q. d. nec ſtrepitu choreatum carentem. Non video autem cur σιωπαλὴν (tanquam Dorico more polito α pro η) potius quam σιωπηλὴν, dicere Callimachus debuerit: & quidem hoc loco potius quam in alio, ubi haec ipſa copulat: nimirum hymno in Apollinem, non procul a principio,

> Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν μήτ' ἄψοφον ἴχνος
> Τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος.

qui locus probat etiam quod de ſignificatione illorum adjectivorum dixi. STEPH.

Ibid. οὖλος ἐθείραις Ἕσπερος] Recte Scholiaſtes interpretatur, ὁλόκληρος ταῖς θριξί. Unde etiam jubar Latinis haec ſtella dicitur, quod ſplendor ejus diffundatur in modum jubae leonis, ut ait Feſtus. Graecis etiam

φαε-

Heſperus videt, ſed ſemper perſonantem.
Alii quidem ſuccinunt modos Lycii ſenis,
Quos tibi a Xantho vates adduxit Olen:
Aliae autem ſaltatrices pede percutiunt ſtabile ſolum.
Atque tum etiam coronis gravatur ſacrum ſimulacrum
Veneris antiquae nobile; quod olim Theſeus
Dedicavit cum liberis, cum e Creta ſolviſſet.
Qui cum ſaevum mugitum, ferumque filium effugiſſent
Paſiphaes, & implicatas curvi labyrinthi ſedes,
Diva, tuam circa aram ad citharae cantum
In orbem ſaltarunt, chorumque duxit Theſeus.

Hac

φωσφόρος, Latine lucifer dicitur; Plauto, veſperugo. Hom.

> Ἕσπερος ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

Cat.

> *Heſpere qui coelo luces jucundior ignis.*

VULCAN.

Vſ. 303. Ἕσπερος] Nempe quod ad exortum Hesperi incipiebantur choreae, ut alia ſacra. v. H. in Cer. 7. ἀμφιβόητον male interpres vulgaris *recantatam*: immo *circumſonantem*, ut bene Gulonius, ſcil. ſymphoniis & cantibus.

Vſ. 304. ὑπαείδουσι] *Accinunt ſaltantibus.* De hoc verbo vide Cl. Pierſonum Veriſim. p. 227. Litera α in ὑπαείδω producitur non ſine exemplo alio. Theocrit. Charit. 3. & 4. &c.

Ibid. νόμον] νόμον, id eſt ὕμνον, *canticum.* Sic Theognis,

> —— γίγνονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμος.

ubi manifeſte νόμος eſt ὕμνος, *canticum.* Hunc Theognidis verſum nemo adhuc aſſequutus eſt: legendum enim, ut Pater meus reſtituit, εὐτραπέλοισι νόμος, *c'eſt une chanſon aux railleurs*, *urbanis*, *dicacibus*, γελωτοποιοῖς, Suid. A. FABRI.

Vſ. 306. πλήσσουσι] *alterno terram quatiunt pede.* Horat. A. FABRI.

Vſ. 308. ἀριήκοον] Reprehenditur a Meurſio Scholiaſtes, quod dicit Theſeum aedificaſſe Veneri fanum, quod tam facile Ariadnen in amorem ipſe ſui pertraxiſſet, viciſſetque Minotaurum, cum tantum ſigillum ejus in Delum pertulerit. Vide Meurſii librum de Theſeo cap. 15. TH. GRAEV.

Ibid. ἀριήκοον] Male interpres Latinus vulg. *attente audiens.* Pejus Gulonius: *Ariecoon*, tanquam nomen proprium eſſet. Immo eſt *celebre*, *famoſum*, ut apud Apoll. Rhod. IV. 1707. Heſychius, apud quem vitioſe legitur ἀρίηκος, interpretatur πολυήκοος. Scholiaſtes Apollonii λίαν εὐήκοος.

Vſ. 310. νἷα] MS. Voſſ. οἶδμα. Alterum in marg.

Vſ. 311. σκολιοῦ λαβυρίνθου] MS. Voſſ. σκολιῆς.

Vſ. 313. Κύκλιον ὠρχήσαντο] Hinc in Onomacriti Hymn. in Ven. 21 p 152. κύκλιοι χορείαι, & alibi κύκλιοι χοροί. de quibus choris cycliis diximus etiam ad Xenophontis Memorabilia. Ad locum prolatum h. l. e Luciano v. Cel. Gesneri notam.

Vſ.

Ἔνθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήϊα νηὸς ἐκείνης.
Ἀστερίη πολύβωμε, πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
Ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηῒ θεούσῃ;
Οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται,
Χρειὼ δ' ὅττι τάχιστον ἄγει πλόον· ἀλλὰ τὰ λαίφη
Ὠκέες ἐστείλαντο, καὶ οὐ πάλιν αὖθις ἔβησαν
Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι
Ῥησσόμενον, καὶ πρέμνον ὀδακτάσαι ἁγνὸν ἐλαίης,
Χεῖρας ἀποστρέψαντας. ἃ Δηλιὰς εὕρετο νύμφη
Παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν.

Ἱστίη

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

314 Θεωρίδος ἱερὰ] Τὸ ἑξῆς, θεωρίδος νηός. νῦν τῆς τὰ ἱερὰ φερούσης· κυρίως δὲ θεωρὸς, ὁ τὰ θεοῦ ὡρῶν, ὅ ἐστι φυλάσσων. ἐκ δὲ τούτου ὁ ἱερεύς.

315 Τοπήϊα] Ὅπλα νεὼς παρὰ Λάκωσι· σχοινία, κάλοι.

321 Βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν] Ἐν Δήλῳ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἔθος ἦν τρέχειν καὶ τύπτειν τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος μάστιγι, καὶ ἀποδάκνειν ἐξηγκωνισμένους ἐκ τῆς ἐλαίας.

322 Ῥησσόμενον] Πλησσόμενον.

Ὀδακτάσαι] Δράξασθαι, δακεῖν.

Vſ. 314. Ἔνθεν &c.] De hac conſuetudine Athenienſium praeter dicta Spanhemio v. Interpretes ad marmor Sandvicenſe, ut Corſinum V. C. in appendice ad opus de notis Gr. Diſſ. VI. p. 122. De navi (θεωρίδι) Theſei conſervata, & in illa re ſemper uſurpata, eſt locus lectu dignus Plutarchi in Theſeo p. 10. C.

Vſ. 314. Θεωρίδος] Schol. Θεωρίδος νηός. νῦν τῆς τὰ ἱερὰ φερούσης· κυρίως δὲ θεωρὸς, ὁ τὰ θεοῦ ὡρῶν, ὅ ἐστι φυλάσσων, id eſt *curans*: nam ὤρη apud Veteres vel ὤρα, cum leni, eſt *cura*. Itaque θεωροὶ ii erant qui εἰς θεὸν χρησμοῦ ἕνεκα ἦλθον. A. FABRI.

Vſ. 316. τίς δέ σε ναύτης &c.] Hunc locum in animo habuiſſe Statius Silv. III. I. 106. 107. videtur viro docto in Obſ. Miſc. II. p. 229. Mos non praetervehendi loca illuſtris religionis ſine adoratione numinis, antiquiſſimus eſt, cujus veſtigia ſunt etiam apud Hom. Il. Θ. 238. Vide Interpretes ad Sueton. Aug. c. 93.

Vſ. 318. Οὐχ οὕτω μεγάλοι] Similis locus eſt apud Virgil. lib. 3. Aeneid.

Hic tibi ne qua morae fuerint diſpendia tanti,
Quamvis increpitent ſocii, & vi curſus in altum
Vela vocet, poſſisque ſinus implere ſecundos,

Quin

Hac de cauſa perennia theoridis ſacra Phoebo
Cecropidae mittunt, arma navis illius.
Aſterie, frequens aris, plena religione, quis tandem te nauta,
Mercator maris Aegaei, tranſiit nave veloci?
Non adeo magni illi adſpirant venti,
Vel cum neceſſitas maxime urget curſum: ſed vela
Celeres ſubducunt, nec abeunt
Prius, quam aram tuam circuierint verberibus
Diſciſſi, & truncum ſanctum oleae momorderint,
Manibus in tergum religatis. Quem Delias reperit Nympha
Luſum & riſum Apollini tenero.

O!

Quin adeas vatem, precibusque oracula poſcas.
A. Fabri.

Vſ. 319. 320. —— *ἀλλὰ τὰ λαίφη Ὠκέες ἐϛείλαντο*] Vela ſeu carbaſa contraxerunt, ſeu collegerunt. ut Maro dicit, *Colligere arma jubet.* Steph.

Vſ. 321. *Πρὶν μέγαν ἢ σεῖο βωμὸν ὑπὸ πληγ.*] Vide Heſychium, ubi exponit quid ſit *Δήλε κακὸς βωμός.* Steph.

Ibid. *βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι Ῥησσόμενον*] Beniguiores hi erga ſeipſos erant, qui aram Apollinis flagellabant, quam qui in ſuum ipſorum tergum ſaeviebant. quales fortaſſe erant apud Lacedaemonios *μαϛιγώσεις ἑορταϛικαί* de quibus Euſtathius Ιλ. ϛ quem morem hodie Hiſpani retinent, & eos qui annua flagellatione delicta ſua expiant, *diſciplinantes* vocant. Vulcan.

Ibid. *Πρὶν μέγαν* &c.] Nullus editorum diſtinguit poſt *ἑλίξαι*, ſed hoc verbum omnes cum ſequente conjungunt. Sed eruditiſſimus editor Tibulli, Chr. Gottl. Heynius ad Tib. p. 216. putat, diſtinguendum poſt *ἑλίξαι*. Nam abſurdum eſſe, *ῥησσόμενον*, cum Scholiaſte & Vulcanio, referre ad *βωμὸν*, cum ii, qui circum aram currerent, religatas poſt tergum manus haberent. Quod eſt ſane veriſſimum. Sed nec ad *πρέμνον* referri poteſt. Quid enim *ῥησσόμενον πρέμνον ἁγνὸν ἐλαίης*? Immo evidens eſt, legendum eſſe *ῥησσόμενοι*, ſcil. *ὑπὸ πληγῇσιν*, *diſciſſi verberibus*, ut plane Latini: (In ed. Ald. adſcriptum ad *ῥησσόμενον*: *Sic & Ger. Sed eſt emendandum ῥησσόμενοι*) vel *ῥησσομένους*, quia in ſequenti membro eſt *ἀποϛρέψαντας*: niſi quis hoc in *ἀποϛρέψαντες* mutare malit. MS. Voſſ. vitioſe habet *λισσόμενον*. De re vide Interpretes ad Heſychium in *Δήλε κακὸς βωμός*.

Vſ. 323. *Χεῖρας ἀποϛρέψαντας*] Repono *ἀποϛρέψαντες*. Steph

Ibid. *χεῖρας ἀποϛρέψαντας*] Malo retinere *ἀποϛρέψαντας*, quam reponere *ἀποϛρέψαντες*, ut Henricus Stephanus. ut ſit ſenſus, *οὐκ ἀπέβησαν, πρὶν αὐτοὺς ἀποϛρέψαντας χεῖρας, ὀδακτάσαι*, &c. Vulcan.

Vſ. 324. —— *καὶ Ἀπόλλωνι γελαϛύν*] Non minus *παίγνια* quam *γελαϛὺν* referre oportet ad dativum *Ἀπόλλωνι*. eſt enim trajecta conjunctio, pro *παίγνια καὶ γελαϛὺν Ἀπόλλωνι κουρίζοντι*. Sic trajicitur a Tibullo conjunctio *que* hoc in verſu, *Meſſalam terra dum ſequiturque mari.* Stephan.

Ibid. *γελαϛύν*] Hoc verbum bene ex hoc loco reſtituit Heſychio Cl. Heringa Obſerv. p. 211.

Vſ. 325.

Ἱστίη ὦ νήσων, εὐέστιε, χαῖρε μὲν αὐτὴ,
Χαίροι δ' Ἀπόλλων τε, καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λητώ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

325 Ἱστίη ὦ νήσων] Ἔστι μὲν κυρίως ὁ βωμὸς ὁ ἐν μέσῳ τῷ δόμῳ ἑστώς· ἐπειδὴ οὖν ἡ Δῆλος ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων ἕστηκε, δοκεῖ ὥσπερ ἑστία τις καὶ βωμὸς εἶναι.

Εὐέστιε] Εὔοικε.

V. 325. Ἱστίη] Sive focus, ſive Veſta. Delus eſt in medio inſularum: inde dicitur ἱστίη, vel ἱστίη, quae eſt forma Ionica, unde & Herodot. I. 35. ἐπίστιος pro ἐφέστιος & IV. 35. ἱστιητόριον pro ἑστιατόριον. Sed ipſum ἱστίη eſt IV. 59. de Veſta, at de foco, laribus, aedibus, ibid. 68. De verbo & quantitate mediae, quae eſt communis, v. Vann. Crit. p. 311.

Vſ. 326. —— καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λητώ] Si χαίροι ad Λητὼ referendum pu-

O! Veſta inſularum, pulcherrima ſedes, ſalve tu ipſa,
Salvebit vero & Apollo, & quam peperit Latona.

temus, ſcribendum erit, *καὶ ἣ ἐλοχεύσατο Λητώ.* ut ſalvere jubeatur & Apollo, & mater ejus Latona. Retinendo autem hanc lectionem, ſalvere jubebitur & Apollo, & cum eo Diana, quam peperit Latona. STEPH.

Ibid. *καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λητώ*] Peſſime Vulcanius qui vertit, *Latona puerpera ſalve.* vertendum ad verbum, *Salvo, Phoebe, tuque, o Artemi quam Latona peperit.* A. FABRI.

ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΥΜΝΟΣ.

ὍΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
Ἔξιτε. τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν
Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει·
Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε Πελασγιάδες.

Οὐ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

1 ὍΣΣΑΙ λωτροχόοι] Ἔν τινι ἡμέρᾳ ὡρισμένῃ ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὸ Διομήδους, καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἴναχον, κἀκεῖ ἀπολούειν.

2 Φρυασσομέναν] Ποιὸν ἦχον ἀποτελουσῶν.

4 Σοῦσθέ νυν] Ὁρμᾶτε.

Hoc Poëmatium Dorice ſcriptum eſt, quia tunc Argis erat Callimachus : ideoque cuncta illi gratificari volens ejus dialecto utitur: neque enim perpetuo Aegyptum aut Cyrenen incoluit; nam & in Sicilia vixit.

Quemadmodum autem Romani Cybelen Almone, ita Argivi Palladem ad Inachum abluebant, & hocce Feſtum ante diem celebrabatur, ut & pleraque Dearum ſacra, Theocrit. Idyll. 15.

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα
Στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.

A. Fabri.

Vſ. 2. ἵππων] Deabus ſuus currus erat. Virg.

—— hic illius arma,
Hic currus fuit, ——

& Horat.

Jam galeam Pallas & aegida,
Curruſque & rabiem parat.

A. Fabri.

Ibid. φρυασσομέναν] Γαυριώντων, ac fortaſſe χρεμετιζόντων, hinnientium, quod equorum proprium eſt. Vulcan. Equi bellici fere frementes a poëtis deſcribuntur, quia ſtrepitu armorum & fremitu equorum audientes percelluntur, ut teſtatur Suidas: κλύπου τῶν ὅπλων καὶ φρυμαγμοῦ (lege φριμαγμοῦ) τῶν ἵππων κατακούοντες ἐξεπλήσσοντο. Tales equi Palladis fuere, de quibus hic Callimachus; & in Statio lib. 3. Theb. equi Martis, qui Venerem ita compellat,

—— Soli cui tanta poteſtas
Divorumque hominumque, meis occurrere telis,
Impune &, media quamvis in caede frementes,
Hos aſſiſtere equos.

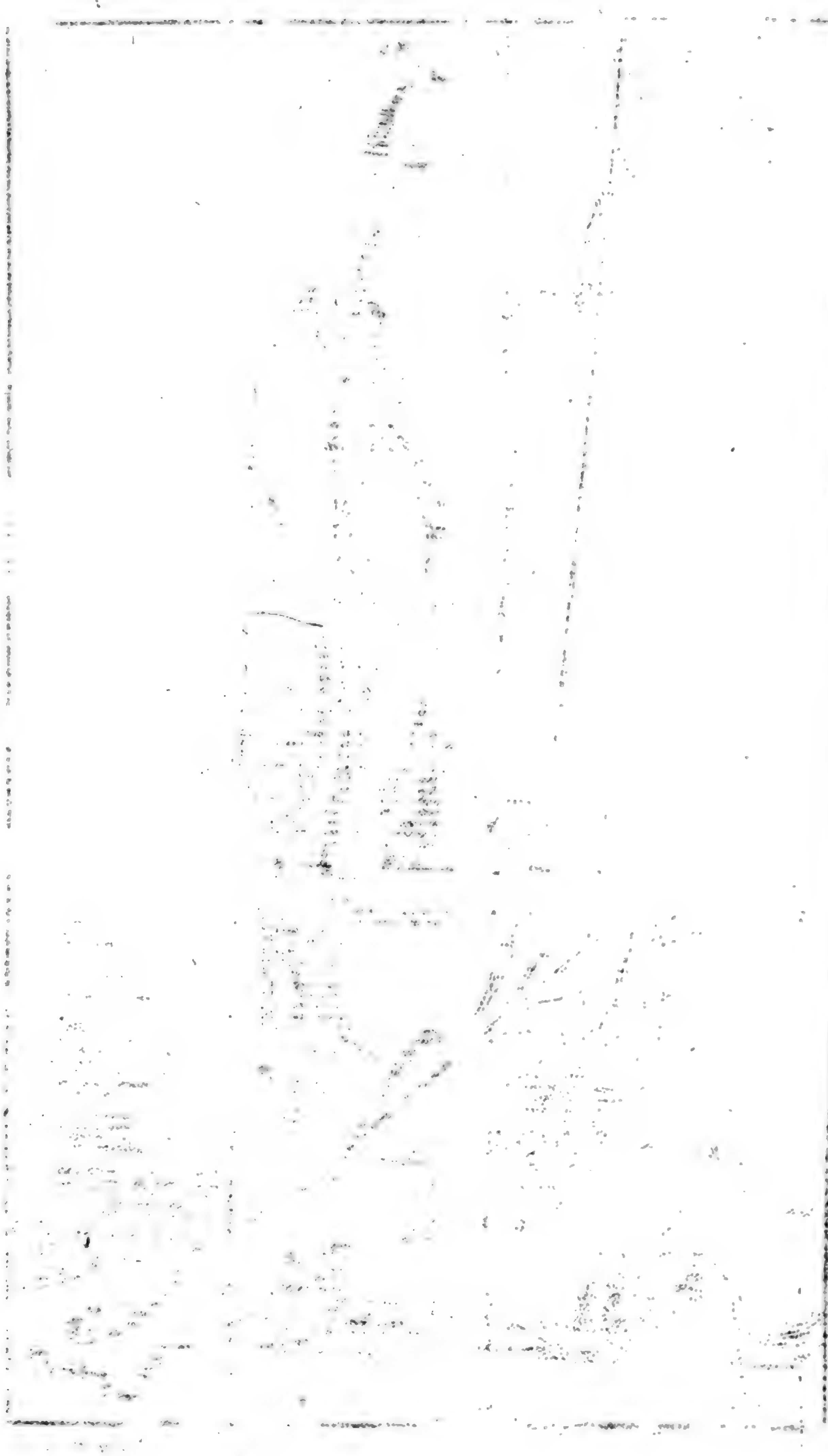
& equus a Neptuno editus, de quo Poëta lib. 1. Georg.

—— Tuque o, cui prima frementem

Fu-

G. Hoet del. I. v. Vianen fec.

Digitized by Google

IN LAVACRUM PALLADIS HYMNUS

QUOTQUOT lotrices eſtis Palladis, exite omnes, 1
Exite; equarum jam hinnitum
Sacrarum audivi, & Dea bene ornata incedit.
Properate quaeſo jam, flavae, properate
Pelasgides.

Nun-

Furit equum tellus, magno percuſſa tridente.

Ita in apparatu belli lib. 7. Aeneid.

Hic galeam tectis trepidus rapit, ille frementes
Ad juga cogit equos.

Plura qui deſiderat exempla, adeat Cl. Bochartum tom. 1. de animalibus S. Scripturae pag. 127. cui haec debentur. TH. GRAEV.

Ibid. φρυασσομέναν] MSS. Ambr. φρυασσομένων. Voſſ. ἔτι φρυασσομένων. Sed illi codices ſaepe Doricam dialectum in vulgarem aut Ionicam mutant. (v. praefat.) Sed etiamſi feminini generis ſunt articulus & attributa ἵππων, tamen intelligendi ſunt equi mares, qualibus Pallas uſa eſt. v. Valer. Flacc. V. 184. Nam Graecos libentius genere feminino uti in hoc verbo, etiam ſine reſpectu ad genus animalis, ut in κύων, notiſſimum eſt. Genere feminino etiam utitur Statius Theb. II. 724. ubi tamen quidam codices genus maſculinum habent. Similis varietas eſt in equis Diomedis. v. Heinſius ad Ovid. Heroid. VIII. 67. Ceterum hunc locum imitatus eſt auctor epigrammatis editi a Dorvillio ad Charit. p. 158. ubi tamen eſt φρυασσομένων.

Vſ. 3. καὶ ἁ θεὸς εὔτυχος ἕρπει] Ponitur εὔτυχος pro εὔτυκτος: aut certe eſt a τύχος, unde & τυχίζω. Videtur autem ſignificari *bene ornata*. STEPHAN

Ibid. εὔτυχος] Fortaſſe legendum ſit εὔτοκος, *bene genita*, ſcilicet e cerebro patris: aut explica εὔτυχος, *bene parata*, *bene compoſita*, *bene ornata*: ita & apud Theocrit Idyll. 24.

Ἀλλὰ γύναι πῦρ μέντοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔσω.

A. FABRI.

Ibid. εὔτυχος] MSS. Ambr. Reg. Voſſ. εὔτυκτος. De verbo εὔτυχος praeter Spanhemium v. Interpretes Heſychii in h. v.

Ibid. ἕρπει] Vox Doribus de inceſſu uſitata. Theocr. I. 105. &c. Marmor. Oxon. 3. Caſaub. ad Athen. p. 64. 417. Reſpicitur tamen hoc quidem in loco etiam ad tarditatem & gravitatem inceſſus, quae Deae convenit. v. Graev. ad Cic. ad Attic. V. 2.

Vſ. 4. Σοῦσθε] Σόεσθε, ὁρμᾶτε. verbum celeritati accommodatum. VULCAN.

Ibid. Σοῦσθέ νυν] Ὁρμᾶτε, a σόω, παρακινῶ. σοῦσο, ἴθι, ὅρμα, ἔρχου, πορεύου. σοῦται. ἔρχεται, πορεύεται. σόομεν, ὁρμῶμεν. Νυν inclinativa particula, quare haec legenda ſunt καθ' ὁμαλισμὸν, ut ſcilicet nec attollatur ſyllaba, nec deprimatur: ſignificat autem δή. Sic apud Theocrit.

Οὐδαμά νυν συνίβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα. A. FABRI.

Ibid.

Οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
Πρὶν κόνιν ἱππειᾶν ἐξελάσαι λαγόνων·
Οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.
Ἀλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
Λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
Ἱδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
Ὦ ἴτ' Ἀχαιιάδες· καὶ μὴ μύρα, μηδ' ἀλαβάστρως,
(Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίων)

Μὴ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

5 Ἀπενίψατο πάχεις] Ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.
8 Γηγενέων] Τῶν γιγάντων.
11 Ἐφοίβασεν] Ἐκάθηρεν.
13 Μηδ' ἀλαβάστρως] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ οἴσατε.
14 Συρίγγων] Τῶν χοινικίδων.

Ibid. Σῶσθέ νυν] Hac ipſa forma uſus eſt verbo Sophocles, auctore Euſtathio T. I. p. 62. 63. T. III. p. 1192. init. quem de hac voce adi. Locus Sophoclis eſt in Ajace 1429. σώσθω, βάτω. Schol. σώσθω, παρακινείσθω. Add. Spanhem. ad h. l. Ed. Polit. ξῶσθε.

Vſ. 5. Οὔ ποκ'] Ed. pr. ὄποκ'. unde Ald. fecit ὄποτ'. quod etiam in MS. Voſſ.

Vſ. 6. λαγόνων] Λαγὼν proprie dicitur lateris cavitas laxior, & exoſſis. Ilia Latini dicunt. παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὀστώδη πλευρὰ, ut vult Euſtathius. MEURS.

Vſ. 7. λύθρῳ πεπαλαγμένα] Proprie. Eſt enim λύθρον cruor pulvere perfuſus. Aſperſa enim Palladis arma recenti Gigantum caede deſcribit, in qua bonam Jovi operam navavit. Horatius,

> *Quid Rhoecus, evulſisque truncis*
> *Enceladus jaculator audax,*
> *Contra ſonantem Palladis aegida*
> *Poſſent ruentes?* VULCAN.

Etymologicum ineditum: Λύθρος ἡ ἀκαθαρσία. κυρίως δὲ τὸ μετὰ κόνιος αἷμα. παρὰ τὸ λύματος καὶ καθάρματος δεῖσθαι TH. GRAEV.

Ibid. δὴ λύθρῳ] MS. Voſſ. νυν λείθρῳ. Forma λύθρῳ πεπαλαγμένος eſt Homerica. v. Il. Z. 268. Λ. 169. quam imitatur Pſeudo-Orph. Argon. 1233.

Vſ. 9. αὐχένας ἵππων] *Equum fumantia ſolvere colla.* Virgilius. A. FABRI.

Vſ. 10. Λυσσαμένα] Nihil eſt neceſſe geminare literam σ, in hac voce. & recte in alio hujus hymni loco non geminatur hac in editione, ſicut in aliis. STEPH.

Ibid. Λυσαμένα] Sic MS. Voſſ. & Polit. quos ſecutus ſum. Nemo ſibilam in hoc verbo duplicavit, nec eſt neceſſe. Sed librarii propter inſcitiam proſodiae centies conſonantes temere vel duplicarunt vel eliſerunt. Λυσσαμένα infra vſ. 70. pariter editiones veteres usque ad Froben. At MSS. mei & ceterae editiones λυσαμένα.

Vſ. 11.

Nunquam Minerva divinos lavit lacertos
 Ante, quam pulverem equinis deterſerit iliis:
Ne tum quidem, cum cruore foedata omnia ferens
 Arma ab impiis rediit gigantibus.
Sed relictis omnibus a jugo colla equorum
 Solvit, & fontibus abluit Oceani
Sudorem ſtillantem, purgavitque craſſum
 Omnem frena mordente ſpumam ab rictu.
O! ite Achaides, neve unguenta, aut alabaſtra
 (Modiolorum audio crepitum axes continentium)
Ne

Vſ. 11. *ῥαθάμιγγας*] *τὴν ἐξ ἵππων κονιορτόν.* Vulcan.

Ibid. *ἐφοίβασεν*] A *φοιβάω*, quod *luſtro*, *purgo*, non autem a *φοιβάζω*, quod plane diverſa ſignificat. Sic Theocrit. XVII. 134.

> *Χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένος Ἶρις.*

A. Fabri

Ibid. *ἐφοίβασεν*] Recte Dacieria reprehendit, qui a *φοιβάζω* ducunt, quod fit in lexicis vulgaribus. Sed non reprehendendi erant propter eam, quam dicit, cauſſam. Neque enim dubitari debet, quin *φοιβάζω* idem ſignificare poſſit quod *φοιβάω* per analogiam linguae. Sed quantitas diverſa ſyllabarum in verbis puris & impuris docet, *ἐφοίβασεν* eſſe a *φοιβάω*. Nam ſi eſſet a *φοιβάζω*, penultima eſſet brevis. Apud Theocritum ſcripſerim *φοιβάσασα*. Verbo *φοιβᾶν* uſus eſt etiam Apollon. Rhod. II. 302. ubi vid. Schol.

Vſ. 12. *χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων*] Epitheti vim explicat Virgilius,

> *Stat ſonipes, & frena ferox ſpumantia mandit.*

Apollon. lib. 4.

> *—— ἀργινόεντα δ' ἐπὶ στομάτεσσι χαλινὰ*
> *Ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παραβλήδην κροτέοντες.*

Nicand. Alexiph. *παραφρίζει δὲ χαλινοῖς* & Calab. 4. *χαλινὰ γενειάσιν ἀφρίζοντες δάπτον.* Plutarchus lib. *περὶ τύχης*: *ἕνα μέν τοι φασὶν ἵππον ζωγραφοῦντα τοῖς μὲν ἄλλοις κατορθοῦν εἴδεσι καὶ χρώμασι, τοῦ δὲ ἀφροῦ τὴν παρὰ τῷ χαλινῷ κοπτομένην χαυνότητα καὶ συνεκπίπτουσαν τῷ ἄσθματι μὴ ἀρεστὴν ἐπ' αὐτῷ γράφοντα, πολλάκις γοῦν ἐξαλείφειν, τέλος δὲ ὑπ' ὀργῆς προσβαλεῖν τῷ πίνακι τὸν σπόγγον ὥσπερ εἶχε τῶν φαρμάκων ἀνάπλεων. τὸν δὲ προσπεσόντα θαυμαστῶς ἐναπομάξαι καὶ ποιῆσαι τὸ δέον. τοῦτο ἐντεχνον τύχης μόνον ἔργον ἱστορεῖται.* Ex quo conſtat, pictores ſpumam circa frenum, tanquam generoſi equi ſpecimen, arte & fortuna imitari ac repraeſentare ſolitos. quod ipſum Callimachus per ſpumantes Palladis equos ob oculos ponit. Vulcan.

Vſ. 13. *ἀλαβάστρως*] Ἀλάβαστρον & ἀλάβαστρος vaſculum lapideum vel vitreum, in quo unguenta conduntur, *μυροθήκη*. Vulcan.

Ibid. *ἀλαβάστρως*] *unguenta in ſacris.* Theocrit. in Adonidis feſto.

> *Παρ' δ' ἁπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις*
> *Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσε' ἀλάβαστρα.*

nam & dicitur ἀλάβαστρος & ἀλάβαστρον. A. Fabri.

Vſ. 14. *Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίων*] Vide quae ſupra annotata ſunt hymn. in Apollinem verſ. 3. Vulcan.

Ibid. *Συρίγγων*] *χοινικίδων*, *modiolorum.* Theocrit.

> *—— καὶ περὶ νύσσαν*
> *Ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι.*

A. Fabri.

Ibid. *Συρίγγων ἀΐω*] Hoc per enthuſiaſmum dicitur, cui ſimilis eſt apud Aeſchylum S. c. Theb. 211. Muſaeum 5. Claudianum R. P. 7. &c.

Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτριν. ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
Οὐδ' ὄκα τὰν Ἴδαν Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, οὐδὲ Σιμοῦντος
Ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν·
Ἁ δὲ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
Οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοὶ Λακεδαιμόνιοι

Ἀστέ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

15 Ἀλαβάστρως] Τὰς μυροθήκας.
24 Παρ' Εὐρώτᾳ] Ποταμὸς Λακεδαιμονίας.
Τοὶ Λακεδαιμόνιοι] Οἱ Διόσκουροι.

&c. Politianus, ὑπαξόνιοι, quod eſt magis poëticum; ſed vulgatum praefero.

Vſ. 17. κάτοπτριν] MS. Voſſ. κάτοπτρον, ut ſcribi voluit Spanhem.

Ibid. ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας] Semper illa pulcra, ſcilicet ſua ſponte, quippe Dea. Pars pulcritudinis ponitur pro univerſa. Et erat haec periphraſis apta hoc loco, & nota Minervae epitheta, εὐῶπις, γλαυκῶπις &c. De hac periphraſi pulcritudinis per ὄμμα agit bene Stanlejus ad Aeſchyl. Perſ. 428. p 768. a. ubi hunc locum non praetermiſit. Add. Cl. Valkenar. ad Euripid. Phoeniſſ. p. 152. 153. Sed quod Stanlejus ridet interpretes vertentes: *ſemper oculus ejus pulcer:* in eo mitius ſentiam. Quidni enim Latinis quoque liceat pulcritudinem Minervae aut cujuscumque per oculum περιφράζειν. Virgil. Aen. 1. 591. de Aenea: mater *laetos oculis afflarat honores.*

Vſ. 18. ὄκα τὰν Ἴδαν —— ἔριν] Rich. Bentlejus egregie & veriſſime corrigit τὰν Ἴδᾳ ἔριν, & exemplis illuſtrat. Probat Cel. Hemſterhuſius ad Luciani T. 1. p. 252. Sic Eurip. Androm. 437. 438. Ἦ ταῦτ' ἐν ὑμῖν τοῖς παρ' Εὐρώτᾳ σοφά; Καὶ τοῖς γε Τροίᾳ; *& Trojanis.* cf. 462. Politianus edidit porro ἐδίκασσεν.

Vſ. 19. ἐς ὀρείχαλκον] Orichalcum eſt aeris genus, quod flavum & auro concolor ars reddebat, admixta cadmia. Non enim fuit naturale, ſed artificiale. Hinc optime illam doctorum concertationem, non eſſe, aut eſſe, aut fuiſſe, nec amplius eſſe contendentium, explicavit magnus ille Salmaſius in exercitationibus de homonymis hyles iatricae cap. cxxii. Antiquiſſimis Graecorum & Romanorum temporibus, uti hic conſtat ex Callimacho, cum nondum luxu deperditi eſſent, laudatiſſima ſpeculorum materia erat orichalcum; poſtea vero argentea facta ſunt ſpecula creſcente luxu populorum. Plin. lib. xxxii. c. 9. *Ut omnia de ſpeculis agantur hoc loco, optima*

Ne unguenta Palladi, neve alabaſtra
(Non enim Minerva mixta unguenta amat)
Ferte, neve ſpeculum. Semper pulchra lumina illius.
Nec quando in Ida Phryx judicavit litem,
Vel orichalcum magna Dea, vel Simoentis
Inſpexit vortices pellucidos:
Nec Juno. Venus autem nitidum aes capiens,
Saepe eandem bis aliter diſpoſuit comam.
Ipſa autem bis ſexaginta emenſa diaulos,
Sicut ad Eurotam Lacedaemonia

Side

tima apud majores fuerant Brunduſina, ſtanno & aere miſtis. Praelata ſunt argentea. Primus fecit Praxiteles Magni Pompeji aetate. TH. GRAEV.

Vſ. 19. 20. οὐδὲ Σιμοῦντος Ἔβλεψεν] Reddit enim etiam aqua & repraeſentat intuentis formam, inſtar ſpeculi. Theocritus,

Ἠ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἦν δὲ γαλάνα.

Virgil.

Nuper me in littore vidi,
Cum placidum ventis ſtaret mare.

VULCAN.

Ibid. οὐδὲ Σιμοῦντος Ἔβλεψεν δίναν] Apud veteres, paſtores & dii agreſtes ſaepiſſime introducuntur in fluminibus ſe, ſpeculorum vice, contemplari. Ovid. Metamorph. 13.

Certe ego me novi, liquidaeque in imagine vidi
Nuper aquae, placuitque mihi mea forma videnti.

Nemeſianus Eclog. 11.

Quin etiam fontis ſpeculo me mane notavi.

Duo autem apud veteres ſpeculorum erant genera, quae *Uda* & *Suda* vocat Apulejus in Apologia: quae utraque hic complectitur Callimachus. MEURS.

Vſ. 20. διαφαινομέναν] Ambr. Voſſ. Polit. διαφαινομένην. Mox Ed. Ald. Ἔβλαψεν, vitioſe.

Vſ. 21. Οὐδ' Ἥρη &c.] In toto h. l. de Minervae uſitato more lavandi, ungendi & pectendi comas habuit ante oculos locum Homeri de Junone, quod etiam mentio Junonis arguit, Iliad. Ξ. 170 — 177.

Ibid. χαλκὸν] Ex aere ſpecula fiebant, ut & hodie, item ex argento: Plaut. in Moſtella:

Ut ſpeculum tenuiſti, metuo ne oleant argentum
Manus.

A. FABRI.

Vſ. 22 Πολλάκι &c.] Imitatur Tibullus I. 9. 10. *Saepeque mutatas diſpoſuiſſe comas.* ut vidit vir doctus in Obſ. Miſc. V. p. 262. MS. Voſſ. τὰν αὐτάς.

Vſ. 23. διαύλως] δίαυλος *duplex ſtadium*, eundo ſcilicet & redeundo. Sunt autem certaminum genera octo: ϛάδιον, *centum & viginti quinque paſſuum;* δίαυλος *duplex ſtadium, ducentorum quinquaginta paſſuum.* Δόλιχος, *ſtadia duodecim*, vel, ut vult Suidas, *viginti quatuor.* Ὁπλίτης, ὁπλιτόδρομος, *eorum qui armati curſu certabant.* Πυγμὴ, παγκράτιον, quod ſuperiora complectitur, ut alicubi docet Plato. Πάλη, καὶ ἅλμα. Vulgo tamen ad quinque referuntur, quae in unum verſum conjecit Simonides,

Ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

id autem continebat quinquertium ſeu Pentathlon. A. FABRI.

Ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα
Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς.
Ὦ κῶραι, τὸ δ᾽ ἔρευθος ἀνέδραμε, πρώϊον οἵαν
Ἢ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροιάν.
Τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τι κομίσατε μῶνον ἔλαιον,
Ὧι Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλέης·
Οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
Πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
Ἔξιθ᾽ Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν.
Ὦ Ἀθάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπίς,
Ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιότερον

Εὐ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

25 Ἐμπεράμως] Ἐμπείρως.
Λιτὰ λαβοῖσα] Ἀσκεύαστα, ἄμικτα.
29 Ἄρσεν τε] Ἤτοι καθαρὸν, ἄμικτον.
33 Ἴλα] Ἡ τῶν νυμφῶν φρατρία καὶ ἄθροισις.
34 Ἀκεστοριδᾶν] Ἀκεστορίδαι, φυλὴ ἐπίσημος ἐν Ἄργει.

Vſ. 25. Ἀστέρες] *Sic fratres Helenae, lucida ſidera.* Horat. A. Fabri.

Ibid. ἐμπεράμως] ἐμπείρως, Schol. Heſychius, ἐμπέραμον, ἔμπειρον. explicarem *ſuo more*, vel *celeriter*, *alacriter*. A. Fabri.

Ibid. λιτὰ] *ſimplicia* tantum. Sic Horat.

Simplici myrto nihil allabores.

& bene Scholiaſtes exponit ἄμικτα. A. Fabri.

Ibid. λαβοῖσα] Ger. & editt. Ald. Vaſc. Froben. Benenat. βαλοῖσα.

Vſ. 26. Χρίματα] Draco Stratoniceus profert hunc locum ita, ut χρίσματα in ſuo libro habuiſſe videatur. Liber Ger. in margine habuit τὰν ἰδίαν. An fuit in libro vetere, τᾶν ἰδιᾶν ἔκγονα φυταλιᾶν?

Ibid. τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς] Φυταλιὰ, ut ait Euſtathius, eſt terra plantas ſeu ſtirpes ferens. Homerus conjungit cum ἄρουρα. Dicitur autem φυταλιὰ quoque pars poſtrema hiemis, quod eo tempore inſitiones potiſſimum fiant. Veteres enim hiemem in tres partes dividebant, ac primam σποριτὸν, ſecundam χειμῶνα, tertiam φυταλιὰν appellabant. Hoc autem loco eſt circumſcriptio oleae, quae Minervae eſt ſacra, ut teſtis eſt Plinius lib. 12. Th. Graev.

Vſ. 27. — ἀνέδραμε πρώϊον] Politianus πρώϊον jungit cum ſequentibus. id eſt, ad ſequentia refert. Ita enim hunc locum vertit,

O puerae, emicuit rubor illico, matutina
Quem roſa, quem grano Punica mala ferunt.

Ac malim certe eum hac in re ſequi, quam πρώϊον cum ἔρευθος jungere: ut interpunctio quae eſt poſt πρώϊον, ponatur poſt ἀνέδραμε. Steph.

Ibid.

Sidera, apte intrivit purum
  Oleum, ſua natum ab arbore.
O puellae, at rubor ei ſuffuſus eſt, matutina qualem
  Aut roſa, aut punici mali granum habet colorem.
Igitur & nunc maſculum modo ferte oleum,
  Quo Caſtor & quo ungitur Hercules.
Ferte etiam pectinem aureum, ut comam
  Depectat, nitidumque detergat cincinnum.
Exi Minerva: adeſt tibi grata turba,
  Virgines, magnorum filiae Aceſtoridarum.
O! Minerva, fertur etiam Diomedis clypeus,
  De more Argivorum antiquo,

Quem

Ibid. *πρώϊον*] Miror peritiſſimum & omni laude majorem Politianum *τὸ πρώϊον* ad *ῥόδον* retuliſſe, cum ad *ἔρευθος* referendum ſit. Deſcribit enim ortum diei, quia ſcilicet circa crepuſculum matutinum haec ſacra fiebant, ut & Adonia, quod ſupra praefata ſum. Dicit igitur, O Puellae, matutinus rubor coelum occupat, *τῷ καὶ νῦν*. Quapropter illi nunc, antequam ſcilicet tempus matutinum abeat, ferte oleum quo mares unguntur. A. FABRI.

Ibid. *ἀνέδραμε, πρώϊον οἷαν*] Sic interpungit MS. Reg. Sic habuit & vertit Politianus: quamquam in Graecis Politiani, ut apud Aſcenſium edita ſunt, interpungitur, ut in vulgatis, poſt *πρώϊον*. Miror Dacieriam, Spanhemium, & Arnaldum Animadv. p. 76. vulgatam interpunctionem defendere. Ἔρευθος πρώϊον ſenſum nullum commodum habet. Nam ſi ad auroram referas, ut facit Spanhemius, articulus *τὸ* abeſſe debet, *ἀνέδραμε αὐτῇ ἔρευθος πρώϊον*: nec ἔρευθος πρώϊον, *matutinus rubor*, ſimpliciter pro aurora dici poteſt, ſed ἔρευθος ἠρατοῦ: at *ῥόδον πρώϊον*, *matutina roſa*, optime dicitur, recentis & vigentis coloris, nondum a ſole fracti. Pro *χροΐαν* MSS. Ambr. Voſſ. Edd. vett. *χροιὴν*, item Polit. & ante edd. *οἵην*, MS. Voſſ. *οἷον*. Mox pro *μοῦνον* Doriſmus deſiderat *μῶνον*.

Vſ. 29. —*ἄρσεν τε κομίσσατε μοῦνον ἔλαιον*] Non video cur interpres *ἄρσεν* expoſuerit *καθαρὸν* & *ἄμικτον*. quum manifeſtum ſit *ἄρσεν* (id eſt maſculum) vocari quod virile eſt, & *mares animos* (ut loquutus eſt Horatius) decet: quum contra unguenta eos omnino dedeceant. Verum *καθαρὸν* & *ἄμικτον* quum dixit ſcholiaſtes, ad ſignificationem vocis *ἄρσεν* non reſpexit, ſed fortaſſe intellexit, id quod *ἄρσεν* vocatur, debere eſſe *καθαρὸν* & *ἄμικτον*, id eſt, cui nihil unguenti eſſet admixtum. STEPH.

Vſ. 31. *χαίταν*] MSS. Ambr. Voſſ. *χαίτης*, tanquam a praepoſitione *ἀπὸ* regeretur. Vitioſe. Mox vſ. 33. pro *ἴλα* Voſſ. *ἕδρα*.

Vſ. 32. *σμασαμένα*] *σμάω*, id eſt *σμήχω*, *ῥύπτω*, *καθαίρω*, *purgo*, *expurgo*. A. FABRI.

Vſ. 33. *ἴλα*] *turma*, *coetus puellarum*, Schol. unde *ἰλαδὸν*, *turmatim*. A. FABRI.

Ibid. *ἴλα*] Ἴλη eſt proprie vocabulum militare, & ſignificat turmam equitum ſexaginta quatuor. Interdum vero accipitur pro qualibet turba. TH. GRAEV.

Vſ. 36. Ὡς ἔθος Ἀργείων] Sic ſcripti & editi. Sed vir doctus in margine Aldinae notat in libro Ger. eandem quidem lectionem, ſed correctam in Ἀργείως fuiſſe: quod mihi valde arridet. Eumedes olim hunc ritum docuit Argivos. Ed. Ald. vitioſe *παλλιότερον*.

Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεὶν κεχαρισμένος ἱρεύς·
Ὅς ποτε βωλευτὸν γνοὺς ἐπί οἱ θάνατον
Δᾶμον ἑτοιμάζοντα, φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
Ὤιχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο·
Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
Ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὔνομα Παλλατίδες.
Ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
Ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ.
Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἄργος
Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μὴ δ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.
Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ 'ς Φυσάδειαν,
Ἢ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.
Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
Ἥξει φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
Τᾀθάνᾳ τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγὲ,
Φράζεο, μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
Ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
Τὦργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
Πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι
Ταῖς δ' ἐρέω. μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἑτέρων.

Παι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

37 Εὐμήδης ἐδίδαξε] Ποτὲ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐλθόντων κατὰ τῶν Ὀρεστιαδῶν, Εὐμήδης ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς ὑπενοήθη ὑπὸ τῶν Ἀργείων ὡς βουλόμενος προδοῦναι τὸ παλλάδιον τοῖς Ἡρακλείδαις. Φοβηθεὶς οὖν ὁ Εὐμήδης ἔλαβε τὸ παλλάδιον, καὶ παρεγένετο εἰς ὄρος τὸ καλούμενον Ἴφειον.

41 Κρεῖον δ' εἰς ὄρος] Ὄρος Ἄργους.

Ἀπορρώγεσσιν] Ἐν πέτραις ἐρρηγμέναις.

42 Οὔνομα Παλλατίδες] Οὕτω γὰρ καλοῦνται ἀπὸ τῆς Παλλάδος.

47 Ἢ 'ς Φυσάδειαν] Φυσάδεια καὶ Ἀμυμώνη, θυγατέρες Δαναοῦ. ὅθεν τὴν ὀνομασίαν ἔσχον αἱ κρῆναι.

Vſ. 37. κεχαρισμένος] Non video quid in mentem venerit Politiano, qui vertit *meditans tibi grata*, cum vertendum ſit *tibi gratiſſimus*, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ centies apud Homerum. A. Fabri.

Vſ. 40. Κρεῖον δ' εἰς ὄρος] Κρεῖος Argiae mons: & error eſt apud Scho-

Quem Eumedes inſtituit, gratus tibi ſacerdos:
Qui olim decretam ſibi cum cognoſſet mortem
Populum parare, fuga ſacrum tuum ſimulacrum
Abiit ferens, inque Creum montem commigravit,
Creum montem: teque, Diva, abruptis collocavit
In ſaxis, queis nunc nomen eſt Pallatidum.
Exi Minerva, urbium vaſtatrix, auro galeata,
Equorum & ſcutorum gaudens ſtrepitu.
Hodie aquariae ne haurite flumine: hodie Argos
Bibit e fontibus, non e fluminibus.
Hodie, ſervae, urnas aut in Phyſadeam
Aut in Amymonem ferte Danai filiam.
Etenim auro & floribus miſcens aquas
Veniet paſcuis Inachus a montibus,
Minervaeque pulcrum vehet lavacrum. Sed, Pelasge,
Vide, ne vel nolens reginam adſpicias.
Quicunque viderit nudam Pallada, arcis praeſidem,
Argos videbit hacce die poſtremum.
Diva Minerva, tu quidem exi; interea ego aliquid
Hiſce dicam. Nec meus hic ſermo eſt, ſed aliorum.
Vir-

Schollaſtem, ut opinor, ubi legitur, παρεγένετο εἰς ὄρος τὸ καλούμενον ἴρειον. Repone Κρεῖον. A. FABRI.

Vſ. 41. Κρεῖον ὄρος] Poſtea Παλλατίδες πέτραι dici coeperunt, nimirum ἀπὸ τῆς Παλλάδος. Meminit etiam Euripides in Hippolyto. TH. GRAEV.

Vſ. 45. μὴ βάπτετε] Intellige κάλπιδας εἰς Ἴναχον.

Vſ. 47. Φυσάδειαν] Nullam hujus mentionem fieri, ait Spanhemius, inter Danai filias. Sed nec Callimachi verba innuunt nomen hujus fontis ductum de filia Danai. Ipſum nomen Φυσαδείας in fragmento Euphorionis, apud Steph. Byz. in Ἄσζωτος, deprehendit acumen Cel. Ruhnkenii, in quo eſt καλὰ νάκτα φυγάδεια, pro quo haud dubie legendum Φυσάδεια. Polit. ἐς pro ἢ ἐς.

Vſ. 49. χρυσῷ] Quia forte ſtipem ea die in fluvium projiciebant Argivi. A. FAB. Vix veriſimile hoc eſt, ſed potius credendum arenam habuiſſe Amymonen, cui non nihil auri fuerit admixtum, qualis ballux in plerisque omnibus invenitur fluviis, in aliis majore copia, ut olim in Pactolo, Tago, hodie in Africae regionibus, praecipue in illa, quae Guinea dicitur, & ora aurifera, in aliis minore. TH. GRAEV.

Vſ. 50. φορβαίων ὀρέων] *e montibus pabulo laetis, paſcuis abundantibus.* A. FABRI.

Vſ. 52. μὲ οὐκ ἐθέλων] Arnaldus mavult ſcribi μὴ οὐκ, & per ſynizeſin in unam ſyllabam contrahi, ut apud Homerum ἢ οὐχ, & alia, ne longa vocalis elidatur. Sed eliſionis ejus exempla jam ſupra vidimus.

Vſ. 53. τὰν πολιοῦχον] v. dicta ad H. in Jov. 82.

Vſ. 54. ἐσόψεται πανυστάτιον] *poſtremum videbit.* Terent. in Andria,

Nunc poſtremum me vides.

A. FABRI.

 Vſ. 57.

Παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔν ποκα Θήβαις
Πουλύ τι καὶ περὶ δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν,
Ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὔποκα χωρὶς ἔγεντο·
Ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων,
Ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
Ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
Ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῳ·
Πολλάκις ἁ δαίμων μιν ἑῶ ἐπεβάσατο δίφρω,
Οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν, οὐδὲ χοροστασίαι
Ἁδεῖαι τελέθεσκον, ὅθ' οὐχ ἁγεῖτο Χαρικλώ.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
Καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον εὖσαν ἑταίραν.
Δή ποτε γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας,
Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεοίσᾳ
Λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ. Ἀμ-

57 Νύμφαν μίαν] Τὴν Χαρικλὼ, μητέρα τοῦ Τειρεσίου.
60 Ἐπὶ Θεσπιέων] Θέσπεια, Κορώνεια, Ἁλίαρτος, πόλεις Βοιωτίας.
71 Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ] Οὕτω καλεῖται Ἵππου κρήνη ἐν Ἑλικῶνι.

Vſ. 57. ἔν ποκα Θήβαις] Cel. Valkenarius ad Eurip. Phoeniſſ. p. 111. rectiſſime corrigit ἔκ ποκα Θηβᾶν, vel, quod malim, Θήβας. ἐκ a Politiano editum ait, ſed in meo (Aſcenſiano) exemplo eſt ἐν.

Vſ. 58. τᾶν ἑταρᾶν] Sic Polit. e MS. edidit: quod vulgato ἑτερᾶν merito praetuli, placetque ſic etiam eidem Cel. Valkenario l. c. ἑτερᾶν peperit clauſula vſ. 56. Adde Spanhemium. MS. Voſſ. ἑταιρᾶν.

Vſ. 60. εὖτ'] Fruſtra tentat Ill. Spanhemius σεῦτ' pro ἐσσεύετο. Neceſſario requiritur particula, quae ſignificet *quando*, *cum*, *quoties*.

Vſ. 61 ſqq. Haec duo diſticha permutata puto. Repetitio ἢ 'πὶ Κορωνείας in ordine recepto eſt inepta: ſed ſi poſterius diſtichon praeponitur, poſt parentheſin ἵνα — Κουραλίῳ, apta eſt.

Vſ. 62. Ἵππως] Sic reſcripſi contra libros, quia ſemper ita in hoc hymno Callimachus accuſativos format, nec euphoniae cauſſa potuit vulgarem terminationem ſervaſſe. Etſi enim ter τὸ ω concurrit: tamen id offendere poëtam non potuit, quem non offenderant quinque α in duobus verbis vſ. 69. Ceterum hic verſus ab Vaticanis abeſt.

Vſ. 63. τεθυωμένον ἄλσος] Simile Theocrit. Id. XVII. 123. θυώδης ναός. De verbo v. Barneſ. ad Homer. H. in Apoll. 184.

Vſ. 66. χοροστασίαι] Proprie; nam ἱστάναι, στήσασθαι χορὸς dicitur. Theocrit. in Helenae Epithalamio:

Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχουσαι
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο. A. Fabri.

Vſ. 67. τελέθεσκον] Nota, hic paſſive ſumitur. τέλω, τελέθω, τελεθέσκω. A. Fabri.

Ibid.

Virgines, Minerva nympham unam olim Thebis
  Vehementer & praeter ceteras amavit,
Matrem Tireſiae, nec unquam ſine illa fuit.
  Sed et, cum priſcos ad Theſpienſes,
Aut ad Coroneam, aut ad Haliartum ageret
  Equos, Boeotorum peragrans culta,
Aut ad Coroneam, ubi illi odorifer lucus,
  Et arae ad flumen ſitae Curalium,
Saepe Dea ipſam ſuo ſuſtulit curru:
  Nec conventus nympharum, aut choreae
Suaves erant, ubi non prima eſſet Chariclo.
  Enimvero & hanc multae manebant lacrimae,
Quamvis Minervae gratam ſodalem.
  Etenim aliquando, peplorum ſolutis fibulis,
In Heliconia Hippocrene, pulcre fluente,
  Lavabantur, & meridiana montem tenebat quies:
Am-

Ibid. ἔθ' ἔχ] Sic MS. Ambr. 2. Edd. Vett. Polit. quod reſtitui pro ἔτ'.

Vſ. 68. Ἀλλ' ἔτι] Sic explica, *ſed ſic tamen multae illam expectabant lacrymae.* A. Fabri.

Vſ. 69. ἔσσαν] Ambr. 1. ἔσσαν. Ambr. 2. & Voſſ. ἦσαν.

Vſ. 70. λυσαμένα πέρόνας] Niſi λυσαμένα eſſet in duali, ſcribendum fuiſſet λυσάμεναι. Stephan. Politiani ſane codex λυσαμέναι habet, quae lectio non diſplicet. Th. Graev. v. ad vſ. 10. λυσαμένα in duali numero accipiendum. In Aſcenſiano exemplo Politiani non eſt λυσαμέναι.

Vſ. 71. Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ] Ut hic Ἵππȣ κρήνην Callimachus, ita fontem caballinum dixit Perſius,

Nec fonte labra prolui caballino.

Credebant autem veteres, qui ex fonte hoc bibiſſent, eos ſtatim poëtas fieri. Meurs.

Vſ. 72. Λῶντο] Legendum eſt λῶντο, nam in ſuperiori verſu eſt λυσαμένα πέρόνας, niſi λυσαμένα ſit in duali; nam tunc λῶντο retinendum, quod pro ἐλȣ́οντο, λȣ́οντο, λῶντο. A. Fabri.

Ibid. μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία] Ἡσυχία & tranquillitatem & ſolitudinem ſignificat. quod nimirum ſolitudinem comitetur tranquillitas. Politianus eleganter utrumque complexus eſt: *Utque die vacuus mons tacet in medio.* Nam *vacuus* idem eſt quod ἔρημος. Pind. ἐρήμȣ δι' αἰθέρος. quod Latini, *vacuum per inane* Vulcan.

Ibid, μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία] *De ſilentio meridiei.* Theocrit. Idyll. 1.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, ȣ̓ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν, τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες, ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται.

& Horat. Od. 29. lib. 3.

Jam paſtor umbras cum grege languido
Rivumque feſſus quaerit, & horridi
Dumeta Sylvani: caretque
Ripa vagis taciturna ventis.

Ita Plinius alicubi meridiem omnino conticeſcere dicit. A. Fabri.

Ibid. μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία] Attribuerunt veteres meridiei quietem, quia ſomnum tum capere deos arbitrabantur. Unde paſtor ille apud Theocritum negat ſibi licere fiſtula canere, quia meridies eſſet, & Pan deus ſuus dormiret,

Ἀμφότεραι λώοντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὧραι·
 Πολλὰ δ' ἀσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρος.
Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἅμα κυσίν, ἄρτι γένεια
 Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,
 Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιδες.
Τὸν δὲ χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα,
 Τίς σε, τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
Ὦ Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
 Ἁ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλεν.
Ἑστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι
 Γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμηχανία.

Ἁ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

76 Περκάζων] Μελαινόμενος ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν τριχῶν.
81 Ὦ Εὐηρείδα] Εὐήρους υἱὸς ὁ Τειρεσίας.

Ea ipſa de cauſſa meridie templum intrare nefas credebant, ne ſomnum deorum tunc perturbarent. Imo propterea Pythagorici & ſapientes apud Aegyptios, ne quis januam aut portam templorum praeteriens loqueretur, vetabant. Tum enim ſilentio colendum eſſe Deum, qui principii rerum omnium auctor eſt. Qua de re elegans eſt locus apud Porphyrium in libro de nympharum antro. Hinc & intelligendus Elias lib. III. Regum cap. 18. *Cum eſſet jam meridies, illudebat illis Elias dicens, Clamate voce majore: Deus enim eſt & forſitan loquitur, aut in diverſorio eſt, aut in itinere, aut certe dormit, ut excitetur.* Forte reſpiciunt ad hanc ſuperſtitionem interpretes Graeci & Latini, qui in hymno Davidis XCI. 6. ajunt hominem pium, qui ſpem ſuam in Deum collocat, ſibi non metuere *ἀπὸ δαιμονίου μεσημβρινοῦ, a daemone meridiano.* TH. GRAEV.

Vſ. 73. Ἀμφότεραι λώοντο] Vide quam differant hominum ſenſus. P. Cunaeus ad Nonnum p. 115. διλογίαν docens in exili genere occurrere ſaepe & laudari, ſubjicit: *Quin Callimachi quoque ſingulare quoddam artificium apparuit in iſta tautologia Ἴσπω &c. Nihil felicius eſt, nihil quod magis admiremur. Et tamen hoc ipſum in alio quodam charactere culpandum eſſet, nec defendi a quoquam poſſet.* At contra Ruhnkenius V. C. Ep. Crit. II. p. 36. alterum pro manifeſte ſpurio rejicit, auctorem hujus ſententiae laudans etiam Cel. Hemſterhuſium. Utra te, lector, criſis magis delectat? Ego poſteriorem praetulerim: praeſertim cum τὸ τῆνο frigeat, & ſapiat juvenem ſcholaſticum, verſus explentem inanibus verbis. Nec correctiones R. Bentleji τυνικάδ' εἶχεν & Fabri incommodo medentur. Itaque nec illud credo, ex alio poëta adſcriptum hoc diſtichon in textum veniſſe, ſed ad ſimilitudinem Callimachi factum adſcripſiſſe quem puto. Ceterum ed. Flor. habet ἀμφότεραι ἐλέωντο, unde Ald. ἀμφ. λόωντο. Hinc factum poſt λώοντο in ed. Benenati. Pro εἶχ' edit. Ald. vitioſe ἔχ'.

Vſ. 74. τῆνο κατεῖχεν ὄρος] Amantilli-

Ambae lavabantur, meridianaeque erant horae,
  Altumque montem illum obtinebat ſilentium:
Tireſias autem ſolus adhuc cum canibus, jam genis
  Nigreſcens, ſacro vagabatur in loco.
Cum autem praeter modum ſitiret, ad rivum fontis venit,
  Miſer, invitusque vidit, quae nefas erat videre.
Hunc vero, quamvis irata, tamen allocuta eſt Minerva:
  Quis te, non ablaturum hinc lumina,
O! Euerida, infelicem duxit viam Deus?
  Illa quidem dixit, pueri autem lumina nox operuit,
Conſtititque mutus: devinxerat enim pavor
  Genua, & vocem incluſerat conſilii inopia.

Nym-

tiſſimo patri meo inclinabat animus ut legeret *τετάκις εἶχεν ὄρος*; quid enim *τῆνο*, cum de illo non alibi loquutus ſit? Scio fore qui dicant non eſſe cur recepta lectio tentetur, cum praecipue nulla in *τῆνο* ſint veſtigia quibus ad *τετάκις* perveniatur. Ego vero certa ſum *τετάκις* in *τῆνο κατ* facillime depravari potuiſſe, & leviſſima immutatione. A. Fabri.

Vſ. 75. *μοῦνος*] Correxi *μῶνος*. Mox *ποτίρροον* MSS. Ambr.

Vſ. 76. *Περκάζων*] Proprie de uva quae maturitate nigreſcit, hic metaphorice de barba. A. Fabri.

Vſ. 78. *εἶδε τὰ μὴ θέμιδες*] Sic edd. omnes. At MSS. Ambr. Reg. Voſſ. *θεμιτὰ*, quod eſſe a correctoris manu puto. A Vatic. tota vox abeſt. Quae vidit, non fuere *ἀθέμιτα*, ſed *ἀθέμιτον* erat *τὸ ἰδεῖν*. Formula frequens eſt, *ἰδεῖν ἃ μὴ θέμις*, ſcil. *ἰδεῖν*, quam illuſtrat Cl. Pierſon. Veriſim. p. 85. Tentavi aliquando: *τὰ μὴ θέμις ἦν*, ex Heſiod. Scut. Herc. 22. *ὃ οἱ θέμις ἦεν*. cf. vſ. 447. unde patet eſſe, quae fata prohibeant. Sed ſi vulgata illa formula *ἃ μὴ θέμις* proprie intelligitur ſic, *quae fatum ſ. fas non concedit*, & hinc formula ducta eſt: nihil impedit, quo minus dicatur etiam *ἃ μὴ θέμιδες*, *quae fata, jura divina videre negant*, *prohibent*, etſi id inſolentius eſt. Callimachus voluit more ſuo verſum claudere verbo triſyllabo. Pluralis eſt apud Pindarum Ol. X. 29. *ἀγῶνα ἀεῖσαι θέμιδες ὦρσαν Διὸς*, *Themides juſſere, impulere*. Virgilius Georg. I. 268. *fas & jura ſinunt*.

Vſ. 81. *χαλεπὰν*] Sic reſcripſi pro *χαλεπήν*.

Vſ. 82. *νὺξ ἔβαλεν*] Paullo durius eſt *ἔβαλεν νὺξ*, unde maluere Viri docti *ἔλαβεν*, quod nec mihi diſplicet. Sed tamen & illud ferri poteſt. Stanlejus comparat illud Aeſchyli Sept. c. Theb. 409. *νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι*. Sonus dicitur *κατα βάλλειν* & *ἐμπίπτειν ὦσι*.

Vſ. 83. 84. *ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι Γώνατα*] Schol. Voſſ. ad Homer. Il. xxii. 452. habet *ἐκόλλησαν* —— *γόνατα*, ubi vide Cl. Valkenarium, qui hanc Rhapſodiam e Cod. Voſſ. ad calcem Virgilii cum Graecis collati edidit.

Simi-

Ἁ νύμφα δ' ἐβόασε, Τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας
Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι;
Ὄμματά μοι τῶ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε,
Εἶδες Ἀθαναίας στήθεα καὶ λαγόνας·
Ἀλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὢ ἐμὲ δειλάν.
Ὦ ὄρος, ὦ Ἑλικὼν οὐκ ἔτι μοι παριτέ.
Ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὀλέσσας
Καὶ πρόκας οὐ πολλὰς, φάεα παιδὸς ἔχεις.
Ἁ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα
Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων

Ἆγε

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

87 Ἄλαστε] Ἤτοι ἀνεπίληστα ὑπομείνας.

Similiter locutus eſt Lycophron vſ. 1202. Ἐν γυιοκόλλοις σπαργάνοις εἱλιγμένον.

Vſ. 85. ἐβόασε] Sic ex ed. Politiani reſcripſi. MSS. & editiones ceterae ἐβόησε. Pro τὸ vſ. 87. ſcripſi τῶ. At στήθεα non auſim mutare in στάθεα ſine libris.

Vſ. 87. τέκνον ἄλαστε] Apud ſcholiaſtem in praeced. edit. legitur ἄλαστα, quod ad στήθεα referendum eſſet. ſed ipſum legiſſe ἄλαστε, oſtendit ejus expoſitio; nec certe video quomodo στήθεα dici ἄλαστα poſſent. At τέκνον ἄλαστε ita dicitur ut φίλε τέκνον ab Homero, reſpiciendo ad ſignificationem vocabuli, non ad genus. Rectius autem στάθεα ſcriberetur, & quidem ita ſcribendum eſſet, ſi ubique hic Dorica ſcriptura poneretur; quod in multis vocibus fieri non videmus. STEPH.

Ibid. τέκνον ἄλαστε] Eſt enallage generis. ἄλαστε pro ἄλαστον. ἄλαστος autem idem eſt quod ἄληστος. inobliviſcibilis, cujus memoria deleri non poteſt. Sic ἄλαστα κακὰ, mala non obliviſcenda, & per conſequens graviſſima. Accipitur etiam pro σχέτλιος, τάλας, miſer, aerumnoſus. & ita hoc loco accipi debet. TH. GRAEV.

Ibid. ἄλαστε] Huc reſpicere Suidam in Ἄλαστος· τέκνον ἐμὸν ἄλαστε, & ἐμὸν delendum, vidit Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 54. ubi bene idem verbum reſtituit Heſychio pro λαιστὸν, quod interpretatur ἀχθεινόν.

Vſ. 91. Ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο] Magna pro parvis exegiſti. Id eſt, Magnam mercedem pro re parva tibi perſolvi voluiſti. Politianus non ſatis expreſſiſſe videtur ſenſum, ita hos verſus reddens,

Magna nimis parvis mutas, quae lumina nati
Pro cervis paucis dorcadibusque habeas. (perperam autem *qui* in edit. Baſil. legitur pro *quae*)

Ego malim ita,

Magna rei parvae merces, quum lumina nati
Pro cervis paucis dorcadibusque rapis.

Male autem in praeced. edit. ſcriptum eſt ὀλέσσας, pro ὀλέσσαις. alioqui enim non maſculino ſed foeminino participio utendum fuerat, ſed hoc verſum ingredi non potuiſſet. STEPH.

Ibid. Ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο] Politianus vertit, *Magna nimis parvis mutas:* quod mihi magis arridet, quam quod Hen. Stephanus dicit ſe malle, *Magna rei parvae merces,* quod contentione utriusque verſionis inter ſe planum faciam. Nam cum Politianus vertit *Magna nimis,* exprimit illud ἦ Callimachi, quod magnam emphaſim, magnamque diverſitatis in commutatione ſignifica-

Nympha autem exclamat: Quid mihi puerum facis,
Diva? tales Deae eſtis amicae?
Lumina mihi abſtuliſti pueri. Miſer nate,
Vidiſti Minervae pectus & ilia:
Sed ſolem non videbis amplius. O! me miſeram!
O! mons, o! Helicon, non amplius adeunde mihi.
Magna certe pro parvis exegiſti: damis amiſſis
Et capreis non multis, lumina filii habes.
Et ipſa quidem utrisque carum filium amplexa brachiis
Mater, flebilium luctum luſciniarum

Egit

cationem habet. Deinde, ἀντ' ὀλίγων, quis non malit, ut numerus numero reſpondeat, *paucis*, quam *parvae rei* vertere? praeterea *mutas* melius reſpondet τῷ ἐπράξαο, utpote verbo verbum, & quidem mercium commutationem figurate ſignificans, quam *merces*, quam abſurdum fuerit deam ab homine capere. adhaec in pentametro, cur malis *rapis*, quam *habeas*? an quia tuis auriculis diſſyllabo melius clauditur pentametrum, quam triſyllabo? Praeterea anne honeſtius de dea, & convenientius verbo ἔχειν dicitur quod *habeat* oculos alterius, quam quod *rapiat*. cum ipſamet Pallas infra verſ. 100. declaret alienum hoc a ſe ὄμματα παίδων ἁρπάζειν. & nihil certe habet commune *merces* cum *rapina*. imo vero potius, ut Callimachi verbis utar, τόσσον ὅσον διὰ πλεῖϛον ἔχουσιν.

Ergo tuum fruſtra eſt, niſi vox ſit Cimbrica, Malle.
Malle etenim, ſapere eſt, hac ratione male.

Atque haec quidem tuendi Angeli cauſa a me dicta, boni conſule. VULCAN.

Ibid. Ἦ μεγάλ'] Male hic Vulcanius, qui ἦ cum μεγάλ' jungit: male etiam Politianus in verſione ſua, ubi *magna nimis parvis mutas*: quam tamen Vulcanius verſioni Stephani praefert, qui vertit *magna rei parvae merces*: at quanto melius! quid hoc, *magna nimis*? Etiamnum dico τὸ ἦ nullo modo ad μεγάλ' referri poteſt. A. FABRI.

Ibid ὀλίγας] Sic MSS. & edd. quod fruſtra mutavit Stephanus in ὀλέσσας, ſecutique ſunt alii, quod putabant referri ad Minervam, cum pertineat ad Helicona, qui perdidit paucas per Tireſiam feras, ut bene monet Th. Bentlejus.

Vſ. 92. φάεα] Φάεα pro oculis ponunt poëtae, ut *lumina* Latini. Sic apud Poëtam.

Olli ſupremo clauduntur lumina ſomno.

MEURSIUS.

Vſ. 94. —— γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων] Affertur & alia lectio, οἶκτον, quam malim. Jungo autem ἁ, quod eſt in proxime praecedente verſu, cum μάτηρ, hoc modo, ἁ μὲν μάτηρ περιλαβοῖσα τὸν παῖδα ἀμφοτέραις χερσὶ, ἦγεν οἶκτον ἀηδονίδων γοερῶν. pro οἷός ἐστιν ὁ τῶν ἀηδονίδων.. ut hic ſit totius loci ſenſus, Mater ambabus manibus charum filium complexa, in tali luctu qualis eſt aëdonidum, verſabatur. Sed quum particula μὲν duobus in locis ponatur, fortaſſis in alterutro pro alia irrepſit. STEPH.

Ibid. γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων] h. e. lugubri conqueſtione filium deplorans ad inſtar luſciniae. Cantus enim luſciniae apud veteres proverbio locum dedit, quo utuntur de maxime triſtibus. TH. GRAEV.

Ibid. Clariſſimus Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 36. φίλον corrigit σιφλὸν, & in verſu altero μάτηρ αἰεγόοισ:

Ἄγε βαρὺ κλαίοισα. θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
Καί μιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος,
Δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν ὅσσα δι' ὀργὰν
Εἶπας· ἐγὼ δ' οὔτοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
Ἁρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι·
Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
Ἀθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ.
Δῖα γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
Ἔργον· ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα,

Ἀ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

97 Μετὰ πάντα βαλεῦ] Τὸ ἑξῆς, μεταβαλεῦ.

* γόων: acute utrumque. Ego in φίλον non haeſerim, quod epitheton cum ſaepe abundet, & Scholiaſtae interpretentur *ſuum*, hic etiam cum emphaſi dicitur. Sed μάτηρ μὲν γοερῶν vitioſum eſſe, planum eſt. Nam μὲν prorſus locum habere non poteſt. Cl. Th. Bentlejus tentat ὡς, quod neſcio an cui ſe probaturum ſit. Ego dudum tentavi τᾶν γοερᾶν. Poſt in margine editionis Aldinae reperi notatum, in margine libri Ger. ſic eſſe, nec dubito amplius, hanc eſſe veram Callimachi manum. Stephanus etiam non concoquebat οἶτον, malebatque οἶκτον, quod & Palmerius adſcripſerat. Cujus rei cauſſam putat Th. Bentlejus, quod ἄγε retulerit ad οἶτον, cum referendum ſit ad filium. Enimvero ducendi vis hic locum non habet. Res omnis eodem loco acta eſt. Poëta videtur ante oculos habuiſſe loca poëtarum, in primis haec: Sophocl. Ajac. 633. μάτηρ —— οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει &c. Homer. Il. I. 559. Μήτηρ, ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα, Κλαῖε &c. *mater luctuoſae alcyonis fatum habens, flebat*: quo loco jam uſus eſt Ruhnkenius l. c. ad refellendum Bentlejum, quamquam paullo aliter eſt apud noſtrum: nam οἶτον ἄγειν aliud eſt, quam ἔχειν, & conſtructio quoque aliter ſe habet. Ex quo mihi venit in mentem, Callimachum ſic ſcripſiſſe: Μάτηρ τᾶν γοερᾶν οἶτον ἀηδονίδων ἆγε βαρὺ κλαίοισα. Edd. Flor. Ald. Vaſc. Froben. non habent in verſu primo ἐπ', ſed habet Politianus, qui & videtur legiſſe οἶμον: vertit enim, *carmen aëdonidum iterat*. Primus in Callimachi textu edidit Benenatus. MS. porro Ambr. 2. γοερόν. Pro κλαίουσα reſcripſi κλαίοισα.

Vſ. 97. Δῖα γύναι] Has leges innuens eleganter, & docte, ut ſolet Ovidius, in 2. Triſt. ſic queritur:

Cur aliquid vidi? cur noxia lumina feci?
Cur imprudenti cognita culpa mihi?
Inſcius Actaeon vidit ſine veſte Dianam:
Praeda fuit canibus non minus ille ſuis.
Scilicet in ſuperis etiam fortuna luenda eſt;
Nec veniam laeſo numine caſus habet.

& alibi:

In-

Egit valde plorans: Dea autem miſerta eſt amicae,
Ipſamque ſic Minerva allocuta eſt:
Praeſtantiſſima femina, omnia rurſum retracta, quaecunque per iram
Dixiſti. Ego quidem filium tibi non feci coecum:
Non enim Minervae dulce eſt lumina puerorum
Rapere: ſed Saturniae ſanciunt leges:
Quicunque aliquem immortalium, invito numine ipſo,
Viderit, eum magna mercede videre.
Eximia femina, haec quidem non revocabilis eſt
Res. Nam Parcarum huc movebantur fila,

Cum

Inſcia quod crimen viderunt lumina plector,
Peccatumque oculos eſt habuiſſe meum.

tanquam vidiſſet quae non cernere fas homini. Scribit etiam Placidus in 2. Thebaid. ad illud

Tunc ſi fas oculos non unquam longa tuendo,

Mortalibus conceſſum non eſſe videre coelicolas, ut eſt quoque apud Plutarch. in parallelis. ad quod reſpexiſſe Virgilium placet Servio, cum ſub perſona Sileni dixit eclog. 6.

Satis eſt potuiſſe videri.

B. Realinus.

Vſ. 100. *ὧδε λέγοντι νόμοι*] MS. Voſſ. *πέλοντι*, quod placet Cl. Ruhnkenio l. c. p. 23. Sed mihi id ortum videtur e verſu praecedente, ubi eſt *πέλει*, nec voluiſſe poëta idem verbum in eodem diſticho bis ponere: nec conſtructio ſequentium verſuum pati videtur. Infinitivus *ἰδεῖν* melius convenit *τῷ λέγοντι*, quam *πέλοντι*.

Vſ. 101. *Ὅς κέ τιν' ἀθαν.*] MS. Voſſ. *Οὐκ ἐστιν ἀθαν.*

Vſ. 102. *μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ*] Sic de hac ipſa re Propertius lib. IV. eleg. X.

Magno Tireſias aſpexit Pallada vates,
Fortia dum poſita Gorgone membra lavat.

Dicit *magno* quod Callimacho *μισθῷ μεγάλῳ*. Th. Graev.

Vſ. 104. *μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα*] Rich. Bentlejus corrigit *ἐπένησε λίνα* ex Homero Il. Υ. 128. Ω. 210. quod & imitatur Lucianus Jov. Conf. c. 1. idque probat, poſt Ill. Spanhemium, Th. Bentlejus, faſſus tamen conſtructionem eſſe hic inſolentiorem: quod admonere debebat potius virum doctiſſimum, *ἐπένησε* hic locum non habere: debebat enim eſſe, *ἐπεὶ μοῖραι ὧδ' ἐπένησαν λίνοις*. Non fila nent, ſed Parcae. *ἐπένευσε* eſt verum. Sed non duxerim ab *ἐπινεύειν*, *naere*, *jubere*, *velle*, quamquam id non abſurdum; ſed ab *νέω*, *νεύσω*, quod de motu dicitur. v. Hemſterh. ὁ πάνυ ad Luciani T. I. p. 306. Senſus eſt: *Parcarum huc vergebant fila*, *Parcarum ita (huc) voluta ſunt fila*, ut Politianus bene. In filis Parcarum non modo attributa ſpectantur, ut *dura*, *candida* &c. dicantur, ſed etiam motus. Lucian. Jov. Conſ. c. 11. ἡ Ἄτροπος οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο, εἴ τις εἰς τοὐναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον. (forte στρέψειε) Proclus H. in Solem 16. de Parcis: Αψ δὲ μεταστρωφῶσιν ἀναγκαίης λίνον αἴσης, Εὖτε θέλεις. Virg. Aen. X. 632. (quanquam de Jove) *in melius tua orſa reflectas.*

Ἁνίκα τοπρῶτον νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζευ,
Ὦ Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
Πόσσα μὲν ἁ Καδμηὶς ἐσύστερον ἔμπυρα καυσεῖ,
Πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
Παῖδα τὸν ἁβατὰν Ἀκταίονα τυφλὸν ἰδέσθαι.
Καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος
Ἔσσεται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὅ, τε δρόμος, αἵ τ' ἐν ὄρεσσι
Ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι,
Ὁππόταν, οὐκ ἐθέλων περ, ἴδῃ χαρίεντα λόετρα
Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
Τουτάκι δειπνησεῦντι· τὰ δ' υἱέος ὀστέα μάτηρ
Δεξεῖται, δρυμὼς πάντας ἐπερχομένα·
Ὀλβίσταν ἐρέει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι,
Ἐξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν.
Ὦ ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα
Τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα.
Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν,
Ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον.

Γνω-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

108 Πόσσα δ' Ἀρισταῖος] Ἀκταίων, υἱὸς Αὐτονόης καὶ Ἀρισταίου. οὗτος ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν ἐσπαράχθη, διὰ τὸ τὴν Ἄρτεμιν ἰδεῖν λουομένην.

109 Τὸν ἁβατὰν] Τὸν ἡβητήν.

115 Τουτάκι] Τηνικαῦτα.

flectas. MS. Ambr. 1. λίναν. Ambr. 2. & Voſſ. λῖνα. Verſu ſequente iidem MSS. ἡνίκα & κομίζου. vſ. 107. 108. ſemel pro πόσσα eſt πᾶσα, ſemel πολλὰ in MSS. Ambr.

Vſ. 106. τέλθος] χρέος, Heſych. Sed non hic, opinor: puto eſſe *fatum.* A. Fabri.

Ibid. ὀφειλόμενον] Explico *futurum*, in iſta ſignificatione legitur apud Menecratem Comicum de Senectute,

—— ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον. A. Fabri

Vſ. 107. ἔμπυρα] dicebantur victimae, quae non immolabantur tantum, ſed & igne comburebantur. Unde ἐμπυρία dicebatur jusjurandum ad victimam igne crematam fieri ſolitum. Apud Boeotos quoque vaticinii genus erat, quod ἐμπυρία dicebatur. Th. Graev.

Vſ. 109. Ἀκταίονα] Ed. Polit. Ἀκταίωνα: quam ſcripturam Diodoro e codicibus reſtituit Cl. Weſſelingius IV. p. 324. Sed hic verſus vulgatum tuetur. vſ. ſequ. MS. Voſſ. τῆμος.

Vſ. 112. ἑκαβολίαι] MSS. Ambr. Voſſ. Ed. Polit ἑκηβολίαι.

Vſ. 114. τὸν πρὶν ἄνακτα] De domino

Cum primum eum peperiſſes. Nunc ergo fer,
O! Euerida, quod tibi debetur.
Quot poſtea Cadmeis victimas adolebit,
Quot vero Ariſtaeus, unum orantes
Filium puberem Actaeona ut coecum videant.
Atqui ille magnae comes venanti Dianae
Erit: & tamen ipſum neque curſus, neque in montibus
Servabunt tum communes venationes,
Cum quamvis invitus viderit grata lavacra
Deae; ſed ipſae dominum ante ſuum canes
Tum comedent: filiique oſſa mater
Recipiet, ſaltus omnes pererrans.
Fortunatiſſimam te dicet, beatamque fuiſſe,
Quae coecum e montibus filium receperis.
O! ſodalis, propterea noli queri. Hunc enim alii
Tua gratia ex me manent honores.
Etenim vatem reddam ipſum clarum poſt futuris,
Longe profecto ſupra ceteros.

Intel-

mino quolibet dici id verbum, dudum notatum eſt. Sic & Pſeudo-Orpheus in prooemio carminis de Lapidibus vſ. 42. Mox pro δυπινσεῦντι malim δειπνασεῦντι.

Vſ. 116. Δεξεῖται] Apud Politianum eſt λεξεῖται: agnoſcitque in ſua interpretatione hanc lectionem,

— *ſed enim nemora omnia luſtrans*
Dum genitrix nati colliget oſſa ſui.

Ipſe quoque hanc lectionem in locum alterius reponendam eſſe puto. Dicunt autem Latini & *legere oſſa* ejus qui mortuus ſit. Steph

Ibid. Δεξεῖται] MSS. Ambr. Reg. Voſſ. margo cod. Ger. ed. Polit. λεξεῖται, idque placebat Sigonio Emend. II. 56. Stephano ad h. l. Palmerio in margine, Heinſio ad Ovid. Heroid. X. 150. & aliis. Sed vulgatum ceteri libri ſervant, & habuit in codice Draco Stratonicenſis: idque melius h. l. puto propter vſ. 118. *Tu filium recipis, quamquam coecum, tamen vivum: at illa diu quaeſito filio nil ex montibus niſi oſſa recipiet.* Atque δέχεσθαι eſt proprium in ea re verbum. Homerus Il. Σ. 237. Τόν ῥ' ἤτοι μὲν ἔπεμπε — Ἐς πόλεμον, ὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοςήσαντα. Ed. Ald. δρυμός.

Vſ. 119.120. τᾶδε — μενεῦντι γέρα] In Ger. ſic fuiſſe, ſed emendatum τόνδε, notat vir doctus in margine Aldinae. Sed non erat opus iſta emendatione. Nam & hujus formae exempla apud Graecos & imitatores eorum Latinos reperiuntur. Theocr. Id. XVII. 118. τῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει. v. Sanctii Minerva II. 4. & nos in Clave Ciceron. Pro γέρα MS. Voſſ. δῶρα, quae eſt gloſſa, quae pro vera lectione γέρα in textum irrepſit.

Vſ. 121. Ͽησῶ] Sic MSS. & Edd. non ut Ill. Spanhemius habet Ͽασῶ. Apud Pindarum ſemper eſt Ͽησῶ, niſi quod Iſthm. I. 3. eſt in Ald. Ͽάσομαι. Sed Calliergus Ͽήσομαι. Male porro interpretatur hoc verbum, quod non refertur ad divinationem, ſed eſt *reddam eum, efficiam.*

Vſ. 122. Ἦ μέγα] v. ad H. in Dian. vſ. 82

Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται
    Ἤλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ
    Χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.
Δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
    Δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον.
Καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
    Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.
Ὣς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελὲς, ᾧ κ' ἐπινεύσῃ
    Παλλάς. ἐπεὶ μώνᾳ Ζεὺς τόγε θυγατέρων

Δῶκεν

Σ Χ Ο Λ Ι Α   Π Α Λ Α Ι Α.

120 Μενεῦντι] Μένουσιν.
124 Ἤλιθα] Μάτην.

vſ. 82. Δὴ eleganter adhaeret adjectivis magnitudinis. v. dicta ad Xenoph. Memor. Socratis.

Vſ. 123. Γνωσεῖται] Dictis a Spanhemio adde Stanlej. ad Aeſchyl. Sept. ad Theb. 25. & Pſeudo-Orphea de Lapid. praef. 43. ſeqq.

ibid. ὄρνιθας] Doriſmus deſiderat ὄρνιχας, pro quo apud Theocritum MS. Lipſ. Sen. ſolet dare ὄρνιθες.

Ibid. ὄρνιθας, ὃς αἴσιος] ἐνδέξιος. ita hym. in Jovem, vſ. 69. ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις. αἰσίους enim opponit diris avibus, quae infauſti aliquid portendunt, hoc eſt ἀπαισίοις ἤτοι ἀριστεροῖς. quas, circumlocutione utens, vocat ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες. accipiens πτέρυγες pro πτήσεις, alas, ut inſtrumentum volatus, pro ipſo volatu. Tertium vero, & medium quoddam avium genus facit, οἵ τε πέτονται ἤλιθα. i. μάτην, εἰκῆ. quarum in auſpiciis non habetur ratio, quippe quae neque fauſta neque infauſta portendunt. Tametſi enim auſpicatiſſimae ſunt aves albae; unde Cicero, *Quaſi albam avem videntur bene ſentientem civem videre.* inauſpicatiſſimae contra nigrae, ut Ovidius,

Omina non albae concinuiſtis aves: plus tamen in veteri illa οἰωνοσκοπίᾳ myſterii latuiſſe credibile eſt. VULCAN.

Vſ. 124. Ἤλιθα] Hic ſignificat *irrito* & *fruſtra*: & bene Schol. *μάτην, vane.* Ita Virgil.

Ni fruſtra augurium vani docuere
    parentes. A. FABRI.

Ibid. πτέρυγες] Douſa filius hic explicat πτέρυγες augurium: Sic & Propertius eleg. 9. lib. 3.

Tuque o cara mihi, felicibus edita
    pennis,
Surge, & poſcentes juſta precare
    deos.

Ita ut ἀγαθαὶ πτέρυγες reſpondeant Propertii *felicibus pennis*. TH. GRAEV.

Ibid. ἀγαθαὶ πτέρυγες] *Felix volatus*, adeoque felix augurium. Imitatus eſt Propertius III. 8. 11. *felicibus edita pennis.* Douſa ad illum locum πτέρυγας a Callimacho, & *pennas* a Propertio dictas putat pro augurio. Melius Broukhuſius volatum interpretatur. *Alae* quidem ſic dictae paſſim Latinis. v. Broukh. l. c. *Volatum* interpretatur etiam Politianus.

Vſ. 125. Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεο-

πρό-

Intelligetque aves, quae fauſte, quaeque volent
 Temere, quarumque non fauſtae alae.
Multaque Boeotiis vaticinia, multaque Cadmo
 Edet, & magnis poſtea Labdacidis.
Dabo etiam magnum baculum, qui ipſi pedes regat,
 Dabo etiam vitae terminum longinquum.
Soluſque, cum mortuus fuerit, prudens inter mortuos
 Verſabitur, magno carus populorum ductori.
His dictis annuit: Ratum autem eſt, cui annuerit
 Pallas. Etenim ſoli Jupiter hoc filiarum

Dedit

προπα] Θεοπρόπος proprie eſt, deum decens. quaſi ὁ τῷ θεῷ πρέπων. ſaepe etiam accipitur pro divinus, vates. vel θεοπρόπος dicitur quoque, qui ad conſulendum oraculum mittitur: unde θεοπροπία & θεοπρόπιον, oraculum, vaticinium, idem quod μάντευμα. MEURS.

Vſ. 126. ὕστερα] MS. Voſſ. ἄστρα. Mox vſ. 128. idem MS. Δώσω δὲ βιότου. Scripſi βιότω. vid. ad vſ. 62.

Vſ. 127. βάκτρον, ὃ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ] σκίπωνα intelligit, ut Callim. infra Epigrammate α. σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον ἀνδρὸς. VULCAN

Vſ. 128. καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον] Promittit quoque Tireſiae Minerva longam vitam; & fabulantur eum vixiſſe usque ad ſeptem aetates, ut eſt videre apud Phlegontem Trallianum libro de longaevis, & Hyginum in Mythologico fabul. 75. Agatharchides vero in excerptis de mari rubro lib. 5. quinque tantum aetates memorat: & Lucianus in longaevis ſex ei tribuit. Tzetzes autem in Lycophr. ait, *eſſe a quibus dictum eum novem vixiſſe aetates*. Hinc *Grandaevus* a Lucilio dicitur.

Ante fores autem, & triclini limina quidam
Perditus Tireſias biſce grandaevus gemebat.

Statio *longaevus*. Theb. lib. 2.

Tuus ſenior quae juſſus agit, non falſa videri
Noctis imago queat, longaevi vatis opacos
Tireſiae vultus, vocemque & vellera nota
Inducitur. TH. GRAEV.

Vſ. 129. Καὶ μόνος εὖτε θάνῃ πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι] Hom. Ὀδυσσ. κ.

Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια
Οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ, σκιαὶ ἀΐσσουσι.

VULCAN.

Ibid. πεπνυμένος] Martinus Vaſs Lect. III. 28. putat imitatum eſſe Sapphonis hoc: Ἀφανὴς ἐν Ἀΐδα δόμοις φοιτάσεις (φοιτασεῖς.)

Vſ. 130. τίμιος Ἀγεσίλᾳ] Ἀγεσίλαος ἐπώνυμον τοῦ ᾅδου, ut habet Etymol. παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαούς. ubi & fragmentum Callimachi adfert φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ. VULCAN.

Ibid. μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ] Eadem ſignificatione qua Ἀγεσίλαος, dicitur etiam Ἀγεσίλας: quae terminatio magis convenit linguae Doricae. STEPHAN.

Ibid. μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ] Miror Vulcanium qui affert fragmentum, quod in Etymol. ſe reperiſſe ait; φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ, nec vidit ille eſſe hunc ipſum locum quem prae manibus habemus, quod palam eſt. A. FABRI.

Ibid. Ἀγεσίλᾳ] Hoc nomen acute vidit & reſtituit R. Bentlejus epigrammati Graeco apud Gruterum. In quo tamen potius legendum, Ἀγε-

σίλας

Δῶκεν Ἀθαναίᾳ, πατρώϊα πάντα φέρεσθαι.
Λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν·
Ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς οὐκ ἐπινεύει
Ψεύδεα . . . . . ἁ θυγάτηρ.
Ἔρχετ' Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
Τὰν θεὸν, ὦ κῶραι, τὤργον ὅσαις μέλεται,
Σύν τ' εὐαγρείᾳ, σύν τ' εὔγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.
Χαῖρε θεὰ, κάδευ δ' Ἄργεος Ἰναχίω.
Χαῖρε ϗ ἐξελάοισα, ϗ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσσαις
Ἵππως, ϗ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

φίλας Περσεφόνα τε κόρα, rectiſſime placet Hemſterhuſio V. Cel.

Vſ. 133 πατρώϊα πάντα φέρεσθαι] Ut communia omnia habeat cum patre Jove. v. Barneſ. ad Homer. Il. E. 736.

Vſ. 134 μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν] Unde & ἀμήτωρ dicta eſt. Eurip. Phoeniſſ. Διὸς ἀματορος Παλλάδος φραδαῖσιν. quae & εὐπατέρεια. ut Κλῦθί μευ εὐχάων Τριτώνις εὐπατέρεια. Latine patrima, ut Vulcanus carens patre patrimus ſive ἀπάτωρ dicitur. ut annotavit V. Cl. Joſeph. Scaliger in illud Catulli,

Quare habe tibi quidquid hoc libelli
Qualecunque, quod o Patrima Virgo
Plus uno maneat perenne ſeclo.

VULCAN.

Vſ. 135. οὐκ ἐπινεύει Ψεύδεα ....] Sic reſtituimus hunc locum cum lacuna, ut eſt in libris antiquis, MSS. Ambr. duobus Vatic. Reg. Voſſ. Edd. vett. Sed cum varietate tamen quadam. Ἀλλ' αὐτὴ κορ. Voſſ. ſolus. οὐκ ἐπινεύει habent omnes praeter Politianum, qui edidit οὐκ ἐπινεύει. Porro ψεύδεα MSS. illi praeter Vaticanum alterum n. 36. a quo totus verſus abeſt. Denique ἁ θυγάτηρ ſolus Ambr. 2. Voſſ. & Vaticanus n. 1379. editiones omnes, ſed ſine articulo. Quod a Benenato primum, quoad ſcio & indagare potui, dein a Stephano editum eſt, ſine dubio eſt recentioris auctoris: in quo adeo corrigendo viri docti fruſtra laborant. Habeo exemplum editionis Aldinae, in quo lacuna aliter expleta eſt: Οὐδὲ Διὸς κορυφᾶς εἰς ἄλλον θυγάτηρ. Sed adſcripſit eadem manus: *Sic eſt in Latina hic repoſitum.* Clarum eſt, illum ipſum virum doctum, qui haec ſcripſit, hunc verſum feciſſe e Latina verſione. Sed qua? Non profecto e verſione Politiani, quae longe aliter habet, nec ex ea, quae in editis Callimachi exemplis eſt, quae ad Benenati ſupplementum accommodata eſt. Suſpicor eſſe e verſione Mediolanenſi, de qua in praefatione dictum. Aliud ſupplementum adſcripſerat Rittershuſius: Τῶν τέκος οὐκ ἔσται οὐδὲ Διὸς θυγάτηρ. Adde dicta in praefatione.

Vſ. 136. ὦ κεν οἱ ἁ θυγάτηρ] Malim, ὧ κεν ἑὰ θυγάτηρ, ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetatur, ὡσαύτως ἔμπεδον ὦ κ' ἐπινεύσῃ ἑὰ θυγάτηρ, pro ἡ αὐτοῦ θυγάτηρ, quod tamen fateor non eſſe valde uſitatum. STEPHAN.

Ibid. ὦ κεν οἱ ἁ θυγάτηρ] Henr. Steph. mavult legere ἑά. Ego, ſi conjectura uti licet, non male legi poſſe

Dedit Minervae, ut omnia patria ferat.
Lotrices, mater nulla edidit Deam,
Sed Jovis caput. Caput Jovis non annuit
Falſa . . . . filia.
Venit Minerva nunc haud dubie. At vos excipite
Deam, puellae, quibus Argos cordi eſt,
Cum bonis ominibus, cumque votis, cumque cantibus.
Salve Dea, cura Argos Inachium.
Salve & egrediens, & cum retro rurſus agis
Equos, & Danaorum agrum omnem ſerva.

cenſuerim, *ῳ υἱέοι ἁ θυγάτηρ.* facilis enim lapſus eſt a *κεν* in *νευ.* & *ἁ θυγάτηρ* majorem habet emphaſin, quam *ἑὰ θυγάτηρ.* VULCAN.

Ibid. *οἱ ἁ θυγάτηρ*] Non eſt quod quidquam hic mutetur, ut Stephano & Vulcanio placet: centies apud Homerum ejusmodi dativos pro genitivis reperias, & revera eſt longe majoris *ἐμφάσεως*: ita ſaepe Pindarus. A. FABRI.

Vſ. 139. *Σύν τ' εὐαγορίᾳ*] *εὐφημίᾳ. σύν τ' εὔγμασι.* i. *εὐχαῖς. σύν τ' ὀλολυγαῖς*, hoc eſt, lamentabili voce qua mulieres in precando utebantur. ut Hymni in Delum verſ. 258. VULCAN.

Ibid. *ὀλολυγαῖς*] Cave hic fidem Vulcanio adhibeas, qui pro lamentabili voce accipit; nam nihil aliud eſt quam *vociferatio.* A. FABRI. Vide quae notavimus ad hymn. in Delum vſ. 258. TH. GRAEV.

Ibid. *ὀλολυγαῖς*] MSS. Ambr. *ὀλολυγὲς.* Poſt editio Aldina *'Ινάχιοι.* Dedi *'Ιναχίω.* Mox MSS. Ambr. Voſſ. Ger. Edd. Flor. Ald. Vaſcoſ. Froben. Polit. *ἐς πάλιν*, e quo Stephanus fecit *ἐς πόλιν*, quod ſecuti ſunt editores omnes. Sic conjecerat ante vir doctus in margine ed. Vaſcoſ. Rich. Bentlejus recte defendit veterem lectionem, quam & nos reſtituimus. Th. Bentlejo tamen non placet *ἐξελάοισα καὶ ἐσελάσσαις*, putatque eſſe debuiſſe *ἐσελάοισα.* Itaque mavult: *καὶ ἐς πόλιν ἡνίκ' ἐλάσσαις*, quod nimium a vulgato recedit. Poëta ominibus proſequitur feſtis exeuntem Minervam, ſed rogat ut redeat & ſervet urbem. Richardus Bentlejus etiam *ἵπποις* legi vult: quod alias dixiſſet poëta *ἵππως.* Hoc argumentum leve eſt: nam *ἵππως* poteſt eſſe a librariis pro *ἵππως.* Sed tamen elegantius foret *ἵπποις*, & *ου* & *οι* permutantur, ut ante vidimus. Itaque *ἵππως* non mutavimus e lege noſtra, (de qua vide praef.) cum incertum ſit, utrum *ἵππως* an *ἵπποις* ſcripſerit poëta.

Vſ. 141. *καὶ ἐς πόλιν*] Non videtur poſſe de hac lectione dubitari, quin ſit germana. Legitur tamen & in Flor. edit. & in Aldina, *ἐς πάλιν.* Videndum autem an dici poſſet *ἐς πάλιν* eo modo quo dicitur *ἐς αὖθις*, vel conjuncte *ἐσαῦθις.* STEPHAN.

Vſ. 142. *σάω*] Gregorius Nyſſenus in teſtimoniis de trinitate unius Dei *ἀλλὰ σάω μὲ, σάω μὲ, φίλη τριάς.* h. e. *At tu conſerva me, conſerva me, o dilecta trinitas.* Callimachus in Cererem vſ. 135.

χαῖρε θεὰ, καὶ τάνδε σάω πόλιν.

h. eſt.

Salve dea, & hanc ſerva civitatem.

TH. GRAEV. Locum Nyſſeni ſumſit e margine ed. Vaſcoſ.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑ ΥΜΝΟΣ.

Τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες·
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
Τὸν κάλαθον κατιόντα (χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι)

Μηδ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Τῶ καλάθω κατιόντος] Ὁ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, κατὰ μίμησιν τῶν Ἀθηνῶν, ἔθη τινὰ ἵδρυσεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐν οἷς καὶ τὴν τοῦ καλάθου πρόοδον. ἔθος γὰρ ἦν ἐν Ἀθήναις, ἐν ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ, ἐπὶ ὀχήματος φέρεσθαι καλάθιον εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.

Scholiaſtes putat hoc Poëma ſcriptum fuiſſe Alexandriae: ego vero crediderim Argis ob dialectum, ut jam de ſuperiori dixi.

Theſmophoriorum ſolemnitas diebus quinque conſtabat. Ariſtophanes,

Ἐπεὶ τρίτη 'στι, Θεσμοφορίων ἡ μέση.

A. Fabri.

Vſ. 1. Τῶ καλάθω κατιόντος] Calathos, inquit Feſtus, Graeci, nos dicimus Quaſillos. Et Gloſſarium vetus, κάλαθος, *Fiſcella*, *Qualus*. Κάλαθον interpretatur Etymol. εἰς ὃν τὰ κάλλη, hoc eſt τὰ βεβαμμένα ἔρια ἀποτίθεται. Rectius Euſtathius deducit Κάλαθον ἀπὸ τῶν κάλων, ὅ ἐστι ξύλων, κυκλοειδῶς θεόντων. Idem alibi vult Καλάθους proprie dici τὰ εἰς τὴν τῶν Δημητριακῶν καρπῶν συγκομιδὴν ἐπιτήδεια σκεύη. Admonet item ſolere ὀρχήσασθαί ποτε καλάθοις κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς καλοντῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἐν Δημητριακῇ τινι ἑορτῇ. Ex quo colligi poteſt non in Cereris tantum, ſed & Dianae, adde etiam Minervae feſtis, calathos a virginibus geſtari ſolitos, alioque vocabulo κανᾶ, vel κανίσκους, Latine caniſtros vel ciſtas dici. Ovidius:

Pura coronatis portabant ſacra caniſtris.

Tib.

Et levis occultis conſcia ciſta ſacris.

De calathis Minervae Virgil. lib. 7. Aeneid.

—— non illa colo calathisve Minervae
Foemineas aſſueta manus, ——

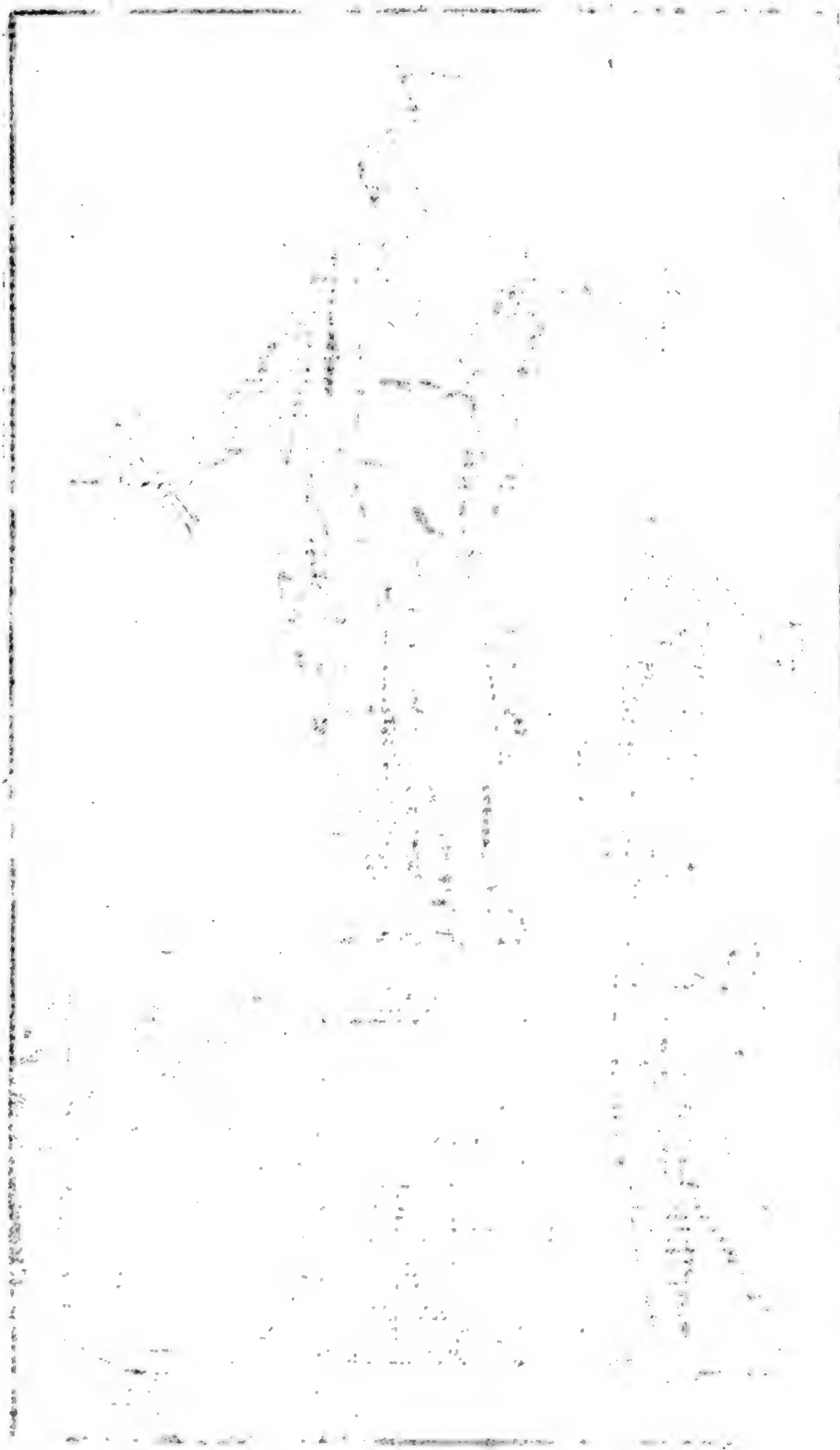
De virginibus Canephoris Palladi ſacris, multa Pauſanias in Atticis. κανηφόρους vero infra verſ. 127. λικνοφόρους vocat. Idem enim ſunt λίκνα quod τὰ κανᾶ. Hoc tantum addam, κανᾶ proprie eſſe caniſtros, in quibus cultri ad ſacrificandum accommodati conduntur. vid. Heſychium in voce ὀλοχύτας. ubi pro τὰ κενὰ, lege κανᾶ. Vulcan.

Ibid. Τῶ καλάθω] Calathum fere-

bant

G. Hoet del. I.v. Vianen fec.

Digitized by Google

HYMNUS IN CEREREM.

Calatho deſcendente, acclamate mulieres:
Ceres multum ſalve, alma, frugifera.
Calathum deſcendentem (humi ſpectate profani)
Neve

bant equi, ut patet ex verſ. 121.

> X' ὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγ.ντι.

Ferebant etiam caniſtra Virgines, ut patet ex verſu 127.

> Ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῷ πλέα λίκνα φέροντι.

Sed, opinor, in calatho quem ferebant equi vel currus, erant myſteria; non vero in caniſtris, quae a virginibus ferebantur, in quibus alia erant quae tamen ad illa myſteria pertinebant. Hor. Sat. 8. lib. 2.

> —— *velut Attica virgo*
> *Cum ſacris Cereris, procedit fuſcus Hydaſpes.*

Curru non tantum calathus, ſed & feminae ferebantur, ut ait Schol. Ariſtophanis in illud Pluti,

> Μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην
> Ἐπὶ τῆς ἁμάξας ——

ubi αἱ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες, inquit ille, ἐπὶ ἁμαξῶν ὀχούμεναι εἰς τὰ μεγάλα Ἐλευσίνια ἀπήρχοντο. Non ſolum in Cereris ſacris calathus adhibebatur, ſed & in Bacchi, ut patet ex Ariſtophane in εἰρήνῃ·

> Τὸ κανοῦν πάρεστι, ὀλὰς ἔχον, καὶ στέμμα, καὶ μάχαιραν.

In illo caniſtro condebantur culter, ὀλοχύται, καὶ στέμματα, & ab ingenuis nobilibusque virginibus ferebantur. A. Fabri.

Ibid. Τῶ καλάθω] Perperam confundunt viri docti κανηφόρους & κιστοφόρας. In calathis ſive caniſtris portabantur flores & ſpicae a nobilibus virginibus, in ciſtis vero a mulieribus ſacra myſtica. Vehebantur virgines canephorae curru, quarto Eleuſiniorum die, qui incedebat valde tarde, trahentibus bobus: habebatque non rotas radiatas, quemadmodum alii, ſed tympana, axi cohaerentia & cantho ferreo juncta. Poſt hunc foeminae incedebant ciſtas myſticas bajulantes; eranteque illae faſciis purpureis redimitae; dum humi ſpectare debebant profani, non e tectis, aliisve locis editis; nec ſpuendum tum fuit: & circa veſperam id factum, ut pluribus docet Meurſius in Eleuſiniis ſacris cap. 25. quem vide. Th. Graev.

Vſ. 3. χαμαὶ θάσσεσθε βέβαλοι] Non videtur poſſe admitti haec vox θάσσεσθε, quum neque *ſedete*, neque *ſpectate* poſſit ſignificare. affinis eſt alioqui & ei quae illam, & ei quae hanc ſignificationem habet, ac velut in medio poſita. Sed etiamſi pro *ſedete* poſſet intelligi, ne reciperetur, obſtarent accuſativi praecedentes, τὸν κάλαθον κατιόντα. alioqui enim accuſativum abſolutum eſſe oporteret pro genitivo, κατιόντα pro κατιόντος. ut modo dixerat τῶ καλάθω κατιόντος. Hunc tamen accuſativi uſum aliquando Graecos ſcriptores ſibi permittere fateor. ſed praeterquam quod durior hic quam aliis in

Μηδ' ἀπὸ τῶ τέγεος, μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε,
Μὴ παῖς, μηδὲ γυνά, μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν,
Μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι.
Ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο πανίκα νεῖται·
Ἕσπερος, ὅστε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος ἔπεισεν,
Ἁρπαγίμας ὄκ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κώρας.
Πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἔς τ' ἐπὶ δυθμάς,
Ἔς τ' ἐπὶ τὼς μέλανας, καὶ ὅπα τὰ χρύσεα μᾶλα;

Οὐ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

11 Ἔς τ' ἐπὶ τὼς μέλανας] Τὼς Αἰθίοπας.

in locis eſſet, non veriſimile fuerit, poëtam, quum uſus eſſet genitivo, fuiſſe mox uſurum accuſativo loco genitivi eadem in re. Ac ne illud quidem placet quod olim ad defendendam ſeu excuſandam lectionem illam θασσεῖσθε excogitaveram, de verborum ordine mutato: perinde ac ſi dictum eſſet, *χαμαὶ θασσεῖσθε βίβαλοι, μηδ' αὐγάσσησθε ἀπὸ τῶ τέγεος, μηδ' ὑψόθεν τὸν κάλαθον κατιόντα.* Quid igitur hoc de loco dicendum eſt? ex θασσεῖσθε faciendum eſſe θαεῖσθε, aut etiam θάησθε, pro ſpectetis. ut apud Theocritum θᾶσαι legitur pro *ſpecta*. STEPHAN.

Ibid. θασεῖσθε] Sic edi curavimus e MSS. Ambr. & Voſſ. Sic vir doctus notat in libro Ger. fuiſſe. Ex quo ſolita libidine librariorum in duplicanda hac litera factum eſt θασσεῖσθε. Eſſe a θάομαι, *ſpecto*, ut Theocriteum θᾶσαι, *ſpecta*, jam Spanhemius & Th. Bentlejus monuere, item Id. II. 72. τὰν πομπὰν θάσασθαι. XV. 23. θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν. Atque ita non erit, ut opinor, neceſſarium, in τὸν κάλαθον κατιόντα agnoſcere cum Cl. Reiſkio in Miſc. Lipſ. VI. p. 512. accuſativos pro genitivis abſolutis, quod tamen non abſurdum, venitque etiam Stephano in mentem. Commodiſſimum autem eſt, quod placet Hemſterhuſio τῶ πάνυ, verba χαμαὶ θασεῖσθε βίβαλοι in parentheſi accipi.

Vſ. 4. μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε] Poſt verbum αὐγάσσησθε ponenda non eſt τελεία στιγμή, quum ad ipſum referantur ea quae ſequuntur. STEPH.

Ibid. ὑψόθεν] Ἐκ παραλλήλε reſpondet τῷ χαμαί. A. FABRI.

Vſ. 4. μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν] Non puto κατεχεύατο χαίταν eſſe *quae perfudit capillos*, ſed potius *quae effudit capillos*, ſeu diffudit, ut dixit Maro,

— *dederatque comam diffundere ventis.*

Hoc autem dicit Callimachus de puellis quae paſſis capillis, ſeu ſparſis (ut etiam loquuntur interdum Latini) calathum ſequebantur. STEPH.

Ibid. μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν] Verti *comam ſparſa fluentem.* quae jam ſe pectit. per quod intelligo, ne thalamo ſive cubiculo ſuperiore quis ſpectet: quo etiam pertinet verſus ſequens. Μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι. Accipio vero ὄκα, pro ὅτε, ut infra verſ. 30. ut ſit ſenſus, ab impexis, & ſicco ore, hoc eſt illotis, e cubiculo proſpiciendum non eſſe. Ejus vero rei cauſam reddit paulo poſt, verſ. 17. & 18. ne videlicet Cereris dolorem refricent. VULCAN.

Ibid. μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν] Peſſime Vulcanius, qui vertit, *quae jam ſe pectit;* per quod intelligit, ne e thalamo ſive cubiculo ſuperiore quis ſpectet; nam dum pectuntur, in cubiculo ſunt. Scio quidem Homeri tempore puellas in ſuperiore

parte

Neve e tecto, neve deſuper adſpicite,
Nec puer, nec femina, nec quae effudit comam,
Nec cum a ſiccis faucibus expuimus jejuni.
Heſperus e nubibus proſpexit, cum procedit:
Heſperus, qui ſolus Cereri perſuaſit, ut biberet,
Raptae cum irreperta perſequeretur veſtigia filiae.
Diva, quomodo te potuerunt pedes ferre, usque ad occaſum,
Et usque ad nigros, & ubi aurea poma?

Non

parte domus habitaſſe; unde fit ut tam ſaepe apud illum ὑπερῷον reperiatur. Sed hic de ea re non agitur; dicit Poëta, nec puer nec mulier, μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν, hoc eſt *quae comam ſummiſit, & temere zephyris agitandam reliquit*, id eſt *puella*; mulieres enim capillos non ſummittebant. A. Fabri.

Ibid. ἃ κατεχεύατο χαίταν] Th. Bentlejus V. Cl. quaerit, utrum de virgine an meretrice ſit intelligendum? Ego quidem de meretrice intellexerim cum Heinſio Ariſt. Sacr. p. 920. Scholiaſtes Cod. Reg. adſcribit: μηδ' ἥτις ἄγαμός ἐστι. Ed. Ald. κατειχεύατο.

Vſ. 6. Μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων (vel ἀπ' αὐαλέων) στομάτων πτύωμες ἄπαστοι] Videndum annon legendum ſit Μὴ τόκ' ἀφ' αὐαλέων. Alioqui ſequendo hanc lectionem ὄκ', eſſe videtur ſubaudiendum αὐγασσώμεθα cum μηδὲ, ex praecedente αὐγάσσησθε. At ſi legamus ὅ κ', ut ſint duae voces, jungendum erit μηδὲ cum πτύωμες (id eſt *non ſpuamus*) & tum deerit verbum quod cum ὅ κ' aptemus. At ſcribendo Μὴ τόκ' ἀφ' αὐαλέων, &c. omnia hujusmodi incommoda vitabimus. Steph.

Ibid. Μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων] Mire fallitur hic Friſchlinus, qui vertit, *nec quod ab arido ore expuimus, id eſt ſaliva*: neque enim ὄκ' duo verba ſunt ὅ κε: ſed unicum tantum ὄκ: id eſt ὄκα, quod Dorice pro ὅτε dicitur. Verte igitur, *neque unquam ab arido ore expuamus jejuni*. A. Fabri.

Ibid. αὐαλέων] διψαλέων, ut H. in Jov. 27. Similiter Gregorius Nazianz. epigr. 3. (in Murat. Anecd. Gr.) Τάνταλός ἐστιν ἐν ὕδασιν αὖος. Mox pro νεῖται MS. Voſſ. κεῖται. Ceterum fruſtra hinc difficultatem nectit Vir doctus (Jac. Martinus) in Explicatione Variorum Monum. ant. p. 353. ex eo, quod feſto Theſmophoriorum die jejunium ſeverum fuerit, hic autem nemo jejunus jubeatur adſpicere calathum. Non hic de Theſmophoriis ſermo eſt.

Vſ. 7. Ἕσπερος ἐκ νεφέων] Hoc ſacrum ad veſperam incipiebatur, quia ſcilicet erat pervigilium Veneri, ut Palladi, & aliis qua Diis, qua Deabus. A. Fabri.

Vſ. 9. ἄπυστα] ἀνήκουστα, περὶ ὧν μηδεὶς πέπυσται. Vulcan.

Ibid. ἴχνια κώρας] MS. Voſſ. ἴχνεα κούρας.

Vſ. 10. ἔς τ' ἐπὶ δυθμὰς] δυσμὰς, δύσεις. cui ſtatim periphraſtice opponit τὴν ἀνατολήν. Nam per μέλανας (quos Dionyſius κελαινοὺς vocat) intelligit Aethiopes, τοὺς ἀνατολικωτέρους ſcilicet, Arabiam verſus. Duo enim genera Aethiopum facit etiam Hom. Ὀδυσσ. α. inquiens,

Οἱ μὲν δυσσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

Vulcan.

Ibid. ἔς τ' ἐπὶ δυθμὰς] Id eſt, *usque ad occaſum*, pro δυσμάς. Steph.

* Ibid. δυθμὰς] MS. Voſſ. δυμά. Heſychius: Δύθμεσι, δύσεσι. Recte Jenſius ex hoc loco corrigit δυθμαῖσι. Sic ſupra H. in L. P. 139. ὀλολυγὲς in MSS. Ambr. Add. Valkenar. V. C. praefatio ad Virgilium cum Graecis collatum p. 46. In verſu proximo τὰ omittitur in MS. Ambr. 1.

Οὐ πίες, οὔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδ' ἐλοέσσω.
Τρὶς μὲν δὴ διέβης Ἀχελώϊον ἀργυροδίναν,
Τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασας ἕκαστον,
[Τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσω δράμες ὄμφαλον Ἔνναι]
Τρὶς δ' ἐπὶ καλλι[χόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητὶ]
Αὐσταλέα, ἄποτός τε· καὶ οὐ φάγες, οὐδ' ἐλοέσσω.
Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἄγαγε Δηοῖ.
Κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια δῶκε·
Κάλλιον, ὡς καλάμαν τε καὶ ἱερὰ δράγματα πράτα
Ἀσταχύων ἀπέκοψε, καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι,
Ἁνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν·

Κάλ-

Vſ. 12. Οὐ πίες &c.] Hunc verſum pro ſpurio ejicit Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 37. Nec ſane deſideraretur, ſi abeſſet, ſufficiente verſu 17. Quod ſi τὸ ἄρ' interpretantur *tamen*: *& tamen neque bibiſti neque ediſti* &c. ferri poſſe, & eadem res majoris emphaſeos & admirationis cauſſa bis dicta videtur.

Vſ. 14. ἐπέ ασσας] MS. Reg. ἐπέρασας. Voſſ. ἐπέρησας.

Vſ. 15. Τρὶς δ' ἐπὶ &c.] Hunc verſum primum reperi in edit. Jo. Benenati, deinde Stephani. Nec conſtat, unde ductus ſit. Mihi plane ſpurius videtur. Fuerunt, qui illam lacunam Τρὶς δ' ἐπὶ καλλι -- -- -- --, quae erat in veteribus libris, explere vellent. Et cum alius aliter expleret, primum ſingula ſupplementa, hoc in ed. Benenati, alterum in ed. Froben. (v. not. ſeq.) recepta ſunt, poſt per facilitatem parum acutam Stephani utrumque in contextum venit. Callimachus errorum Cereris duas partes facit, primum errantem inducit per totam terram, deinde per omnes fluvios. Sic & Ovid. Met. V. 439. *Omnibus eſt terris, omni quaeſita profundo.* Igitur a poſteriori parte alienus eſt umbilicus Siciliae Enna. Νοθείας indicium eſt etiam in eo, quod verſus totus eſt Ionicus, ter Doriſmus neglectus in καλλίστης νήσου. Igitur hunc verſum, ut haud dubie ſpurium, uncis incluſimus.

Vſ. 16. Τρὶς δ' ἐπὶ &c.] In Edd. Flor. Ald. eſt tantum Τρὶς δ' ἐπὶ καλλι..... in MS. Reg. Τρὶς δ' ἐπὶ καλλίχορον . . . MS. Voſſ. Τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις ἐκαθίσαο φρητί. & ſic prima explevit editio Froben. quod repetiit Vaſcoſ. unde adſcriptum eſt hoc ſupplementum meo Aldinae exemplo cum notula: *Sic impreſſum eſt in Germania.* Stephanus primus & poſt eum Friſchlinus repetiit, ſed ita correctum: Καλλιχόρῳ χ. ἐκαθίσσαο φρητί. Debebat potius eſſe Καλλιχόρω ſine jota. Mihi & hoc ſupplementum a recentiori manu videtur, quod & ipſa ſententia indicat. Non ubi conſederit, ſed quo cucurrerit Ceres, dicere vult poëta. Igitur fruſtra in hoc verſu corrigendo laboretur. Qui volebat explere, quaerebat nomen fluvii aut fontis, quod inciperet a Καλλι. Incidit in *Callichorum*, ſatis aptum illum, quod auctore Pauſania I. p. 93. ibi primus chorus Eleuſiniorum a mulieribus celebratus, & Dea cantu culta eſſet. Ac non pejus Callirrhoë Epiri uſi eſſent interpolatores, propter Acheloum, qui & ipſe in Epiro. Si tamen hic verſus ſic ab Callimacho ſcriptus eſt, quod non cre-

Non bibiſti, nec ediſti tamdiu, nec laviſti.
Ter quidem tranſiſti Acheloum argenteo vortice amnem,
Totidemque perennium fluminum trajeciſti quemque,
[Terque ad pulcherrimae inſulae cucurriſti umbilicum Ennam]
Terque ad Calli[chorum humi conſediſti fontem]
Sicca & nihil bibens, & nec ediſti, nec laviſti.
Ne ne dicamus, quae lacrimas moverunt Cereri.
Melius, ut civitatibus gratas leges dedit:
Melius, ut ſpicam & ſacros manipulos prima
Ariſtarum meſſuit, & boves immiſit trituratum,
Cum Triptolemus bonam didicit artem.

Me-

credo, rectius praeponetur alteri *Τοσσάκι*. De Callichoro adde Spanhemium ad h. l.

Ibid. *Καλλιχόρῳ*] Callichorus puteus in Attica, cujus meminit Pauſanias & Apollodorus. A. FABRI.

Vſ. 17. *Αἰϛαλία*] Hoc frequens Apollonio Rhodio, ut docuit Vir doctus Obſ. Miſc. IV. p. 146.

Vſ. 18. *ἤγαγε*] Correxi *ἄγαγε* ex H. in L. P. vſ. 81. & ſic ſemper Pindarus. *Μὴ μὴ* elegans repetitio, in qua tamen ſaepe librarii offenderunt, ut Voſſianus, qui dedit *μὴ δὴ*. v. Dorvill. ad Charit. p. 200.

Vſ. 19. *πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια*] MS. Voſſ. *πολίεσσιν ἑάνδοτα*, quod melius puto. Ed. Ald. non habet, *τὰ τέθμια φᾶνε.* ſed manu ſcripta ſunt in exemplo meo, adſcriptumque eſt in margine: *impreſſum eſt in Ger.* Nempe primus Frobenius ſic explevit. In MSS. quoque Vat. hic eſt lacuna. Onomacritus H. in Cer. 19. vocat *φυομένην ἐρατεινήν.*

Ibid. *τέθμια*] *νόμους*, Heſychius. *Legiferae Cereri*, Virgilius. Maxime notandum eſt Heſiodum, cum vult deſignare duros & immanes, dicere ipſos non victitare frumento.

— *οὐδέ τι σῖτον*
Ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν
Ἄπλαστοι, μεγάλη δὲ βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι.

Hyginus vero, *Ceres*, inquit, *Triptolemum juſſit, omnium nationum agros circumeuntem, ſemina partiri, quo facilius ipſi poſterique eorum a fero victu ſegregarentur.* A. FABRI.

Vſ. 20. *δράγματα πρᾶτα*] Correxi *πράτα*, ut R. Bentlejus voluit, & Latinus interpres vertit. Poſtulat & locus parallelus H. in Del. vſ. 283. *Οἱ μέν τοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι Ἀσταχύων φορέουσιν.* Similiter infra vſ. 40. vitioſe editum *πρᾶτα.*

Vſ. 21. *καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι*] Trituram intelligit, quae bobus & jumentis peragitur. VULCAN. Vide Homerum Iliad. K. & Xenophontem in Oeconomico. Hic triturandi mos non ſolum apud Graecos olim in uſu fuit, ſed etiam apud Hebraeos, Syros, Arabes, & Aegyptios. Lex Moſis Deuteron. XXV. 4. *Triturantè bovi os non obligabis*, ut nos docet Cl. Vir Bochartus in libris ſuis nunquam ſatis laudatis de animalibus Sacrae Scripturae l. II. c. 31. & 32. TH. GRAEV.

Vſ. 22. *Ἀνίκα*] MS. Vat. *ἡνίκα*, a quo & abſunt ultima *δάσκετο τέχναν.*

Ibid. *Ἀνίκα Τριπτόλεμος* &c.] Triptolemo paſſim a Graecis poëtis ars arandi ſerendique (quam hic

πη-

Κάλλιον, ὡς (ἵνα καί τις ὑπερβασίας ἀλέηται)
[Θήκατο βουπείνα Τριόπεω γόνον αἰκτρὸν] ἰδέσθαι.
Οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον,
Τὶν δ' αὐτᾷ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοὶ
Δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διά κεν μόλις ἦνθεν ὀϊστός.
Ἐν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχναι,
Ἐν δὲ καλὰ γλυκύμαλα· τὸ δ', ὥστ' ἀλέκτρινον, ὕδωρ
Ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ
Ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπῳ θ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔννᾳ.

Ἀλλ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

25 Οὔπω τὰν Κνιδίαν] Χώρα Θεσσαλίας.

29 Ἀλέκτρινον ὕδωρ] Διαυγές. παρὰ τὸ ἤλεκτρον.

30 Ἐξ ἀμαρᾶν] Ὅμηρος· ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων. εἰσὶ δὲ αἱ ὑδρορρόαι.

31 Ὅσσον Ἐλευσῖνι] Ἐλευσὶν καὶ Ἔννα, δῆμοι Ἀττικῆς.

περιφραστικῶς ἀγαθὰν τέχναν vocat) tribuitur. ut Epigram. lib. 2.

> Ἄλλοισιν μελέτω Τριπτολέμοιο γέρα,
> Ἤχι βόες, καὶ ἄροτρα, καὶ ἰσοβοεύς, καὶ ἐχέτλη,
> Καὶ στάχυς.

Tibullus Oſiridi hoc tribuit,

> *Primus aratra manu ſolerti fecit Oſiris,*
> *Et teneram ferro ſollicitavit humum.*

VULCAN.

Vſ. 23. Κάλλιον] Verſus hic totus eſt, ut editur, in MS. Vat. n. 1379. At ab altero n. 36. abeſt σίας ἀλέηται. Ab editt. Flor. Ald. abeſt ſolum ἀλέηται.

Vſ. 24. Θήκατο &c.] Totus hic verſus abeſt a MSS. Ambr. Vat. 36. Reg. & Voſſ. In MS. Vat. 1379. eſt lacuna usque ad ἰδέσθαι, quod tamen alio atramento ſcriptum eſt. Edd. Flor. Ald. Frob. Vaſcoſ. habent ſolum verbum ultimum ἰδέσθαι. Supplementum & ipſum, quod in ed. Benen. primum reperi, arbitror eſſe novitium, nec eſt admodum venuſtum. In exemplo edit. Vaſcoſ. quod Francii fuit, aliter lacuna expleta eſt manu viri docti: Τίσε δὴ Τριόπαο ἐτίσατο πᾶσιν ἰδέσθαι. E ſenſu & contextu utcumque explere tentarunt viri docti. Auratus tolli volebat ἰδέσθαι, nec quidquam deeſſe.

Ibid. βουπείνᾳ] Operae pretium erit legere quae dicit Scholiaſtes Ariſtophanis in voce βουλιμιᾷ, id eſt, inquit, πάνυ λιμώττει καὶ πεινᾷ λίαν, ἀπὸ τοῦ βου ἐπιρρήματος, ὅπερ ἐπιτάσεώς ἐστι δηλωτικὸν, ἀντὶ τοῦ, λίαν, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ βούπεινα, μεγάλη πεῖνα. A. FABRI.

Ibid. Τριόπεω] Quod Callimachus & Ovidius de Eryſichthone, veteres Graeci & Hyginus de Triopa ipſi dixere: cum Callimacho tamen facit Lycophron, qui loquens de Eryſichthonis filia dicit,

> —— βούπειναν αἰθωνος οἰκος ἀκμαίαν πατρός. A. FABRI.

Vſ. 25. τὰν Κνιδίαν] Scholiaſtes Κνιδίαν hic explicat χώραν Θεσσαλίας. Verum Cl. Salmaſius in notis ad inſcription. Herodis Attic. p. 28. docet errare Scholiaſten, & ipſum quoque Stephanum, & τὰν Κνιδίαν Callimacho pro τὰν Κνίδον poni, ut apud Ptolemaeum τὴν Κώαν pro *Co* inſula, & apud Varronem *Melia* inſula pro *Melos*: nec Cnidios in Theſ-

ſaliam

Melius, quomodo (ut etiam quis delicta vitet)
[Fecit fame Triopae filium miſerabilem] videri.
Nondum Cnidum, ſed ſacrum adhuc Dotium habitabant,
Ibi vero tibi pulcrum nemus ſacraverant Pelasgi,
Denſum arboribus, vix utique ſagittae penetrabile.
Hic pinus, hic magnae ulmi erant, hic vero & piri,
Et pulchra glycymala: electroque ſimilis aqua
E ſcatebris prorumpebat. Dea autem deperibat locum,
Quantum Eleuſina, quantum Triopum, quantum Ennam.

Sed

ſaliam; verum Theſſalos relicta urbe Dotio, in inſulam Cnidum profectos, duce Triopa, ibique condidiſſe urbem Triopion. Vide & Diodori Siculi locum & lib. v. Biblioth. p. 28. Th. Graev.

Ibid. *Οὔπω τὰν Κνιδίαν*] MS. Vat. 1379. *οὔτω*. In nobili fragmento Stephani, quod a Tennulio primum e MS. Coiſl. vitioſe editum, poſt accuratius a Montefalconio in Catal. MSS. Biblioth. Coiſl. (p. 289.) verſus Callimachi ſic ſcribitur, vitioſe tamen: *Οὔπω τ' ἐν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναγον*. MS. Voſſ. *ἔλαιον* pro *ἔναιον*. De *Κνιδίᾳ* Salmaſio aſſentitur Holſtenius ad Stephanum p. 106. D.

Ibid. *Δώτιον*] Urbs Theſſaliae: *ἱρὸν* vocat, propter lucum Cereri ibi ab antiquis collocatum, ut ait Hyginus, noſter a Pelasgis, & uterque conſentiunt; Pelasgi enim gens antiqua, & per univerſam Graeciam diffuſa. A. Fabri.

Vſ. 26. *Τὶν δ' αὐτᾷ*] Alienum videtur *τιν*. Nam in toto loco de Cerere in tertia perſona loquitur.

Ibid. *ἄλσος ἐποιήσαντο*] Lucum ſacrarunt. Sic accipi poteſt illud Herodoti I. 31. *εἰκόνας ποιησάμενοι*, *ſimulacra eorum* (Cleobis & Bitonis) *dedicantes*: quamquam id eſſe poteſt: *faciendo curantes*, ut apud Xenophontem Exp. Cyri v. p. 373. Ceterum de toto hoc loco, ejus pulcritudine, & comparatione cum Ovidiano vide Excurſum ad h. l.

Ibid. *Πελασγοί*] MS. Ambr. 2. *Ἐπειοί*, quae lectio quid ſibi velit, non aſſequor. Nam Epei (*Ἐπειοί*) huc non pertinent, qui ſunt in Peloponneſo.

Vſ. 27. *ἦνθεν ὀϊστὸς*] Sic reſcripſi e MS. Reg. & Ed. Ald. pro vulgato *ἦλθεν*, quod irrepſit in editionem Frob. & deinde in ceteras. Illud Doricum eſſe conſtat, & pluribus locis reſtituendum Pindaro & Theocrito.

Vſ. 30. *Ἐξ ἀμαρᾶν*] Verti *e ſcatebris*. Heſych. *ἀμάρῃσι*, *πόροις*. Vulcan.

Ibid. *ἀμαρᾶν*] *ὀχετὸς*, *aquaeductus*. Heſychius, *ἀμάραν*, *αὔλακα*. A. Fabri.

Ibid. *ἀνέθυε*] *exiliebat*, *erumpebat*: *θύω*, *erumpo*. A. Fabri.

Ibid. *ἐπεμαίνετο*] Ariſtoph. in Veſp.

Νενυθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα
Οἷς ποτ' ἐπεμαίνετ'.

A. Fabri.

Ibid. *ἐπεμαίνετο χώρῳ*] Eſt ex Homero ducta loquendi ratio Il. Z. 160. *Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο*. Imitatus eſt etiam Lucianus Dial. Mort. I. ubi v. Cel. Hemſterhuſius. MS. Voſſ. habet *ἐπεμαίετο*. Sic conjiciebat Ill. Spanhemius ex Apollonio Rhodio. Sed illud verum. *Χῶρος* de tali luco eſt & apud Xenophont. Exped. Cyri v. p. 378. in inſcriptione.

Vſ. 31. *Ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπῳ θ'*

ὅσσον

Ἀλλ' ὄκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων,
Τουτάκις ἁ χείρων Ἐρυσίχθονος ἅψατο βωλά.
Σεῦατ' ἔχων θεράποντας ἐείκοσι, πάντας ἐν ἀκμᾷ,
Πάντας δ' ἀνδρογίγαντας (ὅλαν πόλιν ἄρκιοι ἆραι)
Ἀμφότερον πελέκεσσι καὶ ἀξίναισιν ὁπλίσσας.
Ἐς δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
Ἦς δέ τις αἴγειρος, μέγα δένδρεον, αἰθέρι κῦρον·
Τῷ δ' ἔπι ταὶ νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἑψιόωντο·
Ἃ πράτα πλαγεῖσα, κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις.
Ἤσθετο Δαμάτηρ, ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ·
Εἶπε δὲ χωσαμένα, τίς μοι καλὰ δένδρεα κόπτει;
Αὐτίκα Νικίππᾳ (τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν
Δαμοσίαν ἔστασαν) ἐείσατο· γέντο δὲ χειρὶ
Στέμματα καὶ μάκωνα, κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαῗδα.

Φᾶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

39 Ποτὶ τὤνδιον] Περὶ τὸ μεσημβρινόν.
Ἑψιόωντο] Ἔπαιζον.
44 Ἐείσατο] Εἴσατο, ὡμοιώθη.
45 Ἔχε κλαῗδα] Τὴν κλεῖν, ὡς ἱέρεια.

ἔσσιν] Hoc verſu videtur docere poëta Triopium jam tum extitiſſe, cum in peninſulam Cariam Pelasgi trajicerent. Sed poëticum eſſe προχρονισμὸν docet idem Salmaſius ad inſcriptionem Herodis loco laudato, praefatus, ipſum Callimachum aperte in hoc hymno indicare, tunc cum Eryſichthon fame ab Cerere immiſſa laboraverit, nondum Theſſalorum coloniam in Cariam fuiſſe deductam. Sed poſt illam βούλιμον nati ſui Triopam in Cariam commigraſſe, & Triopium urbem ibi condidiſſe, & de ſuo nomine appellaſſe, a quo & promontorium ipſum Τριόπιον, quod Τρίοπον Callimachus appellat, ut & Scholiaſtes Theocriti. Th. Graev.

Ibid. Τριόπῳ] Ed. Flor. Τριόπα, fruſtra. De re vide Spanhemium. MSS. porro Ambr. & Voſſ. Τριόπαι & Ἔνναι, quae orta ſunt e ſcriptura unciali. Vir doctus in margine edit. Vaſcoſ. etiam Aldo tribuit hanc ſcripturam, falſo. Mox Voſſ. Τριοπίδῃσιν.

Ibid. ὀκκόσον Ἔννᾳ] Pater meus legebat χ' ὠκκόσον; neque enim veriſimile eſt Callimachum tres diverſas partes in eodem verſu ſine conjunctione protuliſſe. Ἐλευσὶν, καὶ Ἔννα, δῆμοι Ἀττικῆς, Scholiaſtes. Sed mire fallitur, & cum eo maximus vir Joannes Meurſius *de populis Atticae*: Enna enim eſt umbilicus Siciliae. Cicero alicubi de Ennenſium nemore: *Qui locus*, inquit, *quod in media eſt inſula, umbilicus Siciliae nominatur*. Et jure dubitat Ortelius in voce *Enna*, an huic noſtro Scholiaſti fides ſit adhibenda. A. Fabri.

Vſ. 33. Τουτάκις —— ἁ βωλά] Si βωλά non κατὰ προσωποποιΐαν dicitur, quod

non

Sed cum Triopidis ſiniſter iraſceretur Deus,
Tum malum Eryſichthonem invaſit conſilium.
Ibat viginti ducens ſervos, omnes florentes aetatibus,
Omnes gigantibus pares (totam urbem qui poſſent exſcindere)
Utrumque, bipennibus & ſecuribus, armatos.
In Cereris vero audaces properabant nemus.
Erat autem populus, magna arbor, aethera tangens,
Quo ſub nymphae ad meridiem ludebant.
Haec prima percuſſa, malum ceteris cantum inſonuit.
Senſit Ceres, ſibi ſacram arborem laedi,
Dixitque irata, quis mihi pulcras arbores caedit?
Statim Nicippae, quam ipſi civitas ſacerdotem
Publicam conſtituerat, aſſimulata, cepit manu
Vittas, & papaver, humeriſque repoſuit clavem,
Dixit-

non credo, articulus friget. An legendum Τυτάχι δὴ, *ibi tum*, ut τότε δὴ. Mox ἔχων ed. Ald. & liber Ger.

Vſ. 35. ἄρκιοι] MS. Voſſ. ἄρκιος αὖραι. Ambr. etiam ἄρκιος, ut referatur ad Eryſichthonem, & ſic corrigit Vir doctus in ed. Vaſcoſ. Sed ferri poteſt vulgatum, intellecto ἦσαν. Iidem vſ. 38. ἣν vitioſe pro ἧς.

Vſ. 38. Ἧς δέ τις αἴγειρος] Ἧς pro ἦν, ut ſaepe Theocrit. Melius aliquanto Ovidius, qui *quercum* poſuit.

Stabat in his ingens annoſo robore quercus.

Neque enim populus arbor eſt umbroſa, imo ἀραιόσκιος, ſi fingere liceat. A. Fabri.

Ibid. αἰθέρι κῦρον] Id eſt, προσπελάζον, ut explicat Scholiaſtes Apollonii, *in coelum penetrans.* A. Fabri.

Vſ. 39. Τᾷ δ' ὕπο] MSS. Ambr. Voſſ. Edd. vett. Florent. Froben. Vaſcoſ. Ald. Benenat. τῷ δ' ἔπι, quod non mutandum erat. Correctioni locum fecit jota ſubſcriptum, quod deleri debebat. Atque ſic reſtituimus. Mox Ambr. ἑτιόωντο, margo Reg. ἑςιόωντο. Pro πρᾶτα reſcripſimus πράτα. MS. Ambr. 2. & Voſſ. πρῶτα.

Ibid. τὤνδιον] Τὸ ἔνδιον τὤνδιον, ἔνδιος μεσημβρινός. Heſychius: ἐνδιῶνται, μεσημβριάζουσι. A. Fabri.

Vſ. 43. Νικίππα] Vulgo Νικίππῃ. MS. Voſſ. ῃ vitioſe pro οι. Pro ἵσασαν Cl. Th. Bentlejus mavult ἵσασιν, non quo & illud rectum ſit: (v. H. in L. P. 45. 46.) ſed ut frequentia τῆς α vitetur. Sed v. ad H. in L. P. vſ. 62. Idem placebat Viro docto in margine edit. Vaſcoſ. Ceterum imitatus eſt Homerum Il. Z. 300. Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.

Vſ. 44. γέντο] Euſtathius ad Il. I. 369. Doricum ait eſſe, pro ἕλετο, ut ἦνθεν pro ἦλθεν, item Etymol. M. quod ſane durum eſt. Immo eſt ab antiquo verbo γέννομαι vel γένομαι. Heſychius: Γέννυ. Κύπριοι, λαβέ.

Vſ. 45. Στέμματα καὶ μάκωνα] Cicero, *Dies ille quo ego Ennam cum veniſſem, praeſto mihi ſacerdotes Cereris*

image
not
available

Dixitque permulcens improbum & impudentem hominem,
Fili, qui Diis ſacratas arbores caedis,
Fili, ſuſtine te, fili percare parentibus,
Deſine, & ſervos amove, ne tibi iraſcatur
Diva Ceres, cujus ſacrum exſcindis.
Hanc vero magis truculentis oblique adſpexit oculis, quam venatorem
Montibus in Tmariis ſolet virum leaena
Crudipara, cujus eſſe dicunt truculentiſſimum vultum,
Recede, inquit, ne tibi ſecurim magnam in corpus librem.
Haec vero tectum reddent triclinium mihi, in quo convivia

Aſſi-

ſchyl. Prom. Vinct. 53. omnes editi ἐλίννυσον, item apud Theocritum, unde tamen Etymol. laudat ἐλίνυσον; item ex ipſo Callimacho, quem locum inter fragmenta habet Bentlejus, n. 248. Apud Pindarum Nem. v. 2. & Iſthm. II. 69. ἐλίνυσον omnes libri editi. Ex Herodoto pariter & Arriano ſic profert Suidas. Locus in epigrammate apud Suidam, quod nunc exſtat in Anthologia, & ſic eſt v. c. I. 67. extr. μὴ ἐλινύειν, exprimitur in editione Kuſteri per duplex ν. Sed in editione principe Suidae eſt ſimplex. Apollon. Rhod. I. 589. ἐλινύεσκον in omnibus editis, conſentitque MS. Guelſerbytanus. At contra ἐλίννυον, ib. 862. unde tamen Etymol. M. citat ἐλίνυον. Saepe verbo uſus eſt Hippocrates: ſed ejus libri inter utramque ſcripturam fluctuant, ut monet Foëſius in Oecon. qui de hoc verbo videndus. Apud Dionyſ. Halicar. I. p. 26. ἐλινύουσιν ἔργων editur, nec diſcrepat Vaticanus. Quibus inter ſe comparatis, ut alia exempla mittam, mihi ſcriptura ἐλινύειν accuratior videtur: & cum libri Ambroſiani ita habeant, ſitque ita in fragmento edendum, hic quoque eam ſcripturam ſecutus ſum.

Vſ. 48. πολύθεστε] πολυπόθητε, Schol. Sed non video unde fluat. A. Fabri.

Ibid. τέκνον πολύθεστε] Quod non bene a θέσθαι ducit Schol. Apoll. Rhod. negabat ſe ſcire, unde duceretur, Anna Fabri, id eſt a θέσσομαι, ut bene docuit Bentlejus; utque a λίσσομαι fit πολύλλιστος, ſic a θέσσομαι πολύθεστος v. Rich. Bentlejum ad h. l. & de verbis e θέσσομαι notam elegantiſſimam Hemſterhuſii ad Heſychium v. Ἀπόθεστος.

Vſ. 51. Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας] Ille vero bis auditis &c. Haec eſt vis τῆς ἄρα. Ὑποβλέπειν eſt limis & iratis oculis adſpicere. vid. de hoc verbo Dorvill. ad Charit. p. 506.

Vſ. 54. πάξω] Libri male πάξω. Sic mox MSS. Ambr. ἄξω vitioſe pro ἀξῶ.

Vſ. 55. Ταῦτα δ' ἐμὸν θασσεῖ στεγανὸν δόμον] Scribo θασεῖ, quia puto eſſe Dorice dictum pro θήσει. ut θήσει στεγανὸν idem valeat quod ποιήσει στεγανόν id eſt, στέξει. Hae arbores (inquit) reddent domum meam tectam. id eſt; uſui erunt ad tegendam domum meam. At ſi θασσεῖ retineatur, non video qui poſſit exponi cernes. Steph.

Ibid. θασσεῖ] Optime Stephanus, qui legit θασεῖ, id eſt, θησεῖ, quod eſt

Αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἅδην θυμαρέας ἀξῶ.
Εἶπεν ὁ παῖς. Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.
Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο· γείνατο δ' ἁ θεῦς·
Ἴθματα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ' ὀλύμπῳ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἡμιθνῆτες, ἐπεὶ τὰν πότνιαν εἶδον,
Ἐξαπίνας ἀπόρουσαν, ἐνὶ δρυσὶ χαλκὸν ἀφέντες.
Ἁ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν, (ἀναγκαίᾳ γὰρ ἕποντο
Δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα) βαρὺν δ' ἀπαμείψατ' ἄνακτα,
Ναὶ ναὶ, τεύχεο δῶμα, κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαῖτας

Ποιη-

eſt *ποιήσει στεγανὸν*, id eſt, *στέξει*, *teget*, *tectam reddet*, *tectam faciet*; nam Dorienſes accentum ſemper in ultimam rejiciunt. A. Fabri.

Ibid. Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ &c.] An legendum *ἐμοί*? Δόμος non eſt *domus*, quae jam tecta erat, ſed *triclinium*, quod ſubjecta deſcriptio docet. Sic dixit Theocritus Id. XVII. 17. *χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ Δέδμηται*, *aureum cubiculum*, & apud Aelian. V. H. III. 14. *οἰκίαι καὶ δώματα* junguntur, ut totum & pars. Sic & *οἶκον* de coenaculo dici docet Pollux I. 8. & *οἴκημα* dixit Joſeph. Ant. XX. 8. ult. ubi *οἴκημα* male vertitur *aedificium*, cum ſit *diaeta* vel *triclinium*, ut ipſe mox vocat. Eryſichthon igitur volebat lacunar ſtruere in triclinio, ſeu coenaculum laquеatum efficere, in quo caenaculi praecipuus ornatus. Atque hoc eſt, ut opinor, potius *ἐμοὶ στεγανὸν δόμον θεῖναι*, quam *ἐμὸν δόμον στεγανόν*. Sed de hac conjectura liberum cuique ſit judicium; neque enim prorſus neceſſaria eſt, modo ſenſus τοῦ δόμου teneatur, qui eſt certus. Infra vſ. 64. eſt *δῶμα*.

Ibid. θασσεῖ] Rectiſſime Stephanus judicavit legendum θασεῖ, Dorice pro θήσει. Firmant MSS. Vat. & Voſſ. in quibus eſt θήσει, neglecto Doriſmo in prima ſyllaba. Pindarus Iſthm. I. 3. habet θάσομαι pro θήσομαι. Cl. Th. Bentleji ratio, ut ſit a θεάομαι ſ. θάομαι, ut ſupra vſ. 3. duriorem ſenſum efficit, ceterum in ſcriptura nihil mutat. Supra quoque libris auctoribus e θασσεῖσθε fecimus θασεῖσθε.

Vſ. 57. Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν] Verti, *Nemeſis mala verba notavit*, utpote filia Juſtitiae, & vindex arrogantiae in verbis & factis. Hinc nonnulli Nemeſim una manu frenum, altera menſuram cubiti tenentem finxerunt, quod declarat diſtichon apud Graecos celebre,

Ἡ Νέμεσις προλέγω τῷ πήχεϊ, τῷ τε χαλινῷ,
Μὴ ἄμετρον τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

Pauſanias etiam in Atticis ſcribit τὴν Νέμεσιν θεῶν μάλιστα ἀνθρώποις ὑβρισταῖς ἀπαραίτητον εἶναι. Vulcan.

Ibid. Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν] In verbo ἐγράψατο fruſtra haeſere Viri docti, aliis ἐδράξατο corrigentibus, Th. Bentlejo ἐπεμάξατο, i. e. *imis ſenſibus abdidit*. Libri tribuuntur a Poëtis Jovi, Parcis, aliiſque Diis, quibus cura rerum humanarum, in utramque partem. Jovis διφθέραι notiſſimae ſunt. Parcis liber tribuitur apud Lucianum in Cataplo c. 5. Apud Aeſchylum in Eumenid. 273. Pluto vocatur εὔθυνος, mortalium judex, eique tribuitur δελτόγραφος φρὴν, memoria eorum, quae libris ſcripta habet. Schol. ἐφορᾷ δὲ πάντα, ἀναγραφόμενος αὐτὰ τῇ ἰδίᾳ δέλτῳ. Sed nihil inſignius eſt fragmento Euripidis apud Stobaeum, in Florileg. Grotii p. 121. quod mihi indicavit Cl. Ruhnkenius:

Δε-

Aſſidue amicis meis jucunda agitem.
Dixit juvenis: at Nemeſis impiam in literas retulit vocem.
At Ceres inſandam concepit iram, factaque eſt Dea ipſa.
Veſtigia quidem in ſolo, caput autem fixit coelo.
Tum illi quidem ſemianimes, cum Deam viderent,
Repente retro ruerunt, relicto in quercubus ferro.
Ipſa autem ceteros quidem omiſit (neceſſitate enim ſequebantur
Domini ſub manu) improbumque allocuta eſt dominum:
Vero, vero, ſtrue triclinium, canis, canis, in quo convivia

Agi-

> *Ἀσκεῖτε πηδᾶν τ' ἀδικήματ' εἰς Θεοὺς*
> *Πτεροῖσι, κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτου πτυχαῖς*
> *Γράφειν τιν' αὐτὰ* &c.

Similiter ergo Nemeſi ſeu Adraſteae libri tribuuntur. Nonnus Dionyſ. XXXVII. p. 942. 29. *Νέμεσις δὲ τόσην ἐφθέγξατο φωνήν.* quae ſunt manifeſte ex imitatione hujus loci Callimachei, unde Cunaeus corrigebat *ἐγράψατο.*

Vſ. 58. *γείνατο δ' ἁ Θεῦς*] Virgilius Aen. VII. 419. loco ſimili de Furia: *Fit Calybe:* quo plane exprimitur *γείνατο δ' ἁ Θεῦς.*

Ibid. *ἁ Θεῦς*] Forſan in hac voce *Θεῦς* reprehendi poſſet Callimachus: etenim ut poſſit dici *Θεῦς*, prius dici oportuit *Θοῦς*; *Θεὸς*, *Θοῦς*. quod non ferri poſſet: ergo nec *Θεῦς*: miror non vidiſſe Caninium. Sic etiam verſu 130. *Θεῦν* legitur. A. FABRI.

Vſ. 59 *Ἴθματα μὲν χέρσῳ*] Homerus *Ἰλιαδ. δ* de Contentione,

> *Ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα*
> *Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.*

Virgilius utrunque imitatus, Famae hoc accommodat, lib. 4. Aeneid.

> *Parva metu primo, mox ſeſe attollit in auras*
> *Ingrediturque ſolo, & caput inter nubila condit.*

De quibus locis vid. Caeſ. Scaligerum in Critico. VULCAN.

Ibid. *Ἴθματα μὲν χέρσῳ*] Delevi jota ſubſcriptum, quod inſcitia librariorum addidit. Nam *ἅψατο* genitivos deſiderat, ut dudum videre viri docti.

Vſ. 60. *ἡμιθνῆτες*] Doriſmus videtur deſiderare *ἁμιθνῆτες*. Theocritus aliquoties *ἅμιθροι*. Sed hoc ſine libris corrigere non ſum auſus, quia apud Pindarum in talibus verbis, quantum recordor, in editionibus eſt ſemper *η*, quod tamen fortaſſe & ipſum, ut alia talia in illo poëta, librariis debetur. At mox *ἐξαπίνας* pro *ἐξαπίνης* dare non dubitavi, quod ſic conſtanter Pindarus & Theocritus habent etiam in editis.

Vſ. 62. *Ἃ δ' ἄλλως*] Si ad famulos modo & verſus proxime ſuperiores pertinet, legendum eſt *αὐτώς*; ſed potius refertur ad ſequentia & ad *βριθὺν ἄνακτα*, ut nihil tentandum videatur. Edd. vett. *ἔασσεν*, quod recte correxit Stephanus, conſentiuntque ſcripti noſtri omnes. v. Clark. ad Homer. Il. Δ. 43. ubi bene reprehendit Barneſium ob duplicatum multis Homeri locis temere *τὸ σ* in hac voce, producendae, ut putabat, ſyllabae cauſſa, quod fecit etiam in aliis verbis, ut notat Cel. Valkenar. ad Hom. Il. XXII. 398. Sed ob eandem

Ποιησεῖς· θαμιναὶ γὰρ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι τοι.
Ἁ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι τεῦχε πονηρά.
Αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν,
Αἴθωνα, κρατερόν· μεγάλᾳ δ' ἐστρεύγετο νούσῳ.
Σχέτλιος ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις.
Εἴκατι δαῖτα πένοντο, δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον.
Τόσσα Διώνυσον γὰρ ἃ καὶ Δάματρα χαλέπτει.
Καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος.
Οὔτε μιν εἰς ἐράνως οὔτε ξυνδείπνια πέμπον
Αἰδόμενοι γονέες. προχανὰ δ' εὑρίσκετο πᾶσα.
Ἦνθον Ἰτωνιάδος μιν Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα

Ὀρ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

74 Προχανὰ] Πρόφασις.

75 Ἦνθον Ἰτωνιάδος] Ἰτὼν, πόλις Θεσσαλίας, ἔνθα τιμᾶται Ἀθηνᾶ. γένος δὲ ἐπίσημον οἱ Ὀρμενίδαι.

dem rationem & multo magis ſaepe temere a librariis litera haec duplicata eſt. Mox edit. Ald. vitioſe *ἀμαλείψατο* pro *ἀπαμείψατο*.

Ibid. *-ἀναγκαίᾳ γὰρ ἕποντο Δεσποτικὴν ὑπὸ χεῖρα*] Intelligo, Neceſſitati parebant, quum eſſent ſub domini ſui poteſtate, ita ut ejus imperium detrectare nullo modo poſſent. STEPHAN.

Vſ. 66. *Ἁ μὲν τόσσ'*] Sic Latini, *tantum effata*. Virgil. A. FABRI.

Vſ. 67. 68. *λιμὸν, Αἴθωνα* &c.] Dictis Spanhemii multa addere, neceſſe non eſt. Vid. Suidas in h. v. Interpretes ad Aelian. V. H. I. 27. Reineſ. Var. Lect. III. 2. p. 370. *Ἐστρεύγετο* eſt verbum Homericum ex Il. O. 512. (unde eleganter eodem tempore Heſychium in *Θαστρεύεσθαι* correxere celeberrimi Vir., Taylorus & Valkenarius) Od. M. 351. ad quae loca vid. Euſtathius. Sed de hoc verbo & altero, unde per ſyncopen natum ait Euſtathius, erudite egit Cl. Valkenar. Animadv. ad Ammon. p. 130.

Vſ. 69. *Σχέτλιος, ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις*] Ex hac interpunctione, quae inde a Stephano invaluit, corrigendum foret *ἵμερον*. Nam *ἔχεν* refertur ad *σχέτλιος*, & ſequi adeo debet accuſativus. Verum editiones veteres non interpungunt poſt *σχέτλιος*: quod rectum eſt, idque nos ſecuti ſumus. Eſt forma exquiſitior, pro *σχέτλιον, ὅσσα πάσαιτο*, caſus accommodatur proxime ſequenti verbo. Phraſis Callimachia eſt pariter apud Theocritum Id. XVI. 65. *αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν*.

Ibid. *πάσαιτο*] Lexicorum auctores ducunt a *πάομαι*, faciuntque ejus alteram ſignificationem; quod mihi non placet. Clarum eſt ex eo, quod *πάσασθαι*, cum poſſidendi ſignificatione dicitur, ſemper primam longam habet, at brevem, cum edendi vi dicitur, ut veteres etiam Grammatici, v. c. Ammonius, notavere. Nam ejusdem verbi ac temporis eadem littera non poteſt diverſam quantitatem habere, nec quantitas muta-

Agites. Crebrae enim poſtea epulae tibi.
Tantum illa dixit, & Eryſichthoni paravit peſtem.
Extemplo gravem ei & ſaevam injecit famem,
Diram, validam: magno ipſe tabeſcere coepit morbo.
Miſer quantum ederat, tantum rurſus appetebat.
Viginti epulas ſtruebant, duodecimque vinum miniſtrabant:
Eadem enim Bacchum, quae Cererem, laedunt.
Itaque & cum Cerere iraſcebatur Bacchus.
Non igitur nec ad eranos, nec ad convivia mittebant
Prae pudore parentes, praetextusque reperiebatur quicunque.
Venerant Itoniae Minervae ad certamina

Vo-

mutatur ſignificatione. Dico igitur, πάσασθαι, *edere*, eſſe a πάσσομαι, verbo impuro, in quo α in aoriſto primo per analogiam linguae breve eſt, cum ſit in puro πάομαι longum. Nec analogia modo nitor, ſed etiam auctoritate veterum. Heſychius: Πάσσεται. ἐσθίει. A πῶ eſt πάω; unde ducitur πάσσω, ut Euſtathius agnoſcit ad Il. Γ. p. 337. Ex origine autem & etymologia πάομαι & πάσσομαι idem ſignificant, ſed uſus invaluit, ut illud de poſſeſſione, hoc de eſu caperetur. Add. ad vſ. 128.

Vſ. 70. δαῖτα πένοιντο] A Voſſ. abeſt δαῖτα, & pro πένοιντο ſcribitur καπένοιντο. Mox idem ἄφυσον.

Vſ. 71. 72. In his verſibus ſemper offendit animus. Tentavi ſuccurrere in altero corrigendo: Τῷ καὶ τᾷ Δάματρι, quae forma admodum frequens eſt apud Callimachum, H. in Del. 275. Lav. P. 29. &c. Sed melius eſt, quod Ruhnkenio V. C. placet Ep. Crit. II. p. 38. alterum eſſe ſpurium. Ineſt manifeſta & frigida tautologia. Uter ſpurius ſit, dubitationem habere poteſt. Primus ſane eſt numeroſior, unde Cl. Ruhnkenius alterum Καὶ γὰρ &c. rejicit. Ego nihil definierim. Non poſſum intelligere, quomodo cui in mentem venerit hunc verſum addere, cujus initium non bene convenit praecedenti. Sed ſi priorem tollas, verſus alter in parentheſi poſitus apte cohaeret praecedentibus. Voluit deinde in genere rem quis enunciare, quae in hoc verſu eſſet, & ejus veluti rationem reddere verſu in margine ſcripto: Τόσσα Διώνυσον &c. isque deinde in textum, atque etiam alieno loco migravit. Aptior enim foret, ſi poſteriori loco poneretur.

Vſ. 72. συνωργίσθη Διόνυσος] Etenim illi ſacra communia erant cum Cerere. Sophocles in Antigone:

—— μέδεις δὲ παγ-
κοίνου Ἐλευσινίας
Δηοῦς ἐν κόλποις.

Ubi Scholiaſtes, παγκοίνου, ὅτι κοινὰ τὰ μυστήρια Δήμητρος καὶ Διονύσου. A. Fabri.

Vſ. 75. Ἦνθον Ἰτωνιάδος] Ἦνθον pro ἦλθον, Dorice. Ἰτωνιάδος, Minervae Itoniae templum erat in campo, ante Coroneam Boeotiae civitatem, ubi Παμβοιώτια celebrabantur: vocatur autem Itonia, ἀπὸ Ἰτωνίου τοῦ Ἀμφικτυονος. A. Fabri.

Vſ. 76.

Ὀρμενίδαι καλέοντες· ἀπ' ὧν ἠρνήσατο μάτηρ·
Οὐκ ἔνδοι. χθιζὸς γὰρ ἐπὶ Κρανῶνα βέβηκε,
Τέλθος ἀπαιτήσων ἑκατὸν βόας. ἦνθε Πολυξώ,
Μάτηρ Ἀκτορίωνος, (ἐπεὶ γάμον ἄρτυε παιδὶ)
Ἀμφότερον, Τριόπαν τε καὶ υἱέα, κικλήσκοισα.
Τὰν δὲ γυνὰ βαρύθυμος ἀμείβετο δακρυχέοισα,
Νεῖταί τοι Τριόπας· Ἐρυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος
Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν, ὁ δ' ἐννέα φάεα κεῖται.
Δειλαία, φιλότεκνε, τί δ' οὐκ ἐψεύσαο, μᾶτερ;
Δαίνυεν εἰλαπίνας τις; ἐν ἀλλοτρίοις Ἐρυσίχθων.
Ἄγετό τις νύμφαν; Ἐρυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν,
Ἢ ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Ὄθρυϊ ποίμνι' ἀριθμεῖ.
Ἐνδόμυχος δ' ἤπειτα πανάμερος εἰλαπιναστὰς
Ἤσθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ

Αἰεὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

77 Ἐπὶ Κρανῶνα] Πόλις Θεσσαλίας.

78 Ἦνθε Πολυξώ] Ἐπίσημος αὕτη.

80 Καὶ υἱέα] Τὸν Ἐρυσίχθονα.

82 Νεῖταί τοι Τριόπας] Ἔρχεται.

85 Δαίνυεν εἰλαπίνας] Εἰ ἑστιῶν φίλους ἦν τις, ἐζητεῖτο δὲ Ἐρυσίχθων, ἔλεγεν ἡ μήτηρ, Ἐν ἀλλοτρίοις οἰκήμασιν ἐστιν.

89 Κακὰ δ' ἐξάλλετο] Ηὐξάνετο ἐπὶ τῷ ἐσθίειν.

Vſ. 76. ἀπ' ὧν ἠρνήσατο μάτηρ] Feci ex ὧν, ut eſſet ὧν, quia ſic ſemper Dores poëtae. In altero ἠρνήσατο nil mutavi, quia ſic & hic & vſ. 107. libri conſtanter omnes habent. Ed. Vaſcoſ. vitioſe ἀρ'.

Vſ. 77. Οὐκ ἔνδοι] Dorice pro ἔνδον. ideoque intelligendum eſt reſponderi, *Non eſt intus*, *Non eſt domi.* Quod ſi verba illa, οὐκ ἔνδοι, admittere poſſent hanc interpretationem, *Non opus eſſet*, multo tamen illa eſſet aptior. STEPHAN.

Ibid. Οὐκ ἔνδοι] Οὐκ ἔνδον. ita Sophocles uſurpat. οὐκ ἐκτός; hoc eſt, non hinc abis? VULCAN.

Ibid. Κρανῶνα] MS. Reg. & Edd. vett. Κραννῶνα. Mutavit Benenatus, quem Stephanus, aliique omnes ſecuti ſunt. Scripturam, quae ſimplici litera ν utitur, praefert alteri Drakenb. ad Liv. XXXVI. 10.

Vſ. 78. Τέλθος] MS. Voſſ. τέλος, & mox Ambr. ἦλθε.

Vſ. 82. Νεῖται] ἔρχεται, Schol. *ibit:* nam Graeci praeſenti pro futuro utuntur: ita apud Homerum ſaepe εἶμι pro futuro reperies. A. FABRI.

Vſ. 82. ἤλασε κάπρος] Verbum proprium in hac re eſſe oſtendit Homeri locus Odyſſ. Τ. 393. Οὐλήν, τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

Vſ. 83. Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν] Repono Πίνδω. & interpretor ἀν' εὐάγκειαν Πίνδω, in pulchris vallibus Pindi mon-

Vocantes Ormenidae: negabat mater venturum.
Foris eſt. Heri enim Cranona profectus eſt,
Creditum exacturus, centum boves. Venerat Polyxo,
Mater Actorionis (nam filio parabat nuptias)
Utrumque, Triopam & filium invitans.
Huic vero triſtis femina reſpondit, lacrimis fuſis:
Peregre tibi eſt Triopas: Eryſichthonem autem percuſſit aper
Pindi in convallibus; at ille nonum jam diem decumbit.
Miſera, amans filium, quid non mentita es, mater?
Parabat convivium aliquis? Peregre eſt Eryſichthon.
Ducebat aliquis nuptam? Eryſichthonem diſcus percuſſit,
Aut lapſus ex equo eſt, aut in Othrye greges numerat.
Domi autem abditus poſtea per totum diem convivator
Comedebat immenſa: at improba irritabatur fames

montis, vel in pulchro clivo, & amoeno. STEPHAN.

Ibid. *Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν*] H. Steph. reponit *Πίνδω*. De quo *τὸ παρὸν ἐπέχω*. VULCAN.

Ibid. *Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν*] Conſentiunt viri docti inde a Stephano, legendum *Πίνδω*: malim Dorice *Πίνδω*. *Εὐάγκεια* Pindi idem eſt cum illo Pindari Pyth. IX. 27. 28. *Πίνδω κλεενναῖ πτυχαί*. vſ. ſequ. MS. Voſſ. *Δειλαία τυ φιλότ*.

Vſ. 87. *Ἢ ἔπεσ' ἐξ ἵππων*] Si Eryſichthon ex equo lapſus eſt, Callimachus ſcripſiſſe debuit *ἐξ ἵππω*· quem genitivum Doricum vir doctus hic etiam reponi volebat. Sed ſic verſus incondite hiat. Igitur *ἔπεσ' ἐξ ἵππων* interpretor *cecidit de curru*. *ἵπποι* Graecis, *equi* Latinis, ſaepiſſime pro *curru* dicuntur. Homer. Il. H. 15. *Ἰφίνοον βάλε δουρὶ—ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων.* — *ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε.* quem locum recte de *curru* accipit Clarkius. Ariſtophan. Nub. vſ. 1275. *Ἵππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον.* v. P. Burman. ad Ovid. Art. Amat. I. 214. RUHNKEN.

Ibid. *ἀριθμεῖ*] Ambr. 2. & Voſſ. *ἀμέλγει*. Reg. *ἀμ*. . . . . ſuperſcripto *ἀριθμεῖ*. Elegantem vocat hanc lectionem, nec tamen vulgatae praeſert Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 38. Recte. Nam *ἀμέλγειν* eſt opus ſervile, quod non convenit Eryſichthoni. At numerare eſt domini cura & opus, ut ſaepe apud Theocritum, apud quem etiam Augias quidam rus venit *κλῆσιν ἐποψόμενος*, cujus rei pars eſt, numeros pecorum inire. Verſu proximo e *πανήμερος* feci *πανάμερος*.

Vſ. 89. *-κατὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ*] Omnino ſuſpectum mihi eſt verbum *ἐξάλλετο*: ſed quod in ejus locum poſſim ſubſtituere non invenio: quum nec *ἐξάλθετο*, nec *ἐξείλλετο*, proponere audeam. STEPHAN.

Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοιτο. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσας
Ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.
Ὡς δὲ Μίμαντι χιὼν, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγὼν,
Καὶ τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο· μέσφ' ἐπὶ νευρὰς
Δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μῶνον ἔλιφθεν.
Κλαῖε μὲν ἁ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφαὶ,
Χὠ μαστὸς, τὸν ἔπινε, καὶ αἱ δέκα, πολλάκι, δῶλαι.
Καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε,
Τοῖα τὸν οὐκ ἀΐοντα Ποσειδάωνα καλιστρέων·
Ψευδοπάτωρ, ἴδε τόνδε τεοῦ τρίτον· εἴπερ ἐγὼ μὲν
Σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκης γένος. αὐτὰρ ἐμεῖο

Τοῦτο

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

91 Ἀλεμάτως] Ματαίως.
92 Πλάγγων] Ἡ κήρινος νύμφη.
96 Χὠ μαστὸς τὸν ἔπινε] Καὶ ὁ μαστὸς ὃν ἔπινεν, ἤγουν ἡ τροφός.
100 Αἰολίδος Κανάκης γένος] Ἡ Κανάκη μήτηρ Τριόπα, θυγάτηρ Αἰόλου.

Ibid. ἐξάλλετο] ηὐξάνετο, Schol. Neſcio unde, niſi ab ἄλλομαι, *ſubſilio*, ut jejunis ſolet evenire. A. Fabri.

Ibid. κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ] In hac lectione conſentiunt libri omnes, eamque defendit Spanhemius, ſed copioſus ille alias interpres nihil, quo tueatur, affert. Stephano ἐξάλλετο ſuſpectum eſt, itemque Th. Bentlejo, qui varias & ſuas & aliorum conjecturas profert, quas commemorare non eſt neceſſe, quando vulgatum bene explicari & illuſtrari poteſt. Verbum ἐξάλλεσθαι ſignificat *vehementem cupiditatem ventriculi improbi*. Sic enim κακὰ interpretantur Latini de fame. Hujus ipſius quidem verbi nullum mihi exemplum obſervatum eſt, niſi quis huc vocare velit illud Theocriti III. 37. ἄλλεται ὀφθαλμός, quod eſt omen videndae mox rei, quam vehementer cupimus videre. Sed verba ejusdem ſignificationis dici de vehemente cupiditate docere poſſum. Καρδίαν πηδᾶν dicitur, vehementer expetens & cupiens aliquid, apud Ariſtophanem Nub. 1393. ut ibi bene interpretatur Kuſterus; unde duxit Philoſtratus Vita Apollon. I. p. 46. ubi videndus Olearius, quem latebat, hanc formam ex Ariſtophane ductam eſſe, eamque & alii imitati ſunt. Ariſtaenetus Epiſt. II. 5. ἐκπηδᾶν καρδίαν dixit. Idem imitatus eſt Juvenalis VI. 318. *ſaltante libidine*, quod prorſus convenit τῷ ἐξάλλεσθαι Callimachi.

Vſ. 91. ἀχάριστα κατέρρεεν] Ita infra Epig. Θ'. ὅσσα τ' ὀδόντων Ἔνδοθι, ναίρων τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ. Significat vero hoc loco, nullum Eryſichthoni ex cibis nutrimentum acceſſiſſe. Vulcan.

Ibid. ἀχάριστα κατέρρεεν] Elegantia hujus verbi ἀχάριστον uſus eſt etiam alibi in fragm. Bentl. CVI. 4.

Vſ. 92. ὡς ἀελίῳ ἔνι πλάγγων] Pupam ſignificat, aut ludicrum aliquod ſimulacrum e cera confectum. Rectius πλάγγων, ut in Aldina & Baſileenſi editione. Suidas, τὰ μειράκια θρυπτόμενα παρὰ ταῖς τίτθαις, στωμύλλεσθαι

Semper magis edenti, atque velut in fundum maris
Fruſtra ingrati defluebant cibi omnes.
Utque in Mimante nix, ut in ſole cerea pupa,
Atque his adeo magis, tabeſcebat, donec praeter nervos,
Miſero & fibrae & oſſa ſola relinquerentur.
Plorabat quidem mater, graviterque gemebant duae ſorores,
Et nutrix, quae illum lactaverat, & decem, ſaepe, ſervae.
Atque ipſe inſuper Triopas manus immiſit canis,
Sic non audientem Neptunum invocans:
Falſe pater, vide hancce tertiam tuam ſtirpem: ſi quidem ego
Tuus & Aeoliae Canaces filius: at mihi

Miſe-

λεσθαι καὶ λέγειν περὶ κρόκης καὶ στημόνων, καὶ πλαγγόνων ἐάσωμεν. VULCAN.

Ibid. πλάγκων] Ornamentum quoddam puellare ex cera, aliter δαγύς. Eſt & imago cerea; ſed legitur πλαγγών. A. FABRI. Et ſic omnino legendum. Heſych. Πλαγγών. κήρινόν τι κοροκόσμιον. Cerea puppa, qua ornabantur puellae. vid. & Etymol. magnum. TH. GRAEV.

Ibid. πλαγγὼν] Sic MSS. Reg. & Voſſ. Edd. Flor. Ald. Frob. Graev. niſi quod Flor. Ald. Frob. penultimam acuunt. In editione Vaſcoſana credo πλαγκὼν irrepſiſſe vitio operarum, quod Benenatus & Stephanus male ſervarunt, ſecutique ſunt Vulcanius & alii. Locis ab Ill. Spanhemio allatis adde Gloſſ. Philox. *Pupae*, πλαγγόνες, & erudite ac copioſe dicta a Dorvillio ad Charitonem p. 157. & quos ibi laudat.

Vſ. 94. ἶνές τε καὶ ὀστέα] Theocrit. Idyll. 2.

> Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ.
> Ἔῤῥευν δ᾽ ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες, αὐτὰ δὲ λοιπὰ
> Ὀστέ᾽ ἔτ᾽ ἦς καὶ δέρμα.

& Idyll. 4.

> Τῆνας μὲν δή τοι τῶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
> Τ᾽ ὠστία.

& Horat. lib. 5. Carm. Od. 17.

> —— *& verecundus color*
> *Reliquit oſſa pelle amicta lurida.*

A. FABRI.

Ibid. Tautologia eſt in h. l. Nam νευραὶ & ἶνες nihil admodum differunt. Itaque Cl. Valkenarius corrigit Δειλαίῳ ῥινός τε κ. ὀ. Et uſitata eſt in tali deſcriptione mentio cutis, ut patet e loco Theocriti, Annae commemorato. Sed ἶνες vix ſunt a peccante librario. MS. Voſſ. habet μέσφ᾽ ἐνὶ πλευρὰς, quod non diſplicet, ſi aut ἐπὶ fiat ex ἐνὶ, aut πλευραῖς pro πλευρὰς.

Ibid. ὀστέα μῶνον ἔλειπθεν] MS. Vat. Ambr. Edd. vett. usque ad Froben. ἔλιπθεν, quod reſtitui. Sic & Apollon. Rh. I. 1325. editi & codex Guelferbytanus, ubi codex Laurentianus uſitatius ἔλειφθεν vitioſe ſubſtituit. Eandem formam recte Manethoni reſtituit Dorvillius ad Chariton. p. 325. ubi vide. Phraſis eadem eſt apud Theocritum, cujus loca attulit Daciera.

Vſ. 96. Χὼ μαστὸς τὸν ἔπινε] Ut *nutrices* apud Catullum pro *mammis*, ita hic *mamma* pro *nutrice*. A. FABRI.

Ibid. Χὼ μαστὸς τὸν ἔπινε] Χὼ deeſt in MS. Voſſ. Pro ἔπινε MSS. Ambr. ἔπωνε, Voſſ. ἔπυνε. Mox πολλάκι eſt διὰ μέσου, ut Grammatici Graeci loquun-

Τοῦτο τὸ δείλαιον γένετο βρέφος. αἴθε γὰρ αὐτὸν
Βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέιξαν·
Νῦν δὲ κακὰ βύβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.
Ἢ οἱ ἀπόστασον χαλεπὰν νόσον, ἠέ μιν αὐτὸς
Βόσκε λαβών. ἁμαὶ γὰρ ἀπειρήκαντι τράπεζαι.
Χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δέ μοι αὔλιες ἤδη
Τετραπόδων. ἤδη γὰρ ἀπηρνήσαντο μάγειροι.
Ἀλλὰ καὶ οὐρῆας μεγαλᾶν ὑπέλυσαν ἁμαξᾶν,
Καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν, τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ,
Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήιον ἵππον,
Καὶ τὰν αἴλουρον, τὰν ἔτρεμε θηρία μικκά.
Μέσφ' ὅτε μὲν Τελόπαο δόμοις ἔνι χρήματα κεῖτο,
Μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι κακὸν ἠπίσταντο.
Ἀλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες,
Καὶ τόθ' ὁ τῶ βασιλῆος ἐνὶ τελόδοισι καθῆστο,
Αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.
Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος, ὅς τοι ἀπεχθής,
Εἴη, μηδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.

Εἴπα-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

109 Τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε] Ἥτινα τῇ Ἑστίᾳ ἔτρεφεν ἡ αὐτοῦ μήτηρ.
111 Καὶ τὰν αἴλουρον] Τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάτιον.
Θηρία μικκά] οἱ μύες.
114 Ἀνεξήραινον] Ἔρημον ἐποίουν.
116 Ἀκόλως] Ἄρτως.

quuntur, referturque ad ἔστιν, quod interpunctione indicavi. Sed Cl. Valkenarius hunc verſum ſpurium judicat. Eſt ſane durum, μαστὸς ἔκλαιε. Sed nutricis commoda eſt mentio, ut videbunt omnes, qui poëtas cognoverunt. Et uſitatum eſt nutrices tali modo exprimere. Epigr. LIV. ἀγαθὸν γάλα, *bona nutrix*.

Vſ. 101. αὐτὸν] Αὐτὸν referri oportet ad Eryſichthonem, non vero ad βρέφος. TH. GRAEV.

Vſ. 102. ἐκτερέιξαν] Ed. Ald. ἐκτερέισαν, vitioſe. Mox βύβρωστις, & κάθηται. vſ. 105. ἀπειρήκαντι editiones veteres omnes.

Vſ. 103. βούβρωστις] Supra vocavit χαλεπὸν, ἄγριον, αἴθωνα, κρατερὸν λιμόν. verſ. 66. VULCAN.

Vſ. 109. Ἑστίᾳ] Nota bovem in honorem Veſtae. A. FABRI. De Veſta Graecorum vide Magni Ezech. Spanhemii diſſertationem pulcherrimam & eruditiſſimam quae ſubnectitur Seguini numiſmatibus ſelectis. TH. GRAEV.

Vſ. 110. πολεμήιον ἵππον] Dictis

Ill.

Miſera haec nata eſt proles. Utinam enim ipſum
Percuſſum ab Apolline meae manus funeraſſent.
Nunc vero improba fames in oculis ſedet.
Aut depelle ab ipſo gravem morbum, aut eum ipſe
Sume & devora. Nam meae defecerunt menſae:
Vacua quidem ſtabula, vacuaeque mihi jam caulae
Quadrupedum: jam enim etiam coqui feſſi ſunt.
Enimvero etiam mulos a magnis ſolverunt plauſtris,
Et bovem devoravit, quam Veſtae alebat mater,
Et curulem bellicumque equum,
Et felem, quam horrent beſtiae parvae.
Et quoad quidem in Triopae aedibus res erat,
Hactenus ſoli domeſtici thalami malum ſciebant:
Sed poſtquam lautam rem familiarem abſumſerant
dentes,
Ibi tum regis ille filius in triviis ſedebat,
Mendicans bucellas & rejiculas coenae ſordes.
Ceres, ne ille mihi ſit amicus, qui tibi inviſus eſt,
Neque contubernalis: mihi vicini improbi ſunt in-
viſi.

Dici-

Ill. Spanhemio adde ejuſdem notam ad Ariſtoph. Nub. 28.

Vſ. 111. Καὶ τὰν αἴλουρον] Barneſius putat Callimachum alluſiſſe ad Homer. Batrachom. 51. ubi mus ait: Πλεῖστον δὴ γαλέην περιδείδια. At Daweſius in Miſcell. Crit. p. 262. quod hic locus obſtat invento ejus, αἰόλουρος eſſe verum verbum, non αἴλουρος, hunc hymnum ſpurium judicat, eumque etiam materia futilem, & in metro & ſermone vitioſum dicit. Quod ad verbum attinet, non firmum argumentum pro forma αἰόλουρος ducitur ex etymologia, quam Grammatici dicunt eſſe ab αἰόλλω & οὐρά. Nam nec certae ſunt Grammaticorum etymologiae, & interdum longius verba ab etymologia recedunt. Itaque ſtultum foret, ſi quis hoc argumento fretus tot loca, ubi αἴλουρος in omnibus libris eſt, corrigere vellet, & ſubſtituere verbum, quod in nullo libro reperitur.

Vſ. 114. ἀνεξήραινον] Metaph. ſumta ab iis qui puteos exhauriunt atque exſiccant. Vulcan.

Ibid. ἀνεξήραινον] Id ſignificat quod vulgo nos dicimus, *mettre a ſec.* Sic Theocrit. Idyll. 1.

τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνάσειν
Φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι κατίξοι.

quod certe maxime notandum. A. Fabri.

Ibid. ἀνεξήραινον ὀδόντες] Grammatica temporum ratio deſiderat ἀνεξήραναν. Eſt autem ἀναξηραίνειν *evacuare.* Sic Theocr. Id. 1. 51. ξηρὸν pro *vacuitate cibi* dixit. Add. Cel. Hemſterh. ad Ariſtoph. Plut. p. 288. b.

Vſ. 116. αἰτίζων ἀκόλους] μικροὺς ψωμοὺς, τοὺς μηκέτι κολοῦσθαι δυναμένους διὰ σμικρότητα. fruſta panis. Vulcan.

Ibid. αἰτίζων ἀκόλους] MS. Ambr. 2. ἀκόλλους. Verba ſunt Homeri Od. P. 222. ad quem locum late de verbo ἄκολος agit Euſtathius, unde & duxit

Εἴπατε παρθενικαὶ, καὶ ἐπιφθέγξασθε τεκοῦσαι,
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
Χ' ὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι
Τέσσαρες· ὣς ἀμὶν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα
Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος, καὶ χεῖμα φέροισα,
Ἡξεῖ, καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ.
Ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες,
Ὣς πόδας, ὣς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεί.
Ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι,
Ὣς ἄμμες τὸν χρυσὸν ἀφειδέα πασαίμεσθα.
Μέσφα τὰ τᾶς πόλιος πρυτανήϊα τὰς ἀτελέστως

Τᾶς δὲ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

123 Λευκὸν] Λαμπρόν.

126 Παναπηρέας] Ἀβλαβεῖς.

127 Ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα] Ἡ χρυσοῦ πεπληρωμένα· ἢ ὅτι περιεχρύσουν αὐτὰ δι' εὐπρέπειαν.

129 Πρυτανήϊα τὰς ἀτελέστως] Τὰς μὲν ἀμυήτους κελεύω μέχρι τοῦ πρυτανείου παραγενέσθαι· αἵτινες δὲ εἰσιν ἑξήκοντα ἐνιαυτῶν, ἢ καὶ πλειόνων, ταύτας κελεύω καὶ τὸ δυνατὸν ἀκολουθῆσαι τῷ καλάθῳ.

duxit Heſychius. Sed dialectus Dorica a librariis apud noſtrum neglecta eſt. MS. Voſſ. ἔμβολα. In margine libri Ger. fuit λείματα. Niſi vitium operarum eſt, aut in MS. librarii voluerunt dare λείμματα, quod ipſum a re non alienum: ſed ἔκβολα indicat, verum eſſe λύματα. Sic Nicander Ther. 918. dixit ἀπολύματα δαιτός.

Vſ. 119. Εἴπατε] MS. Ambr. 1. & Reg. δεῦρ' ἴτε. Amb. 2. & Voſſ. ἄσατε. vſ. 122. legendum videtur θεῦς. vſ. 123. MSS. Ambr. & Voſſ. vitioſe φέρυσα.

Vſ. 122. ὣς ἀμῖν] De duplicato ὡς, ubi primum eſt pro οὕτως, v. Cl. Valkenar. ad Euripid. Phoen. p. 315.

Vſ. 123. Λευκὸν ἔαρ] Sic & Aeſchylus dicit λευκὸν ἦμαρ, cum loquitur de die pellucida & clara, quae nullis nubibus obducta eſt. Martiali eſt *dies ſine faece*. Sic & λευκὸν apud Athenaeum ponitur pro ſermone claro, qui ab omnibus intelligitur. lib. 9. οὐχὶ λευκὰ ἐρεῖς, h. e. *non ſatis clare loqueris*. Verum hic λευκὸν exponendum puto *felix*. *ſecundum*, ut apud Catullum *candidi ſoles* pro dies beati & felices. Nihil apud poëtas frequentius. TH. GRAEV.

Vſ. 125. Ὡς δ' ἀπεδίλωτοι] Ex veteri ritu, qui ab Hebraeis ad Lacedaemonios (qui ſocii Hebraeorum, ut Joſephus teſtatur, fuerunt) fluxit. Jubetur vero Moſes cum Deo colloquens calceamenta ſolvere. Hinc & Pythagoras nudis pedibus rem ſacram fieri praecipit. Tertull. in Apolog. *Nudipedalia populo denuntiatis*. Chriſtiani jubente Paulo calceatos pedes habent rem ſacram peragentes. quod & Cyprianus docet, & Pontificum decretis cautum eſt ne

quis

Dicite virgines, & acclamate puerperae,
Ceres multum ſalve, alma.
Utque calathum candidi vehunt equi
Quatuor, ſic nobis magna Dea, late regina,
Candidum ver, candidam aeſtatem & hiemem ferens
Veniet, atque autumnum, & ejus copias in alium annum ſervabit.
Utque ſine calceis ac vittis in urbe incedimus,
Sic pedes, ſic capita ſalva habebimus ſemper.
Ut canephorae auro plena caniſtra ferunt,
Sic nos aurum copioſum poſſidebimus.
Usque ad urbis prytaneum non initiatas

His

quis ἀπειδίλωτος λειτουργῇ. VULCAN.

Vſ. 126. παναπηρίας] Ἀπηρώτους, οὐ πεπηρωμένους. VULCAN.

Ibid. παναπηρίας] MS. Voſſ. παναπηρέες. Reg. ἀναπηρέας.

Vſ. 128. πασαίμεσθα] Libri omnes habent πασσαίμεσθα, ſed tamen correximus πασαίμεσθα. Eſt enim a πάομαι, quod in aoriſto non duplicat σ. Sed librarii ignari quantitatis duplicarunt ſyllabae producendae cauſſa, ut monuit dudum Caſaub. ad Athen. XI. p. 465. corrigens ad eandem rationem epigramma vetus: item Cel. Valkenar. Animadv. ad Ammon. p. 187. 188. ubi πασσάμενος, quod eſt in vulgatis Theocriti XV. 90. docet eſſe in Etymol. M. p. 681. πασάμενος, & ſic ibi reſcribendum. Πάσασθαι a πάσσομαι, *edo*, duplicat ſigma, cum ſyllaba prima producenda eſt. De verbo hoc late & exquiſita eruditione diſputat Valkenarius l. c. Forte etiam melius ſit legere πασεύμεσθα, quod in ceteris membris omnibus eſt futurum. Sed non eſt prorſus neceſſarium.

Vſ. 129. τὰς ἀτελίστας] Lectio margini adſcripta ἀτελίστας in Ald. & Frob. edit. extat: quum tamen vel ἀτελίστως Dorice, vel ἀτελίστους communi lingua dicendum ſit. nominativus enim ſingularis ἀτέλεστος omnibus notus eſſe poteſt, in utroque genere: at vero ἀτελίστη non dubito quin omnibus ſit inauditum. STEPHAN.

Ibid. τὰς ἀτελίστως] Male in Ald. & Baſ. edit. ἀτελίστας. quod vero ſequitur τὰς δὲ, neceſſario legendum τᾶσδε. i. ταύτης. Secutus ſum ſimplicem veteris Scholiaſtae interpretationem, tametſi etiam alteri interpretationi locus eſt. VULCAN.

Ibid. Totus hic locus impeditus erat interpunctione vitioſa, quem nos dudum in Specimine Lectionum Callimachiarum ſic diſtinximus & correximus, ut nunc fecimus: conſentientibus etiam veteribus editionibus, praeterquam poſt κατώτερας. In lectione vulgata nil mutavimus praeter τε vſ. 131. in δέ. Accepto autem ſuperiori anno libro Franciano, eodem modo & interpunxiſſe & correxiſſe dudum vidimus virum doctum. Nunc de ſingulis partibus videbimus.

Ibid. τὰς ἀτελέστως] Ed. Ald. Frob. ἀτελέστας, quod natum ex ἀτελέστως. ut primus edidit Vaſcoſ. conſentientibus MSS. noſtris ceteris. Sed mallem interpungi poſt ἀτελέστως, & poſt legi τὰς δὲ τελεσφορίας, ut placet Cl. Th. Bentlejo, ſed ut non ſit a τελεσφορὴς, ut ille vult, (eſt enim hoc verbum contra analogiam) ſed a τελεσφορεύς. Nam MSS. & editiones veteres omnes habent τὰς δὲ. Ita oratio eſt commodior. Nam absque hoc ſi foret, nulla eſſet diſerta men-

tio

Τᾶσδε τελεσφορίας· ποτὶ τὰν θεῦν ἄχεις ὁμαρτεῖν,
Αἵτινες ἑξήκοντα κατώτεραι· αἱ δὲ βαρεῖαι,
Χ' ἇτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα, χ' ἇτις ἐν ἄλγει,
Ὡς ἅλις, ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ. ταῖσι δὲ Δηὼ
Δωσεῖ πάντ' ἐπίμεστα, καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκωνται.
Χαῖρε θεὰ, καὶ τάνδε σάω πόλιν, ἔν θ' ὁμονοίᾳ,
Ἔν τ' εὐηπελίᾳ· φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα.
Φέρβε βόας, φέρε μᾶλα· φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν·

Φέρβε

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

133 Ταῖσι δὲ Δηὼ] Ταῖς ἐλθούσαις καὶ ταῖς μὴ ἐλθούσαις ἴσον μισθὸν δώσει.

tio initiatarum: quae etſi non eſt abſolute neceſſaria, cum e re intelligi poſſit, ſermonem eſſe hoc verſu & ſequente de initiatis, tamen melius eſt, eam diſerte fieri.

Vſ. 130. Τὰς δὲ τελεσφορίας] Nullo modo pati mihi videtur Graecae linguae conſuetudo, ut τελεσφορίας pro adjectivo accipiamus, quod ἀτελέστοις opponatur: ut nimirum illud vocabulum, *initiatas*, ſicut hoc *non initiatas*, ſignificet. Non dubito igitur quin τᾶσδε ſcribendum ſit, ut ſit genitivus Doricus pro τῆσδε, qui apte cum τελεσφορίας, genitivo itidem nominis ſubſtantivi, jungatur. Tunc autem expungenda fuerit interpunctio poſt ἀτελέστως, ut dicat τὰς ἀτελέστους τῆς τελεσφορίας, ſicut legimus ἀτέλεστος τῶν ὀργίων. Sunt porro τελεσφορίαι & Apollonio Rhodio αἱ τελεσταί. STEPHAN.

Ibid. Τὰς δὲ τελεσφορίας] Optime Stephanus legit τᾶσδε in genitivo, ut τελεσφορίας ſit ſubſtantivum, & referatur ad ἀτελέστως, ita ut legatur ſine ulla diſtinctione, ἀτελέστως τᾶσδε τελεσφορίας: vidit & Vulcanius. A. FABRI.

Ibid. ποτὶ τὰν θεῦν ἄχρις, i. e. *ad ipſum Cereris templum.* Sic πρὸς τὸν θεὸν πορεύεσθαι dixit Plato Alcibiad. II. init. ubi non ceperunt interpretes. Sic aliquoties eſt apud Ariſtophanem in Pluto, ut 653. 824. quorum prior locus eſt valde evidens; nam mox ſequitur πρὸς τὸ τέμενος, ut hoc loco pro ποτὶ τὰν θεῦν vſ. 134. eſt ποτὶ νηόν. Add. Dorvillius ad Charit. p. 401.

Vſ. 133. Ὡς ἅλις ὡς αὐτὰν ἱκανὸν γόνυ] Nullum poſſum ex his verbis aptum ſenſum elicere, niſi pro αὐτὰν ſubſtituam αὐτᾶν, genitivum Doricum, pro αὐτῶν. Sic autem ſcribendo, videndum annon exponi poſſit, Nam ſatis eſt deae Cereri eas comitari ſe eo uſque quo genu earum pervenire poteſt. Sed in proxime praecedente verſu poſt ἄλγει ponenda erit plena interpunctio. STEPHANUS.

Ibid. Ὡς ἅλις ὡς αὐτὰν ἱκανὸν γόνυ] Apud Homerum Ἰλιαδ. δ. Agamemnon optat Neſtori genua, hoc eſt vires animo pares, his verbis, ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν, Ὥς τοι γοῦναθ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη. Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίιον. Legendum vero hic eſt αὐτᾶν loco αὐτάν. VULCAN.

Vſ. 134. καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκωνται] Puto ἐλλείπειν hic particulam ἐὰν, quam ſubaudiendam reliquerit: ut ſit ſenſus, Ceres omnia illis cumulate dabit, & tanquam ſi ad ipſum

uſque

His myſteriis ſequi oportet: usque ad templum ipſum
Quaecunque ſexaginta annis minores: quae autem proveſtiores,
Aut quae Lucinae tendit palmas, quaeque dolore afflicta eſt,
Eas ſic ſatis eſt ſequi, ut ipſarum patiuntur genua. His vero Ceres
Dabit omnia plena, utque poſt ad aedem ipſam veniant.
Salve Dea, & hanc ſerva civitatem in concordia
Et felicitate: & ex agris fer matura omnia.
Paſce boves, fer poma, fer ſpicam, fer meſſem:
Ale

usque templum venerint. Id eſt, non ſecus ac ſi ad templum usque ſe comitatae eſſent. STEPHAN.

Ibid. *καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκωνται*] Sine dubio non intellexit hunc locum Vulcanius, qui vertit, *ſacroque ſinet ſecedere templo*: neque etiam intellexit Friſchlinus, qui vertit, *ut etiam ad templum perveniant*: nil tale apud Callimachum, & omnino contrarium dicit, nempe eas quae ſupra annum ſexageſimum ſunt, ſequi debere pompam quoadusque poſſint, ſed & Cererem eadem eis largituram, atque aliis mulieribus quae aetate minus provectae ad templum pervenerint. Ita ratio poſtulat. Itaque verba Callimachi, ut optime Stephanus, verti debent, *veluti ſi ad templum usque pervenerint*. A. FABRI.

Ibid. *ποτὶ νηὸν*] Pindari libri editi ſemper habent, quod ſciam, *ναὸν*, idque videtur & hic reſcribendum. Theocritus tamen Id. XVII. 123. *νηώς*. vſ. ſequ. MS. Voſſ. *τήνδε δάω*.

Vſ. 136. *ἐν τ' εὐηπελίᾳ*] Sic omnes mei habent Vat. Ambr. Reg. Voſſ. Item edit. Ald. Sic laudat hunc locum Etymol. M. quamquam vitioſe habet *εὐωπελίᾳ*, mirumque eſt Caſaubonum & Annam non animadvertiſſe, verſum eſſe ex hymno in Cererem, & maluiſſe in fragmentis illum verſum ponere & conjecturis tentare. v. R. Bentleji notam. Itaque reſtituere non dubitavi. Primus mutavit Gelenius in Froben. ed. in notius verbum *εὐημερίᾳ*, quod tamen eſſe deberet, ut recte Bentlejus monet, *εὐαμερίᾳ*, ut eſt apud Hipparchum in Fragm. Pythag. p. 670. & Eurip. Electr. 197. De voce *εὐηπελία* v. praeter Bentlejum viros doctos ad Heſychium in h. v. *Κακηπελία* eſt apud Nicandrum in Ther. 318. & *κακηπελεῖν*, 577.

Vſ. 137. *φέρβε μᾶλα*] Ita in omnibus editionibus. Repone *φέρε*, ut conſtet verſus. VULCAN.

Ibid. *φέρβε*] Chriſtianus apud Ariſtophanem ait *φέρβε* eſſe contra vetera Exemplaria, & legendum contendit *φέρε βόας, φέρε μᾶλα*. Sed quidquid ille dicat, legi poteſt, *φέρβε βόας, φέρβε μᾶλα*, ut prima in poſteriori *φέρβε* correpta ſit, in priori vero producta: id quod & multis exemplis poſſit probari. A. FABRI. Cl. Iſaacus Voſſius in Notis ineditis in Lucretium teſtatur ſe in Manuſcripto reperiſſe *φέρε μᾶλα*. TH. GRAEV.

Ibid. *φέρβε μᾶλα*] Sic editi omnes. Nec aliter eſſe poteſt a Callimacho, ſi *μᾶλα* ſunt *oves*, idque defendit Dacieria, item Waſius de Senario p. 182. qui ſtatuit apocopen, qualis eſt illa Catulliana: *inger mi calices*. Alius forte ſyllabam primam corripi poſſe credat, quia vocalis eſt brevis, cujus generis exempla col-

Φέρβε καὶ εἰράναν, ἵν᾽ ὃς ἄροσε, κεῖνος ἀμασεῖ.
Ἵλαθι μοι τρίλλιστε μέγα κρείουσα θεάων.

collegit Clarkius ad Hom. Il. B. 537. Sed ea quoque non ſunt huic ſatis ſimilia: quod in iis duae conſonae pertinent ad ſequentem ſyllabam. Et ſi ſatis ſimile eſt unum & alterum in Comico aut Tragico Graeco vel Latino, id non valet hoc loco. Nam Comici & Tragici ſunt in hoc genere liberiores. Adde Arnaldum Animadv. p. 84. Igitur μᾶλα ceperim de fructibus arboreis, & reſtituerim φέρε, quod habent MSS. Ambr. Voſſ. (de quo intellige notam Graevii) & adſcripſerat Rittershuſ. Librarii temere repetiere verbum primum verſus. In Edd. Ald. Frob. Vaſcoſ. Benenati, eſt etiam φέρβε στάχυν, e ſimili repetitione, quod in nullo MS. eſt, mutavitque recte Stephanus. Μᾶλα de fructibus arboreis

Ale & pacem, ut qui aravit, idem & metat.
Sis propitia mihi, veneranda, longe regina Dearum.

accipit etiam Arnaldus l. c. p. 86. De hac ſignificatione verbi v. Graevius Lect. Heſiod. c. 3. p. 16.

Vſ. 138. ἀμάσῃ] MSS. Vat. Ambr. Voſſ. Edd. vett. ἀμάσσει. Primus Stephanus edidit ἀμάσῃ. Ἀμασεῖ verum eſt, ut correxit Rittershuſius in margine. Ἵνα habet futurum, (ut ὅπως) in primis cum ſermo eſt, ut hoc loco, de re futura, diciturque ἐκβατικῶς, de eventu, non conſilio. Librarii σ duplicarunt, ea, qua ante diximus (ad vſ. 55. 62. 128.) de cauſſa, ut in eodem hoc verbo apud Theocritum. Qui autem neſciebant, τῷ ἵνα jungi poſſe futurum, ἀμάσῃ fecere, quod recepit Stephanus e libro non admodum bono. Verſu ſequente pro χρείουσα ſcribendum χρείουσα, ut eſt apud Pindar. Pyth. IX. 30. quamquam ibi eſt nomen proprium, tamen eſt idem verbum.

EXCURSUS

AD HYMNUM IN JOVEM *vſ.* 87.

ἠοῖ νοήσῃ.

Hujus loci lectio in varias partes traxit viros doctos. Primum fuere, qui lectionem vulgatam defenderent, cum dicerent, eſſe exempla in poëtis Graecis plurima, in quibus diphthongus ſequente conſonante litera corriperetur; quod pluribus exemplis vincere conati ſunt Nanſius ad Nonni Paraphr. Caſaubonus, Salmaſius. His reſpondit R. Bentlejus in nota bene longa ad h. l. in qua loca omnia examinavit, & emendare tentavit. Contra eum exortus eſt J. Jenſius, in Lectionibus Lucianeis II. 4. concedens ille quidem, in nonnullis locum habere Bentlejanas correctiones, ſed de multis contra diſputans, allatis etiam novis exemplis, cujus generis jam ante collegerat, nondum obſervata aliis. Contra haec quoque exempla diſputari poteſt. Nam v. c. ſtatim in primo ex Apoll. Rhod. I. 244. αὐτῆμαρ κὴ δόμους, verum eſt, quod reſcripſit Stephanus αὐτῆμαρ κε δ. idque eſt in MS. Guelf. & Er. Schmidii. In altero loco Heſiod. Theog. 48. λήγουσαι τ' ἀοιδῆς, non modo Gujetus de conjectura reſcribi vult λήγουσι, ſed ſic eſt in ed. prima Aldi, idque correctum in altera Veneta Trincavelli, ſenſus cauſſa, ſervatum vero bene in ed. Farreana, quae & ipſa Venetiis prodiit: in λήγουσι ἀοιδῆς intell. ὑμνοῦσαι, variata, ut ſaepe apud poëtas Graecos, conſtructione: ſententia quoque uſitata eſt, ut ipſe agnoſcit, inde ab Homero: ſimiliaque de aliis locis, quae a Jenſio & ab aliis prolata ſunt, moneri poſſunt. Sed haec diſputatio exitum non habet. Nam ſunt loca nimis multa, & nemo facile eſt in tanta librorum ſcriptorum & editorum copia, ut omnia rite examinare poſſit. Nobis quidem in hoc loco ne opus quidem eſt iſta diſputatione. Nam nullus locorum omnium, quae proferuntur, noſtro ſimilis eſt, h. e. nullus profertur, ubi diphthongus e contractione & cum circumflexo corripitur. Itaque Jenſius ipſe fatetur, in hoc loco melius eſſe, vel συνίζησιν agnoſcere, vel νώσῃ reſcribere.

Eſt ſane clauſula ſpondaica in hoc verſu aptiſſima: non quo putem in ea ſemper ineſſe aliquam vim, ſed quod poëtae, in primisque Homerus, ubi de cura, cogitatione, cognitione loquuntur, libenter illa clauſula utuntur, ut ὄφρ' εὖ εἰδῇς, μερμήριξεν &c. Sed ea clauſula exiſtit, ſive νώσῃ legas; ſive νοήσῃ per συνίζησιν in duas ſyllabas cogas: cujus exempla pariter ſunt apud Homerum & alios poëtas, velut Il. K. 373. ubi ἐυξόον pronunciandum eſſe ἐυξοῦ recte judicat Sam. Clarkius. Et τὸ εὐον ſaepe diſſyllabum eſſe, ut eſt apud Latinos, demonſtrat Heinſius ad Ovid. A. A. 565. Igitur ſi quis hanc rationem probet, ductus religione corrigendi, non valde repugnem. Sed quia Callimachus nullo alio loco tali συνιζήσει uſus eſt, contra vero Ionico verbo νώσασθαι, auctore Su-

Suida (v. fragm. n. 343.) idque etiam aequalibus uſurpatum reperitur, ut Apoll. Rhod. IV. 1409. νώσατο, & compoſitum ἐπιξυννώσατο: ſic enim legendum, non ut in vulgatis ἐπιξυνώσατο (unde Scottus ridicule fecit verbum novum ἐπιξυνέω, ut multa alia) & Theocrit. Id. XXVI. 263. νωσάμενος: magis nunc placet, νώσῃ a Callimacho ſcriptum eſſe: praeſertim cum ſatis conſtet, etiam in aliis libris hanc formam & in hoc & in aliis verbis ſimilibus eſſe in vulgarem mutatam. Euſtathius ad Hom. Od. p. 1424. 21. ait: Νῶσαι τὸ νοῆσαι Ἡρόδοτος λέγει, & in συλλογῇ λέξεων Ἰάδων, in capite Herodoti edi ſolita, eſt: Νώσω, νοήσω. Et tamen hodie in editis eſt νοῆσαι. Idem Euſtathius ad Il. p. 812. 59. tradit Herodotum pro βοηθεῖν dixiſſe βωθεῖν. Hodie tamen multis locis eſt βοηθεῖν. Unde & Galeus I. 62. pro βοηθέουσι malebat βωθέουσι. Contra forma Ionica apud eum ſervata eſt in verbis ἀμβῶσαι, & βῶσαι, ἐπιβώσασθαι, ut opinor, quia librarii neſciebant, verborum illorum vel ſenſum, vel ordinariam formam. Unde & fortaſſe ἐννώσας manſit I. 68. 77. III. 6. Sed hoc non pro certo dixerim, cum librarii etiam in notiſſimis variaverint apud poëtas, modo vulgarem formam exhibendo, modo dialectum aliam, ut docui in praefatione. Ἐπιβόητος ex Anacreonte profert Ammonius in Διαβόητος, cum Euſtathii teſtimonio p. 1856. 11. conſtet, in illo loco ſcriptum fuiſſe ab Anacreonte ἐπιβωτος, recte inde reſtitutum a Barneſio (v. ad Anacr. p. 248.) & Valkenario V. Cel.

Sed contra exoritur Daweſius V. C. in Miſcell. Crit. p. 102. Negat ſibi perſuaderi poſſe, Herodotum, Ionicum ſcriptorem, ἐννώσας dixiſſe, cum in eo ne Attici craſin adhibuerint. Ergo nec νῶσαι dixit, nec βωθεῖν, quamquam auctor Euſtathius & alii: quo nihil magis temere dici poteſt: nec Anacreon dixit νενωμένος, auctore Etymologo, aut ἐπιβωτος: nec ipſe Homerus ἐπιβώσασθαι. Mirus eſt iſte Daweſius, quamquam doctus, cum aliis nonnullis. Fingunt ſibi regulas dialectorum, ut Atticiſmi, e paucis exemplis: & deinde omnia alia corrigere, & ad ſuas regulas conformare tentant: quod eſt vitioſiſſimum, & ſimillimum phyſicorum ſtultitiae, qui hypotheſes ſibi comminiſcuntur, & ad earum leges naturam ipſam revocant. Huic ſimile eſt alterum, quod negat in ſpondaico verſu diſſyllaba vocabula eſſe poſſe, & in quibus verſibus ea reperiantur, eos ſpurios facit: Nempe multis in talibus non repererat diſſyllabum: itaque ſcripſit novus proſodiae magiſter legem poëtis, ne diſſyllabis uſi ſint: cum planum ſit, ſi dactylica clauſula eſſe poteſt ejusmodi, ut uni verbo dactylus totus inſit, alteri ſpondaeus, etiam binos binis verbis ſpondaeos eſſe poſſe. Sed ipſe nos emendatione beavit ἦρι νοήσῃ, eodem ſenſu, & levi mutatione; quod eſt fatendum. Ea autem dudum ante prolata erat in Miſcell. Obſ. Dorvillianis I. p. 123. e ſchedis viri docti, Auguſtae Taurinorum a Cel. Dorvillio inſpectis. Rittershuſius in libro ſuo etiam notaverat Joachimum Camerarium correxiſſe ſic: τὰ νοησέ κεν νοῖ. Sed verſus ſequens non patitur νόησε fieri ex νοήσῃ.

EXCURSUS

Ad Hymnum in Cererem vſ. 26. ſeqq.

De Luco Cereris & Eriſichthone Callimachio & Ovidiano.

In hymno in Cererem eſt nobilis locus de Eriſichthonis fame, quem Scaliger Poëtices V. 8. ita cum Ovidiano ejusdem argumenti in Metamorphoſibus (VII. 738. ſ.) loco comparat, ut ab Ovidio haud paullo ſuperatum Callimachum judicet, diſſentiens, ut ait, a magiſtris ſuis, qui Callimachum excurſione quadam, εἰδωλοποιΐᾳ videlicet Famis, non etiam nitore vinci exiſtimarant. Periculum faciemus, an Callimacho etiam hac in re aliquid opis ferre, atque efficere poſſimus, ne, hac quidem parte, imitatori ſuo primas cedere cogatur. Ea diſputatio erit bipartita. Nam primo ipſi comparabimus utrumque locum ſic, ut & communia & propria cujusque bona commemoremus, deinde Scaligeri judicium, ſubiniquum eſſe in Callimachum, ſi poſſimus, doceamus.

Jam primum communia uterque habet quaedam. In quibus prima eſt deſcriptio arboris, in qua religionem luci violavit Eriſichthon. Eam Callimachus duobus verſiculis coërcet, Ovidius per octo verſus extendit. Secunda communis eſt impietas ſaevientis in tentantes avertere ab impetu caedendae arboris ſacrae; niſi quod apud Callimachum in ſacerdotem ſaevit, cujus ſpeciem induerat Ceres, apud Ovidium in ſervos: apud illum non ultra verba, apud hunc ad caedem usque. Tertia eſt deſcriptio inexplebilis voracitatis, Eriſichthoni Cereris vi injectae: quae eſt praecipua fabulae pars, in qua uterque poëta exornanda maxime, uti debuit, elaboravit. Quarta denique ſpecies hominis fame confecti & ad ultimam paupertatem redacti.

Propria porro Callimachi ſunt haec: Deſcriptio luci: quam praetermiſiſſe Ovidius videtur, quod alio jam operis loco hac exornatione uſus fuerat: Ceres, primum induta ſpecie ſacerdotis, & oratione egregie morata Eriſichthonem avocans ab impio facinore, deinde, repetita vera figura, quam magnifico illo verſu nihilque cedente nobili illi Homerico Il. Γ. 443. expreſſit poëta

Ἴθματα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ' ὀλύμπω

iram poenamque brevitate apta denuncians: Mater, filii foedam voracitatem occultare tentans, eleganter & ad naturam rei accommodate expreſſa: Pater, Neptunum invocans, &, ut in deſperatione ſolent, iram miſcens precibus: denique ipſe Eriſichthon, in triviis mendicans cum ſumma turpitudine: quo loco quam eleganter dixit omnia?

image
not
available

contra dicat, quercum non decere Cererem, quae dedocuerit homines veſci glandibus, &, ſterilitate per iram immiſſa, cogat *famem ſolari quercu*, ut Maro ait. Sed non hoc urgemus. Unde didicit, fertilem modo arborem convenire Cereri, in cujus luco & ante dixerat poëta fuiſſe pinus & ulmos, quae omnes pariter luci religione ſacrae putandae ſunt? Sed nimis vulgari vocabuli Graeci, αἴγειρος, interpretationi adhaeſit vir doctus; quod ut vulgo apud Graecos ſcriptores de populo dicatur, nihil impedit accipi antiquiori ſenſu pro arbore ſilveſtri quacunque, praeſertim grandiori, quod notatio verbi Grammaticis antiquis tradita ſinit, nec prohibent ſequentia, (vſ. 61.) ubi adſpectu Divae exterritos Eriſichthonis ſervos ait, reliquiſſe ferrum ἐν δρυσί. Negat porro, a poëta ſatis diligenter conſitum Cereris lucum. Quomodo? *Non conveniunt arbores inter ſe, quae a poëta memorantur. Quis enim terrarum locus unus pirum fert cum ulmo & pinu & populo?* Hoc quidem eſt argutari. Ulmum, pinum & populum in eodem luco etiam alii, ut Statius, ponunt, & δένδρεα καρποφόρα καὶ ἄφορα, in luco Mercurii reperit Herodotus. Eae ſi non ſua ſponte natae ſunt eodem loco, conſitae ſunt ab hominibus. Nam ἄλση πεφυτευμένα, *luci manu conſiti* multi, ut apud eundem Herodotum (II. 128.) & alibi. Nam quod apud Callimachum *nulla invaſio atque impreſſio* eſt *Famis*, ut apud Ovidium, ei rei ante ſatisfecimus. Cum in hymno locum non haberet Famis illa προσωποποιΐα, nec invaſio ejus talis ei conveniebat. Ea autem penſatur alio bono, hoc eſt, ſententia vim Deae egregie exprimente, cui nihil ſimile in hac fabula Ovidius habet

> Ναὶ ναὶ τεύχεο δῶμα κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαῖτας
> Ποιησεῖς· θαμιναὶ γὰρ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι τοι.

Cui ſimile illud eſt, ut id quoque hic addamus, quod Dea apud Callimachum ſtatim ſentit, violari lucum, ſtatim praeſto eſt homini, ut impediat, ſtatim punit: cum apud Ovidium rem per Nymphas comperiat, & curru juncto ſerpentibus, iter in nivoſam Scythiam facere jubeat Nympham, ut Famem e ſedibus ſuis evocatam mittat ad Eriſichthonem ulciſcendum. Non videtur illud moleſtiae, primum Nymphae, in itinere faciendo, deinde Cereri, in auxilio ab inviſa ſibi Fame petendo, impoſuiſſe, ut Famis perſonam inducere, ejusque εἰδωλοποιΐα ingenium demonſtrare poſſet? Accuſatur etiam Callimachus in eo, *quod adfectum ipſum* (famem) *ut effingat; tanto laxior ac fuſior ſit, quanto fuerit in ceteris vel parcior, vel caſtigatior, orſusque ab operis miniſtrorum*

> *Viginti epulas parabant, duodecim vinum miniſtrabant*

pergat particulatim exequi minima quaeque, unde petant famis remedia, usque ad feles: quae Ovidium bono judicio negligere. Enimvero, quia in eo adfectu poena eſt, ejus autem commemoratio caput eſt totius narrationis e conſilio Callimachi (vſ. 23.)

Κάλ-

Κάλλιον, ὡς (ἵνα καί τις ὑπερβασίας ἀλέηται)
Θήκατο βουπείνας Τριόπεω γόνον αἰσχρὸν ἰδέσθαι.

huic maxime immorari, hujus deſcriptionem debebat effingere ejuſmodi, in qua, quicquid in ultima fame foedum vel eſt vel fit, congeſtum lectores terreret. In quo rerum humanarum non imperitus lector nihil reperiet, quod non, famem ſubinde ſuaſiſſe vel coëgiſſe homines, veris hiſtoriarum monumentis tradatur. Jam illa quidem Callimachi

Ἐνδόμυχος δ' ἤπειτα πανάμερος εἰλαπιναστὰς
Ἤσθιε μυρία πάντα. κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ
Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσας
Ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.

illa igitur *Ovidium eſſe imitatum, & vi ingenii feciſſe, ut eſſent ſua.* Bene, quod imitatorem Callimachi hoc in loco agnoſcere ſuſtinet Ovidium: quod ingenio ſua feciſſe iſta judicat, hoc eſt, materiam inde ſumtam ſuo quodam modo, nec minus bene, tractaſſe, & ipſi agnoſcimus. Sed ſi Ovidius hic *habet eam vim ſententiarum, quam nemo Graecorum aſſecutus eſt*, velut illa, *in epulis epulas quaerit, accipiunt poſcuntque ſimul, Cibus omnis in illo cauſa cibi, locus fit inanis edendo*: quod genus ſententiarum ita frequens eſt apud Ovidium in fabula Ixionis, Tantali, aliisque, ut prope ſatietatem adferat legentibus: etiam Callimachus habet, quae Ovidius non attigit. Caſtigatior Callimachus eſſe voluit & reſtrictior. Nec vero aut Ovidius expreſſit aſſiduum epulatorem, apte & venuſte reſpondentem Cereris minis, *aſſiduae tibi erunt epulae*, aut venuſta illa ἀχάριστα εἴδατα, ullus Latinus imitando aſſequatur.

Quod ſi quis hoc agere velit, ut Callimachium locum Ovidiano praeferendum oſtendat, profecto habeat, quae non improbabiliter in eam partem dici poſſe videantur. Nam, ut taceat ea, quae ante commemoravimus Callimachi bona, non communia cum Ovidio: primum caſtigatiſſimum profecto jure praedicet Callimachum, quae non ultima laus eſt, prae Ovidii luxurie, feliciſſima illa quidem, ſed luxurie tamen: ne Scaligeri quidem iniquitate hanc laudem ei detrahente, ſed diſerte concedente. Non falſo deinde hoc tribuat Cyrenaeo poëtae, ut magnificentius de Dea ſenſerit atque dixerit, qui tribuat ſenſum rerum omnium ad ſe pertinentium, ſpeciem dignam Dea, & vim in puniendo praeſentiſſimam. In Ovidio porro ſi dicat, durum videri, quod e quercus ita annoſae & vaſtae trunco tam copioſe, ut e caeſo tauro, ſanguinem fluxiſſe, quod ſervo, modeſte de religione monenti, caput ſecuri uno ictu praeciſum ab Eriſichthone, hunc autem nec ſanguinis, nec vocis ex arbore emiſſae prodigio motum finxerit, non paucos, ut opinor, adſtipulatores habeat. Sed nos hoc modo agere voluimus, ut Scaligerum Callimachi de loco inſigni non ſatis aequum judicium tuliſſe, demonſtraremus.

NOTAE AD SCHOLIA.

HYMN. IN JOVEM.

13 σκιὰν τὸ σῶμα] Fruſtra corrigit H. Steph. quem vide. Opinio fuit, divinam poenam eſſe, umbram non amplius jacere. v. Pauſan. VIII. p. 679.

26 πολυπάτητον] v. not. ad text.

29 Λεπρέα] In MS. Reg. eſt Λεπρέος, & mox προκαλεσ. pro προσκ. quod ita correximus. Nam ſic eſſe debere, ſua ſponte patet.

41 εἰς Ἄρτεμιν] MS. Reg. εἰς ἄρκτον.

52 κατὰ κλῆρον] Hoc alieno loco poſitum, & ad ἐπιδαίσιον referendum eſſe, in nota ad textum dixi.

ἐνόπλιον] MS. Reg. addit ὄρχησιν, quod verum puto: niſi quis ex ὠρχήσαντο intelligi malit.

63 πλεῖστον διαφέρουσι] MS. Reg. τοσοῦτον διαφέρουσιν, ὅσον καὶ διεστήκασιν.

71 ἐμπόρους] Stephanus putat, addendum in lemmate Scholii νηῶν. Intelligendum potius puto, de more gloſſarum. Sed MS. Reg. diſerte habet ἐμπείρους, quae eſt propria ſignificatio verbi ἐμπείραμος, idque recepi.

80 ἄνην, ἄνυσιν ſine haeſitatione correxi, ut voluere viri docti dudum, & res & Heſychius jubent.

HYMN. IN APOLLINEM.

6 Ὅμηρος] Il. Ε. 751. Θ. 395.

8 Οἱ δὲ νέοι] MS. Reg. ὡς τῶν νέων καθιερευομένων τῷ Ἀπόλλωνι.

20 κινύρεται] Ex Heſychio totidem verbis ductum Scholion.

32 ἐπιπορπίς] Schol. MS. Reg. ἡ περόνη, ἡ λεγομένη φίβλα.

33 νευρά] Palmerius adſcripſerat κακῶς. γρ. τόξον. Nempe proprie ἄεμμα eſt νευρὰ, ſed h. l. ponitur ſynecdochice pro toto arcu. v. interpretes ad H. in Dian. 10.

35 Ὅμηρος] Il. Ι. 404.

37 χρέος] Ineptum eſt Scholion. Sed ex Heſychio temere adſcriptum eſt, ut alia.

41 ἀκήρια] Prima interpretatio eſt plane aliena: nec correctio Dacieriae locum habet: non enim conveniret ſequens, ἢ μᾶλλον. Eſt autem duplex Scholium. Primum eſt gloſſa, pertinens ad locum aliquem Graeci ſcriptoris, ubi de morbo non letali ἀκήριος dictum erat: quo ſenſu dixit Nicander in Ther. 770. ubi Schol. interpretatur ἀβλαβής, & paullo poſt ἡ θανατηφόρος opponitur apud eundem vſ. 797. πολυκήριος ἄτη, *gravis morbus.*

42 ἀμφιλαφὴς] In MS. Reg. eſt gloſſa interlin. πλούσιος.

45 Eadem etymologia eſt in Etym. M. De θριαῖς v. praeter Etym. M. & Suid. viros doctos ad Heſych. qui omnes locum Callimachi tetigere.

49 ἤϊθεοι] Scholion petitum eſt e Scholio Hom. Il. Δ. 474. ἠΐθεον Σιμοείσιον, in Etym. M. unde & apparet, ut hoc obiter addam, ap. Heſych. in hac voce, verbo ἄκειρος addendum eſſe γάμου. Add. eruditiſſime de hoc verbo diſſerentem Cl. Ruhnkenium ad Timaei Lex. Plat. p. 96.

51 μυνεμηλάδης] Vid. not. ad textum.
Ὅμηρος] Od. I. 184.

68 ἡμ. βασ.] Hemſterhuſius Vir Cel. ad Polluc. p. 1028. corrigit τοῖς Πτολεμαίοις, ubi vid.

71 Ἀλήτου] Cel. Hemſterhuſius mavult Ἱππότου, quod ſic ab aliis vocatur, ut Schol. Theocrit. Id. V. 85. & Oenomao ap. Euſeb. Praep. Eu. IV. 20. διακοντίζει Κάρνον Ἱππότης ὁ Φύλαντος, ut ibi bene corrigit Valeſ. Emend. I. 3. quibus adde Apollodorum II. 8. p. 143. ed. Gal. & Pauſan. III. 13. p. 238. Confudit Grammaticus patrem & filium. Nam Aletes eſt Hippotae filius, a cujus exercitu Codrus eſt interfectus.

74 οὗ Θήρας] Ordo alius eſt ap. Schol. Apoll. Rh. IV. 1764. item ap. Schol. Pindari (v. Spanh.) nempe ut Tiſamenus Auteſioni praeponatur, ut facit etiam Pauſanias. Itaque hoc Scholion corrigendum puto.

79 λευκόγεως] Inepte. Eſt enim nomen proprium. Asbyſtae vicini Cyrenis ſunt apud Herodotum IV. 170.

81 ζωστῆρες] E contextu Callimachi intelligendum ἀνέρες. Nam ἀνέρες ζωστῆρες dicuntur περιφραστικῶς pro πολεμικοῖς, non ζωστῆρες.

HYMN. IN DIANAM.

4 Ὅμηρος] Il. E. 40.

8 ἵνα] Hoc Scholion eſt fere totidem verbis apud Heſychium: ubi recte pro ὑπῆρχεν in ed. Cel. Alberti correctum eſt ὑπῆρχον. hemiſtichium eſt ex Homer. Il. Δ. 321.

12 Ὅμηρος] Il. B. 448.

16 τὸ δὲ ἑξῆς] Haec male conjunguntur vulgo cum Schol. vſ. 12. pertinere huc ad vſ. 16. res ipſa declarat.

15 Ἀμνισίδας] v. ad hoc Schol. Holſten. ad Stephan. p. 31. b.

19 Θεόκριτος] Id. I. 12.

36 Διαμετρ.] E μετ feci μὲν, ut Stephanus & Palmerius volebant.

40 Ὅμηρος] Il. A. 527.

44 Καίρατος] Hinc Virgil. in Ciri: flumina *Caerataea*: pro qui-

bus Scaliger reponebat *Curetaea* : recte improbante Heinſio ad Ovid. Met. VIII. 153.

46 Male vulgo in Schol. editur ὑπ' ἄκμοσιν.

47 Bochartus in Canaane, I. 28. p. 518. agens de nomine hujus inſulae, his nihil abſurdius fingi poſſe putat, cum Lipara Graece nil minus ſignificet, quam quod e diverſis maſſis in unum coaluit. Huic incommodo Cel. Hemſterhuſius ſic occurrit, ut pro πεπανθέντα reſcribi velit λιπανθέντα.

49 παρὰ τὸ μύρεσθαι] Immo παρὰ τὸ μύδεσθαι, ut habet MS. Reg. quod eſt proprie *humeſcere* ; h. l. *liqueſcere*. Itaque ſic reſcripſi. Hinc etiam corrigendum Etym. M. in quo totidem verbis explicatur μυδρός.

53 Ἡσίοδος] Theog. 144.

81 Κυδώνιον] v. ad hoc Schol. Holſten. ad Steph. p. 31. Fortaſſe in principio adjiciendum Κύδωνες, ἔθνος Κρ.

90 Ὅμηρος] Reſpicit Il. Γ. 197. ubi Schol. tamen πηγὸν explicat μέλαν, ut ad I. 124.

99 ταῖς διεξόδοις] Planius Schol. Apollon. Rh. I. 260. τὰς πρώτας προβάσεις τῶν ὀρῶν προμολὰς λέγουσι.

172 πόλις Μακεδ.] Immo Λακωνίας, adſcripſit Palmerius; de Macedonica Pitane nihil veteres tradidere; at Laconica Pitane Dianam in primis coluit, auctore Pauſania p. 98. Idem mox reprehendit Scholiaſten, qui Limnas fecerit Atticas. Sermonem eſſe poëtae de Limnis, quae eſſent in confinio Laconicae & Meſſeniae, ubi Dianae ara fuit.

173 ζωνίδες] Αἰξωνίδες. Palmerius.

209 Πρόκνην] Pro Πρόκνην reſcripſi Πρόκριν, re poſtulante. Ita adſcripſerat Palmerius & volebat Barneſ. ad Eurip. p. 234.

232 ἐξέβαλον] *pepererunt.* Illuſtrat Munkerus ad Lactant. Fab. X. 10.

231 ἀξείνια] Palmerius ſuſpicabatur, epitheton eſſe montium, non nomen proprium.

Ἡρωδιανός] Ejus librum τὴν καθόλου laudat Schol. Apollon. Rh. II. 401. e quo ſolebant Grammatici Geographica petere. Ejus compilator eſt etiam Stephanus, qui de Urbibus ſcripſit, ut bene notat Holſten. ad Steph. p. 29. q. extr.

250 Ὅμηρος] Il. I. 404.

259 Ἀθηνῶν] Alii portum faciunt diſtinctum a Piraeo: quod rectius eſt. Sed erat cum Piraeo conjunctus. Strabo IX. p. 395.

HYMN. IN DELUM.

19 Τύρος] Corrigendum Κορσίς· quod placet etiam J. G. Bergero in Eclogar. Corſ. Diſſ. I. p. 26.

28 πολλαί] v. not. in text.

41 ἀπό τινος Ξάνθου] Male, v. Spanhem. ad h. l.

66 νησάων] Vid. not. in text.

67 ὄρος Χίου] Male. Mimas eſt in continente Ioniae promontorium adverſum inſulae Chio. Scholiaſten forte decepit verſiculus Homeri Od. Γ. 172. ἢ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.

73 Ὅμηρος] Il. Β. 575. ubi v. Euſtath.

79 ὑπότρομος] Thom. Bentlejus malit ἀπόδρομος vel ὑπόδρομος. Ego malim ὑπότροπος, quod eſt verbum Homericum, Il. Ζ. 367. & Apollon. Rh. IV. 1164.

90 ὁ Δελφίνης] Immo Δελφικός. Sic adſcripſerat etiam Palmerius.

101 Βοιωτίας] Palmerius corrigit Ἀχαΐας.

122 ἐπείγει] Verba Homeri Il. Ζ. 85.

175 MS. Reg. rectiſſime προξενεῖ αὐτοὺς αὐτῷ, & mox κατέκαυσεν pro κατέκλυσεν.

210 Ὁμήρῳ] Od. Ζ. 163.

271 ἀκρωτήρια] Immo λιμένες.

286 Ὅμηρος] Il. Π. 231.

287 Τραχῖνος] v. not. in text.

295 εὔφημοι] Reprehenditur Scholiaſtes hujus interpretationis cauſſa. Defendit Spanhemius, ſed ſine exemplis. Cl. Ruhnkenius Epiſt. Crit. II. p. 34. 35. gloſſam hanc pertinere putat ad verbum εὐηχής.

312 Φαίδωνι] in princ.

HYMN. IN LAVACR. PALLAD.

28 σίβδης] ῥοιᾶς. MS. Reg.

90 παριτὲ] παραβατέ, παροδεύσιμε. MS. Reg.

HYMN. IN CEREREM.

6 ἀφ' αὐαλέων] Τουτέστι, μετὰ τὸ δεῖπνον· τότε γὰρ οὐ μεταλαμβάνομεν τῶν σιτίων. MS. Reg.

7 Ἕσπερος ἐκ νεφέων] Ἕσπερος μόνος θεάσατο τὸν κάλαθον, ὅστις ἔπεισε τὴν Δημήτραν μεταλαβεῖν σιτίων, μετὰ τὸ παύσασθαι ζητοῦσαν τὴν κόρην. MS. Reg.

15 Καλλίχορον φρέαρ ἐκαλεῖτο ἐν Ἐλευσῖνι· ἔστι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικῆς. MS. Reg.

22 Τριπτόλεμον λέγουσι υἱὸν Κελεοῦ, ὃν Δημήτηρ ἐδίδαξε σιτουργίαν. MS. Reg.

25 χώρα Θεσσαλ.] Male, ut bene notat Spanhemius. Sec hoc Scholion forte eſt alieno loco adſignatum, ut alia, pertinetque potius ad *Dotium*: quod magis indigebat aliqua tali notula, quam ἡ Κνιδία.

30 Ὅμηρος] Il. Φ. 259.

111 κάττον] v. Munker. ad Anton. Liber. p. 228.

Digitized by Google

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

CALLIMACHI
CYRENAEI
EPIGRAMMATA.

EX

RECENSIONE ET EMENDATIONE

RICHARDI BENTLEII

ACCEDUNT

NOTAE VARIORUM.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α΄.

Ξεῖνος Ἀταρνείτης τις ἀνήρετο Πιττακὸν οὕτω
Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ὑῤῥαδίου.
Ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος. ἡ μία μὲν δὴ
Νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.
Ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λώϊον; εἰ δ' ἄγε σύν μοι
Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.

Εἶ-

ΣΧΟΛΙΑ.

Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ· Ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν, ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσσῃ διεμυθολόγησεν, ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύοι μακρῷ, καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων, μήτε τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι γάμων.

BENTLEII.

IN EPIGR. I.

Vſ. 1. Ξεῖνος Ἀταρνείτης &c.] Extat hoc epigramma apud Diogenem Laërtium vita Pittaci, & in Antholog. lib. III. cap. 33. Nam monendus eſt lector, nuſquam in uno aliquo codice MSto extare haec Epigrammata; ſed hinc inde collecta eſſe a viris doctis; uti & breviora illa *ἀποσπασμάτια*, quae FRAGMENTA inſcribuntur.

Ibid. Πιττακὸν οὕτως] Rectius in Anthol. οὕτω; nempe ante conſonantem.

VARIORUM.

Hujus Epigrammatis ſententia eſt apud Aeſchylum in Prometheo vincto:

Ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν
Ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε,
Καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν,
Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν
Ἀριστεύει μακρῷ. καὶ μήτε τῶν πλούτῳ
Διαθρυπτομένων, μήτε τῶν
Γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν
Ἐραστεῦσαι γάμων.

Ubi Scholiaſtes plane hunc locum ob oculos habebat: ait enim ἦ σοφὸς] τὸν Πιττακὸν λέγει ὅν ποτε τὶς βιαζόμενος ὑπὸ γυναικῶν, τῆς μὲν μιᾶς οὔσης πλουσίας, τῆς δὲ ἑτέρας πενεστέρας, καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀξίας, καὶ ἀπορῶν ποίας κληθείη ἀνὴρ, ἠρώτησε ποίᾳ χρήσεται γυναικί; τοῦ δὲ εἰπόντος, μέτιθι πρὸς τοὺς παῖδας τοὺς πλησίον ἡμῖν τοῖς βέμβιξι παίζοντας (ὅ ἐστι ταῖς στρόμβαις) καὶ ἀπ' αὐτῶν μαθήσῃ ποίᾳ ἂν χρήσαιο γυναικί. ἀπελθὼν ἐκεῖνος ἠκροάσατο τῶν παίδων λεγόντων

πρὸς

CALLIMACHI CYRENAEI EPIGRAMMATA.

I.

Hoſpes Atarnaeus quaerebat Pittacon olim,
  Quem Mitylena ſatum protulit Hyrradio:
Sancte ſenex, me bina petunt connubia. virgo
  Una mihi par eſt & genere atque opibus:
Altera vincit utroque. quid hic conſultius? ede,
  Quae potius noſtro ſit ſocianda toro.

Di-

πρὸς τὴν οἰκείαν στρόμβον, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλαυνε, καὶ μὲν αἰσθόμενος τοῦ λόγου τῶν παίδων, τὴν μὲν πλουσιωτέραν ἀφῆκε, τῇδε πενεστέρᾳ ἐχρήσατο γυναικί, τῇ καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀξίᾳ. Qui locus apprime notandus. A. Fabri.

Vſ. 1. Ξεῖνος Ἀταρνείτης] Haec Callimachi metra in Laërtii Pittaco offendes, & in Chiliadibus Eraſmi ibi, *aequalem uxorem quaere.* Eſt & Biantis de re uxoria Syllogiſmus apud Gellium lib. v. cap. 11. Ἀταρνείτης, Atarnea Aeolidis eſt civitas. Brodaeus.

Ibid. Ξεῖνος] Salmaſius ad hoc epigramma ita: Hoc nobiliſſimum epigramma vulgo Callimacho tribuitur; at non ita in MS. Vetus Criticus, qui illius ἔκδοσιν curavit, quam habemus, τοῦτο, inquit, Διογένης ὁ Λαερτίου λέγει ἐν τοῖς τῶν φιλοσόφων β οις ὡς ἴδιον. πλὴν παντὶ Διογένους εἰσὶν τοὺς τῶν φιλοσόφων βίους ἀναγραψαμένου. Sed & paullo infra idem dicit: Τοῦτ' Ἀλκαῖος ἐποίησεν εἰς Πιττακὸν τὸν Μιτυληναῖον. Πιττακὸς δὲ εὐμήχανος ἦν στρατιώτης, διὸ καὶ πρός τινα Ἀθηναῖον ἐμονομάχησεν. Haec Salmaſius. Nempe in Anthologia nullus auctor adſcribitur, Callimachoque tribuitur indicio Diogenis, Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι: cui quin credatur, non video, quid impediat. Laudat paſſim hoc epigramma Suidas in Ἄττα, Βέμβιξ, Χρήματα, ſed ſine auctoris nomine.

Ibid. ἀνήρετο] Anthol. ἀνείρετο, quod & ipſum rectum eſt.

Ibid. οὕτω] Sic Antholog. ſcr. & edd. idque vulgato in exemplis Callimachi οὕτως praeferebat Bentlejus. οὕτως eſt ex edd. Diogenis. At MS. cujus excerpta manu Rittershuſii habeo, pariter habebat οὕτω. Itaque ſic edere non dubitavi.

Vſ. 3. Ἄττα γέρον] Ἄττα προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νέου εἰς πρεσβύτερον καὶ τροφέα. Brod. Sic Achilles Phoenicem alloquens.

  Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ.

& Telemachus ſubulcum,

  Ἔσσεται οὕτως ἄττα.

A. Fabri.

Vſ. 5. προσέβηκε] MS. Rittersh. προσέβηκέ τε λώϊον. σύ μοι. Sic Diogenis libri ſcr. & edd. Anthol. MS. Palat. at edd. μοί συ.

Ibid. εἰ δ' ἄγε σύν μοι βούλευσον] Rectius ita apud Diogenem Laërtium legitur, quam in Epigram. Graecis l. 3. μοι σὺ βούλευσον, ut ſit per tmeſim συμβούλευσον. Vulcan.

Vſ. 8.

Εἶπεν. ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
  Ἠνίδε, κεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.
Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
  Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.
Κείνων ἔρχεο, φησὶ, μετ' ἴχνια. Χὼ μὲν ἐπέστη
  Πλησίον. οἱ δ' ἔλεγον· Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.
Ταῦτ' ἀΐων ὁ ξεῖνος, ἐφείσατο μείζονος οἴκου
  Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος·
Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην.
  Οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

β'.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον· ἐς δέ με δάκρυ
  Ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι

Ἥλιον

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Δίων ὁ τοῦ Χρυσοστόμου ἐν Διογένει ἀσυγχωρῶ, ἔφη, ὦ Διόγενες. ἀλλὰ καταδύεις τὸν ἥλιον περὶ πάντων ἐρωτῶν· καὶ πότερον, ἔφη, ἄμεινον ἀκούσαντα ὡς χρήματα, δῦσαι τὸν ἥλιον ἢ βαδίζοντα μάτην.

Vſ. 8. ἔπος] Hoc exemplo Cl. Palairetus defendit bene Graece pro πρᾶγμα dici ῥῆμα, non Hebraice, Luc. I. 37. inepte, ut pleraque. Ab iis audies, quod tibi a me dici vis.

Vſ. 9. βέμβικας ἔχοντες] βέμβιξ idem quod ῥόμβος. Ariſtoph. interpres vulgariter στρῦμβαν dictam ait. Tzetzes ῥόμβαν & στρόμβαν, βομβυλιὸν explicat. ἔχοντες vero, ἀπὸ τοῦ ἔχω τὸ ἐλαύνω. Vulcan. Βέμβικας ligneos aut corneos turbines. Id ſignificare βέμβικας, ex hoc verſu probat Ariſtophanis interpres. Ῥόμβος, ὁ κοινῶς στρῦμβα, ἥ τις καὶ βέμβιξ (non βόμβιξ) Pindari Scholia. Tzetzes. καὶ ἡ ῥόμβα, ἡ στρόμβα βομβυλιὸς καὶ βέμβιξ καλεῖται. Brod. Cl. Salmaſius in vetuſtiſſimo exemplari epigrammatum ait legi βέμβρικας, quam lectionem probat, ſic & ait βεμβρεῖ, & πεμβρεύει pro βεμβεῖ & βεμβλεύει ſcribi. Th. Graev.

Ibid. βέμβικας] Suidas, βέμβικας. v. Menag. ad Laërt. I. 80. MS. Rittersh. μέμβικας, ſolito errore.

Vſ. 11. ἐπίστη] Sic edidi, ut placebat Bentlejo, ſine dubitatione. Nam & Anthol. & Diogenis libri ſic habent, non ὑπίστη, quod perperam irrepſit in exempla Callimachi per vitium ed. Stephani, in cujus Anthologia tamen eſt ἐπίστη.

Vſ. 12. ἔλα] Agita, duc. Huc reſpicit Plutarchus περὶ παίδων ἀγωγῆς. τὸ γὰρ τὴν κατὰ σαυτὸν ἐλᾷν (ſic enim lego non ἐλεῖν) σοφόν. Brod.

Vſ. 14. κληδόνι] Id eſt, φήμῃ, omini: & peſſime Vulcanius, qui vertit *conſilium*. A. Fabri.

Ibid. κληδόνι συνθέμενος] Ap. Diog. Laërt. in ed. Caſaub. Sed MS. Rittersh. habebat recte κληδόνι, ut Meibomius edidit. De ominibus e puerorum vocibus fortuitis v. Cel. Hemſterhuſ. ad Xenoph. Epheſ. T. VI. Obſ. Miſc. p. 342.

Vſ.

Dixit: at hic baculum, tunc arma ſenilia, tollens,
En, ait, hi dubium hoc protinus expedient.
(Namque exercebant pueri vacua atria circum
Tunc celeres torto verbere forte trochos)
Horum (inquit) ſectare viam. Quos ille ſequutus,
Audit, jam propior, Tu tibi junge parem.
Utque haec audivit, majoribus abſtinet hoſpes
Aedibus, & puerûm juſſa jocoſa facit.
Ergo ut Atarnaeus tenuem ſibi duxit amicam,
Sic &, amice, parem tu tibi junge, Dion.

II.

Heraclite, tuam mihi mortem dixit amicus,
Quum ſubito lacrymis immaduere genae.

Nam

Vſ. 15. *οἶκον ἐπήγετο*] Diog. Laërt. *ἐς οἰκίον ἤγετο.* Scribendum *ἀπήγετο*, ut recte judicat Cel. Hemſterhuſius.

Vſ. 16. *Οὕτω καὶ σὺ, Δίων*] Illuſtriſſimus Huëtius in notis ad anthologiam epigrammatum Graecorum cum patre communicatis, cenſet legendum eſſe *σὺ δ' ἰὼν*, non ut apud Laërtium, *καὶ σὺ Δίων.* Th. Graev.

Ibid. Expreſſit hunc verſum Ovidius Heroid. IX. 32. *Si qua voles apte nubere, nube pari.* Vis quae in verbo *ἰὼν* eſt alias, de qua vid. Miſc. Obſ. I. p. 125. huic loco non convenit. De dicto *τὴν κατὰ σ. ἔλα* v. Menag. l. c.

Bentleii.

Vſ. 11. *Χὼ μὲν ὑπέστη Πλησίον*] Scribe, ut extat in Anthol. *ἐπέστη*. *prope adſtitit auſcultans.*

Vſ. 15. *Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἰκίον ἤγαγε νύμφην,*
Οὕτω καὶ σὺ, Δίων, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.] Scribe haec, & diſtingue, ſicut habentur in Anthol.

Τὴν δ' ὀλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην,
Οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Omnino ridiculus erat, qui primus apud Laërtium commata poſuit poſt *ὀλίγην* & *κεῖνος*; & interpretatus eſt, *parvam, ſicut ipſe.* Quaſi vero *ὡς κεῖνος* ſignificaret *καθ' ἑαυτόν.* Longe autem venuſtius eſt *ἐς οἶκον ἐπήγετο*, quam *ἐς οἰκίον ἤγαγε.* & *σὺ δ' ἰὼν* vel *σύ γ' ἰὼν*; quam *σὺ, Δίων.* *Ut ille Atarnenſis ſuae conditionis uxorem duxit, Ita tu abi, quisquis es, & quaere tibi aptam & commodam.*

IN EPIGR. II.

Vſ. 1. *Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε* &c.] Extat apud D. Laërtium vita Heracliti. & Anthol. III. cap. 33.

Vſ. 3. *Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν*] In Anthologia edit. Florentinae & Aldinae ſic habetur, *Ἥλιον ἐν λέσχῃ.* Lego igitur; *Ἥλιον λέσχῃ κατεδύσαμεν.* *λέσχη* enim hic eſt ipſa confabulatio, non locus ubi confabulabantur. Virgilius:

—— ſaepe ego longos
Cantando puerum memini me condere ſoles.

Variorum.

IN EPIGR. II.

Vſ. 1. *Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον*] In Heraclitum poëtam elegiographum, *σύγχρονον* & familiarem Callimachi. Vincent. Obsopoeus.

Ibid. *Ἡράκλειτε*] Fuit elegorum ſcriptor ad quem refert Diogenes. Is fuit amicus Callimachi, auctore Strabone l. XIV. ubi inter doctos Halicarnaſſenſes commemoratur.

Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν που
Ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ τετράπαλαι σποδιή;
Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
Ἁρπακτὴς αΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

γ'.

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω· ἀλλὰ παρέλθε,
Οἰμώζειν εἴπας πολλὰ, παρέλθε μόνον.

δ'.

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι, φάος ἢ σκότος, ἔχθρον;
Τὸ σκότος. ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν αΐδῃ.

ε'.

Vſ. 3. ἐν λέσχῃ] *Λέσχη* ex iis vocabulis eſt quae neſcio qua temporis & uſus communis injuria in vitium abierunt. *λέσχαι* enim proprie ſunt loca aprica in quae commentandi cauſa convenire ſolent philoſophi. ut apud Arrianum Diogenes ille Synopeus ἐν τῷ ἡλίῳ κατακείμενος. Nam hunc Arrianus τῶν σοφιστῶν ſive Sapientum apud Indos morem fuiſſe ait, in apricis hortis convenire. ὧν, inquit, λέγουσιν ἔστιν οὓς καταληφθέντας ὑπ' Ἀλεξάνδρου ὑπαιθρίους ἐν λειμῶνι, ἵναπερ αὐτοῖς διατριβαὶ ἦσαν, &c. Hinc Hierocles primo Philoſophicorum libro, Leſchas olim vocatas fuiſſe ait cathedras & conventicula, in quibus de Sapientia diſputationes habebantur, & λεσχαῖον Heſychius ἐξηγητὴν interpretatur. Hinc etiam ἀδολεσχία, quod nomen tametſi plerique pro loquacitate & φλυαρίᾳ accipiunt, ego in pervetuſto Gloſſario quod apud me exſtat invenio Ἀδολεσχίας, exercitationes dici ſolitas. VULCAN.

Ibid. λέσχῃ] Heſiod. vſ. 112.

> Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην
> Ὥρῃ χειμερίῃ.

Λέσχαι loca erant in quae Veteres conveniebant, ut Romae in tonſtrinas. Sic apud Graecos erant aerariae officinae, in quas tenuioris ſortis homines ſolebant per hyemem convenire. Heſiod. vocat χάλκειον θῶκον. A. FABRI.

Ibid. ἐν λέσχῃ] Vir doctiſſimus Joannes Meurſius in commentario ſuo in Lycophron. Alexandram tradit has leſchas Apollini conſecratas eſſe. Harpocration. Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ θεῶν, ἀπονενεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας φησὶν, ἐξέδραις δὲ ὁμοίας γίνεσθαι αὐτὰς, καὶ παρ' ἐνίοις τὸν θεὸν λέσχην ὅριον ἐπικαλεῖσθαι. ſcribe λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι. Phurnutus de natura deorum. καὶ λεσχηνόριον δὲ αὐτὸν (Ἀπόλλωνα) προσηγόρευσαν, διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λέσχαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις συνέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δὲ καθ' ἑαυτοὺς ἀναπαύεσθαι, h. e. *nugatorem & congerronem eum (Apollinem) nuncupant, quod interdiu homines inter ſe confabulentur & colloquantur; noctu autem ſileant & conquieſcant.* Ejusmodi λέσχαι ſive exhedrae in palaeſtris Graeca conſuetudine deſcribuntur a Vitruvio l. v. c. 11. *Exhedrae ſpatioſae habentes ſedes, in quibus Philoſophi, Rhetores, reliquique qui ſtudiis delectantur, ſedentes diſputare poſſint.* Quales vero in Graecia λέσχαι, tales Romae *tabernae*, quae ad pilas ſitae. Catullus,

> *Salax taberna, voſque contubernales*
> *A pileatis nona fratribus pila.*

Horat.

> *Nulla taberna meos habeat neque pila libellos.* TH. GRAEV.

Ibid. κατεδύσαμεν] Sic Latini dicunt *condere diem*, & apud Virgil. *condere ſoles*. A. FABRI.

Ibid. κατεδύσαμεν] Imitatus eſt Aelian.

Nam memini quoties ſub aprico ſole jocati
  Simus: at in cineres nunc abiere joci.
Sed philomela tamen vivit tua Muſa, nec illi
  Mors rerum domitrix injicit atra manus.

III.

Hic hominum Timon cubat oſor: abito precatus
  Antea Timoni dira, viator abi.

IV.

Mortuus an, Timon, lucem odiſti, anne tenebras?
  Odi has, quod veſtrum major in his numerus.

Con-

lian. V. H. VI. 57. ut notat Petavius ad Syneſ. p. 18. Simile eſt illud Luciani Ver. Hiſt. II. 38. *ἀπεκρύψαμεν αὐτὰς*, de navigantibus: *navigavimus donec ipſi e conſpectu eſſent*. Fruſtra mutare tentat Solanus. Anthol. Ald. habet *ἥλιον*. vitioſe.

Vſ. 4. *τετράπαλαι*] Ariſtophanes facete in Equitibus:

ΚΛ. Ὦ δῆμ' ἐγὼ μέν τοι παρεσκευασμένος
  Τρίπαλαι κάθημαι, βουλόμενος σ' εὐεργετεῖν.
ΑΛ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε, καὶ δωδεκάπαλαι,
  Καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι, πάλαι πάλαι.

A. Fabri.

Vſ. 5. *Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες*] Muſas, hoc eſt, ſcripta ejus intelligit. Apud Pamphylios *ἀηδὼν* etiam dicitur Ἀθηνᾶ, ut annotavit Heſychius. Vulcan.

B E N T L E I I.

Vſ. 6. *Ἁρπακτὴς Ἀΐδης*] Sic legitur in Anthologia: verum non placebat auribus noſtris ſonus iſte repetitus *ης ης*. Quamobrem reponebam *Ἁρπακτὴρ Ἀΐδης*: ut apud Homerum: Il. Ω.

  Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.

Obſervaram etiam hujus formae nomina libenter uſurpare Callimachum: ut H. in Dianam;

  Οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδώνιοι ἀγρευτῆρες,

& ibidem;

  Αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε ——

Poſtea inſpectis Diogenis Laërtii editionibus vetuſtis; plane ut emendaram, ibi reperi *ἁρπακτὴρ*. Quod perperam in recentioribus mutatum eſt.

IN EPIGR. III.

Vſ. 1. *Τίμων μισάνθρωπος* &c.] Extat apud Plutarchum in Antonio.

IN EPIGR. IV.

Vſ. 1. *Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί)* &c.] Extat in Antholog. lib. III. cap. 7. Poſt epigramma IV. in prioribus Callimachi editionibus ſequebantur haec:

  Οἶνος μὲν πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρας
  Ἔλθῃ. κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἅλα
  Βορρῆς ἠὲ νότος, τὰ δὲ τοι κεκρυμμένα φαίνει
  Βυσσόθεν· ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

Quae Athenaeus habet lib. 2. cap. 2. eorum auctorem memorans *τὸν Κυρηναῖον ποιητήν*. Atqui poëta iſte Cyrenenſis non Callimachus eſt, ut opinabatur Friſchlinus, qui primus haec epigrammata in unum librum collegit; ſed Eratoſthenes. Nam Heſychius, v. *Ναρθηκοπλήρωτον*, hemiſtichium illud *οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος* Eratoſtheni attribuit: & Stobaeus Tit. XVIII. hos quatuor verſiculos proferens, diſerte auctorem laudat Eratoſthenem. Tres priores etiam apud Clementem Alexandrinum occurrunt in Paedag. lib. 2. ſed tacito ſcriptoris nomine. Neque vero inter Epigrammata cenſendum erat, etſi Callimachum parentem agnoſceret; quippe quod Fragmentum eſt ex Elegia quadam.

ε΄.

Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος· ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον, ἔχεις
Ναυτίλον ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον· εἰ μὲν ἀῆται,
Τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων·
Εἰ δὲ γαληναίη, λιπαρὴ θεὸς, οὖλος ἐρέσσων
Ποσσὶν, ἵν' ὥσπερ καὶ τοὔνομα συμφέρεται.
Ἐς τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη.

Μηδέ

VARIORUM.

Vſ. 6. Ἀρπακτὴς] Et ideo illum avarum vocat Virgil.

ſtrepitumque Acherontis avari.

A. Fabri.

IN EPIGR. III.

Agnoſcit hoc Epigramma Plutarch. in vita Antonii, & ibi multa de Timone. A. Fabri.

IN EPIGR. IV.

Vſ. 2. *ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ*] Unde & *πλείονες* dicuntur *οἱ τετελευτηκότες*, ut & Latinis *plures*. Plautus Trinummo, *quin prius Me ad plures penetravi*. Vulcan.

Ibid. *ὑμέων γὰρ πλείονες*] Eo tantum nomine apud inferos dolet Timon, quod plures numero mortales vita defunctus, quam unquam vivens circumſpiciat hominum oſor. Hunc Athenis lapidatum fuiſſe refert Auſonius. Ego lapidatum non ſaxis glebiſve appetitum inſectatumve ſed probro maledictiſque confoſſum accipio, Plutarchi ac Suidae teſtimonio fidem habens, quem conſule in vocibus *ἀπορρῶγες* & *Τίμων*. Cnemonem quoque ex Ammonio & Aeliano *μισάνθρωπον* fuiſſe agnoſcimus. Brod.

BENTLEII.

IN EPIGR. V.

Vſ. 1. Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος] Lege, *παλαίτερον*, i. e. *olim*, *prius. Olim eram concha, ſed nunc* &c. Callimachus alibi:

Ἐν Δίῃ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

Ibid. Ζεφυρῖτι] Steph. Byzantinus v. *Ζεφύριον. ἔστι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου. ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος*. In animo habuit hoc ipſum epigramma.

VARIORUM.

Argumentum hujus Epigrammatis ſic ſe habet. Piſcis in Inſula Co captus fuerat, & a Selenea Cliniae filia ad Arſinoen Berenices matrem miſſus, quae & Chloris, Cypris, & Zephyritis dicebatur. A. Fabri.

Citatur hoc Epigramma ab Athenaeo lib. Dipnoſ. VII. p. 318. Deſcribit vero Callimachus elegantiſſime hoc Epigrammate Nautilum piſcem, ſive Nauticum, quem alii ovum Polypi vocant, cujus certe ſpecies eſt. De quo ita Plinius lib. 9. *Supinus hic in ſumma aequorum pervenit, ita ſe paulatim ſubrigens, ut emiſſa omni per fiſtulam aqua, velut exoneratus ſentina, facile naviget: poſtea duo prima brachia retorquens, membranam inter illa mirae tenuitatis extendit, qua velificante in auras, ceteris ſubremigans brachiis, media cauda & gubernaculo ſe regit, ita vadit alte, Liburnicarum gaudens imagine. ſi quid pavoris interveniat, hauſta ſe mergens aqua.* Vulcan.

Vſ. 1. Ζεφυρῖτι] Hanc verſu ſecundo *Κύπριν*, & octavo *Ἀρσινόην* vocat

quae

V.

Concha ego ſum, Zephyriti, vetus, jamque antea lunae
Sacra fui: nunc me tu, Venus alma, tenes
Nautilon: in pelago qui quondam flantibus Auſtris,
Innavi proprio vela rudente movens:
Aequore ſed placido pede criſpus utroque natavi,
Unde mihi Polypi nomen in ora venit.
Infeſtae tandem ripam incidi Julidis, eſſem
Spectanti ludus gratior Arſinoae:

Ne

quae & Chloris dicitur. Stephanus de Urbibus, *καὶ Ζεφύριον ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ᾽ ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος.* Arſinoe porro pro Venere Zephyritide culta fuit apud Aegyptios. VULCAN.

Ibid. *παλαίτερος*] Olim talis eram. A. FABRI.

Vſ. 2. *Σεληναίης ἄνθεμα*] Ἀνάθημα non Lunae, ſed Seleneae Smyrnenſis, quam verſ. 11. Cliniae filiam periphraſtice vocat. VULCAN.

Vſ. 3. *εἰ μὲν ἄηται*] Subaudi *πνέουσι.* VULCAN.

Vſ. 4. *προτόνων*] Funes quibus malus ad proram, vel puppim protenditur. A. FABRI.

Vſ. 5. *γαληναίη*] Sic & Oppian. Hal. I. 460. ubi vid. Ritterſh. Mox Th. Bentlejus corrigebat Τοῖς ποσὶν ὥσπερ.

Ibid. *λιπαρὴ θεὸς*] Puto Callimachum ſic vocare *τὴν γαλήνην*: ſin minus, erit vocativus ad Arſinoen, quam compellat; ſed non placet. Sic Theocritus Idyll. 23.

> *Αἶψα δ᾽ ἀπελήγοντ᾽ ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα*
> *Ἀμπέλαγος.*

A. FABRI.

Vſ. 6. *Ποσσὶν, ἵν᾽*] Videndus Athenaeus l. 7. ubi haec aliter ſe habent: non tamen affirmo, cum in hac Urbe libris ſim deſtituta. Forſan legendum, ut ad oram Codicis pater meus ſcripſerat, *ποσὶν ἀεὶ, uſque navigans pedibus:* quod ſi ita ſit, delendum *τὸ καί.* A. FABRI.

Ibid. *καὶ τοὔνομα συμφέρεται*] Hinc etiam (a remigio brachiorum fortaſſe) *πόμπιλον* dictum fuiſſe Nautilum Plinius ſcribit. VULCAN.

Vſ. 7. *παρὰ θῖνας Ἰουλίδος*] Juliopolim ſunt qui Aegypti urbem faciunt, diſtantem ab Alexandria duobus paſſuum millibus. VULCAN. Peſſime Vulcanius, qui *Juliopolin* intelligit: Julis enim Ciae inſulae oppidum eſt. A. FABRI.

Vſ. 8. *Ἀρσινόης*] Pater legebat *Ἀρσινόη*: haec enim eadem eſt *Cypris* & *Zephyritis*, ut ſupra, niſi tamen inſigni aliqua licentia uſus ſit Callimachus qua & Veteres uſos obſervavi. Sic Plaut. in Menaech. Act. 5. Sc. 2. vſ. 118.

> *Imperium tuum demutat atque dictum, Apollinis.*

ubi *τὸ Apollinis* non eſt in vocandi caſu, ut quidam putarunt, neque in recto, ſed in genitivo, ut apud Ciceronem, *tuum graviſſimi viri judicium*, ut recte Voſſius. Et ut hic noſter exemplo Graeco defendi poſſit, afferam ex Homeri Hymno in Apollinem, vſ. 381.

> *Ἐνθάδε δὴ καὶ ἐμὸν κλέος ἔσσεται, οὐδὲ σὸν οἴης.*

A. FABRI.

Doctiſſimus Sladus quoque praefert Ἀρσινόη. TH. GRAEV.

Ibid. Ἀρσινόη laudat etiam Etymol. v. Περισκέπτω, ubi hic verſus profertur ſine Callimachi nomine, ut me monuit Ruhnkenius V. C. Malim etiam *τι.* Nam articulus friget.

Μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ', ὡς πάρος, (εἰμὶ γὰρ ἄπνους)
  Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν. οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
  Ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

ς'.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον
  Δεξαμένου. κλαίω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθεν,
Καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
  Γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

ζ'.

Στήλην μητρυιῆς, μικρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
  Ὡς βίον, ἠλλάχθαι καὶ τρόπον, οἰόμενος·

Ἡ

Bentleii.

Vſ. 9. Μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ' ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους) Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης.] Haec connectenda ſunt cum praecedentibus: *ut eſſem tibi nobile ludicrum, o Arſinoe: neque mihi in cubilibus, ut antea, ova parerent alcyones; mortua enim ſum:* i. e. neque amplius victitarem ovis alcyonum. Lego autem:

Τίκτηται νοτερῆς ὤεον ἀλκυόνος.

Νοτερῆς, autem, utpote ἐν νοτίοις τόποις διαγούσης. At αἰνοτέρης, hoc eſt, *gravioris, horribilioris*, quid rei cum alcyone habeat, ſane neſcio. Huic Epigrammati illa ſubjunguntur in prioribus editionibus:

Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσαντες ἐρετμά &c.

Sed in hac noſtra locum habeat rectius inter Fragmenta.

Variorum.

Vſ. 10. Τίκτει τ' αἰνοτέρης] Ita in editione H. Stephani, perperam meo quidem judicio legitur (εἰμὶ γὰρ ἄπνους, Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης) neque enim, ſi ita legatur, ſenſus aliquis conſtat, ut neque in verſione (*mortua nam ſum: Atque ovum triſtis nunc parit alcyones.*) Claudendam itaque parentheſin dixerim poſt ἄπνους, & reliqua dependere a Μηδέ μοι, & legendum eſſe τίκτοι non τίκτει. ut ſit ſenſus, Nautilum non optare ſibi deinceps Halcyonia, hoc eſt, tranquillum mare, ſed Seleneae, quippe cujus & pietati & patriae Venus hoc debeat. Vulcan.

Ibid. Τίκτοι τ'] Certe ſenſus petit ut legatur τίκτοιτ' pro τίκτοιτο. Ἀλκυόνης & αἰνοτέρης debet eſſe in ſecundo caſu. μοι eſt ut Latini dicunt *mihi*, id eſt *in meam gratiam.* Et ſic locum explica: *Neque mihi adhuc in cubili, ut antea, ovum gravis alcyonae pariatur; neque enim amplius vita fruor; ſed hanc gratiam det filiae Cliniae, quae Selenaea dicebatur.* A. Fabri.

Ibid. Probarem Bentleji emendationem, ſi verbum τικτ. penderet ex ὄφρα. Sed indicativus deſideratur. Itaque legerim Τίκτεται αἰν. ἀλκ. *non mihi jam paritur ovum alcyones*, ſ. *alcyone non mihi jam parit ova, quibus veſcar.* Sin activum placet τίκτει, haud dubie corrigendum ἀλκυονίς, & caſus in αἰν. mutandus. Αἰνοτέρης non puto eſſe a Callimacho: quid ei ſubſtituam, nondum ſtatuo, ſed multa non abſurde conjici poſſunt, ut αἰπυγάμου, αἰνογόου, &c.

Bent-

Ne vero in thalamis, velut antea: (mortua nam ſum:
  Atque ovum triſtis nunc parit alcyones)
Poſt mihi, ſed natae fer grates Cliniae, honeſti
  Nam cultrix Smyrna prodiit Aeolide.

VI.

Sum Samii labor, hoſpitio qui fovit Homerum:
  Euryte ſed caſus lugeo moeſte tuos,
Formoſamque Iolen. nunc ſcriptum dicor Homeri:
  Nonne Creophylo, Juppiter, hocce grave eſt?

VII.

Serta puer cippo dabat officioſa novercae,
  Mutaſſe ut vitam, ſic ratus ingenium.

Ille

BENTLEII.

IN EPIGR. VI.

Vſ. 1. *Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ* &c.] Extat apud Strabonem lib. XIV. p. 638. & Sextum Empiricum c. Math. I. 2. Apud Sextum legitur:

Κρεωφύλου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ
  θεῖον ἀοιδόν.

quod magis placet.

Vſ. 3. *Ὁμήρου νῦν δὲ καλεῦμαι*] Strabonis editiones poſteriores: *Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι.* Sed Aldina: *Ὁμήρου δὲ καλεῦμαι.* adde *νῦν* ex Sexto: quanquam apud Euſtathium legitur, *Ὁμήρειον.*

Vſ. 4. *Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα;*] Interpres perperam:

Nonne Creophylo, Jupiter, hocce
  grave eſt?

Nam delenda eſt interrogationis nota; & locus ita vertendus: *Hoc magnum eſt Creophylo:* i. e. hoc magno honori & laudi eſt Creophylo; poëma ſuum non indignum viſum eſſe, quod Homero adſcriberetur. Hanc eſſe Epigrammatis hujus ſententiam confirmat Euſtathius ad B. Iliad. p. 250. Ἐπόρθησεν Ἡρακλῆς τὴν Οἰχαλίαν, εἰς ἣν δοκεῖ γράψαι καὶ Ὅμηρος, ὡς δηλοῖ ὁ ἱστορήσας, ὅτι Κρεώφυλος ὁ Σάμιος ξένια ποτὲ δεξάμενος τὸν Ὅμηρον, ἔλαβε δῶρον ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιήματος ὃ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἅλωσιν· τουτέστιν ἔσχεν εἰς ἀντίδοσιν ἐξ Ὁμήρου τὸ μὴ ἐπιγράψαι τὸ βιβλίον ἑαυτῷ, ἀλλὰ τῷ φίλῳ Κρεωφύλῳ, οἷον ὅτι Κρεωφύλου Σαμίου Οἰχαλίας ἅλωσις. Τινὲς δὲ ἀνάπαλίν φασι, Κρεώφυλον μὲν γράψαι, Ὁμήρῳ δὲ ἐπιγραφῆναι τὸ βιβλίον διὰ τὴν ξενίαν. Διὸ καὶ Καλλίμαχος ὑποδηλῶν ὅτι Κρεώφυλος Ὁμήρῳ ἐπονομάσας τὸ ποίημα, οὐ τὸν Ὅμηρον ἀλλ' ἑαυτὸν ἐσέμνυνεν, ὡς δῆθεν Ὁμηρίζοντα γράφει ἐν Ἐπιγράμματι οὕτω.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ δόμῳ ποτὲ
  θεῖον Ὅμηρον
Δεξαμένου —— Ὁμήρειον δὲ καλεῦ-
  μαι
Γράμμα. Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο
  μέγα.

Clemens Alexandrinus Poëma illud non ſolum Homero & Creophylo, ſed & Panyaſidi etiam a quibusdam adſignatum eſſe memorat; Stromat. lib. VI. Αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἑτέρων ὑφελόμενοι ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Εὐγάμων ὁ Κυρηναῖος ἐκ Μουσαίου τὸ περὶ Θεσπρωτῶν βιβλίον ὁλόκληρον, καὶ Πείσανδρος Καμιρεὺς Πισίνου τοῦ Λινδίου Ἡράκλειαν· Πανύασίς τε ὁ Ἁλικαρνασσεὺς παρὰ Κρεωφύλου τοῦ Σαμίου τὴν Οἰχαλίας ἅλωσιν. Quae in prioribus editionibus ex Stobaeo huc adducta ſunt, *καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα* &c. & , Κουφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνῖαι &c. ea, ubi poni merentur, inter Fragmenta reperies.

IN EPIGR. VII.

Vſ. 1. *Στήλην μητρυιῆς* &c.] Ex Anthologia lib. I. c. 50.

Ibid. *μικρὰν λίθον*] Si cippus adeo *parvus*; quo pacto puerum potuit occidere? Lego itaque *μιαρὰν λίθον*,

Ἡ δὲ τάφῳ κλινθεῖσα, κατέκλασε παῖδα πεσοῦσα.
Φεύγετε μητρυιῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

η΄.

Ἦλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδόν· εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν οὐχ αὕτη, Βάκχε, κέλευθος ἄγει·
Ἄλ-

ſceleſtum lapidem, *μιαιφόνον*, caede contaminatum.

Variorum.

In Epigr. VI.

Vſ. 1. Τοῦ Σαμίου πόνος] Citatur hoc Epigramma a Strabone lib. 14. ubi a Callimacho diſſentit. Σάμιος, inquiens, ἦν καὶ Κρεώφυλος ὅν φασι δεξάμενον ξενίᾳ ποτὲ Ὅμηρον, λαβεῖν δῶρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιήματος, ὃ καλοῦσι Οἰχαλίας ἅλωσιν. Καλλίμαχος δὲ τοὐναντίον ἐμφαίνει δι' ἐπιγράμματός τινος, ὡς ἐκείνου μὲν ποιήσαντος, λεγομένου δὲ Ὁμήρου διὰ τὴν λεγομένην ξενίαν. Ubi corrupte apud Strabonem legitur τοῦτο μίσα pro μέγα. Vulcan.

Ibid. Hoc epigramma praeter Strabonem, Sextum & Euſtathium etiam habet Scholiaſtes ineditus Dionyſii Thracis, ut initium pariter ſit Τοῦ Σ. π. εἰ. ut docet Fabricius ad Sextum adv. Gramm. I. 2. p. 225. qui ad hoc epigramma videndus. Nec adſentiar Bentlejo, id initium e Sexto mutanti.

Ibid. Ὅμηρον] Et ipſe praetulerim ἀοιδὸν e Sexto & Scholiis Dionyſii. Mox pro κλαίω Caſaubonus in margine adſcripſerat κλείω. Illud efficacius.

Vſ. 2. Εὔρυτον] Urbs eadem quae Oechalia in Meſſenia, aliis Arcadiae tribuitur, aliis Euboeae. A. Fabri.

Vſ. 3. Ὁμήρειον δὲ] Haec eſt vera lectio, in qua conſentiunt Euſtathius, MSS. Sexti, unde ſic edidit Fabricius, Scholia Thracis, Etym. M. in Γράμμα. v. Valken. Anim. ad Ammon. p. 58.

In Epigr. VII.

Vſ. 1. μικρὸν λίθον] In feminino eſt *politum marmor*, *lapis politus*. A. Fabri.

Ibid. μικρὸν] Bentlejus corrigit μιαρὸν, probatque Cel. Hemſterhuſius ad Lucian. Timon. T. 1. p. 169. ubi idem verbum pro μικρὸν reſtituit Luciano. Sed ratio Bentleii arguta magis quam vera. Μικρὰ λίθ. h. l. auget, & additamenti genus eſt ejusmodi, ut magis rei conveniat μικρὸς quam μιαρὸς: lapis quamvis parvus oppreſſit puerum. Eſt porro hoc epitheton cippis non alienum, occurritque v. c. in epigrammatis Gregorii Naz. ap. Muratorium in Anecd. Gr. n. 4. 8. λίθος ὀλίγος eſt etiam ap. Apoll. Rhod. I. 955.

Ibid. ἔστεφε] Non modo floribus, ſed & unguentis, ornabant ſtelas. Anacreon Od. 4.

Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;

idque faciebant non tantum in mortuos, ſed & in amatos viventes. Theocrit. Idyll. 18.

Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεναι σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.

A. Fabri.

Apio fortaſſis. nam olim monumenta defunctorum hac herba coronabantur. Hinc τοῦ σελίνου δεῖται, proverbio dictum ab antiquis quoties morbum capitalem innuebant, & vitae periculum imminere. Lucianus, τὸ δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος. Petale, στεφάνιά μοι καὶ ῥόδα ὥσπερ ἀώρῳ τάφῳ πέμπει. Plinius, *& jam tunc coronae deorum honos erant & larium publicorum privatorumque, ac ſepulchrorum & manium.* addo & mortuorum ob vitae exantlata certamina. Plutarchus in Pericle, ἐπιφέρων δὲ τῷ νεκρῷ στέφανον. Cadaver quoque cum ramis oleaginis efferebatur plerumque. Cipporum vero excitandorum

ori-

Ille cadens miſerum oppreſſit labendo. novercae
Vos quoque privigni deinde cavete rogos.

VIII.

Pura Theaetetus vitae veſtigia ſtrinxit:
Non hederas idem ſtrinxit Jacche tuas.

Tem-

originem narrat Servius. *Apud majores nobiles aut ſub montibus aut in montibus ſepeliebantur: unde natum eſt, ut ſupra cadavera aut pyramides fierent, aut ingentes collocarentur columnae.* & alibi. *columnae mortuis nobilibus ſuperponuntur ad oſtendendum eorum culmen.* Fuerunt autem nil aliud pyramides, quam regum aut locupletum hominum ſepulchra. Brod.

Vſ. 3. *τάφῳ κλινθεῖσα*] Senſus non ſtat; nam quomodo ſit, ut cum puer ſtelam coronet, illa cadens puerum poſſit occidere. Certe nullo modo poſſet, & haec cauſa eſt cur Pater legerit *κάτω κλινθεῖσα*. Neque enim puer a tumulo, ſed a ſolo, ſtelam coronabat. A. Fabri.

Vſ. 4. *οἱ πρόγονοι*] Ita vocantur qui ex prioribus nuptiis nati ſunt, hoc eſt quorum pater & mater ſecundas nuptias adierunt, ut *ἐπίγονοι* ex ſecundis nuptiis nati. ſic Latine privignus dictus, ut notat Feſtus, quod ante quam mater ſecundo nuberet eſt progenitus. Vulcan.

Ibid. *πρόγονοι*] De privignis dictum verbum illuſtrat Cel. Weſſeling. ad Diodor. IV. p. 287.

Bentleii.

IN EPIGR. VIII.

Vſ. 1. Ἦλθε Θεαίτητος &c.] Ex Anthologia lib 1. c. 69.

Ibid. *ἡ δ' ἐπὶ κισσόν*] Lege ut extat in Anthol.

εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν οὐχ αὕτη, Βάκχε, κέλευθος ἄγει,
Ἄλλων μὲν &c.

Theaetetus ille fabulam docuerat, vel carmen recitaverat Dionyſiis in certamine Poëtarum; ſed prava judicum ſententia victus eſt. Quem ſolatur epigrammate Callimachus; teſtatur eum *veram viam ad victoriam inſtituiſſe: quod ſi propter judices vel indoctos vel corruptos ea via ad Bacchi hederam ſive victoriam non ducat: at tamen a ſera poſteritate laudem conſequetur Thaetetus; cum eorum, qui vitioſis ſuffragiis coronam adepti ſunt, bonos & memoria brevi intercident.*

IN EPIGR. IX.

Vſ. 1. Μικρή τις, Διόνυσε &c.] Anthol. 1. c. 69.

Variorum.

IN EPIGR. VIII.

Vſ. 1. Ἦλθε Θεαίτητος] Θεαίτητος μαθητὴς Πλάτωνος ἔγραψεν ἴσως ἐν φιλοσοφίᾳ ἢ ἰδίωσι καθαράς. Scholiaſtes. Hujus Theaeteti meminit Diogenes in vita Socratis. Fuit quoque poëta hoc nomine, cujus mentio fit apud eundem in vita Crantoris. Hunc Philoſophum Plato quoque introducit cum Socrate diſputantem in dialogo Θεαίτητος ἢ περὶ ἐπιστήμης. & mox in Sophiſta, atque aliis nonnullis. Obsop.

Ibid. *εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν*] *Hederae doctarum praemia frontium.* Horat. A. Fabri. Si (vel *ἤδ' ἐπὶ*) ad poëticum nomen promerendum non eadem eſt via. Nam eorum qui in certaminibus poëticis aut gymnicis victores a praeconibus denunciantur gloria plerumque e veſtigio deperit: doctorum vero hominum Phoebo digna locutorum, quorum in numero eſt Theaetetus, laudis & doctrinae monumenta nunquam intermoriuntur nec excidunt. Brod.

Vſ. 2. *οὐχ αὕτη*] Non ſola; nam & Alexandriae Dionyſia fiebant, ut in Graecia. Theocrit. Idyll. 17.

Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν,
Ὧι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.

A. Fabri.

Vſ.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

CALLIMACHI
CYRENAEI
EPIGRAMMATA.

EX

RECENSIONE ET EMENDATIONE

RICHARDI BENTLEII

ACCEDUNT

NOTAE VARIORUM.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α΄.

Ξεῖνος Ἀταρνείτης τὶς ἀνήρετο Πιττακὸν οὕτω
Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ὑῤῥαδίου.
Ἄλτα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος. ἡ μία μὲν δὴ
Νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.
Ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λώϊον; εἰ δ' ἄγε σύν μοι
Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.

Εἶ-

ΣΧΟΛΙΑ.

Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ· Ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν, ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσσῃ διεμυθολόγησεν, ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύοι μακρῷ, καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων, μήτε τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι γάμων.

BENTLEII.

IN EPIGR. I.

Vſ. 1. Ξεῖνος Ἀταρνείτης &c.] Extat hoc epigramma apud Diogenem Laërtium vita Pittaci, & in Antholog. lib. III. cap. 33. Nam monendus eſt lector, nuſquam in uno aliquo codice MSto extare haec Epigrammata; ſed hinc inde collecta eſſe a viris doctis; uti & breviora illa ἀποσπασμάτια, quae FRAGMENTA inſcribuntur.

Ibid. Πιττακὸν οὕτως] Rectius in Anthol. οὕτω; nempe ante conſonantem.

VARIORUM.

Hujus Epigrammatis ſententia eſt apud Aeſchylum in Prometheo vincto:

Ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν
Ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε,
Καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν,
Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν
Ἀριστεύει μακρῷ. καὶ μήτε τῶν πλούτῳ
Διαθρυπτομένων, μήτε τῶν
Γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν
Ἐραστεῦσαι γάμων.

Ubi Scholiaſtes plane hunc locum ob oculos habebat: ait enim ἦ σοφὸς] τὸν Πιττακὸν λέγει ὅν ποτε τὶς βιαζόμενος ὑπὸ γυναικῶν, τῆς μὲν μιᾶς οὔσης πλουσίας, τῆς δὲ ἑτέρας πενεστέρας, καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀξίας, καὶ ἀπορῶν ποίας κληθείη ἀνὴρ, ἠρώτησε ποίᾳ χρήσεται γυναικί; τοῦ δὲ εἰπόντος, μέτιθι πρὸς τοὺς παῖδας τοὺς πλησίον ἡμῖν τοῖς βέμβιξι παίζοντας (ὅ ἐστι ταῖς στρόμβαις) καὶ ἀπ' αὐτῶν μαθήσῃ ποίᾳ ἂν χρήσαιο γυναικί. ἀπελθὼν ἐκεῖνος ἠκροάσατο τῶν παίδων λεγόντων

πρὸς

CALLIMACHI
CYRENAEI
EPIGRAMMATA.

I.

Hoſpes Atarnaeus quaerebat Pittacon olim,
  Quem Mitylena ſatum protulit Hyrradio:
Sancte ſenex, me bina petunt connubia. virgo
  Una mihi par eſt & genere atque opibus:
Altera vincit utroque. quid hic conſultius? ede,
  Quae potius noſtro ſit ſocianda toro.

Di-

πρὸς τὴν οἰκείαν στρόμβον, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλαυνε, καὶ μὲν αἰσθόμενος τοῦ λόγου τῶν παίδων, τὴν μὲν πλουσιοτέραν ἀφῆκε, τῇδε πενεστέρᾳ ἐχρήσατο γυναικί, τῇ καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀξίᾳ. Qui locus apprime notandus. A. Fabri.

Vſ. 1. Ξεῖνος Ἀταρνείτης] Haec Callimachi metra in Laërtii Pittaco offendes, & in Chiliadibus Eraſmi ibi, *aequalem uxorem quaere.* Eſt & Biantis de re uxoria Syllogiſmus apud Gellium lib. v. cap. 11. Ἀταρνείτης, Atarnea Aeolidis eſt civitas. Brodaeus.

Ibid. Ξεῖνος] Salmaſius ad hoc epigramma ita: Hoc nobiliſſimum epigramma vulgo Callimacho tribuitur; at non ita in MS. Vetus Criticus, qui illius ἔκδοσιν curavit, quam habemus, τοῦτο, inquit, Διογένης ὁ Λαερτίου λέγει ἐν τοῖς τῶν φιλοσόφων βίοις ὡς ἴδιον. πλὴν παντὶ Διογένους εἰσὶν τοὺ τῶν φιλοσόφων βίους ἀναγραψαμένου. Sed & paullo infra idem dicit: Τοῦτ' Ἀλκαῖος ἐποίησεν εἰς Πιτταχὸν τὸν Μιτυληναῖον. Πιτταχὸς δὲ εὐμήχανος ἦν στρατιώτης, διὸ καὶ πρός τινα Ἀθηναῖον ἐμονομάχησεν. Haec Salmaſius. Nempe in Anthologia nullus auctor adſcribitur, Callimachoque tribuitur indicio Diogenis, Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι: cui quin credatur, non video, quid impediat. Laudat paſſim hoc epigramma Suidas in Ἄττα, Βέμβιξ, Χρήματα, ſed ſine auctoris nomine.

Ibid. ἀνήρετο] Anthol. ἀνείρετο, quod & ipſum rectum eſt.

Ibid. οὕτω] Sic Antholog. ſcr. & edd. idque vulgato in exemplis Callimachi οὕτως praeferebat Bentlejus. οὕτως eſt ex edd. Diogenis. At MS. cujus excerpta manu Rittershuſii habeo, pariter habebat οὕτω. Itaque ſic edere non dubitavi.

Vſ. 3. Ἄττα γέρον] Ἄττα προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νέου εἰς πρεσβύτερον καὶ τροφέα. Brod. Sic Achilles Phoenicem alloquens,

Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ.

& Telemachus ſubulcum,

Ἔσσεται οὕτως ἄττα.

A. Fabri.

Vſ. 5. προβέβηκε] MS. Rittersh. προβέβηκέ τε λώϊον. σύν μοι. Sic Diogenis libri ſcr. & edd. Anthol. MS. Palat. at edd. μοί σύ.

Ibid. εἰ δ' ἄγε σύν μοι βούλευσον] Rectius ita apud Diogenem Laërtium legitur, quam in Epigram. Graecis l. 3. μοι σὺ βούλευσον, ut ſit per tmeſim. συμβούλευσον. Vulcan.

Vſ. 8.

Εἶπεν. ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
Ἠνίδε, κεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.
Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.
Κείνων ἔρχεο, φησὶ, μετ' ἴχνια. Χὠ μὲν ἐπέστη
Πλησίον. οἱ δ' ἔλεγον· Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.
Ταῦτ' ἀΐων ὁ ξεῖνος, ἐφείσατο μείζονος οἴκου
Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος·
Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην.
Οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

β'.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον· ἐς δέ με δάκρυ
Ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι

Ἥλιον

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Δίων ὁ τοῦ Χρυσοστόμου ἐν Διογένει ἀσυγχωρῶ, ἔφη, ὦ Διόγενες. ἀλλὰ καταδύεις τὸν ἥλιον περὶ πάντων ἐρωτῶν· καὶ πότερον, ἔφη, ἄμεινον ἀκούσαντα ὡς χρήματα, δῦσαι τὸν ἥλιον ἢ βαδίζοντα μάτην.

Vſ. 8. ἔπος] Hoc exemplo Cl. Palairetus defendit bene Graece pro πρᾶγμα dici ῥῆμα, non Hebraice, Luc. I. 37. inepte, ut pleraque. Ab iis audies, quod tibi a me dici vis.

Vſ. 9. βέμβικας ἔχοντες] βέμβιξ idem quod ῥόμβος. Ariſtoph. interpres vulgariter στρῦμβαν dictam ait. Tzetzes ῥόμβαν & στρόμβαν, βομβυλιὸν explicat. ἔχοντες vero, ἀπὸ τοῦ ἔχω τὸ ἐλαύνω. Vulcan. Βέμβικας ligneos aut corneos turbines. Id ſignificare βέμβικα, ex hoc verſu probat Ariſtophanis interpres. Ῥόμβος, ὁ κοινῶς στρῦμβα, ἥ τις καὶ βέμβιξ (non βόμβιξ) Pindari Scholia. Tzetzes. καὶ ἡ ῥόμβα, ἡ στρόμβα βομβυλιὸς καὶ βέμβιξ καλεῖται. Brod. Cl. Salmaſius in vetuſtiſſimo exemplari epigrammatum ait legi βέμβρικας, quam lectionem probat, ſic & ait βεμβρεῖ, & πεμβρεύει pro βεμβεῖ & βεμβλεύει ſcribi. Th. Graev.

Ibid. βέμβικας] Suidas, βέμβικας, v. Menag. ad Laërt. I. 80. MS. Rittersh. μέμβικας, ſolito errore.

Vſ. 11. ἐπέστη] Sic edidi, ut placebat Bentlejo, ſine dubitatione. Nam & Anthol. & Diogenis libri ſic habent, non ὑπέστη, quod perperam irrepſit in exempla Callimachi per vitium ed. Stephani, in cujus Anthologia tamen eſt ἐπέστη.

Vſ. 12. ἔλα] Agita, duc. Huc reſpicit Plutarchus περὶ παίδων ἀγωγῆς. τὸ γὰρ τὴν κατὰ σαυτὸν ἐλᾶν (ſic enim lego non ἐλαῦν) σοφόν. Brod.

Vſ. 14. κληδόνι] Id eſt, φήμῃ, *omini:* & peſſime Vulcanius, qui vertit *conſilium*. A. Fabri.

Ibid. κληδόνι συνθέμενος] Ap. Diog. Laërt. in ed. Caſaub. Sed MS. Rittersh. habebat recte κληδόνι, ut Meibomius edidit. De ominibus e puerorum vocibus fortuitis v. Cel. Hemſterhuſ. ad Xenoph. Epheſ. T. VI. Obſ. Miſc. p. 342.

Vſ.

Dixit: at hic baculum, tunc arma ſenilia, tollens,
En, ait, hi dubium hoc protinus expedient.
(Namque exercebant pueri vacua atria circum
Tunc celeres torto verbere forte trochos)
Horum (inquit) ſectare viam. Quos ille ſequutus,
Audit, jam propior, Tu tibi junge parem.
Utque haec audivit, majoribus abſtinet hoſpes
Aedibus, & puerûm juſſa jocoſa facit.
Ergo ut Atarnaeus tenuem ſibi duxit amicam,
Sic &, amice, parem tu tibi junge, Dion.

II.

Heraclite, tuam mihi mortem dixit amicus,
Quum ſubito lacrymis immaduere genae.

Nam

Vſ. 15. *οἶκον ἐπήγετο*] Diog. Laërt. *ἐς οἰκίον ἤγετο.* Scribendum *ἀπήγετο*, ut recte judicat Cel. Hemſterhuſius.

Vſ. 16. Οὕτω *καὶ σὺ, Δίων*] Illuſtriſſimus Huëtius in notis ad anthologiam epigrammatum Graecorum cum patre communicatis, cenſet legendum eſſe *σὺ δ' ἰὼν*, non ut apud Laërtium, *καὶ σὺ Δίων*. TH. GRAEV.

Ibid. Expreſſit hunc verſum Ovidius Heroid. IX. 32. *Si qua voles apte nubere, nube pari.* Vis quae in verbo *ἰὼν* eſt alias, de qua vid. Miſc. Obſ. I. p. 125. huic loco non convenit. De dicto *τὴν κατὰ σ. ἔλα* v. Menag. l. c.

BENTLEII.

Vſ. 11. Χὼ *μὲν ὑπέστη Πλησίον*] Scribe, ut extat in Anthol. *ἐπέστη.* *prope adſtitit auſcultans.*

Vſ. 15. Τὴν *δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἰκίον ἤγαγε νύμφην,*
Οὕτω *καὶ σὺ, Δίων, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.*] Scribe haec, & diſtingue, ſicut habentur in Anthol.

Τὴν δ' ὀλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην,
Οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Omnino ridiculus erat, qui primus apud Laërtium commata poſuit poſt *ὀλίγην* & *κεῖνος*; & interpretatus eſt, *parvam, ſicut ipſe.* Quaſi vero *ὡς κεῖνος* ſignificaret *καθ' ἑαυτόν.* Longe autem venuſtius eſt *ἐς οἶκον ἐπήγετο*, quam *ἐς οἰκίον ἤγαγε.* & *σὺ δ' ἰὼν* vel *σύ γ' ἰὼν*, quam *σὺ, Δίων.* *Ut ille Atarnenſis ſuae conditionis uxorem duxit, Ita tu abi, quisquis es, & quaere tibi aptam & commodam.*

IN EPIGR. II.

Vſ. 1. Εἶπέ *τις, Ἡράκλειτε* &c.] Extat apud D. Laërtium vita Heracliti. & Anthol. III. cap. 33.

Vſ. 3. *Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν*] In Anthologia edit. Florentinae & Aldinae ſic habetur, *Ἠέλιον ἐν λέσχῃ.* Lego igitur; *Ἠέλιον λέσχῃ κατεδύσαμεν.* *λέσχη* enim hic eſt ipſa confabulatio, non locus ubi confabulabantur. Virgilius:

—— ſaepe ego longos
Cantando puerum memini me condere ſoles.

VARIORUM.

IN EPIGR. II.

Vſ. 1. Εἶπέ *τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον*] In Heraclitum poëtam elegiographum, *σύγχρονον* & familiarem Callimachi. VINCENT. OBSOPOEUS.

Ibid. *Ἡράκλειτε*] Fuit elegorum ſcriptor ad quem refert Diogenes. Is fuit amicus Callimachi, auctore Strabone l. XIV. ubi inter doctos Halicarnaſſenſes commemoratur.

Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν που
Ξεῖν' Ἁλικαρνησσεῦ τετράπαλαι σποδιή;
Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
Ἁρπακτὴς Ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

γ'.

Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ παρέλθε,
Οἰμώζειν εἴπας πολλά, παρέλθε μόνον.

δ'.

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί) τί τοι, φάος ἢ σκότος, ἐχθρόν;
Τὸ σκότος. ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν Ἀΐδῃ.

ε'.

Vſ. 3. ἐν λέσχῃ] Λέσχη ex iis vocabulis eſt quae neſcio qua temporis & uſus communis injuria in vitium abierunt. λέσχαι enim proprie ſunt loca aprica in quae commentandi cauſa convenire ſolent philoſophi. ut apud Arrianum Diogenes ille Synopeus ἐν τῷ ἡλίῳ κατακείμενος. Nam hunc Arrianus τῶν σοφιστῶν ſive Sapientum apud Indos morem fuiſſe ait, in apricis hortis convenire. ὧν, inquit, λέγουσιν ἐστιν οὓς καταληφθέντας ὑπ' Ἀλεξάνδρου ὑπαιθρίους ἐν λειμῶνι, ἵναπερ αὐτοῖς διατριβαὶ ἦσαν, &c. Hinc Hierocles primo Philoſophicorum libro, Leſchas olim vocatas fuiſſe ait cathedras & conventicula, in quibus de Sapientia diſputationes habebantur, & λεσχαῖον Heſychius ἐξηγητὴν interpretatur. Hinc etiam ἀδολεσχία, quod nomen tametſi plerique pro loquacitate & φλυαρίᾳ accipiunt, ego in perveruſto Gloſſario quod apud me exſtat invenio Ἀδολεσχίας, exercitationes dici ſolitas. VULCAN.

Ibid. λέσχῃ] Heſiod. vſ. 112.

Παρ' δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην
Ὥρῃ χειμερίῃ.

Λέσχαι loca erant in quae Veteres conveniebant, ut Romae in tonſtrinas. Sic apud Graecos erant aerariae officinae, in quas tenuioris ſortis homines ſolebant per hyemem convenire. Heſiod. vocat χάλκειον θῶκον. A. FABRI.

Ibid. ἐν λέσχῃ] Vir doctiſſimus Joannes Meurſius in commentario ſuo in Lycophron. Alexandram tradit has leſchas Apollini conſecratas eſſe. Harpocration. Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ θεῶν, ἀπονενεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας φησὶν, ἐξέδραις δὲ ὁμοίας γίνεσθαι αὐτὰς, καὶ παρ' ἐνίοις τὸν θεὸν λέσχην ὅριον ἐπικαλεῖσθαι. ſcribe λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι. Phurnutus de natura deorum. καὶ λεσχηνόριον δὲ αὐτὸν (Ἀπόλλωνα) προσηγόρευσαν, διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λέσχαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις συνέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δὲ καθ' ἑαυτοὺς ἀναπαύεσθαι, h. e. *nugatorem & congerronem eum* (*Apollinem*) *nuncupant, quod interdiu homines inter ſe confabulentur & colloquantur; noctu autem ſileant & conquieſcant.* Ejuſmodi λέσχαι ſive exhedrae in palaeſtris Graeca conſuetudine deſcribuntur a Vitruvio l. v. c. 11. *Exhedrae ſpatioſae habentes ſedes, in quibus Philoſophi, Rhetores, reliquique qui ſtudiis delectantur, ſedentes diſputare poſſint.* Quales vero in Graecia λέσχαι, tales Romae *tabernae*, quae ad pilas ſitae. Catullus,

Salax taberna, voſque contubernales
A pileatis nona fratribus pila.

Horat.

Nulla taberna meos habeat neque pila libellos. TH. GRAEV.

Ibid. κατεδύσαμεν] Sic Latini dicunt *condere diem*, & apud Virgil. *condere ſoles.* A. FABRI.

Ibid. κατεδύσαμεν] Imitatus eſt Aelian.

Nam memini quoties ſub aprico ſole jocati
  Simus: at in cineres nunc abiere joci.
Sed philomela tamen vivit tua Muſa, nec illi
  Mors rerum domitrix injicit atra manus.

III.

Hic hominum Timon cubat oſor: abito precatus
  Antea Timoni dira, viator abi.

IV.

Mortuus an, Timon, lucem odiſti, anne tenebras?
  Odi has, quod veſtrum major in his numerus.

Con-

lian. V. H. VI. 57. ut notat Petavius ad Syneſ. p. 18. Simile eſt illud Luciani Ver. Hiſt. II. 38. *ἀπεκρύψαμεν αὐτούς*, de navigantibus: *navigavimus donec ipſi e conſpectu eſſent.* Fruſtra mutare tentat Solanus. Anthol. Ald. habet *ἥλιον*. vitioſe.

Vſ. 4. *τετράπαλαι*] Ariſtophanes facete in Equitibus:

ΚΛ. Ὦ *δῆμ' ἐγὼ μέν τοι παρεσκευασμένος*
  Τρίπαλαι κάθημαι, βουλόμενός σ' εὐεργετεῖν.
ΑΛ. *Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε, καὶ δωδεκάπαλαι.*
  Καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι, πάλαι πάλαι.

A. Fabri.

Vſ. 5. *Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες*] Muſas, hoc eſt, ſcripta ejus intelligit. Apud Pamphylios *ἀηδὼν* etiam dicitur *Ἀθηνᾶ*, ut annotavit Heſychius. Vulcan.

BENTLEII.

Vſ. 6. *Ἁρπακτὴς ἀΐδης*] Sic legitur in Anthologia: verum non placebat auribus noſtris ſonus iſte repetitus *ης ης*. Quamobrem reponebam *Ἁρπακτὴρ ἀΐδης*: ut apud Homerum: Il. Ω.

  Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.

Obſervaram etiam hujus formae nomina libenter uſurpare Callimachum: ut H. in Dianam;

  Οὐ μιν ἐπίκλητοι Καλυδώνιοι ἀγρευτῆρες,

& ibidem;

  Αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε ——

Poſtea inſpectis Diogenis Laërtii editionibus vetuſtis; plane ut emendaram, ibi reperi *ἁρπακτήρ*. Quod perperam in recentioribus mutatum eſt.

IN EPIGR. III.

Vſ. 1. *Τίμων μισάνθρωπος* &c.] Extat apud Plutarchum in Antonio.

IN EPIGR. IV.

Vſ. 1. *Τίμων* (*οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί*) &c.] Extat in Antholog. lib. III. cap. 7. Poſt epigramma IV. in prioribus Callimachi editionibus ſequebantur haec:

  Οἶνος μὲν πυρὶ ἴσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρας
  Ἔλθῃ. κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἅλα
  Βορρῆς ἠὲ νότος, τὰ δέ τοι κεκρυμμένα φαίνει
  Βυσσόθεν· ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

Quae Athenaeus habet lib. 2. cap. 2. eorum auctorem memorans *τὸν Κυρηναῖον ποιητήν*. Atqui poëta iſte Cyrenenſis non Callimachus eſt, ut opinabatur Friſchlinus, qui primus haec epigrammata in unum librum collegit; ſed Eratoſthenes. Nam Heſychius, v. *Ναρθηκοπλήρωτον*, hemiſtichium illud *οἶνός τοι πυρὶ ἴσον ἔχει μένος* Eratoſtheni attribuit: & Stobaeus Tit. XVIII. hos quatuor verſiculos proferens, diſerte auctorem laudat Eratoſthenem. Tres priores etiam apud Clementem Alexandrinum occurrunt in Paedag. lib. 2. ſed tacito ſcriptoris nomine. Neque vero inter Epigrammata cenſendum erat, etſi Callimachum parentem agnoſceret; quippe quod Fragmentum eſt ex Elegia quadam.

έ.

Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος· ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον, ἔχεις
Ναυτίλον ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον· εἰ μὲν ἀῆται,
Τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων·
Εἰ δὲ γαληναίη, λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσσων
Ποσσίν· ἵν' ὥσπερ καὶ τοὔνομα συμφέρεται.
Ἐς τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη.

Μηδέ

V A R I O R U M.

Vſ. 6. Ἀρπακτὴς] Et ideo illum avarum vocat Virgil.

ſtrepitumque Acherontis avari.

A. Fabri.

IN EPIGR. III.

Agnoſcit hoc Epigramma Plutarch. in vita Antonii, & ibi multa de Timone. A. Fabri.

IN EPIGR. IV.

Vſ. 2. *ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ*] Unde & *πλείονες* dicuntur *οἱ τετελευτηκότες*, ut & Latinis *plures*. Plautus Trinummo, *quin prius Me ad plures penetravi.* Vulcan.

Ibid. *ὑμέων γὰρ πλείονες*] Eo tantum nomine apud inferos dolet Timon, quod plures numero mortales vita defunctus, quam unquam vivens circumſpiciat hominum oſor. Hunc Athenis lapidatum fuiſſe refert Auſonius. Ego lapidatum non ſaxis glebiſve appetitum inſectatumve ſed probro maledictiſque confoſſum accipio, Plutarchi ac Suidae teſtimonio fidem habens, quem conſule in vocibus *ἀποῤῥῶγες* & Τίμων. Cnemonem quoque ex Ammonio & Aeliano *μισάνθρωπον* fuiſſe agnoſcimus. Brod.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. V.

Vſ. 1. Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος] Lege, *παλαίτερον*, i. e. *olim*, *prius. Olim eram concha, ſed nunc* &c. Callimachus alibi:

Ἐν Δίῃ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

Ibid. Ζεφυρῖτι] Steph. Byzantinus v. *Ζεφύριον. ἔστι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου. ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος.* In animo habuit hoc ipſum epigramma.

V A R I O R U M.

Argumentum hujus Epigrammatis ſic ſe habet. Piſcis in Inſula Co captus fuerat, & a Selenea Cliniae filia ad Arſinoen Berenices matrem miſſus, quae & Chloris, Cypris, & Zephyritis dicebatur. A. Fabri.

Citatur hoc Epigramma ab Athenaeo lib. Dipnoſ. VII. p. 318. Deſcribit vero Callimachus elegantiſſime hoc Epigrammate Nautilum piſcem, ſive Nauticum, quem alii ovum Polypi vocant, cujus certe ſpecies eſt. De quo ita Plinius lib. 9. *Supinus hic in ſumma aequorum pervenit, ita ſe paulatim ſubrigens, ut emiſſa omni per fiſtulam aqua, velut exoneratus ſentina, facile naviget: poſtea duo prima brachia retorquens, membranam inter illa mirae tenuitatis extendit, qua velificante in auras, ceteris ſubremigans brachiis, media cauda & gubernaculo ſe regit, ita vadit alte, Liburnicarum gaudens imagine. ſi quid pavoris interveniat, hauſta ſe mergens aqua.* Vulcan.

Vſ. 1. Ζεφυρῖτι] Hanc verſu ſecundo Κύπριν, & octavo Ἀρσινόην vocat

quae

V.

Concha ego ſum, Zephyriti, vetus, jamque antea lunae
Sacra fui: nunc me tu, Venus alma, tenes
Nautilon: in pelago qui quondam flantibus Auſtris,
Innavi proprio vela rudente movens:
Aequore ſed placido pede criſpus utroque natavi,
Unde mihi Polypi nomen in ora venit.
Infeſtae tandem ripam incidi Julidis, eſſem
Spectanti ludus gratior Arſinoae:

Ne

quae & Chloris dicitur. Stephanus de Urbibus, καὶ Ζεφύριον ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος. Arſinoe porro pro Venere Zephyritide culta ſuit apud Aegyptios. VULCAN.

Ibid. παλαίτερος] Olim talis eram. A. FABRI.

Vſ. 2. Σεληναίης ἄνθεμα] Ἀνάθημα non Lunae, ſed Seleneae Smyrnenſis, quam verſ. 11. Cliniae filiam periphraſtice vocat. VULCAN.

Vſ. 3. εἰ μὲν ἄηται] Subaudi πνέουσι. VULCAN.

Vſ. 4. προτόνων] Funes quibus malus ad proram, vel puppim protenditur. A. FABRI.

Vſ. 5. γαληναίη] Sic & Oppian. Hal. I. 460. ubi vid. Ritterſh. Mox Th. Bentlejus corrigebat Τοῖς ποσὶν ὥσπερ.

Ibid. λιπαρὴ θεός] Puto Callimachum ſic vocare τὴν γαλήνην: ſin minus, erit vocativus ad Arſinoen, quam compellat; ſed non placet. Sic Theocritus Idyll. 23.

> Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
> Ἀμπέλαγος.

A. FABRI.

Vſ. 6. Ποσσὶν, ἵν'] Videndus Athenaeus l. 7. ubi haec aliter ſe habent: non tamen affirmo, cum in hac Urbe libris ſim deſtituta. Forſan legendum, ut ad oram Codicis pater meus ſcripſerat, ποσὶν ἀεὶ, *uſque navigans pedibus:* quod ſi ita ſit, delendum τὸ καὶ. A. FABRI.

Ibid. καὶ τοὔνομα συμφέρεται] Hinc etiam (a remigio brachiorum fortaſſe) πόμπιλον dictum fuiſſe Nautilum Plinius ſcribit. VULCAN.

Vſ. 7. παρὰ θῖνας Ἰουλίδος] Juliopolim ſunt qui Aegypti urbem faciunt, diſtantem ab Alexandria duobus paſſuum millibus. VULCAN. Peſſime Vulcanius, qui *Juliopolin* intelligit: Julis enim Ciae inſulae oppidum eſt. A. FABRI.

Vſ. 8. Ἀρσινόης] Pater legebat Ἀρσινόη: haec enim eadem eſt *Cypris* & *Zephyritis*, ut ſupra, niſi tamen inſigni aliqua licentia uſus ſit Callimachus qua & Veteres uſos obſervavi. Sic Plaut. in Menaech. Act. 5. Sc. 2. vſ. 118.

> *Imperium tuum demutat atque dictum, Apollinis.*

ubi τὸ *Apollinis* non eſt in vocandi caſu, ut quidam putarunt, neque in recto, ſed in genitivo, ut apud Ciceronem, *tuum graviſſimi viri judicium*, ut recte Voſſius. Et ut hic noſter exemplo Graeco defendi poſſit, afferam ex Homeri Hymno in Apollinem, vſ. 381.

> Ἐνθάδε δὴ καὶ ἐμὸν κλέος ἔσσεται, οὐδὲ σὸν οἴης.

A. FABRI.

Doctiſſimus Sladus quoque praefert Ἀρσινόη. TH. GRAEV.

Ibid. Ἀρσινόη laudat etiam Etymol. v. Περισκέπτῳ. ubi hic verſus profertur ſine Callimachi nomine, ut me monuit Ruhnkenius V. C. Malim etiam τι. Nam articulus friget.

Μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ', ὡς πάρος, (εἰμὶ γὰρ ἄπνους)
Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν. οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
Ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

ς'.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον
Δεξαμένου. κλαίω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθεν,
Καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
Γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

ζ'.

Στήλην μητρυιῆς, μικρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
Ὡς βίον, ἠλλάχθαι καὶ τρόπον, οἰόμενος·

Ἡ

BENTLEII.

Vſ. 9. *Μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ' ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους) Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης.*] Haec connectenda ſunt cum praecedentibus: *ut eſſem tibi nobile ludicrum, o Arſinoe: neque mihi in cubilibus, ut antea, ova parerent alcyones; mortua enim ſum:* i. e. neque amplius victitarem ovis alcyonum. Lego autem:

Τίκτηται νοτερῆς ὤεον ἀλκυόνος.

Νοτερῆς, autem, utpote *ἐν νοτίοις τόποις διαγούσης*. At *αἰνοτέρης*, hoc eſt, *gravioris*, *horribilioris*, quid rei cum alcyone habeat, ſane neſcio. Huic Epigrammati illa ſubjunguntur in prioribus editionibus:

Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσαντες ἐρετμὰ &c.

Sed in hac noſtra locum habeat rectius inter Fragmenta.

VARIORUM.

Vſ. 10. *Τίκτει τ' αἰνοτέρης*] Ita in editione H. Stephani, perperam meo quidem judicio legitur (*εἰμὶ γὰρ ἄπνους, Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης*) neque enim, ſi ita legatur, ſenſus aliquis conſtat, ut neque in verſione (*mortua nam ſum: Atque ovum triſtis nunc parit alcyones.*) Claudendam itaque parentheſin dixerim poſt *ἄπνους*, & reliqua dependere a *Μηδέ μοι*, & legendum eſſe *τίκτοι* non *τίκτει*. ut ſit ſenſus, Nautilum non optare ſibi deinceps Halcyonia, hoc eſt, tranquillum mare, ſed Seleneae, quippe cujus & pietati & patriae Venus hoc debeat. VULCAN.

Ibid. *Τίκτοι τ'*] Certe ſenſus perit ut legatur *τίκτοιτ'* pro *τίκτοιτο*. *Ἀλκυόνης* & *αἰνοτέρης* debet eſſe in ſecundo caſu. *μοι* eſt ut Latini dicunt *mihi*, id eſt *in meam gratiam*. Et ſic locum explica: *Neque mihi adhuc in cubili, ut antea, ovum gravis alcyonae pariatur; neque enim amplius vita fruor; ſed hanc gratiam det filiae Cliniae, quae Selenaea dicebatur.* A. FABRI.

Ibid. Probarem Bentleji emendationem, ſi verbum *τικτ.* penderet ex *ὄφρα*. Sed indicativus deſideratur. Itaque legerim *Τίκτεται αἰν. ἀλκ.* *non mihi jam paritur ovum alcyones*, ſ. *alcyone non mihi jam parit ova, quibus veſcar.* Sin activum placet *τίκτει*, haud dubie corrigendum *ἀλκυονίς*, & caſus in *αἰν.* mutandus. *Αἰνοτέρης* non puto eſſe a Callimacho: quid ei ſubſtituam, nondum ſtatuo, ſed multa non abſurde conjici poſſunt, ut *αἰνογάμου*, *αἰνογόνου*, &c.

BENT-

Ne vero in thalamis, velut antea: (mortua nam ſum:
 Atque ovum triſtis nunc parit alcyones)
Poſt mihi, ſed natae fer grates Cliniae, honeſti
 Nam cultrix Smyrna prodiit Aeolide.

VI.

Sum Samii labor, hoſpitio qui fovit Homerum:
 Euryte ſed caſus lugeo moeſte tuos,
Formoſamque Iolen. nunc ſcriptum dicor Homeri:
 Nonne Creophylo, Juppiter, hocce grave eſt?

VII.

Serta puer cippo dabat officioſa novercae,
 Mutaſſe ut vitam, ſic ratus ingenium.

Ille

BENTLEII.

IN EPIGR. VI.

Vſ. 1. *Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ* &c.] Extat apud Strabonem lib. XIV. p. 638. & Sextum Empiricum c. Math. I. 2. Apud Sextum legitur:

Κρεωφύλου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον ἀοιδόν.

quod magis placet.

Vſ. 3. *Ὁμήρου νῦν δὲ καλεῦμαι*] Strabonis editiones poſteriores: *Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι.* Sed Aldina: *Ὁμήρου δὲ καλεῦμαι.* adde *νῦν* ex Sexto: quanquam apud Euſtathium legitur, *Ὁμήρειον.*

Vſ. 4. *Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα;*] Interpres perperam:

Nonne Creophylo, Jupiter, hocce grave eſt?

Nam delenda eſt interrogationis nota; & locus ita vertendus: *Hoc magnum eſt Creophylo:* i. e. hoc magno honori & laudi eſt Creophylo; poëma ſuum non indignum viſum eſſe, quod Homero adſcriberetur. Hanc eſſe Epigrammatis hujus ſententiam confirmat Euſtathius ad B. Iliad. p. 250. *Ἐπόρθησεν Ἡρακλῆς τὴν Οἰχαλίαν, εἰς ἣν δοκεῖ γράψαι καὶ Ὅμηρος, ὡς δηλοῖ ὁ ἱστορήσας, ὅτι Κρεώφυλος ὁ Σάμιος ξενίᾳ ποτὲ δεξάμενος τὸν Ὅμηρον, ἔλαβε δῶρον ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιήματος ὃ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἅλωσιν· τουτέστιν ἔσχεν εἰς ἀντίδοσιν ἐξ Ὁμήρου τὸ μὴ ἐπιγράψαι τὸ βιβλίον ἑαυτῷ, ἀλλὰ τῷ φίλῳ Κρεωφύλῳ, οἷον ὅτι Κρεωφύλου Σαμίου Οἰχαλίας ἅλωσις. Τινὲς δὲ ἀνάπαλίν φασι, Κρεώφυλον μὲν γράψαι, Ὁμήρῳ δὲ ἐπιγραφῆναι τὸ βιβλίον διὰ τὴν ξενίαν. Διὸ καὶ Καλλίμαχος ὑποδηλῶν ὅτι Κρεώφυλος Ὁμήρῳ ἐπονομάσας τὸ ποίημα, οὐ τὸν Ὅμηρον ἀλλ' ἑαυτὸν ἐσέμνυνεν, ὡς δῆθεν Ὁμηρίζοντα γράφει ἐν Ἐπιγράμματι οὕτω.*

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον

Δεξαμένου —— Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι

Γράμμα. Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

Clemens Alexandrinus Poëma illud non ſolum Homero & Creophylo, ſed & Panyaſidi etiam a quibusdam adſignatum eſſe memorat; Stromat. lib. VI. *Αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἑτέρων ὑφελόμενοι ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Εὐγάμων ὁ Κυρηναῖος ἐκ Μουσαίου τὸ περὶ Θεσπρωτῶν βιβλίον ὁλόκληρον, καὶ Πείσανδρος Καμιρεὺς Πισίνου τοῦ Λινδίου Ἡράκλειαν· Πανύασίς τε ὁ Ἁλικαρνασσεὺς παρὰ Κρεωφύλου τοῦ Σαμίου τὴν Οἰχαλίας ἅλωσιν.* Quae in prioribus editionibus ex Stobaeo huc adducta ſunt, *καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τήμος ἔδωκα* &c. &, *Κουροτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνίαι* &c. ea, ubi poni merentur, inter Fragmenta reperies.

IN EPIGR. VII.

Vſ. 1. *Στήλην μητρυιῆς* &c.] Ex Anthologia lib. I. c. 50.

Ibid. *μικρὰν λίθον*] Si cippus adeo *parvus*; quo pacto puerum potuit occidere? Lego itaque *μιαρὰν λίθον*, *ſce-*

Ille cadens miſerum oppreſſit labendo. novercae
Vos quoque privigni deinde cavete rogos.

VIII.

Pura Theaetetus vitae veſtigia ſtrinxit:
Non hederas idem ſtrinxit Jacche tuas.

Tem-

originem narrat Servius. *Apud majores nobiles aut ſub montibus aut in montibus ſepeliebantur: unde natum eſt, ut ſupra cadavera aut pyramides fierent, aut ingentes collocarentur columnae.* & alibi. *columnae mortuis nobilibus ſuperponuntur ad oſtendendum eorum culmen.* Fuerunt autem nil aliud pyramides, quam regum aut locupletum hominum ſepulchra. Brod.

Vſ. 3. *τάφῳ κλινθεῖσα*] Senſus non ſtat; nam quomodo ſit, ut cum puer ſtelam coronet, illa cadens puerum poſſit occidere. Certe nullo modo poſſet, & haec cauſa eſt cur Pater legerit *κάτω κλινθεῖσα.* Neque enim puer a tumulo, ſed a ſolo, ſtelam coronabat. A. Fabri.

Vſ. 4. *οἱ πρόγονοι*] Ita vocantur qui ex prioribus nuptiis nati ſunt, hoc eſt quorum pater & mater ſecundas nuptias adierunt, ut *ἐπίγονοι* ex ſecundis nuptiis nati. ſic Latine privignus dictus, ut notat Feſtus, quod ante quam mater ſecundo nuberet eſt progenitus. Vulcan.

Ibid. *πρόγονοι*] De privignis dictum verbum illuſtrat Cel. Weſſeling. ad Diodor. IV. p. 287.

Bentleii.

IN EPIGR. VIII.

Vſ. 1. Ἦλθε Θεαίτητος &c.] Ex Anthologia lib 1. c. 69.

Ibid. *ἢ δ' ἐπὶ κισσὸν*] Lege ut extat in Anthol.

εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν οὐχ αὕτη, Βάκχε, κέλευθος ἄγει,
Ἄλλων μὲν &c.

Theaetetus ille fabulam docuerat, vel carmen recitaverat Dionyſiis in certamine Poëtarum; ſed prava judicum ſententia victus eſt. Quem ſolatur epigrammate Callimachus; teſtatur eum *veram viam ad victoriam inſtituiſſe: quod ſi propter judices vel indoctos vel corruptos ea via ad Bacchi hederam ſive victoriam non ducat: at tamen a ſera poſteritate laudem conſequetur Thaetetus; cum eorum, qui vitioſis ſuffragiis coronam adepti ſunt, bonos & memoria brevi intercident.*

IN EPIGR. IX.

Vſ. 1. Μικρή τις, Διόνυσε &c.] Anthol. 1. c. 69.

Variorum.

IN EPIGR. VIII.

Vſ. 1. Ἦλθε Θεαίτητος] *Θεαίτητος μαθητὴς Πλάτωνος ἔγραψεν ἴσως ἐν φιλοσοφίᾳ ἢ ἰδίωσε καθαρᾶς.* Scholiaſtes. Hujus Theaeteti meminit Diogenes in vita Socratis. Fuit quoque poëta hoc nomine, cujus mentio ſit apud eundem in vita Crantoris. Hunc Philoſophum Plato quoque introducit cum Socrate diſputantem in dialogo *Θεαίτητος ἢ περὶ ἐπιστήμης.* & mox in Sophiſta, atque aliis nonnullis. Obsop.

Ibid. *εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν*] *Hederae doctarum praemia frontium.* Horat. A. Fabri. Si (vel *ἤδ' ἐπὶ*) ad poëticum nomen promerendum non eadem eſt via. Nam eorum qui in certaminibus poëticis aut gymnicis victores a praeconibus denunciantur gloria plerumque e veſtigio deperit: doctorum vero hominum Phoebo digna locutorum, quorum in numero eſt Theaetetus, laudis & doctrinae monumenta nunquam intermoriuntur nec excidunt. Brod.

Vſ. 2. *οὐχ αὕτη*] Non ſola; nam & Alexandriae Dionyſia ſiebant, ut in Graecia. Theocrit. Idyll. 17.

Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν,
Ὧι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.

A. Fabri.

Ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὔνομα καιρὸν
Φθέγξονται, κείνου δ' Ἑλλὰς ἀεὶ σοφίαν.

θ'.

Μικρή τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
Ῥῆσις. ὁ μὲν, νικῶ, φησὶ τὸ μικρότατον.
Ὧι δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, ἤν τις ἔρηται·
Πῶς ἔβαλες; φησὶ, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα.
Τῷ μερμηρίξαντι τὰ μὴ ἔνδικα, τοῦτο γένοιτο
Τοὔπος, ἐμοὶ δ' ὦ 'ναξ ἡ βραχυσυλλαβίη.

ι'.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

ια'.

Vſ. 3. Ἄλλων μὲν] τῶν κωμικῶν ποιητῶν. Cl. Meurſius mavult legere ἄθλων μὲν. quia apud veteres certaminum victores per praeconem renunciari moris erat. Virg. v. Aeneid.

Tum ſatus Anchiſa cunctis ex more vocatis,
Victorem magna praeconis voce Cloanthum
Declarat.

Inde eſt quod ait Eumenius Rhetor. *Fortiſſimi viri in ſacris certaminibus ſummo labore atque etiam vitae periculo ſolam vocem praeconis & coronae teſtimonium petunt.* Th. Graev.

Ibid. ἄλλων] Meurſius & Caſaubonus malebant ἄθλων. Sed illud melius. Clara enim eſt oppoſitio in ἄλλων & κείνου, quae perire non debet.

IN EPIGR. IX.

Titulus hujus Epigrammatis qui eſt in editione H. Stephani, εἰς τοὺς βραχυλόγους, nulla ratione acumen Epigrammatis repraeſentat, ut nec verſio ipſa, praecipue verſ. 3. ἤν τις ἔρηται, Πῶς ἔβαλες; φησὶ, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα. *Ille rogatus, Quomodo proſtrarit, facta ſtupenda canet.* Neque enim, meo quidem judicio, hoc vult Callimachus; ſed victorem interrogatum de ſuo certamine, reſpondere unico verbo, Vici. Victum vero, de ſuo ſucceſſu (ita enim interpretor πῶς ἔβαλες; metaphora ſumta a dubio talorum jactu) non ſimpliciter reſpondere Victus sum, ſed circuitu verborum utentem, excuſare iniquitatem ſuae fortunae. Optat itaque ſibi Callimachus victoriam, quam per βραχυσυλλαβίαν verbi Νικῶ repraeſentat. Vulcan.

Vſ. 1. Μικρή τις] Haec ſcil. νικῶ, qua utebantur quoque praecones, quum victorem quempiam pronunciarent. Plutarch. Μακάριος ἦσθα Τιμόθεε, ὅτε κῆρυξ εἶπε, Νικᾷ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος. Brod. Epigrammatis hujus haec eſt ſententia. Poëta, o Bacche, qui pulcre officio ſuo fungitur, verbulo uno rem abſolvit: ait enim vinco, nec prolixiori vocabulo utitur. Cui autem non fauſtus aſpiraveris is interroganti cuipiam, Quomodo tibi res proceſſit? reſpondet, gravia & moleſta ſunt quae evenerunt. Hoc dictum ei contingat, qui aequo longiora meditatur; moleſta ei contingant: mihi vero contingat breviloquentia dictionis hujus *Vinco*. Hanc interpretationem debemus Illuſtriſſimo Huetio, qui natus unice videtur ad optimarum artium dignitatem tuendam & augendam. Th. Graev.

Ibid. καλὰ πρήσσοντι] καλὰ πράττειν eſt,

Tempore non longo reliquorum nomen, at hujus
  Ingenium ſemper Graja loquetur humus.

IX.

Carmen, Bacche, breve eſt fingenti pulchra poëtae,
  Et Vinco minimo proferet ille modo.
At cui tu dexter non faveris, ille rogatus
  Quomodo proſtrarit; facta ſtupenda canet.
Talia res turpes meditanti carmina vati
  Eveniunt: carmen ſed breve, Bacche, mihi.

X.

Hac tellure Saon requieſcit Acanthius, ortus
  Patre Dicone. mori dicere turpe bonos.

XI.

eſt, opinor, *καλῶς πράττειν*, ſcilicet, *feliciter agere* & *proſpere*, & contra *κακῶς πράττειν infeliciter*. Itaque non bene Interpres, qui vertit *facienti pulchra*. Caeterum Vulcanius in Notis optime hujus Epigrammatis acumen oſtendit. Poëta enim, cui res bene ceſſerat, & qui ſteterat, dicebat tantum *νικῶ*. Alter vero, qui victus fuerat, longo verborum circuitu infortunium ſuum excuſare nitebatur. A. FABRI.

Vſ. 2. *νικῶ*] *οἱ μὲν ἑαυτοῖς τεθαῤῥηκότες ποιηταὶ, νικῶ, μόνον λέγουσι. οἱ δὲ τοὔμπαλιν μακροτέρᾳ τῇ φράσει.* Scholiaſtes.

Vſ. 3. *Ὧι δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος*] Sunt enim poëtae *θεόπνευστοι*, hoc eſt divino numine afflati. VULCAN.

Ibid. *πνεύσῃς*] Imitatus eſt Tibullos II. 1. 80. *placidus leniter adflat amor.*

Ibid. *ἐνδέξιος*] Parnaſſus biceps, vertex unus Phoebo, alter Baccho facer. A. FABRI.

Vſ. 4. *Πῶς ἔβαλες*] *Ὁμηρικὸν τοῦτο πάνυ. ἐκεῖνος γάρ φησι βάλλ' οὕτως.* Scholiaſtes. *Πῶς ἔβαλες*, quomodo dejeciſti, ſcil. adverſarium? quomodo hic aut ille victus eſt, ait, dura facta ſcil. eſſe in certamine, id eſt, narrat magno hiatu ſtupenda facta. vel ut Terentius loquitur magno hiatu magnas nugas agit. OBSOP.

Ibid. *Πῶς ἔβαλες*] Metaphora a talorum jactu, ut ait Vulcanius: ſed mallem explicare, *quomodo proſtratus fuiſti?* ita ut activum pro paſſivo ſumatur. A. FABRI.

Ibid. *σκληρὰ τὰ γιγνόμενα*] Nullo modo Stephanus hujus verſus ſenſum aſſecutus eſt, qui vertit *facta ſtupenda canet:* quae verſio a nemine, ut puto, intelligi poteſt. Sic igitur hunc locum explica: *Si quis ab illo petat, quem tu placidus tui plenum non reddideris, quomodo proſtratus es?* Dicet ille, *Mihi res infeliciter ceſſit:* Gallice, *J'ai eu du malheur*, ut bene Vulcanius. A. FABRI.

Vſ. 5. *τὰ μὴ ἔνδικα*] Male hic & Stephanus & Vulcanius, quorum alter *res turpes* vertit, & alter *nefas*. Verte: *Quae Judicibus Theatralibus non placent, non accepta ſunt.* A. FABRI.

Ibid. *τὰ μὴ ἔνδικα*] Huetius interpretabatur *juſto longiora:* rectiſſime. Pungit enim Apollonium, & in *βραχυσυλλαβίῃ* eſt dilogia: refertur enim ad *νικῶ* & ad *ἔνδικα*.

BENTLEII.

IN EPIGR. X.

Vſ. 1. Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος &c.] Anthol. 3. c. 1.

IN

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α΄.

Ξεῖνος Ἀταρνείτης τις ἀνήρετο Πιττακὸν οὕτω
Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ὑῤῥαδίου.
Ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος. ἡ μία μὲν δὴ
Νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.
Ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λώϊον; εἰ δ' ἄγε σύν μοι
Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.

Εἶ-

ΣΧΟΛΙΑ.

Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ· Ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν, ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσσῃ διεμυθολόγησεν, ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύοι μακρῷ, καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων, μήτε τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι γάμων.

BENTLEII.

IN EPIGR. I.

Vſ. 1. Ξεῖνος Ἀταρνείτης &c.] Extat hoc epigramma apud Diogenem Laërtium vita Pittaci, & in Antholog. lib. III. cap. 33. Nam monendus eſt lector, nuſquam in uno aliquo codice MSto extare haec Epigrammata; ſed hinc inde collecta eſſe a viris doctis; uti & breviora illa ἀποσπασμάτια, quae FRAGMENTA inſcribuntur.

Ibid. Πιττακὸν οὕτως] Rectius in Anthol. οὕτω; nempe ante conſonantem.

VARIORUM.

Hujus Epigrammatis ſententia eſt apud Aeſchylum in Prometheo vincto:

Ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν
Ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε,
Καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν,
Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν
Ἀριστεύει μακρῷ. καὶ μήτε τῶν πλούτῳ
Διαθρυπτομένων, μήτε τῶν
Γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν
Ἐραστεῦσαι γάμων.

Ubi Scholiaſtes plane hunc locum ob oculos habebat: ait enim ἦ σοφὸς] τὸν Πιττακὸν λέγει ὅν ποτε τὶς βουλευόμενος ὑπὸ γυναικῶν, τῆς μὲν μιᾶς οὔσης πλουσίας, τῆς δὲ ἑτέρας πενεστέρας, καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀξίας, καὶ ἀπορῶν ποίας κληθείη ἀνὴρ, ἠρώτησε ποίᾳ χρήσεται γυναικί; τοῦ δὲ εἰπόντος, μέτιθι πρὸς τοὺς παῖδας τοὺς πλησίον ἡμῖν τοῖς βέμβιξι παίζοντας (ὅ ἐστι ταῖς στρόμβαις) καὶ ἀπ' αὐτῶν μαθήσῃ ποίᾳ ἂν χρήσαιο γυναικί. ἀπελθὼν ἐκεῖνος ἠκροάσατο τῶν παίδων λεγόντων

πρὸς

CALLIMACHI CYRENAEI EPIGRAMMATA.

I.

Hoſpes Atarnaeus quaerebat Pittacon olim,
  Quem Mitylena ſatum protulit Hyrradio:
Sancte ſenex, me bina petunt connubia. virgo
  Una mihi par eſt & genere atque opibus:
Altera vincit utroque. quid hic conſultius? ede,
  Quae potius noſtro ſit ſocianda toro.

Di-

πρὸς τὴν οἰκείαν στρόμβαν, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλαυνε, καὶ μὲν αἰσθόμενος τοῦ λόγου τῶν παίδων, τὴν μὲν πλουσιοτέραν ἀφῆκε, τῇδε πενεστέρᾳ ἐχρήσατο γυναικί, τῇ καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀξίᾳ. Qui locus apprime notandus. A. Fabri.

Vſ. 1. Ξεῖνος Ἀταρνείτης] Haec Callimachi metra in Laërtii Pittaco offendes, & in Chiliadibus Eraſmi ibi, *aequalem uxorem quaere.* Eſt & Biantis de re uxoria Syllogiſmus apud Gellium lib. v. cap. 11. Ἀταρνείτης, Atarnea Aeolidis eſt civitas. Brodaeus.

Ibid. Ξεῖνος] Salmaſius ad hoc epigramma ita: Hoc nobiliſſimum epigramma vulgo Callimacho tribuitur; at non ita in MS. Vetus Criticus, qui illius ἔκδοσιν curavit, quam habemus, τοῦτο, inquit, Διογένης ὁ Λαερτίου λέγει ἐν τοῖς τῶν φιλοσόφων βίοις ὡς ἴδιον. πλὴν πάντη Διογένους εἰσὶν τοῦ τῶν φιλοσόφων βίους ἀναγραψαμένου. Sed & paullo infra idem dicit: Τοῦτ' Ἀλκαῖος ἐποίησεν εἰς Πιττακὸν τὸν Μιτυληναῖον. Πιττακὸς δὲ εὐμήχανος ἦν στρατιώτης, διὸ καὶ πρός τινα Ἀθηναῖον ἐμονομάχησεν. Haec Salmaſius. Nempe in Anthologia nullus auctor adſcribitur, Callimachoque tribuitur indicio Diogenis, Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι: cui quin credatur, non video, quid impediat. Laudat paſſim hoc epigramma Suidas in Ἄττα, Βέμβιξ, Χρήματα, ſed ſine auctoris nomine.

Ibid. ἀνήρετο] Anthol. ἀνείρετο, quod & ipſum rectum eſt.

Ibid. οὕτω] Sic Antholog. ſcr. & edd. idque vulgató in exemplis Callimachi ἔτως praeferebat Bentlejus. οὕτως eſt ex edd. Diogenis. At MS. cujus excerpta manu Rittershuſii habeo, pariter habebat οὕτω. Itaque ſic edere non dubitavi.

Vſ. 3. Ἄττα γέρον] Ἄττα προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νέου εἰς πρεσβύτερον καὶ τροφέα. Brod. Sic Achilles Phoenicem alloquens.

Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ.

& Telemachus ſubulcum,

Ἔσσεται οὕτως ἄττα.

A. Fabri.

Vſ. 5. προσέβηκε] MS. Rittersh. προσέβηκέ τε λώϊον. σύν μοι. Sic Diogenis libri ſcr. & edd. Anthol. MS. Palat. at edd. μοί συ.

Ibid. εἰ δ' ἄγε σύν μοι βούλευσον] Rectius ita apud Diogenem Laërtium legitur, quam in Epigram. Graecis l. 3. μοι σὺ βούλευσον, ut ſit per tmeſim συμβούλευσον. Vulcan.

Vſ. 8.

Εἶπεν. ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
Ἠνίδε, κεῖνοι σοὶ πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.
Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.
Κείνων ἔρχεο, φησὶ, μετ' ἴχνια. Χὡ μὲν ἐπέστη
Πλησίον. οἱ δ' ἔλεγον· Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.
Ταῦτ' ἀΐων ὁ ξεῖνος, ἐφείσατο μείζονος οἴκου
Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος·
Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην.
Οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

β'.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον· ἐς δέ με δάκρυ
Ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι

Ἥλιον

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Δίων ὁ τοῦ Χρυσοστόμου ἐν Διογένει· ἀσυγχωρῶ, ἔφη, ὦ Διόγενες. ἀλλὰ καταδύεις τὸν ἥλιον περὶ πάντων ἐρωτῶν· καὶ πότερον, ἔφη, ἄμεινον ἀκούσαντα ὡς χρήματα, δῦσαι τὸν ἥλιον ἢ βαδίζοντα μάτην.

Vſ. 8. ἔπος] Hoc exemplo Cl. Palairetus defendit bene Graece pro πρᾶγμα dici ῥῆμα, non Hebraice, Luc. I. 37. inepte, ut pleraque. Ab iis audies, quod tibi a me dici vis.

Vſ. 9. βέμβικας ἔχοντες] βέμβιξ idem quod ῥόμβος. Ariſtoph. interpres vulgariter στρόμβον dictam ait. Tzetzes ῥόμβον & στρόμβον, βομβυλιὸν explicat. ἔχοντες vero, ἀπὸ τοῦ ἔχω τὸ ἐλαύνω. Vulcan. Βέμβικας ligneos aut corneos turbines. Id ſignificare βέμβικας, ex hoc verſu probat Ariſtophanis interpres. Ῥόμβος, ὁ κοινῶς στρόμβος, ἥ τις καὶ βέμβιξ (non βόμβιξ) Pindari Scholia. Tzetzes. καὶ ἡ ῥόμβος, ὁ στρόμβος βομβυλιὸς καὶ βέμβιξ καλεῖται. Brod. Cl. Salmaſius in vetuſtiſſimo exemplari epigrammatum ait legi βέμβρικας, quam lectionem probat, ſic & ait βεμβρεῖ, & πεμβρεύει pro βεμβεῖ & βεμβλεύει ſcribi. Th. Graev.

Ibid. βέμβικας] Suidas, βέμβικας. v. Menag. ad Laërt. I. 80. MS. Rittersh. μέμβικας, ſolito errore.

Vſ. 11. ἐπέστη] Sic edidi, ut placebat Bentlejo, ſine dubitatione. Nam & Anthol. & Diogenis libri ſic habent, non ὑπέστη, quod perperam irrepſit in exempla Callimachi per vitium ed. Stephani, in cujus Anthologia tamen eſt ἐπέστη.

Vſ. 12. ἔλα] Agita, duc. Huc reſpicit Plutarchus περὶ παίδων ἀγωγῆς. τὸ γὰρ τὴν κατὰ σαυτὸν ἐλᾶν (ſic enim lego non ἐλεῖν) σοφόν. Brod.

Vſ. 14. κληδόνι] Id eſt, φήμῃ, *omini:* & peſſime Vulcanius, qui vertit *conſilium.* A. Fabri.

Ibid. κληδόνι συνθέμενος] Ap. Diog. Laërt. in ed. Caſaub. Sed MS. Rittersh. habebat recte κληδόνι, ut Meibomius edidit. De ominibus e puerorum vocibus fortuitis v. Cel. Hemſterhuſ. ad Xenoph. Epheſ. T. VI. Obſ. Miſc. p. 342.

Vſ.

Dixit: at hic baculum, tunc arma ſenilia, tollens,
En, ait, hi dubium hoc protinus expedient.
(Namque exercebant pueri vacua atria circum
Tunc celeres torto verbere ſorte trochos)
Horum (inquit) ſectare viam. Quos ille ſequutus,
Audit, jam propior, Tu tibi junge parem.
Utque haec audivit, majoribus abſtinet hoſpes
Aedibus, & puerûm juſſa jocoſa facit.
Ergo ut Atarnaeus tenuem ſibi duxit amicam,
Sic &, amice, parem tu tibi junge, Dion.

II.

Heraclite, tuam mihi mortem dixit amicus,
Quum ſubito lacrymis immaduere genae.

Nam

Vſ. 15. *οἶκον ἐπήγετο*] Diog. Laërt. *ἐς οἰκίον ἤγετο*. Scribendum *ἀπήγετο*, ut recte judicat Cel. Hemſterhuſius.

Vſ. 16. *Οὕτω καὶ σὺ, Δίων*] Illuſtriſſimus Huëtius in notis ad anthologiam epigrammatum Graecorum cum patre communicatis, cenſet legendum eſſe *σὺ δ' ἰὼν*, non ut apud Laërtium, *καὶ σὺ Δίων*. Th. Graev.

Ibid. Expreſſit hunc verſum Ovidius Heroid. IX. 32. *Si qua voles apte nubere, nube pari.* Vis quae in verbo *ἰὼν* eſt alias, de qua vid. Miſc. Obſ. I. p. 125. huic loco non convenit. De dicto *τὴν κατὰ σ. ἔλα* v. Menag. l. c.

Bentleii.

Vſ. 11. *Χὠ μὲν ὑπέστη Πλησίον*] Scribe, ut extat in Anthol. *ἐπέστη*. *prope adſtitit auſcultans.*

Vſ. 15. *Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἰκίον ἤγαγε νύμφην,*
Οὕτω καὶ σὺ, Δίων, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.] Scribe haec, & diſtingue, ſicut habentur in Anthol.

Τὴν δ' ὀλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην,
Οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Omnino ridiculus erat, qui primus apud Laërtium commata poſuit poſt *ὀλίγην* & *κεῖνος*; & interpretatus eſt, *parvam, ſicut ipſe.* Quaſi vero *ὡς κεῖνος* ſignificaret *καθ' ἑαυτὸν*. Longe autem venuſtius eſt *ἐς οἶκον ἐπήγετο*, quam *ἐς οἰκίον ἤγαγε*. & *σὺ δ' ἰὼν* vel *σύ γ' ἰὼν*; quam *σὺ, Δίων*. *Ut ille Atarnenſis ſuae conditionis uxorem duxit, Ita tu abi, quisquis es, & quaere tibi aptam & commodam.*

In Epigr. II.

Vſ. 1. *Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε* &c.] Extat apud D. Laërtium vita Heracliti. & Anthol. III. cap. 33.

Vſ. 3. *Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν*] In Anthologia edit. Florentinae & Aldinae ſic habetur, *Ἥλιον ἐν λέσχῃ*. Lego igitur; *Ἥλιον λέσχῃ κατεδύσαμεν*. *λέσχη* enim hic eſt ipſa confabulatio, non locus ubi confabulabantur. Virgilius:

—— ſaepe ego longos
Cantando puerum memini me condere ſoles.

Variorum.

In Epigr. II.

Vſ. 1. *Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον*] In Heraclitum poëtam elegiographum, *σύγχρονον* & familiarem Callimachi. Vincent. Obsopoeus.

Ibid. *Ἡράκλειτε*] Fuit elegorum ſcriptor ad quem refert Diogenes. Is fuit amicus Callimachi, auctore Strabone l. XIV. ubi inter doctos Halicarnaſſenſes commemoratur.

Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν που
Ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ τετράπαλαι σποδιή·
Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
Ἁρπακτὴς Ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

γ'.

Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ πάρελθε,
Οἰμώζειν εἴπας πολλὰ, πάρελθε μόνον.

δ'.

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι, φάος ἢ σκότος, ἐχθρόν;
Τὸ σκότος. ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν Ἀΐδῃ.

ε'.

Vſ. 3. ἐν λέσχῃ] Λέσχη ex iis vocabulis eſt quae neſcio qua temporis & uſus communis injuria in vitium abierunt. λέσχαι enim proprie ſunt loca aprica in quae commentandi cauſa convenire ſolent philoſophi. ut apud Arrianum Diogenes ille Synopeus ἐν τῷ ἡλίῳ κατακείμενος. Nam hunc Arrianus τῶν σοφιστῶν ſive Sapientum apud Indos morem fuiſſe ait, in apricis hortis convenire. ὧν, inquit, λέγουσιν ἔστιν οὓς καταληφθέντας ὑπ' Ἀλεξάνδρου ὑπαιθρίους ἐν λειμῶνι, ἵνα περ αὐτοῖς διατριβαὶ ἦσαν, &c. Hinc Hierocles primo Philoſophicorum libro, Leſchas olim vocatas fuiſſe ait cathedras & conventicula, in quibus de Sapientia diſputationes habebantur, & λεσχαῖον Heſychius ἐξηγητὴν interpretatur. Hinc etiam ἀδολεσχία, quod nomen tametſi plerique pro loquacitate & φλυαρία accipiunt, ego in perveruſto Gloſſario quod apud me exſtat invenio Ἀδολεσχίας, exercitationes dici ſolitas. Vulcan.

Ibid. λέσχῃ] Heſiod. vſ. 112.

> Παρ' δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην
> Ὥρῃ χειμερίῃ.

Λέσχαι loca erant in quae Veteres conveniebant, ut Romae in tonſtrinas. Sic apud Graecos erant aerariae officinae, in quas tenuioris ſortis homines ſolebant per hyemem convenire. Heſiod. vocat χάλκειον θῶκον. A. Fabri.

Ibid. ἐν λέσχῃ] Vir doctiſſimus Joannes Meurſius in commentario ſuo in Lycophron. Alexandram tradit has leſchas Apollini conſecratas eſſe. Harpocration. Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ θεῶν, ἀπονενεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας φησὶν, ἐξέδραις δὲ ὁμοίας γίνεσθαι αὐτὰς, καὶ παρ' ἐνίοις τὸν θεὸν λέσχην ὅριον ἐπικαλεῖσθαι. ſcribe λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι. Phurnutus de natura deorum. καὶ λεσχηνόριον δὲ αὐτὸν (Ἀπόλλωνα) προσηγόρευσαν, διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λέσχαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις συνέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δὲ καθ' ἑαυτοὺς ἀναπαύεσθαι, h. e. *nugatorem & congerronem eum (Apollinem) nuncupant, quod interdiu homines inter ſe confabulentur & colloquantur; noctu autem ſileant & conquieſcant.* Ejusmodi λέσχαι ſive exhedrae in palaeſtris Graeca conſuetudine deſcribuntur a Vitruvio l. v. c. 11. *Exhedrae ſpatioſae habentes ſedes, in quibus Philoſophi, Rhetores, reliquique qui ſtudiis delectantur, ſedentes diſputare poſſint.* Quales vero in Graecia λέσχαι, tales Romae *tabernae*, quae ad pilas ſitae. Catullus,

> *Salax taberna, voſque contubernales*
> *A pileatis nona fratribus pila.*

Horat.

> *Nulla taberna meos habeat neque pila libellos.* Th. Graev.

Ibid. κατεδύσαμεν] Sic Latini dicunt *condere diem*, & apud Virgil. *condere ſoles*. A. Fabri.

Ibid. κατεδύσαμεν] Imitatus eſt Aelian.

Nam memini quoties ſub aprico ſole jocati
Simus: at in cineres nunc abiere joci.
Sed philomela tamen vivit tua Muſa, nec illi
Mors rerum domitrix injicit atra manus.

III.

Hic hominum Timon cubat oſor: abito precatus
Antea Timoni dira, viator abi.

IV.

Mortuus an, Timon, lucem odiſti, anne tenebras?
Odi has, quod veſtrum major in his numerus.

Con-

lian. V. H. vi. 57. ut notat Petavius ad Syneſ. p. 18. Simile eſt illud Luciani Ver. Hiſt. ii. 38. *ἀπεκρύψαμεν αὐτὰς*, de navigantibus: *navigavimus donec ipſi e conſpectu eſſent*. Fruſtra mutare tentat Solanus. Anthol. Ald. habet *ἥλιον*, vitioſe.

Vſ. 4. *τετράπαλαι*] Ariſtophanes facete in Equitibus:

ΚΛ. Ὦ δῆμ' ἐγὼ μέν τοι παρεσκευασμένος
Τρίπαλαι κάθημαι, βουλόμενος σ' εὐεργετεῖν.
ΑΛ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε, καὶ δωδεκάπαλαι,
Καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι, πάλαι πάλαι.

A. Fabri.

Vſ. 5. *Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες*] Muſas, hoc eſt, ſcripta ejus intelligit. Apud Pamphylios *ἀηδὼν* etiam dicitur Ἀθηνᾶ, ut annotavit Heſychius. Vulcan.

BENTLEII.

Vſ. 6. *Ἁρπακτὴς ἀΐδης*] Sic legitur in Anthologia: verum non placebat auribus noſtris ſonus iſte repetitus ης ης. Quamobrem reponebam Ἁρπακτὴρ ἀΐδης: ut apud Homerum: Il. Ω.

Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.

Obſervaram etiam hujus formae nomina libenter uſurpare Callimachum: ut H. in Dianam;

Οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδώνιοι ἀγρευτῆρες,

& ibidem;

Αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε —

Poſtea inſpectis Diogenis Laërtii editionibus vetuſtis; plane ut emendaram, ibi reperi *ἁρπακτὴρ*. Quod perperam in recentioribus mutatum eſt.

IN EPIGR. III.

Vſ. 1. *Τίμων μισάνθρωπος* &c.] Extat apud Plutarchum in Antonio.

IN EPIGR. IV.

Vſ. 1. *Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί)* &c.] Extat in Antholog. lib. iii. cap. 7. Poſt epigramma iv. in prioribus Callimachi editionibus ſequebantur haec:

Οἶνος μὲν πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρας
Ἔλθῃ. κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσον ἅλα
Βορρῆς ἠὲ νότος, τὰ δὲ τοι κεκρυμμένα φαίνει
Βυσσόθεν· ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

Quae Athenaeus habet lib. 2. cap. 2. eorum auctorem memorans *τὸν Κυρηναῖον ποιητήν*. Atqui poëta iſte Cyrenenſis non Callimachus eſt, ut opinabatur Friſchlinus, qui primus haec epigrammata in unum librum collegit; ſed Eratoſthenes. Nam Heſychius, v. Ναρθηκοπλήρωτον, hemiſtichium illud *οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος* Eratoſtheni attribuit: & Stobaeus Tit. xviii. hos quatuor verſiculos proferens, diſerte auctorem laudat Eratoſthenem. Tres priores etiam apud Clementem Alexandrinum occurrunt in Paedag. lib. 2. ſed tacito ſcriptoris nomine. Neque vero inter Epigrammata cenſendum erat, etſi Callimachum parentem agnoſceret; quippe quod Fragmentum eſt ex Elegia quadam.

ε'.

Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος· ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον, ἔχεις
Ναυτίλον ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον· εἰ μὲν ἀῆται,
Τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων·
Εἰ δὲ γαληναίη, λιπαρὴ θεὸς, οὖλος ἐρέσσων
Ποσσὶν, ἵν' ὥσπερ καὶ τοὔνομα συμφέρεται.
Ἐς τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη.

Μηδέ

VARIORUM.

Vſ. 6. Ἀρπακτὴς] Et ideo illum avarum vocat Virgil.

ſtrepitumque Acherontis avari.

A. Fabri.

IN EPIGR. III.

Agnoſcit hoc Epigramma Plutarch. in vita Antonii, & ibi multa de Timone. A. Fabri.

IN EPIGR. IV.

Vſ. 2. *ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ*] Unde & *πλείονες* dicuntur *οἱ τετελευτηκότες*, ut & Latinis *plures*. Plautus Trinummo, *quin prius Me ad plures penetravi.* Vulcan.

Ibid. *ὑμέων γὰρ πλείονες*] Eo tantum nomine apud inferos dolet Timon, quod plures numero mortales vita defunctus, quam unquam vivens circumſpiciat hominum oſor. Hunc Athenis lapidatum fuiſſe refert Auſonius. Ego lapidatum non ſaxis glebiſve appetitum inſectatumve ſed probro maledictiſque confoſſum accipio, Plutarchi ac Suidae teſtimonio fidem habens, quem conſule in vocibus *ἀποῤῥῶγες* & *Τίμων*. Cnemonem quoque ex Ammonio & Aeliano *μισάνθρωπον* fuiſſe agnoſcimus. Brod.

BENTLEII.

IN EPIGR. V.

Vſ. 1. *Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος*] Lege, *παλαίτερον*, i. e. *olim*, *prius. Olim eram concha, ſed nunc* &c.

Callimachus alibi:

Ἐν Δίῃ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

Ibid. *Ζεφυρῖτι*] Steph. Byzantinus v. *Ζεφύριον. ἔστι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου. ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος.* In animo habuit hoc ipſum epigramma.

VARIORUM.

Argumentum hujus Epigrammatis ſic ſe habet. Piſcis in Inſula Co captus fuerat, & a Selenea Cliniae filia ad Arſinoen Berenices matrem miſſus, quae & Chloris, Cypris, & Zephyritis dicebatur. A. Fabri.

Citatur hoc Epigramma ab Athenaeo lib. Dipnoſ. VII. p. 318. Deſcribit vero Callimachus elegantiſſime hoc Epigrammate Nautilum piſcem, ſive Nauticum, quem alii ovum Polypi vocant, cujus certe ſpecies eſt. De quo ita Plinius lib. 9. *Supinus hic in ſumma aequorum pervenit, ita ſe paulatim ſubrigens, ut emiſſa omni per fiſtulam aqua, velut exoneratus ſentina, facile naviget: poſtea duo prima brachia retorquens, membranam inter illa mirae tenuitatis extendit, qua velificante in auras, ceteris ſubremigans brachiis, media cauda & gubernaculo ſe regit, ita vadit alte, Liburnicarum gaudens imagine. ſi quid pavoris interveniat, hauſta ſe mergens aqua.* Vulcan.

Vſ. 1. *Ζεφυρῖτι*] Hanc verſu ſecundo *Κύπριν*, & octavo *Ἀρσινόην* vocat

quae

V.

Concha ego ſum, Zephyriti, vetus, jamque antea lunae
Sacra fui: nunc me tu, Venus alma, tenes
Nautilon: in pelago qui quondam flantibus Auſtris,
Innavi proprio vela rudente movens:
Aequore ſed placido pede criſpus utroque natavi,
Unde mihi Polypi nomen in ora venit.
Infeſtae tandem ripam incidi Julidis, eſſem
Spectanti ludus gratior Arſinoae:

Ne

quae & Chloris dicitur. Stephanus de Urbibus, *καὶ Ζεφύριον ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος*. Arſinoe porro pro Venere Zephyritide culta fuit apud Aegyptios. VULCAN.

Ibid. *παλαίτερος*] Olim talis eram. A. FABRI.

Vſ. 2. *Σεληναίης ἄνθεμα*] Ἀνάθημα non Lunae, ſed Seleneae Smyrnenſis, quam verſ. 11. Cliniae filiam periphraſtice vocat. VULCAN.

Vſ. 3. *εἰ μὲν ἄηται*] Subaudi *πνέουσι*. VULCAN.

Vſ. 4. *προτόνων*] Funes quibus malus ad proram, vel puppim protenditur. A. FABRI.

Vſ. 5. *γαληναίη*] Sic & Oppian. Hal. I. 460. ubi vid. Ritterſh. Mox Th. Bentlejus corrigebat Τοῖς ποσὶν ὥσπερ.

Ibid. *λιπαρὴ θεὸς*] Puto Callimachum ſic vocare *τὴν γαλήνην*: ſin minus, erit vocativus ad Arſinoen, quam compellat; ſed non placet. Sic Theocritus Idyll. 23.

> *Αἶψα δ' ἀπελήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα*
> *Ἀμπέλαγος.*

A. FABRI.

Vſ. 6. Ποσσὶν, ἵν'] Videndus Athenaeus l. 7. ubi haec aliter ſe habent: non tamen affirmo, cum in hac Urbe libris ſim deſtituta. Forſan legendum, ut ad oram Codicis pater meus ſcripſerat, *ποσὶν ἀεὶ*, *uſque navigans pedibus:* quod ſi ita ſit, delendum *τὸ καί*. A. FABRI.

Ibid. *καὶ τοὔνομα συμφέρεται*] Hinc etiam (a remigio brachiorum fortaſſe) *πόμπιλον* dictum fuiſſe Nautilum Plinius ſcribit. VULCAN.

Vſ. 7. *παρὰ θῖνας Ἰουλίδος*] Juliopolim ſunt qui Aegypti urbem faciunt, diſtantem ab Alexandria duobus paſſuum millibus. VULCAN. Peſſime Vulcanius, qui *Juliopolin* intelligit: Julis enim Ciae inſulae oppidum eſt. A. FABRI.

Vſ. 8. *Ἀρσινόης*] Pater legebat *Ἀρσινόη*: haec enim eadem eſt *Cypris* & *Zephyritis*, ut ſupra, niſi tamen inſigni aliqua licentia uſus ſit Callimachus qua & Veteres uſos obſervavi. Sic Plaut. in Menaech. Act. 5. Sc. 2. vſ. 118.

> *Imperium tuum demutat atque dictum, Apollinis.*

ubi *τὸ* *Apollinis* non eſt in vocandi caſu, ut quidam putarunt, neque in recto, ſed in genitivo, ut apud Ciceronem, *tuum graviſſimi viri judicium*, ut recte Voſſius. Et ut hic noſter exemplo Graeco defendi poſſit, afferam ex Homeri Hymno in Apollinem, vſ. 381.

> *Ἐνθάδε δὴ καὶ ἐμὸν κλέος ἔσσεται, οὐδὲ σὸν οἴης.*

A. FABRI.

Doctiſſimus Sladus quoque praefert *Ἀρσινόη*. TH. GRAEV.

Ibid. *Ἀρσινόη* laudat etiam Etymol. v. Περισκέπτῳ, ubi hic verſus profertur ſine Callimachi nomine, ut me monuit Ruhnkenius V. C. Malim etiam *τι*. Nam articulus friget.

Μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ', ὡς πάρος, (εἰμὶ γὰρ ἄπνους)
Τίκλῃ τ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν. οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
Ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

ϛ'.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον
Δεξαμένου. κλαίω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθεν,
Καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
Γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

ζ'.

Στήλην μητρυιῆς, μικρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
Ὡς βίον, ἠλλάχθαι καὶ τρόπον, οἰόμενος·

Ἡ

BENTLEII.

Vſ. 9. Μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ' ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους) Τίκλει τ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης.] Haec connectenda ſunt cum praecedentibus: *ut eſſem tibi nobile ludicrum, o Arſinoe: neque mihi in cubilibus, ut antea, ova parerent alcyones; mortua enim ſum:* i. e. neque amplius victitarem ovis alcyonum. Lego autem:

Τίκλνται νοτερῆς ὤεον ἀλκυόνος.

Νοτερῆς, autem, utpote ἐν νοτίοις τόποις διαγέσης. At αἰνοτέρης, hoc eſt, *gravioris, horribilioris*, quid rei cum alcyone habeat, ſane neſcio. Huic Epigrammati illa ſubjunguntur in prioribus editionibus:

Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσαντες ἐρετμὰ &c.

Sed in hac noſtra locum habeat rectius inter Fragmenta.

VARIORUM.

Vſ. 10. Τίκλει τ' αἰνοτέρης] Ita in editione H. Stephani, perperam meo quidem judicio legitur (εἰμὶ γὰρ ἄπνους, Τίκλει τ' αἰνοτέρης ὤεον ἀλκυόνης) neque enim, ſi ita legatur, ſenſus aliquis conſtat, ut neque in verſione (*mortua nam ſum: Atque ovum triſtis nunc parit alcyones.*) Claudendam itaque parentheſin dixerim poſt ἄπνους, & reliqua dependere a Μηδέ μοι, & legendum eſſe τίκλοι non τίκλει. ut ſit ſenſus, Nautilum non optare ſibi deinceps Halcyonia, hoc eſt, tranquillum mare, ſed Seleneae, quippe cujus & pietati & patriae Venus hoc debeat. VULCAN.

Ibid. Τίκλοι τ'] Certe ſenſus petit ut legatur τίκλοιτ' pro τίκλοιτο. Ἀλκυόνης & αἰνοτέρης debet eſſe in ſecundo caſu. μοι eſt ut Latini dicunt *mihi*, id eſt *in meam gratiam.* Et ſic locum explica: *Neque mihi adhuc in cubili, ut antea, ovum gravis alcyonae pariatur; neque enim amplius vita fruor; ſed hanc gratiam det filiae Cliniae, quae Selenaea dicebatur.* A. FABRI.

Ibid. Probarem Bentleji emendationem, ſi verbum τικλ. penderet ex ὄφρα. Sed indicativus deſideratur. Itaque legerim Τίκλεται αἰν. ἀλκ. *non mihi jam paritur ovum alcyones*, ſ. *alcyone non mihi jam parit ova, quibus veſcar.* Sin activum placet τίκλει, haud dubie corrigendum ἀλκυονίς, & caſus in αἰν. mutandus. Αἰνοτέρης non puto eſſe a Callimacho: quid ei ſubſtituam, nondum ſtatuo, ſed multa non abſurde conjici poſſunt, ut αἰνογάμου, αἰνογόνου, &c.

BENT-

Ne vero in thalamis, velut antea: (mortua nam ſum:
   Atque ovum triſtis nunc parit alcyones)
Poſt mihi, ſed natae fer grates Cliniae, honeſti
   Nam cultrix Smyrna prodiit Aeolide.

VI.

Sum Samii labor, hoſpitio qui fovit Homerum:
   Euryte ſed caſus lugeo moeſte tuos,
Formoſamque Iolen. nunc ſcriptum dicor Homeri:
   Nonne Creophylo, Juppiter, hocce grave eſt?

VII.

Serta puer cippo dabat officioſa novercae,
   Mutaſſe ut vitam, ſic ratus ingenium.

Ille

BENTLEII.

IN EPIGR. VI.

Vſ. 1. *Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ* &c.] Extat apud Strabonem lib. XIV. p. 638. & Sextum Empiricum c. Math. I. 2. Apud Sextum legitur:

> *Κρεωφύλου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον ἀοιδόν.*

quod magis placet.

Vſ. 3. *Ὁμήρου νῦν δὲ καλεῦμαι*] Strabonis editiones poſteriores: *Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι.* Sed Aldina: *Ὁμήρου δὲ καλεῦμαι.* adde *νῦν* ex Sexto: quanquam apud Euſtathium legitur, *Ὁμήρειον.*

Vſ. 4. *Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα;*] Interpres perperam:

> *Nonne Creophylo, Jupiter, hocce grave eſt?*

Nam delenda eſt interrogationis nota; & locus ita vertendus: *Hoc magnum eſt Creophylo:* i. e. hoc magno honori & laudi eſt Creophylo; poëma ſuum non indignum viſum eſſe, quod Homero adſcriberetur. Hanc eſſe Epigrammatis hujus ſententiam confirmat Euſtathius ad B. Iliad. p. 250. *Ἐπόρθησεν Ἡρακλῆς τὴν Οἰχαλίαν, εἰς ἣν δοκεῖ γράψαι καὶ Ὅμηρος, ὡς δηλοῖ ὁ ἱστορήσας, ὅτι Κρεώφυλος ὁ Σάμιος ξένιά ποτε δεξάμενος τὸν Ὅμηρον, ἔλαβε δῶρον ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιήματος ὃ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἅλωσιν· τουτέστιν ἔσχεν εἰς ἀντίδοσιν ἐξ Ὁμήρου τὸ μὴ ἐπιγράψαι τὸ βιβλίον ἑαυτῷ, ἀλλὰ τῷ φίλῳ Κρεωφύλῳ, οἷον ὅτι Κρεωφύλου Σαμίου Οἰχαλίας ἅλωσις. Τινὲς δὲ ἀνάπαλίν φασι, Κρεώφυλον μὲν γράψαι, Ὁμήρῳ δὲ ἐπιγραφῆναι τὸ βιβλίον διὰ τὴν ξενίαν. Διὸ καὶ Καλλίμαχος ὑποδηλῶν ὅτι Κρεώφυλος Ὁμήρῳ ἐπονομάσας τὸ ποίημα, οὐ τὸν Ὅμηρον ἀλλ᾽ ἑαυτὸν ἐσέμνυνεν, ὡς δῆθεν Ὁμηρίζοντα γράφει ἐν Ἐπιγράμματι οὕτω.*

> *Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον*
> *Δεξαμένου —— Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι*
> *Γράμμα. Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.*

Clemens Alexandrinus Poëma illud non ſolum Homero & Creophylo, ſed & Panyaſidi etiam a quibusdam adſignatum eſſe memorat; Stromat. lib. VI. *Αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἑτέρων ὑφελόμενοι ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Εὐγάμων ὁ Κυρηναῖος ἐκ Μουσαίου τὸ περὶ Θεσπρωτῶν βιβλίον ὁλόκληρον, καὶ Πείσανδρος Καμιρεὺς Πισίνου τοῦ Λινδίου Ἡράκλειαν· Πανύασίς τε ὁ Ἁλικαρνασσεὺς παρὰ Κρεωφύλου τοῦ Σαμίου τὴν Οἰχαλίας ἅλωσιν.* Quae in prioribus editionibus ex Stobaeo huc adducta ſunt, *καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα* &c. &, *Κουφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνῖαι* &c. ea, ubi poni merentur, inter Fragmenta reperies.

IN EPIGR. VII.

Vſ. 1. *Στήλην μητρυιῆς* &c.] Ex Anthologia lib. I. c. 50.

Ibid. *μικρὰν λίθον*] Si cippus adeo *parvus*; quo pacto puerum potuit occidere? Lego itaque *μιαρὰν λίθον*, *ſce-*

Ille cadens miſerum oppreſſit labendo. novercae
Vos quoque privigni deinde cavete rogos.

VIII.

Pura Theaetetus vitae veſtigia ſtrinxit:
Non hederas idem ſtrinxit Jacche tuas.

Tem-

originem narrat Servius. *Apud majores nobiles aut ſub montibus aut in montibus ſepeliebantur: unde natum eſt, ut ſupra cadavera aut pyramides fierent, aut ingentes collocarentur columnae.* & alibi. *columnae mortuis nobilibus ſuperponuntur ad oſtendendum eorum culmen.* Fuerunt autem nil aliud pyramides, quam regum aut locupletûm hominum ſepulchra. BROD.

Vſ. 3. *τάφῳ κλινθεῖσα*] Senſus non ſtat; nam quomodo ſit, ut cum puer ſtelam coronet, illa cadens puerum poſſit occidere. Certe nullo modo poſſet, & haec cauſa eſt cur Pater legerit *κάτω κλινθεῖσα*. Neque enim puer a tumulo, ſed a ſolo, ſtelam coronabat. A. FABRI.

Vſ. 4. *οἱ πρόγονοι*] Ita vocantur qui ex prioribus nuptiis nati ſunt, hoc eſt quorum pater & mater ſecundas nuptias adierunt, ut *ἐπίγονοι* ex ſecundis nuptiis nati. ſic Latine privignus dictus, ut notat Feſtus, quod ante quam mater ſecundo nuberet eſt progenitus. VULCAN.

Ibid. *πρόγονοι*] De privignis dictum verbum illuſtrat Cel. Weſſeling. ad Diodor. IV. p. 287.

BENTLEII.

IN EPIGR. VIII.

Vſ. 1. *Ἦλθε Θεαίτητος* &c.] Ex Anthologia lib. 1. c. 69.

Ibid. *ἡ δ' ἐπὶ κισσὸν*] Lege ut extat in Anthol.

εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν οὐχ αὕτη, Βάκχε, κέλευθος ἄγει,
Ἄλλων μὲν &c.

Theaetetus ille fabulam docuerat, vel carmen recitaverat Dionyſiis in certamine Poëtarum; ſed prava judicum ſententia victus eſt. Quem ſolatur epigrammate Callimachus; teſtatur eum *veram viam ad victoriam inſtituiſſe: quod ſi propter judices vel indoctos vel corruptos ea via ad Bacchi hederam ſive victoriam non ducat: at tamen a ſera poſteritate laudem conſequetur Theaetetus; cum eorum, qui vitioſis ſuffragiis coronam adepti ſunt, bonos & memoria brevi intercident.*

IN EPIGR. IX.

Vſ. 1. *Μικρή τις, Διόνυσε* &c.] Anthol. 1. c. 69.

VARIORUM.

IN EPIGR. VIII.

Vſ. 1. *Ἦλθε Θεαίτητος*] *Θεαίτητος μαθητὴς Πλάτωνος ἔγραψεν ἴσως ἐν φιλοσοφίᾳ ἢ ἰδίως καθαρᾶς.* Scholiaſtes. Hujus Theaeteti meminit Diogenes in vita Socratis. Fuit quoque poëta hoc nomine, cujus mentio fit apud eundem in vita Crantoris. Hunc Philoſophum Plato quoque introducit cum Socrate diſputantem in dialogo *Θεαίτητος ἢ περὶ ἐπιστήμης.* & mox in Sophiſta, atque aliis nonnullis. OBSOP.

Ibid. *εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν*] *Hederae doctarum praemia frontium.* Horat. A. FABRI. Si (vel *ἢδ' ἐπὶ*) ad poëticum nomen promerendum non eadem eſt via. Nam eorum qui in certaminibus poëticis aut gymnicis victores a praeconibus denunciantur gloria plerumque e veſtigio deperit: doctorum vero hominum Phoebo digna locutorum, quorum in numero eſt Theaetetus, laudis & doctrinae monumenta nunquam intermoriuntur nec excidunt. BROD.

Vſ. 2. *οὐχ αὕτη*] Non ſola; nam & Alexandriae Dionyſia fiebant, ut in Graecia. Theocrit. Idyll. 17.

Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,
Ὧι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.

A. FABRI.

Tempore non longo reliquorum nomen, at hujus
Ingenium ſemper Graja loquetur humus.

IX.

Carmen, Bacche, breve eſt fingenti pulchra poëtae,
Et Vinco minimo proferet ille modo.
At cui tu dexter non faveris, ille rogatus
Quomodo proſtrarit; facta ſtupenda canet.
Talia res turpes meditanti carmina vati
Eveniunt: carmen ſed breve, Bacche, mihi.

X.

Hac tellure Saon requieſcit Acanthius, ortus
Patre Dicone. mori dicere turpe bonos.

XI.

eſt, opinor, *καλῶς πράττειν*, ſcilicet, *feliciter agere* & *proſpere*, & contra *κακῶς πράττειν infeliciter.* Itaque non bene Interpres, qui vertit *facienti pulchra.* Caeterum Vulcanius in Notis optime hujus Epigrammatis acumen oſtendit. Poëta enim, cui res bene ceſſerat, & qui ſteterat, dicebat tantum *νικῶ.* Alter vero, qui victus fuerat, longo verborum circuitu infortunium ſuum excuſare nitebatur. A. Fabri.

Vſ. 2. *νικῶ*] *οἱ μὲν ἑαυτοῖς τεθαῤῥηκότες ποιηταὶ, νικῶ, μόνον λέγουσι. οἱ δὲ τοὔμπαλιν μακροτέρᾳ τῇ φράσει.* Scholiaſtes.

Vſ. 3. *Ὧι δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος*] Sunt enim poëtae θεόπνευστοι, hoc eſt divino numine afflati. Vulcan.

Ibid. *πνεύσῃς*] Imitatus eſt Tibullos II. 1. 80. *placidus leniter adflat amor.*

Ibid. *ἐνδέξιος*] Parnaſſus biceps, vertex unus Phoebo, alter Baccho ſacer. A. Fabri.

Vſ. 4. Πῶς ἔβαλες] Ὁμηρικὸν τοῦτο πάνυ. ἐκεῖνος γάρ φησι βάλλ' οὕτως. Scholiaſtes. Πῶς ἔβαλες, quomodo dejeciſti, ſcil. adverſarium? quomodo hic aut ille victus eſt, ait, dura facta ſcil. eſſe in certamine, id eſt, narrat magno hiatu ſtupenda facta. vel ut Terentius loquitur magno hiatu magnas nugas agit. Obsop.

Ibid. Πῶς ἔβαλες] Metaphora a talorum jactu, ut ait Vulcanius: ſed mallem explicare, *quomodo proſtratus fuiſti?* ita ut activum pro paſſivo ſumatur. A. Fabri.

Ibid. *σκληρὰ τὰ γιγνόμενα*] Nullo modo Stephanus hujus verſus ſenſum aſſecutus eſt, qui vertit *facta ſtupenda canet:* quae verſio a nemine, ut puto, intelligi poteſt. Sic igitur hunc locum explica: *Si quis ab illo petat, quem tu placidus tui plenum non reddideris, quomodo proſtratus es?* Dicet ille, *Mihi res infeliciter ceſſit:* Gallice, *J'ai eu du malheur*, ut bene Vulcanius. A. Fabri.

Vſ. 5. *τὰ μὴ ἔνδικα*] Male hic & Stephanus & Vulcanius, quorum alter *res turpes* vertit, & alter *nefas.* Verte: *Quae Judicibus Theatralibus non placent, non accepta ſunt.* A. Fabri.

Ibid. *τὰ μὴ ἔνδικα*] Huetius interpretabatur *juſto longiora:* rectiſſime. Pungit enim Apollonium, & in *βραχυσυλλαβίῃ* eſt dilogia: refertur enim ad *νικῶ* & ad *ἔνδικα.*

B E N T L E I I.

IN EPIGR. X.

Vſ. 1. Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος &c.] Anthol. 3. c. 1.

IN

ιαʹ.

Ἦν δίζῃ Τίμαρχον ἐν Ἄϊδος, ὄφρα πύθηαι
Ἤ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεαι·
Δίζεσθαι, φυλῆς Πτολεμαΐδος, υἱέα πατρὸς
Παυσανίου. δήεις δ᾽ αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

ιβʹ.

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ τάφος. οὐ μακρὰ λέξω·
Θῆρις Ἀρισταίου, Κρής, ὑπ᾽ ἐμοί. δολιχόν.

ιγʹ.

Κύζικον ἢν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἱππακὸν εὑρεῖν
Καὶ Διδύμην. ἀφανὴς οὔτι γὰρ ἡ γενεή.

Καί

IN EPIGR. XI.

Vſ. 1. Ἦν δίζῃ Τίμαρχον &c.] Anthol. 3. c. 1.

IN EPIGR. XII.

Vſ. 1. Σύντομος ἦν &c.] Antholog. 3. c. 2.

VARIORUM.

IN EPIGR. X.

Vſ. 1. Τῇδε Σάων Ἀκάνθιος] Incertum eſt utrum hic Saon Thrax fuerit, an Aegyptius. Nam Stephanus Ἄκανθον urbem Thraciae & Aegypti prope Memphim eſſe ſcribit. unde gentile nomen derivatur Ἀκάνθιος. Opsop.

Ibid. ἱερὸν] Vulcanius explicat ἱερὸν *longum, perpetuum*: ego vero *ſomnum* ἱερὸν Callimachum appellaſſe contendo, quia ἐν εὐσεβέων χώρῳ διέτριβεν ἀποθανών. A. Fabri.

Ibid. ἱερὸν ὕπνον] Sancti ſunt manes piorum: inde ſanctus ſomnus. v. Broukh. ad Tib. II. 7. 13. & doctiſſ. Heynium ad eundem p. 92. qui interpretes epigrammatis in viam reducere non neglexit.

Ibid. ὕπνον] Somnus eſt mors, Horat.

Ne longus tibi ſomnus unde
Non times detur. & Virgil.
oculos huic ferreus urget
Somnus, in aeternam clauduntur lumina mortem. Horat.
Ergo Quintilium perpetuus ſopor urget?

& apud Plautum *in ſoporem collocare* eſt *occidere*, in Amphitr. A. Fabri. Uſitatum veteribus, maxime Hebraeis, καθ᾽ εὐφημισμὸν mortem ſomni benigniore vocabulo appellare. Nonnus in paraphraſi,

Ὕπνον ἀναγκαῖον καὶ ἀμεμφέα Λάζαρος εὕδει.

Sic Aeſchylo Εὐμενίσι mortui εὕδοντες dicuntur & Lycophron ſepulcrum εὐναστήριον vocat. Id inde profectum quia dormientes mortuis ſunt ſimiles, unde & mortis fratrem ſomnum nuncuparunt. Vide Cl. Meurſii commentarium in Lycophronis Caſſandram. Th. Graev.

Vſ. 2. Κοιμᾶται] Ita & κοιμητήρια dicimus communia ſepulcra: ita & Hebraei *dormire* dicunt, pro *mortuum eſſe*. A. Fabri.

Ibid. Κοιμᾶται] Euripides contra Hippol. 1375. διευνάζειν *ſopire* poſuit pro vitam adimere, ut Latini, v. c. Silius *ſopire* pro interficere.

Ibid. Θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς] Ita Julianus Aegyptius,

ἀρεταὶ κρείσσονές εἰσι μόρου.

ἱερὸν vero ὕπνον vocat magnum, perpetuum. Vulcan.

Ibid. Θνήσκειν] MS. Pal. Θνάσκειν.

IN EPIGR. XI.

Vſ. 1. Ἦν δίζῃ Τίμαρχον] De Timar-

cho

XI.

Si tibi Timarchum quaeris, ſciteris ut illum
Aut de anima, aut mentes quomodo rurſus erunt:
In veteri perquire tribu Ptolemaide natum
Pauſaniae: inque piis coetibus invenies.

XII.

Hoſpes erat brevis, urna brevis: brevis ipſe ero verſu.
Theris Ariſtaei, Cres, latet hoc tumulo.

XIII.

Cyzicon ingreſſo, facili eſt reperire labore
Hippacon & Didymen: nobile quippe genus.

His

cho quodam Athenienſi, haud dubie Epicureo, diu ambigente de natura animae: Quem apud inferos in piorum hominum coetu dicit eſſe quaerendum. Obsop.

Vſ. 2. ψυχῆς] Forſan tangit aliquem Pythagoricum de Palingeneſia: nam Callimachus animos non credebat immortales. A. Fabri.

Ibid. ἢ πάλι πῶς ἔσεται] πάλι hoc eſt εἰς τοὐπίσω, poſt obitum ſcilicet. Vulcan.

Vſ. 3. φυλῆς Πτολεμαΐδος] Pauſanias ὕστερον δὲ καὶ τῷδε, φυλὰς ἔχουσιν οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀττάλου τοῦ Μυσοῦ, καὶ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγυπτίου, καὶ καθ' ἐμὲ ἤδη βασιλέως Ἀδριανοῦ. Stephanus in dictione Βερενικίδαι. Fuit & Alexandriae tribus Ptolemaea nuncupata. Grammatici, Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητὴς. τὸ μὲν γένος ἦν Ἀλεξανδρεὺς, φυλῆς Πτολεμαΐδος. Brod. Meminit hujus tribus Scholiaſtes Ariſtophanis ad σφῆκας, & illum Chriſtianus ſuſpectum vitii videtur habuiſſe, quia videlicet hujus loci immemor ſcribebat. A. Fabri.

IN EPIGR. XII.

Vſ. 1. Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ τάφος] De homine brevi in exiguo quoque ſepulcro condito, de quo ſe quoque pauca & brevia dicturum dicit. Theris eſt Ariſtaei filius, Cretenſis, qui vicit ſtadio. Obsop.

Vſ. 2. δολιχόν] Victor dolichodromus. erant enim diaulodromi, & ſtadiodromi curſores. Brod. Subaudiendum νικήσας, δρόμον videlicet, hoc eſt victor dolichodromus. Dolichus vero, ut auctor eſt Suidas, XXIV. ſtadia continebat, vel, ut Sophoclis interpres, XX. Hermolaus & Budaeus ex Herone XII. ſtadiorum eſſe putant. Parmenion lib. Epigr. I. eos qui in Epigrammate brevitatem non ſectantur, iis comparat qui in ſtadio dolichum quaerunt; inquiens:

Φημὶ πολυστιχίην ἐπιγράμματος οὐ κατὰ Μούσας
Εἶναι. μὴ ζητεῖτ' ἐν σταδίῳ δολιχόν.

Vulcan.

Ibid. ὑπ' ἐμοὶ δολιχόν] Ambigue: qui vicit ſtadio, ſub me jacet: & ſub me vitae curriculum abſolvit. Haec Illuſtriſſimus Huetius annotavit ad anthologiam Graecorum epigrammatum. Th. Graev.

Ibid. δολιχόν] Non aſſecuti ſunt interpretes ſenſum & acumen. Quem faciliorem reddidi interpunctione poſt ὑπ' ἐμοί. *Theris Ariſtaei, Cres, ſub me. Hoc quoque longum*. ſc. pro brevitate hominis & ſepulcri. Simile eſt illud epigr. 36. ποῖος; ὁ Κρής. δέχομαι.

Bentleii.

IN EPIGR. XIII.

Vſ. 1. Κύζικον ἢν ἔλθῃς, &c.] Anthol. 3. cap. 6.

IN

Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον
Τοῦθ', ὅτι τῶν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν.

ιδ'.

α ῏Η ῥ' ὑπό σοι Χαρίδας ἀναπαύεται; β εἰ τὸν Ἀρίμμα
Τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί.
α ὮΩ Χαρίδα, τί τὰ νέρθε; β πολὺ σκότος. α αἱ δ' ἄνοδοι τί;
β Ψεῦδος. α ὁ δὲ Πλούτων; β μῦθος. ἀπωλόμεθα.
Οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός. εἰ δὲ τὸν ἡδὺν
Βούλῃ, Πελλαίου βοῦς μέγας εἰς ἀΐδην.

ιε'.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον; ἡνίκα καί σε
Χάρμι τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,
Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν. οὐδὲν ἐκείνου
Εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

ιϛ'.

Τιμονόη, τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, οὔ σ' ἂν ἐπέγνων,
Εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα

Στή-

IN EPIGR. XIV.

Vſ. 1. ῏Η ῥ' ὑπό σοι Χαρίδας &c.] Anthol. 3. c. 6.

IN EPIGR. XV.

Vſ. 1. Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε &c.] Antholog. lib. 3. c. 6.

VARIORUM.

Vſ. 1. Κύζικον ἢν ἔλθῃς] Tumulus loquitur. Κύζικος, civitas eſt Propontidis. Obsop.

IN EPIGR. XIV.

In hoc Epigrammate Callimachus videtur imitatus Simonidem, qui dicit alicubi,

κρυφθεὶς δὲ
Ὑπὸ γῆς, κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.

A. Fabri.

Vſ. 3. αἱ δ' ἄνοδοι] Per ἄνοδον accipio ego παλιγγενεσίαν. A. Fabri.

Vſ. 4. ὁ δὲ Πλούτων; β μῦθος] Juven.

Stygio nigras in gurgite ranas
Nec pueri credunt.

Vulcan.

Ibid. ἀπωλόμεθα] *Omnino periimus*, οὐ κατὰ τὸ σῶμα μόνον ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχήν. A. Fabri.

Vſ. 5. εἰ δὲ τὸν ἡδὺν] Sic Gallice verterem : *Mais le bon eſt, que le gros boevf de Pelleus y eſt auſſi-bien avec ſon immortalité, que les autres.* Nam Pellaeus, ut puto, non ἐθνικὸν, ſed proprium hominis qui animos immortales eſſe credebat. Aliter tamen Interpr. qui Πελλαίου βοῦς μέγας, *Alexandri Bucephalus* interpretatur. A. Fabri.

Vſ. 6. Πελλαίου βοῦς μέγας εἰς ἀΐδην] Quod verti, *Venit Alexandri ſub Styga Bucephalus.* mihi non admodum probatur. Malim itaque ſimpliciter Callimachi verba ita interpretari, *Magnus Pellaei ſub Styga bos abiit.* Nam Jo. Brodaeus, per Πελλαῖον,

Phi-

His tu moeſta quidem referes jam nuntia, natum
Dic tamen illorum quod teneo Critiam.

XIV.

[a] Anne cubat ſub te Charidas? [b] Si dicis Arimnae
Progeniem, noſtro ſecubat ille rogo.
[a] O Charida, quidnam eſt infra? [b] Tenebrae. [a] Reditus quid?
[b] Nugae. [a] Quid Pluto? [b] Fabula: concidimus.
Verus hic eſt vobis ſermo: ſin quaeris amoenum,
Ivit Alexandri ſub Styga Bucephalus.

XV.

Quis ſcit an adjiciant hodiernis craſtina divi?
Quando heri te, Charmi, vidimus hiſce oculis,
Nunc flentes hodie terris abſcondimus atris.
Haud patri clades triſtior ulla fuit.

XVI.

Quae tu Timonoe es? proh Juppiter, haud ego noſſem
Te, niſi vidiſſem nomen ineſſe patris
Ti-

Philippum Pellaeum intelligi vult. ut ſit *βοῦς μέγας ἀντὶ τοῦ, ὁ υἱὸς μέγας*, Alexander videlicet, qua de re ſuum cuique judicium relinquo. VULCAN. Cl. Salmaſius in notis ad Tertull. de pallio p. 334. putat hunc Pellaeum fuiſſe *ἀλάζονα*, hominem inflatum, glorioſum, quia Graecis dicatur homo vaniloquus & nimis magnifice de ſe ſentiens & praedicans *βοῦς*. Inde proverbium *βοῦς Κύπριος, ἐπὶ τῶν εἰκαίων καὶ κοπρολόγων*, in vanos qui multa de ſe jactabant. TH. GRAEV.

IN EPIGR. XV.

Vſ. 1. *Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον*] Jo. Brodaeus hoc ad Simoniden refert, qui *αὔριον δαίμονα* finxit. VULCAN.

Ibid. *αὔριον*] *τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν*. Anacreon Od. 15. & Theocrit.

Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον
οὐκ ἐσορῶμες.

A. FABRI.

Ibid. *ἀνίκα*] Cod. Pal. in hoc verbo & ceteris *Δωρίζει, ἀνίκα, ἀμετέροις, τῷ ἑτέρᾳ*.

Vſ. 3. *Τῇ ἑτέρῃ*] Ex hoc loco facile eſt refellere quod ait Scaliger alicubi, nempe Graecos nunquam dativos pro genitivis poſuiſſe: nam hic *τῇ ἑτέρῃ* eſt procul dubio pro *τῆς ἑτέρης*. A. FABRI.

BENTLEII.

IN EPIGR. XVI.

Vſ. 1. *Τιμονόη τίς δ' ἐσσὶ* &c.] Antholog. lib. 3. c. 12.

IN EPIGR. XVII.

Vſ. 1. *Κρηθίδα τὴν πολύμυθον* &c.] Anthol. lib. 3. c. 12.

IN EPIGR. XVIII.

Vſ. 1. *Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο* &c.] Anthol. l. 3. c. 22.

IN EPIGR. XIX.

Vſ. 1. *Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς* &c.] Antholog. lib. 3. c. 22.

VARIORUM.

IN EPIGR. XVI.

Vſ. 2. *Τιμονόη*] MS. Pal. *Τιμονία*.

Ibid. *εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα*] Non ſolum mortuorum nomen ſo-

Στήλη, καὶ Μήθυμνα τεὴ πόλις. ἦ μέγα, φημί,
Χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένη.

ιζ'.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ἡδίσταν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
Ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

ιη'.

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες. οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

ιθ'.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός. ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων,
Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε· Φεῦγε θαλάττῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

κ'.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

κα'.

ſepulcris inſcribebant Veteres, ſed etiam unde & a quibus parentibus eſſent oriundi. A. Fabri.

Vſ. 3. *Μήθυμνα*] Civitas eſt Lesbi per *η* enunciandum. Hinc Methymnaeum vinum, *οἶνος εὐώδης καὶ γλυκὺς* Galeno. invenies & *Μέθυμνα καὶ Μηθώνη*. Brod.

IN EPIGR. XVII.

Vſ. 1. *πολύμυθον*] Verte *diſertam*, vel potius paſſive *celebrem*, *claram*. A. Fabri.

Vſ. 3. *ἡ δ' ἀποβρίζει*] *βρίζειν* veteres Graeci vocarunt *τὸ καθεύδειν*. ut annotat Athenaeus lib. Dipnoſoph. VIII. & *Βρίζω* eſt dea vaticiniorum in ſomnis praeſes, cui apud Delum ſacra faciebant. & *Βριζομάντις* quae ex ſomniis divinat. Vulcan.

IN EPIGR. XVIII.

Vſ. 1. *Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο*] Obſervatione dignum *ὤφελε μηδ' ἐγένοντο*: nam alibi, ut puto, non reperies. A. Fabr. Citat ſed ſine auctore Schol. Ariſtoph. ad Nubes vſ. 41. & alii Grammatici, cum illud *ὄφελε* illuſtrant.

Vſ. 4. *κενεὸν*] *κενοτάφιον* intelligit, & id hodieque ſit ubi quis peregre diem obiit, honorarius tumulus erigitur. A. Fabri.

Ibid. *σῆμα*] Sic correxi vulgatum *σᾶμα*, qui Dorismus ab h. l. alienus,

Timothei cippo, Methymnaeque urbis. at illa
Quam ſunt Euthymeni funera acerba tuo?

XVII.

Crethida feſtivamque jocis & luſibus aptam
In veteri quaerit crebra puella Samo:
Blandiloquam vitae ſociam, dulcemque; ſed ipſa
Omnibus hic ſomni munera danda capit.

XVIII.

O ſi nulla mari data carbaſa. ſic neque flerent
Noſtra Dioclide Sopolin ora ſatum.
Nunc vero exanimem volvunt circa aequora fluctus,
Proque illo tumulus nomen inanis habet.

XIX.

Naxius haud periit terra Lycus: at mari in alto
Cum vita laceram perdidit ille ratem,
Inſtitor Aegina ſolvens. nunc littora circum
Volvitur: at vacuus nomina cippus habet,
Voſque monet, vere hoc dicens: obeuntibus hoedis,
Navita commotum diſce timere fretum.

XX.

Hac ſibi Nicotelem, quartam trieterida natum,
Solamen poſuit dulce Philippus humo.

XXI.

bus, nec ferri tam diu debuit.

IN EPIGR. XIX.

Vſ. 1. Νάξιος ἐπὶ γῆς] In Naxium Lycum mercatorem, qui Aegina navigans, navi fracta ſubmerſus eſt. Νάξιος eſt ex Naxo, quae una eſt ex Cycladibus. Obsop.

Vſ. 2. ἀπολλυμένην] Credo ſui memorem hoc ſcripſiſſe: nam, ut jam dixi, animorum immortalitatem impugnat. A. Fabri. Argutiae hae ſunt. ψυχὴν, *vitam* perdidit.

Vſ. 3. Αἰγίνηθεν] Peſſime Vulcanius, qui vertit *Aeginam dum navigat*. Imo ab Aegina redibat, & Naxon petebat. A. Fabri.

Vſ. 4. ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων] Ἄλλως, hoc eſt μάτην. ſignificat enim κενοτάφιον ſive κωφὸν λίθακα ei poſitum. Vulcan.

Vſ. 6. ἐρίφων δυομένων] Cum Hoedi occidunt. ita Nicaenetus lib. 3. Epigram. ἐρίφων ὤλεσε πανδυσίη. Scholiaſtes Arati, Hoedos mane occidentes, magis tempeſtuoſos eſſe ſcribit. ἡ γὰρ ἑώα, inquiens, δύσις τῶν ἐρίφων χειμῶνα φέρει. Sed & orientibus Hoedis, auctore Ptolemaeo, validae fiunt tempeſtates. Manilius,

Tum ſubeunt Hoedi claudentes ſidere pontum. Vulc.

Ibid. Vulcanius vertit, *cum occiderit ſidus hoedorum:* male; vertendum fuit, *cum occidunt:* nam poſtea nil periculi. A. Fabri. Regula notanda navigantibus, quam etiam approbat Heſiodus libro poſteriore. Ἐρίφων δυομένων, hoedis occidentibus, id eſt, in Capricorno. Obsop.

BENTLEII.

IN EPIGR. XX.

Vſ. 1. Δωδεκέτη τὸν παῖδα &c.] Anthol. 3. c. 23.

Στήλη, ϗ Μήθυμνα τεὴ πόλις. ἦ μέγα, φημί,
Χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένη.

ιζ'.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ἡδίσταν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
Ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

ιη'.

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες. οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οὔνομα ϗ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

ιθ'.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα ϗ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός. ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων,
Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε· Φεῦγε θαλάττῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

κ'.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

κα'.

ſepulcris inſcribebant Veteres, ſed etiam unde & a quibus parentibus eſſent oriundi. A. Fabri.

Vſ. 3. *Μήθυμνα*] Civitas eſt Lesbi per *η* enunciandum. Hinc Methymnaeum vinum, *οἶνος εὐώδης καὶ γλυκὺς* Galeno. invenies & *Μέθυμνα καὶ Μηθώνη*. Brod.

IN EPIGR. XVII.

Vſ. 1. *πολύμυθον*] Verte *diſertam*, vel potius paſſive *celebrem*, *claram*. A. Fabri.

Vſ. 3. *ἡ δ' ἀποβρίζει*] *βρίζειν* veteres Graeci vocarunt *τὸ καθεύδειν*. ut annotat Athenaeus lib. Dipnoſoph. VIII. & *βρίζω* eſt dea vaticiniorum in ſomnis praeſes, cui apud Delum ſacra faciebant. & *βριζομάντις* quae ex ſomniis divinat. Vulcan.

IN EPIGR. XVIII.

Vſ. 1. *Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο*] Obſervatione dignum *ὤφελε μηδ' ἐγένοντο*: nam alibi, ut puto, non reperies. A. Fabr. Citat ſed ſine auctore Schol. Ariſtoph. ad Nubes vſ. 41. & alii Grammatici, cum illud *ὤφελε* illuſtrant.

Vſ. 4. *κενεὸν*] *κενοτάφιον* intelligit, & id hodieque fit ubi quis peregre diem obiit, honorarius tumulus erigitur. A. Fabri.

Ibid. *σῆμα*] Sic correxi vulgatum *σᾶμα*, qui Doriſmus ab h. l. alienus,

Timothei cippo, Methymnaeque urbis. at illa
Quam ſunt Euthymeni funera acerba tuo?

XVII.

Crethida feſtivamque jocis & luſibus aptam
In veteri quaerit crebra puella Samo:
Blandiloquam vitae ſociam, dulcemque; ſed ipſa
Omnibus hic ſomni munera danda capit.

XVIII.

O ſi nulla mari data carbaſa. ſic neque flerent
Noſtra Dioclide Sopolin ora ſatum.
Nunc vero exanimem volvunt circa aequora fluctus,
Proque illo tumulus nomen inanis habet.

XIX.

Naxius haud periit terra Lycus: at mari in alto
Cum vita laceram perdidit ille ratem,
Inſtitor Aegina ſolvens. nunc littora circum
Volvitur: at vacuus nomina cippus habet,
Voſque monet, vere hoc dicens: obeuntibus hoedis,
Navita commotum diſce timere fretum.

XX.

Hac ſibi Nicotelem, quartam trieterida natum,
Solamen poſuit dulce Philippus humo.

XXI.

bus, nec ferri tam diu debuit.

IN EPIGR. XIX.

Vſ. 1. Νάξιος ἐπὶ γῆς] In Naxium Lycum mercatorem, qui Aegina navigans, navi fracta ſubmerſus eſt. Νάξιος eſt ex Naxo, quae una eſt ex Cycladibus. OBSOP.

Vſ. 2. ἀπολλυμένην] Credo ſui memorem hoc ſcripſiſſe: nam, ut jam dixi, animorum immortalitatem impugnat. A. FABRI. Argutiae hae ſunt. ψυχὴν, *vitam* perdidit.

Vſ. 3. Αἰγίνηθεν] Peſſime Vulcanius, qui vertit *Aeginam dum navigat*. Imo ab Aegina redibat, & Naxon petebat. A. FABRI.

Vſ. 4. ἐγὼ δ' ἄλλως ἔνσμα τύμβος ἔχων] Ἄλλως, hoc eſt μάτην, ſignificat enim κενοτάφιον ſive κωφὸν λίθακα ei poſitum. VULCAN.

Vſ. 6. ἐρίφων δυομένων] Cum Hoedi occidunt. ita Nicaenetus lib. 3. Epigram. ἐρίφων ὤλεσε πανδυσίη. Scholiaſtes Arati, Hoedos mane occidentes, magis tempeſtuoſos eſſe ſcribit. ἡ γὰρ ἑώα, inquiens, δύσις τῶν ἐρίφων χειμῶνα φέρει. Sed & orientibus Hoedis, auctore Ptolemaeo, validae fiunt tempeſtates. Manilius,

Tum ſubeunt Hoedi claudentes ſidere pontum. VULC.

Ibid. Vulcanius vertit, *cum occiderit ſidus hoedorum:* male; vertendum fuit, *cum occidunt:* nam poſtea nil periculi. A. FABRI. Regula notanda navigantibus, quam etiam approbat Heſiodus libro poſteriore. Ἐρίφων δυομένων, hoedis occidentibus, id eſt, in Capricorno. OBSOP.

BENTLEII.

IN EPIGR. XX.

Vſ. 1. Δωδεκέτη τὸν παῖδα &c.] Anthol. 3. c. 23.

κα΄.

Ἠῷοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δὲ
 Δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ
Αὐτοχερί. ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
 Οὐκ ἔτλη, δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
Πατρὸς Ἀριστίπποιο. κατήφησεν δὲ Κυρήνη
 Πᾶσα, τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

κβ΄.

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
 Ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων
 Ἦρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.
Οὐ νέμεσις. Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
 Ἄχρι βίου πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

κγ΄.

Ἀστακίδην τὸν Κρῆτα, τὸν αἰπόλον, ἥρπασε νύμφη
 Ἐξ ὄρεος. καὶ νῦν ἱερὸς Ἀστακίδης
Οἰκεῖ Δικταίησιν ὑπὸ δρυσίν. οὐκ ἔτι Δάφνιν
 Ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

κδ΄.

Εἴπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡμβρακιώτης
 Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς ἀΐδην.

Ἄξιον

IN EPIGR. XXI.

Vſ. 1. Ἠῷοι Μελάνιππον &c.] Antholog. 3. c. 23.

IN EPIGR. XXII.

Vſ. 1. Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα &c.] Athol. 3. c. 25.

Vſ. 6. Ἄχρι βίου πολιοὺς] Longe elegantior, mea quidem ſententia, habetur lectio apud Scholiaſtem Heſiodi, initio ſeu Theogoniae ad hos verſus:

 Ὄντινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο
 Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων.

Ἐντεῦθεν καὶ Καλλίμαχος ἔφη,

 —— Μοῦσαι γὰρ ὅσους βλέμματι εἶδον παῖδας
 Μὴ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

Unde apparet hoc modo olim ſcriptum fuiſſe:

 —— Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
 Μὴ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

Oculo non obliquo, venuſte dictum: At illud ἄχρι βίου quam otioſum! quam languidum!

VARIORUM.

IN EPIGR. XXI.

Vſ. 6. τὸν εὐτέκνων χῆρον ἰδοῦσα δόμον]

XXI.

Mane tegebamus Melanippi membra ſepulcro,
Veſpere ſed Baſilo virgo perempta fuit,
Caede ſua. ablato quia noluit eſſe ſuperſtes
Fratre. domus geminum ſic capit una malum;
Patris Ariſtippi: triſtataque cuncta Cyrene eſt,
Tecta videns natis taliter orba piis.

XXII.

Quisquis adis tumulum, me noveris eſſe viator
Callimachi natum, Callimachique patrem.
Sic ambos noris. fuit ille vir inclytus armis
Dux patriae, invidia dulcius hic cecinit.
Nec mirum. nam quos blandae aſpexere puellos
Muſae oculis, illos & coluere ſenes.

XXIII.

Paſtorem Aſtaciden rapuit de montibus iſtis
Nympha procax: & nunc eſt ſacer Aſtacides;
Dictaeisque habitat ſub quercubus ipſe. nec ultra
Paſtores Daphnin, ſed canite Aſtaciden.

XXIV.

Phoebe vale, dicens, de rupe Cleombrotus alta
Ambraciota, Stygis vivus adivit aquas.

Fu-

μον] Vir ſummus Daniel Huetius legit εὔτεκνον, quod & ait adnotatum ſe repperiſſe ab ignota manu in codice Scaligeri. TH. GRAEV.

IN EPIGR. XXII.

Vſ. 1. Ὅςις ἐμὸν π. σ.] Imitatur Gregor. Naz. ep. 151. in Murat. Anecd. Gr.

Ibid. φέρεις πόδα] Ita & Latini dicunt *ferre pedem*, Plaut. Terent. *tetulit pedem*, Catul. de Coma Berenices, *ſi reditum tetuliſſet is*. Theocrit. τιθέναι πόδα, & nos in noſtro idiomate retinuimus: dicimus enim, *Je ne mettrai de ma vie le pied en ce lieu-là*. A. FABRI.

Vſ. 5. Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας] Heſiod. Theogonia:

Ὄντινα τιμήσωσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο
Γεινομένους τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων.
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδὴν,
Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ ςόματος ῥεῖ μείλιχα.

ubi Heſiodus τοὺς παῖδας γεινομένους vocat. Horat. *Quem tu Melpomene ſemel Naſcentem placido lumine videris*, &c. VULCAN.

Vſ. 6. Ἄχρι βίου] Aſſentior Bentlejo e Schol. Heſiodi corrigendum eſſe οὐ λοξῷ. Ἄχρι βίου, quoad vivunt, eſt interpretamentum ſequentium πολιοὺς οὐκ ἀπ.

BENTLEII.

IN EPIGR. XXIII.

Vſ. 1. Ἀςακίδην τὸν Κρῆτα &c.] Ex Antholog. lib. 3. c. 27.

IN EPIGR. XXIV.

Vſ. 1. Εἴπας, Ἥλιε χαῖρε &c.] Anthol. lib. 3. c. 33. Sext. Empiric. lib. 1. c. 2. Ammonius in Porphyrii Iſago-

go-

"Αξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ᾽ ἀναλεξάμενος.

κε΄.

Ἥρως Ἠετίωνος ἐπὶ σταθμὸν Ἀμφιπολίτεω
Ἵδρυμαι, μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ.
Λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος. ἀνδρὶ δὲ ἱππεῖ
Θυμωθεὶς, πεζὸν κἀμὲ παρῳκίσατο.

κϛ΄.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μήποτ᾽ ἐκείνης
Ἕξειν μήτε φίλον κρέσσονα, μήτε φίλην.

"Ωμο-

gogen p. 3. Κλεόμβροτός τις ὀνόματι, ἐγκύψας τῷ Πλάτωνος Φαίδωνι (lege ἐγκύρσας) καὶ ὅτι μὲν δεῖ τὸν φιλόσοφον θάνατον μελετᾶν γνοὺς, ὅτῳ δὲ τρόπῳ δεῖ μὴ γνοὺς, ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ τείχους ἑαυτὸν κατεκρήμνισε· τούτου μαρτύριον ὁ εἰς αὐτὸ τὸ Ἀμβρακιωτικὸν μειράκιον ἐκθέμενος ἐπίγραμμα ποιητὴς, φησὶ γὰρ, Εἴπας ἥλιε χαῖρε &c.

Vſ. 3. "Αξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν] In Sexto eſt θανάτου τέλος, ſed illud alterum, quod Anthol. & Ammonius praeferunt, verior eſt lectio. Cicero Tuſcul. 1. *Callimachi quidem Epigramma in Ambraciotam Cleombrotum eſt, quem ait cum nibil ſibi accidiſſet* ADVERSI, *e muro ſe in mare abjeciſſe, lecto Platonis* &c.

IN EPIGR. XXV.

Vſ. 1. Ἥρως Ἠετίωνος &c.] Anthol. lib. 4. c. 8.

Vſ. 3. ἀνδρὶ δὲ ἱππεῖ Θυμωθεὶς] Malim ἀνδρὶ δ᾽ ἐφ᾽ ἱππεῖ.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXIV.

Vſ. 1. Εἴπας, Ἥλιε χαῖρε] Hoc eſt, valedicens luci. Apud Sophoclem Ajax ſibi manus illaturus, tenebras orci ſuam lucem vocat. ἰὼ σκότος, inquiens. ἐμὸν φάος, ἔρεβος ὦ φαεννὸν ὡς ἐμοὶ, ἕλεσθ᾽ ἕλεσθ᾽ οἰκήτορα ἕλεσθέ με. Hieronymus hunc Cleombrotum cum Zenone & Catone ſtultae philoſophiae martyrem vocat. VULCAN. Huic rei teſtimonio eſt etiam Cicero Tuſculan. quaeſt. lib. 1. his verbis. *Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum eſt; quem ait, quum nibil ei accidiſſet adverſi, e muro ſe in mare abjeciſſe, lecto Platonis libro.* Ex quibus verbis ſatis conſtat pro εἰς ἀΐδην, legendum eſſe εἰς ἅλαδε, in mare. OBSOP.

Ibid. Εἴπας] Schol. ineditus Dionyſii Thracis habet ἡμεχαίρε φαεινὲ, vitioſe pro ἥλιε χαῖρε φ. quod praefert Cel. Valkenar. Anim. ad Ammon. p. 58. Sed εἴπας vix abeſſe poteſt per ſenſum. item Ἀμπρακιώτης, quod etiam eſt in libris Sexti Emp. & Porphyrii, niſi quod in his rectius Ἀμβρακιώτης. Cod. Pal. Anthol. habet Dorice Ἀμβρακιώτας & mox ἀΐδαν.

Ibid. Κλεόμβροτος] Divus Auguſtinus: *Ille potius Cleombrotus in bac animi magnitudine reperietur, quem ferunt lecto Platonis libro ubi de immortalitate animi diſputavit, ſe praecipitem dediſſe de muro.* BROD.

Vſ. 2. ἀφ᾽ ὑψηλοῦ τείχεος] Buhierius ad Cic. Tuſcul. 1. 34. docet e Scylace, murum intelligi non urbis Ambraciae, quae 80 ſtadiis a mari diſtabat, ſed portus.

Ibid. εἰς ἀΐδην] Ammonius de diff. verb. εἰς ἀΐδου, quod non diſplicet. Buhierius bene comparat Ovid. Ib. 495. *Vel de praecipiti venias in Tartara ſaxo.* quod ex hoc Callimachi epigrammate ductum notavit & Salvagnius: unde ſatis refellitur conjectura viri docti εἰς ἅλαδε, e Ciceronis verbis ducta, qui ſenſum expreſſit:

e mu-

Funere nil dignum paſſus: ſolumque Platonis
De vita mentis perpete legit opus.

XXV.

Amphipolitani juxta ſtabula Eetionis,
In parvo parvus veſtibulo inſideo:
Anguem enſemque gerens. iratus nempe ſuperbo
Eetion equiti, me peditem appoſuit.

XXVI.

Se Callignotus juravit Ionide nullum
Velle & nullum unquam plus coluiſſe virum.

Jura-

e muro ſe in mare abjeciſſe.

Vſ. 3. Ἄξιον ὐδὲν ἰδὼν θανάτυ κακὸν] Ita & alii ἰδεῖν κακὰ, id eſt, παθεῖν κακά. Poſidippus, ὁ μὴ πεπλευκὼς ὐδὲν ἑώρακεν κακόν. Et ſuprà Callim. Epigram. 21. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακόν. Ita & Aeſchylus dixit προσδέρκεσθαι μόρον, & Pindarus *videre ſecuritatem*, id eſt *pati: eſtre en ſeûreté*,

Διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές.

quae locutio Orientalibus non erat ignota, quippe dicebant ὁρᾷν ἀγαθὰς ἡμέρας. A. Fabri.

Ibid. Ἄξιον ὐ. ἰ. θ.] Idem Schol. Ἄξιον ὔτι παθὼν θ. quod rurſus praefert Cel. Valkenarius.

Vſ. 4. γράμμ'] Phaedonem intelligit. A. Fabri.

Ibid. γράμμ' ἀναλ.] Γράμμα pro libro illuſtrat Valken. l. c. ἀναλεξάμενος dixit hoc ſenſu etiam Eunapius p. 135. add. Obſ. Miſc. VI. p. 399. 400. Ceterum hoc epigramma etiam Joach. Camerarius Latinis verſibus expreſſit in Comm. ad Cic. Tuſcul. I. p. 233.

IN EPIGR. XXV.

Vſ. 1. Ἥρως] Sine dubio Heros iſte ab equite quodam interfectus fuerat: ideoque Eetion ei equiti infenſus, maluit eum pedeſtri quam equeſtri ſtatua ponere in veſtibulo domus. Sed ignoratur hiſtoria. A. Fabri.

Ibid. Ἠετίωνος] Eetion Amphipolita, ſculptor peritiſſimus, qui eo tempore floruit, a Theocrito laudatus alicubi. A. Fabri.

Ibid. ἐπὶ σταθμὸν] *Ad hoſpitium*, Vulcanius: malim ego *ad poſtes*, ut ſolebant eſſe imagines in veſtibulo. A. Fabri.

Vſ. 3. Λοξὸν ὄφιν καὶ μῦνον ἔχων ξίφος] Serpentem Eetioni affingit, utpote Heroi. Et Artemidorus, Draconem Jovi, Soli, Cereri, Proſerpinae Triviae, Aeſculapio, & Heroibus ſacrum facit. Porro Phoenices & Aegyptii divinae cujusdam naturae eſſe ſerpentes exiſtimabant, quod non exteriorum membrorum adminiculo, aliorum animalium inſtar, ſed ſpiritu quodam ac virtute intus latitante impulſi velociſſime incederent, maximaque celeritate totum corpus in varias formas torquerent. praeterea ob diuturnam eorum vitam, & redivivam depoſita ſenili pelle, juventutem. Unde & Euſebius ſcribit, Mundum ita ab Aegyptiis effingi ſolere: Duos, inquit, circulos efficiebant, quorum unum ſupra alterum collocabant, quibus Serpentem implicabant, qui accipitris caput haberet. Circuli, Mundi magnitudinem ac formam oſtendebant: Serpens, bonum daemonem univerſi conſervatorem, hoc eſt ſpiritum illum quaquà pertinentem, qui vitam omnibus atque alimentum tribuit. Vulcan.

Ibid. ὄφιν] Quia videlicet ſerpentes ad ſepulcra Heroum, Virgil. alicubi. A. Fabri.

BENTLEII.

IN EPIGR. XXVI.

Vſ. 1. Ὤμοσε Καλλίγνωτος &c.] Anthol. lib. 7.

Ὤμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
  Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρὶ, τῆς δὲ ταλαίνης
  Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος, οὔτ' ἀριθμός.

κζ'.

Καλλίστη προπάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη,
  Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

κη'.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
  Ῥέζων, οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα, γαῖα φίλη
Μίκυλος. εἴ τι πονηρὸν ἐπήνησα, μήτε σὺ κούφη
  Γίγνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες οἵ μ' ἔχετε.

κθ'.

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν ἀοιδὸν
  Ἔσχατον, ἀλλ' ὁ καισώμητο μελιχρότατον

Τῶν

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Εἰς Ἀριστοκράτην τὸν ἐπὶ Λακεδαιμονίων δώροις τὰ Μεσσηνίων τῶν συμμάχων προδόντα, καὶ ὡς ἐφωράθη, καταλιθωθέντα ὑπ' Ἀρκάδων. Πάντως ὁ χρόνος εὗρε δίκην ἀδίκῳ βασιλῆϊ, Εὗρε δὲ Μεσσήνης σὺν Διὶ τὸν προδότην Ῥηϊδίως, χαλεπὸν δὲ λαθεῖν θεὸν ἄνδρ' ἐπίορκον· Χαῖρε Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάου Ἀρκαδίην.

Vſ. 4. Ὅρκους μὴ δύνειν] Haec lectio ex Stobaeo petita eſt, Serm. 28.

Ὤμοσεν, ἀλλὰ λέγουσιν ἀλλὰ θέσαι τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

In Anthologia eſt *βαίνειν*, quae deterior eſt ſcriptura.

IN EPIGR. XXVIII.

Vſ. 1. Εἶχον *ἀπὸ σμικρῶν* &c.] Ex Anthol. lib. 3. c. 29.

V A R I O R U M.

IN EPIGR. XXVI.

Vſ. 1. Ἰωνίδι] Latini dicerent *Violantillam*, nomine a violis deflexo, bellum nomen: *ἰωνὶς*, *ἰωνιά*, *violarium*. A. FABRI.

Vſ. 4. Ὅρκους μὴ δύνειν, &c.] Significat τοὺς *ἀφροδισίους ὅρκους οὐκ ἐμποινίμους εἶναι*. Adeo ut ait Plato in Convivio, *καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι πᾶσαν ἐξουσίαν πεποιήκασι τῷ ἐρῶντι*. & in Phaedro citante Athenaeo lib. 12. *ὡς δὲ λόγος. καὶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ ἀφροδίσια ἃ δὴ μέγιστα δοκοῦσιν εἶναι, καὶ τὸ ἐπιορκεῖν συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν, ὥσπερ, καθάπερ παίδων, τῶν ἡδονῶν οὐδὲ τὸν λογισμὸν κεκτημένων*. Tibull.

—— perjuria ridet amantum
Juppiter, & ventos irrita ferre jubet.

quod Ovidius, *in freta ferre dixit*, VULCAN.

Ibid. *δύνειν*] Sic etiam Cod. Pal. Anthol. *βαίνειν*. Illud elegantius.

Vſ.

Juravit: ſed vulgo ajunt, perjuria amantum,
  Aures coelicolum non penetrare ſacras.
Nunc alio cor amore terit, miſeraeque puellae,
  Ceu Megarae, ratio eſt nulla, nec ullus honor.

XXVII.

Antea Calliſte, ſed poſtea nomine Thera,
  Dicta fuit, patriae mater aprica meae.

XXVIII.

Terra parens, parvo vixi breve tempus, & egi
  Nil atrox, prudens non alicui nocui.
Si pravum laudavi aliquid, neque tu mihi terra
  Eſto levis, nec dii quorum ago in arbitrio.

XXIX.

Heſiodi haec oratio ac ſtylus eſt: non poëtarum
  Poſtremum; ſed dubito annon mellitiſſimum

Car-

Vſ. 5. *ἄλλης δὴ*] Cod. Pal. *ἀρσενικῷ*. Vulgatum videtur eſſe ab interpolatione Planudis.

Vſ. 6. *ὡς Μεγαρέων*] Inſignem locum apud Theocritum notavi, qui unice ad rem faciet. Eſt Idyll. XIV. 48.

Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοί,
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.

& hoc facit ut credam in proverbium abiiſſe, ut, *Olim fortes erant Mileſii*, apud Ariſtophanem. A. FABRI. Adde Suid. in Ὑμεῖς ὦ M. & ibi Kuſter.

IN EPIGR. XXVII.

Fragmentum eſt, non Epigramma. TH. GRAEV. Itaque in fr. Epigr. erat hoc ponendum. Sed hic reliquimus, ne numeros epigrammatum mutari neceſſe eſſet.

Vſ. 2. *πατρίδος*] Cyrenes ſcilicet, unde ortus Callimachus. A. FABRI.

IN EPIGR. XXVIII.

Loquitur Micylus, aliquis Poëta. A. FABRI.

Vſ. 2. Ῥέξων] Lege *ῥέζων*. A. FABRI. Recte. Itaque correxi.

Vſ. 3. *κούφη*] Quippe idem in Graecia votum quod apud Latinos, *Κούφη γῆ τοῦτον ἢ τλύτην καλύπτοι*. Latini, *ſit tibi terra levis*. A. FABRI.

BENTLEII.

IN EPIGR. XXIX.

Vſ. 1. *Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα* &c.] Sententia eſt: Heſiodum, non poſtremum quidem ſed potius ſuaviſſimum poëtarum, imitatus eſt Aratus Solenſis. Graeca ſic repone:

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν ἀοιδῶν
Ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσεις, Ἀρήτου σύντονος ἀγρυπνίη.

Extat ſed corruptiſſimum in vita Arati. Iſaacus Voſſius Notis ad Melam, & Salmaſius ad Solinum magis magisque corruperunt. In vita Arati ſcribitur *σύγγονος ἀγρυπνίης*: ſed veram lectionem *σύντονος ἀγρυπνίη* ex MSto Codice profert Holſtenius notis ad Stephanum. Certe Arati carmina non *σύγγονοι* dici poſſint vigiliarum Arati, ſed *ἔκγονοι*. An itaque ſcribendum *ἔκγονοι ἀγρυπνίης*. Sed tum vaſtus eſſet hiatus inter Ἀρήτου & ἔκγονοι, quem vitaſſet Callimachus, metri & *εὐφωνίας* ſtudioſiſſimus: dixiſſet potius:

χαίρετε ῥήσεις
Λεπταί, Ἀρητείης ἔκγονοι ἀγρυπνίης.

Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσεις, Ἀρήτου σύγγονοι ἀγρυπνίης.

λʹ.

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικὸν, οὐδὲ κελεύθῳ
Χαίρω τίς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει.
Μισῶ καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὔτ' ἀπὸ κρήνης
Πίνω. σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια
Λυσανίη σὺ δὲ ναίχι καλὸς καλός· ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν
Τοῦδε σαφῶς, ἠχώ φησί τις, ἄλλος ἔχει.

λαʹ.

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, Διοκλέος, οὐδ' Ἀχελῷος
Κείνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

Κα-

IN EPIGR. XXX.

Vſ. 1. Ἐχθαίρω τὸ ποίημα &c.] Quae deinceps ſequuntur Epigrammata, petita ſunt ex Anthologia Epigrammatum nondum edita.

Ibid. οὐδὲ κελεύθῳ Χαίρω, τίς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει] Τὶς hic ponitur pro articulo ἥ. Quod valde inuſitatum: tamen & alibi ſic locutus eſt Callimachus; ſi fides habenda Sophoclis Scholiaſtae, Oedip. Colon. verſ. 3.

ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν
Τίς πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
Τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι;

σχολ. Δύναται δὲ καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι, τοῦ ΤΙΣ μὴ πυσματικῶς κειμένου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἡ ἄρθρου, ὥστε τῷ πόλις συντετάχθαι, καὶ τὸν λόγον ἔχειν οὕτως, Τίνας χώρους ἀφίγμεθα, ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν, ἡ τὸν πλανήτην Οἰδίπουν δέξεται· ὅτι δὲ τῷ ΤΙΣ ἀντὶ ἄρθρου χρῶνται, Καλλίμαχός φησιν οὕτως. Ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη Ἀλκάθοόν τις ἄπολυς (lege ἄπυστος.) Quin & Noſſis in Epigrammate inedito τίνα poſuit loco τοῦ ἣν, niſi veriſimilius eſt locum mendoſum eſſe, & pro τίνα reponendum eſſe, τάν.

Νοσσίδος εἰς Ἔρωτα.

Ἅδιον οὐδὲν ἔρωτος· ἃ δ' ὄλβια δεύτερα πάντα
Ἐστὶν· ἀπὸ στόματος δ' ἔπτυσα καὶ τὸ μέλι.
Τοῦτο λέγει Νοσσίς. τίνα δ' ἁ Κύπρις οὐκ ἐφίλασεν,
Οὐκ οἶδεν κείνα, τἄνθεα ποῖα ῥόδα.

Vſ. 3. περίφοιτον ἐρώμενον] Male interpretantur, *inconſtantem amicum.* verte, *corpus vulgantem amaſium.* Περίφοιτος eſt meretrix, puer meritorius, ut in Epigram. XXXIX. Συλήτου περίφοιτος, vulgivaga Venere utens; ut loquitur Lucretius. Περίδρομος Theognis:

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον,
Ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

Vſ. 6. ἄλλος ἔχει] Poëtae dicenti ναίχι καλὸς, Echo reſponſat ἔχει ἄλλος. Unde apparet, quod αι & ε jam a tempore Callimachi eodem fere ſono efferebantur: quod notandum. Lege autem Ὧδε σαφῶς, non τόδε.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXIX.

Hoc Epigramma (Epigramma enim integrum eſt, in Arati vita quae Achilli Statio adjecta eſt) legitur in eum Poëtam ſcriptum. Sed quia corruptiſſimum eſt illud, prout emendavit Caſaubonus, adſcribam:

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα, καὶ ὁ τρόπος. οὐ τὸν ἀοιδὸν
Ἔσχε τὸν, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον,
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσιες Ἀρήτου σύγγονοι ἀγρυπνίης.

Et nunc planum eſt. Carmen autem Heſiodi de Syderibus laudant veteres

Gram-

Carminum Solenſis imitatus eſt. Salvete tenuia
Poëmata, Arati laborioſa lucubratio.

XXX.

Odi Poëma cyclicum, neque via
Laetor quae multos huc & illuc fert:
Odi & inconſtantem amicum, neque a fonte
Bibo: odi omnia popularia
Luſania, nae tu καλὸς καλὸς, ſed priusquam dixerim
Iſtud plane, Echo dicit quaedam, ἄλλος habet.

XXXI.

Funde, & iterum dic, in nomen Dioclis, neque Achelous
Illius ſacros ſentit cyathos Pul-

Grammatici. Theon in Aratum ἀστρικὴν βίβλον vocat: ὁ Σολεὺς *Aratus* quippe Solenſis erat: hujus Librum Aſtronomicum vocat Callimachus ῥήσεις λεπτὰς, ut Strabo τὰ κατὰ λεπτὸν lib. x. δηλοῖ δὲ τὰς ἀπορίας αὐτῶν καὶ Ἄρατος ἐν τοῖς κατὰ λεπτόν. Et Ptolemaeus Rex Epigrammate quod in eadem illa vita legitur,

> Ἀλλὰ τὸ λεπτολόγου σκῆπτρον Ἄρητος ἔχει. A. Fabri.

Nos hoc Epigramma ſic conſtituimus:

> Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος. Οὐ τὸν ἀοιδῶν
> Ἔσχατον, ἀλλ' ὄχ' ἄκρον, καὶ τὸ μελιχρότατον
> Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. Χαίρετε λεπταὶ
> Ῥήσιες, Ἀρήτου ἔκγονοι ἀγρυπνίης.

Singula confirmata & illuſtrata, omnique epigrammatis velut hiſtoriam vid. in Excurſu.

IN EPIGR. XXX.

Vſ. 1. ποίημα τὸ κυκλικὸν] ποίημα κυκλικὸν eſt quod ultra quam Poëtam decet vel minimas res perſequitur, ut nihil omnino omittat. Dicitur quoque κυκλικὸν ἔπος. Inde κύκλῳ διδάσκειν, nihil in docendo praeterire, omittere. Illud autem Poëtae fugiendum monet Horat. in Arte Poëtica:

> *Nec circa vilem patulumque moraberis orbem.*

ubi ille per *orbem* κύκλον interpretatur. A. Fabri. Vide Salm. Plinianas exercitationes cap. xl. p. 594. ubi accurate differit de poëmate cyclico. Th. Graev. Adde Caſaub. ad Athen. VII. 3.

Vſ. 2. τὶς] pro ἥτις. quod notandum. A. Fabri.

Vſ. 3. σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια] Horat.

> *Odi profanum vulgus & arceo.*

σικχαίνω, μισῶ, ἐχθαίρω. A. Fabri. v. Soping. ad Heſych. in Σικχαζόμενος, & quos ibi laudat.

Vſ. 5. Λυσανίη] Suſpicor legendum Λυσανία. A. Fabri.

Vſ. 6. Τόδε] Malim legi τοῦτο. A. Fabri.

Ibid. Τόδε] Sic & MS. Lipſ. Bentleji correctionem probo. Nam τοῦτο, quod in Apographis quatuor reperit & praefert Clericus (v. Philargyrii Em. in Men. & Phil. p. 168.) in ſuo etiam Cl. Ruhnkenius, e correctione eſt.

Ibid. ἠχὼ φησί τις] Mihi hic aliquid videre videor, ſi legas,

> ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν
> Τόδε σαφῶς, ἠχὼ φησί τις, ἄλλος ἔχει.

Antequam, inquit, omnino & aperte haec dixerim, nempe ναίχι καλὸς, καλὸς, mihi Echo quaedam dicit ἄλλος ἔχει, dum ſcilicet ultimas ſyllabas τῶν ναίχι καλὸς καλὸς ingeminat. A. Fabri.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. XXXI.

Vſ. 1. Διοκλέος] Ita recte habetur apud

S 5

Καλὸς ὁ παῖς, Ἀχελῷε, λίην καλός. εἰ δέ τις οὐχὶ
Φησίν· ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

λβʹ.

Θεσσαλικὲ Κλεόνικε τάλαν, τάλαν, οὐ, μὰ τὸν ὀξὺν
Ἥλιον, οὐκ ἔγνων, σχέτλιε, ποῦ γέγονας.
Ὀστέα σοι καὶ μοῦνον ἔπι τρίχες. ἦ ῥά σε δαίμων
Οὔμος ἔχει, χαλεπῇ δ' ἤντεο θευμορίῃ;
Ἔγνων, Εὐξίθεός σε συνήρπασε. καὶ σὺ γὰρ ἐλθὼν
Τὸν καλὸν, ὦ μόχθηρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

λγʹ.

apud Schol. Theocriti Idyll. 2. In Anthologia male ſcriptum eſt Διοκλέες. In nomen Amicae vel Amaſii cyathos hauriebant, Διοκλέος, Ἡλιοδώρας &c. Meleager in Epigramm. ineditis:

Μελεάγρου εἰς Ἡλιοδώραν ἐρωμένην.

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, πάλιν, πάλιν, Ἡλιοδώρας.
Εἰπὲ· σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
Καί μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἐόντα
Μνημόσυνον κείνας ἀμφιτίθει στέφανον.
Δακρύει φιλέραστον ἰδοὺ ῥόδον, οὕνεκα κείναν
Ἄλλοθι κοὐ κόλποις ἡμετέροις ἐσορᾷ.

Εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ αὐτοῦ.

Ἔγχει τᾶς Πειθοῦς, καὶ Κύπριδος Ἡλιοδώρας,
Καὶ πάλι, τᾶς αὐτᾶς ἁδυλόγοι χάριτες.
Αὐτὰ γάρ μι' ἐμοὶ γράφεται θεὸς, ἇς τὸ ποθεινὸν
Οὔνομ' ἐν ἀκρήτῳ συγκεράσας πίομαι.

lege in epigr. poſteriore, ἁδυλόγου χάριτος. Heliodora omnium dearum loco eſt, Suadae, Veneris, Gratiae.

Ibid. οὐδ' Ἀχελῷος] Achelous hic eſt aqua quaelibet. Heſych. Ἀχελῷος, πᾶν ὕδωρ οὕτω λέγεται. Sententia eſt: Nulla aqua vino illo miſcenda eſt, quod Dioclis gratia ebibitur. Sic in epigr. Meleagri, ἐν ἀκρήτῳ, σὺν ἀκρήτῳ. Poſtea, cum Ἀχελῷε dicit, tanquam deum & perſonam alloquitur.

Vſ. 3. οὐδέ τις οὐχὶ φησὶν] Scribe & ex Cod. MSto, quo ego uſus ſum, & ex edita Anthologia, in cujus poſtrema pagina hoc diſtichon habetur, εἰ δέ τις οὐχί. *Si quis negat Dioclem eſſe pulchrum; abſtineat; & ego ſolus eum habeam ſine rivali.*

IN EPIGR. XXXII.

Vſ. 1. Θεσσαλικὲ Κλεόνικε] Sic diſtingue & lege,

οὐ μὰ τὸν ὀξὺν
Ἥλιον, οὐκ ἔγνων· σχέτλιε, ποῦ γέγονας;

Non novi equidem, ita prae macie mutatus es. *Ubi fuiſti, miſer?* Omnino aliud agebat ingenioſiſſima F. cum reponeret, τί γέγονας. τὶ enim nunquam in verſu producitur.

Vſ. 3. Recte οὑμὸς δαίμων, *meum fatum te exercet.* Poëta amator ad alterum amatorem loquitur.

V A R I O R U M.

IN EPIGR. XXXI.

Vſ. 1. Ἔγχει, καὶ πάλιν] Prius diſtichon laudat Schol. Theocrit. & amantium morem notat. Εἰώθασιν οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι Καλλίμαχος, Ἔγχει, καὶ πάλιν, &c. Sed hos verſus ſic ex membranis ſcribendos docuit doctiſſimus Caſaub.

Ἐγ-

Pulcher puer, Acheloe, nimis pulcher, & nemo non
Dicit, *Utinam* noſſem ſolus ego *quae ſunt* pulchra.

XXXII.

Theſſalice Cleonice miſer, miſer, non per acutum
Solem non novi, miſer, quid factus es:
Oſſa tibi & tantum adhuc *reſtant* capilli: num te Daemon
Meus tenet, & moleſto occurriſti fato?
Novi: Euxitheus te rapuit; etenim tu veniens
Pulchrum illum, o miſer, vidiſti ambobus *tuis* oculis.

XXXIII.

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, Διοκλέος, οὐδ' Ἀχελῷος
Κείνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

Ἔγχει Διοκλέος, quia amatores quos cyathos alicujus gratia educebant, de ejus nomine ſolebant appellare. A. Fabri.

Ibid. Διοκλέος] Secutus ſum auctoritatem Schol. Theocr. & libri Caſauboniani, & repoſui Διοκλέος. Praecedens εἰπὲ induxit librarios, ut vocativo opus eſſe putarent. Ceterum Caſaub. exemplo ſuo ſic adſcripſerat, ſe de conjectura legere: Ἔγχει καὶ τ' ὄνομ' ἐπὶ Διοκλέος· οὐ. Ἀ. Τῶν ἱερῶν τούτων αἰ. κ. Salmaſius autem ſic intelligebat: Achelous non ſentit ſacros latices Diocli dicatos: i. e. ad nomen pueri formoſiſſimi aures non arrigit.

Vſ. 2. Κείνου τῶν ἱερῶν] Κείνου non ad κυάθων, ſed ad ἱερῶν refer, *Illius ſacros:* nam Latinis etiam *ſacer* ſecundum caſum adſciſcit. A. Fabri.

Vſ. 3. εἰ δὲ] Sic Bentlejus e MS. corrigebat. Sic habet etiam MS. Lipſienſ. & Apogr. Cl. Ruhnken.

Vſ. 4. ἐπιστaίμην] Poëta optat, ut ſibi ſoli placeat, ſecurusque frui puero poſſit. Imitatus eſt Tibullus IV. 13. 5.

Atque utinam poſſis uni mibi bella videri!
Diſpliceas aliis! Sic ego tutus ero.

ubi h. l. Callimachi bene comparat Cl. Vulpius.

IN EPIGR. XXXII.

Vſ. 1. Κλεόνικε] MS. Voſſ. & Scalig. Κλεόνυμε. vitioſe.

Vſ. 2. οὐκ ἔγνων] Placet interpunctio Bentlejana. Sed in ea deſideratur σε, quod vix omitti poteſt. Igitur vide an verum ſit, οὐ σ' ἔγνων. σχέτλιε; π. γέγονας.

Ibid. ποῦ γέγονας] Ridiculum, quum infra dicat ὀστέα σοι καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες. Lege igitur, τί γέγονας. A. Fabri. v. Bentl.

Vſ. 3. Ὀστέα σοι] Sic in Hymn. Cereris:

μέσφ' ἐπὶ νευραῖς
Δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἔλειφθεν. A. Fabri.

Vſ. 4. Οὑμὸς ἔχει] ὁ ἐμὸς, ὁ ὑμός. forſan legendum ὠμὸς, *crudelis*, *ſaevus.* niſi ſe etiam ab Euxitheo captum fuiſſe velit ſignificare. A. Fabri.

Ibid. Οὑμὸς] Nulla ratio eſt quare Callimachus ſe admiſceat, ſeque amatorem profiteatur. Itaque placet Annae correctio, cui & ſequentia bene conveniunt, χαλεπῇ δ' ἠ. θ.

Ibid. θευμορίῃ] An fato? Certe neſcio: θευμορία enim pars eſt quam Sacerdotes poſt immolationem capiunt. A. Fabri.

Vſ. 5. συνήρπασε] Similiter Epigr. XLVII. 3.

Ibid. καὶ σὺ γὰρ ἐλθὼν] Nullum commodum ſenſum habet hoc ἐλθὼν, ut bene vidit doctiſſimus Pierſonus, qui in Veroſimil. p. 245. rectiſſime correxit καὶ σὺ παρελθών.

λγʹ.

Ὠγρευτὴς, Ἐπίκυδες, ἐν οὔρεσι πάντα λαγωὸν
Διφᾷ, καὶ πάσης ἴχνια δορκαλίδος,
Στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος. ἢν δέ τις εἴπῃ·
Τῆ τόδε βέβληται θηρίον· οὐκ ἔλαβεν.
Χοὐμὸς ἔρως τοιόσδε· τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
Οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται.

λδʹ.

Οἶδ' ὅτι μοι πλούτου κενεαὶ χέρες, ἀλλὰ, Μένιππε,
Μὴ λέγε, πρὸς χαρίτων, τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί.
Ἀλγέω τὴν διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων.
Ναὶ, φίλε, τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

λεʹ.

Ἄρτεμι, τὶν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἵσατο τῇδε·
Ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι πότνια, τήνδε σάου.

λϛʹ.

Τίν με λεοντάγχωνε, συοκτόνε, φήγινον ὄζον
Θῆκε. τίς; Ἀρχῖνος. ποῖος; ὁ Κρής. δέχομαι.

λζʹ.

BENTLEII.

IN EPIGR. XXXIII.

Vſ. 3. *Στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος*] Lege *κεχαρημένος*, *laetus*, *delectatus*. Horat. Carm. I. 1.

Multos caſtra JUVANT, *& lituo tubae*
Permiſtus ſonitus, bellaque matribus
Deteſtata. manet ſub Jove FRIGIDO
Venator, tenerae conjugis immemor.

IN EPIGR. XXXIV.

Vſ. 3. Ἀλγέω τὴν διὰ παντὸς] Lege & interpretare.

Ἀλγέω τὴν, διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων,
Ναὶ, φίλε, τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

Doleo caput perpetuo dictum hoc amarum audiens,
Hoc quidem dictum. chariſſime, tuorum inamabiliſſimum.

Ἀλγέω τὴν, ſubintellige κεφαλήν. Sic μὰ τὴν, οὐ μὰ τὴν. i. e. τὴν θεάν. Heſych. Οὐ μάτην, οὐκ ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν Ὀργῇ. leg. Οὐ μὰ τήν.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXXIII.

Hoc Epigramma ad verbum vertit Horat. Sat. I. 2. 105. monuit doctiſſimus Heinſius, & ante eum Scaliger. Vide quae ad Epigramma XVI. dicta ſunt. A. FABRI.

Hoc epigramma etiam in mente habuit Ariſtaenetus Epiſt. II. 16. idemque verſibus Latinis expreſſit, cum Horatii loco comparavit & illuſtravit Vavaſſor in Antibarb. p. 504. ſ.

Vſ. 3. Στίβῃ] Sic amantiſſimus Pater meus in Epiſtolis I. 68. male in MS.

XXXIII.

Venator, o Epicudes, in montibus omnem leporem
Quaerit, & omnis veſtigia cervae
Pruina & nive uſus. ſi vero quis dicat
Cape, ictum jacet *animal.* non capiat.
Et meus amor talis eſt, fugientia quidem ſequi
Novit, & in medio poſita tranſvolat.

XXXIV.

Novi quod mihi divitiarum vacuae ſunt manus; ſed, o Menippe,
Ne mihi per gratias meum ſomnium dic.
Doleo quidem ab quovis verbum illud amarum audiens:
Certe, o amice, & a te illud moleſtiſſimum eſt.

XXXV.

O Diana, tibi iſtam ſtatuam Phileratis ſtatuit hic;
Sed tu accipe, veneranda, & illam ſerva.

XXXVI.

Tibi me, o Leonicida, Apricida, phaginam clavam
Poſuit. Quis? Archinus. Qualis?. Cretenſis. Accipio.

XXXVII.

MS. Codice legebatur ϛείζη. A. Fabri. Sic & MS. Lipſ.

Ibid. κεχρημένος] Lege κεχριμένος. A. Fabri. v. ad H. in Dian. 69.

Vſ. 4. Τῆ] Cape a τάω ſcilicet, eo Homerus plus ſemel uſus eſt. A. Fabri.

Vſ. 6. παρπέταται] MS. Lipſ. male πρεσφέρεται.

IN EPIGR. XXXIV.

Vſ. 2. τὐμὸν ὄνειρον] Proverbium olet, *Ne mihi meum ſomnium*, hoc eſt, *ne mihi rem notiſſimam dicas.* A. Fabri.

Vſ. 3. Ἀλγέω τὴν διὰ παντὸς] Quid haec? Lege Ἀλγέω μὲν διὰ παντὸς. A. Fabri.

Ibid. Ἀλγέω τὴν] Placet Annae conjectura. Τὴν dici intellectu κεφαλὴν, credo, ſed in formula jurandi; non cum verbo quoque. Comma poſt παντὸς delevi, ut Bentlejus volebat. Nec erat in MS. Lipſ. Interpuuxi vero etiam poſt ἀκύων. Non enim cohaerere hic verſus cum ſequente poteſt. τόδε πικρὸν & τὖτο ἔπος. non poſſunt ad eundem referri.

Vſ. 4. Ναὶ φίλε τῶν παρὰ σῦ] Mihi ſenſus commodior videretur, ſi legeres, Ναὶ φίλε καὶ παρὰ σῦ, &c. Tamen recepta lectio poterit ſtare. A. Fabri.

IN EPIGR. XXXV.

Vſ. 2. τήνδε σάου] Legerem σάω Dorice, pro σάωσον. Sic in fine Lavacri Pallad.

καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

A. Fabri.

IN EPIGR. XXXVI.

Vſ. 1. με] Fagina clava Herculem alloquitur. A. Fabri.

Ibid. λεοντάγχωνε] Bene λεοντάγχωνε, Leonem enim Nemaeum neque

λζ'.

Βαττιάδεω παρὰ σῆμα φέρεις πόδας, εὖ μὲν ἀοιδὴν
Εἰδότος, εὖ δ' οἴνῳ καίρια συγγελάσαι.

λη'.

Εἰς Ἐρασίξενον τὸν πότην.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον, ἡ δὶς ἐφεξῆς
Ἀκρήτου προποθεῖσ' ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ.

λθ'.

Ὁ Λύκτιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπὼν
Ἔθηκε τῇ κεραστοὶ, δίδωμι καὶ φαρέτρην,

Σά-

que ferro neque ſagittis confodit Hercules: ſed circumpoſita collo manu, eo uſque aſtrictum tenuit, donec eum praefocavit. Apollod. lib. 2. εἰς δὲ τὴν Νεμέαν ἀφικόμενος καὶ τὸν λέοντα μαστεύσας, ἐτόξευσε πρῶτον, ὡς δὲ ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα, ἀνατεινάμενος τὸ ῥόπαλον ἐδίωκε, συμφυγόντος δὲ εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον, αὐτοῦ τὴν ἑτέραν ἀνῳκοδόμησεν εἴσοδον, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ, καὶ περιθεὶς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ κατέσχεν ἄγχων ἕως ἔπνιξε. A. Fabri.

Ibid. λεοντάγχωνε] Monſtrum verbi eſt. Prorſus accedo Cel. Valkenario, qui mihi ſcripſit, ſibi corrigendum videri λεόνταγχ' ὧδε.

Ibid. συοκτόνε] Erymanthium aprum intellige. A. Fabri.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. XXXVII.

Vſ. 1. Βαττιάδεω παρὰ σῆμα &c.] In MSto codice hic titulus eſt hujus epigrammatis.

> Καλλιμάχου εἰς τινα Βάττου υἱὸν ἢ Βαττιάδην πυκτήν.

Unde vero nobis pugilem illum Callimachum? lege ποιητήν. υ pro οι paſſim occurrit in libris Graecorum. Sed inepta eſt inſcriptio. Nam Epigramma eſt in ipſum Callimachum, autore incerto.

IN EPIGR. XXXIX.

Vſ. 1. Ὁ Λύκτιος Μενοίτας] Graeca verti, prout reſtituenda ſunt;

> Ὁ Λύκτιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ', ἐπειπὼν
> Ἔθηκε· Τῆ, κέρας τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην,
> Σάραπι, τοὺς δ' ὀϊστοὺς ἔχουσιν Ἑσπερῖται.

Inſcriptio erat in Cod. MSto. Κωμικὸν τετράμετρον: nimirum ex duobus Dimetris catalecticis conſtat. Non itaque diſtinguendus eſt verſus in duos Hemijambos vel Anacreonteos. Idem enim metrum infra habes Epig. XLI. Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν. de quo vide Hephaeſt. p. 57. Eſt & Sapphus metrum apud eundem p. 34. una duntaxat ſyllaba ab hoc differens. Γλυκεῖα μᾶτερ οὔτοι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν. Arcus & Pharetra, donum Sarapidi dicatum a ſagittario Menoeta: non potuit ſagittas dicare; quippe eas omnes conſumſerat in Heſperitas hoſtes. Heſperitae autem qui ſint, docet Stephanus: Ἑσπερίς, πόλις Λιβύης· ἡ νῦν Βερονίκη. ὁ πολίτης, Ἑσπερίτης. Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν. Hoc ipſum epigramma voluit Stephanus. Ptolemaeus in deſcriptione Cyrenaicae re-

XXXVII.

Battiadae ad tumulum fers pedes bene cantilenam
Scientis, & bene in convivio tempeſtiva ridere.

XXXVIII.

In Eraſixenum potorem.

Profundum vini potorem Eraſixenum bis porro
Vini epotus abſtulit calix.

Epigrammata ſequentia vertit Richardus Bentlejus ſecundum emendationes ſuas.

XXXIX.

Lyctius Menoetas hos arcus dedicavit:
Cape, inquiens, o Sarapi; arcum & pharetram
Tibi

regionis, Βερενίκη, ἡ καὶ Ἑσπερίδες. Eadem fere habes apud Strabonem & Plinium.

Ibid. Diſticha, quae ſequebantur, Ἔρχεται πολὺς μὲν &c. & Ἁ ναῦς ἁ τὸ μοῦν &c. inter Fragmenta rejecimus. Sic enim inſcribuntur in Cod. MSto. Καλλιμάχου τετράμετρον Βακχικὸν, ἔστι δ' οὐ τέλειον ἐπίγραμμα. Et, Τοῦ αὐτοῦ τετράμετρον ἑκκαιδεκασυλλαβικὸν, οὐδὲ τοῦτο τέλειον.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXXVII.

De inſcriptione epigrammatis recte judicat Bentlejus. Ποιητὴν exhibent plane Apogr. Scaligeri & Ruhnk. Sed Scaliger in margine titulum & ipſe ineptum judicat.

Vſ. 1. εὖ μὲν ἀοιδὴν] Sic in ſuperioribus Epigrammatis num. XXVI.

—— ὁ δ' ᾔεισεν κρείσσονα βασκανίης. A. Fabri.

IN EPIGR. XXXVIII.

Hoc epigramma pro inedito dat Jenſius. Sed, quod me monuit doctiſſimus Ruhnkenius, extat etiam apud Athenaeum X. p. 436. ſed ſine auctoris nomine, cum varietate quadam.

Vſ. 1. Τὸν β.] Athen. Οὐ β. ex quo Caſaubonus hunc ſenſum eruebat: Eraſixenus, qui non erat ſtrenuus potor &c. Sed hoc repugnat teſtimonio Athenaei, qui exemplum vinoſi hominis in eo eſſe vult. Τὸν corrigebat Dalechampius.

Vſ. 2. Ἀκρήτου] Sic ed. Jenſ. & Athenaeus. Temere editum erat ἀκρίτου. Pro προποθεῖσ' Athenaei libri habent φανερῶν, in quo videtur eſſe vitium operarum pro φανερῶς.

Ibid. ὤχετ' ἔχουσα κύλιξ] Lege ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ. A. Fabri.

IN EPIGR. XXXIX.

Vſ. 1. Ὁ Λύκτιος Μενοίτας] Huic Epigrammati in MS. appoſitum erat κωμικὸν τετράμετρον, quod ridiculum; verſus enim ſunt Hemijambi: eos itaque ſic diſtingue:

Ὁ Λύκτιος Μενοίτας
Τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπὼν
Ἔθηκε τῇ Κερασοῖ,
Δίδωμι καὶ φαρέτρην
Σάραπι, τοὺς ὀϊστοὺς
Ἔχουσιν Ἑσπερῖται.

A. Fabri.

Ibid. ἐπειπὼν] Lege ἀπειπὼν, Gallice diceres *renonçant*, & *las du metier*. Monuit illuſtris Huetius. A. Fabri. Non bene. Vulgatum rectum.

Vſ. 2. Ἔθηκε] Legendum omnino ἔθηκα, probat τὸ δίδωμι verſ. 4. idque

Σάραπι, τὺς οἰστὺς ἔχουσιν Ἑσπερῖται.

μ'.

Τὰ δῶρα τῇ Ἀφροδίτῃ
Σειλήνη περίφοιτος
. . . εἰκόν' . . . αὐτῆς
Ἔθηκε, τήν τε μίτρην,
Ἧμας τὺς ἐφίλησε.

μα'.

Δήμητρι τῇ πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν
Ἀκρίσιος τ νηὸν ἐδείματο ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης
Καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος
Εἵσατο τῶν κερδέων δεκατεύματα, καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως.

Εἰς

que etiam in mentem venit eidem Huetio. A. Fabri.

Ibid. τῇ κεραςοῖ] Quid ſit κεραςοῖ neminem puto poſſe conjicere: forſan legendum τῇ κεράςῃ, hoc eſt *Iſidi*. *Iſis* enim βούκερως. Herodot. in Euterpe: Τὺς μὲν νῦν καθαρὺς ἔρσενας τῶν βοῶν, καὶ τὺς μόσχυς οἱ πάντες Αἰγύπτιοι θύυσι. τὰς δὲ θηλέας ὔ σφι ἔξεςι θύειν, ἀλλὰ ἱραί εἰσι τῆς Ἴσιος. τὸ γὰρ τῆς Ἴσιος ἄγαλμα ἐὸν γυναικήιον, βούκερών ἐςι κατάπερ Ἕλληνες τὴν Ἰῦν γράφυσι. A. Fabri. Rectiſſime correxit Bentlejus: τῇ, κέρας τοι δίδωμι. MS. Lipſ. in marg. τοι γέρας. τοι. quod correctionem Bentleji firmat.

Vſ. 3. Ἑσπερῖται] Qui ſunt Ἑσπερῖται neſcio, an qui πρὸς ἑσπέραν degunt? Caeterum quod hic legitur οἰςὺς, id ſatis ſuperque oſtendit τὸ τόξα verſu primo *de arcu* debere accipi: nunc itaque modo tibi de iis omnibus quae hic dicta ſunt, ſatis conſtet, integrum Epigr. per nos ſoluta oratione redditum accipe: *Ego Lyctius Menoetes hunc arcum militiae laſſus appendo cornigerae Iſidi, tibi pharetram, o Serapi, ſagittas quidem* Ἑσπερῖτας *tenent*. A. Fabri.

B e n t l e i i.

IN EPIGR. XL.

Vſ. 1. Τὰ δῶρα τῇ Ἀφροδίτῃ &c.] In Codice MSto ſic habetur,

τόν τε Πᾶνα,
Καὶ τὺς αὐτὺς ὀρῆ τάλαινα θάρσυς.

Sine dubio legendum θύρσυς. In caeteris non mihi ſatisfacio. Deeſt, ut videtur, unus verſiculus poſt Πᾶνα. In eodem MSto erat, Σει .... περίφοιτος. Unde ſupplevi Σειλήνη, non infrequens mulieris nomen.

IN EPIGR. XLI.

Vſ. 1. Δήμητρι τῇ πυλαίῃ] Graeca ſic legenda ſunt:

Δήμητρι τῇ πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν
Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης
Καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος
Εἵσατο, τῶν κερδέων δεκατεύματα. καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως.

Priores duos habes apud Hephaeſtionem p. 57. Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἑφθημιμερῶν δεκατάληκτον. Καλλίμαχος,

Δήμητρι τῇ πυλαίῃ &c.

Naucratis, urbs Aegypti; unde Ναυκρατίτης, ut ſupra ab Ἑσπερίς, Ἑσπερίτης.

V A

Tibi do: ſagittas vero habent Heſperitae.

XL.

Dona Veneri
Silena vagabunda imaginem ſuam
Dedicavit, & mitram
Quae mammas vinciebat.

XLI.

Cereri Pylaeae, cui hoc templum ex Pelaſgis oriundus
Acriſius condidit, & filiae apud inferos *Proſerpinae*
Haec dona Timodemus Naucratites
Dicavit, quaeſtuum decimas: ita enim voverat.

XLII.

VARIORUM.

IN EPIGR. XL.

Epigramma hoc in Apogr. Scal. Voſſ. Ruhnk. & MS. Lipſ. habet hunc titulum: *Καλλιμάχου ἐπὶ τῇ τοῦ προάγοντος τετράμετρον ἐσχάτῃ διποδίᾳ ἑνδεκασύλλαβον.*

Vſ. 1. *τῇ 'Αφροδίτῃ*] Corrigo: *τῇ 'φροδίτῃ*, quod verſus deſiderat.

Vſ. 2. *Σειλήνη*] Hoc eſt a Bentlejo, cujus notulam vide. MSS. aut *σεῖ μόνη*, ut Scal. & Voſſ. aut *σοι μόνη*, ut Lipſ. ut corrigebat Scaliger, qui *περίφοιτος* volebat eſſe nomen proprium, aut *Σιμάνη*, ut Ruhnk. Mihi Bentleji ratio placet.

Ibid. *περίφοιτος*] Sic ſupra Epigr. 30. *περίφοιτον ἐρώμενον.* A. FABRI.

Ibid. *εἰκόν' αὐτῆς*] Lego *αὑτῆς*. Suam enim Veneri ſtatuam poſuerat Simona. id ſequentia ſatis probant. A. FABRI.

Ibid. *εἰκόν' αὐτῆς*] Eſt verſus mutilatus: Articulum praeponendum eſſe patet, ut initium verſus ſit *τὴν εἰκόν'*: ſed excidit verbum ante *αὐτῆς*,

Τὴν εἰκόν' . . . αὐτῆς.

Αὑτῆς, quod placebat Annae, exhibet Apogr. Ruhnk. Mox correxi *ἔθηκε* pro *ἔθηκεν* e MS. Lipſ. Denique rectiſſime Anna *ἡ μαστοὺς ἐφύλασσεν*. Additamentum, quod erat in libro Bentleji, eſt etiam in Apographis Scal. Voſſ. Ruhnk. & MS. Lipſ.

Vſ. 4. *'Ημᾶς τοὺς ἐφίλησε*] Lego *ἡ μαστοὺς ἐφύλασσε*, *mammas cuſtodiebat*. Notum eſt antiquitus puellas faſciis papillas vincire fuiſſe ſolitas. Anacreon in aureolo illo Poëmatio num. XX.

Μύρον, γύναι, γενοίμην,
Ὅπως ἐγώ σ' ἀλείφω,
Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
Καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
Καὶ σάνδαλον γενοίμην,
Μόνον ποσὶν πατεῖν με.

& Terent.

Haud ſimilis virgo eſt virginum noſtrarum, quas matres ſtudent
Demiſſis humeris eſſe, vincto pectore ut graciles ſient. A. FABRI.

Ibid. *τόν τε Πᾶνα*] Nihil hic video. Multa deſunt. A. FABRI.

IN EPIGR. XLI.

Hoc epigramma in MS. Lipſ. & Apogr. Ruhnk. habet hunc titulum: *Καλλιμάχου ἐπὶ διπλασιασθείσῃ τῇ διποδίᾳ ἐπῳδὸς δίμετρος πλεονάζων μιᾷ συλλαβῇ τοῦ ἑξαμέτρου.* Epigramma ipſum bene correctum a Bentlejo arbitror: primi verſus correctionem auctore Hephaeſtione, & jubente metro recepi.

Vſ. 1. *Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ*] Cererem *Πυλαίαν* vocat, quod notandum. Sic ſupra in illius Hymn. illi clavem dat.

κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαῖδα.

A. FABRI.

Ibid. *Πελασγῶν*] Lege ob verſum *ὁ ἐκ Πελασγῶν.* A. FABRI.

Vſ. 2. *Ναυκρατίδης*] Quid hoc *'Ακρίσιος Ναυκρατίδης*? Legendum puto, *ναυκράτης*, *navium victor.* A. FABRI.

Vſ. 3. *τῇ κάτω θυγατρὶ*] *Proſerpinae.* A. FABRI.

μβʹ.

Εἰς ἱέρειάν τινα Δήμητρος γραῦν αἰσίως τελευτήσασαν, ἐπὶ τετραμέτρῳ ἐνδεκασυλλάβῳ.

Ἱερέη Δήμητρος ἐγώ ποτε, καὶ πάλιν Καβείρων,
Ὦνερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης
Ἡ γρῆυς γενόμην, ἡ νῦν κόνις ἡγο * * * * * *
Πολλῶν προστασίη νέων γυναικῶν.
Καί μοι τέκν' ἐγένοντο δύ' ἄρσενα, κἠπέμυσ' ἐκείνων
Εὐγήρως ἐνὶ χερσίν. ἕρπε χαίρων.

μγʹ.

Ἥμισύ μευ ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ'
Εἴτ' Ἔρος, εἴτ' Ἀΐδης ἥρπασε· πλὴν ἀφανές.

Ἡ

IN EPIGR. XLII.

In inſcriptione Apogr. Ruhnk. habet: ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἐνδεκασυλλάβον.

Vſ. 1. Καβείρων] Κάβειροι dicebantur *Divi Potes*. Eosdem Samothracas eſſe exiſtimant. Vide quae apud Florum dicimus. A. Fabri.

Vſ. 2. Ὦνερ] Mihi hoc ſuſpectum eſt. A. Fabri.

Ibid. Δινδυμήνης] *Dindymene*, Cybele eſt a Didymo Phrygiae monte, qui illi ſacer eſt. Catull.

Dea, magna Dea, Cybele, Dindymi magna Domina. A. Fabri.

Vſ 3. γρῆυς γενόμην] Haec corrupta ſunt. A. Fabri.

Vſ. 4. προστασίη] Quae ſequuntur ita corrupta ſunt & deperdita, ut nihil mihi ad explicanda tentandum judicem. A. Fabri.

Bentleii.

IN EPIGR. XLII.

Vſ. 5. Καί μοι τέκν' ἐγένοντο] Lego.

Καί μοι τέκν' ἐγένοντο δύ' ἄρσενα, κἠπέμυσ' ἐκείνων
Εὐγήρως ἐνὶ χερσίν. ἕρπε χαίρων.

Εὐγήρως, verbum Ariſtoteli, Plutarcho aliisque uſurpatum: notans & provectam & beatam ſenectutem. Κἠπέμυσ', i. e. καὶ ἀπέμυσα vel καὶ ἐπέμυσα. Illud vero ἡγο..... notat ἡγεμόνα eam fuiſſe ἐν χοροστασίαις καὶ ἱερομηνίαις, i. e. ἀρχηγὸν τῶν γυναικῶν. Plutarch. de Iſide & Oſiride pag. 649. edit. Steph. Ἡ σε γινώσκειν, ὦ Κλέα, προσῆκόν ἐστιν, ἀρχικλαμένουσαν ἐν Δελφοῖς τῶν Θυιάδων. lege ἀρχηγὸν μὲν οὖσαν, ut ſupra in κεφαλαιων καταγρ. p. 523. ἡ δὲ τῶν Θυιάδων ἀρχηγὸς &c.

IN EPIGR. XLIII.

Vſ. 4. τὴν δρῆστιν μὴ ὑπέχεσθε νέοι] Pro ὑπέχεσθε, quod huic ſententiae plane incongruum eſt, malim ὑπόδεχθε, ab ὑποδέχομαι, *recipio*, *admitto*.

Vſ. 5. Non diſplicet emendatio Scaligeri: ſed magis arridet altera,

Οὐκ εἶς ἐς τὸν ἔφηβον; ἐκεῖσε γὰρ ὁ λιθόλευστος.

Philoſtratus in vita Apollonii lib. 1. c. 6. proverbium eſſe docet, Ποῖ τρέχεις; ἢ ἐπὶ τὸν ἔφηβον;

Variorum.

IN EPIGR. XLIII.

Vſ. 1. Ἥμισύ μευ ψυχῆς] Praefatiuncula quam poſui p. 139. ſuper his Epigrammatis, judicium meum aperui: ſed tunc nondum divini Scali-

XLII.

Sacerdos Cereris eram olim, & poſtea Cabirorum,
O viator, & deinde Dindymenes
Anus ego; quae nunc ſum pulvis; *quin etiam & functa ſum*
Multarum praefectura juniorum mulierum:
Et mihi erant duo liberi ſexus virilis: & oculos clauſi
Felici ſenectute in eorum manibus: abi jam laetus.

XLIII.

Dimidium quidem animae adhuc ſpirat: dimidium vero neſcio
An Amor an Orcus rapuit: ſed certe evanuit.

Pro-

ligeri Epiſtolas videre contigerat, quae abhinc fere quindecim diebus in manus meas devenere. Illas ego dum ſtudioſe propero, in eam tandem incidi, ubi Cl. Salmaſio de iisdem Epigrammatis conjecturam ſuam ſignificavit. Atque ibi non ſine gaudio ſuſpicionem meam tanti viri auctoritate firmatam deprehendi. En tibi ejus verba: *Ecquas gratias tibi habebo, qui quod vix ſperare audebam, id mihi ultro obtuliſti? Epigrammata, inquam, illa Graeca, quae ideo deſperaveram, non quod ab optimo & eruditiſſimo viro Grutero noſtro me quidvis impetraturum diffiderem: ſed quia neque fas videbam eſſe Codicem ex Bibliotheca educi, ut huc mitteretur, neque putabam eſſe iſtbic, qui moleſtam illam provinciam Graeca deſcribendi ſuſcipere vellet. Itaque & voto meo ſatisfeciſti, & diffidentiae ante expectatum ſuccurriſti*, &c. *Callimachi Battiadae multa agnoſco, quae illius eſſe Doricus character ſatis probat. Reliqua Callimachi nomine, ut ſtylo, ita dialecto differunt: quae ut Battiadae illius eſſe non negem, ita temere non affirmaverim. Sane magna diſcrepantia, ſed omnibus de hoc libere judicare per me liceto: quandoquidem ipſe conjecturae meae diffido. In quibusdam furta duorum ſummorum Poëtarum Latinorum deprehendi. Nam illud* Ἥμισύ μευ ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον *totum expreſſit Q. Catulus vetus Poëta:* Aufugit mi animus, credo, ut ſolet, ad Theotimum. *Tantum nomen pueri mutavit, qui in Graeco eſt* Κηφισσός: ὐκ εἰς Κηφισσόν· *ita enim legimus. Si Gellius, qui opponit elegantiam Latinorum Graecis Poëtis, illud Epigramma ad verbum ex Graeco imitatum ſciviſſet, profecto nunquam illi in mentem veniſſet, ut, quum ingenia Latina extollere vellet, & Graecorum lepori opponere, Poëmatium in medium produceret, quod non Latini, ſed Graeci argumenti eſt. Alterum furtum eſt Horatii Sermone* II. *lib.* I. Leporem venator ut alta in nive ſectatur, &c. *Habes totidem ferme verbis*, Ὠγρευτὴς, Ἐπικυδὴς, ἐν οὔρεσι. Hactenus Scaliger. Nunc Quinti Catuli verſus integros lubet referre: nam forſan aliquid juvabunt ad veram Epigrammatis ſcripturam indagandam, quod male in MS. Codice ſcriptum eſt.

Aufugit mi animus, credo, ut ſolet, ad Theotimum
Devenit. Sic eſt: Perfugium illud habet.
Quid ſi non interdixem ne illum fugitivum
Mitteret ad ſe intro: ſed magis ejiceret?
Ibimu' quaeſitum. Verum ne ipſi teneamur
Formido. Quid ago? Da Venu' conſilium.

A. Fabri.

Ibid. μευ] MS. Lipſ. μοι. non male.
Vſ. 2. Ἔρος] MS. Lipſ. ἔρις. Sic &

Ἦ ῥά τιν' ἐς παίδων πάλιν ᾤχετο. καὶ μὲν ἄπειπον
Πολλάκι. τὴν δρῆστιν μὴ ὑπέχεσθε νέοι.
Οὐκ ἴσον ἔφη σον, ἐκεῖσε γὰρ ἡ λιθόλευστος
Κείνη καὶ δυσέρως, οἶδ' ὅτι πω στρέφεται.

μδ'.

Εἰ μὲν ἑκὼν ἄρχειν ἐπεκώμασα, μυρία μέμφου·
Εἰ δ' ἄκων ἥκω, τὴν προπέτειαν ὅρα.
Ἄκρητος καὶ ἔρως με ἀνάγκασεν, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Εἷλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.

'Ελ-

Apogr. Scal. & Voſſ. Interpunctio verſus eſt in MS. ut expreſſi.

Vſ. 3. *πάλιν ᾤχετο*] Interrogandi notam poſt *ᾤχετο* poni debere arbitror. A. Fabri.

Ibid. *ᾤχετο*] In Lipſ. eſt nota interrogandi: quod placet. Poſt correxi *ἀπεῖπον*, ut voluit Anna. Nam ſic MS. Lipſ. Apogr. Scal. Voſſ. Ruhnk.

Ibid. *ἀπειπών*] Legendum omnino *καὶ μὲν ἀπεῖπον*, *& tamen interdixi ſaepe*, &c. A. Fabri.

Vſ. 4. *δρῆστιν*] *fugitivam.* Subaudi *ψυχήν*. *Δρῆσται*, *δραπέται*, Heſych. A. Fabri.

Ibid. *ὑπέχεσθε*] MS. Lipſ. *ὑπόχεσθε*. In Apogr. Ruhnk. adſcriptum erat: Forte *ἐπέχεσθε*, i. *κωλύετε ἀνελθεῖν*, retinete. Bentlejanum melius eſt.

Vſ. 5. *Οὐκ ἴσον ἔφη σον*] Lege ut ſupra ex Scaligero.

Οὐκ εἰς Κηφισσόν;
Annon ad Cephiſſum aufugit?

A. Fabri.

Ibid. *Οὐκ*] MS. Lipſ. & Apogr. Scal. & Voſſ. *ἐκ συνι φησον*. In margine Lipſ. libri eſt correctio Scaligeri: quam probo.

Ibid. *ὁ λιθολ.*] Lipſ. & Apogr. Scal. Voſſ. & Ruhnk. *ἡ*, quod recepi, idque requirit praecedens *ἡ δρῆστις*.

Vſ. 6. *Κείνη καὶ δυσέρως*] Lege & diſtingue.

ἐκεῖσε γὰρ ὁ λιθόλευστος
Κείνη καὶ δυσέρως, οἶδ' ὅτι πῃ στρέφεται.

A. Fabri.

Ibid. *ὅτι πῃ*] MS. Lipſ. *πω*. recte. Apogr. Ruhnk. *στίφεται*. Sed Cel. Valkenarius eleganter hic legendum cenſet *οἶδ', ὅτ' ἐπιστρέφεται*, e loco Luciani T. I. p. 637. *ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τοὐπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες.*

B E N T L E I I.

IN EPIGR. XLIV.

Vſ. 1. *Εἰ μὲν ἑκὼν* &c.] Graeca ſic reſtitue:

Εἰ μὲν ἑκὼν, Ἀρχῖν', ἐπικώμασα, μυρία μέμφου,
Εἰ δ' ἄκων ἥκω, τὴν προπέτειαν ὅρα.
Ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασεν· ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Εἷλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.
Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐβόησα, τίς ἢ τίνος; ἀλλ' ἐφίλησα
Τὴν φλιήν· εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημ', ἀδικῶ.

Codex MStus quo uſus ſum habet, *προπέτειαν ὅρα*; non *ἔχων*, ut Editio A. Fabrae. *τὴν προπέτειαν ὅρα*. *Vide temeritas quid facit.* Excuſatione temeritatis purgat ſe ab injuria atrociore. *Ἀρχῖνος*, nomen adoleſcentis ingenui, quem poëta comeſſabundus petulanter eſt oſculatus. Recte autem *ὁ μὲν αὐτῶν*; & fruſtra ſunt, qui ſupponunt *αὐτόν*. Epigramma in Antholog. lib.

Χαῖρε Νεοκλείδα δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
Πατρίδα δουλοσύνας ῥύσατ', ὁ δ' ἀφροσύνας.

Pro

Profecto ad puerorum quempiam rurſus abiit: & quidem interdixi
Saepe; fugitivam ne recipite, adoleſcentes.
Non vadis ad Ephebum? illuc enim lapidatam illam
Et perdito amore captam ſcio aliqua reverti.

XLIV.

Si ſciens prudensque, Archine, comeſſatus ad te ſum, quantumvis me incuſa:
Sin inſcius veni, temeritatem vide.
Vinum & amor me perpulerunt: quorum hic quidem
Trahebat: illud vero non ſinebat ſanam mentem habere:

Ve-

Pro τὴν ἱαρὴν vero ſubſtitui, *δειρήν.* Theognis:

> Ἔνθα μέσην περὶ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα
> Δειρήν' ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ σόματος.

IN EPIGR. XLV.

Vſ. 1. Ἕλκος ἔχων &c.] Graeca ſic legenda:

> Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρὸν
> Πνεῦμα διὰ ϛηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο;
> Τὸ τρίτον ἤδη ἔπινε. τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
> Τὤνδρὸς ἀπὸ ϛομάτων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.
> Ὤπτηται μέγα δή τι, μὰ δαίμονας· ὐκ ἀπὸ ῥυσμῦ
> Εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

Verſu tertio pro ἡ γῆ ἔπινε, MStus quem ego vidi, ἤγικε πίνε. Forte igitur legendum: Τὸ τρίτον ἤγγικε Πῖνε, i. e. tertium poculum, tertia propinatio, appropinquavit. Sed prius illud malo. Pro ϛομάτων apud Athenaeum legitur ϛεφάνων lib. xv. p. 669. Τῦτο γὰρ ἐν παισὶ τὰ Καλλιμάχυ ἀναγινώσκων ἐπιγράμματα, ὧν ἐϛι καὶ τῦτο, ἐπιζήτυν μαθεῖν, εἰπόντος τῦ Κυρηναίυ,

> τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
> Τὤνδρὸς ἀπὸ ϛεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.

Recte autem, niſi fallor, emendatum, Ὤπτηται μέγα δή τι. *Aeſtuat, flagrat, amore.* ut Callimachus alibi: ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο; & in epigram. Νῦν ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρί. Theocritus eadem plane metaphora: Idyll. VII. Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτης. & Idyll. XXII. Καὶ τὺ φιλάσεις, Ἀνίκα τὴν κραδίαν ὀπτεύμενος, ἁλμυρὰ κλαύσεις. Illud vero τὸ μέγα δή τι, in deliciis erat poëtae huic, ut H. in Delum: Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ ὐ φατόν. & ibidem vſ. 189. Αἰνήσεις μέγα δή τι. & Hymn. in Lav. Palladis vſ. 122. Ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον. Poſtrema illa φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον, proverbii locum habent: Ego amator amantis mores & ſigna probe calleo. Ἔγνω δὲ φὼρ τε φῶρα, καὶ λύκος λύκον.

VARIORUM.

IN EPIGR. XLIV.

Vſ. 1. Εἰ μὲν ἑκὼν] Omnino corruptum eſt prius diſtichon, atque immedicabile, niſi meliores Codices nanciſcamur. A. FABRI.

Ibid. ἄρχειν] Margo Lipſ. ἀρχὴν.

Vſ. 2. προπέτειαν ἔχων] MSS. Bentl. & Lipſ. ὅρα: quod recepi.

Vſ. 3. Ἄκρητος καὶ ἔρως με ἀνάγκασεν] ad verbum pene Terent. Adelph. Act. III. Sc. IV.

> *Perſuaſit nox, amor, vinum, adoleſcentia.* A. FABRI.

Ibid. με ἀνάγκ.] Lipſ. μ' ἠνάγκ.

Ibid.

Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐβόησα· τίς ἢ τίνος; ἀλλ' ἐφίλησα
Τὴν ἱερήν. εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημα, ἀδικῶ.

με'.

Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρὸν
Πνεῦμα διὰ στηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο.
Τὸ τρίτον ἡ γῆ ἔπινε, τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
Τὠνδρὸς ἀπὸ στομάτων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.
Ὤπτημαι μεγάλως τι, μὰ δαίμονας· οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
Εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

μϛ'.

Ἔστι τι, ναὶ τὸν Πᾶνα, κεκρυμμένον, ἔστι τι ταύτῃ,
Ναὶ μὰ Διώνυσον, πῦρ ὑπὸ τῇ σποδιῇ.
Οὐ θαρσέω· μὴ δή με περίπλεκε. πολλάκι λήθει
Τοῖχον ὑποτρώγων ἥσυχος ποταμός.
Τῷ καὶ νῦν δείδοικα, Μενέξενε, μή με παρεισδὺς
Οὗτος ὁ σ', εἰ γ' ἀρνῇς, εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ.

μζ'.

Ibid. *ὧν ὁ μὲν αὐτῶν*] Legendum puto:

ὧν ὁ μὲν αὐτὸν
Εἵλκεν, ὁ δ' οὐκ. A. Fabri.

Vſ. 5. *ἐβόησα*] Cl. Pierſonus Veroſim. p. 8●. eleganter corrigit *ἐκόνησα*, quod idem eſt qua ſenſum cum Bentlejano *ἐνόησα*. de quo verbo vid. Bentl. ad Fr. LIII. & viros doctos ad Heſychium. Diſtichon hoc ſine auctoris nomine habet Plutarchus de cohib. ira T. II. p. 455. B. usque ad *τὴν ἱερήν*. Sed ille habet *φίλην*. In eo, ut opinor, latet Bentleji *δειρήν*.

IN EPIGR. XLV.

Vſ. 1. *Ἕλκος*] Hoc epigramma ex mea ſententia ſic legendum eſt:

Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρὸν
Πνεῦμα διὰ στηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο.
Τὸ τρίτον ἡνίκ' ἔπινε· τὰ δ' ἐῤῥόδα φυλλοβολεῦντα
Τὠνδρὸς ἀπὸ κροτάφων πάντ' ἐχέοντο χαμαί.
Ὤπτηται μεγάλωστί, μὰ δαίμονας. οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
Εἰκάζω. φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον. Dorv. ad Charit. p. 328.

Ibid. *ὡς ἀνιηρὸν*] Leg. *ὡς δ'* adſcripſerat vir doctus in Apogr. Ruhnk. mox *εἶδον* pro *εἶδες*; ante tertium autem verſum ei nonnulla deeſſe videbantur.

Vſ. 2. *διὰ στηθέων εἶδες*] Mihi *τὸ εἶδες* ſuſpectum eſt, neque video quomodo recte poſſit intelligi. Legerem

Πνεῦμα διὰ στηθέων ἐκτὸς ἀνηγάγετο.

A. Fabri.

Vſ. 3. Τὸ *τρίτον ἡ γῆ ἔπινε*] Haec ego non intelligo, & videtur aliquid deeſſe. Poſtremum etiam diſtichon, meo quidem judicio, alio pertinet. A. Fabri.

Ibid. *ἡ γῆ*] MS. Lipſ. *ἡνίκ'*. quae eſt correctio Scalig. Apogr. Scal. *ἤγκε πίνε*. Voſſ. *ἤγκε πίνε*.

Ibid. *ἡ γῆ ἔπινε* vel *ἤγκε πίνε*] In libris manu exaratis poſſet ferri prior lectio, ut ad *κοτταβισμὸν* reſpiceretur, quo licet ab amantibus in pelvim

Veniens autem non animadverti quis aut cujus eſſes; ſed oſculatus ſum
Cervicem: ſi iſta eſt injuria, injurius ſum.

XLV.

Vulnus habet hoſpes, nobis inſcientibus: vidiſti,
Quam moeſtum ſuſpirium per pectus ducebat?
Jam tertium bibebat: roſae vero, foliis cadentibus,
Ab hominis corollis humi jacuerunt.
Torretur vehementer per deos: non de tramite ab-erro;
Conjectura; furis vero veſtigia ipſe fur novi.

XLVI.

Eſt aliquis occultus, per Pana; eſt per Bacchum,
Ignis aliquis ſub hoc cinere.
Non audeo; noli me amplecti; ſaepe latenter
Murum ſubrodit quietus amnis.
Quamobrem & nunc metuo, Menexene, ne mihi ſubrepens
Hic tacitus inſinuator in amorem me conjiciat.

XLVII.

vim ſaepe, at & in terram vinum cum ſonitu allidebatur ſive elidebatur. Dionyſius ὁ Χαλκοῦς cognomine ap. Athenaeum L. XV. 11. 668.

Κότταβον ἐνθάδε σοι τρίτον ἱστάναι οἱ δυσέρωτες.

v. modo Scalig. ad Manil. V. p. 412. & Iſ. Caſaub. ad Athen. XV. 1. & 2. ne alios excitem. Ipſe Callimachus Fr. CII.

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες Ἀκόντιον, ἧκαν ἔραζε
Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

ubi illud ἔραζε negligitur in verſione. Utrumque indicat habitum amatorum, qui πολυπόται. Vid. ad L. II. IV. 27. 23. DORV. l. c.

Ibid. τὰ δὲ ῥόδα] τὰ δ' ἔῤῥοδα ſervaſſim. vid. Vann. Crit. c. IX. p. 335. vſ. 4. alii στεφάνων, ut Athenaeus XV. 9. 674. C. alii στομάτων & ἐχέοντο. Vides quid dederim. στομάτων certe vitioſum. vſ. 5. in chartis erat μεγαλῶς τι μὰ δαίμονας. DORV. l. c.

Vſ. 5. Ὤπτηται &c.] MS. Lipſ. ὤπληται. Rectiſſime correxit Bentlejus. Interim reſcripſi, quod in libris reperit Dorvillius; nam vulgatum ſenſum non habet. Vir doctus in Apogr. Ruhnken. tentabat ὤπτησαι μεγάλως, & mox recte δαίμονας.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. XLVI.

Vſ. 5. Τῷ καὶ νῦν δέδοικα &c.] Hoc diſtichon ſic legendum:

Τῷ καὶ νῦν δείδοικα, Μενέξενε, μή με παρειςδὺς
Οὗτος ὁ σιγέρπης εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ.

Σιγέρπης apud Heſychium, λαθροδήκτης, ſerpens vel canis clam ſubrepens & morſum inferens: Idem: Λαιθαργοι κύνες, κρύφα δάκνοντες. & alibi: Λαιθαργὸς κύων, ὁ προσσαίνων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων. Queritur Poëta Menexeno, ſe a puero quodam am-

μζ'.

Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμαν Ἀρχέστρατον, οὐ μὰ τὸν Ἑρμᾶν,
Οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαν, οὐ γὰρ ἄγαν ἐδόκει.
Εἶπα, καὶ ἁ Νέμεσίς με συνάρπασε, κ' εὐθὺς ἐκείμαν
Ἐν πυρί, πᾶς δ' ἐν ἐμοὶ Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει.
Τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ', ἢ τὰν θεόν; ἀλλὰ θεοῦ μοι
Ἔστιν ὁ παῖς κρείσσων. χαιρέτω ἁ Νέμεσις.

μη'.

Ληφθήσῃ, περίφευγε Μενέκρατες, εἶπα Πανήμου
Εἰκάδι· καὶ Λώου τῇ τίνι; τῇ δεκάτῃ

Ἦλ-

plexibus ſubdole labefactari & in amorem illici.

IN EPIGR. XLVII.

Vſ. 1. Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμαν Ἀρχέστρατον, & ἁ Νέμεσις & Ζεύς, & ἱλασόμεσθ' ἢ τὰν &c.] Hoc epigr. XLVII. non Callimacho adſcribitur, in eo MSto quo uſus ſum: ſed inſcribitur Ἄδηλον.

IN EPIGR. XLVIII.

Vſ. 1. Ληφθήσῃ, περίφευγε &c.] Graeca ſic ſcribe:

Ληφθήσῃ, περίφοιτε Μενέκρατες, εἶπα Πανήμου
Εἰκάδι· καὶ Λώου τῇ τίνι; τῇ δεκάτῃ
Ἦλθεν ὁ βοῦς ὑπ' ἄροτρον ἑκούσιος. εὖγ' ἐμὸς Ἑρμῆς,
Εὖγ' ἐμός. οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

Epigramma eſt ἐρωτικόν; neque quicquam ad uſuras vel debitores attinet. De περίφοιτος diximus ſupra ad Epigram. XXIX. Βοῦς ἑκούσιος ὑπ' ἄροτρον, proverbium; de rebus proſpere evenientibus, non noſtra induſtria; ſed ſponte ſua, & ut fert natura. Inter εἰκάδα Πανήμου & δεκάδα Λώου viginti dies interſunt. Poëta Menecratis amore captus, XX Julii conſtituerat occaſiones captare, quibus eum ad mutuum amorem pelliceret: Cum ecce X Auguſti ſponte ſe puer obtulit. Gratias itaque Mercurio agit tam inopinati boni auctori; neque de mora viginti dierum qui interfuerant, queritur. Παρὰ τὰς εἴκοσι, *propter viginti*. Id παρά cum accuſativo ſaepe ſignificat.

V A R I O R U M.

IN EPIGR. XLVI.

Hic omnia plana: ſuſpicari tamen non abs re poſſit aliquis poſt ſecundum verſum aliquid deeſſe, & per dialogiſmum hoc Epigramma ſcriptum fuiſſe. Sed ſic etiam poteſt intelligi. En tibi illud Latine ſoluta oratione: *Eſt aliquis per Pana, ſuppoſitus eſt aliquis hic, per Bacchum, ignis ſub hoc cinere. Nulla mihi eſt fiducia, neque tu me amplecteris, ſaepe latet murum ſubrodens tacitus fluvius, quare nunc maxime vereor: mane hoſpes ne qui me invaſit, idem te, ſiquidem neges, in amorem praecipitet.* A. FABRI.

Vſ. 4. ὑποτρώγων] Lipſ. ἀποτρώγων.

Vſ. 5. δευδ. Μηνέξ.] Correxi ut volebat Bentlejus. Nam ſic eſt in MS. Lipſ. Scal. itemque poſt βάλῃ pro βάλοι, ut habet Apogr. Scal. & Graecae linguae ratio requirit.

Vſ. 6. ὁ σ', εἰ γ' ἀρνῇς] Lipſ. & Scal. συστάρνης Voſſ. ἔτ' ὅσος εἰ γαρ νης. Nihil adhuc melius vel vidi, vel reperi ipſe Bentlejano στιγέρπης.

IN EPIGR. XLVII.

Hoc epigramma pro inedito & ἀδήλου auctoris dat Dorvillius ad Charitonem p. 332. item Cel. Albertus ad Heſych. T. I. p. 839. A. ubi particulam ejus aliquam commemorat: qui tamen Callimachi eſſe ſuſpicatur.

XLVII.

Ut pulchrum vidi Archeſtratum, non per Mercurium
Non pulchrum eum dixi: neque mihi multum eſſe viſus eſt.
Dixi, cum me Nemeſis corripuit; & ego ſtatim jacere
In igne, totusque in me Jupiter ciere fulmina.
Puerum ne placabimus, an Deam? ſed Deâ mihi
Puer eſt potior: valeat igitur Nemeſis.

XLVIII.

Capieris, o vagabunde Menecrates: ajebam Panemi (*Julii*)
Viceſimo. Et Loi (*Auguſti*) die quo? die decimo
Ve-

tur. Cl. Pierſonus Veroſim. p. 84. ſuſpicatur eſſe Philippi, cujus & aliud in Archeſtratum eſt epigramma in Anthologia inedita, quod ibi V. D. protulit.

Vſ. 3. *ἁ Νέμεσις*] Vide notata ad verſum 71. Catull. p. 217.

Pace tua fari liceat, Rhamnuſia virgo. A. Fabri.

Ibid. *συνάρπασε*] Dorvillius edidit *συνήρπασε*. male, ut poſt ἃ pro ἃ Contra bene *τὰν θεὸν* pro edito *τὴν*, idque ſecuti ſumus. Hoc quoque exemplum eſt in Doriſmo fluctuantium librorum. Itaque & poſt vſ. 5. legerim *θεῶ* pro *θεῦ*.

Vſ. 4. *πᾶς δ' ἐν ἐμοὶ*] Elegantiſſima eſt conjectura Cl. Pierſoni l. c. *Παῖς δ' ἐς ἐμ' (ἐμὲ) ὡς Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει.*

Vſ. 5. *Τὸν παῖδ' ἱλασσόμεσθ' ἃ*] Omnino ſcribendum.

Τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ' ἃ τὴν θεόν;

Nil certius. Id vero ex totius Epigrammatis contextu ſatis patebit. A. Fabri.

Ibid. *ἱλασσόμεσθ'*] Ut Anna volebat, ita e Dorvilliano exemplo edidi, idque vel ſic lege pedia poſtulante recipiendum erat. Conſentit Apogr. Ruhnken.

IN EPIGR. XLVIII.

Vſ. 1. *Ἀνεθήσῃ*] Apogr. Voſſ. *ληφθήσῃ*.

Ibid. *περίφευγε*] Hoc verbum vitioſum haud dubie eſt per analogiam linguae. Iſ. Voſſius corrigebat *Ἀνεθήσῃ πυρὶ, φεῦγε* M. quod magis arridet Bentlejana conjectura.

Ibid. *εἶπα Πανήμου*] Lege, & diſtingue: *εἶπα, Πανήμου.* & *Πάνημος* Athenienſibus erat menſis qui nobis eſt *Julius.* A. Fabri.

Vſ. 2. *Εἰκάδι*] *Vigeſima*: In debitorem autem hoc Epigramma ſcriptum eſt, quem ideo *vigeſima*, hoc eſt ultima fere menſis parte captum iri dicit, quia tunc procedebant uſurae, quas in fine menſis ſolvi mos erat. Inde Strepſiades apud Ariſtoph. in *νεφ.*

ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι
Ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.
Οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν.

Ibid. *Λώου* &c.] Sic reſcripſi, ut volebat Bentlejus, de conſenſu librorum, qui modo in interpunctione diſcrepant. Salmaſius corrigebat: *Καὶ Λώου τῇ ἐπικαιδεκάτῃ.*

Ibid. *Τῇ τινι τῇ δεκάδῃ*] Lege *τῇ τινι τῇ δεκάδι*: intelligit autem *τριακάδα, νουμηνίαν*, qua potius eum captum iri dicit, quia *τότε*, ut Scholiaſtae Ariſtophanis verbis utar, *τοὺς μὴ ταχέως ἀποδιδόντας τοὺς τόκους, ἢ τὰ δάνεια, ἀπῄτουν ὡς ὑπερόρους.* Ideoque eam ſe maxime abominari ait Strepſiades apud Ariſtoph.

Ἦλθεν ὁ βοῦς ὑπ' ἄροτρον ἑκούσιος. εὖγ' ἐμὸς Ἑρμῆς,
Εὖγ' ἐμός. οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

μθ'.

Ὡς ἀγαθὰν Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἐπαοιδὰν,
Τὤρρα μένων αἰγᾶν οὐ καθημῆς ὁ Κύκλωψ:
Αἱ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα καλοχαίνοντι, Φίλιππε.
Ἦ πανακὲς πάντων φάρμακον ἁ σοφία.
Τοῦτο, δοκῶ, χ' ἁ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρὰ
Τὤγαθον· ἐκκόπτει τὰν φιλόπαιδα νόσον.
Ἔσθ' ἁμῖν χ' ἁ κασὰς ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα.
Τοῦτ', παῖ, κείρει τὰ πτερὰ παιδάριον.

Οὐδ'

> *Εἶθ' ἦν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν*
> *Δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ ἐδελυχόττομαι*
> *Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἔνη τε καὶ νέα.*

ubi *νεμηνίαν ἔνην καὶ νέαν* vocat, quia *ἐν αὐτῇ συμβαίνει καταλήγειν τὴν σελήνην καὶ γενέσθαι.* A. Fabri.

Vſ. 3. Ἑρμᾶς] Doriſmus hic eſt alienus: itaque, ut voluit Bentlejus, reſtitui legitimum Ἑρμῆς. Poſt pro τᾶς ſcripſi τὰς, ut eſt in MS.

Vſ. 4. *οὐ παρὰ τᾶς*] Scribendum *τᾶς* Dorice pro *τῆς*, quod pro *ταῖς*. A. Fabri.

Bentleii.

In Epigr. XLIX.

In editione A. Fabrae primum duntaxat habetur Epigrammatis hujus diſtichon: nos reliqua addidimus ex Cod. MSto.

Vſ. 1. *Ὡς ἀγαθὰν*] Theocritus in Cyclope Id. xi.

> *Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,*
> *Νικία, οὔτ' ἔγχριστον (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον*
> *Ἢ ταὶ Πιερίδες* &c.

Ubi haec adnotat Scholiaſtes, ex hoc loco emendandus: *Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ. ὡς ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται. καὶ Καλλίμαχος· Ὡς ἀγαθὸς Πολύφημος ἀνεύρατο τὰν ἀοιδὴν, αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον.* Notandum *τὸ κατίσχανον.* Erunt enim fortaſſe, quibus haec lectio melior videbitur illa altera, quam ex MSto exhibuimus. Tum vero legendum fuerit:

> *Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. ἐντι, Φίλιππε,*
> *Ἦ πανακὲς* &c.

ἐντὶ Doricum pro *ἐστί*. Et priora illa *Ὡς ἀγαθὰν*, ita vertenda fuerint: *Ut bonum invenit*, vel *ſimul ac bonum.*

Vſ. 4. *Ἦ πανακὲς*] Laudat hunc locum Clemens Alex. Stromat. lib. v. *Ἡ πανακὴς πάντων φαρμάκων σοφία, Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι γράφει.* Reponenda eſt apud Clementem vera lectio, quam ex MSto edidimus.

Vſ. 5. *Τοῦ δοκέω*] Scribe, *Τοῦτο, δοκῶ, χ' ἁ λιμὸς.*

Vſ. 7. *Ἔσθ' ἁμῖν χ' ἁ κασὰς ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα*] An legendum *πασὰς*? Eſt nobis & thalamus ſive uxor, remedium ad vagam libidinem. In hac ſumma feſtinatione nihil excogitare queo, quod vel mihi ipſi arrideat: ut neque in verſu ſecundo.

Variorum.

In Epigr. XLIX.

Vſ. 1. *Πολύφημος*] MS. Lipſ. *Πολύφαμος*, recte.

Vſ. 2. *Τόρρα μένων αἰγῶν*] Legendum

> *Τῆρρα μένων αἰγὰς οὐ καθ' ἵμας' ὁ κύκλωψ.*

Ut

Venit bos ad aratrum ultro. Recte meus Mercurius,
Recte ſane: de viginti illis diebus non querimur.

XLIX.

Quam bonum Polyphemus invenit incantamentum!

. . . .

Muſae amorem attenuant, o Philippe,
Profecto omnibus morbis medetur Sapientia.
Quamobrem etiam & Fames hoc ſolum inter mala habet
Boni: Exſcindit morbum amatorium.
Eſt & haec nobis medicatrix ad prodigum amorem,
Hoc, puer, tibi alas detondet. puerule,

Ne

Ut dulcem Polyphemus commentus eſt cantilenam, uno in loco perſtans, non amplius gregis curam geſſit. Et ita haec videntur integra. Sed ne dubites, audi delicias Theocriti, ubi de Cyclope:

Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων.
Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιοέσσας
Ἐξ ἀῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε. καθιζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα.

Hoc me monuit eruditiſſimus adoleſcens Andreas Dacerius, quem ob eximium ejus ingenium Pater meus paterno plane amore diligebat. A. Fabri. D. Heinſius hoc epigramma ita legit;

Ὡς ἀγαθὰς Πολύφαμος ἀνήρατο τὰς Γαλατείας,
Αἱ μῶσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον.

Th. Graev. Immo ea fere ſunt e Schol. Theocriti l. c. Sed Scholiaſtes iſta laudavit memoriter, & neglecto Doriſmo: unde nil certi colligi poteſt.

Ibid. *ὀ καθημὴς*] Voſſ. *ὀ καθ' ἡμᾶς*. Apogr. Ruhnk. *Τόῤῥα* —— *καθ' ἱμασ'*. Hunc verſum ſic ſibi legendum videri Bentlejus ſcripſit ad J. G. Graevium: *Τῶῤῥα μένων αἰγᾶν ὀ καθιμᾶσ' ὁ Κύκλωψ,* quod parum diſcedit ab Annae ratione. Mihi autem non placet valde *καθιμᾶν* pro *dimittere*, & quidem de animalibus, nec credo ſic dici.

Vſ. 4. *Ἠ πανακὲς*] Verſum correxi de Bentleji mente e veſtigiis librorum. Nam praeterquam quod ap. Clementem eſt *πανακὴς*, quod male librarii ad *σοφίαν* referentes fecerunt e *πανακὲς*, Apogr. Voſſ. habet *ἡ πανὶς*, Ruhnk. *ἡ πᾶν ἐς*, quod e *πανακὲς* factum, nemo non videt. Iidem libri habent *ἁ σοφία*, Lipſ. contra *ἡ σοφίη*.

Vſ. 5. *Τὢ δοκέω*] Rectiſſime Bentlejus *τοῦτο, δοκῶ. τὢ δοκέω* etſi ſenſum non habet alienum, tamen frigidius eſt in epigrammate. Apogr. Voſſ. ſequentia ſic habet: *χ' ὠ χαλινὸς εἶχε*. Etiam MS. Lipſ. *ὠ*. Mox idem *ἐκκόπτειν*, ut Scaliger volebat. Sed videtur id eſſe e correctione Scaligeri.

Vſ. 7. *ἁ κασὰς*] Bentleji correctio facilis, & ſenſum efficit per ſe commodum. Sed ſequentia docent, poëtam illas duas modo medicinas, literas & pauperiem, commemoraſſe. Apogr. Ruhnk. habet: *Ἐσθ' ἁμὶν χ' ἀκεστα γ' ἀφ*. unde Salmaſius conjiciebat legendum: *Ἐσθ' ἁμῖν τάδ' ἑκαστα γ' ἀφ*. Quod non diſplicet. Mihi viſum eſt ſic: *Ἐσθ' ἁμῖν τ' ἄκος αὐτὸ*, pro *ἄκος τὸ αὐτό*.

Vſ. 8. *Τὢτι παῖ*] Apogr. Ruhnk. *ναὶ*, unde Salmaſius ſic corrigebat:

Ut

Οὐδ' ὅσον ἀτλάραγόν σε δεδοίκαμες· αἱ γὰρ ἐπῳδαὶ
Οἴκῳ τῶ χαλεπῶ τραύματος ἀμφότεραι.

γ'.

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι
Ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
Αἱ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀώτοις
Σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,
Οἳ τόνδε τρίποδά σφισι μάρτυρα βακχίων ἀέθλων
Θήκαντο· κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδαξεν ἄνδρας.

Εὖ

Τυτὶ σὰ ναὶ κ. τὰ π. π. Sed mihi illud ναὶ hic frigere videtur.

Vſ. 9. ἀλλ' ἄραγον] Non dubitavi recipere certiſſimam Bentleji correctionem, ἀττάραγον, quam vocem ingenioſiſſime reſtitutam Callimacho vere judicat Cel. Hemſterhuſius ad Lucian. T. I. p. 416. Apogr. Voſſ. habet ἀτγάραγον, adſcripſeratque Voſſius in margine eundem Etymologi locum. Apogr. autem Rubuk. plane ἀττάραγον.

Vſ. 10. Οἴκῳ] Intelligi poteſt ἐν; ſed tamen etiam ad vitanda ὁμοιοτέλευτα malim οἴκοι.

B E N T L E I I.

Vſ. 9. Οὐδ' ὅσον ἀλλ' ἄραγόν σε δεδοίκαμες] Sine dubio corrigendum eſt Οὐδ' ὅσον ἀτλάραγόν σε δεδοίκομες, vel δεδοίκομες a Dorico δεδοίκω. Ἀτάραγος eſt mica panis, ſive res quaevis minutiſſima. Vide Heſychium & alios. Etymolog. Ἀτάραγος, παρὰ τὸ ἀτέραγές τις εἶναι. Καλλίμαχος· Οὐδὲ τὸν ἀτλάραγόν τι δέδοικεν. Reſpicit hunc ipſum Callimachi locum; & ex eo eſt reſtituendus.

IN EPIGR. L.

Verſu ſexto Θήκαντο repoſui verſus gratia: nam in MSto eſt ἔθηκαν. Diſtichon poſtremum, quod abeſt ab editione Fabrae, ex MSto addidimus. Sed in verſiculo poſteriori paulum quid immutavimus: MStus ſic exhibet:

Θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶς ἕκατι μοισᾶν.

Sententia Epigrammatis clara eſt & perſpicua. In Dionyſiis, quo tempore Athenis fabulas docuerunt poëtae Tragici & Comici, tribu aliqua chorum & veſtem & reliquum ornatum ſingulis ſuppeditante, victrix erat tribus Acamantis, fabulam edente Antigene, tibiis canente Ariſtone, chorum ducente Hipponico. Caeterum non eſt Callimachi Epigramma, ſed Bacchylidis vel Simonidis: ſic enim in Cod. MSto inſcriptum eſt.

Καλλιμάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἐνδεκασύλλαβον,
Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ τετράμετρον,

ὅμοιον τῷ, Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα· μιᾷ δὲ μόνον συλλαβῇ πλεονάζον, ἐπὶ τὸ τετραπόδιον οὐκ ἔχει ἴαμβον ἀλλὰ ἀνάπαιστον. Vides Callimachi Epigramma poſt verſus tetrametrum habuiſſe hendecaſyllabon. Deeſt itaque hic loci: ſed alibi extat num. XLI.

Ἱερέη Δήμητρος ἐγώ ποτε, καὶ πάλιν Καβείρων,
Ὦνερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης. &c.

Extat etiam aliud ejusdem Simonidis Epigramma, geminum huic & germanum, apud Scholiaſtem Hermogenis περὶ ἰδεῶν pag. 410; quod quia huic loco & occaſioni apprime convenit, hic deſcribemus:

Ἦρχε μὲν Ἀδείμαντος Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα

Ἀν-

Ne hilum quidem te formidamus. Incantamenta enim ambo
Domi ſunt nobis acerbi vulneris.

L.

Saepe quidem in Tribus Acamantidos choris
Clamorem ſuſtulerunt ob hederigeros dithyrambos
Horae Dionyſiades; coronisque & roſarum floribus
Sapientum poëtarum inumbrarunt unguentatam comam:
Qui hunc tripodem ſibi teſtem Bacchicarum victoriarum
Dicaverunt. Illos autem Antigenes docuit viros:

Bene

'Αντιοχὶς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα
Ξεινοφίλȣ δέ τις [υἱὸς 'Αριστείδης ἐχορήγει
Πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ,
'Αμφὶ διδασκαλίᾳ δὲ Σιμωνίδῃ ἕσπετο κῦδος
'Ογδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρεπέος.

hoc eſt, Archonte Athenis Adimanto, Dionyſiis vicit Tribus Antiochis, chorago Ariſtide, poëta Simonide.

V A R I O R U M.

IN EPIGR. L.

In Libro Lipſ. & Ap. Ruhnk. eadem eſt inſcriptio, quae in Bentlejano. Epigramma hoc Callimacho etiam abjudicat & Simonidi tribuit Cel. Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. p. 334. & in Addendis ad Lucianum T. I. p. 82. laudans etiam idoneum auctorem Stephanum in 'Ακαμάντιον. Nec res habet jam dubitationis aliquid. Ceterum in Dialecto inconſtantia eſt. Videtur enim, ut cetera Simonidis, totum Doricum eſſe debere: cum tantum in ultimis verſibus ſervetur Dorica dialectus.

Vſ. 1. Διφυλῆς 'Ακαμαντίδος] Certe quid ſit Διφυλῆς me neſcire fateor: & verum puto quod conjicit idem Andreas Dacerius: legit enim,

Πολλάκι δὲ φυλῆς 'Ακαμαντίδος.

nam φυλὴ 'Ακαμαντὶς in Attica ab Acamante Theſei filio ſic dicta. Vide Harpocrat. A. Fabri.

Vſ. 2. 'Ανωλόλυξαν] MS. Palat. ἀνώλυξαν, auctore Dorvillio ad Charit. p. 278. Sed vulgatum verum ipſe agnoſcit.

Ibid. κρισσοφόροις ἐπὶ διθ.] Nemo non videt legendum κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις. A. Fabri.

Vſ. 3. Διονυσιάδες] Διονυσιάδες ἐν Σπάρτῃ παρθένοι αἱ ἐν τοῖς Διονυσίοις δρόμον ἀγωνιζόμεναι. Heſych. A. Fabri.

Ibid. μίτραισι τε] Liber Lipſ. habet δε. quod quia ſenſus requirit, etiam ſine libro erat reponendum.

Vſ. 4. λιπαρὰν ἔθειραν] *unguentis delibutam*. Res nota eſt. A. Fabri.

Vſ. 5. Οἳ τόνδε τρίποδα] Haec hiſtoria mihi ignota eſt. A. Fabri.

Ibid. Οἳ τόνδε τρ.] Non video quid hic in hiſtoria haeſerit Anna. Epigramma eſt in tripoda, quem Chorus victor dedicavit.

Vſ. 6. κεῖνος] MS. Lipſ. κεῖνε & mox ἐδίδασκεν. Pro κεῖνος Vir doctus in Apogr. Ruhnk. εἷος δ'.

Vſ.

Εὖ δ' ἐπιθυμεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων
Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς.
Τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελιγήρυν Ἱππόνικος
Στρύθωνος υἱός, ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς.
Αἵ οἱ ἐπ' ἀνθρώποις ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
Θῆκαν, θεᾶν ἰοστεφάνων ἕκατι Μοισᾶν.

να'.

Τὴν ἀλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθιεν
Χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων,
Θῆκε θεοῖς Σαμόθραξι, λέγων ὅτι τήνδε κατ' εὐχήν,
Ὦ λαοί, σωθεὶς ἐξ ἁλὸς ὧδ' ἔθετο.

νβ'.

Εὐμαθίην ᾐτεῖτο, διδοὺς ἐμὲ Σῖμος ὁ Μίκκου
Ταῖς Μούσαις· αἱ δέ, Γλαῦκος ὅκως, ἔδοσαν

Ἀντ'

Vſ. 7. Εὖ δ' ἐπιθηνεῖτο] Nemo hoc, opinor, intelliget. Integrum verſum ſic legerem,

Εὖ δ' ἐπιθηνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίων ἀρίστοις,

hoc eſt, *Bene autem formabat, fingebat dulcem vocem Dorum optimis Argivus ille dulcem infundens tibiis ſpiritum.* A. Fabri.

Ibid. ἐπιθηνεῖτο] Eleganter hoc verbum dicitur de qualibet cura in re aliqua colenda. Joſeph. A. J. IX. 10. 3. de terrae cultu dixit, ubi vid. Spanhemius. In medio autem pariter dixit Xenoph. Cyrop. VIII. p. 631. pro colere; quem locum male Lexica ſub activo proferunt.

Vſ. 9. κύκλων] Lege κύκλον, prout τὸ μελίγηρυν. A. Fabri.

Vſ. 10. ἅρμασιν ἐν Χαρίτων] Notabis currus etiam gratiis tribui. A. Fabri. v. Hemſterhuſ. V. Cel. ad Lucian. T. I. p. 28.

Vſ. 12. κλυτὸν] Apogr. Voſſ. κ' αὐτάν.

Bentleii.

IN EPIGR. LI.

In Cod. MSto ἅλα λιτόν. Sed ſi ad ἅλα referretur, dicendum foret ἅλα λιτήν. Λιτὸς eſt pauper: Hymno in Apollinem vſ. 10.

Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος. ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.

Πονέων ex conjectura ſubſtituimus pro δανέων. In Codice MSto, quo ego uſus ſum, eſt δαέων.

IN EPIGR. LII.

Bacchi ſimulachrum Muſis donavit Simus Micci F. qui in ludo Grammatico literis operam dabat. In Cod. MSto eſt γλεῦκος ὅκως: Sed ſine dubio legendum, Γλαῦκος; ut edidimus. Glaucum intellige Homericum, qui arma cum Diomede commutavit,

Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Διπλόος τοῦ Σαμίου eſt litera Samii Pythagorae Υ; ſic dicta, quia in duplicem ramum dividitur. Notum illud:

Litera Pythagorae diſcrimine ſecta bicorni.

& illud:

Et tibi quae Samios deduxit litera ramos,
Surgentem dextro monſtravit limite callem.

Bacchus iſte ſitus erat e regione literae Y, quae prope ludum literarium poſita bivium virtutum & vitiorum pueris indicabat. Porro pueri iſti vota faciebant Baccho, & ea

gra-

Bene vero formavit dulcem vocem Ariſton
  Argivus, ſuavem ſpiritum fundens in ſimplicibus tibiis Doricis:
Quorum chori dulciſoni dux erat Hipponicus
  Struthonis filius, in Gratiarum curribus vectatus:
Quae illi apud homines nomen inclytum & claram victoriam
  Dederunt; ita volentibus Muſis violaceas coronas geſtantibus.

LI.

Naviculam Eudemus, in qua tenue ſal comedens
  Procellas magnas effugit aeris alieni,
Donavit Diis Samothracibus; dicens quod hanc ex voto,
  O populi, ſervatus ex mari hic poſuit.

LII.

Docilitatem petiit Simus Micci filius, donans me
  Muſis. Illae autem, Glauci inſtar, dederunt

Pro

gratia comam illi ſacram nutriebant: qui mos comam deo cuipiam conſecrandi, Baccho praecipue, etiam pueris notiſſimus. Euripides Bacchis:

> Πρῶτον μὲν ἁβρὸν βόστρυχον τεμῶ σέθεν.
> Ἱερὸς ὁ πλόκαμος. τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.

Cum vero & ipſe Bacchus crinem intonſum nutriverit, unde & *ἁβροκόμης* dictus & *κισσοκόμης* &c. ideo hanc puerorum religionem nihili aeſtimans, illos ait perinde facere, ac ſi ſomnium ſuum ſibi narrent; quod ipſe longe melius intelligat.

VARIORUM.

IN EPIGR. LI.

Hoc epigramma edidit & Kuſterus ad Suid. T.I. p.795. pro inedito. Primi duo verſus (ſed omiſſo *δανέων*) cum dimidio tertio ſunt ap. Suidam in Ἐπέσθων, unde patet, epigramma ſic in primo verſu corrigendum eſſe, ut pro *ἅλα λιτὸς ἐπελθὼν* legatur, ut edidimus: & ſic laudat haec verba illuſtraturus *τὸ ἐπεσθίειν*, vel *ἐπέσθειν* Cel. Hemſterhuſ. ad Ariſtophanis Plut. p. 359. Bentlejus hic aberravit in corrigendo & explicando: ſed correxit errorem in praefatione ad Diſſ. de Phalaridis Epiſt. Ceterum verſionem correxi: quae tamen fieri ſic non poteſt, ut luſus, qui eſt in Graeco *ἅλς*, ſervetur. MS. Lipſ. pro *δανέων* in marg. *ἀνέμων*. Fruſtra.

Vſ. 1. *Τὴν ἀλίην*] *Ἁλία* genus navigii. A. FABRI.

Ibid. *ἅλα λιτὸν ἐπελθὼν*] Notari poteſt *ἅλα λιτὸν* hic dici *tranquillum mare*. A. FABRI.

Vſ. 3. *θεοῖς Σαμόθραξι*] De Diis Samothracibus qui *Cabeiri* dicebantur, vide quae notavimus Epigr. xv. A. FABRI.

Ibid. *τήνδε*] Refer ad *ἀλίην*, non vero ad *εὐχήν*. A. FABRI.

IN EPIGR. LII.

Vſ. 1. *ἐμὲ Σῖμος*] MS. Lipſ. *Ἐμεστηνός*. Sed haec eſt Scaligeri correctio, qui mox etiam corrigebat *τὰς Μούσας*.

Vſ. 2. *Γλαῦκος ὅπως*]. Recte Bentlejus

Ἀντ' ὀλίγου μέγα δῶρον. ἐγὼ δ' ἀνὰ τήνδε κεχηνὼς
Κεῖμαι τοῦ Σαμίου διπλόον, ὁ τραγικὸς
Παιδαρείων Διόνυσος ἐπήκοος. οἱ δὲ λέγουσιν,
Ἱερὸς ὁ πλόκαμος, τοὐμὸν ὄνειαρ ἐμοί.

νγ΄.

Τῆς Ἀγοράνακτός με λέγε, ξένε, κωμικὸν ὄντως
Ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου
Πάμφιλον, οὐκ ἐν ἔρωτι δεδαυμένον. ἥμισυ δ' ὀπταῖ
Ἰσχάδι καὶ λύχνοις Ἴσιδος εἰδόμενον.

νδ΄.

Εἰς Αἴσχρην τινα γυναῖκα οὕτω καλουμένην,
τὴν Μίκκου τροφόν.

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει,
Καὶ φθιμένην ἀνέθηκεν, ἐπεσσομένοισιν ὁρᾶσθαι,
Ἡ γρηῦς μασθῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

νε΄.

lejus e γλεῦκος fecit Γλαῦκος. Sed in Lipſ. eſt etiam ὅσως.

Vſ. 3. ἀνὰ τήνδε] Quid? εὐμαθίην. An legendum ἀνὰ τάσδε. Nihil in ſequentibus video. A. Fabri.

Vſ. 5. οἱ δὲ λέγουσιν] Legendum αἱ δὲ λέγουσιν. A. Fabri.

Vſ. 6. ἱερὸς ὁ πλόκαμος] Quid hoc ſit me neſcire fateor. A. Fabri. at v. Bentlejum.

Ibid. τοὔμεν ὄνειαρ ἐμοί] Vide ſupra Epigr. v. A. Fabri.

Ibid. τοὐμὸν ὄνειαρ.] Apogr. Scalig. & Lipſ. τοῦ μόνον εἶαρ.

Bentleii.

IN EPIGR. LIII.

Pamphili, perſonae in Comoedia, ſtatua, rugoſa illa quidem & fuliginoſa, ab Agoranacte poëta Comico dedicata eſt, ut teſtimonio eſſet victoriae, quam ludis Dionyſiis eſt conſecutus. Facete autem dictum, *teſtem vere Comicum*: de quo proverbio conſule Paroemiographos. Δεδαυμένον reſtituimus, pro edito δεδαγμένον. Heſychius: Δεδαυμένον, περιπεφλεγμένον, a δαίομαι. Εἰδόμενον vero pro εἰδομένων (ut a Fabra editum) & Cod. MStus habet.

IN EPIGR. LIV.

Aeſchrae, ancillae Phrygiae, nutrici ſuae gratiam rependit Miccus alumnus. Eleganter autem *lac bonum*, id eſt, nutricem bonam. Pro παισὶν ἐν ἐσθλοῖς, emendavimus, πᾶσιν. ἐσθλὰ πάντα, ἀγαθὰ πάντα, de re bene lauta, & omnium bonorum bona copia. Ariſtophanes Pluto:

> Πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσι
> Πάντ' ἀγαθά.

Idem Acharnenſibus:

> Καὶ ταῦτα μέντοι, νὴ Δί, ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην
> Ἐν πᾶσι βολίτοις.

Scholiaſtes: Δέον εἰπεῖν, Ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, βολίτοις εἶπε παρ' ὑπόνοιαν παίζων. Theopompus apud Hephaeſtionem:

Πάντ

Pro parvo magnum donum. Ego vero ſto inhians
Adverſus hanc Samii duplicem *literam*, tragicus
Bacchus, puerorum auditor. illi autem dicunt,
Sacer tibi eſt capillus: meum mihi *narrantes* ſomnium.

LIII.

Dic me, o hoſpes, poſitum eſſe victoriae Agoranactis
Rhodii teſtem vere comicum
Pamphilum, non in amore ambuſtum: dimidium vero conſpicitur
Caricae & lucernis Iſidis ſimile.

LIV.

In Aeſchram mulierem ita dictam, nutricem Micci.

Aeſchram Phrygiam, lac bonum, Miccus
Et, dum viveret, in re opima aluit,
Et mortuae ſtatuam poſuit: quo poſteri viderent,
Ut anus mammarum mercedem ceperit.

LV.

Πάνθ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν
ἐμῆς διὰ συνουσίας.

IN EPIGR. LV.

Extat in eandem fere ſententiam Epigramma Antholog. lib. I. c. 41.

Αἱ χάριτες τρεῖς εἰσι. σὺ δὴ μία ταῖς τρισὶ κείναις
Γεννήθης, ἵν' ἔχωσ' αἱ χάριτες χάριτα.

VARIORUM.

IN EPIGR. LIII.

Nil omnino conjicere poſſum in hoc Epigrammate, ut nec in ſequenti, quod mihi poſſit placere: itaque ſatius eſt ea aliis illibata relinquere. A. FABRI.

Vſ. 1. τῆς] Liber Lipſ. ταῖς.

Vſ. 3. δεδαυμένον] MS. Lipſ. & Apogr. Scal. & Voſſ. δεδεγμένον. Ruhnk. δεδαγμένον, quod Salm. explicat βεβλημένον. Heſych. Δεδηγμένος, βεβλημένος. Ταραντῖνοι. ἐν ἔρωτι δεδαγμένον, pro ἔρωτι δεδηγμ. τὸ ἐν πλεονάζει.

IN EPIGR. LIV.

Hoc epigramma pro inedito dedit Jenſius n. 89. cenſetque ab initio aliquid deeſſe: neſcio quare, cum plena ſit ſententia. Editum etiam eſt in Anthologia Reiskii, n. 740.

Vſ. 1. ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν] Cl. Reiskius e conjectura edidit ἀγαθὸς Γαλάταισιν ἐν ἐσθλοῖς, nulla ratione reddita. Enimvero ita parit cauſſa, propter quam benefecit Aeſchrae Miccus. Nec eſt, quare quem offendat ἀγαθὸν γάλα, de bona nutrice: cum etiam qui eadem nutrice uſi ſunt ὁμογάλακτες dicantur &c. aut ἐν πᾶσιν ἐσθλοῖς, de copia: cum ἐν ἀγαθοῖς hoc ſenſu paſſim occurrat. Salmaſius vulgatum παισὶν ἐν ἐσθλοῖς pro παῖς ἐσθλὸς dictum, fruſtraque notam mendi additam putabat in membranis. Gujetus autem corrigebat τὴν παῖς ἐσθλὸς, in quo friget τὸ τὴν. Simile epigramma in tumulum nutricis eſt inter epigrammata Theocriti p. 180. ed. Heinſ. quod comparabat Gujetus.

Vſ. 3. ἀνέθηκε] Cl. Reiskius re-

νε'.

Εἰς τὴν γυναῖκα Πτολεμαίου Βερενίκην.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες. ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις
Ἄρτι ποτ' ἐπλάσθη, κἤτι μύροισι νοτεῖ,
Εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίζηλος Βερενίκα,
Ἇς ἄτερ οὐδ' αὐταὶ ταὶ Χάριτες Χάριτες.

νϛ'.

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔχθῃ,
Τετράκι μισοίης· εἰ δὲ φιλεῖ, φιλέοις·
Ναιχὶ πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ,
Καὶ σύ ποτ' ἠράσθης. οὐκ ἔτι μακρὰ λέγω.

νζ'.

Καὶ πάλιν, Εἰλείθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης,
Εὔλοχος ὠδίνων ὧδε σὺν εὐτοκίῃ,
Ὡς τοι νῦν μὲν, ἄνασσα, κόρης ὕπερ· ἀντὶ δὲ παιδὸς
Ὕστερον θυώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

νη'.

Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις, Ἀσκληπιὲ, τὸ πρὸ γυναικὸς
Δημοδίκης Ἀκέσων ὤφελεν, ἀρξάμενος

Γινώ-

ſcripſit *συνέθηκε*, *compoſuit*, *ſepelivit*, quod *ἀνατιθέναι* dicatur de ſtatuis, non hominibus. Primum ſenſus non patitur ſatis illud. Nam poſteri non vident, qui ſepeliverint, niſi monumentum ponatur cum titulo. Alterum falſum eſſe, multis exemplis doceri poteſt. Ἐπεσσομένοισιν autem conjuncte pro ἐπ' ἐσσομ. quae ſcriptura ſaepe eſt in libris, & hoc ſenſu laudatur in lexicis. At *ἐπισσόμενοι* ſunt potius *ſuperſtites*, *qui ſuperſunt*. *ἐπ' ἐσσομένοισι* autem eſt *apud futuros*. Vid. Cl. Heringa in exquiſitae doctrinae Obſerv. p. 15.

Vſ. 4. *μασθῶν*] MS. Scal. & Lipſ. *μαστῶν*. & ſic corrigit Jenſius. *μασθὸς* magis in compoſitis ſcribitur.

IN EPIGR. LV.

Vſ. 2. *κἤτι μύροισι νοτεῖ*] *De more*: infantes enim ſtatim atque in lucem erant editi, vel aqua, vel unguentis veteres abluebant. Nota autem hoc verbum *νοτέω*, *humidus ſum*, *perfluo*; nam rarum eſt. Caetera in venuſtiſſimo hoc Epigrammate plana ſunt. A. Fabri.

IN EPIGR. LVI.

Hoc & ſequentia Epigrammata Callimachum autorem prae ſe ferentia nunc primum ex Codice MSto exhibemus: quem olim vidimus Oxonii apud eruditiſſimum & celeberrimum virum Eduardum Bernardum. Is codex ſine dubio transſcriptus eſt ex vetuſto illo Heidelbergenſi, qui nunc Romae ſervatur in Bibliotheca Vaticana. In MSto primus verſiculus ſic ſe habet:

Τὸν

LV.

In uxorem Ptolemaei Beronicen.

Quatuor ſunt Gratiae. praeter enim tres illas
 Alia nuper formata eſt, & adhuc unguentis madet,
Beata in omnibus invidenda Berenice,
 Sine qua ne ipſae quidem Gratiae ſunt Gratiae.

LVI.

Dulce nigrantem Theocritum, ſi quidem me odit,
 Quadruplo magis oderis: ſin autem amat, ames:
Ita per bene comatum Ganymedem, o ſumme Jupiter,
 Et tu olim amaſti: non loquor plura.

LVII.

Quin iterum veni, Lucina, vocante Lycaenide,
 Sic propitia cum partus facilitate:
Ut nunc quidem, regina, pro puella; poſtea autem pro puero
 Aliud quid habeat templum tuum odoratum.

LVIII.

Sic habes debitum, Aeſculapi, quod pro uxore
 Demodice Aceſon debuit, cum inciperet

Co-

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον εἰ μὲν ἐμόχθει.

Repoſuimus *μελανεῦντα*. Sic in Epigrammate quodam in Anthol. *μελανεῦσα*. *Τὸ καλὸν* autem apud Theocritum Idyl. III.

Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε.

& ibidem non longe inferius:

Ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα. Bentl.

Vſ. 1. *ἐμόχθει*] Sic & alia Apogr. Anthol.

Vſ. 3. *εὐχαίτεω Γαν.*] Etiam Lucianus Deor. Dial. 5. *καλὸν κομήτην* vocat.

Vſ. 4. *Καὶ σύ ποτ' ἠράσθης*] Vid. Cl. Valkenar. praef. ad Virgil. cum Graecis coll. p. LXXI.

IN EPIGR. LVII.

In MS. Lipſ. haec inſcriptio eſt: *Ἀνάθημα παρὰ Λυκαινίδος*: ſc. epigramma eſt donarii, quod conſecratum eſt pro partu felici, quo puella edita erat, cum promiſſione majoris, ſi puer naſcatur. In Apogr. Ruhnk. additur *Λυσιμάχου* pro quo *Καλλιμάχου* reſcribendum notat Salmaſ.

Vſ. 2. *Εὔλοχος*] Apogr. Ruhnk. *Ἐς λέχος*.

IN EPIGR. LVIII.

Aceſon quidam uxoris ſuae Demodices imaginem pictam in Aeſculapii fano poſuerat ex voto. Quam imaginem, ſive adeo ipſam mulierem, laudat poëta, cum ob formam quae vel Deum capere poſſet, tum ob pudicitiam. In Codice MSto erat *παρέξασθαι*. *Παρέχεσθαι παρθενίην*, praeſtare virginitatem: ſic Hymno in Dianam: *Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν*. *Καὶ μή μιν ἀπαιτῇς*: *ἀπαιτεῖν χρέος*, exigere debitum. Bentl.

MS. Lipſ. *Ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ*. Edidit hoc epigramma etiam Kuſter. ad Suid. T. I. p. 259.

Vſ. 2. *ἀρξάμενος*] In Apogr. Ruhnk.

ad-

Γινώσκειν. ἢν δ' ἄρα λάθῃ, καὶ μή μιν ἀπαιτῇς,
Φησὶ παρέξεσθαι παρθενίου ὁ πίναξ.

νθ'.

Τῷ με Κανωπίτᾳ Καλλίστιον εἴκοσι μύξαις
Πλούσιον ἡ Κριτίου λύχνον ἔθηκε θεῷ,
Εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος. ἐς δ' ἐμὰ φέγγη
Ἀθρήσας φήσεις· Ἕσπερε, πῶς ἔπεσες;

ό'.

Φησὶν ὅ με στήσας Εὐαίνετος (οὐ γὰρ ἔγωγε
Γινώσκω) νίκης ἀντί με τῆς ἰδίης
Ἀγκεῖσθαι χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδῃσι.
Πιστεύω Φαίδρου παιδὶ Φιλοξενίδεω.

οα'.

Ἰναχίης ἔστησεν ἐν Ἴσιδος ἡ Θάλεω παῖς
Αἰσχυλὶς, Εἰρήνης μητρὸς ὑποσχεσίῃ.

οβ'.

Τίς ξένος, ὦ ναυηγέ; Λεόντιχος ἐνθάδε νεκρὸν
Εὗρεν ἐπ' αἰγιαλοῖς, χῶσε δὲ τῷδε τάφῳ,
Δακρύσας ἐπίκηρον ἑὸν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
Ἥσυχον, αἰθυίῃς δ' ἶσα θαλασσοπορεῖ.

adſcriptum eſt *εὐξάμενος*, *ex voto.* Mox: an *γινώσκεις*.

Vſ. 3. *Γινώσκειν*] v. Interpretes ad Matth. I. 25.

Ibid. *ἢν δ' ἄρα*] Prima in *ἄρα*, ut verſus conſtet, debet produci, duplicanda in pronunciatione litera canina. Mox *μὴ* abeſt ab Apogr. Ruhnk.

Vſ.4. *παρέξεσθαι*] Etiam Lipſ. *παρέξασθαι*.

Ibid. *παρθενίην*] Apogr. Ruhnk. *μαρτυρίην*, quod non diſplicet.

IN EPIGR. LIX.

In hoc quoque epigrammate dialectus modo Dorica eſt, modo Ionica, ut neſcias, utram ſequare. Citatur a Suida in *Μύξα*. *Μύξας* in lucerna illuſtrat Jenſius Lect. Luc. p. 44. non praeterito hoc epigrammate.

Vſ. 2. Codex MStus habet *Κριτίου*. Bentl. Sic & Lipſ.

Cognoſcere. quod ſi lateat, neque ſe exigas,
Ait Tabula, ſe ſervaturam eſſe virginitatem.

LIX.

Calliſtium Critiae filia me lucernam viginti
Ellychniis divitem dedicavit Deo Canopitae,
Voti rea pro filio Apellide. mea vero lumina
Aſpiciens dices; Heſpere, ut cecidiſti?

LX.

Dicit qui me ſtatuit Euaenetus (ego enim
Neſcio) me ob victoriam ſuam
Conſecratum eſſe aeneum gallum Tyndaridis.
Fidem ei habeo Phaedri filio Philoxenidis nepoti.

LXI.

In Iſidis Inachiae templo poſuit Thalis filia
Aeſchylis, Irenae matris promiſſo.

LXII.

Quinam es hoſpes, o naufrage? Leontichus hic mortuum
Offendit in littore, & hoc ſepulchro condidit,
Deflens vitam ſuam periculoſam: neque enim ipſe
Quietam degit; ſed mergorum ritu in mari verſatur.

IN EPIGR. LX.

In Cod. MSto eſt ἐγκεῖσθαι; ſed vera lectio eſt ἀγκεῖσθαι, hoc eſt, ἀνακεῖσθαι, ut ſupra Epigr. LII.

Ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου.

Idem mendum occurrit in eodem Codice, in Epigrammate hoc Antipatri Sidonii nondum edito:

Ἁ πάρος αἱματόεν πολέμου μέτρος ἐν δαῒ σάλπιγξ,
Καὶ γλυκὺν εἰράνας ἐκπροχέουσα νόμον,
Ἄγκειμαι, Φερένικε, τεὸν Τριτωνίδι κούρᾳ
Δῶρον, ἐριβρύχων παυσαμένα κελάδων.

Et in illo Anacreontis, etiam inedito:

Οὗτος Φειδόλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου
Ἄγκειται Κρονίδᾳ, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

In MSto ἔγκειμαι & ἔγκειται. BENTL.

 A U-

AUCTARIUM EPIGRAMMATUM.

Ex Anthologia inedita.

LXIII.

Εὐδαίμων, ὅτι τἄλλα μανεὶς, ὠρχαῖος Ὀρέστας
Λευκάρεται μανῶν οὐκ ἐμάνη μανίαν.
Οὐδ' ἔλαβ' ἐξέτασιν τῶ Φωκέος, ἅτις ἐλέγχει
Τὸν φίλον, ἀλλὰ καὶ ἓν δρᾶμ' ἐδίδαξε μόνον.
Ἦ τάχα καὶ τὸν ἑταῖρον ἀπώλεσε τοῦτο ποήσας·
Κἀγὼ τοὺς πολλοὺς οὐκέτ' ἔχω Πυλάδας.

Beatus, quod in ceteris furioſus, antiquus Oreſtes
Amore inſanientium non inſaniit inſaniam.
Nec periculum fecit Phocenſis (Pyladae), quo arguitur
Amicus, ſed unum modo drama docuit.
Certe enim etiam amicum perdidiſſet id faciendo:
Et ego multos jam non habeo Pyladas.

In MS. erat τάλα μανεὶς, quod ſic corrigendum eſſe, ut feci, planum eſt. In altero verſu initium eſt corruptum, nec certi quid habeo. Video latere hic verbum aliquod, quod ad rem amatoriam pertineat. Cogitavi ἐρωτομανῶν. Et fortaſſe in eo non falſus ſum: ſed initio quomodo ſuccurram non habeo. Λευκάρετας ſi eſt verbum bonum, ſignificat pulcrum, cujus virtus eſt in candore. Sed ſi hoc ſervemus, quid fiet μανῶν? Nam μανιῶν μανίαν certe dicere non poſſumus. Itaque hujus particulae correctionem felicioribus relinquam. E μανίην porro feci μανίαν, & in tertio verſu, quem cum quarto dedi e correctione Salmaſii ad Solin. p. 858. τῶ reliqui, quia Dorica dialecto ſcriptum eſſe epigramma patet ex ὠρχαῖος Ὀρέστας, & ἅτις. E ποήσας ſi quis facere velit ποιήσας, nihil impediet. Nam & Theocritus ποιήτας, ποιηταῖς &c. dixit prima brevi, ſed tamen & ſic memini me reperire.

LXIV.

Οἵτινες Ἀλίοιο παρέστειχε σῆμα Κίμωνος,
Ἴστε τὸν Ἱππαίου παῖδα παρερχόμενοι.

Quicunque Elei tranſitis ſepulcrum Cimonis,
Scitote vos Hippaei filium tranſire.

Edidit Jenſius inter Epigr. inedita n. 97. ſed pro Ἀλίοιο Viri doctiſſimi, Heringa in Obſerv. p. 282. & Dorvill. ad Char. p. 253. cenſent legendum eſſe Ἀλείοιο, Dorice pro Ἠλείοιο: quod etiam Salmaſio placebat, qui comparabat Δία Ἀλεῖον, ab Elide dictum: indè porro Heringa etiam σᾶμα corrigit: ex qua ratione denique etiam eſſe debebat Ἱππαίω. Nec repugnem, qui ſciam, quid Doricae dialecto acciderit. Sed ſi legamus Ἠλείοιο, non iſtis opus eſt.

L X V.

Αἴνιε ϗ σὺ γὰρ ὧδε Μενέκρατες ἔπι πυλὺς
Ἦσθά τί σε ξείνων ὥστε κατειργάσατο.
Ἤρατο ϗ Κένταυρον, ὅ μοι πεπρωμένος ὕπνος
Ἦλθεν, ὁ δὲ τλήμων οἶνος ἔχει πρόφασιν.

Hoc epigramma valde vitioſum edidit Jenſius n. 122. in quo corrigendo ingenium experti ſunt Viri doctiſſimi, Ruhnkenius in Epiſt. Crit. I. p. 78. & Reiskius in Anthol. p. 252. Ille diſtichon primum ſic conſtituit:

Αἴνιε καὶ σὺ γὰρ ὧδε Μενέκρατες εἰσέτι πυλὺς
Ἦσθα.

capiens Αἴνιε de patria Menecratis Aeno Thraciae. Sed literis ad me poſt ſignificavit, in primo verſu e MS. Voſſ. legendum οὐκέτι πυλὺς, quam ſcripturam etiam exhibet Apogr. Ruhnk. In altero autem corrigit: τίς ἀξείνων ὥς σε κατ. probabili ſane conjectura. Cl. Reiskius ſic conſtituit verſus:

Ἀνίδε καὶ σὺ γὰρ ὧδε M. Ἀστυπαλαιεῦ.
Οἶσθα τίς, ὦ ξεῖν', ἦν, ὅς σε κατειργ.

In quo primum vix feratur Doricum ἀνίδε: deinde in Ἀστυπ. eſt nimis incerta conjectura, ſine ullo vel librorum, vel hiſtoriarum fundamento: denique τίς ὦ ξεῖν' ἦν ὅς nimis languet, & proſam ſapit languidam. Ego etſi non audeo, in tanta ſcripturae corruptione, certi quid polliceri, tamen & mihi licebit conjecturam meam proferre. Primum igitur epigrammatis veluti fundus eſt in Homeri Odyſſea Φ. & quidem in oratiunculis Antinoi & Penelopes, inprimisque vſ. 295. Οἶνος καὶ Κένταυρον —— ἄασεν. & 334. Οὗτος δὲ ξεῖνος, μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγής. Ex hoc igitur verſu ductus eſt primus epigrammatis, ex illo tertius. Jam non offendor admodum in Αἴνιε, quod commode ſic accipi poteſt, ut vult Cel. Ruhnkenius. Thraces enim fuere vinolenti. Sed tamen non abſurdum fuerit corrigere αἴλινε, & cetera ſic conſtituere:

Αἴλινε καὶ σὺ γὰρ ὧδε M. οὐκέτι πυλὺς
Ἦσθα. τίς ἀξείνων, τίς σε κατειργάσατο;
Ἤρατο καὶ Κένταυρον, ὅ μοι πεπρωμένος ὕπνος
Ἦλθεν, ὁ &c.

Ex Anthologia edita.

L X V I.

Anthol. I. 1. p. 2.

Τὰν ἥβαν ἐς ἄεθλα πάλας ἤσκησε κραταιᾶς
Ἅ τε Ποσειδῶνος ϗ Διὸς ἁ γενεά.

Κεῖται δέ σφιν ἀγὼν ὀ χαλκέου ἀντὶ λέβητος,
    Ἀλλ' ὅπις ζωὰν οἴσεται ἢ θάνατον.
Ἀνταίου τὸ πτῶμα. πρέπει δὲ Ἡρακλέα νικᾷν
    Τὸν Διός· Ἀργείων ἁ πάλα, οὐ Λιβύων.

Vſ. 2. Ἄδε ſic (non ἄτε) in Palat. & tribus Codd. aliis. ἀμφὶ in Palat. praeterea εἴσεται, quod defendi poteſt. εἰδέναι φυγὴν eſt φεύγειν in epigr. a Kuſtero edito ad Suid. in Ἄρης. Scholiaſta autem unus dubitat, utrum ſit Διοτίμου ἢ Καλλιμάχου. DORVILL. ad Charit. p. 514.

L X V I I.

Anthol. I. 27. p. 52.

Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσειν διζήμενος οὗτος, ὁ νύκτωρ
    Τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι,
Δεῦρ' ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἅψον σέλας. ἔνδοθι γάρ μου
    Καιόμενον, πολλὴν ἐξανίησι φλόγα.

Volunt nonnulli, hoc epigramma eſſe Callimachi: quibus carminis feſtivitas ſuffragari videtur. Plane enim antiquitatem redolet. OBSOP.

L X V I I I.

Anthol. III. 5. p. 296.

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ' ὃν ἐγὼ νῦν
    Φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβαώς.

Ἄδηλον.

Ἀλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμόν, ὡς ὄνομ' εἶχεν,
    Οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.

Epigrammatis mentem aperit lemma in Cod. Pal. his verbis conceptum: Εἰς Λέοντά τινα, ὃν ἐφρούρει λέων μαρμάρινος. Illud mihi non poſſum aliter perſuadere, quam junctim legenda eſſe epigrammata haec, quae tamen divulſa ſunt, hoc modo: (*ſic ut exprimi curavimus*) Praeterea auctori ſuo aſſerendum eſt. Non eſt enim Simonidae, ſed Callimachi. Disjunctim etiam legebantur in MS. & aliquot epigrammata intercedebant: & prior pars Simonidae, altera Callimacho inſcripta legebatur. SALMAS. Conjungenda eſſe haec epigrammata in unum, etiam Huëtius vidit in notis ad Anthol. p. 21.

L X I X.

Anthol. III. 9. p. 321.

Τὸν τελεθῆ παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀστυάνακτα,
Εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο.
Ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἥρπασε μάτηρ,
Σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
Νύμφας δ' οὐκ ἐμίηνεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
Ματρὸς κοιμηθεὶς, τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

Alio loco in MS. Callimacho auctore legitur paucis mutatis. Immo in altero Ἀρχεάνακτα. Corrige igitur Ἀρχιάνακτα, & mox ἅρπασε & κοιμαθεὶς. SALMAS.

L X X.

Anthol. III. 10. p. 323.

Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος, οὐδ' ὀρέγοντος
Οὐδενὸς ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον,
Τοῖς τρομεροῖς κώλοισιν ὑπήλυθον ἠρέμα τύμβον·
Εὗρον ὀϊζυροῦ τέρμα μόλις βιότου.
Ἠλλάχθη δ' ἐπ' ἐμοὶ νεκύων νόμος· οὐ γὰρ ἔθνησκον
Πρῶτον, ἔπειτ' ἐτάφην· ἀλλὰ ταφεὶς, ἔθανον.

In Cod. Pal. dubium eſt, utrum ſit Σιμωνίδου ἢ Καλλιμάχου. SALMAS.

L X X I.

Anthol. III. 10. p. 323.

Ἡ γρηῢς Νικὼ Μελίτης τάφον ἐστεφάνωσε
Παρθενικῆς. Ἀΐδη, τοῦθ' ὁσίως κέκρικας;

Vulgo male Leonidae. Eſt enim Simonidis, aut, quod potius puto, Callimachi. Nam quod proxime praecedit: Γήραϊ καὶ πενίῃ, &c. in dubio erat, Simonidis an Callimachi eſſet. Sequitur τοῦ αὐτοῦ. Puto igitur eſſe Callimachi. SALMAS.

L X X I I.

Anthol. IV. 12. p. 480.

Τίπτε μόθων ἄτλητος Ἐνυαλίοιο λέλογχας
Κύπρι; τίς ὁ ψεύστας στυγνὰ καθᾶψε μάταν;

Ἐντεά σοι γὰρ ἔρωτες ἐφήμεροι, αἵ τε καθ' εὐνὰν
Τέρψεις, καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι·
Δοῦρατα δ' αἱμαλόεντα μέθες Τειτωνίδι δῖα
Ταῦτα· σὺ δ' εὐχαίταν εἰς ὑμέναιον ἴθι.

Salmaſius notat, hoc epigramma in Cod. Pal. Antimacho tribui. Sed cum ejus nullum epigramma ſit in Anthol. edita & inedita, credit Cel. Ruhnkenius, oſcitantem librarium Antimachum pro Callimacho dediſſe, ut alibi paſſim: dignum certe eſſe ejus elegantia.

L X X I I I.

Anthol. VI. 15. p. 569.

Κυνθιάδες θαρσεῖτε· τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
Κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
Οἷς ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα. νῦν δὲ πέπαυται,
Αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο.

Cynthiae (ferae) eſtote bono animo: nam Cretenſis Echemmae
Arcus jacent in Ortygia apud Dianam,
Quibus ſolebat deſolare magnum montem. Nunc vero quieſcit,
Caprae, poſtquam Dea fecit inducias.

Hoc epigramma in Anthologia quidem Ἀδήλου inſcribitur. Sed Sylburgius notavit, in Codice Palatino inſcribi Καλλιμάχου: idque Callimacho dignum judicabat J. G. Graevius in praef. Salmaſius autem Callimachi eſſe non dubitabat: ſed corrigebat in principio Κυνθιάδες h. e. quarum copia eſſet in Cyntho monte. Quam correctionem ſirmat Suidas. Itaque ſic correxi. Prius diſtichon citat Suidas in Κυνθιάδες.

Vſ. 1. Ἐχέμμα] Pro Ἐχέμμα eſt in Palatino Ἐχέμμου. Videtur hanc ſcripturam aſſerere Etymologici magni auctor: βέλεμνα, βέλη. ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα παρὰ τὸ βέλος, βέλεμος, ὡς ἔχω Ἔχεμος, Τήλεμος, πλεονασμῷ τοῦ ν βέλεμνος. Vulgata tamen damnari non poteſt, ſi caſus primus eſt Ἐχέμης, aut Ἐχέμμης, cujus ſecundus eſt Ἐχέμμα, & Ἐχέμμου, ut Παυσανίας, Παυσανίου & Παυσανία, Ἀρχύτας, Ἀρχύτου & Ἀρχύτα, quae trita ſunt. J. G. GRAEV.

Vſ. 3. νῦν δὲ πέπαυται] Sic MS. & ita legendum: tamen ν ſupra υ ſcriptum, ut eſſet πέπανται. SALMAS.

EXCURSUS
ad Epigr. XXIX.

Nobile eſt Epigramma Callimachi in Arati Phaenomena, neque magis ſua cauſſa, & quod Callimachum auctorem habet, Arateique carminis laudem venuſte exprimit, quam, quod tam multi praeclari viri in eo vel emendando vel explicando laborarunt. Ejus adeo veluti hiſtoriam proponemus, & noſtram de virorum eruditiſſimorum vel emendationibus vel interpretationibus ſententiam proferemus.

Primum in notitiam eruditorum hominum venit per Petrum Victorium, edita inter Graecos Aſtronomos Vita Arati, Florentiae, 1567. Neque enim ibi latere diu poterat literatores, qui inde a reſtitutis bonis literis, mathematicas diſciplinas, inprimisque Aſtronomiam a veteribus traditam, diligenter tractarant, & veteres mathematicos vel ediderant vel praelectionibus illuſtrarant, ut in noſtris terris, Caſpar Bornerus, Phil. Melanchthon & Joach. Camerarius: quamquam Victorius in praefatione iſtius operis queritur, ſtudium illud inter eruditos homines jam refrigeſcere. Eodem anno Fulvii Urſini Virgilius cum Graecis collatus prodiit, in quo libro p. 14. e MSto Achillis Statii Romano, quem etiam Victorius commemorat, pro inedito prolatum eſt idem epigramma. Sed his nihil praeter editionem debebat. Mox Iſ. Caſaubonus in Lection. Theocrit. c. 4. corrigere depravatum epigramma tentavit, & poſt hunc Claud. Salmaſius in Exercit. Plin. p. 525. (ed. ſec.) qui etiam ſenſum ejus declarare conatus eſt. Ita quater edito epigrammate, exortus eſt Lucas Holſtenius, qui id eruditis pro inedito daret, in eruditiſſimis ad Stephanum Geographum notis, p. 301. adjuncto unius diſtichi auctario, e Barberiniano, ut videtur, Anthologiae Codice, e quo multa alia inedita epigrammata in iisdem ad Stephanum notis protulit. Sed Holſtenius, uti repererat, ita edidit, nulla in eo corrigendo criſi uſurpata. Salmaſiana autem criſi non contentus Iſ. Voſſius, aliter conſtituere epigrammatis lectionem tentavit in Comment. ad Melam, I. 13. ceterum in ſenſu ejus fere cum illo conſentiens. Exhibetur etiam, cum aliqua lectionis diverſitate, in capite Arati, a Jo. Fello editi. Repetiit totum illud Victorianum Aſtronomorum corpus Petavius in Uranologio: atque ita etiam epigramma, additis paucis in margine conjecturis. Tandem, in Graeviana Callimachi editione, Epigrammatis Callimachiis, loco undetriceſimo, cum Bentleji correctione, inſertum eſt. Voluit etiam de eo bene mereri Jo. Clericus in Silvis Philol. c. 6.

Eſt

Eſt autem Epigramma e MS. Florentino a Victorio ſic editum:

Ἡσιόδου δ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος οὐ τὸν ἀοιδὸν·
Ἔσχατον ἀλλ' ὀκαισωμητο μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσεις Ἀρήτου σύγγονος ἀγρυπνίης.

E MS. Romano Urſinus edidit eodem modo, niſi quod in principio recte τόδ' ἄεισμα, & in ultimo ῥήσιες - - σύγγονοι ἀγρ. dedit. Holſtenius autem e ſuo Codice in primo verſu αὐτὸν ἀοιδῶν: in altero ἀλλ' ὀκνέω, μὴ τὸ μελιχρότατον: in ultimo: ῥῆσις Ἀρήτου σύντονος ἀγρυπνίη: addito denique hoc diſticho:

Ἀλλὰ σὺ μηκέτ' Ἄρητον ἐπίβλεπε. δισσὰ γὰρ ἀμφοῖν
Μέτρα πιὼν ἄθρει πάντα τὰ φαινόμενα.

Ex quo etiam corrigi voluit Antipatri epigramma in Anthol. I. 46.

Ἀλλὰ σὺ μηκέτ' ἐς ἄρκτον ἐπίβλεπε.

reponendum cenſens μηκέτ' Ἄρητον. In quo bis peccavit; ut hoc ſtatim moneamus: primum, cum non vidit, id diſtichon male huic Callimachio adſutum ex Antipatri epigrammate in Theogenis Mathematici duo hemisphaeria coeleſtia, neque ſenſum habere eum, ut ullo modo cohaerere cum reliquo Callimachi epigrammate poſſit: deinde, quod vitium in μηκέτ' Ἄρητον non advertit. Nam prima in Ἄρητον ſyllaba longa eſt, de quo poſt: eſtque clarum μηκέτ' Ἄρητον factum e μηκέτ' ἐς ἄρκτον, poſteaquam diſtichon illud temere adhaeſerat alteri in Aratum. Sed id eſſe a Callimachio alienum, vidit Bentlejus, eamque ob cauſſam omiſit, ne verbo quidem admonitis lectoribus. Neque erat neceſſe, in tanta rei evidentia, maleque propterea carpitur a Clerico, (l. c. p. 242.) qui id diſtichon aſſerere Callimacho fruſtra, & nullo idoneo argumento, conatur.

Sed viri docti, qui hoc epigramma emendare inſtituerunt, primum in ſenſu ejus univerſo non conſentiunt: aliis in laudem Arati accipientibus, aliis ad reprehenſionem & contemtum operis Aratei trahentibus. In poſteriori genere ſunt Salmaſius, & Voſſius, ſequente Fabricio Bibl. Graec. II. 8. p. 279. extr. & Clerico, quo diximus, loco, exiſtimantes, rideri Aratum, ut male imitatum Heſiodi Aſtrologicum carmen, quod olim circumferebatur ſub nomine βίβλου ἀστρικῆς, ſed γνησιότητα ejus doctiſſimis quibusdam in dubium vocantibus: quippe non modo Heſiodum compilaſſe, ſed etiam difficilia & parum amoena, ab Heſiodo conſulto omiſſa, operi inſeruiſſe. Itaque ultima epigrammatis huic interpretationi ſic accommodant, ut, Callimachum dicant, jubere valere tetricas illas & injucundas tricas & nugas. Ea ſententia haud dubie longe a vero aberrat. Primum univerſae eruditae antiquitatis judicio refragatur: quae Arati carmen ita admirata eſt, ut eo nihil praeſtantius in illo erudito & ſubtili genere ſcribendi putaret. Ne epigrammata commemorem Ptolemaei, in eadem Arati Vita apud Victorium, & Au-

Antipatri Anthol. I. 46. Ciceronem, quis neſcit, ejus verſus in primo de Oratore pro optimis & ornatiſſimis laudare, quos ipſe etiam Latinos fecit. Deinde, auctore illo ipſo Vitae Arateae ſcriptore, Callimachus Aratum in Epigrammatum libro, & in iis, quae ad Praxiphanem ſcripſerat, valde laudarat, ut πολυμαθῆ & ποιητὴν ἄριστον: tantum abeſt, ut hoc epigrammate perſtringere voluerit: fuitque Aratus propter elegantiam carminum, inprimisque Phaenomenorum gratiſſimus etiam regibus, qui illam eruditam elegantiam guſtare poſſent. Auctor autem Vitae Arati, quae Phaenomenis praeponitur in vulgatis libris, eum, ait, a Callimacho hoc epigrammate (neque enim de alio loquitur) honoratum eſſe: παρὰ τοῦ Κυρηναίου καὶ ἐπιγράμματος ἠξιώθη. Nam quod ejus carmen λεπτὰς ῥήσεις appellat, id nullo modo in contemtum accipi debet: cum λεπτὰ etiam in optimam partem dicantur, non modo de oratione, ſed etiam aliis rebus. Antipater quidem & Ptolemaeus, haud ambigui laudatores Arati, ita eum laudant, ut ille λεπτὴν φροντίδα, quam etiam in contumeliam dici apud Ariſtophanem in Nubibus, non ignoramus, ei tribuat in iſto opere ſcribendo, *acumen*, *ſubtilitatem*, alter autem λεπτολόγον vocet, Ἀλλά γε λεπτολόγος (ſic Victorius: Urſinus autem Ἀλλὰ τὸ λεπτολόγου) σκῆπτρον Ἄρητος ἔχει: *ſed ſubtilis principatum Aratus habet.* Itaque χαίρετε λεπταὶ ῥήσεις non eſt, *valete jejuna carmina*, ſed *ſalvete arguta carmina.* Illud autem quam abhorrens eſt, quod Salmaſius συγγόνους ἀγρυπνίης intelligit, *cognata vigiliis, & ſomnum adimere nata?* Neque enim ἀγρυπνία ſcriptoribus aliter, quam in bonam partem tribuitur: eſtque evidens, Callimachum reſpexiſſe ad locum Homeri Odyſſ. E. 271. de Ulyſſe navigante; quem in eum confert etiam Achilles Statius apud Victorium in fragmentis p. 112. (Uranalog. p. 94. ed. ſec.) καλὸν, inquit, κατὰ τὸν Κυρηναῖον, ἀμείψασθαι τῷ λόγῳ τὸν Ἀράτου πόνον, ὃν ἐποίησεν

Ἥμενος, οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν
Πληϊάδας ἐσορῶντι, &c.

Quae cum ita ſint, ſequamur potius eos, qui, ad laudem Arati pertinere Callimachi epigramma, veriſſime judicant. Laudatur Aratus, ut imitator felix Heſiodi, qui primus de rebus tenuibus atque ſubtilibus, quales ſunt ruſticae, mathematicae, philoſophicae, probabiliter ſcripſerat; unde unus ex antiquioribus aetatem tulit. Neque aliud Heſiodi opus intelligere neceſſe eſt, quam ἔργων καὶ ἡμερῶν: ad cujus imitationem olim omnes ſtudium ſuum contulerunt, qui in ſubtili carminis genere aliquid efficere vellent. Vocat enim μελιχρότατον τῶν ἐπέων, *dulciſſimum carminum:* quod plane in *opera & dies* convenit, dulcedinis & lenitatis nomine a veteribus celebrata.

Sed utinam, ut ſenſum epigrammatis adſequi & vindicare, ita lectionem veram, ſive certam, indagare, facile eſſet. Ac primo quidem in verſu haud difficilis res eſt. Nam utrum editum

tum ſerves ἀοιδὸν ἔσχατον, an malit quis ἀοιδῶν, ut ἔσχατος ἀνδρῶν, Ῥωμαίων, τελειότατος πετεινῶν, & ſimilia, non admodum refert. Nec opus eſt, duram Caſauboni conjecturam refellere, καὶ οὗτος ὁ τρόπος ἀοιδὸν ἔχε τόν. aut Clerici alteram οὐ τοῦ ἀοιδοῦ (ſcil. Heſiodi) ἔσχατον, quae & ſupervacua & parum ſuavis eſt. Sed magna difficultas eſt in ſecundo. Nemo facile probabit Pantagathi conjecturam, corrigentis ὦ Ζεῦ, ἄσμα μελιχρ. apud Urſinum l. c. ἄσμα ἐπέων, neſcio quomodo, durius eſt: aut Salmaſii, Voſſiique, qui, ablati falſae interpretationis opinione, correxere, ille, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον &c. hic ἀλλ' ὄχα σοι μὴ τὸ μελιχρ. qua ratione magis corruptum verſum, bene judicat Bentlejus: praeſertim, cum etiam priorem verſum huic ſententiae accommodare corrigendo tentarint. Tutiſſimum ſane eſt, manere in eo, quod poſt Caſaubonum Bentlejus probavit: ἀλλ' ὀκνέω, μὴ τὸ μελιχρ. *ſed haud ſcio, an dulciſſimum carminum expreſſerit imitando.* Nam & in Florentino Achillis Statii libro, in principio Vitae Arati, hic verſus ſic exhibetur, ut ſit ἀλλ' ὀκνέω, verbis ceteris foede corruptis, & Holſtenius ſic e MSto, ut videtur, edidit. Sed non negem, mihi duram videri ὀκνέω, μὴ ἀπεμάξατο, *haud ſcio an*, (quod vim affirmandi apud Latinos habet) *expreſſerit*: nec quisquam exemplis ad eam rationem firmandam uſus eſt, aut mihi exempla, quod meminerim, occurrerunt inter legendum. Itaque aliquando venit in mentem, ſic hos verſus e veſtigiis corruptae ſcripturae (ὀκαισωμητο) conſtituere:

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος. Οὐ τὸν ἀοιδῶν
Ἔσχατον, ἀλλ' ὄχ' ἄκρον, καὶ τὸ μελιχρότατον, &c.

Non ultimum poëtarum imitatus eſt. Accurata ratio ſcribendi videtur poſtulare, ut poſt ἀλλὰ ſequatur contrarium ſuperioris, τοῦ ἐσχάτου ἀοιδῶν. Quod ſenſit Hemſterhuſius ὁ πάνυ, voluitque expreſſum a Callimacho in hunc modum: ἀλλ' οὐ τὸ σῶμα μ. τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμ. ad Pollucem p. 1117. b. Hoc plane eſt, ἀλλ' ὄχ' ἄκρον, *ſed longe principem*: ὄχ' ἄριστον Homerus dixerit. Prima in ἄκρος poſitione producitur, natura ſua brevis eſt, & correpta reperitur apud Poëtas, non modo ſcenicos, ut Euripidem Cycl. 455. Phoeniſſ. 433. ſed etiam alios, ut Theocrit. Id. XIV. 66. Epigramm. Anthol. III. p. 145. ed. Flor. Pſeudo-Orphea Argon. 458. 1165. Sed praeſtantiſſimi poëtae etiam *dulciſſimum carmen expreſſit*: Καὶ τὸ μελιχρότατον τῶν ἐπέων ἀπεμάξατο. In libris ſcriptis quam ſaepe μὴ & μὲ pro καὶ irrepſerit per ſimilitudinem compendiorum, vix neſcire poteſt non expers harum literarum, eſtque ſaepe a Criticis notatum.

Sequitur illud: Χαίρετε λεπταὶ ῥήσεις: *Salvete arguta carmina.* In quo ſane Ionica forma reſtituenda eſt ῥήσιες· quod & ſua ſponte quis viderit, & ſuadent libri veteres. Nam ſic e ſuo edidit Urſinus, & eo ducunt veſtigia Holſtenianae ſcripturae ῥήσις (in qua forte eſt operarum vitium) & verſus fit ſuavior. Pro Ἀρήτου

porro

porro Salmaſius dat Ἀῤῥήτου, duplicata litera ſecunda, ad producendam ſyllabam primam, quam ſua ſponte longam eſſe, veterrimis & optimis auctoribus diſcimus. Poſteriores demum etiam corripuerunt, quos imitati ſunt Latini. Itaque bene etiam Voſſius hanc correctionem repudiat, allato exemplo Leonidae. Eodem tamen modo corrigit Petavius in margine Vitae Arati; ſed ut adjectivum, vehementius illud quam pro re, faciat, vertatque *inexplicabilis germana vigiliae.*

Reſtat difficilis nodus in ultimis verbis; in quibus triplex librorum lectio prodita eſt: prima Florentini, σύγγονος ἀγρυπνίης, quae etiam eſt in Vita Arati inedita, quam e MSto Bodlejano deſcriptam mecum benigne communicavit Dav. Ruhnkenius, Vir Graece doctiſſimus, merito ſuo nuper ad literas Graecas in Academia Leidenſi publice docendas provectus; altera Romani, apud Urſinum, σύγγονοι ἀγρυπνίης· tertia Holſteniani, σύντονος ἀγρ. Primam nemini probatam vidi. Alteram, qui ut probam ſequuntur, explicant *cognata*, aut *germana vigiliae*, ut vidimus ante. Sed inde commodus ſenſus non efficitur, & quidem in neutram partem. Ἀγρυπνίαν de eruditis hominibus eorumque operibus non dici in malam partem, ſupra monui: ut nec *evigilata opera* ſic Latinis, aut *vigiliae* dicuntur. Nec *opera cognata vigiliis*, ſi in deteriorem partem explicare velis, aliud ſignificent, quam, in quibus intelligendis multum vigilandum ſit: quem tamen modum loquendi nec Latina nec Graeca lingua fert. Tertiam probavit Bentlejus. Nec incommodus ex ea ſenſus exiſtit. σύντονος ἀγρυπνία eſt *acris, non remiſſa vigilia.* Nilus ep. 34. p. 57. ἀλλὰ καὶ εὐχῆς ἅψαι λοιπὸν, καὶ ψαλμῶν νηφαλίων, καὶ ἀγρυπνίας συντόνου. Enimvero fuit pronus librariis lapſus a σύντονος ad σύγγονος, ſed non minus ab hoc ad illud. Itaque, etſi σύντονος haud dubie melius eſt, quam σύγγονος· tamen conſenſus reliquorum librorum facit, ut σύντονος correctori potius deberi, quam a Callimacho eſſe videatur: malueruntque viri docti aliud e σύγγονος eruere, quam Holſtenii σύντονος probare.

Jam ſi quis terminationem vulgatae ſcripturae teneat, nihil propius eſt, quam, ut corrigat ἔκγονοι, quod placebat Hemſterhuſio, Viro ſummo, ad Pollucem p. 1117. b. venitque etiam in mentem Bentlejo: qui tamen hiatum Ἀρήτου ἔκγονοι non concoquebat. Eſt ille quidem modus loquendi Callimachius. In hymno in Lavacr. Pallad. 26. habemus, Χρίματα τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς. Critias vero ap. Athen. I. 22. vas fictile appellat καμίνου ἔκγονον. Quo modo autem haec verborum permutatio naſci potuerit, non eſt difficile ad intelligendum, ſi quis modos permutandorum in libris priſcis verborum non ignoret. Saepiſſime permutantur verba, quae in capite habent praepoſitiones ἐκ, ἐν, σύν. In nota illa v. c. definitione artis, σύστημα ἐκ καταλήψεων, libri ſemper variant & veluti vacillant inter ἐγγεγυμνασμένων,

μένων, ἐκγεγυμν. & συγγεν. (vid. ad Lucian. Paraſit. c. 4.) Itaque facilis tranſitus fuit ab ἔκγονος vel ἔγγονος ad σύγγονος. Nam ἔγγονος & ἔκγονος adeo frequenter permutantur, ut idem ſignificare, & promiſcue dici videantur. Apud Joſephum Ant. XX. 10. aliquoties ea permutatio facta : & quoties ibi eſt in editis ἔκγονος, Codex Voſſianus, qui nunc Leidenſis eſt, habet ἔγγονος. add. Albertum, Virum ſummum, ad Heſychium in Ἔγγονος. Sed plane eadem confuſio eſt verborum ἔκγονος vel ἔγγονος & σύγγονος apud Dionyſium Halic. L. I. p. 55. ubi Dardanum, ait, Palladium & alias ſacras imagines in Aſiam ſecum tranſtuliſſe & intuliſſe urbi a ſe conditae: inde autem tranſlata eſſe Ilium πρὸς τῶν συγγόνων αὐτοῦ, *a nepotibus*, *a poſteris*. Ita libri, quod ſciam, omnes: ſed recte Sylburgius corrigendum judicat ἐγγόνων vel ἐκγόνων; idque dudum in verſione Lapus expreſſerat. Hiatum autem, qui in hac emendatione apud Callimachum offendebat Bentlejum, etſi libenter vitant elegographi, inprimiſque Callimachus: tamen ea res non tantam habet neceſſitatem, ut propterea haec correctio repudietur: & poteſt illius hiatus inſolentia induxiſſe correctorem, ut ex ἐκγ. faceret σύγγονος. Quod ſi quis tamen hiatum ferre nequeat, tenaxque ſit primae in vulgata lectione ſyllabae, ob conſenſum librorum, ei forte probetur magis elegantiſſima conjectura Davidis Ruhnkenii, V. C. qui mihi ſcripſit, ſibi legendum videri σύμβολον ἀγρυπνίης, *monumentum vigiliarum*, e ſimillimo loco epigrammatis, Anthol. V. 28. p. 509.

Στῆσε τρόπαιον, εἷς σύμβολον ἀγρυπνίης.

comparatque etiam Leonidae verſum, ibid. VI. 12. p. 563.

λάμβανε βίβλον,
Καῖσαρ, ἰσηρίθμου σύμβολον εὐεπίης.

CAL-

CALLIMACHI
FRAGMENTA.

CALLIMACHI FRAGMENTA.

I.

Αἰεὶ γὰρ σμικροῖς σμικρὰ διδοῦσι θεοί.

II.

Apud Apollonii Scholiaſten.

Ἔπρεπέ τοι προέχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτρη,
Ποιμενικὸν πίλημα, καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα.

III.

Apud eundem.

Δέσποιναι Λιβύης ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων
Αὖλιν καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,
Μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

IV.

Apud eundem.

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε καλὰ χρόνον ἐκτελέεσθε.

V.

Apud eundem.

Ἐν Δίῃ. τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

VI.

ANNA FABRI.

IN FRAGM. I.

Αἰεὶ γὰρ σμικροῖς] Hoc idem eſt ac proverbium quod olim in Syria jactabatur, ut ex D. Jesu Christi verbis patet, *Habenti dabitur.*

IN FRAGM. II.

Vſ. 1. προέχουσα] *Prominens e capite, propendens.*

Vſ. 2. χαῖον] *Pedum*, aut *venabulum.*

IN FRAGM. III.

Vſ. 2. θῖνας] *Loca arenoſa, ſablonieres.*

Ibid. ἐπιβλέπετε] *Videtis*, hoc eſt *ſervatis, curatis*, Sic *videre domi*, *videre auſpiciis*, dixit Cicero.

Vſ. ὀφέλλετε.] *Vous me devez rendre ma mere.* Sic Latini verbo *debere* uſi ſunt. Horat.

Navis, quae tibi creditum
Debes Virgilium, finibus Atticis
Reddas incolumem, precor.

IN FRAGM. IV.

Vſ. 1. ἐκτελέεσθε] Melius in Codice Stephani legitur ἐκτελέεσθαι.

IN FRAGM. V.

Vſ. 1. Νάξῳ] Inſula Maris Aegei. Hanc etiam Strongylen, Diam, Diony-

V I.

Apud eundem.

Θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον.

V I I.

Apud eundem.

— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Τηλόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

V I I I.

Apud Schol. Arati.

Ἠδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, τὸν Βερονίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

I X.

Apud Athenaeum lib. 7.

Ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν,
Ἢ πέρκας. ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπετος ἅλμης.

X.

nyſiam, Callipolin & Siciliam minorem vocatam fuiſſe teſtatur Plinius.

IN FRAGM. VI.

ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον] Forſan de Hercule intelligendum eſt hoc Fragmentum: nil tamen aſſirmo, cum omnes priſci illi Heroes ferinis pellibus ſolerent tegi, quod vel ex Virgil. notum eſt. Pelles autem eae nodo ſub mentum religatae ex humeris dependebant. Virgil.

Sordidus ex humeris nodo dependet amictus.

Vſ. 1. Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο] Fragmentum eſt e carmine quod vertit Catullus de Coma Berenices, ut & ſequens. Vide ibi notata vſ. 48.

Jupiter ut Chalybon omne genus pereat.

IN FRAGM. VIII.

Vſ. 1. Ἠδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν] Catul. de Coma Berenices verſ. 5.

Idem me ille Conon caeleſti lumine vidit
E Beroniceo vertice caeſariem,
Fulgentem clare, quam multis illa Deorum
Non ſine taurino ſanguine pollicita eſt.

Vide notata ibidem.

Ibid. Βερονίκης] Illa *Berenice* & *Beronice* dicebatur. Apud Hyginum ſaepe.

IN FRAGM. IX.

Vſ. 1. χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν] Hunc Callimachi locum ex ejus Galatea adducit Athenaeus: Καλλίμαχος δ' ἐν Γαλατείᾳ τὸν Χρυσόφρυν. ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν. Ibidem etiam alium ejusdem Callimachi locum laudat ex Epigrammatis, ἐν δὲ τοῖς ἐπιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητής φησιν, ἱερὸς δέ τις ἱερὸς ἰχθύς. Hic autem priſcis Latinis *aurata*, vel *orata* dicitur.

X.

Apud Athenaeum lib. 15.

Πολλοὶ καὶ Φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε
Οἰνοπόται, Σικελᾶς ἐκ κυλίκων λατάγας.

X I.

Apud Clementem in Protrept.

Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

X I I.

Apud eundem & Scholiaſten Pindari.

Τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.

X I I I.

IN FRAGM. X.

Vſ. 1. *ἀκόντιον*] Intellige humorem ejaculatum. Celeberrimus in Antiquorum conviviis luſus fuit, qui Κότταβος dicebatur, in quo amatores, exhauſto poculo, humoris reliquum in majora pocula ab alto infundebant, ut in lancem aliam mitterent, ſicque ſonum ederent, qui ſi major ederetur, ſe ab amaſiis diligi augurabantur. Sed en tibi totam ejus ludicri deſcriptionem Latinam quidem, ut facilius intelligatur. *Talis apud Athenienſes ludus erat. Virga quaedam longa erat in terram defixa, ac ſuper eam altera deligata, huc & illuc nutans, ut fieri ſolet in lancium jugo. Haec lances duas habebat appenſas, ſub iis lancibus crateres erant duo aquae pleni, & ſub aqua ſtatua aenea deaurata,* Μάνης *dicta. Jam vero ludentibus omnibus, ſurgebat aliquis phialam habens vini plenam, & quam longe abſiſtens, quod vini ex epota illa ſupererat, id in lancem unam mittere conabatur, ut repleta gravis fieret, inclinataque ſtatuae quae ſub aqua erat, caput allideret, atque ita ſonum ederet; quique ita jecerat, ut ne gutta quidem una in teram cecidiſſet, hic victor erat, ſeque ab amica redamari gloriabatur.* Vide Ariſtoph. Scholiaſten in Εἰρήνῃ pag. 717. Edit. Genev. qui hunc Callimachi locum laudat. Vide & Joannem Tzetzen Chil. cap. LXXXV.

Vſ. 2. *Σικελᾶς ἐκ κυλίκων λατάγας*] Legendum Σικελὰς, ut & apud Scholiaſten Ariſtophanis legitur loco ſupra citato. Eſt autem, *Λατάγη τὸ ὑπολειπόμενον ἐκ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν, ὃ συνεστραμμένῃ τῇ χειρὶ ἄνωθεν ἐρρίπτουν οἱ παίζοντες εἰς τὸ Κοττάβιον.* Porro Σικελὰς dicit noſter, quia, ut ait idem Interpres Ariſtoph. *Σικελικὴ τίς ἐστι παιδιὰ, πρώτων εὑρόντων Σικελῶν.* Unde Anacreon, *Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων.* & Critias in Elegiis,

Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστι χθονὸς εὐπρεπὲς ἔργον.

IN FRAGM. XII.

ἐπιτέλλεται] Pater meus amantiſſimus putabat legendum *ἐπιτέρπεται*, in Fragmento proxime ſequenti, *τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.* Vel fortaſſe *ἐπιτέλλεται* ſignificat *adeſt propitius & favens.* De Aſinorum ſacrificiis vide Fragmentum ſequens.

IN FRAGM. XII.

Φοῖβον ὀνοσφαγίαι] De Hyperboreis qui Apollini aſinos ſacrificabant, ſic Pindar. Pyth. Od. x.

Παρ' οἷς ποτὲ Περσεὺς
Ἐδαίσατο λαγέτας δώματ' ἐσελθὼν,
Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
Ἐπιτόσσαις θεῷ
Ῥέζοντας. ὧν θαλίαις ἔμπεδον
Εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
Χαίρει, γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν
Ὀρθιὰν κνωδάλων.

IN

XIII.

Apud Strabonem. lib. I.

Αἰγλήτην, Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ
Λείπων ἀρχόμενος.

XIV.

Ibidem.

—— ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο κυταίου
Αὖθις ἐς ἀρχαίην ἔπλεον Ἁρμονίην.

XV.

Citatur & hoc Callimachi.

Νηφάλιαι γὰρ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὠπὰς
Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδαι.

XVI.

IN FRAGM. XIV.

Vſ. 1. *κυταίου*] Scribe per majuſculam litteram Κυταίου. De Argonautis loquitur, Cytaea eſt Colchica urbs, unde Medea Κυταιΐς, & Aeetes pater ejus Κυταῖος: quod autem ait Scaliger in Propert. in illam deportatas fuiſſe decem tribus a Salmanaſar Aſſyrio, unde Samaritani hactenus a Judaeis Κυταῖοι dicti, *Cutaei*; id vero omnino falſum eſt, ut in ſuis in Origenem Notis monuit illuſtris Huëtius.

Vſ. 2. Ἁρμονίην] *In Illyricum*, ubi Cadmi Harmoniaeque monumentum conſpicitur.

IN FRAGM. XV.

Vſ. 2. *Λήτειραι*] *Sacerdotes.* Heſychius, Λήτειραι, ἱέρειαι τῶν σεμνῶν θεῶν, ubi Guiet. legit Λήτειραι. Λιτή

Ibid. Ἡσυχίδαι] Ἡσυχίδαι Athenis erant indigenarum genus. Heſych. Ἡσυχίδαι, γένος Ἀθήνησι ἰθαγενῶν.

Ibid. *μελιηδέας ὠπὰς Λήτειραι καίειν*] Lege, ut optime apud Schol. Sophocl.

Νηφάλιαι καὶ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπας
Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδαι.

Τῇσιν, hoc eſt Εὐμενίσι; ὄμπας, θύματα πυρὶ καὶ μέλιτι δεδευμένα. Heſych. Poſſet etiam legi ὀμπάς: ὀμπαὶ enim *fruges melle maceratae*. Ἡσυχίδαι, *Sacerdotes Eumenidum*, audi eundem Schol. Sophocl. ad illud Oedip. Col. Ἄπυστα φωνῶν] ἀνήκουστα. ἀντὶ τοῦ ἠρέμα καὶ συντόμως. τοῦτο ἀπὸ τῆς δρωμένης θυσίας ταῖς Εὐμενίσι φησί. μετὰ γὰρ ἡσυχίας τὰ ἱερὰ δρῶσι. καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀπὸ Ἡσύχου καταγόμενοι θύουσιν αὐταῖς, καθάπερ Πολέμων ἐν τοῖς περὶ Ἐρατοσθένην φησίν, οὕτω, τὸ δὲ τῶν Εὐπατριδῶν γένος οὐ μετέχει τῆς θυσίας ταύτης. εἶτα ἑξῆς, τῆς δὲ πομπῆς ταύτης Ἡσυχίδαι. ὃ δὴ γένος ἐστὶ περὶ τὰς σεμνὰς θεὰς, καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἔχει. καὶ προθύονται πρὸ τῆς θυσίας ταύτης κριὸν Ἡσύχου ἱερὸν ἥρωϊ, τοῦτον οὕτω καλοῦντες διὰ τὴν εὐφημίαν. οὗ τὸ ἱερόν ἐστι παρὰ τὸ Κυδώνιον, ἐκτὸς τῶν ἐννέα πυλῶν. καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῇ περὶ θεῶν ἑπτακαιδεκάτῳ περὶ τοῦ τῶν Ἡσυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερᾶς φησι. καὶ Καλλίμαχος, Νηφάλιαι καὶ τῇσιν, &c.

XVI.

Ex Callimachi Dactylicis.

Ἁ παῖς ἁ κατάκλειστος
Τὰν οἱ φασὶ τεκόντες
Εὐναίους ὀαρισμοὺς
Ἔχθειν ἶσον ὀλέθρου.

XVII.

Ex Agellio lib. IV. cap. XI.

Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν ἀνιῶντος ἐδεστοῦ
Κἀγὼ Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε λέγω.

XVIII.

Ex Macrobio lib. V. cap. XXI.

Καὶ γὰρ ὁ Θρηϊκίην μὲν ἀπήνατο χανδὸν ἄμυστιν
Ζωροποτεῖν. ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.

Τῷ

IN FRAGM. XVI.

Vſ. 1. ἁ κατάκλειστος] Κατάκλειστον *puellam* dicit, quia hic mos erat in Graecia, ut puellas in thalamis cuſtodirent; neque eas prodire ſinerent, dum eae adhuc eſſent innuptae. Phocylid.

Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι
Μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσῃς.

A. Fabri.

Κατάκλειστον Graeci vocarunt, quidquid ita pretioſum eſt, ut ſervari diligenter, & clauſum teneri mereatur. Poëta noſter puellas virgines, quas tenellis aſſervandas diligentius uvis ſcribit, vocat *καταχλείστους*. Hinc & *κατάκλειστοι* meretrices quaedam dictae, quae carius ſe venditarent, nec omnibus paterent. *devium ſcortum* Horatio, quod ſcilicet non omnibus obvium eſt. *κατάκλειστα εἶχον τὰ βιβλία*, apud Strabonem de Apellicontis heredibus, qui libros Ariſtotelis ſub clave habebant, nec exire in publicum ſinebant. Atque inde *κατάκλειστα* de re pretioſa; quae non pro derelicto haberi, ſed ſtudioſe conſervari, ac tuto loco concludi digna eſt. Cl. Salmasius ad Tertull. de Pallio p. 177.

Vſ. 3. *Εὐναίους ὀαρισμοὺς*] Gallice diceres *Discours de Mariage.*

Vſ. 4. *ἶσον ὀλέθρου*] Legendum puto *ὀλέθρῳ*: imo & ita apud Scaligerum in Catull. legitur.

IN FRAGM. XVII.

Vſ. 1. *Καὶ κυάμων*] Legebat Pater meus,

Καὶ κυάμου ἀπὸ χεῖρας ἔχειν ἀνιῶντος ἔδεσθαι.

IN FRAGM. XVIII.

Vſ. 1. *Θρηϊκίην*] Sic Horat. Amyſtida Threiciam vocat.

Neu multi Damalis meri
Baſſum Threicia vincat amyſtide.

Ibid. *ἀπήνατο*] Legendum ſuſpicor *ἀνήνατο*, *recuſavit*. Id ſequentia ſuadent, *ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.*

Vſ. 2. *κισσυβίῳ*] Neoptolemus Parianus libr. 3. *περὶ Διαλέκτων* ait *κισσύβιον* fuiſſe poculum ex hedera confectum. Addit Philemon fuiſſe *μονωτόν*. Neoptolemo adſtipulantur multi, Theocritus, Didymus, cujus ea ver-

Τῷ μὲν ἐγὼ τόδ' ἔλεξα παρ' εἰτείχοντος ἀλείσω
Τὸ τρίτον.

XIX.

Ex Luciano lib. cui tit. Ἔρωτες.

Αἴθε γὰρ ὦ κήροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὤφελε παιδοφιλεῖν
Ὧδε νέων ἔραοιτε, πόλιν κ' εὔανδρον ἔχοιτε.

XX.

Ex Plutarchi Sympoſiacis.

Καί μιν Ἀλητίδαι πολὺ γηγειότερον
Τῶδε, παρ' Αἰγαίωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα,
Θήσουσιν νίκης σύμβολον Ἰσθμιάδος.
Ζήλῳ τῶ Νεμέηθε, πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν,
Ἣ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρη.

XXI.

verba ad Odyſſ. ix. Κισσύβιον ποιμενικὸν ποτήριον ἐκ κισσίνου ξύλου κατεσκευασμένον. ἢ ὄνομα κύριον ποτηρίου, ἢ, (lego ὃ) ἔχον κισσὸν ἔξωθεν. Clitarchus refert ſcyphum κισσύβιον appellatum ab Aeolibus. Ab antiquiſſimis tamen Graecis pocula quaevis κισσύβια appellabantur. Nicander Αἰτωλικῶν lib. I. ἐν τῇ ἱεροποιΐῃ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδοποιέονται πετάλοισι ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται. Homerus,

> Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.

Aſclepiades vetus interpres Homeri tradit ſolos ruſticos eo poculi genere uſos. Meursius ad Theocriti ſpicilegium p. 5. Vide Heinſii lectiones Theocr. libr. I. cap. 2. qui ait Callimachum a veteribus criticis apud Athenaeum vapulare, quod confuderit voces ἀλείσου & κισσυβίου, cum longe diverſa eſſent. Th. Graev.

IN FRAGM. XIX.

Vſ. 2. Ἔρκιος] In al. legitur Ἔρχιος. An ab Ἐρχία, quae eſt Tribus Atticae? Certe hic aliquid latet.

IN FRAGM. XX.

Vſ. 1. Ἀλητίδαι] Neſcio quid ſit: forſan ab ἀλῆτις, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ut ait Heſychius: ſed dubito; forſan ab Ἀλαί, quo modo vocabantur δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς.

Ibid. γηγειότερον] Pater meus putabat legendum ὠγυγιώτερον.

Vſ. 2. Αἰγαίωνι] Quem Dii Briareum, illum Αἰγαίωνα vocabant homines. Homer.

> Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
> Αἰγαίωνα —— ——

Sed hoc Fragmentum de Briareo non poteſt intelligi. Hic igitur Αἰγαίων erit Neptuno; Αἰγαίωνα enim vocatum fuiſſe Neptunum certum eſt. Heſych. Αἰγαίων ἐπιτεταμένως ἐνάλιος θεός, οἱ δὲ ὁ Βριάρεως καὶ ὁ Ποσειδῶν.

Vſ. 3. σύμβολον] *Apium.* Agones, Olympia, Nemea, Iſthmia, Pythia. In Olymp. *oleaſter*, in Nem. *pinus*, in Iſthm. *apium*, in Pyth. *poma.* in Epigr. Ἆθλα δὲ τῶν κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

XXI.

Ex Scholiaſte Pindari.

Χαῖρε βαρυσκίμπων ἐπίτακτα μὲν ἕξάκι δοιά,
Ἐκ δ' αὖτ' ἀγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

XXII.

Ex eodem.

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, οἱ τὸν ὄλεθρον
Εὗρε, τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γιγνόμενον.

XXIII.

Ex eodem.

Ταὶ μὲν ἀριστκύδης εὖνις ἀνῆκε Διὸς

Ἄρ-

IN FRAGM. XXI.

De Hercule Fragmentum iſtud debet intelligi, qui labores duodecim, jubente Euriſtheo, reliquos ſuopte motu exantlavit. Unde Pind. Nem. Od. III.

—— —— ἴδ' ᾳ τε ἐρεύνα-
σε τεναγέων ῥοάς, ὅπα πόμπιμον
Κατέβαινε νόστου τέλος,
Καὶ γᾶν φράδασσε.

Vſ. 1. βαρυσκίμπων] *Propter clavam.*

Vſ. 2. Ἐκ δ' αὖτ' ἀγρεσίης] H. Valleſius in notis ad N. Damaſceni excerpta verſum poſteriorem ſic emendat:

Ἐκ δ' αὐθαιρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

IN FRAGM. XXII.

Vſ. 1. οἱ τὸν ὄλ.] Οἱ, hoc eſt αὐτῷ *ſibi.* Et male in Schol. Pind. legitur ὅς. De Perillo autem hic ſermo eſt, qui Phalaridi Agrigentinorum Tyranno taurum aeneum, januam a latere habentem dedit, ut in eo homines igne ſuppoſito combureret, eos verum bovis mugitum edituros affirmans. At eum Phalaris primum opus ſuum juſſit imbuere. Ovid. Triſt. lib. III.

Pro quibus inventis, ut munus munere penſes,
Da, precor, ingenio praemia digna meo.
Dixerat. At Phalaris, Poenae mirande repertor,
Ipſe tuum praeſens imbue, dixit, opus.

IN FRAGM. XXIII.

Vſ. 1. Ταὶ μὲν ἀριστκύδης] Mendoſiſſimum eſt hoc Fragmentum. Et cum in eo tota eſſem, ut inde aliquid elicerem, ſupervenit doctiſſimus Andreas Dacerius, quem ſupra nominavi, isque dum illud ſedulo legit, antequam e Muſeolo noſtro egrederetur, ſtans, ut ita dicam, pede in uno ſic illud ingenioſiſſime reſtituit,

Τοῖς μὲν ἀφισκύδης εὖνις αὐῆκε Διὸς
Ἄργος ἔχειν ἴδιόν περ ἐὸν λάχος, ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς ὅπως σκοτίη τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.

atque illi de Heraclidis Poëta videtur loqui. Quos Juno Argos ita paſſa eſt accedere, ut illis cum Peloponnenſibus & Tegeatis aliquot praeliis eſſet decernendum, quod ex Apollod. & Diodor. notum eſt. Heraclidas autem Jovis γενέθλην σκοτίην vocat, quia Hercules ex Jove & Alcmena natus eſt. Haec ille, donec quis meliora in medium proferat. Addit idem, fieri poſſe ut quis hiſtoriam comminiſcatur quae ad Fragmentum illud referri poſſe videbitur:

ſed

Ἄργος ἔθειν, ἴδον περ ἐὸν λάγος. ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς, ὅπως σκοπίη τρηχὺς ἄεθλος ἐοι.

XXIV.

Ex eodem.

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ τέγος ἱερὸς ἧνται
Κάλπιδες, ὀ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

XXV.

Ex Scholiaſte Ariſtophanis.

Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φέροιτε
Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν.

XXVI.

Ex Olympiodoro in Meteora.

Αὐτὸν μὲν φιλέουσ', αὐτὸν δέ τε πεφρίκασι,
Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀποστυγέουσιν ἑῷον.

XXVII.

ſed ſic etiam non minus de Fragmenti totius emendatione conſtabit.

Vſ. 2. ἴδόν περ ἐὸν λαγος] Nam Junoni ſacrum erat Argos. Pind.

Ἄργος Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς ——

& Horat.

Plurimus in Junonis honorem
Aptum dicit equis Argos, diteſque
Mycenas.

IN FRAGM. XXIV.

Vſ. 1. ἐπὶ τέγος ἱερὸς] Bene apud Pind. legitur ἱερὸν: ſed legendum ob verſum ἐπὶ ςέγος ἱερόν.

Vſ. 2. Κάλπιδες] Hydrias oleo plenas intellige, quae Athenis iis dabantur qui Panathenaea vicerant. Pind. Nem. Od. x.

—— γαίᾳ δὲ καυ-
θείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας
ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐά-
νορα λαὸν ἐν ἀγγέων
ἕρκεσιν παμποικίλοις.

IN FRAGM. XXV.

Vſ. 1. κεκομμένα] Κεχαραγμένα.

Vſ. 2. Κυδίππην ὡς] Bene alibi legitur ὅσσ'. Sic Propert.

Scribitur & veſtris Cynthia corticibus.

& Theocrit. in Epithalam. Helenae:

Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριὼν τις
Ἀγνοίῃ) Δωριστί, σέβου μ' Ἑλένας φυτὸν εἰμί.

Et non ſolum in arboribus, ſed & in parietibus ſemper ſcribendi mos fuit. Ariſtoph. in Ἀχαρν. Ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφον Ἀθηναῖοι καλοί. Ubi Schol. Ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις. Et hocce Callimachi Fragmentum adducit.

IN FRAGM. XXVI.

Vſ. 1. Αὐτὸν μὲν φιλέουσ'] Contra Virgil. in Ciri, qui hos verſus imitatus eſt.

Quem pavidae alternis fugiunt optantque puellae
Heſperium fugitant, cupiunt ardeſcere ſolem.

XXVII.

Ex Stobaeo.

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότερον,
Κοῦροι τὸν φιλέουσι. νέοι δέ μιν οἷα τοκῆα
Χειρὸς ἐπ' οἰκείην ἄχρις ἄγουσι θύρην.

XXVIII.

Ex eodem.

Ἄρνες τοι φίλε κοῦρε ὁμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
Ἔσκον ἐνηρίθμοι; δαύλια καὶ βοτάναι.

IN FRAGM. XXVII.
Vſ. 2. τὸν] Id eſt ὅν.

IN FRAGM. XXVIII.
Vſ. 2. ἐνηρίθμοι] Legendum ἀνήριθμοι.

Ibid. δαύλια] Δαυλία eſt *ficedula*; ſed δαύλιον quid ſit, neſcio: forſan legendum γαύλια *mulctralia*.

CAL-

CALLIMACHI FRAGMENTA
EX ETYMOLOGICO GRAECO A VULCANIO COLLECTA.

In voce Αἶρα.

—— Λάθρη δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις
Ἔστρεφον αἰράων ἔργα διδασκόμενοι. Ubi Αἶρα idem eſt quod σφαῖρα.

In voce Ἄλες.

Ἐς τὸ πρὸς τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε. Ἀλέες poſitum pro ἀολλέες, τουτέστι ὁμοῦ.

In voce Ἀλίαστος.

Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις θεοί.
Citatur hic Callimachi locus ab Etymolog. ut oſtendat ἀλίζω formari ab ἀλῶ, quemadmodum φοιτίζω a φοιτῶ.

In voce Ἄλλιξ.

Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσι.
Ἄλλιξ Theſſalica lingua ſignificat τὴν χλαμύδα. Significat & τὸ ἐμπέρπημα.

In

ANNA FABRI.

In voce αἶρα.

Αἰράων] Αἶρα, σφαῖρα, hic ſumitur pro *malleo*.

In voce ἀλὲς.

Ἀλέες] Hujus loci meminit Plutarch. in Moralibus: eum etiam laudat Schol. Theocriti, & ex Callimachi Choriambis ſumptus eſt.

In voce ἄλλιξ.

Ἐνέτησι] Scribendum ἐνέτῃσι, id eſt περόναις.

In

In voce Ἄλωα.

Δινομένη περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἄλωα, pro ἄλω κατ' ἐπέκτασιν.

In voce Ἀμπρεύω.

Ἄνδρ' ἐλαιοὶ δ' ἐκ λειόθεν ἀμπρεύοντες.

Proprie uſus eſt Callimachus verbo Ἀμπρεύειν ἐπὶ τοῦ ἕλκειν. Nam Ἄμπρον proprie eſt, τὸ σχοινίον τὸ ἕλκον τοὺς βόας.

In voce Ἄρδις.

—— ἀλλ' ἀπὸ τόξου

Αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν.

Significat vero ἄρδις, cuſpidem teli.

In voce Ἀρπίς.

Ἐν μὲν γὰρ Τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσι, hoc eſt τοῖς ὑποδήμασι.

In voce Ἀσινεῖς.

Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τειπῆρες * ἀρπάσας.

Sunt vero Ἀσινεῖς, Δρύοπες οἱ τὴν Ἀσίνην κατοικοῦντες.

In

In voce ἀμπρεύω.

Λειόθεν] Hoc Fragmentum ſic reſtituit Caſaub.

Ἄνδρες δ' ἐλαιοὶ δ' ἐκ λήοθεν ἀμπρεύοντες.

Loquebatur Callimach. de ubertate meſſis, & συγκομιδῇ frugum. ἐκ λήοθεν valet ἐκ τοῦ λήϊου *ex arvo*, ubi ſeges. Qui λειόθεν retinent, & ἀμπρεύειν explicant *vitam trahere*, refelluntur ſatis ab ipſo Authore, qui ait κυρίως hic verbum illud accipi. ἀμπρεύω, ὁ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἔλαβε τὴν λέξιν.

Ἀμπρεύοντες] Ariſtophanes uſus eſt compoſito.

Χ' ὅπως ποτ' ἐξαμπρεύσωμεν

Τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.

ubi Schol. ἐξαμπρεύσωμεν, ἀντὶ τοῦ ἐλξωμεν. ἄμπρον, τὸ σχοινίον τὸ ἕλκον τοὺς βόας] Lege τοῦ ἕλκοντος βοός.

In voce ἄρδις.

Ἄρδιν] Meminit Theocrit. alicubi, ſeu quicumque Aram ſcripſit,

Ἶτις τ' ἀνδροβρῶτος,

Ἰλιοραίστας ἀρδίων ἦρ'

Ἐς Τευκρίδ' ἄγαγε τρίποςθον.

In voce ἀρπίς.

Ἐν μὲν γὰρ] Legebat Pater meus.

Ἢν μὲν Τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Intelligit enim μάχαιραν, quam Aegeus cum calceamentis ibi reliquerat. Vide Plutarch. in Theſeo, & Hygin. & Apollodor. lib. 3.

In

In voce Ἀσκάντης.

Καὶ τὸν μὲν ἐπ᾽ ἀσκάντα κάθισεν. Significat vero Ἀσκάντης, κλινίδιον εὐτελές. Atticis σκίμπους.

In voce Ἀσσυρία.

Ἡ ἀπὸ Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.

Et

Ἥμισυ μὲν Πέρσαι, ἥμισυ δ᾽ Ἀσσύριοι. τουτέστι Βαβυλώνιοι.

In voce Ἄστριας.

—— Δέκα δ᾽ ἀστρίας αἴνυτο λάθρον.

ὑποκοριστικῶς ab ἀστράγαλος.

In voce Ἄστυρον.

Ἡ μὲν ἀεργάζουσα μέγα τρύφος ὑψιζώρου
Ἄστυρον εἰς ἀνέβαινεν. hoc eſt εἰς ἄστυ ὑποκοριστικῶς.

* In voce Ἀττάραγος.

Οὔτε τὸν ἀττάραγόν τι δέδοικεν. περὶ τὸ Ἀττάραγόν τις.

In voce Ἀφαυρός.

Ἡ ἄφαρον φαρόωσι. hoc eſt τὴν ἀγεώργητον γῆν.

In

In voce ἀσκάντης.

Hac voce uſus eſt Ariſtoph. ἐν νεφ.

Πῦ Στρεψιάδης; ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών.

ubi Schol. ἀσκάντην, σκίμποδα, δίφρου τι εἶδος, ἢ τὸν κράβατον.

In voce Ἀσσυρία.

Ἡ ἀπὸ Ἀσσυρίων] Ex Poëmatio de Coma Berenices:

Vaſtatum finis iverat Aſſyrios.

Nam eo Fragmentum iſtud referendum puto. A. FABRI. Ἀσσύριοι, h. e. Βαβυλώνιοι, inquit Etymol. ſic & in ſacris litteris Babyloniis non ſemel Aſſyriorum nomen datum fuiſſe reperies. TH. GRAEV.

In voce ἄστριας.

Λάθρον] Notabis λάθρον pro λάθρα.

In voce ἄστυρον.

Ὑψιζώρου] Haec vox mihi ſuſpecta. An legendum ὑψὶ ζωροῦ. Sed non video quomodo dici poſſit τρύφος ζωροῦ: forſan legendum ὑψίζωνος.

In voce ἀττάραγος.

Τὸν ἀττάραγόν τι] Lege ut reſtituit Caſaub.

Οὐδὲ τὸν ἀττάραγόν τοι ἔδωκε.

Ita extulit proverbium Homericum, quo & Theocritus eſt uſus, οὐδ᾽ ἄλα δοίης. Nam ἀττάραγος eſt τὸ ἐλάχιστον, ut apud Latinos *ciccus*, *pilus*, *betta*, *nauci*.

In voce ἀφαυρός.

Ἡ ἄφαρον φαρόωσι] Ἄφαρον, ἀνήροτον. φαροῦν, ἀροτριᾶν, φαρῶσαι, ἀρῶσαι, τεῶσαι, Heſych. Vide pag. 252. Nam

ibi

In voce Βεῦδος.

Ἐν δὲ Πάρῳ καλά τε καὶ αἰόλα βεῦδε' ἔχουσαι. hoc eſt τὰ ποικίλα ἢ πορφυρᾶ ἱμάτια.

In voce Βλωμός.

Ὅσον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο. hoc eſt ψωμοῦ.

In voce Βοῦχετα.

Ἐξ ἁλὸς οὐ δίκην ἀνέρα βουχέτιον ἕλκειν. Eſt vero βουχέτιον ἐθνικὸν a Βούχετα neutro plurali, urbe Epiri.

In voce Βωνίτης.

Οἵους βωνίτῃσιν ἐπὶ κρύπτουσι γυναῖκες. Significat τὸν βουκόλον.

In voce Γαιοδόται.

Γαιοδόται καὶ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται. Sunt vero Γαιοδόται, οἱ ἀρχιτέκτονες.

In voce Γενέθλη.

Τὴν δὲ γένην οὐκ οἶδα. Γένη foemininum.

In voce Γλαρίς.

Καὶ γλαρίδας, ςαφύλη τε, καθισμένη τε μολιβδίς. Eſt vero γλαρὶς, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον.

In voce Γραικός.

Γραικοὶ καὶ γῆς ἡμετέρης ἀδαεῖς. hoc eſt Ἕλληνες.

In

ibi idem Fragmentum repetitur.

In voce βεῦδος.

Βεύδε' ἔχουσαι] Quod apud Heſych. eſt βεῦδος, apud Pollucem eſt βεῦθος, ἱμάτιον γυναικεῖον.

In voce βούχετα.

Ἐξ ἁλὸς δίκην] An ἐξ ἁλὸς οὐ δίκη, &c.

In voce βωνίτης.

Βωνίτῃσι] Βωνίτας, τοὺς ἐν ἀγρῷ, οἱ δὲ βουκόλους ἢ ἀγροίκους, Heſych. Quae ſequuntur, ſcilicet ἐπὶ κρύπτουσι, mihi ſuſpecta ſunt.

In voce γαιοδόται.

Γαιοδόται] Οἱ ἀρχιτέκτονες, *Geometrae*: forte legendum eſſet γαιοδάται, id eſt *diviſores terrae*, *menſores*, *finitores*, ut dicit Plaut. in Poenulo.

In voce γλαρίς.

Καθισμένη τε μολιβδίς] Hunc locum ſic emendavit Pater meus καθιεμένη τε μολιβδίς. ſtaphyle eſt amuſſis, μολιβδὶς eſt plumbum quod deorſum demittitur.

In voce Γραικός.

Γραικοὶ δὲ γῆς] Lege Γραικοὶ δὲ τῆς γῆς. Revera Graeci rerum Aegyptiarum erant imperiti, adeoque totius reconditae vetuſtatis: illuſtrem locum dabit Plato in Timaeo, ubi ſic So-

In voce Γράμμα.

Γράμματα δ' οὐκ ἔλιπεν ἀπόκρυφα, hoc eſt ποιήματα.

In voce Γράσων.

Ὃς αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνος. Significat vero γράσων τὴν χλωρὴν κριθήν. ἀπὸ τοῦ γράω, τὸ ἐσθίω.

In voce Δάκνω..

Ξεῖνος ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον. hoc eſt θηρίον. παρὰ τὸ δάκνω.

In voce Δανάκης.

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήιον οὔτι φέρονται
Μούνη ἐπιπλολίων ὅτε θυμιονησέμεν *
Ἀλλ' οὐσαίνοις ἐκ ςομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίας ἐπὶ βάθρον δανάκης. Eſt vero Δανάκης numiſma, obolo majus, quod Veteres mortuorum ori imponebant.

In voce Δεκαφύϊα.

Τῶν ἔπι σοι δεκαφύϊα φάτο ζωάγρια πίσειν. hoc eſt δεκαπλάσια.

In

Solonem affatur ſenex Aegyptius: ὦ Σόλων, Σόλων, Ἕλληνες ἀεὶ παῖδές ἐςὶ, γέρων δὲ Ἕλλην οὐκ ἔςιν.

In voce Γράσων.

ἔγραε] *Manducabat, abſumebat.* Vox Cypria. Heſych. γρὰ, φάγε, Κύπριοι.

In voce δάκνω.

Fragmentum iſtud de Hercule Cerberum ex inferis adducente debet intelligi.

In voce δανάκης.

Sic hos verſus reſtituit Caſaubonus,

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήιον οὔτι φέρονται
Μούνη ἐνὶ πτολίων, ὅγε τέθμιον οἴσεμεν ἄλλως
Ἐν ςομάτεσσι, νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον.

Ibi autem loquitur Callimachus de Hermione, ubi fuit altiſſimus terrae hiatus, quo mortuorum animas recta ad inferos pervenire putabant: & ideo nauli gratia δανάκην, numiſmatis genus ori ſuorum mortuorum non inferebant. Strabo, παρ' Ἑρμιονεῦσι δὲ τεθρύλληται τὴν εἰς Ἅδου κατάβασιν σύντομον εἶναι. διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τὸ ναῦλον.

IN

In voce Διάκτορος.

Ἀλλὰ θεῆς ἤ τίς με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς. hoc eſt διάκονον καὶ διαγωγέα τῶν ψυχῶν.

In voce Δίασμα.

—— Διάσματα φάρεος ἀρχήν. Significat vero δίασμα τὴν πρώτην τοῦ ἱματίου ἐργασίαν.

In voce Διερός.

—— Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην. hoc eſt ὑγρήν.

In voce Δίκρον.

—— Δίκρον φίλτρον ἀειραμένη. hoc eſt δίκρανον ξύλον.

In voce Διφῶ, τὸ ψηλαφῶ.

Μήδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν.

In voce Δόναξ, τουτέστι κάλαμος.

Καὶ δόνακι πλήθοντα λιπὼν ῥόον Ἀστερίωνος.

In voce Δύπτης.

Δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι ἔνδιοι καύηκες.

In voce Εἶαρ.

Τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔδαπτεν. hoc eſt τὸ αἷμα.

In voce Εἰνατία.

Εἰνατίην ὁμόδελφον ἐπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσαι. Eſt vero εἰ-

In voce *δίασμα.*

In LXX. Interpr. vertitur *licium.*

In voce *δίκρον.*

Δίκρον φίλτρον] Lege, ut emendavit Caſaub. *δίκρον φίτρον ἀειραμένη.* Furcam intelligit.

In voce Διφῶ, τὸ ψηλαφῶ.

Μήδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε] Hic *διφᾶτε*, ſine dubio ſignificat *expectate*: ſic Gallice verterem: *N'attendez pas de moy une chanſon bruïante.*

In voce *δόναξ.*

Ἀστερίωνος] Ἀστερίων fluvius Argiae, cujus meminit Pauſanias. Papin. etiam IV. Thebaid.

—— Eraſinus, & aequus
Fluctibus Aſterion. ——

In voce *δύπτης.*

Δύπται] *Mergi aves.*

ἔνδιοι] Μεσημβρινοὶ, id eſt *meridie gaudentes*, Virgil. *apricos* vocat.

Apricis ſtatio gratiſſima mergis.

καύηκες] Sunt lari. Heſych. Καύαξ, λάρος.

In voce Εἰνατία.

Εἰνατίην] Lucinam a monte Cretae

Εἰνατίη epithetum Lucinae. Εἴνατος mons Cretae, ubi colebatur Lucina.

In voce Εἰσπνήλης.

Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κοῦρος ἴοι. Eſt vero εἰσπνήλης, ὁ ἐρώμενος, ἤτοι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος.

In voce Ἐμπελάτειρα.

Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή. hoc eſt ἑταίρη.

In voce Ζαγρεύς.

Υἱέα Διόνυσον ζαγρέα γεινομένη. hoc eſt τὸ ζα, id eſt τὸν πάνυ ἀγρεύοντα.

In voce Ζάγκλον.

Κέκρυπται γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη. hoc eſt τὸ δρέπανον.

In voce Ἠλιτόμηνος.

Τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα μήτηρ οὓς ὤδινε μῆνας.

In voce Θαλῆς.

Πολὺ τὸ δῶρον ἐς Θάλητα ὤλισθεν.

In voce Κέλευθος.

Τὰ τράχηλα γυμνάζει. mutatione generis in aliud ge-

tae qui Εἴνατος. Heſych. non montem, ſed ſimpliciter τόπον vocat, Εἴνατον, τόπος Λυκίας καὶ Κρήτης.

In voce Εἰσπνήλης.

Εἰσπνήλης] Eſt *amans:* aſt ἐρώμενος eſt *amaſius*, meminit Theocrit. Idyl. 12.

Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'. ὁ μὲν ἦν εἰσπνήλης, φαίη χ' ὡ μυκλαΐσδων
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θέσσαλος εἴποι, ἀΐταν.

Ex quo loco apparet vocem eſſe Laconicam: nam Ἀμύκλαι Laconicae urbs; ea uſus eſt Callimachus ut ſua; nam alicubi vocat πατρῷον linguam Spartanam.

In voce Ἐμπελάτειρα.

τέκεν γυνὴ] Suſpicor τὸ γυνὴ poſitum fuiſſe ad explicationem τοῦ ἐμπελάτειρα, atque adeo legendum,

Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν.

Sic pentameter verſus eſt integer.

In voce Ζαγρεύς.

Διόνυσον ζαγρέα] Reperitur apud Heſychium, Ζαγρεύς, Διόνυσος: eſt autem Ζαγρεὺς *magnus & eximius venator.*

In voce Ζάγκλον.

Κέκρυπται γυνὴ] Legendum puto.

Κέκρυπται δὲ γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη.

Ζάγκλη & ζάγκλον Syracuſia lingua δρέπανον.

genus. ὁ τράχηλος. τὸ τράχηλον. ut ὑγρὰ κέλευθα.

In voce Κηκάς. i. λοιδορία.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ.

In voce Κίβισις.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις. hoc eſt ἡ κιβωτὸς ἢ πήρα.

In voce Κοάλεμος.

Ἡ δ' ἐκόησεν, οὕνεκα γένος ἔσκεν. ἀπὸ τοῦ κῶ τὸ νοῶ. Inde κοάλεμος, ὁ μωρός.

In voce Κῷος.

Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κώϊον, pro Κῷον.

In voce Λάκτις.

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἔκνων εὐεργέα λάκτιν. hoc eſt σκυτάλην, τορύνην.

In voce Λογχάδες.

—— ὄφις ἀλιτροὺς
Αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λογάσιν.

Λογχάδες ſunt, τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκά.

In

In voce Κηκὰς, id eſt λοιδορία.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ] Hoc eſt κακοποιῷ, κακολόγῳ, *maledica*: neque enim, quod ſupra, κηκὰς eſt λοιδορία, ſed *convitiatrix*, *calumniatrix*, &c.

In voce Κίβισις.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει] Legerem,

Εἰ γὰρ ἐπισχήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.

ἐπισχήσει *continebit*, *capiet*. Κίβισις Cypria vox.

In voce Κοάλεμος.

ἐκόησεν] *cogitavit*, a κοεῖν & ἠλεὸν eſt κοάλεμος, utitur Ariſtophanes in Equit. κοάλεμον αἱματοπότην, ubi Schol. Κοάλεμον τὸν Ἀγοράκριτον οὕτως εἶπεν, ἔγκειται δὲ τῇ λέξει τό, τε ἠλεὸν καὶ τὸ κοεῖν ὅ ἐστι νοεῖν, τὸν οὖν ἀνόητα καὶ μάταια νοοῦντα κοάλεμον εἶπεν.

In voce Λάκτις.

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἔκνων] Hoc Fragm. ſic emendavit Caſaub.

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἐὴν εὐεργέα λάκτιν.

Nam ἔκνων nihil eſt: ἔκνων a κνάω non ſatis convenit. Haec ille, ſed legendum potius

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἔγνων εὐεργέα λάκτιν.

ἔγνων *cognovi*, *vidi*: λάκτις autem eſt *trua*. Sic apud Nicandrum:

—— λάζεο τύκτην
Εὐεργῆ λάκτιν. ——

In voce Λογχάδες.

Λογάσι] Sic edendum curavi, cum male in al. eſſet λογχάσι: verſus enim pentameter eſt; neque minus bene dicitur λογάσι quam λογχάσι: λογάδας. τοὺς ἐπιλέκτους, οἱ δὲ τὰς ὄψεις, οἱ δὲ καιθοὺς καὶ ψήφους λευκάς.

In

In voce Λύχνα.

Λύχνα φανείη, per metaplaſmum generis a λύχνος.

In voce Μίκκος. i. μικρός.

Τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί.

In voce Μύκλος.

Ἔστι μοι μάγνης ἐννέα μύκλος ὄνος. Eſt autem μύκλος ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τοῦ ὄνου ὑποδίπλωσις.

In voce Ὄλπις.

Καὶ ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν. hoc eſt τὴν λήκυθον.

In voce Πόα.

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ᾽ ἐννέα χάρφετο ποίας. hoc eſt ἐνιαυτοὺς. διὰ τὸ ἅπαξ καὶ μόνον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῆς βοτάνης φύεσθαι.

In voce Φαρῶ.

Ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ σφισιν ὄμπνιον ἔργον. hoc eſt ἀροτριῶσι.

In

In voce Μίκκος.

Idem eſt ac illud quod ſupra vidimus, *ἀεὶ γὰρ σμικροῖς σμικρὰ διδοῦσι θεοί*, nec opus erat hic repeti.

In voce Μύκλος.

ἐννέα] *μύκλος*] Legi debet unica voce ἐννεάμυκλος, *μύκλαι αἱ ἐπὶ τῶν ὄνων γραμμαὶ μέλαιναι τοῖς τραχήλοις καὶ ποσὶν ἐγγινόμεναι* Heſych.

In voce Ὄλπις.

Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο] Simile quid apud Horat.

> *Ibant octonis referentes idibus aera,*
> *Laevo ſuſpenſi loculos tabulamque lacerto.*

In voce Πόα.

ποίας] Hoc eſt ἐνιαυτούς. Sic Virgil. dixit *ariſtas*:

> *Poſt aliquot, mea regna videns mirabor, ariſtas.*

Poſt aliquot ariſtas, hoc eſt *poſt aliquot annos.*

In voce Φαρῶ.

Ἄφαρον φαρόωσι] Vide notata p. 351. Nam ibi idem Fragmentum reperitur, ἢ ἄφαρον φαρόωσι. Itaque mihi ſuſpicio eſt hic legi debere, ut verſus ſtet:

> Ἢ ἄφαρον φαρόωσι, μέλει σφισὶν ὄμπνιον ἔργον.

ὄμπνιον] Ὀμπνὴ, τροφή: Hic ὄμπνιον ἔργον eſt opus Cereale: ὀμπνία enim Ceres. Heſych. ὄμπνειος, λειμὼν ὁ τῶν πυρίνων καὶ Δημητρίων καρπῶν, ἐπεὶ ὀμπνία ἡ Δημήτηρ.

In voce Φιαρός.

Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως. a Φάος fit Φαερὸς, inde Φιαρός.

In voce Φιαρός.

Φιαρὴ ἕως] A φάος, φαερὸς, unde φιαρὸς: ideoque optime Heſych. φιαρὸν exponit λαμπρόν. A. FABRI. Φιαρὸν, eſt ſplendens, nitens, ut interpretantur veteres Grammatici. Theocrit. Idyl. II. vſ. 20.

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

Qua voce commendat Cyclops in Galatea ſuae cutis bene curatae nitelam & gratiam. Vid. Caſaub. ad iſtum locum. TH. GRAEV.

CALLIMACHI FRAGMENTA ALIQUOT IN SUPERIORIBUS EDITIONIBUS OMISSA.

LECTORI ANNA FABRI.

Ut integrum, quantum in me eſt, divinum hunc Poëtam habeas, Lector, *huc adjeci Fragmenta quaedam quae inter legendum occurrere: poteram & alia, in vetuſtis & recentioribus Scriptoribus a me obſervata: ſed, ut jam dixi, libri mei me in Urbem haud comitati ſunt. Hanc igitur non aſpernandam ſymbolam fac lubens accipias, vel quod melius, meliorem des. Vale.*

* I.

Ex Plutarch. in lib. de Exilio p. 602.

Μὴ μετρεῖν σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίην.

II.

Ex Schol. Pindari.

Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα πανάρχεος ἠελίοιο
Χωρεῖον διαλμήγουσι, καὶ εὔποδα δηϊώνην
Ἀρτέμιδος.

III.

Ex eodem.

Ἐργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ.

IV.

Ex eodem.

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χάρειον ἕδνον ὀφείλω.

V.

Ex eodem.

Ἦλιν ἀνάσσεσθαι Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.

V I.

A N N A F A B R I.

IN FRAGM. II.

Vſ. 1. Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα] Fugit me quid ſit Ἀπόλλωνα χωρίον. Forſan legendum Ἀπόλλωνος. Caeterum, hoc Fragmentum ex Hecale Callimachi adducit Schol. Pind. Nem. Od. 1. initio.

Vſ. 2. καὶ εὔποδα δηϊώνην] Hoc etiam mihi ſuſpectum eſt.

IN FRAGM. III.

Ἐργῖνος Κλυμένου] Hanc Ergini victoriam cantat Pind. Olymp. in fine Od. IV.

—— διάπειρά τοι
Βροτῶν ἔλεγχος,
Ἅπερ Κλυμένοιο παῖδα
Λαμνιάδων γυναικῶν
Ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας·
Χαλκοῖσιν δ' ἐν ἔντεσι νικῶν
Δρόμον, ἔειπεν Ὑψιπυλείᾳ,
Μετὰ στέφανον ἰών.
Οὗτος ἐγὼ· ταχυτᾶτι
Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
Φύονται δὲ καὶ νέοις
Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ
Θαμὰ, καὶ παρὰ τῆς ἁλικίας
Ἐοικότα χρόνον.

ubi vide ſis Schol. qui fuſe hiſtoriam narrat.

IN FRAGM. IV.

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ] Hocce Callimachi Fragmentum adduxit Schol. Pindari, ut probet Nemeam etiam Jovi ſacram fuiſſe. Inde eſt quod in Nemeis legimus, Νεμεαίου ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

IN FRAGM. V.

Ἦλιν ἀνάσσεσθαι Διὸς οἰκίον] Καλλίμαχος τὴν Ἦλιν ἀντὶ τοῦ Πίσαν Διὸς οἰκεῖον εἶπεν. καὶ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία Ἠλεῖον εἶπε Καλλίμαχος, Ἀλεῖος ὁ Ζεύ. Haec Schol.

V I.

Ex eodem.

Πτέρνη θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

V I I.

Ex eodem.

Οὐ πάντες, ἀλλ' ὃς ἔσχεν ἕτερος δαίμων.

V I I I.

Ex eodem.

Αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε.

I X.

Ex eodem.

Ἦπερ αὐςαλέον Χαρίτων λόφον.

Schol. Pind. qui praeterea id eveniſſe dicit, Ὅτι οἱ Ἠλεῖοι ὑφ' ἑαυτοὺς ποιησάμενοι τοὺς Πισαιάτας Ἦλιν τὴν Πίσαν μετωνόμασαν.

Φυλεῖ] Phyleus Augeae Elidis Regis filius fuit.

IN FRAGM. VI.

Πτέρνη θ' ἵππος] Apud Schol. Pindar. legitur πτέρνη θ' ἵπποις ἐλαιόμενος. Legendum, ut eruditiſſime monuit Andreas Dacerius, πτέρνη θ' ἵππων ἐλαυνόμενος: hic enim περὶ τροχοῦ κεραμικοῦ ſermo eſt qui utrinque a pedis calcaneo impellitur. Praeivit ad hanc emendationem quod apud eundem Schol. legitur, Δίδυμος δὲ φησί, μήτε τοὺς ἱππικοὺς δρόμους, μήτε τὰς τῶν ἁρμάτων κατασκευὰς, μήτε τὸν χαλινὸν διὰ τούτων δηλοῦσθαι, ἀλλὰ τὸν κεραμικὸν τροχὸν, ἐκ μεταφορᾶς διχόθεν μετενηνεγμένης. τοῦτο μὲν, ὅτι ἵπποις οἰκεῖος ὁ τροχός. τοῦτο δὲ, ὅτι ἑκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸ ποδὸς πτέρνης. Καλλίμαχος, &c. quae omnem dubitandi locum tollunt.

IN FRAGM. VII.

ἕτερος δαίμων] Hoc eſt, ὁ κακόποιος comparate ad ἀγαθοποιόν. Sic Pind. Pyth. Od. III.

Δαίμων δ' ἕτερος
Ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσατό νιν. —— ——

IN FRAGM. VIII.

Αὐτώρης] Ὁ τρίπους. ὅτι αὐτομάτῳ κελεύσῳ, ut ait Pind. hoc eſt αὐτοκελεύστῳ, οὐ κατὰ ἐπίταγμα τῶν χρησμῳδουμένων τοὺς χρησμοὺς ἐκφέρει, ἀλλ' ἐπινοίᾳ ἢ τῷ μὴ ἐκ συντάξεως φερομένῳ. Ad Battum autem videtur hoc Fragmentum pertinere, cui roganti qua ratione balbutientis linguae nodos ſolveret, ultro reſpondit tripus, in fatis eſſe ut Cyrenes eſſet conditor.

IN FRAGM. IX.

Ἦπερ αὐςαλέον] Lege ut in quibusdam Pindari exemplaribus legitur.

Ἦ ὑπὲρ αὐςαλέον Χαρίτων λόφον.

Hunc autem Gratiarum collem in Africa ſic deſcribit Herodotus lib. 4. Οὗτοι μὲν δὴ (Γαράμαντες) καθύπερθε οἰκέουσι Νασαμώνων. τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν ἔχονται τὸ πρὸς Ἑσπέρης Μάκαι, οἳ λόφους κείρονται. τὸ μὲν μέσον τῶν τριχῶν ἀνιέντες αὔξεσθαι, τὰ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν κείροντες ἐν χροΐ. ἐς δὲ τὸν πόλεμον στρουθῶν καταγαίων δορὰς φορέουσι προβλήματα. διὰ δὲ αὐτῶν Κίνυψ ποταμὸς ῥέων ἐκ λόφου καλεομένου Χαρίτων ἐς θάλασσαν ἐκδιδοῖ. ὁ δὲ λόφος οὗτος ὁ Χαρίτων δασὺς ἴδῃσί ἐστι, ἐούσης τῆς ἄλλης τῆς προκαταλεχθείσης Λιβύης ψιλῆς. ἀπὸ θαλάσσης δὲ ἐς αὐτὸν στάδιοι διηκόσιοί εἰσι.

X.

Ex eodem.

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ἠνεκὲς ἀείδω δεδεγμένος ——

X I.

Ex eodem.

Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν.

X I I.

Ex eodem.

Ἔλλατε νῦν ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας
Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένουσιν ἔτος.

X I I I.

Ex eodem.

Μυκώνην μακάρων ἕδραν.

X I V.

Ex Schol. Ariſtophanis, e Νεφέλ.

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

X V.

IN FRAGM. X.

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ] Prior verſus pentameter, alter erat hexameter. Per τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον, Homeri vel aliorum Poëtarum verſus intellige, quos ῥαψῳδοὶ lauream virgam tenentes populo recitabant, ideoque ῥαβδοῦχοι dicti. Schol. Pind. τοὺς ῥαψῳδοὺς, οἱ μὲν ῥαβδῳδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ὁμήρου ἔπη διεξιέναι.

IN FRAGM. XI.

καταβάλλομ' ἀείδειν] Καταβάλλομαι, *incipio*, *aggredior*. Ὅτι καταβολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς οὐτινοσοῦν ἔπους. Schol. Pind. ad illud Nem. Od. 2. καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων, &c.

IN FRAGM. XII.

Ἔλλατε] Puto ſignificare *deſinite*. Hoc Fragmentum adduxit Schol. Pind. ut probet quaecunque a Poëtis commendantur, ea nunquam peritura. Sed quo pertineat, conjicere non poſſum.

ἐνιψήσασθε] Quid an, *dicite?* A verbo ἐνίπτω, ἐνίψω, unde ἐνιψέω, ήσω. An vero, *intingite*, a verbo ἐννίπτω, ἐννίψω, unde ἐννιψέω, ψήσω. ſimplici ν ἐνιψήσω?

IN FRAGM. XIII.

Μυκώνην μακάρων ἕδραν] Per Μυκώνην Sicyona deſignari notat Schol. Pind. in fine Nem. Od. x. Sed omnino legendum eſt Μηκώνην: Mecone enim *Sicyon* dicta fuit, non *Mycone*: μακάρων autem ἕδραν vocat, ὅτι ἐπ' αὐτῆς οἱ θεοὶ διεδάσαντο τὰς τιμάς. Heſiod.

> Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
> Μηκώνῃ

quem Heſiodi verſum laudat idem Schol. & ibidem male etiam legitur Μυκώνῃ.

IN FRAGM. XIV.

οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω] Hoc eſt καὶ γὰρ ἥκω Attice. Sic apud Ariſtoph. in νεφ.

—— οὐ γὰρ

X V.

Ejusdem.

—— ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν

Ἀρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων.

X V I.

Ejusdem ex βατράχ. in voce λίμναις.

—— Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς.

X V I I.

Ejusdem ex βατράχ.

Ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον.

X V I I I.

Ejusdem ex ἱππ.

—— σκέρβολα μυθήσαντο.

X I X.

Ejusdem ex Ἀχαρν.

—— ποῦ δὲ ἑ πάντες ὁδῖται

Ἦ ῥα Φιλοξενίης ἔσχε στέγος ἀκλήϊστον.

X X.

—— οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὐτὸν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.

& in Βατραχ. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ubi Schol. οὐ γὰρ ἀλλ', ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς.

IN FRAGM. XV.

ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν Ἀρκαδίην] De Cercyone loquebatur Callimachus, qui cum fratre Trophonio fugiens, ipſe quidem Athenas, frater vero Lebadiam Boeotiae petiit. Sed vide, ſi tanti eſt, Scholiaſten Ariſtoph. unde haec adducta ſunt. Locus eſt p. 155. Edit. Genevae in fol.

IN FRAGM. XVI.

Λιμναίῳ] Hoc eſt *Dionyſo*. Λίμναι enim ἐν Ἀθήναις τόπος ἀνειμένος Διονύσῳ ὅπου τὰ Λήναια ἤγετο. Heſych. Inde apud Ariſtoph. legimus in βατραχ.

Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν.

IN FRAGM. XVII.

ὑδατηγὸς ἱμαῖον] ἱμαῖος eorum ᾠδὴ qui aquam hauriunt. Heſych. ἱμονιοστρόφου μέλη vocat Ariſtoph. in βατραχ. ubi Schol. ὡς εἰκὸς ἄνδρα ὕδατα ἀρυόμενον ᾄδειν. ἱμωνιὰ γὰρ καλεῖται, τὸ τῶν ἀντλημάτων σχοινίον, ἥτις ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐν τοῖς φρέασιν ἀπηώρηται. καὶ τὸ ᾆσμα ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταὶ ἱμαῖον.

IN FRAGM. XVIII.

Σκέρβολα] A verbo σκερβόλλω, κερτομῶ, λοιδορῶ. Utitur Ariſtoph. μὴ σκέρβολλε πονηρά. σκερβόλλω, pro εἰς κέαρ βάλλω Euſtath.

IN FRAGM. XIX.

ἔσχε στέγος ἀκλήϊστον] Idem quod apud Ariſtoph.

Τοὺς δὲ ξενίζειν, οὐδέποτε γ' ἴσχ' ἡ
θύρα.

ad quem locum Schol. παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα. μέμνηται καὶ Εὔπολις ἐν φίλοις. νὴ τὸν Ποσειδῶ, οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα. καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ —— ποῦ δὲ ἑ, &c. καὶ Πίνδαρος: ἔνθ' ἄρα πεπιτναμέναις ξείνων ἕνεκεν ταῖς θύραις.

X X.

Ejusdem ex σφηκ.

Εὖτ' ἂν λύχνου δαιομένου ἄδδην ἐγένοντο μύκητες.

X X I.

Ejusdem ex σφηκ.

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἀείρειν.

X X I I.

Ejusdem ex σφηκ.

Ἦν κεῖνος οὑνιαυτὸς ᾧ ποτὲ πτηνὸν
Καὶ τ' οὖν θαλάσσῃ, καὶ τὸ τετράπουν οὕτως
Ἐφθέγγεθ' ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμήθειος.

* X X I I I.

Ejusdem ex ὀρνίθ.

Ἔλεια μικρὸν φωνῇ ἀγαθόν.

X X I V.

Ejusdem ex ὀρνίθ.

Τυρσηνῶν τείχισμα πελαργικόν.

X X V.

IN FRAGM. XX.

μύκητες] Scintillae quae circum ignem lucernarum exilientes, ingruentem pluviam nuntiant: unde Ariſtoph. in Σφηξ.

> Ἔπεισι γοῦν τοῖσι λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες.
> Φιλεῖ δ' ὅταν ᾖ τουτὶ, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.

& Aratus in διοσημείοις.

> Ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρονται περὶ μύξαν.

Fungos vocat Virgil. lib. 1. Georg.

> *Nec nocturna quidem carpentes penſa puellae*
> *Neſcivere hyemem, teſta cum ardente viderent*
> *Scintillare oleum, & putres concreſcere fungos.*

IN FRAGM. XXI.

ἴπνια λύματα] Τὸν κόπρον τῶν ζώων. Et de Hercule ſtabulum Augeae purgante Fragmentum iſtud debet intelligi.

IN FRAGM. XXII.

Ἦν κεῖνος οὑνιαυτὸς ᾧ ποτὲ] Pro ἦν ποτε. ſic enim ſemper fabulas ordiebantur: ita apud Ariſtoph. ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ. Latini dicunt *olim*, vel *una vice*; Galli *une fois*. Porro apud Clementem in Stromatis, Callimachi in Mimiambis extat haec ſabula tribus conſtans Choriambis.

IN FRAGM. XXIII.

Ἔλεια] Ἐλεᾶς & ἔλεια *avis*.

IN FRAGM. XXIV.

τείχισμα πελαργικόν] Ὅτι Ἀθήνησι τὸ πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει. Inde Ariſtoph.

> Τίς δ' ἂν καθέξει τῆς πόλεως τὸ πελαργικόν;

ubi Schol. Δίδυμός φησι τὸ πελαργικὸν τεῖχος ἐπὶ πετρῶν κεῖσθαι.

IN

XXV.

Ejusdem ex ὀρνιθ.

Τήνῳ Ἀγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος εἵσατο τῇ, καὶ λείπτρα καὶ μόνωπα θύεται.

XXVI.

Ejusdem ex Εἰρήν.

Μή σύ γε Θειάγενες κόψαις χέρα Καλλιφῶντος.

XXVII.

Ex Schol. Sophocl. in Antigon.

Ἀγροδέτω πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα.

XXVIII.

Ex eod. in Antigon.

Φωκείων μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

XXIX.

IN FRAGM. XXV.

Τήνῳ Ἀγαμέμνων] Hoc Fragmentum mihi corruptum eſt. De Agamemnone loquebatur Callimachus, qui Dianae ἐκ κηδ χόλον ἔθυσε: unde ipſa Κολαινὶς dicta eſt. Ariſtoph. in Ὀρνιθ.

Οὐκέτι Κολαινὶς, ἀλλ' ἀκαλανθὶς Ἄρτεμις.

IN FRAGM. XXVI.

Καλλιφῶντος] Hunc non *Calliphonta*, ſed *Cilliconta*, nominant Ariſtophanes, Euſtathius, Heſychius. Cum Callimacho Suidas *Calliphonta* vocat. Sed quoquomodo dici debeat; neque enim noſtrum eſt tantas componere lites; ejus hiſtoria haec eſt: *Prienenſibus*, vel ut Heſych. *Regis ducibus Miletum Inſulam prodidit Calliphon. Paulo poſt hanc Inſulae traditionem Theagenes quidam divertit Samum, ibique carnes coepit vendere: ab eo empturus Calliphon, cum indicaret qua parte ſcindi ſibi vellet, manum extendit, quam ille, ſublato cultro, abſcidit, addiditque: Nunquam tu manu iſta aliam Urbem trades.* Hinc vulgo proditores *Calliphontas* vocabant.

IN FRAGM. XXVII.

Ἀγροδέτω] Quid hoc? An legendum ἀγροδότης?

προχάνῃσι] Hoc eſt προφάσεσι, καὶ γὰρ προφάσεις προχάνας ἐκάλυν. Schol. Sophocl. qui ex tertio αἰτίων hunc Callimachi locum adduxit.

IN FRAGM. XXVIII.

Φωκείων] De Phocaeenſibus, qui Urbem ſuam reliquere, cum ea ab Harpalo Regis Cyri Praefecto oppugnaretur, loquebatur Callimachus. Meminit Horat. Od. XVI. lib. V.

—— —— —— *Phocaeorum*
Velut profugit execrata civitas.

μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος] Εἰώθασι οἱ ὀμνύοντες ταῦτα ποιεῖν, μύδρυς γὰρ αἴροντες ἐπαρῶνται μένειν τὰ ὅρκια ἕως αὐτοὶ φανῶσι, καὶ ῥίπτυσιν αὐτὺς εἰς θάλασσαν ὅπως ἂν αἰώνια τὰ ὅρκια ὑπάρχῃ. Schol. Sophocl. ſicque hanc Phocaeorum execrationem factam fuiſſe narrat Herodot. lib. I. πρὸς δὲ ταύτῃσι, καὶ μύδρον σιδήρεον κατεπόντωσαν καὶ ὤμοσαν μὴ πρὶν ἐς Φωκαίην ἥξειν, πρὶν ἢ τὸν μύδρον τῦτον ἀναφῆναι.

Ad illud juramentum alludit Horat. loco ſupra laudato.

Sed juremus in haec: ſimul imis
ſaxa renarint
Vadis levata, ne redire ſit nefas.

IN

XXIX.

Ejusdem in Οἰδ. ἐπὶ Κολ.

Εἴδεος ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς πίλημά τι πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο.

* XXX.

Ex Schol. Theocrit.

—— ὥσπερ ἐκεῖναι πρῶκας ἔραζε πεσούσας.
—— προίκιον ἐνδυκέως τέττιγος εἶδαρ ἔδων.

XXXI.

Ex eodem.

Ἐς τὸ περὶ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε.

XXXII.

Ex Heſychio in Α.

Ἄ πάντα συνάγειρας.

XXXIII.

Ex eodem, & Suida in voce Νεκάδεσσι.

Ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκυρῶν πολέμοιο.

XXXIV.

IN FRAGM. XXIX.

Εἴδεος ἀμφὶ δέ οἱ] Poſt τὸ εἴδεος, ſic diſtinctio ponenda eſt; nam ad verſus qui praeceſſerant, pertinebat. Hic autem de Theſſalicis ſermo eſt, qui πλατεῖς erant. Unde ἡλιοστερεῖς vocat Sophocl.

—— —— κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς
Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει.

Ubi ἡλιοστερὴς idem eſt quod apud Callim. πέτρου ἄλκαρ. Nam πέτρον Solem vocabant Graeci. Lycophr. σκιὰ καλύψει πέτρον.

IN FRAGM. XXX.

πρῶκας ἔραζε πεσούσας] Sic Fragmentum iſtud emendavit Caſaubonus. Quod male in editis Theocriti Scholiis legitur. Πρῶκας autem σταγόνας δρόσου, ἀπὸ τοῦ πρωῒ πέμπεσθαι.

προίκιον] Προίκιον εἶδαρ, *dapes inemptae*, vel *cibus pauperum*, *vel miſerorum*, inquit Caſaubonus. Sed non video quomodo recte πρῶκας cicadarum dapes inemptas vocare poſſit Callim. Legendum igitur, ut ex verbis Scholiaſtae manifeſtùm eſt, πρώϊον ἐνδύκ. τέττ. εἶδ. Alludit enim Callim. ad etymon τοῦ πρῶκας, quod ſupra poſuimus.

IN FRAGM. XXXII.

Ἄ πάντα συνάγειρας] Lege, ut ex Suida pater meus apud Heſych. monuit, ἃ πάντως ἵνα γῆρας.

IN

XXXIV.

Ex Stobaeo de perjurio, Serm. XXVIII.

Ὤμοσεν ἀλλὰ λέγουσιν * ἀλλὰ θεάσαι τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

XXXV.

Ex eodem pro Artibus, Serm. LVIII.

Ἔνθ' ἀνέμων μεγάλων κῦμα διωλύγιον.

XXXVI.

Ex eodem.

Τρισμάκαρ ἢ παύρων ὄλβιός ἐστι μέγα
Ναυτιλίῃσιν * ἣν ἔχεις βίον. ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν
Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωκίσατο.

* XXXVII.

Ex eodem.

Ὡς ἡδὺ μὴν θάλατταν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν.

XXXVIII.

Ex Etymolog. in voce Ἀγρόθι.

Εὖτ' ἐνωπελίᾳ, φέρε τ' ἀγρόθι νόσιμα πάντα.

XXXIX.

IN FRAGM. XXXIV.

ἀλλὰ λέγουσιν * ἀλλὰ θεάσαι] Miror cur ſic corrupte legatur apud Stobaeum Fragmentum iſtud, cum extet adhuc Epigramma unde illud adductum eſt, ubi legitur:

Ὤμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

Sed vide, ſi lubet, integrum Epigramma p. 296.

IN FRAGM. XXXV.

ἀνέμων μεγάλων κῦμα διωλ.] Forſan πνεῦμα διωλύγιον.

IN FRAGM. XXXVI.

Ναυτιλίῃσιν * ἣν ἔχεις] Ex conjectura doctiſſ. Andr. Dacerii, quod hic deſideratur, ſic ſupplebis ſaltem, ut ſenſum habeas integrum:

Τρισμάκαρ, ἢ παύρων ὄλβιός ἐστι μέγα,
Ὅστις ναυτιλίῃσι μὴ ἔχει βίον ——

Idem fere Terentius Hecyr. Act. III. Sc. IV.

So. *Non hercle verbis, Parmeno, dici poteſt*
Tantum, quam re ipſa navigare incommodum eſt.
P. *Itane eſt?* So. *O fortunate, neſcis quid mali*
Praeterieris, qui nunquam es ingreſſus mare.

IN FRAGM. XXXVIII.

Εὖτ' ἐνωπελίᾳ] Lege, ut emendavit ſummus Caſaub. ἦντ' εὐωπελίᾳ.

XXXIX.

Ex eod. in voce Ἐρωδιός.

Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν ἔαρ.

XL.

Ex eod. in voce Ἰάλεμος.

Εἰδυῖαν φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι.

XLI.

Ex eodem.

—— ἀμφί τε κεβλὴν
Εἱρμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στεφανόν.

XLII.

Ex eodem.

Δείελον αἰτίζουσι.

* XLIII.

Ex eodem.

Ἰύζων δ' ἀν' ὄρος.

XLIV.

Ex Conſtantino in voce Δανά.

—— δανὰ ξύλα κεάσαι.

XLV.

IN FRAGM. XXXIX.

ἔαρ] Cypria vox, quae proprie *ſanguinem* ſignificat: hic vero ἔαρ *oleum* vocat Callim. ratione ſatis aperta.

IN FRAGM. XLII.

κεβλὴν] Κεφαλὴ, κεβαλὴ, κεβλή.

IN FRAGM. XLII.

Δείελον αἰτίζουσι] Hoc eſt, δειλινὴν τροφήν. Interpr. Homer. ad illud Odyſſ. P. Σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας, ubi integrum Callim. verſum refert: Δειελιήσας, inquit ille, πρὸς τὴν δειλινὴν ὥραν παραγινόμενος, τουτέστι τὴν μεσημβρίαν, ἢ τὴν ἑσπερινὴν διατρίψας. ἔνιοι τὴν δειλινὴν τροφὴν αἰτῶν. καὶ Καλλίμαχος φησὶ,

Δείελον αἰτίζουσιν. ἄγουσι δὲ χεῖρας
ἀπ' ἔργου.

Τὴν πρὸς τῇ δειλινῇ τροφὴν αἰτοῦντες οὐ δεόντως. προειρήκαμεν γὰρ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι τρισὶ τροφαῖς ἐχρῶντο. Quae omnia ex Euſtath. ſumpta ſunt, niſi quod apud illum male, ut puto, in verſu Callim. δειελινὴν αἰτίζουσι legitur pro δείελον αἰτίζουσι. Illum vide ſis p. 1832.

IN FRAGM. XLIII.

Ἰύζων] Ἀγροικῇ φωνῇ προσφωνῶν. πεποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἰοῦ ἐπίρρημα. Homer. Iliad. P.

—— ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες
Πολλὰ μάλ' ἰύζουσι. ——

IN FRAGM. XLIV.

Δανὰ ξύλα κεάσαι] Quae hic δανὰ Callim. Homer. vocat κάγκανα. Audi Euſtath. Κάγκανα δὲ γίνεται παρὰ τὸ καίειν καὶ καίνειν, τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενα, ἤτοι κοπτόμενα. Παυσανίας δὲ δανὰ τὰ τοιαῦτα ξύλα καλεῖσθαι δηλοῖ. φήσι γάρ. δανὰ, εὐκέαστα, ξηρά. παρὰ τὸ δαίεσθαι. δῆλον δὲ, ὅτι εὐκέαστα, τὰ εὔκλα-

XLV.

Ex eod. in voce Οἶστροι.

Βύσσον ὅν τε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί.

XLVI.

Citantur & haec apud recentiores.

Αὐτίκα τὰν τᾶλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.

XLVII.

Item.

— εἴ σε Προμηθεὺς
Ἔπλασε, καὶ πηλοῦ, μὴ ᾽ξ ἑτέρου γέγονας.

XLVIII.

Item.

Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου.

XLIX.

Item.

— οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
Τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.

L.

εὔκλαστα. Κεάσαι γὰρ ἐπὶ ξύλων τὸ κόψαι, ὡς ἐν Ὀδυσσεία.

IN FRAGM. XLV.

Βύσσον, ὅν τε μύωπα βοῶν] Fragmentum iſtud ad Ionem pertinere ſuſpicor: nam Ἰοῦς ἄριξιν ſcripſit Callimachus.

IN FRAGM. XLVI.

τὰν τᾶλιν παιδὶ σὺν ἀμφ.] Τᾶλις eſt *nova nupta.* παῖς ἀμφιθαλὴς, *puer patrimus*, *matrimus:* nam & in Graecia *pueri*, *patrimi*, *matrimi* deducebant novam nuptam, ut apud Romanos. Catull.

Mitte brachiolum teres,
Praetextate, puellulae.

Hunc autem Callimachi locum laudat Interpres Sophocl. in Antigon. Τᾶλις κατ᾽ Αἰολεῖς ἡ ἐγγυηθεῖσα πρός γάμον τινὶ, ὥσπερ καὶ Καλλίμαχος λέγει, αυτικα τὴν τᾶλιν, &c.

IN FRAGM. XLVIII.

Ἴμβρασε] Parthenius fluvius in Samo Ionia, *Imbraſus* poſtea denominatus, & ab eo Samos Ionia ipſa, *Imbraſia* dicta eſt: neque audiendus eſt vir ſummus Joſephus Scaliger, qui in ſuis ad Varronem Conjectan. id de Samothracia tradidit, quod de Samo Ionia tantum verum eſſe probant & Stephanus, & Strab. lib. XII. & XIV. tamen, quod mirere, ejusdem Stephani autoritate ſententiam ſuam firmare conatur idem Scaliger.

IN FRAGM. XLIX.

ὁ Κεῖος] Simonidem intelligit, qui Ceus fuit: ſic Κεῖος dixit Theocrit. & Horat. Ceam naeniam vocat Simonidis carmina:

Sed ne relictis Muſa procax jocis
Ceae retractes munera naeniae.

νέπους] Idem quod apud Latinos *nepos*.

IN

L.

Item.

Τὴν μὲν ὁ γε σπέρμιυεν Ἐριννύϊ Τιλφωσαίῃ.

L I.

Item.

Ἄρμενα παρ᾽ Δαναῦ γῆς ἐπὶ βυγενέων.

L I I.

Item.

Δαῖμον, τί κόλποισιν ἐπιπλύουσι γυναῖκες.

L I I I.

Item.

— αὐτὸς ὁ Μῶμος

Ἔγραφεν ἐν τοίχοις, ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός.

IN FRAGM. L.

Ἐριννύϊ Τιλφωσσαίῃ] Hoc eſt *Cereri*, ut optime Scaliger in Conjectan. Δημήτηρ enim ἡ αὐτὴ τῇ Ἐριννύϊ, unde *Cerritos*, quaſi *Cereritos*, furore correptos dicimus. Attici Δημητριακούς. Τιλφώσσῃ autem, vel Τιλφωσαία Ἐριννὺς ἀπὸ τῆς Τιλφώσσης κρήνης Βοιωτίας, ἧς, ut ait Euſtath. πιὼν Τειρεσίας καὶ διὰ γῆρας οὐχ ὑπομείνας τὴν ψυχρότητα τέθνηκεν, ὡς λέγεται ἱστορεῖν Ἀριστοφάνης.

IN FRAGM. LI.

Ἄρμενα παρ᾽ Δαναοῦ] Haec mihi mendi ſuſpecta ſunt. Etymol. magn. in voce Ἀρμοῖ habet.

Ἀρμοῖ γὰρ Δαναῶν γῆ ὡς ἀπὸ βουγενέως.

quae non magis ſana ſunt.

βουγενέων] Hoc eſt, *apum*, quod eae ex oſſibus boum naſcuntur, ut apud Virgil. IV. Georg. & Varr. II. de R. R. *Denique ex boc putrifacto* (bove) *naſci dulciſſimas apes, mellis matres, a quo eas Graeci βουγενεῖς appellant.*

IN FRAGM. LII.

τί κόλποισι ἐπιπλύουσι γυναῖκες] Hunc Callimachi verſum laudat Scholiaſtes Theocriti ad Idyll. VI.

Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν.

ubi ille, ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Καλλίμαχος, δαίμων, &c.

IN FRAGM. LIII.

Ἔγραφεν ἐν τοίχοις] De hoc more vide notata ad Fragmentum XXV. p. 347.

C A L-

CALLIMACHI POEMATIUM

DE

COMA BERENICES,

A CATULLO

LATINIS VERSIBUS REDDITUM.

Omnia qui magni diſpexit lumina mundi,
  Qui ſtellarum ortus comperit atque obitus,
Flammeus ut rapidi ſolis nitor obſcuretur,
  Ut cedant certis ſidera temporibus,
Ut Triviam furtim ſub Latmia ſaxa relegans
  Dulcis amor, gyro devocet aërio:
Idem me ille Conon coeleſti numine vidit
  E Bereniceo vertice caeſariem
Fulgentem clare: quam multis illa dearum,
  Levia protendens brachia, pollicita eſt,
Qua rex tempeſtate novis auctus hymenaeis,
  Vaſtatum fines iverat Aſſyrios,
Dulcia nocturnae portans veſtigia rixae,
  Quam de virgineis geſſerat exuviis.
Eſtne novis nuptis odio Venus? anne parentum
  Fruſtrantur falſis gaudia lacrymulis,
Ubertim thalami quas intra limina fundunt?
  Non, ita me divi, vera gemunt, iverint.
Id mea me multis docuit regina querelis,
  Inviſente novo praelia torva viro.

At tu non orbum luxti deſerta cubile,
Sed fratris cari flebile diſſidium,
Quum penitus moeſtas exedit cura medullas.
Ut tibi nunc toto pectore ſolicitae
Senſibus ereptis mens excidit. atqui ego certe
Cognoram a parva virgine magnanimam.
Anne bonum oblita es facinus, quo regium adepta es
Conjugium, quo non fortius auſit alis?
Sed tum moeſta virum mittens, quae verba loquuta es?
Jupiter, ut terſti lumina ſaepe manu.
Quis te mutavit tantus deus? an quod amantes
Non longe a caro corpore abeſſe volunt?
Atque ibi prae cunctis, pro dulci conjuge, divis
Non ſine taurino ſanguine pollicita es,
Si reditum retuliſſet is haud in tempore longo, &
Captam Aſiam Aegypti finibus adjiceret.
Queis ego pro factis coeleſti reddita coetu,
Priſtina vota novo munere diſſoluo.
Invita, ô regina, tuo de vertice ceſſi,
Invita: adjuro teque tuumque caput:
Digna ferat, quod ſi quis inaniter adjurarit.
Sed qui ſe ferro poſtulet eſſe parem?
Ille quoque everſus mons eſt, quem maxima in oris
Progenies Phthiae clara ſupervehitur,
Quum Medi irrupere novum mare, quumque juventus
Per medium claſſi barbara navit Atho.
Quid facient crines, quum ferro talia cedant?
Juppiter, ut Chalybωn omne genus pereat:
Et qui principio ſub terra quaerere venas
Inſtitit, ac ferri frangere duritiem.
Abjunctae paulo ante comae mea fata ſorores
Lugebant, cum ſe, Memnonis Aethiopis

Uni-

Unigena impellens nutantibus aëra pennis,
Obtulit Arſinoes Chloridos ales equus.
Isque per aetherias me tollens advolat auras,
Et Veneris caſto collocat in gremio.
Ipſa ſuum Zephyritis eo famulum legarat,
Grata Canopaeis incola littoribus:
Scilicet in vario ne ſolum limite caeli
Ex Ariadnaeis aurea temporibus
Fixa corona foret, ſed nos quoque fulgeremus
Devotae flavi verticis exuviae.
Uvidulam a fletu, cedentem ad templa deum, me
Sidus in antiquis diva novum poſuit.
Virginis & ſaevi contingens namque Leonis
Lumina, Calliſto juncta Lycaoniae,
Vertor in occaſum, tardum dux ante Bootem,
Qui vix ſero alto mergitur Oceano.
Sed quanquam me nocte premunt veſtigia divum,
Luce autem canae Tethyi reſtituor:
(Pace tua fari haec liceat Rhamnuſia virgo,
Namque ego non ullo vera timore tegam,
Non ſi me infeſtis diſcerpant ſidera dictis,
Condita quin vere pectoris evoluam)
Non his tam laetor rebus, quam me abfore, ſemper
Abfore me a dominae vertice diſcrucior.
Quicum ego, dum virgo quondam fuit, omnibus expers,
Unguentorum una millia multa bibi.
Nunc vos, optato quas junxit lumine taeda,
Non prius unanimis corpora conjugibus
Tradite, nudantes rejecta veſte papillas,
Quam jucunda mihi munera libet onyx,
Veſter onyx, caſto colitis quae jura cubili.
Sed quae ſe impuro dedit adulterio,
Illius mala dona levis bibat irrita pulvis.
Namque ego ab indignis praemia nulla peto.

Sic magis, ô nuptae, ſemper concordia, veſtras
  Semper amor ſedes incolat aſſiduus.
Tu vero regina tuens cum ſidera, divam
  Placabis feſtis luminibus Venerem
Sanguinis expertem, non votis eſſe tuam me,
  Sed potius largis affice muneribus.
Sidera cur retinent? Utina coma regia fiam,
  Proximus Arcturos fulgeat Erigonae.

IN
CALLIMACHI
POEMATIUM
A CATULLO
LATINIS VERSIBUS REDDITUM
NOTAE.

De Coma Berenices] Hujus Poëmatii argumentum habes apud Hyginum, lib. II. *Cum Ptolemaeus Berenicen, Ptolemaei & Arſinoës filiam ſororem ſuam, duxiſſet uxorem, & paucis poſt diebus Aſiam oppugnatum profectus eſſet, vovit Berenice, ſi victor Ptolemaeus rediſſet, ſe detonſuram crinem. Quo voto damnatum crinem in Veneris, Arſinoës Conſitidis,* [lego *Chloridis*] *poſuit Templo, isque poſtero die non comparuit. Quod factum cum Rex aegre ferret, Conon Mathematicus, cupiens inire gratiam Regis, dixit crinem inter ſidera videri collocatum, & quasdam vacuas à figura ſeptem ſtellas oſtendit, quas eſſe crinem fingeret.*

Vſ. 1. Mundi] *Mundus* hic *coelum* eſt. Hyginus ſaepiſſime ſic, Graecis κόσμος apud Iſocrat. Et apud Diodorum plus ſemel.

Vſ. 4. Cedant] Occidant. δύωσι.

Vſ. 5. Sub Latmia ſaxa] In Caria, ibi illa Endymionem ſopiverat. Res nota eſt.

Vſ. 6. Gyro] Gyrus eſt flexus metae, ut, *interiore diem gyro rapit*: hoc eſt, *ſiniſteriore flexu.* Lunae autem bigae & quadrigae ſolent attribui.

Ibid. Aërio] Hoc eſt *coeleſti*, aër enim Antiquis coelum eſt, ut & Graecis ἀήρ. Infra Callimach.

Ἠδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, &c.

Vſ. 7. Idem me ille Conon] Hos verſus usque ad *qua Rex*

tempeſtate, ex Callimachi diſticho Catullus expreſſit, quod ex Schol. Arati ſupra adduximus. p. 341.

> Ἠδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, τὸν Βερονίκης
> Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

Ibid. Conon] Mathematicus Samius.

Ibid. Coeleſti numine] Lege ex Scalig. *lumine*. Lumen coeleſte hic nihil aliud eſt quam coelum ipſum περιφραστικῶς: Graecum erat ἐν ἠέρι, ſupra. Sic infra dixit *lumine coeli*, vſ. 59.

> ——— *vario ne ſolum in lumine coeli*
> *Aut Ariadneis aurea temporibus*
> *Fixa corona foret* ———

Sic & Varro apud Nonium, *ſereno lumine*, id eſt, *coelo ſereno.* Ubi quod ille *ſereno lumine* dixit, dixit Virg. *coelo ſereno.*

> *Non alias coelo ceciderunt plura ſereno*
> *Fulmina.*

Vſ. 8. E Berenice] Legebat Pater meus *Beroniceae*, *Beronice*, *Beronicea*, ut *Penelope*, *Penelopea.*

Vſ. 11. Novis auctus hymenaeis] Suſpicor legendum *mactus*: nam τὸ *auctus* nihil aliud videtur quam gloſſema τῷ *mactus* appoſitum, & poſtea, ut fieri amat, in textum receptum.

Vſ. 12. Finis Aſſyrios] Finis ἀρχαικῶς pro *fines*, Varr. Saluſt. &c. Sic infra vſ. 88. *ſedis* pro *ſedes.*

Vſ. 15. Anne parentum] Extat ſimilis locus ex Callimachi dactylicis:

> Ἁ παῖς ἁ κατάκλειστος
> Τὰν οἵ φασι τεκόντες
> Εὐναίους ὀαρισμοὺς
> Ἔχθειν ἶσον ὀλέθρῳ.

Vſ. 18. Iverint] Pro *juverint*; mira licentia. Neſcio an ita ſcripſerit olim Catullus.

Vſ. 22. Sed fratris cari] Nam Ptolemaeus ejus & conjux & frater erat. Supra ex Hyg. & Theocrit. Hymn. in Ptolem. de Beronice,

> Ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.

Vſ. 24. Ut tibi nunc] Lege *tunc*, ex Scaligero, τὸ *ut* hic θαυμαστικὸν eſt.

Vſ. 26. A parva virgine magnanimam] Cur magnanimam Beronicen Callimachus dixerit, duplicem cauſam affert Hygin. lib. II. Aſtronom. *Hanc Beronicen*, inquit ille, *nonnulli cum Callimacho dixerunt equos alere, & ad Olympia mittere conſuetam. Alii dicunt hoc amplius, Ptolemaeum Beronices patrem multitudine hoſtium perterritum, fuga ſalutem petiiſſe, filiam autem ſaepe conſuetam inſiliiſſe in equum, & reliquam exercitus copiam conſtituiſſe, & complures hoſtium interfeciſſe, reliquos in fugam conjeciſſe, pro quo etiam Callimachus eam magnanimam dixit.*

Vſ. 27.

Vſ. 27. Anne bonum oblita es] Ex veſtigiis priſcae ſcripturae ita Catullum ſcripſiſſe collegit Scaliger:

Anne bonum oblita's facinus, quod regium adepta's
Conjugium.

Sic apud Ciceronem *imminuta 'ſt*, *appellanda 'ſt*, *nulla 'ſt*, &c.

Ibid. Quo regium adepta es] Quaſi vero facinore illo, quod ſupra ex Hygino retulimus, fratrem ſuum Beronice ad ſui amorem illexerit. Falſum. Lege igitur ut eſt apud Scaligerum:

Anne bonum oblita es facinus, quod regium adepta es
Conjugium? quod non fortior aut ſit alis?

ut ſit ſenſus, *Anne oblita es bonum facinus, nempe & quod nupſiſti Regi Ptolemaeo, & quod nemo te fortior ſit.*

Vſ. 28. Alis] Ἀρχαϊκῶς pro *alius*. Sic apud Lucret. *alid* pro *aliud*.

Vſ. 30. Terſti] Lege *triſti*, hoc eſt *ſiccaſti*, *deterſiſti*, *trivisti*.

Vſ. 33. Atque ibi prae cunctis] Suſpicatur Muretus poſt hoc diſtichon verſus aliquot deſiderari, quibus Poëta vota & preces Beronices exequebatur. Quare, non video: ſententia enim plana eſt. Lege modo ut habet Scalig.

At quae ibi, proh, cunctis pro dulci conjuge divis
Non ſine taurino ſanguine pollicita es.

Vſ. 35. Haud in tempore longo] Legit Scal. ex vett. libb.

Si reditum tetuliſſet is, aut in tempore longo
Captam Aſiam Aegypti finibus adjiceret?

quod probare non poſſum. Ridiculum enim Beronicem comam ſuam Diis voviſſe, ſi conjux Ptolemaeus reditum ferret, & in longo tempore captam Aſiam Aegypto adjiceret. Vulgatam igitur lectionem retineo: tamen ut propius ad veterem ſcripturam accedas, legere poſſis:

Si reditum tetuliſſet is, aut ni tempore longo.

Ni pro *non* antique. Sciunt qui Plautum norunt.

Vſ. 41. Quod ſi quis] Τὸ *quod* παρέλκει, ut ſaepe apud Plautum; vel eſt, *quod utinam*: ſed magis placet ſi referatur ad τὸ *caput: adjuro tuum caput, quod caput tuum ſi quis inaniter adjurare auſus fuerit, meritas poenas luat.*

Vſ. 43. Quem maxima in oris] Scriptum erat *quem maximu' in oris*, pro *quem maximum in oris*: unde imperiti Librarii fecere *quem maxima*, &c. Lege igitur, ut bene Scalig. *quem maximum in oris*, & τὸ ἑξῆς eſt *quem maximum in oris Phthiae*, id eſt Theſſaliae, *ſupervehitur clara progenies.* Progeniem claram dixit Macedones, adulans Ptolemaeum propter Alexandrum & ejus ſucceſſores Ptolemaeos.

Vſ. 45. Irrupere] Antiqua lectio erat *properare*, quam ex judicio Scaligeri reponas licet; ſed quod ait idem Scaliger, hic τὸ *properare* eſſe infinitivi modi, pro *properabant*. ut apud Virg.

diſceſſu mugire boves, & ſexcenta alia; id vero probari non poteſt. Nam certum eſt *properare* eſſe temporis praeteriti pro *properavere*. Id autem ſatis ſuperque oſtendit τὸ *navit*, quod altero verſu legitur. Ait etiam hic *properare* eſſe ut apud Horat. *properare apio coronas*. Et apud Virgil.

Et quamvis igni exiguo properata maderent.

quod alieniſſimum eſt.

Ibid. Novum mare] Novum, quia ſcilicet per medium Athon nuper inductum.

Vſ. 46. Athon] Belonius tamen ait ſe nunquam ulla veſtigia diviſionis in illo monte animadvertiſſe.

Jupiter, ut Chalybωn] Horat. fere ad verbum,

Jupiter, ut pereat poſitum rubigine telum.

Caeterum de lectione τȣ *Chalybωn* dubitat Scaliger, legitque *ſicelicum*. Sunt autem ſicelices quas in lanceis aut venabulis αἰχμὰς Graeci vocant. Sed *Chalybon* magis placet, neque obſtat quod illud pro ferro accepit Catullus, cum Callimachus pro natione ipſa acceperit; non enim ita in vertendis Graecis timidi fuere Latini. Callimachi verba ſunt:

Ζεῦ πάτερ ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος
Τηλόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

ubi μιν non ad Χαλύβων, ſed ad χαλκὸν refertur, quod ſupra praeceſſerat verſu qui nunc non extat, quem ad hunc ferme modum fuiſſe conjicit Scalig.

Καὶ τί κόμαι ῥέξειαν, ἐπεὶ τάδ' εἴκαθε χαλκῷ.
Quid faciant crines, ferro cum talia cedant.

Vſ. 49. Et qui principio] Τὸ & , ut bene Scaliger, videtur innuere Catullum aliter legiſſe verba Callimachi, ac vulgo ſcripta ſunt, nempe

Ζεῦ πάτερ ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος
Τηλόθεν ἀνθέλλον τε κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

Vſ. 51. Abjunctae] Melius in al. *abruptae*. Eſt autem *abruptae* ſecundi caſus. τὸ ἑξῆς, *Sorores paulo ante lugebant mea fata, mei* ſcilicet *abruptae, quae ab iis abrupta eſſem*. Neque videtur τὸ *abruptae* ad *ſorores* poſſe referri, cum id ſenſus non patiatur.

V. 53. Unigena] Lege ex Scal. *Unigena impellens nutantibus aëra pennis*. Unigenas fratres & ſorores vocat Catullus; ſic ſupra Dianam Phoebi unigenam dixit. Ergo Memnonis unigena Pegaſus, quia Aurorae filius. Sane Pegaſum ab Aurora dono Jovi datum ſcribunt Graecorum Commentarii. Lycophron autem & alatum Pegaſum, & eo vehi Auroram ſcribit.

Ἠὼς μὲν αἰπὺν ἄρτι Φηγίου πάγον
Κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο Πηγάσου πτεροῖς. Scalig.

Vſ. 54. Arſinoës Chloridos] Arſinoë mater Beronices, nupta Philadelpho, Chloris, & Zephyritis dicta, & pro venere Zephyritide culta eſt.

Vſ. 55.

Vſ. 55. Auras] Melius Scal. ex vett. libb. *umbras*, quae vera lectio eſt. Noctu enim rapta fuit ea coma. Itaque in Templo mane non comparuit: *umbras* vero *noctem* dixit. Et hoc plane pertinet ad hiſtoriam.

Vſ. 57. Zephyritis] Arſinoë, Chloris, Zephyritis, συνώνυμα ſunt.

Ibid. Famulum] Pegaſum. Equum quem Arſinoë in deliciis habebat, Pegaſum vocat, tanquam & ipſe inter aſtra collocatus eſſet.

Vſ. 58. Grata Canopaeis] Ex hac lectione nil boni elicere eſt, lege igitur, ut monuit Scalig.

Gnata Canopiis incola littoribus
Ludit, ubi vario ne ſolum in lumine coeli.

Senſus eſt. *Zephyritis Arſinoë*, inquit, *eo miſerat famulum ſuum Pegaſum* . . quo? nempe ubi gnata Beronice ludere cum aliis aequalibus ſolet, littoribus Canopiis. *Canopiis* eſt Κανωπείοις, ut *Alexandria* ex Ἀλεξάνδρεια, *Antiochia* Ἀντιόχεια, &c.

Vſ. 59. In limite coeli] Lege *lumine*, & vide notata verſu 7.

Vſ. 60. Ex Ariadneis] Male. Lege ut in al. *aut Ariadnaeis*, quae proba & vera lectio eſt. Senſus eſt: *Zephyritis eo famulum ſuum Pegaſum legarat, ne ſolum corona in lumine coeli*, hoc eſt *in coelo*, aut *in capite Ariadnae fixa eſſet.* Nam alii coronam ſimplicem in coelo ponunt, ut major pars Aſtronomon. Alii ipſam Ariadnam in coelo collocant, ut quidem Mythologi. Propert.

Te quoque enim non eſſe rudem teſtatur in aſtris
Lyncibus in coelum vecta Ariadna tuis. Scal.

Vſ. 63. Vividulam afflatu] Optime reſtituit Scaliger, *vividulo afflatu.* His verbis autem innuit coma ſe vento ſecundo in coelum ſublatam eſſe. Vividulum flatum vocat quam Graeci dicunt ἀκραέα ῥιπήν.

Ibid. Cedentem] Pro *incedentem.* Sic alicubi apud Horat.

Ibid. Templa Deum] Templa ſunt vaſta ſpatia. Sic apud Ennium *coeli Templa*, & Terent.

—— *qui templa coeli ſumma ſonitu concutit.*

& Plaut.

Quae me in locis Neptuniis templisque turbulentis
Servavit.

Vſ. 64. In antiquis] In antiquis ſideribus, *parmy les anciens aſtres.*

Vſ. 66. Calliſto juncta Lycaoniae] In libro ſuo ſcriptum reperit Scalig. *Calliſto juſta Lycaonia:* unde una tantum littera addita, veram lectionem repraeſentavit, *Calliſto juſta Lycaonida.* Neque enim fieri poteſt ut Calliſto unquam in tertio caſu legatur:

 tur:

tur: *juſta* autem Veteres pronunciabant, quod nunc nos dicimus *juxta*; *miſta* vero pro *mixta*, &c. Calliſto Lycaonis filiam in Urſam mutatam fuiſſe vel pueris notum eſt.

Vſ. 67. Tardum dux ante Booten] Tardum vocat Booten, alio nomine Arctophylaca, quia vix ſero Oceano tingitur. Sic Ovid. II. Metamorph.

Te quoque turbatum memorant fugiſſe Booten,
Quamvis tardus eras, & te tua plauſtra tenebant.

Vſ. 70. Tethyi[Quo modo differunt *Tethys* & *Thetis*, vide notata ad &c.

Vſ. 71. Rhamnuſia virgo] Nemeſis. Jovis & Neceſſitatis filia, perjurii & inſolentiae ultrix, Rhamnuſia dicta ab Rhamnunte Atticae oppido, ubi Templum habuit.

Vſ. 74. Condita quin vere] Refero τὸ *quin* ad τὸ *diſcerpant*, non ſi me ſidera diſcerpant quin, Gallice, *non pas meſme quand tous les aſtres me dechireroient pour m'empeſcher de*, &c.

Vſ. 75. Non his tam laetor rebus] Junge cum ſuperioribus,

Sed quamquam me nocte premunt veſtigia Divum,
Luce tamen canae Tethyi reſtituor.
Non his tam laetor rebus, &c.

Vſ. 77. Omnibus expers] *Expers* antique pro *experſis*, ut *defrens* pro *defrenſis*. *Expers* & *experſis* idem quod *experſus*. Hic autem *expers* eſt *experſa*: *inſperſa* Ἀλαβρανθεῖσα. Pater meus ſuſpicabatur Catullum ſcripſiſſe *experſa*, ita ut ſyllaba *ſa* in verſum ſequentem rejiceretur, qualia multa apud Catullum, Horatium, & alios, praeſertim Graecos reperias.

Vſ. 78. Unguentorum] Melius al. *unguentis*, *omnibus expers unguentis*.

Vſ. 79. Nunc vos, optato quas] Scaliger ex Libro ſuo legendum monet,

At vos optato quae junxit lumine taeda.

O vos, inquit, corpora, hoc eſt perſonae, mulieres quas taeda nuptialis optatis viris junxit, ſed quibus poſtea vobiſcum non bene convenit. Vos quae ſperatis quidem veſtris tandem nupſiſtis, ſed ita, ut inito matrimonio, non bene inter vos congruat. Manifeſto haec coma ſibi jubet rem divinam facere matronas caſtas, quae male concordes, viros ſibi reſtitui volebant, quod mox ex ſequentibus apparet.

Vſ. 80. Corpora] Hoc eſt *perſonae*, apud Virgil. ſaepe. Sic Graeci σώματα paſſim apud Homer. & Eurip.

Ibid. Unanimis conjugibus] Notari poteſt hic ablativus abſolutus.

Vs. 81. Tradite, nudantes] Dubitabat Pater meus num ſic legendus & diſtinguendus eſſet locus integer,

Tradite, nudantes rejecta veſte papillas,
Quae jucunda mihi munera libet onyx.

Hoc

Hoc eſt, *o Matronae nudantes papillas rejecta veſte, tradite jucunda munera quae mihi veſter onyx libet.* Quod ſi tibi Scaligeri magis arrideat, qui legit *qua jucunda*, &c. *tradite nudantes*, nil aliud erit quam *nudate*: quod notandum, & *τὸ qua* ſignificabit *ut: O Matronae, rejecta veſte, nudate papillas, ut mihi jucunda munera veſter onyx libet.* Caeterum, hunc morem notabis ſedulo: neſcio enim an talem apud alios Autores reperias.

Vſ. 83. Veſter onyx] Haec a ſuperioribus pendent: *Ut mihi jucunda munera veſter onyx libet: veſter, inquam, onyx, o vos quae caſto*, &c. *Libet* autem, hoc eſt *fundat.*

Dixit, & in menſa laticum libavit honorem.

Ibid. Caſto colitis quae jura] Legit Scaliger ex Libro non *colitis*, ſed *petitis.* Veſter, inquam, onyx, quae petitis reſtitui vos viris veſtris, modo conſtet pudicitiae fama. Imo: quae vultis ut mariti jus ſuum pudori conſervent. Virgil.

Ante pudor quam te violem, aut tua jura reſolvam.

quanquam non multum diſplicet *colitis*, imo & illud ſequens verſus videtur approbare,

Sed quae ſe impuro dedit adulterio.

Vſ. 85. Illius mala dona] Repone antiquam lectionem:

Illius ab mala dona levis bibat irrita pulvis.

Vſ. 90. Feſtis luminibus] Hoc eſt feſtis diebus. Sic Graecis *φάεα*. Callim. Hymn. in Dian. vſ. 182.

——— τὰ δὲ φάεα μηκύνοιτο.

Vſ. 91. Sanguinis expertem] Cave eos audias qui hic neſcio quam Venerem ſanguinis expertem ſomniarunt, ſicque potius interpretare: *O Beronice, cum Hecatombam facies Arſinoae Veneri, ne me immunem ejus ſacrificii facias, ne poſtremam me illo epulo memoraveris.*

Ibid. Non votis eſſe tuam me] Vetus lectio, *veris*, aut *veſtris* praefert. *Si veris*, deëſt prima ſyllaba *ſi.* Sin, quod verius eſt, *veſtris*, profecto inverſum eſt pro *ſiveris.* Ita igitur lege, & diſtingue:

Tu vero, Regina, tuens cum ſidera, Divam
Placabis feſtis luminibus Venerem,
Sanguinis expertem non ſiveris eſſe tuam me;
Sed potius largis adſice muneribus. Scalig.

Vſ. 92. Effice] Lege *adſice*, ut ſupra Scaliger ex vett. Libb.

Vſ. 93. Sidera cur retinent] Scaliger praefert *iterent*: quod ſic explicabis: *Pourquoy faut-il que les aſtres ſoient doublés?* &c.

Vſ. 94. Arcturos fulgeat Erigonae] Omnes vetuſtiſſimae Editiones & ſcripta membrana habent,

Proximus hydrochoo fulgeret Oarion,

nimirum haec eſt bona lectio. Neque enim de Theſi illius Aſtri ſermo eſt. Simpliciſſimus ergo hujus loci ſenſus: *cum coma velit repetere caput Reginae, mandat Orioni, Aſtro fulgentiſſimo, ut pro ſe*

ſe lu ere velit. Quid opus eſt, inquit, *ut Aſtra duplicia ſint*, *cum aliud vicariam operam poſſit praeſtare? Fulgeret igitur Oarion pro me*, *Orion qui Hydrocboo proximus eſt. Fulgeret* autem antique a *fulgerare*, quomodo *pauperare*, *aeternare*, Horat. & ſimilia. *Oarion* pro *Orion*. Sic Callimach. Hymno in Dian.

——— οὐδὲ γὰρ Ὦτος,
Οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.

& Pind. Iſthm. Od. IV.

Οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριω-
νείαν ἔλαχεν.

CALLIMACHI
FRAGMENTA
AB
EZECHIELE SPANHEMIO
COLLECTA.

AD
CALLIMACHI FRAGMENTA.
EX
Etymologico M. a B. VULCANIO collecta.

In voce Ἄλες.

Ἐς τὸ πρὸς τείχευς &c.] Adducitur idem Callimachi locus in Schol. Theocrit. Idyll. Z. vſ. 34.

In voce Ἀρπίς.

Ἐν μὲν τῷ Τροιζῆνι &c.] Adducitur & plenius in Schol. Lycophronis p. 86. καὶ Καλλίμαχος λέγων.

Ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Iterum in iisdem Scholiis p. 194.

In voce Δανάκης.

Τοὔνεκα &c.] Emendavit eosdem verſus valde corruptos Caſaubonus Lect. ad Theocrit. c. IV. p. 250. edit. in 4. Dan. Heinſii, & poſt eum Cl. Salmaſius de Uſuris cap. XV. p. 427. nempe

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται
Μούνῃ ἐνὶ πτολίων, ὅτε τέθμιον οἰσέμεν ἄλλοις
Ἀνδράσιν ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίδος ἐστὶν
Ἔμβαθρον δανάκης.

Eosdem vero verſus, ut ex Callimachi Hecale & pleniores, neque paullo aliter quam apud Etymologum, adduxit etiam Natalis Comes Mythol. l. III. c. IV. nempe

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται
Μοῦνοι ἐπιπτολίων, ὅτι μὴ θυμιασόμεν αὐτοῖς
Ἀλλὰ κενοῖς στομάτεσσι νεὼς Ἀρχερουσίας ἴσαν
Βάθρον, καὶ δανάκης ἐπιδεύεται οὔτις ἄτιων.

In voce Δύπτης.

Δύπται τ' ἐξ ἁλὸς &c.] Adducitur idem verſus ſed duobus poſtremis verbis omiſſis, in Scholiis Apollonii Rh. l. I. vſ. 1008. —— ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.

Δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.

In voce Κηκάς.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ.] Adducitur idem Callimachi locus in Scholiis Nicandri ab initio pag. 59.

In voce Μύκλος.

Ἔστι μοι Μάγνης &c.] Adducitur etiam hic verſus & emendatior in Schol. Lycophronis p. 123. ὡς καὶ Καλλίμαχος.

Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

* Heſychius ἐννεάμυκλος, ἰσχυρὸν ἐναίτης.

AD

AD
FRAGMENTA ADDITA
AB ANNA TAN. FABRI FILIA.

XX. *Ex Schol. Ariſtophanis in Σφηκ.*

Adde & apud Theonem in Aratum p. 126. edit. Oxon. in 8.

XXII.

Ἢν κεῖνος οὑνιαυτὸς &c.] Occurrunt iidem verſus citati in Clemente Al. Strom. l. v. p. 597. & ubi in 3. verſu ὁ Προμηθεὺς legitur.

XXXI. *E Schol. Theocrit.*

Ἐς τὸ πρὸ τείχους &c.] Exſtat idem Callimachi verſus cum duobus aliis qui eum ſequuntur, apud Plutarchum lib. I. c. VII. de Placit. Philoſoph. unde infra etiam adducuntur in Fragmentis huic editioni primum additis.

XXXIV. *Ex Stobaeo &c.*

Ὤμοσεν &c.] Exſtat jam idem diſtichon inter Epigrammata Callimachi N. xxx.

XXXVI. *Ex eodem.*

Ναυτιλίησιν &c.] In Excerpt. Grotii e Stobaeo p. 227. ſuppletur ita hic locus,

Ναυτιλίης ἀπάνευθ' ὃς ἔχει βίον.

XXXIX.

Πολλάκι δὲ &c.] Exſtat ita hic verſus in Scholiis Nicandri Alexiph. p. 155. ubi ἔλεξεν male pro ἔλειξεν.

XLI.

Ἀμφί τε κεβλὴν] Adducuntur eadem Callimachi verba in Schol. Nicandri Alex. p. 67. ubi legitur Εἰργμένος ἀγλίθων &c.

XLIII.

Ἰύζων &c.] Exſtat etiam in Scholiis ad Homer. Iliad. Η. vſ. 301.

XLV.

Βοῦσσον &c.] Adducitur etiam hic verſus in iisdem Schol. Odyſſ. X. vſ. 299. ubi melius,

Βύσσοον ὄν τε μύωπα &c.

XLVII.

εἴ σε Προμηθεὺς &c.] Adducuntur iidem verſus apud Clement. Alex. Strom. l. v. p. 597.

XLVIII.

Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης &c.] Citatur hic Callimachi verſus in Schol. Apoll. Rhod. lib. II. vſ. 868.

XLIX.

οὐ γὰρ ἐργάτιν &c.] Exſtant haec in Schol. Pindari Iſthm. Od. IV. p. 444.

L.

Τὴν μὲν ὄγε σπέρμηνεν &c.] In Schol. Lycophron. pag. 182. legitur

Σὴν μὲν ὄγ' ἐσπέρμηνεν &c.

alibi autem in iisdem Schol. pag. 30. καὶ Καλλίμαχος καλεῖ τὴν Δήμητρα λέγων, Ἐρινὺς Τιλφωσσείη.

CALLIMACHI FRAGMENTA,

Nunc primum ab

EZECH. SPANHEMIO

COLLECTA,

& huic Editioni Addita.

E LIBRIS ΑΙΤΙΩΝ.

I.

Scholia Didymo tributa in Homeri Iliad. A. vſ. 609. Καλλίμαχος ἐν β. Αἰτιῶν,

[a] Ὥστε Ζεὺς ἐράπιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

II.

Sophoclis Schol. Oedip. Col. vſ. 262. Φησὶ γὰρ ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου τῶν Αἰτιῶν,

Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

III.

Stephanus Ἐθν. *in* Ἀσβύστα, Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτη,

Οἵη τε Τείπωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο.

*IV.

Idem in Δειπνιὰς, Καλλίμαχος τετάρτῃ, nempe Αἰτιῶν,

Δειπνιὰν ἔνθεν [b] μὲν δεδείχεται.

[a] *leg.* Ὡς τὰν nempe Ἥραν: *vide locum.* [b] *Holſt. in Not.* μὲν δὲ δεδείχεται

V.

V.

Etymolog. Magnum in ὄςλιγγες, σημαίνει δὲ καὶ τείχας, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐν πρώτῳ, (nempe Αἰτιῶν,)

c Αἰτιῶν ἀπ' ὀςλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει.

Ita etiam in Schol. Apollon. Rhod. IV. *vſ.* 1297.

V I.

Idem in voce Βουκέρας, οὕτω Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α' Αἰτιῶν Καλλιμάχου.

V I I.

Idem in voce βρέφος, Καλλίμαχος ἐν τρίτῳ τῶν Αἰτιῶν καὶ ἐπὶ σκύμνου τίθησι

V I I I.

Priſcianus lib. I. *p.* 547. 551. & 572. Callimachus III. Αἰτιῶν,

Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συνᾴνω.

Adducitur idem verſus ſed mutilus apud Hephaeſtion.

c *leg.* εἴπων ἀπ' ὀςλ.

E POEMATE ΕΚΑΛΗ.

I.

Athenaeus lib IV. *p.* 56. Καλλίμαχος δὲ ἐν τῇ Ἑκάλῃ, γένη ἐλαιῶν καταλέγει.

Γεργέριμον, πίτυρίν τε ——

I I.

Apollonii Rhod. Scholia lib. I. *vſ.* 1116. καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ,

Νηπείης ἥτ' Ἄργος ἀοίδιμος Ἀδρήστεια.

I I I.

Huc refer Pindar. Schol. Nem. Od. I. *p.* 332. Καλλίμαχος ἐν d Αἰκάλῃ.

I V.

d *leg.* Ἑκάλῃ.

Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνος &c. *qui verſus jam exſtant inter Fragmenta ult. edit. Pariſin. p.* 162.

I V.

Item Ariſtophanis Schol. Acharn. p. 377. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ,

Τῶν δὲ ἑ πάντες ὁδῖται &c. *in ead. edit. p.* 163. ὅτι γὰρ αὐτός ἐστι καὶ Ἐῷος καὶ Ἑσπέριος, δηλοῖ καὶ Καλλίμαχος λέγων ἐν Αἱκάλλῃ ἡνίκα μὲν γὰρ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις τ' αὐτὰ Αὐτοὶ μὲν &c. *qui exſtant verſus in ead. edit. p.* 155.

V.

Item Etymolog. M. in voce Δανάκη, cujus verſus ibi valde corruptos & inter Callimachi Fragmenta inde a Vulcanio relatos, ut ex Ἑκάλῃ ejusdem Poëtae, citat Natalis Comes Mythol. l. III. c. IV. de quibus ſupra.

V I.

Idem Etymol. M. in Ἑκάλη, Ἑκάλη Ἡρωΐς, εἰς ἣν καὶ ποίημα ἔγραψε Καλλίμαχος· ἡ πρὸς ἑαυτὴν πάντας καλοῦσα ταύτην Ἑκάλην ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ὑποκοριζόμενοι· ἔθυον δὲ αὐτῇ διὰ τὸ ξενίζειν Θησέα.

V I I.

Homeri Scholia in Iliad. B. Boeot. vſ. 54. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν Ἱκάλῃ; In Schol. MSS. olim Iſ. Voſſii ad hunc locum, ἐν Ἑκάλῃ.

V I I I.

Nicandri Schol. Ther. p. 41. Τοῦ δὲ ἑρπύλλου μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν τῇ Ἑκάβῃ, ἢ Ἑκάλῃ.

MIS-

MISCELLA FRAGMENTA CALLIMACHI.

I.

Strabo lib. IX. *p.* 397. Οἷον ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν ποταμῶν ὁ Καλλίμαχος γελᾷν φησὶν εἴ τις θαῤῥεῖ γράφειν τὰς τῶν Ἀθηναίων παρθένους,

— ἀφύσσεσθαι καθαρὸν γάνος Ἠριδανοῖο.

Hic & praecedens Strabonis locus exſtat inter teſtimonia de Callimacho praefixa edit. Pariſin. ſed quae melius huc debent referri.

II.

Plutarchus lib. I. *c.* VII. *de Placitis Philoſophorum*, τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς Ἰάμβοις, γράφων,

Εἰς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,
Οὗ τὸν πάλαι χάλκεον ὁ πλάσας Ζᾶνα
Γέρων ἀλαζὼν ἄδικα βιβλία ψύχει.

III.

Ibidem, ἀνῃρήσθω γὰρ (φησιν) ὁ ποιητικὸς λῆρος σὺν Καλλιμάχῳ τῷ λέγοντι,

Ita hos verſus digeſſi. Vid. locum.

—— —— εἰ θεὸν οἶσθα
Ἴσθ' ὅτι καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν.

* IV.

Idem de virtute Morali pag. 445. *edit. Graec. Latin.* diſtichon refert indicto Auctore, quod Dion. Lambinus Callimacho tribuit comm. in Lucret. l. 1. vſ. 24.

Τίς δὲ χάρις, τί δὲ τερπνὸν ἄνευ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.

Exſtant ſimiles verſus apud Stob. Serm. LXI. *p.* 387. Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν &c.

* V.

Galenus ad lib. VI. *Epidem. Comment.* I. ὁ δὲ Καλλίμαχος ὧδε,

Μὴ διὰ πεμφίγων ἐνάγουσιν ἔα.

* V I.

Idem ad Hippocrat. de Fractur. l. III. §. LI. ὥσπερ καὶ Καλλίμαχος ἔφη·

Πρὸ μιῆς ὥρας θηρίον οὐ φύεται.

V I I.

Athenaeus lib. VII. *p.* 284. *Adductus idem locus inter teſtimonia Callimacho praefixa in edit. Pariſin.* Καλλίμαχος δὲ ἐν Γαλατείᾳ τὸν χρυσόφρυν.

Ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθὺν,
Ἢ πέρκας, ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπετος ἅλμης.

V I I I.

Ibidem, ἐν δὲ τοῖς Ἐπιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητὴς (Καλλίμαχος) φησὶν

—— ἱερὸς δέ τις ἱερὸς ἰχθῦς.

* I X.

Ibidem lib. XV. *p.* 669. λέξω τι καὶ αὐτὸς ἐκ Ἐλεγείων, nempe Callimachi.

Τὴν δὲ περιπινομένην τοῦ ἀπ' ἐμοῦ πρόποσιν.
Τὴν δὲ ἐμὴν ποίησιν ἔγω γ' ἐπιδέξια πέμπω,
Σοὶ πρώτῳ χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.
Καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον, ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι,
Συμπόσιον κοσμῶν καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος.

X.

X.

Achilles Statius Iſagoge in Arati Phaenomena p. 82. ὁ γοῦν Καλλίμαχος φησὶν,

Ἔπλευσεν εἰς Μίλητον· ἦν γὰρ ἡ νίκη
Θάλητος, [a] ὅς τ᾽ ἄλλα δεξιὸς γνώμη,
Καὶ τῆς ἀμάξης [b] λέγεται σταθμήσασθαι
Τοὺς ἀστερίσκους ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

X I.

Erotianus Lexic. Hippocrat. ὡς καὶ Καλλίμαχος φησὶν,

Ἀρθμὸν δ᾽ ἀμφοτέροις καὶ φιλίαν ἔταμον.

X I I.

Tzetzes in Schol. Lycophr. p. 73. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται, λέγων οὑτωσὶ,

Αἱ δὲ βουκρήμνοιο παρ᾽ ἀγκύλον ἴχνος Ἀραίθου.

X I I I.

Sextus Empiricus Adv. Mathem. c. XIII. *p.* 62. Καθάπερ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον συγγραφὲν,

Ἠνὶ δὲ κου κόρακες τεγέων ἐπὶ κοῖα συνῆπται
[c] Κρώζουσι καὶ κῶς [d] αὖθις γενησόμεθα.

X I V.

Clemens Alexandrinus Strom. l. v. *p.* 580. *edit. Pariſin.*

Ἡ πανακὴς πάντων φαρμάκων [e] σοφία
Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι γράφει.

X V.

Idem Stromat. l. v. *p.* 600. *Ac inde Euſebius,*

a ὅς τε. b ἐλέγετο *Caſaub. ad Strabon. p.* 3. c *leg.* Κράζουσιν.
d & ἄσθε *vel* αὖτε. e *leg.* φάρμακον ἡ σοφία. *Salm.*

bius Praeparat. Evangel. l. x. p. 677. ed. Graec. Lat. Pariſ. καὶ μὴν καὶ Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς γράφει,

'Εβδομάτῃ δ' ἠοῖ καὶ οἱ τετύκοντο ἅπαντα.

καὶ πάλιν,

'Εβδόμη εἰν ἀγάθοισι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ γενέθλη.

καὶ

'Εβδόμη ἐν πρώτοισι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ τελείη.

καὶ

'Επτὰ δὲ πάντα τέτυκτο ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
'Εν κύκλοισι φανέντ' ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς.

* X V I.

Cyrillus adv. Julianum l. 1. *p.* 191. Καλλίμαχος δὲ

Καὶ νήσων ἐπίτεινε βαρὺν ζυγὸν αὐχένι Μίνως.

X V I I.

Pollux lib. IX. *c.* VI. *p.* 434. Καλλίμαχος γοῦν ἔφη περὶ τῶν ἐν ᾅδου λέγων,

'Εκ τοῦ [f] οἴκου βοῦν κόλλυνον πιπράσκουσιν.

X V I I I.

Idem lib. X. *c.* XXXIV. *p.* 494. καὶ Καλλίμαχος δὲ ἔφη,

Εἶπόν τε ἀνάκτιλε, μάλ' εἰδότα μακρὸν [g] ἄλλεσθαι.

X X I X.

Homeri Scholia Odyſſ. B. *vſ.* 132. ἄλλως τε κατὰ Καλλίμαχον,

—— χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίων.

X X.

Ead. Schol. Odyſſ. P. *vſ.* 599. Καλλίμαχος φησὶ,

[h] Δείελον αἰτίζουσιν. ἄγουσιν δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου.

X X I.

f *In MSS. Iſ. Voſſii* τῶν ὀκύβων κολλύβου. g *In MSS. Iſ. Voſſii* μᾶλλον ἀλέσθαι.

h *Duo priora verba adducuntur tantum ab Etymol. M. in* Δείελον. *vidit hoc jam eruditiſſ. Fabri Filia in Notis.*

XXI.

Euſtathius in Homeri Iliad. A. *p.* 6. *edit. Roman.* οἱ παλαιοὶ ἀκολουθοῦντες Καλλιμάχῳ εἰπόντι,

—— τ' ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον.

XXII.

Idem in Iliad. I. *pag.* 756. 37. καὶ Καλλίμαχος δηλοῖ ἐν τῷ

[i] Ἕλλιψε βασκανίης ὀλοὸν γένος.

XXIII.

Idem in Odyſſ. A. *p.* 1404. 31. ὡς δηλοῖ παρὰ Καλλιμάχῳ, τὸ

—— κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν.

XXIV.

Idem in Odyſſ. Γ. *p.* 1457. 50. Τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ

γρῆες ἐμὲν ἤγουν γραῖαι ἐσμέν.

XXV.

Idem in Odyſſ. Δ. *p.* 1478. 36. ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ, τὸ

Ἵππους καιετάεντας ἀπ' Εὐρώταο [k] κομίσσαι.

XXVI.

Idem in Odyſſ. H. *p.* 1571. 57. ἐξ οὗ καὶ καιρωστείδες ἢ καιρωστίδες γυναῖκες, παρὰ Καλλιμάχῳ, ἀντὶ τοῦ ὑφάντειαι. οὗ ἐκ Καλλιμάχου καὶ τὸ,

—— ὑδάτινον καίρωμα ὑμένεσσιν ὅμοιον.

XXVII.

Idem in Odyſſ. Ξ. *p.* 1761. 44. τὸ ἐφολκὸν, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπαγωγόν. ὡς Καλλίμαχος,

—— ἔχοιμι δέ τι παιδὸς ἐφολκόν.

Vid. etiam in Iliad. Γ. *p.* 580.

XXVIII.

i *leg.* Ἔλλειψιν. k *leg.* κομίσαι.

XXVIII.

Idem in Odyſſ. Ξ. *p.* 1769. 2. συντελεῖ Καλλιμάχου, τὸ

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔνκοτε μάλῳ, ἢ δάλῳ
(Γουτέστι Δήλῳ τῇ νήσῳ) δάφνη ἐλαίην, καὶ ἑξῆς.

XXIX.

Idem in Odyſſ. Ω *p.* 1959. 6. κεῖται δὲ αὐτὸ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐν τῷ

Γράμματα δ' οὐκ εἴλιοσεν ἀπόκρυφα.

* XXX.

Pindari Scholia Pyth. Od. v. 272. μαρτυρεῖ καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγων,

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐσήγαγεν ὄθματα δίφρου.

XXXI.

Ead. Schol. Od. v. *p.* 370.

Ἔκλυε τὸ μηδὲν ἐμοῦς δὶ ὀδόντας ἐλίαθη.

XXXII.

Aeſchyli Scholia Choëph. vſ. 436. Καλλιμάχου,

Τεθναίην, ὅτ' ἐκεῖνον ἀποπνεύσαντα πυθοίμην.

XXXIII.

Ead. Schol. Eumen. vſ. 21. Καλλίμαχος

—— Δελφοί νιν ὄθ' ἱδρύοντο προναίην.

XXXIV.

Ead. Schol. Eumen. vſ. 30. Καλλίμαχος

Μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν.

XXXV.

Sophoclis Scholia Ajac. vſ. 26. Καλλίμαχος ἐπὶ τῆς λεοντείας δορᾶς,

—— τὸ δὲ σκῦλον ἀνδρὶ καλύπτρη
Γιγνόμενον νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

XXXVI.

XXXVI.

Ead. Schol. Oedip. Tyr. vſ. 939. ϗ Καλλίμαχος.

—— ἐγὼ δ' ἤντησε Λυκείου
Καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.

XXXVII.

Ead. Schol. Trachin. vſ. 7. Καλλίμαχος
—— κενεὸν πίνον ὀτλήσαντες.

XXXVIII.

Scholia Euripidis Hecub. vſ. 934. ϗ Καλλίμαχος
—— ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χὡ πεξόπορπος.

XXXIX.

Ead. Schol. Phoeniſſ. vſ. 136. Καλλίμαχος
Εἰμὶ πέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.

XL.

Ariſtophanis Scholia Avib. p. 570. Καλλίμαχος,
Κυπρόθεν Σιδώνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος.

XLI.

Ead. Schol. Avib. p. 553. Οἱ δὲ κικυμίδας, ὡς Καλλίμαχος,
—— κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

XLII.

Apollonii Rhodii Scholia l. 1. *vſ.* 669. ῥικνοῖσι δὲ ϗ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ,
—— ϗ μὰ τὸ ῥίκνον σῦφαρ ἐμόν.

XLIII.

Ead. Schol. lib. vſ. 1069. καὶ Καλλίμαχος
Ψευδόμενοι δὲ ἱερὸν φημίζομεν.

XLIV.

Ead. Schol. lib. 1. *vſ.* 1162. ὅπερ καὶ Καλλίμαχος
Ἐπὶ τοῦ ἡττηθέντος ταύρου φησὶν
Ὁ δ' εἵπετο [1] νωθρὸς ὁδίτης.

XLV.

[1] *leg.* ἕσπετο.

X L V.

Ead. Schol. lib. 1. *vſ.* 1309.

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε. Καλλιμάχου ὁ στίχος.

X L V I.

Ead. Schol. lib. I. *vſ.* 1323. & *l.* II. *vſ.* 375. Καλλίμαχος

— χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος

X L V I I.

Ead. Schol. lib. I. *vſ.* 1353. μαστὺς ἡ ζήτησις, Καλλίμαχος,

Μαστύος ἀλλότ' ἔκαμνον ἀλητύϊ.

X L V I I I.

Ead. Schol. lib. III. *vſ.* 1149. ἐπεὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδός. Καλλίμαχος·

Ἔχει καὶ τὴν ἔχοντα περίπλοον.

X L I X.

Ead. Schol. l. III. *vſ.* 1225. τινὲς δὲ στάδιον τὸν εὐπαγῆ· ὃν καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγει,

— στάδιον δ' ὑφίηστο χιτῶνα.

L.

Ead. Schol. l. III. *vſ.* 1322. ἀκαίνη, περὶ ἧς Καλλίμαχος φησὶν,

Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης.

L I.

Nicandri Scholia Ther. p. 7. Καλλίμαχος,

— Θίμβρης Κυπρίδος ἁρμονίην.

L I I.

Ead. Schol. Ther. p. 55. ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Καὶ τετράτη περσαῖος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον Αἰγύπτῳ κατέπηξεν.

L I I I.

LIII.

Ead. Schol. Alex. p. 58. Καλλίμαχος
— ἐν δὲ θεοῖς φλογὶ καίεμεν ὄμπνας.

LIV.

Ead. Schol. Alex. p. 74. Καλλίμαχος
Ἔρπετε τῆς [m] ἀεὶ τετρύφαται λοφίην.

LV.

Ead. Schol. pag. 101. καὶ Καλλίμαχος
Καὶ κεῖμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε.

LVI.

Ead. Schol. p. 6. ὡς Καλλίμαχος,
Ἄψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὀδδύετον.

LVII.

Ead. Schol. pag. 117. μέμνηται τοῦ Φαλήρου καὶ Καλλίμαχος λέγων.
Τὴν [n] ἐκείνου Φάληρος πρᾶξιν ἀπεπλάσατο.

LVIII.

Ead. Schol. p. 119. ὡς φησὶ Καλλίμαχος,
Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν ἀοχάστου Αἰολίδαο.

* LIX.

Ead. Schol. pag. 129. ὡς Καλλίμαχος,
— μεσαίβους ὑποδύς.

LX.

Ead. Schol. pag. 153. ὡς φησὶ καὶ Καλλίμαχος,
Τόφρα δὲ ἀνίσχουσι βοαστὸς λόφον ἔρχετο Τιπώ.

LXI.

Ead. Schol. pag. 163. καὶ Καλλίμαχος
— Αἱ νῆας ἁλιβδύουσι.

LXII.

m *leg.* αἰεὶ. n *leg.* κείνου.

L X I I.

Apollonius Alexandrinus de Syntaxi lib. I. *pag.* 60. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ,

— τὸν Κροτωπιάδην.

L X I I I.

Idem lib. III. *pag.* 219. καὶ ἔτι παρὰ Καλλιμάχῳ,

— ὦ ἐμαὶ τοῦ ἀπιόντος ἄγκυραι.

L X I V.

Stobaeus Serm. XCIV. *p.* 517. *Callimachi*,

Αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ διδοῦσι θεοί.

L X V.

Hephaeſtio pag. 28. & *in Schol. ad eundem plenius p.* 29. Ἀρχεβούλειον, ᾧ καὶ Καλλίμαχος ἐχρήσατο &c.

Ἀγέτω θεός. οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶν δὲ ἀείδειν
Φιλωτέρα· ἄρτι γὰρ ἡ Σικελὴ Ἔννα.

L X V I.

Idem pag. 30. Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τὸν Βάκχον συνέθηκε.

[o] Δαίμονες εὐυμνότατοι, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων
Γενάρχαι.

L X V I I.

Idem pag. 50. πολὺ τὸ μέτρον ἐστὶν (Ἀρχιλόχειον) ὥσπερ παρὰ Καλλιμάχῳ,

Τὸν μὲ παλαιστείταν ὀμόσαι θεὸν ἑπτάκις φιλήσειν.

L X V I I I.

Idem pag. 55. οἷα τὸ Καλλιμάχου.

Ἱερὰ σὺν δὲ Διοσκουρίδη ὦ γενεά.

L X I X.

Stephani Ἐθνικὰ *in* Ἄλυκος, Καλλίμαχος.

Εἰς Ἀσίνην, Ἄλυκόν τε, καὶ ἄμπολιν Ἑρμιονίαν.

L X X.

o *Exſtat etiam apud Etymol. M.* Διδυμαῖος, *ſed non ita plene.*

LXX.

Idem in Ἄβαντες, Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην ὡς Λεοντίνην αὐτὴν ἔφη·

καὶ Ἀμαντίνην ᾤκησαν Ὠρικίην.

LXXI.

Idem in Ἀπέσας, Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς Ἰάμβοις. Τὸ ἐθνικὸν Ἀπέσας φησί.

—— κοὐχ ὡδαρείων τῷ Ἀπέσαντι
Παρ' Διῒ ἔθυσεν Ἄρκαδας ἵππους. *

LXXII.

Idem in Βάλδος, ἀφ' οὗ παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— Μιυδότεροι νεπόδων.

LXXIII.

Heſychius in λειελόεντα, τὸ δὲ λῖρος ὃ δηλοῖ τὴν ἀναιδῆ παρὰ τοῦ Καλλιμάχου,

[p] Λῖρος ἐγὼ τίδες, ὅταν δὲ ἀπέθηκα φόβον.

LXXIV.

Etymologicum Magn. in voce Ἄκμων, Καλλίμαχος

—— τῷ περὶ δινήεντι.
—— Ἀκμονίδην ἔβαλεν.

LXXV.

Idem in voce Ἀκουστὸς, Καλλίμαχος,

Ἀλλ' ἐπακουὸς οὐκ ἔχεν.

LXXVI.

Idem in voce Ἄλιβας, σημαίνει δὲ καὶ ὄξος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἔβηξαν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.

LXXVII.

* *Verſus corruptiſſim. vid. Holſten. Not.*

p Salmaſ. em. Λῖρος ἐγὼ Τυδεῖ τὴν δ' ἐπίθηκε φόβον.

LXXVII.

Idem in Ἄωροι, Καλλίμαχος.

Πολλάκι καὶ ξανθῶν [q] ἤλασσα ὧρον ἄπο.

LXXVIII.

Idem in voce Γάγγραινα, παρὰ τὸ γράω, ὃ σημαίνει ἐσθίω, Καλλίμαχος,

—— αἰζηῶν ἔγραε κηδόμενος,
Ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν.

LXXIX.

Idem in voce Δῆρις, γίνεται ὄνομα δαῖς βαρύτονον, Καλλίμαχος·

Ἐς δαῖν ἐρχομένων.

LXXX.

Idem in voce Ἐλιννύειν, καὶ Καλλίμαχος,

—— οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε.

LXXXI.

Idem in voce Ἐρωὴ, ὡς Καλλίμαχος,

Ἐρωήσας θηρὸς ὅλοον κέρας.

LXXXII.

Idem in voce Ἐχῖνος, ἐχῖνος δὲ καὶ ὁ γαστὴρ, ὡς φησὶ Καλλίμαχος,

—— ὄντε μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχῖνον.

LXXXIII.

Idem in voce Ἠλεὺς, Καλλίμαχος,

—— ὁδ' ἀλεὺς ἔτ' ἐπὶ στήλω
Βλέψας.

LXXXIV.

Idem in voce Ἠεία, καὶ Καλλίμαχος,

—— τίνος ἤειον ἵσταται τοῦτο.

LXXXV.

q *leg.* ἤλασεν *vel* ἤλασαν.

L X X X V.

Idem in voce Θάνατος, Καλλίμαχος,

—— ἴθι πρηεῖα γυναικῶν

Τὴν ὁδὸν ἣν ἀνίαι θυμοφθόραι οὐ πορέουσιν.

L X X X V I.

Idem in voce Θηλάμων, εἴρηται καὶ θηλυκῶς κάρη, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— ἥν τε κάρην ὤμοσσα σόν τε βίον.

L X X X V I I.

Idem in voce Κόχλος, καὶ νέος, νέαξ, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι.

L X X X V I I I.

Idem in voce Τερπνιστὸς, Καλλίμαχος,

Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα.

L X X X I X.

Priſcianus l. 1. *p.* 544. Callimachus,

Καλλιχόρου χθονὸς οὐείας θυγάτηρ.

* X C.

Tzetzes Chiliad. VIII. 228.

Οὕτω λέγων, ὑπάργυρα πᾶσαν γραφὴν ἐποίει

Ὡς Ἀνακρέων τε αὐτὸς Καλλίμαχός τε λέγει.

X C I.

Caſaubonus ad Strabon. p. 3. *hos Callimachi verſus adducit.*

Καὶ τὸ ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι

Τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

A L I A

ALIA
CALLIMACHI TESTIMONIO
COMPROBATA.

I.

Strabo l. VIII. *p.* 354. de Signo Jovis Olympii in Elide. Ἀνέγραψαν δέ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξοάνου καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβῳ τινὶ ἐξεῖπε.

II.

Aelianus de Anim. l. IX. *c.* XXVII. Καλλίμαχος δὲ ἄρα ἐν τῇ γῇ τῇ Τραχινίᾳ ᾄδει, δένδρον τι φύεσθαι καὶ καλεῖσθαι σμίλον, ᾧ τὰ ἕρπετα γειτνιάσαντα καὶ παραψαύσαντα ἀρχὴν, εἶτα ἀποθνήσκειν.

III.

Idem de Animal. l. XV. *c.* XXVIII. Καλλίμαχος δὲ δύο φησὶν εἶναι γένη Σκωπῶν &c.

IV.

Athenaeus lib. III. *p.* 72. Καλλίμαχος ὁ Γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ.

V.

Idem lib. VII. *p.* 285. Καλλίμαχος δὲ ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις γράφει οὕτως &c.

Ἐγκρασίχολος, ἑρίτιμος, Χαλκηδόνιοι. *Idem apud Euſtath. in Odyſſ.* Ψ. *p.* 1396. 16.

VI.

Idem lib. IX. *p.* 394. Καλλίμαχος ἐν τῇ περὶ Ὀρνέων ὡς διαφόρους ἐκτίθηται, φάσσαν, πυράλλιδα, περιστερὰν, τρυγόνα.

VII.

V I I.

Eod. lib. p. 395. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Καλλί-μαχος, ἐν τῷ περὶ Ὀρνέων, nempe νησσῶν, κο-λοιῶν &c.

V I I I.

Idem lib. XIII. *p.* 585. ἀνέγραψε δὲ αὐτὸν Καλ-λίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν Νόμων, καὶ ἀρ-χὴν αὐτοῦ τήνδε παρέθετο· ὁ δὲ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος στίχων τριακοσίων εἰκοσιτριῶν &c.

I X.

Clemens Alexandrinus Strom. l. v. *p.* 570. Μέ-μνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις, nempe Branch. Vatis Mileſios a fame expiantis.

X.

Harpocration in Ἄκη, Ἄκη πόλις αὕτη ἐν Φοι-νίκῃ &c. ἣν Νικάνωρ ὁ μετονομασιῶν γεγραφὼς καὶ Καλ-λίμαχος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι, τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην φησὶν εἶναι.

X I.

Idem in Ἄκτια, Ἄκτια, ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων.

X I I.

Idem in Ἐπίσκημμα, Δημοσθένης πρὸς Κρι-τίαν περὶ τοῦ ἐπισκήμματος, ὃν Καλλίμαχος μὲν ἀναγράφει ὡς [a] γνήσιον.

X I I I.

Idem in Ἴων, ἔγραψε δὲ &c. καὶ Φιλόσοφόν τι σύγγραμμα τὸ Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλ-λίμαχος ἀντιλέγεσθαί φησιν, ὡς Ἐπιγένους.

X I V.

a *Unde liquet Callimachum inter alia recenſuiſſe etiam Demoſthenis Opera.*

XIV.

Idem in Μαργίτης, διὰ τὸ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην, ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικεν.

XV.

Pollux lib. v. *c.* XVI. *p.* 249. καὶ πυλεῶνας παρὰ Καλλιμάχου.

XVI.

Proclus in Platonis Timaeum l. 1. *p.* 28. μάτην οὖν Φληναφοῦσι Καλλίμαχος καὶ Δοῦρις, ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἱκανοῦ κρίνειν ποιητὰς &c.

XVII.

Scholia in Hom. Iliad. B. *Boeot. vſ.* 136. ἡ ἱστορία κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ, nempe de Phylide teſtimonium pro Hercule, poſt purgata ab eo ſtabula, contra patrem Augeam ferente.

XVIII.

Ead. Schol. Iliad. Λ. *p.* 697. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ, de inſtituto ab Hercule Agone Olympico.

XXIX.

Ead. Schol. Iliad. P. *vſ.* 53. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ, de Attica nempe a Cecrope adjudicata Minervae de ea cum Neptuno litiganti.

XX.

Ead. Schol. Iliad. Σ. *vſ.* 487. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ, Calliſtus a Jove compreſſae, dein inter ſtellas relatae.

* XXI.

Schol. MSS. olim Iſ. Voſſii Iliad. H. *vſ.* 231. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος τοῖς ποίων ἀεὶ κέχρηται

XXII.

XXII.

Euſtathius Iliad. A. *pag.* καὶ τὴν ἀκτὴν ἀκταίην ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ. *Id. Iliad.* Δ. *p.* 475.

XXIII.

Idem Iliad. B. 354. & *in Schol. MSS. ad eundem locum.* Καλλίμαχος δὲ παραφράσας, ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου φησίν.

* XXIV.

Idem Iliad. Γ. *p.* 380. Γυναιμανὴς &c. καὶ Καλλίμαχος γυνὴ δὲ ἀνδράσιν ἐπιμαινομένη.

XXV.

Idem in Iliad. Λ. *p.* 870. οὕτω δὲ πάντως καὶ Θὴς οὐατόεις παρὰ Καλλιμάχῳ ὄνος ἐκ τῆς αὐτῆς λέξεως.

XXVI.

Idem in Iliad. Υ. *p.* 1204. Καλλίμαχος δὲ ἄλλως ὀνομάσαι θελήσας, οἷον ἐκεῖνος ὑδατοσίδνην λέγει μεταποιήσας τὴν ἁλοσύδνην.

* XXVII.

Idem in Odyſſ. Δ. *p.* 1488. 60. Δημητριακοῦ καρποῦ συγκομιστὴς ὁ κάλαθος, ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ.

XXVIII.

Idem in Odyſſ. Θ. *p.* 1592. 58. οὕτω δὲ καὶ Καλλίμαχος ἀπίτειχα τὴν ἄνηβον ἔφη.

XXIX.

Idem in Odyſſ. M. *p.* 1714. 42. καὶ Καλλίμαχος οὖν ἐν ὑπομνήμασι τὴν Ἄρτεμιν ἐπιξενωθῆναι φησὶν ἐν Ἐφέσῳ υἱῷ Καΰστρου. &c.

XXX.

Pindari Scholia Olymp. Od. 11. *p.* 19. οὗ Καλλίμαχος μέμνηται, nempe Gelae Siciliae fluvii.

XXXI.

Ead. Schol. Olymp. Od. IV. *p.* 38. ὁ δὲ Καλλίμαχος τῷ Ἐγκελάδῳ, cui nempe ſuprapoſitus ſit Mons Aetna.

XXXII.

Ead. Schol. Olymp. Od. VII. *p.* 70 ἔστι δὲ καὶ Ἀμφοτερίτης ἀγὼν οὗ Καλλίμαχος μέμνηται ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

XXXIII.

Ead. Schol. Olymp. Od. X. *p.* 100. Ἠλεῖον (Δία) εἶπε Καλλίμαχος.

XXXIV.

Ead. Schol. Pyth. Od. II. *p.* 201. Καλλίμαχος δὲ Νεμεακὸν, nempe ἀγῶνα.

XXXV.

Aeſchyli Schol. Prom. vſ. 367. ἔνθεν Καλλίμαχος πυρίδειπνον φησὶ, nempe Aetnam.

* XXXVI.

Euripidis Schol. Hippolyt. vſ. 11. παρὰ αὐτῷ δὲ (Pitthei filia) φησὶν ὁ Θησεὺς ἐπαίδευτο καὶ Καλλίμαχος μαρτορεῖ.

XXXVII.

Ead. Schol. Hippol. vſ. 379. Σκειρωνίδες δὲ πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, ὃς τὴν χελώνην ἔτρεφεν, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος.

* XXXVIII.

Ariſtophanis Scholia Plut. p. 42. de voce ἀπαρτὶ, ἔσθ' ὅτε γὰρ καὶ χρονικὸν ἐπίρρημα δηλοῖ, ὡς καὶ Καλλίμαχος.

XXXIX.

Ead. Schol. Plut. p. 72. ὁ δὲ Καλλίμαχος, φθοῖας ἀντὶ τοῦ πλακοῦντας. πέμματα.

XL.

X L.

Ead. Schol. Nub. p. 158. Ἐρατοσθένης δὲ φησι Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τῶν Μαρικᾶν τὰς Νεφέλας, σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου, ὅτι πρότερον καθεῖται.

X L I.

Ead. Schol. Avib. p. 553. μήποτε Ἐλβίας ἐστὶν ἐν τοῖς Καλλιμάχου ἀναγραφομένοις.

X L I I.

Ibidem. καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχου γὰρ ἀναγέγραπται κέβλη.

X L I I I.

Ead. Schol. Avib. p. 574. *de Prodico*, οὐκ ὀρθῶς δὲ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ῥήτορσι καταλέγει.

X L I V.

Ead. Schol. p. 597. Τὴν κύμινδιν οὐκ ἀνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος, μήποτε κίμινδις γραπτέον.

X L V.

Ead. Schol. Avib. p. 599. ὁ μὲν Καλλίμαχος γράφων οὕτως, Λικυμνίαις βολαῖς φησὶ, ταύτης τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται.

X L V I.

Ead. Schol. de Pace pag. 702. *de Nicandro & Arato Poëtis*, περὶ τῶν Διοσημείων διαλεγόμενοι, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

X L V I I.

Theocriti Scholia Idyll. 1. *vſ.* 136. σκῶπες &c. Καλλίμαχος δὲ φησὶ, φθέγγεται, ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ, ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται.

XLVIII.

Ead. Schol. Idyll. 11. *vſ.* 17. ἢ τὴν Ἴυγγα, ὥς φησι Καλλίμαχος ἠχοῦς θυγατέρα.

XLIX.

Ead. Schol. Idyll. XIII. *vſ.* 25. αἱ Πελειάδες φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἱ ελειάδες προσηγορεύθησαν.

L.

Ead. Schol. vſ. 56. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδωρος καὶ Καλλίμαχος.

L I.

Apollonii Rhodii Schol. lib. I. *vſ.* 117. ὡς Καλλίμαχος ἱστορεῖ, de Aſopo a Jove fulmine ambuſto ob vim illatam filiae ejus Aeginae.

* L I I.

Ead. Schol. l. I. *vſ.* 187. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται de Sami filio Parthenio.

L I I I.

Ead. Schol. l. I. *vſ.* 761. οὕτω γὰρ Καλλίμαχος τὰ δεινὰ τῶν θηρίων γῆς εἶναι φησί.

* L I V.

Ead. Schol. lib. I. *vſ.* 957. Ἀρτακία κρήνη περὶ Κύζικον, ἧς καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν.

* L V.

Ead. Schol. lib. I. *vſ.* 1049. ἔστι δὲ ἱεράκων γένη ἕξ, ὡς Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ Ὀρνέων.

* L V I.

Ead. Schol. lib. I. *vſ.* 1207. de Hyla. πιθανώτερον δὲ ἦν ἀμφότερα εἰπεῖν, ὡς Καλλίμαχος.

L V I I.

LVII.

Ead. Schol. lib. I. *vſ.* 1213. de Dryopibus, τούτων δὲ καὶ ὁ Καλλίμαχος μέμνηται.

LVIII.

Ead. Schol. l. II. *vſ.* 2. δεράκαιναν δὲ αὐτὴν φησὶν εἶναι θηλυκῶς καλουμένην Δελφύνην αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος.

LIX.

Ead. Schol. l. IV. *vſ.* 982. Ἀμφιλαφὴς &c. Καλλίμαχος δὲ ἀμφίδυμον εἶπε τὸ ἀμφιλαφῆ λιμένα.

LX.

Ead. Schol. l. IV. *vſ.* 1614. Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μυιῶν τέθεικεν ἀλκαίας ἀφύσσα.

* LXI.

Nicandri Scholia Theriac. p. 55. καὶ Καλλίμαχος ἐλαίας τὸ αἷμα τὸ δαῦον εἶπε.

LXII.

Hephaeſtionis Scholia, p. 20. διὸ καὶ Καλλίμαχος μοῦσαν ληκυθίαν τὴν τραγῳδίαν λέγει.

LXIII.

Heſychius in voce [h] Ἀοξοὶ, ἀκόλουθοι, Καλλίμαχος.

LXIV.

Idem in voce Θύα, ἔνιοι τὰ [c] ἀρώματα, Καλλίμαχος.

LXV.

Idem in voce Ἰὼψ, ἰχθῦς ποιὸς παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXVI.

Idem in voce Κάπα, τινὲς δὲ τὸ ἐλάχιστον. οὐκ εὖ γὰρ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ γράφεται [d] κόμπα τὸ ἀνεστραμμένον ὡς ὁ μυκτηρισμός.

LXVII.

b *leg.* Ἄοξοι. c *leg.* ἀρώματα. d *for.* κόμψα *Soping.*

LXVII.

Idem in voce Καταειστὴν, ὀρθὴν δυειστὴν. παρὰ Καλλιμάχῳ τὴν χάλαζαν.

LXVIII.

Idem in voce Σιλλειδεὺς, ποιὸς ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXIX.

Idem in voce Χρεμέδα, * ἠχῆ ὡς Καλλίμαχος.

LXX.

Etymologicum Magnum in voce Ἄλυς, Ἴειν δὲ αὐτὸν λέγει Καλλίμαχος.

LXXI.

Idem in voce Ἀλυτάρχης, Ἥδυλος δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου &c.

LXXII.

Idem in voce Ἀπόλλων, σεσημείωται τὸ Βαβυλὼν καὶ Μιμαλλὼν, θηλυκά· ὃ σημαίνει τὴν Μονῳδίαν. οὕτως Καλλίμαχος.

LXXIII.

Idem in voce Αὐτὰρ, οἱ μὲν ὀξυτόνως ἀνέγνωσαν, ὡς Καλλίμαχος.

* LXXIV.

Idem in voce Ἄφενος, ἔστιν ἑνὸς ἐνιαυτοῦ, Καλλίμαχος.

LXXV.

Idem in voce Βουκέρας, οὕτω Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α Αἰτιῶν Καλλιμάχου.

LXXVI.

Idem in voce Βρέφος, Καλλίμαχος ἐν τρίτῳ τῶν Αἰτιῶν καὶ ἐπὶ σκύμνου τίθησι.

LXXVII.

* Χρεμετὰ ἠχεῖ ὡς Καλλίμαχος. *Salmaſ.*

LXXVII.

Idem in voce Γραΐδιον, ἐστὶ γραῦς, γραΐδι παρὰ Καλλιμάχῳ.

*LXXVIII.

Idem in voce Διόσκορος, δεῖ σημειώσασθαι τὸ δυόσθυος παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXXIX.

Idem in voce Ἐπιτὰξ, παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπίρρημα, παρὰ τὸ ἐπιτάξω μέλλοντα.

LXXX.

Idem in voce Εὐκολίνη, ἡ Ἑκάτη λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ κατ' ἀντίφρασιν μὴ οὖσα εὔκολος.

LXXXI.

Idem in voce ἴσος, εὕρηται δὲ καὶ συνεσταλμένον, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXXXII.

Idem in voce Κεραΐστης, τόπος Μιλήτου, ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος κέρατα τοῦ ἄρρενος τράγου ἀμελγομένου ὑπ' αὐτοῦ πῆξαι ἐκεῖ, ὡς Καλλίμαχος.

LXXXIII.

Idem in voce Μιμαλλῶνες, ἤτοι διὰ Μακεδονικὴν ἱστορίαν, ἥτις κεῖται ἐν τοῖς Καλλιμάχου.

LXXXIV.

Idem in voce Ὀργάδα, Καλλίμαχος δὲ φησὶν Ὀργάδα λέγεσθαι τὴν μελάγγειον καὶ ἔνυδρον γῆν.

LXXXV.

Idem in voce Πέλεια, εἰσὶ δὲ γένη ἱεράκων ὀκτὼ, ὥς φασι Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ Ὀρνέων.

LXXXVI.

Idem in voce Πίναξ, ὃ οὖν Καλλίμαχος ὁ Γραμματικὸς ἐποίει πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων, οἷς τυχὼν ὁ Γραμματικὸς, ἐποιήσατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων.

LXXXVII.

Idem in voce Πλειότερος, τὸ οὖν παρὰ Καλλιμάχῳ πλειοτέρη, οὐ παρὰ τὸ πλεῖον πεποίηται.

LXXXVIII.

Idem in voce Τριττὺν, θυσίαν Καλλιμάχος μετὰ τὸ ἐκ κριοῦ καὶ ταύρου καὶ κάπρου.

LXXXIX.

Tertullianus de Corona cap. VII. Junoni vitem Callimachus induxit.

* XC.

Ibidem, Habes Tragoediam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, qui & Apollinem memorat interfecto Delphico dracone, lauream induiſſe: Liberum eundem apud Aegyptios Oſirim, Harpocration, induſtria hederatum argumentatur, quod hederae natura ſit cerebrum ab heluco defenſare.

XCI.

Aelius Fortunatianus in Arte p. 268. Apud Euripidem & Callimachum invenio tale genus verſus Saturnini.

Turdis edacibus dolos comparas amice.

CALLIMACHI
FRAGMENTA

A

RICHARDO BENTLEIO

COLLECTA

IO. AUGUSTUS ERNESTI

ADSPERSIT NOTULAS SUAS

ET

AUCTARIUM ADIECIT.

CATALOGUS SCRIPTORUM

CALLIMACHI,

quorum notitia ad nos pervenit.

1. Περὶ Ἀγώνων.
2. Αἴτια.
3. Ἄργους οἰκισμοί.
4. Ἀρκαδία.
5. Περὶ Ἀνέμων.
6. Βράγχος.
7. Γαλάτεια.
8. Γλαῦκος.
9. Ἐθνικαὶ ὀνομασίαι.
10. Ἑκάλη.
11. Ἐλέγεια.
12. Ἐλπίδες.
13. Ἐπινίκιον εἰς Σωσίβιον.
14. Ἐπιγράμματα.
15. Θαυμάσια. Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ τόπους ὄντων συναγωγή. Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων.
16. Ἴαμβοι.
17. Ἶβις.
18. Ἰοῦς ἄφιξις.
19. Ἰχθύων μετονομασίαι.
20. Κτίσεις Νήσων καὶ Πόλεων, καὶ μετονομασίαι.
21. Κυδίππη.
22. Κωμῳδίαι.
23. Μέλη.
24. Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις.
25. Νόμιμα Βαρβαρικά.
26. Περὶ Ὀρνέων.
27. Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, καὶ ὧν συνέγραψαν. Sive Πίναξ παντοδαπῶν συγγραμμάτων.
28. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων Διδασκάλων.
29. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν Ῥητορικῶν.
30. Πίνακες τῶν Νόμων.
31. Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων.
31. Περὶ τῶν ἐν τῇ Οἰκουμένῃ Ποταμῶν.
33. Περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Ποταμῶν.
34. Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ποταμῶν.
35. Πρὸς Πραξιφάνην.
36. Σατυρικὰ Δράματα.
37. Σεμέλη.
38. Τραγῳδίαι.
39. Ὕμνοι.
40. Ὑπομνήματα.
41. Χωλίαμβοι.

CALLIMACHI FRAGMENTA.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ. DE LUDIS.

Ad hunc librum ſpectant loca Schol. Hom. Il. Β. 136. Λ. 697. Ρ. 53. quibus in omnibus ſunt haec verba: ἡ ἱστορία κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ. Primam intelligit de Phylide, teſtimonium pro Hercule dicente, poſt purgata ab eo ſtabula, contra patrem Augeam: alteram de inſtituto ab Hercule Agone Olympico: tertiam de Attica a Cecrope adjudicata Minervae, de ea cum Neptuno litiganti. Haec loca notarat Spanhemius n. 17. 18. 19. & Bentlejus n. 383. Ernest.

I.

ΑΚΤΙΑ. ACTIA.

Harpocration: Ἄκτια, ἀγὼν παλαιὸς ἦν. ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων. Suidas: Ἄκτια, ἀγὼν παλαιός. ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.

II.

ΑΙΤΙΑ. CAUSAE.

Αἰτίων mentionem facit Epigramma, lib. 1. Antholog.

Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς.
Αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλίμαχος.

Ita potius legerim, quam ut vulgo, Καλλιμάχου.
Meminit & aliud lib. 3. Antholog.

Ὦ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ,
Ἦ ῥ' ἐτεὸν κεράων, οὐδ' ἐλέφαντος ἔφυς.
Τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας, ἅτ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴσμεν,
Ἀμφί τε ἀθ νάτους, ἀμφί τε ἡμιθέους.
Εὖτέ μιν ἐκ Λιβύης ἀναείρας εἰς Ἑλικῶνα
Ἤγαγες ἐν Μούσαις Πιερίδεσσι φέρων.
Αἱ δέ οἱ εἰρομένῳ ἀμφ' ὠγυγίων Ἡρώων
Αἴτια καὶ μακάρων εἶρον ἀμειβόμεναι.

Pri-

Primum hujus Epigrammatis diſtichon habetur quoque apud Suidam. Ὄνει ϱ, ὄνειραρ.

> Ἆ μέγα Βαλτιάδαο σοφῦ περίπυςον ὄνειαρ,
> Ἦ ϱ' ἐτεὸν κεράων ὐδ' ἐλέφαντος ἔης· ἀντὶ τῦ ἀληθής.

Meminit etiam & Martialis Epigr. x, 4.

> *Qui legis Oedipodem caligantemque Thyeſtem,*
> *Colchidas & Scyllas: quid niſi monſtra legis?*
> *Non hic Centauros, non Gorgonas Harpyiaſque*
> *Invenies: hominem pagina noſtra ſapit.*
> *Sed non vis, Mamurra, tuos cognoſcere mores,*
> *Nec te ſcire: legas* Αἴτια *Callimachi.*

Et Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 571. Εὐφορίων γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τὰ Καλλιμάχυ Αἴτια καὶ Ἶβις, καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ τύτοις τὰ παραπλήσια, γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶν ἔκκειται ἅπασιν. Bentl.

Commemorantur etiam in Schol. Homeri Lipſ. ad Il. Θ. 48. ſed in genit. pl. Αἰτίων, quae forma & alibi reperitur, ut in Stephano contracto de urbibus. In Chronico Paſchali p. 11. D. de auctore certaminum equeſtrium, auctor laudatur Καλλίμαχος ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς Αἰτησίοις αὐτῦ· ubi corrigendum Αἰτίοις, niſi erravit auctor ille in libri nomine, & voluit librum περὶ Ἀγώνων commemorare.

Libri ſinguli ſolent in ſingulari appellari, ut Αἴτιον α΄, Αἴτιον β΄. &c. velut in Stephani Fr. de Dodone: Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ Αἴτιον β΄. *in Commentario in L. I.* Αἰτίων, de quo vid. J. Gronov. ad illum locum p. 34.

Vide de hoc Callimachi libro, & ejus argumento Salvagn. Böeſſium ad Ovid. Ibin p. 47. 48.

Verſibus ſcriptum fuiſſe elegiacis non dubitabat Salmaſius ad Solinum p. 601. add. J. Gron. l. c. quod non ſinit credi Fragmentum XIX. e libro ſecundo. Fragmenta operis elegiaca poſſunt eſſe ex Elegorum opere.

Ad hoc opus pertinere J. Gron. l. c. putat etiam locum Macrobii Sat. III. 8. *Statius Tullianus de vocabulis rerum L. I. ait, dixiſſe Callimachum, Tuſcos Camillum appellare Mercurium.* Ernest.

Scriptor Chron. Alexandr. ſive Paſch. p. 11. Τὸν δὲ ἱππικὸν ἀγῶνα ὁ Ἐνυάλιος ἅρμασι δὴ πολλοῖς ἐφηῦρε· καθὼς συνεγράψατο Καλλίμαχος ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς Αἰτησίοις αὐτῦ. Ita Raderus & Du Cangius. Hic primum ſcribi debet ἅρμασι διπώλοις· quemadmodum ἅρματα τρίπωλα, τετράπωλα, δεκάπωλα alibi memorantur: atque ita plane legitur in Malal. Chronogr. p. 221. qui pro Αἰτησίοις praebet Ἐτησίοις· nemo dubitet, quin reponendum ſit Αἰτίοις· labes, quae primum ipſi latuerat, a Du Cangio animadverſa in Omiſſis Indici Verborum ſubjunctis. De hoc autem opere Callimachi adeundi ſunt Joſ. Scaliger ad Propert. II.

El.

El. XXXIV. 32. Jo. Wouwer. Polym. c. X. p. 78. Meminit etiam Probus ad Virgil. Georg. II. vſ. 19. *Sed Molorchi mentio eſt apud Callimachum in Aetion libris.* HEMSTERH.

Ex Αἰτίων libris etiam ſumta videtur hiſtoria de fumo in diverſa diſſiliente, in ſacris Eteoclis & Polynicis, quam memorat Ovid. Triſt. L. V. El. V. vſ. 33. ſeqq.

——— commune ſacrum cum fiat in ara
Fratribus, alterna qui periere manu,
Ipſa ſibi diſcors, tanquam mandetur ab illis,
Scinditur in partes atra favilla duas.
Hoc (memini) quondam fieri non poſſe loquebar:
Et me Battiades judice falſus erat.

Vid. Joſ. Scaliger ad Severi Aetnam p. 149. Plura, quae Bentlejus inter Fragmenta incerti loci poſuit, certis indiciis ad Αἴτια referri poſſunt. RUHNKEN.

III.

Ἄρτεμις Ἀπαγχομένη. Diana Ἀπαγχομένη.

Ἄρτεμιν δὲ Ἀρκάδες Ἀπαγχομένην καλουμένην προτρέπονται, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις. Clemens Alex. in Protreptico. BENTL.
E Pauſan. VIII. 420. explicat hoc cognomen Jac. Gronovius Defenſ. Diſſ. de Nece Judae, p. 62. ERNEST.

IV.

Τριπόδισκος. Tripodiſcus.

Τριπόδισκος, κώμη τῆς Μεγαρίδος. Καλλίμαχος δὲ ἐν Αἰτίων . . ἃ πόλιν αὐτὴν εἶναί φησι. Stephanus Byzant.

V.

Ἰκάριον πέλαγος &c. Icarium mare.

Τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, κεκλημένου οὕτως ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ Δαιδάλου παιδὸς πεσόντος εἰς αὐτὸ καὶ ἀπολομένου οὕτως. Μετὰ τὴν Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον μῖξιν Δαίδαλος εὐλαβούμενος τὴν Μίνωος ὀργὴν πτερωτὸς σὺν Ἰκάρῳ τῷ υἱεῖ ἐκ Κρήτης ἐφέρετο. καταπεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς, τὸ ὑποκείμενον πέλαγος Ἰκάριον μετωνομάσθη. ὁ μέντοι Δαίδαλος διαπτὰς εἰς Κάμικον τῆς Σικελίας, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκδεχόμενος ἔμενε παρὰ ταῖς Κωκάλου θυγατράσιν. ὑφ' ὧν ὁ Μίνως ἥκων ἐπ' ἀναζήτησιν τοῦ Δαιδάλου ἀποθνήσκει, καταχυθέντος αὐτοῦ ζεστοῦ ὕδατος. Ἱστορεῖ Φιλοστέφανος καὶ Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις. Scholiaſtes Homeri Iliad. β'.

VI.

V I.

Αἴας ὁ Λοκρὸς &c. Ajax Locrus.

Αἴας, Λοκρὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀπὸ πόλεως Ὀποῦντος, πατρὸς δὲ Οἰλέως. οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Ἰλίου πόρθησιν αἴτιος τοῖς Ἕλλησιν ἀπωλείας ἐγένετο. Κασσάνδραν γὰρ τὴν Πριάμου, ἱκέτιν οὖσαν Ἀθηνᾶς, ἐν τῷ τῆς θεᾶς σηκῷ κατῄσχυνεν, ὥστε τὴν θεὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ξοάνου εἰς τὴν ὀροφὴν τρέψαι. τοῖς δὲ Ἕλλησιν ὑποστρέφουσι, καὶ κατὰ τὴν Εὔβοιαν γενομένοις χειμῶνας διήγειρε μεγάλους, ὥστε πολλοὺς αὐτῶν διαφθαρῆναι. Διανηξάμενος δὲ Αἴας εἰς τὰς Γυράδας καλουμένας πέτρας, ἔλεγε χωρὶς θεῶν γνώμης διασωθῆναι. Ποσειδῶν δὲ ἀγανακτήσας διέσχισε τὴν πέτραν καὶ τὸν Αἴαντα τῷ κλύδωνι παρέδωκεν· ἐκριφέντα δὲ αὐτὸν κατάδηλον (lege κατὰ Δῆλον.) νεκρὸν Θέτις ἐλεήσασα θάπτει· Ἀθηνᾶ δὲ οὐδὲ οὕτως τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τοὺς Λοκροὺς ἠνάγκασεν ἐπὶ χίλια ἔτη εἰς Ἴλιον ἐκ κλήρου παρθένους πέμπειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Αἰτίοις. Scholiaſtes Homeri Iliad. ν'.

V I I.

De Hippolyto Fabula.

Namque ferunt fama Hippolytum, poſtquam arte novercae
Occiderit, patriasque explerit ſanguine poenas
Turbatis diſtractus equis, ad ſidera rurſus
Aetheria & ſuperas coeli veniſſe ſub auras,
Paeoniis revocatum herbis & amore Dianae.
Tum pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina ſurgere vitae,
Ipſe repertorem medicinae talis & artis
Fulmine Phoebigenam Stygias detruſit in undas.
At Trivia Hippolytum ſecretis alma recondit
Sedibus, & nymphae Egeriae nemorique relegat:
Solus ubi in ſilvis Italis ignobilis aevum
Exigeret, verſoque ubi nomine Virbius eſſet.
Unde etiam templo Triviae lucisque ſacratis
Cornipedes arcentur equi, quod litore currum
Et juvenem monſtris pavidi effudere marinis.

Virgil. Aeneid. VII. ubi Servius haec notat: *Exponit* τὸ αἴτιον; *nam Callimachus ſcripſit* Αἴτια, *in quibus hoc commemorat.*

V I I I.

Unde mos dextras jungendi.

Cur dextrae jungere dextram non datur? Virgil. Aeneid. I. ubi Servius: *Majorum haec fuerat ſalutatio. Cujus rei* τὸ αἴτιον *Varro Callimachum ſecutus exponit, afferens omnem eorum honorem dextrarum conſtitiſſe virtute, ob quam rem hac ſe venerabantur corporis parte.*

I X.

Cur nullus Canis Delon accedat.

Sacerdos Apollinis Delii Anius fuit : ad quem cum veniſſet per noctem Thaſius , a canibus laniatus eſt : Unde nullus canis Delon accedit , auctore Callimacho. Scholiaſtes ab Ibin Ovidii. Refer ad Αἴτια.

X.

Jentaculum proferre Jovi.

Jentaculum dicitur guſtatio. Callimachus inteſia : Jentaculum proferre Jovi. Fulgentius, de ſermone antiquo. Viri eruditi emendant, *in Etiis*, ſive Αἰτίοις. Bentl. Quos ridet J. Gronovius ad Steph. Fr. de Dodone p. 33. quod Latina verba non potuerint e libro Graeco Callimachi ducta eſſe , quem probari non poſſe, Latinam linguam cognitam habuiſſe, aut in iſtis libris de verbis tradidiſſe. Ernest.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER PRIMUS CAUSARUM.

X I.

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότερον,
Κοῦροι τ' φιλέουσιν, ἑὸν δέ μιν οἷα τοκῆα
Χειρὸς ἐπ' οἰκείην ἄχρις ἄγουσι θύρην.
Senex autem ille levius conſeneſcit,
Quem pueri amant, & ſuum tanquam parentem
Manu ducunt usque ad propriam januam.

Stobaeus Serm. cxiv. Γηράσκει δ' ὁ γέρων &c. Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ ἐπῶν. Legendum αἰτίων. ε pro αι paſſim occurrit in libris Graecis. π autem pro τι mox iterum habebis; αἰπῶν pro αἰτίων. Bentl. At quid impedit, quo minus corrigamus ἐλέγων, e quibus ductum hoc fragmentum, bene, ut opinor, judicat Cel. Valkenarius. Nam Αἴτια non carmine elegiaco ſcripta fuere. In altero verſu Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 42. bene corrigit ex Apollon. Dyſc. Exc. p. 433. φιλέουσιν, ἑὸν δέ μιν. Ceterum verſiculos ultimos expreſſit Tibullus I. 4. 80. *Deducat juvenum ſedula turba ſenem.* Ernest. Horum verſuum pars eſt apud Lucia-

cianum Amor. T. II. p. 451. ὄλβιος ὧν ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ᾧ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότατα κοῦροι
Τὸν φιλέουσι.

Tacent interpretes noviſſimi. Enimvero indigebat ille locus medelae & notae. Nam primus verſus ᾧ παῖδές τε νέοι non eſt Callimachi, ſed Solonis, atque adeo particula καὶ, alterius teſtimonii indicio, diſtinguendus. Plato Lyſide p. 109. H. ἀλλὰ ψεύδεθ' ὁ ποιητὴς, ὃς ἔφη,

Ὄλβιος ᾧ παῖδές τε φίλοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Καὶ κύνες ἀγρευταὶ, καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

Nec Plato, nec Lucianus horum verſuum auctorem nominant. Sed illos e Solonis elegis ductos eſſe, patet ex Hermiae Philoſophi Commentario MS. in Platonis Phaedrum, e quo pluſcula verba eo libentius adſcribam, quod ſimul lex Solonis plenius, quam ab Aeſchine c. Timarch. p. 60. commemoratur: Ὁ δὲ Σόλων ἐν τοῖς νόμοις, καὶ πόσους πήχεις ἀπέχοντα ἀκολουθεῖν τὸν ἐραστὴν τῷ ἐρωμένῳ δεδήλωκε, καὶ τοῖς ἐλευθέροις τὸ ἐπιτήδευμα τετήρηκε, δοῦλον κωλύσας ἐρᾷν, ξηραλοιφεῖν δὲ, (leg. τε) καὶ τὸν ἀστράτευτον, καὶ τὸν λιπόντα τὴν τάξιν, καὶ τὸν μὴ θρέψαντα τοὺς γονεῖς, μηδὲ θάψαντα, καὶ τὸν φρουρίον δεδωκότα. (leg. προδεδωκότα) καὶ ἐν τοῖς ποιήμασιν ὡς καλοῦ τοῦ ἐρᾷν μνημονεύει λέγων·

Ὄλβιος, ᾧ παῖδές τε φίλοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Καὶ κύνες ἀγρευταὶ, καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

καὶ ἔτι·

Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα, καὶ Διονύσου,
Καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσι εὐφροσύνας. RUHNKEN.

X I I.

Ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει.
De capillis ſemper unguentum fluit.

Etymologicon: Ὀστλιγγες, αἱ τρίχες, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτῶν, ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει. Recte Sylburgius; ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτίων. & ita plane editum in Ἐκλογαῖς Varini Camertis v. Ὄστλιγγες. BENTL. Idem verſus ſine auctoris nomine eſt in Schol. Apollon. Rh. I. 1297. ad verbum ὄστλιγγες, quo ibi uſus eſt Apollonius. Tantum ante αἰὲν inſeritur conjunctio δ'. Ceterum hoc quoque fragm. Valkenarius ex elegis ductum putat, corrigitque: Ὑγρὸν ἐπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἀλείφαρ ἔοι. ERNEST. Ἄλειφα recte dicitur pro ἄλειφας vel ἄλειφαρ. Vid. Cel. Albertus ad Heſych. v. Ἀλείφατι. Sic πεῖρας, πεῖραρ & πεῖρα. Heſych. Πείρω. πέρας. Literarum ordo poſtulat Πεῖρα. ῥέει defenditur ex Callim. H. in Apoll. vſ. 38. Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια·

ἔλαια· Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι. Propert. III. 15. 31. *Laevis odorato cervix manabit olivo.* Ruhnken. Si Πῖον addideris, integer erit pentameter: quam facile perire potuerit ex ſimilitudine praecedentis ſyllabae πῶν vel τίων, apertum eſt: πῖον ἔαρ in Fragm. CCI. Hemsterh.

X I I I.

Οἴη τε Τρίτωνος ἐφ᾽ ὕδασιν Ἀσβύσταο.
Solaque in fluctibus Tritonis Asbyſtenſis.

Stephanus Byz. Ἀσβύστα, πόλις Λιβύης, καὶ ὁ πολίτης Ἀσβύστης. Οἴη τε &c. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτη. lege Αἰτίων πρώτῳ. Bentl. Bene Bentlejus οἴη adjective capit, quod etiam Cel. Weſſelingio placet ad Itiner. Anton. p. 62. Qui urbem Oeam intelligunt, ut J. Gronov. ad Stephan. & alii, Callimachum erroris gravis reum faciunt; longe enim a Tritone abeſt Oea. πρώτῃ ſervari poteſt, intell. βίβλῳ. Ernest.

X I V.

Ἀραχναῖον. Arachnaeum.

Stephanus: Ἀραχναῖον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῃ. lege πρώτῳ.

X V.

Μαλλός. Mallus.

Stephanus: Μαλλὸς, πόλις Κιλικίας. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῳ. lege Αἰτίων.

X V I.

Ποσειδῶν Μεσοπόντιος. Neptunus Μεσοπόντιος.

Stephanus: Μεσοπόντιος Ποσειδῶν, ὁ Ἐρέσιος. οὕτω γὰρ ἐν Ἐρέσσῳ τιμᾶται, πόλει τῆς Λέσβου. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῳ. lege Αἰτίων.

X V I I.

Βουκεραΐς. Bucerais.

Etymologicon: Βουκεραῒς, κρήνη ἐν Πλαταιαῖς, ὡς Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α Αἰτίου Καλλιμάχου.

X V I I I.

X V I I I.

Τρινάκριος πόντος. Trinacrius pontus.

Stephanus: Τρινακρία, ἡ Σικελία. Καλλίμαχος δ' Αἰτιῶν πρώτῃ Τρινάκριον πόντον φησί. lege Αἰτίων πρώτῳ.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER SECUNDUS CAUSARUM.

X I X.

Ἡ μὲν ἀειράζουσα μέγα τρύφος, ὑψίζωνος
Ἄστυρον εἰσανέβαινε ——

Illa quidem attollens magnum fruſtum, alte cincta
In urbem aſcendit.

Etymologicon: Ἄστυρον, τὸ ἄστυ. Καλλίμαχος· Ἡ μὲν ἀειράζουσα μέγα τρύφος ὑψιζώνου ἄστυρον εἰσανέβαινε. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄστυ ὑποκοριστικῶς ἄστυρον. οὕτω Θέων ἐν ὑπομνήματι τοῦ β' Αἰτίου. Pro ὑψιζώνου repoſui ὑψίζωνος, i. e. expedita, alte cincta. Phaedrus: *Ex alte cinctis unus atrienſibus.* Legere etiam poteris ὑψι ἐπ' ὤμου. ſed melius illud. Bentl. Εἰσανέβαινε pentametrum ingredi non poteſt, niſi ſtatuas ε elidi cujuscumque vocabuli ſequentis prima vocali: potius ergo εἰσανέβη· quemadmodum ipſe Bentlejus protulit ad Fr. CIV. Satis autem conſtat Αἴτια fuiſſe verſibus elegiacis conſcripta: quare ſi vera eſt Kuſteri conjectura ad Suid. in v. Ποινὴ, productos a Plutarcho T. II. p. 557. D. tres verſus eſſe Callimachi, (ſunt certe Callimacho digni) ex Αἰτίοις quidem peti non potuerunt, in quo tamen poëmate hiſtoriae Locrenſium virginum mentionem fecerat, ut oſtendit Schol. parvus ad Il. N. 66. Majore jure, ut equidem opinor, hinc ſumtos credideris verſus binos, quos poëtae celato nomine profert Etymol. p. 372. vſ. 4.

Κεῖθι δέ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπέσχ' Ἐρίφη,
Χωρὶς ἀπ' ἀνθρώπων· καὶ ἐπωνόμασ' Εἰραφιώτην. Hemsterh.

X X.

Ὥστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

Ut Jupiter amavit Junonem annos trecentos.

Scholiaſtes Homeri Iliad. α'. Τούτων φασὶν ἐπὶ τῆς Κρόνου δυναστείας ἠράσθησαν. τὸν δὲ Δία καὶ Ἥραν ἐπὶ ἐνιαυτοὺς τριακοσίους, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν β' Αἰτιῶν (lege Αἰτίων) Ὥστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

X X I.

Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

Quia miſereri ſcit ſola urbium.

Scholiaſtes Sophoclis Oed. Colon. p. 280. Ὡς μάτην τῆς περὶ τῶν Ἀθηνῶν κατεχούσης δόξης, ὡς ἄρα φιλοικτίρμων τις ἂν εἴη καὶ ἱκεταδόκος. τοῦτο λέγει, φασὶ, καὶ ὁ Κυρηναῖος ἐν τέλει τοῦ δευτέρου τῶν Αἰτίων, Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων. BENTL. Hoc fragmentum eſt ex Elegis, ſi Αἴτια hexametris ſcripta fuere, ut ante diximus. ERNEST.

X X I I.

Ζάγκλον. Falx.

Iſac. Tzetzes ad Lycophronem p. 125. Τὸ δὲ δρέπανον παρὰ Σικελοῖς ζάγκλον καλεῖται. μέμνηται δὲ Καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ Αἰτιῶν. lege Αἰτίων. BENTL. Hoc fragmentum plenius eſt infra n. CLXXII.

Κέκρυπται γύπῃ ζάγκλον ὑποχθονίῃ. RUHNKEN.

X X I I I.

Κυνέτεια. Cynetea.

Steph. Byz. Κυνέτεια, πόλις Ἄργους. Καλλίμαχος δευτέρῳ. intellige Αἰτίων.

X X I V.

Δωδώνη. Dodona.

Stephani Byz. Fragmentum v. Δωδώνη· Ὠνόμασται δὲ κατὰ Θρασύβουλον, ὡς Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β΄ Αἰτίων, ἀπὸ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. Pro Θρασύβουλον fortaſſe legendum Θράσυλλον. Cum autem Αἰτίων dicit; intellige Callimachi Αἴτια. Scholiaſtes Aeſchyl. Eumen. verſ. 2. Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου Αἰτίων β΄ φησὶ, Μελανθοῦς τῆς Δευκαλίωνος καὶ Κηφισσοῦ τοῦ ποταμοῦ γίνεται Μέλαινα τοὔνομα, Μελαίνης δὲ καὶ Ποσειδῶνος Δελφὸς, ἀφ᾽ οὗ οἱ Δελφοί. BENTL. Thraſybulum tuentur Schol. Homer. ad Il. Π. 233. & Etymol. in Δωδωναῖος ὁ Ζεύς. HEMSTERH.

X X V.

Phalaris & Perillus.

Plutarchus περὶ παραλλήλων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν. Φάλαρις Ἀκραγαντίνων τύραννος ἀπότομος τοὺς παριόντας ξένους ἐστρέβλου καὶ ἐκόλαζε. Πέριλλος δὲ τῇ τέχνῃ χαλκουργὸς, δάμαλιν κατασκευάσας χαλκῆν, ἔδωκε τῷ βασιλεῖ, ὡς ἂν τοὺς ξένους κατακαίῃ ζῶντας ἐν αὐτῇ· ὁ δὲ, μόνον τότε γενόμενος δίκαιος, αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐδόκει δὲ μυκηθμὸν ἀναδιδόναι ἡ δάμαλις· ὡς ἐν δευτέρῳ Αἰτιῶν. lege Αἰτίων; & de Callimacho accipe.

TO

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER TERTIUS CAUSARUM.

XXVI.

Ἀγροδέτῳ πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα.
In agris aliquo quovis praetextu ibat.

Scholiaſtes Sophoclis, Antigon. p. 216. Τὰς προφάσεις προχάνας ἔλεγον, καὶ Καλλίμαχος, Ἀγροδέτῳ πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα, ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Αἰτίων. Pro ἀγροδέτῳ, quod depravatum eſt, quid ſi legamus, Ἀγρόθι ποι. Ita quidem Latine verti, potius quam ut lacunam relinquerem. Bentl. Recte. v. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 43. qui confert locum Ariſtaeneti L. I. ep. 10. e Callimachi hoc verſu expreſſum: εἰς ἀγρὸν ἐπὶ πάσῃ προφάσει τὸν πατέρα φεύγων ἐφοίτα. Poſſis tamen & legere Ἀγρόσε ποι, quod propius accedit vulgatae ſcripturae. Ceterum bene monet Cl. Pierſonus Veroſimil. p. 99. e Cydippe potius ductum hunc verſum, quem in hac epiſtola Ariſtaeneti expreſſum notavit Cl. Ruhnkenius l. c. Ernest.

XXVII.

Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ.
Sic quidem fatus eſt Mneſarchius hoſpes; ſic & ego ſentio.

Priſcianus, lib. 2. *Callimachus tertio* Αἰτίων, Τὼς μὲν &c. Hephaeſtion pag. 6. Καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος. Parecbolae ex Herodiano, p. 194. Πολλάκις γὰρ καὶ ἐν τῷ μέτρῳ εὑρίσκομεν τὸ μὲν ἀποτελοῦν κοινὴν συλλαβήν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Πῶς μὲν ὁ Μνησάρχειος σφάξῃ. Emenda, ut ſupra ex Priſciano edidimus.

XXVIII.

Βρέφος, de Catulo leonis.

Etymologicon: Βρέφος, τὸ νεογνὸν παιδίον. κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου. Καλλίμαχος δ' ἐν γ' τῶν Αἰτίων καὶ ἐπὶ σκύμνου τίθησι.

XXIX.

Ἀπέσας. Apeſas.

Stephanus Byz. Ἀπέσας, ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος, καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῃ. lege τρίτῳ, i. e. γ τῶν Αἰτίων.

X X X.

Δηλίτης χορός. Chorus Delites.

Stephanus Byz. verbo Δῆλος. ὅθεν Δηλίτης ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορὸς, Καλλίμαχος τρίτῳ.

X X X I.

Λυκώρεια. Lycoria.

Stephanus: Λυκώρεια, κώμη ἐν Δελφοῖς. Καλλίμαχος τρίτῳ.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER QUARTUS CAUSARUM.

X X X I I.

Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δειδέχαται.
Hinc Dipnias eum accipit.

Stephanus Byz. Δειπνιὰς, κώμη Θεσσαλίας περὶ Λάρισσαν, ὅπου φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα δειπνῆσαι πρῶτον, ὅτε ἐκ τῶν Τέμπεων καθαρθεὶς ὑπέστρεψε. καὶ τῷ παιδὶ τῷ διακομιστῇ τῆς δάφνης ἔθος εἰς τήνδε παραγινομένῳ δειπνεῖν. Καλλίμαχος τετάρτῃ, Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δεδείχαται. Scribe τετάρτῳ, nempe τῶν Αἰτίων. Cod. MSS. Holſtenii habent δειδείχαται: ipſe ſic legit, Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δὲ δεδείχαται. Sed ſine dubio legendum, δειδέχαται; & verſus eſt elegiacus. Heſychius. Δειδέχαται, ἤσπασται, διαδέχεται.

X X X I I I.

Μυτανίδα Λέσβον. Lesbum Mytanida.

Stephanus; Μυτιλήνη, πόλις ἐν Λέσβῳ μεγίστη - ἀπὸ Μύτωνος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Μυτιλήνης· ὅθεν Μυτανίδα καλεῖ τὴν Λέσβον Καλλίμαχος ἐν τῷ τετάρτῳ.

ΑΡΓΟΥΣ ΟΙΚΙΣΜΟΙ.

Laudatur hic liber a Suida. Ernest.

Α Ρ Κ Α Δ Ι Α.

Ad hunc librum forte reſpexit Schol. Homer. Il. Σ. 487. ubi hiſtoriam de Calliſto a Jove compreſſa & deinde in ſtellas relata eſſe ait apud Callimachum. Ernest.

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ. DE VENTIS.

X X X I V.

Suidas v. Καλλίμαχος, τῶν αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ καὶ - περὶ Ἀνέμων.

XXXV.

X X X V.

Ἄνεμοι ἐκνεφίαι, ἀπόγειοι, ἐνυδρίαι, κολπίαι, ὀρίαι, ὀρεςίαι.

Venti e nubibus, e terra, e fluviis, e ſinubus maritimis, e montibus.

Achilles Tatius, Iſagoge in Aratum: Καὶ τοὺς μὲν ἐκ νεφῶν λέγουσιν εἶναι ἀνέμους, καὶ καλεῖσθαι Ἐκνεφίας· τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς γῆς, Ἀπογείους. τοὺς δὲ ἀπὸ ποταμῶν, Ἐνυδρίας· τοὺς δὲ ἀπὸ κόλπων, Κολπίας· ἀπὸ δὲ ὀρῶν, Ὀρίας ἢ Ὀρεςίας. καὶ γὰρ παρ' Ἀριςοτέλει ἐν τῷ περὶ Ἀνέμων, καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ οὕτω ὀνομάζονται. Ubi nullus dubito, quin & Callimachi liber περὶ ἀνέμων indicetur.

ΒΡΑΓΧΟΣ. BRANCHUS.

X X X V I.

Δαίμονες εὐυμνότατοι, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, Διδύμων γενάρχαι.

Dii facile hymno celebrandi, Phoebe & Jupiter, Didymorum auctores.

Hephaeſtion p. 30. de Choriambico metro: Καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τὸν Βράγχον συνέθηκε· Δαίμονες εὐυμνότατοι, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, διδύμων γενάρχαι. Vulgatae quidem editiones Βάκχον habent; ſed tres quibus olim uſus ſum Codd. MSti clare exhibent Βράγχον. Quae lectio veriſſima eſt; ut conſtabit ex his Terentiani Mauri, capite de Choriambo:

Nec non & memini, pedibus quater his repetitis,
Hymnum Battiadem Phoebo cantaſſe Jovique
Paſtorem Branchum: quem captus amore pudico
Fatidicas ſortes docuit depromere Paean.

Ubi repoſuimus *quem captus*: nam libri editi praeferunt *quom*. Paſtorem Branchum, delicias Apollinis, nemo neſcit. Porro in Hephaeſtione pro διδύμων, ſcribendum Διδύμων. Didymis Mileti erat Branchidarum oraculum. Etymologicon: Διδυμαῖος Ἀπόλλων καὶ Διδυμεὺς ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλίμαχος· Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχα. Notandum γενάρχα numero ſingulari, ut ad ſolum Jovem referatur: ſed melior eſt Hephaeſtionis lectio, γενάρχαι. Didyma enim & Jovi & Apollini ſacra erant: vide Stephanum. BENTL. Pro edito a Bentlejo & Spanhemio ἐνυμνότατοι edidi εὐυμν. quod exhibet editio Pariſienſis Hephaeſtionis, unde hoc fragmentum ſumſit uterque. Eſt igitur vitium operarum, male a Graevio etiam Indici illatum. Vitium hoc animadvertit etiam Fabric. B. G. III. p. 483. ERNEST.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ. GALATEA.

XXXVII.

Ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθῦν,
Ἢ πέρκας, ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπετος ἅλμης.
Aut potius aureis ſuperciliis ſacrum piſcem,
Aut percas, & quotquot alia fert vaſtum profundum maris.

Athenaeus lib. VIII. p. 284. Καλλίμαχος ἐν Γαλατείᾳ τὸν χρύσοφρυν. Ἢ μᾶλλον χρύσειον &c. Et ex eo Euſtathius ad Iliad. Π. p. 1088. Ἕτεροι δὲ τὸν χρυσόφρυν ἱερὸν φασιν ἰχθῦν· ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν Γαλατείᾳ εἰπὼν, χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθῦν.

ΕΘΝΙΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ.

DE NOMINIBUS NATIONI ALICUI PECULIARIBUS.

XXXVIII.

Ἐγκρασίχολος, ἐρίτιμος, Χαλκηδόνιοι. Τριχίδια, χαλκὶς, ἴκταρ, ἀθερίνη.
Ὄζαινα, ὀσμύλιον, Θούριοι. Ἴωπες, ἐρίτιμοι, Ἀθηναῖοι.

Athenaeus lib. VII. p. 329. Καλλίμαχος ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις γράφει οὕτως· Ἐγκρασίχολος &c. ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας, φησὶν, Ὄζαινα &c. Inde Euſtathius ad Odyſſ. Ψ. p. 799. Τὸ δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις, ὥς φησιν Ἀθήναιος, οἷα, Ἐγκρασίχολος, τριχίδια, χαλκὶς, ἴκταρ, ἀθερίνη, ὄνομα μὲν ἰχθύος ἐξ ὀρθοῦ δηλοῖ. Nota apud Athenaeum ἴωπες. Huc igitur referendus Heſychii locus; Ἴωψ, ἰχθῦς ποιὸς παρὰ Καλλιμάχῳ. Quin illa etiam notanda: ἐν ἄλλῳ μέρει καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας. Hinc enim colligere licet librum illum, quem Suidas memorat, περὶ μετονομασίας ἰχθύων, partem fuiſſe hujus operis, quod ἐθνικαὶ ὀνομασίαι inſcribitur. Dubito, an huc pertineant loci ſequentes ex Strabone. BENTL. Fabric. B. G. III. p. 483. probat hanc conjecturam, ſed vult addi μηνῶν προσηγορίας κατὰ ἔθνη καὶ πόλεις, quas pariter eſſe putat partem ὀνομασιῶν ἐθνικῶν. v. Fr. CII. ERNEST.

XXXIX.

Γαῦδος, Καλυψοῦς νῆσος. Κόρκυρα, Σχερία.
Gaudus, Calypſus Inſula. Corcyra, Scheria.

Ἀπολλόδωρος δὲ ἐπιτιμᾷ Καλλιμάχῳ, ὅτι καίπερ γραμματικὸς ὢν, παρὰ τὴν Ὁμηρικὴν ὑπόθεσιν, καὶ τὸν ἐξωκεανισμὸν τῶν τόπων περὶ ὧν τὴν πλά-

πλάνην φράζει. Γαῦδον καὶ Κόρκυραν ὀνομάζει. Strabo lib. I. p. 44. & lib. VII. p. 299. (Ἀπολλόδωρος φησι) τοῖς μὲν ἄλλοις συγγνώμην εἶναι, Καλλιμάχῳ δὲ μὴ πάνυ, μεταποιουμένῳ γε γραμματικῆς, ὃς τὴν Γαῦδον, Καλυψοῦς νῆσόν φησι, τὴν δὲ Κόρκυραν, Σχερίαν.

ΕΚΑΛΗ. HECALE.

X L.

In Hecalen Callimachi Epigramma fecit Crinagoras: quod extat Anthol. lib. I. cap. de Poëtis:

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε. δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
  Ὡνὴρ τοὺς μουσέων πάντας ἔσεισε κάλως.
Ἀείδει δ' Ἑκάλης τε φιλοξείνοιο καλιὴν,
  Καὶ Θησεῖ Μαραθὼν οὓς ἐπέθηκε πόνους.
Τοῦ σοι καὶ νεαρῶν χειρῶν σθένος εἴη ἀρέσθαι,
  Μάρκελλε, κλεινοῦ τ' αἶνον ἴσον βιότου.

Nota Hecalen dici τορευτὸν ἔπος, *tornatum carmen*: Ita Ariſtophanes alicubi: Τόρευε πᾶσαν ᾠδήν. Propertius:

Incipe jam anguſto verſus includere torno.

Horatii locus in Arte Poëtica cuivis eſt in promptu:

Et male tornatos incudi reddere verſus.

Jam diu eſt, cum elegantioris ingenii homines Horatium culpant, quod res plane diverſas, Tornum & Incudem, una conjunxerit. Recte illi quidem & vere. Ego vero Horatium ſubtili ſiquis alius, & caſtigato judicio poëtam extra culpam eſſe dico; codices autem eſſe depravatos. Videamus totum locum:

Quinctilio ſi quid recitares; corrige ſodes
Hoc, ajebat. & hoc. melius te poſſe negares,
Bis terque expertum fruſtra. delere jubebat,
Et male tornatos incudi reddere verſus.

Lego:

Et male ter natos incudi reddere verſus:

Sententia clara & perſpicua: Quereris te bis, TER fruſtra conatum eſſe verſus iſtos lambendo & fingendo meliores reddere. Ergo, ait Quinctilius, verſus, qui TER male exierunt, prorſus abjice; neque jam limam amplius adhibe ad eos poliendos, ſed incudem ad novos formandos. Verſus ter MALE NATOS. Sic ipſe Horatius, Epiſtolarum lib. II. Ep. I.

Gratus Alexandro regi magno fuit ille
Choerilus, incultis qui verſibus & MALE NATIS
Retulit acceptos regale numisma Philippos.

Etymologicon: Ἑκάλη, ἡρωῒς, εἰς ἣν καὶ ποίημα ἔγραψε Καλλίμαχος· ἡ πρὸς ἑαυτην πάντας καλοῦσα. ταύτην Ἑκάλην ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ὑποκοριζόμενοι· ἔθυον δὲ αὐτῇ διὰ τὸ ξενίσαι Θησέα.

Qualis in Actaea quondam fuit hoſpita terra
Digna ſacris Hecale, quam muſa loquentibus annis
Battiadae veteris mirando tradidit aevo. BENTL.

De

De Hecale Callimachi v. Politiani Miſcell. c. 24. Fabula de Hecale breviter traditur a Plutarch. in Theſeo p. 6. B. Ernest. In Etymologi loco, quem Bentlejus affert, Cod. Leid. pro Ἑκάλην habet Ἑκαλήνην, ut Jo. Meurſius Theſeo cap. X. correxit e Plutarch. Theſ. p. 6. B. ἔθυον γὰρ Ἑκαλήσιον οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες Ἑκαλείῳ Διΐ, καὶ τὴν Ἑκάλην ἐτίμων, Ἑκαλήνην ὑποκοριζόμενοι. Nec tamen mihi Ἑκαλήνη legitima deminuendi nominis forma videtur. Utroque igitur loco ſcripſerim Ἑκάλινναν. Ἑκάλη, Ἑκάλιννα, ut Κόρη, Κόριννα, Φίλη, Φίλιννα, &c. Forte huc pertinent Callimachi verſus ex Hecale apud Suidam v. Κωμῆται.

——— Τοῦτο γὰρ αὐτὴν
Κωμῆται καλέουσι περιηγέες ——— Ruhnken.

X L I.

Τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται
Ἦρα φιλοξενίης· ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον.

Honorabant autem eam omnes viatores
Ob hoſpitalitatem: habebat enim domum nunquam clauſam.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Acharn. p. 266. Οὐ δέ πότ' ἐχῇ ἡ θύρα. παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων. (lege ὑποδ.) Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται ἢ ῥα φιλοξενίης ἔχεστέγος ἀκλήϊστον. Sic quidem Editio Frobeniana. Aldina vero, ἐχ' ἐς γῆν τέγος ἀκλήϊστοι. Legendum ἔχε γὰρ τέγος ἀκ. Suidas: Ἑκάλη, ὄνομα κύριον, ἡ ἡρωΐς ἡ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἡ πρὸς ἑαυτὴν καλοῦσα. ἔχε γὰρ τεῖχος ἀκλήϊστον. lege τέγος. φιλοξενίης autem caſu genitivo poſt τῖον. i. e. ἕνεκα φιλ. ut ἐπαινῶ σε τῆς ἀρετῆς. Bentl. In verbo ἔχειν variant libri Ariſtophanis & Suidae. Sed ἔχε verum eſt. ἦρα denique uno verbo legendum, pro χάριν, ut placet Cel. Valkenario. Heſych. Ἦρα, (ſic ſcribendum putant recte viri docti) χάριν. Quamquam ibi non adverbialiter, ſed ſubſtantive accipitur; nil tamen impedit, quominus etiam illo modo dictum ſit. Kuhnius ad Aelian. V. H. XIV. 14. & Kuſter. ad Suidam l. c. pro τεῖχος legunt στέγος. Ernest.

X L I I.

Ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς Ἱμαῖον.

Cantat & vir, qui aquam haurit, cantilenam Ἱμαῖον.

Scholiaſtes Ariſtoph. Ran. p. 180. Τὸ ᾆσμα, ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταί, καλεῖται Ἱμαῖον· Καλλίμαχος· Ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς Ἱμαῖον. Suidas: Ἱμαῖον, ᾆσμα τὸ ἐπὶ ἀντλήσει λεγόμενον, παρὰ τὸ ἱμᾶν· οἱ δὲ, μυλωθρικόν. Καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸν ἱμαῖον ᾄδει. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ. lege ὑδατηγός. Idem alibi: Ὑδατηγὸς ἀνὴρ, ὁ ἀντλῶν. Bentl. Legendum potius ex Moſchopulo περὶ Σχεδῶν p. 16.

——— καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον ἀείδει. Ruhnken.

XLIII.

XLIII.

Αἴθ' ὄφελες θανέειν, ἢ ὕστατον ὀρχήσασθαι.
Utinam morereris, aut nunc poſtremum ſaltares.

Suidas: Αἴθ' ὄφελες θανεῖν ἢ πανύστατον ὀρχήσασθαι· ἐπειδὴ τὴν γλαῦκα ὅταν λάβωσι τὰ παιδία περιάγουσιν· ἡ δὲ μὴ βλέπουσα δι' ἡμέρας, ὥσπερ ὀρχεῖται· ἢ ἵταν πληγῇ τελευτῶσα στρέφεται, ὥσπερ ὀρχουμένη. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ λέγει περὶ αὐτῆς. Verſum ita reſtituendum puto, ut ſupra edidimus.

XLIV.

Ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος.
Nuper & illius genas veſtiebat tenuis lanugo.

Etymologicon: Ἀρμοῖ, τὸ ἀρτίως ἢ ἁρμοδίως· Ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος. Apud Suidam eſt ἁβρὸς ἴουλος, *mollis lanugo*. Ἀρμοῖ που, ἀρτίως, νεωστί. οὕτω Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχεν ἁβρὸς ἴουλος. BENTL. Apollon. Rhod. I. 972. Ἰσόν που κἀκείνῳ ἐπιστάχυέσκον ἴουλοι. ubi Schol. Ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ὑποστάχ. ἀντὶ τοῦ ἀρτίως, νεωστί. Callimachum imitatus videtur Apollonius. v. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 53. ERNEST.

XLV.

Νηπείης ἦτ' ἀγρὸς ἀοίδιμος Ἀδρήστεια.
Ubi Nepeae ager celeber Adraſtea.

Apollonius Argonaut. I. vſ. 1116. Ἄστυ τε καὶ πεδίον Νηπήιον Ἀδρηστείης. Ubi Scholiaſtes: Πεδίον Νηπείης ἐστὶ περὶ Κύζικον· Μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Νηπείης ἦτ' ἄργος ἀοίδιμος Ἀδρήστεια. Scribo, ἦτ' ἀγρὸς, Νηπείης ἀγρὸς, i. e. πεδίον.

XLVI.

Βουσόον, ὅντε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί.
Boum agitatorem, quod oeſtrum vocant armentorum cuſtodes.

Suidas: Μύωψ, μυιά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἑκάλῃ, βοῦς σῶος μύωψ, ὁ τὰς βοῦς σοβῶν καὶ διώκων. lege βουσόος μύωψ. Scholiaſtes vetus ad x. Odyſſ. Οἶστρος ὁ λεγόμενος μύωψ. ἔστι δὲ ζῶον ὑπόχαλκον τὴν μορφὴν, ὅπερ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν, ἐξοιστρεῖν ἀναγκάζει τοὺς βόας. καὶ Καλλίμαχος· Βοὺς σοὸν οὔτε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί. lege Βουσόον, ὅντε. Idem ibidem in fine libri: Ὁ δὲ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται· καὶ Καλλίμαχος, περὶ τοῦ μύωπος βούσοον. οὔτε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί. lege Καλλίμαχος περὶ τοῦ μύωπος. Βουσόον ὅντε.

XLVII.

De Hecale Callimachi v. Politiani Miſcell. c. 24. Fabula de Hecale breviter traditur a Plutarch. in Theſeo p. 6. B. ERNEST. In Etymologi loco, quem Bentlejus affert, Cod. Leid. pro Ἑκάλην habet Ἑκαλήνην, ut Jo. Meurſius Theſeo cap. X. correxit e Plutarch. Theſ. p. 6. B. ἔθυον γὰρ Ἑκαλήσιον οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες Ἑκαλείῳ Διῒ, καὶ τὴν Ἑκάλην ἐτίμων, Ἑκαλήνην ὑποκοριζόμενοι. Nec tamen mihi Ἑκαλήνη legitima deminuendi nominis forma videtur. Utroque igitur loco ſcripſerim Ἑκάλινναν. Ἑκάλη, Ἑκάλιννα, ut Κόρη, Κόριννα, Φίλη, Φίλιννα, &c. Forte huc pertinent Callimachi verſus ex Hecale apud Suidam v. Κωμῆται.

—— Τοῦτο γὰρ αὐτὴν
Κωμῆται κάλεον περιαγέες —— RUHNKEN.

X L I.

Τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται
Ἧρα φιλοξενίης· ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον.

Honorabant autem eam omnes viatores
Ob hoſpitalitatem : habebat enim domum nunquam clauſam.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Acharn. p. 266. Οὐ δέ πότ' ἴσχει ἡ θύρα. παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων. (lege ὑποδ.) Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Τῖον δὲ ἑ πάντες ὁδῖται ἦ ῥα φιλοξενίης ἔχε στέγος ἀκλήϊστον. Sic quidem Editio Frobeniana. Aldina vero, ἔχ' ἐς γῆν τέγος ἀκλήϊστον. Legendum ἔχε γὰρ τέγος ἀκ. Suidas: Ἑκάλη, ὄνομα κύριον, ἡ ἡρωῒς ἡ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἡ πρὸς ἑαυτὴν καλοῦσα. ἔχε γὰρ τεῖχος ἀκλήϊστον. lege τέγος. φιλοξενίης autem caſu genitivo poſt τῖον. i, e. ἕνεκα φιλ. ut ἐπαινῶ σε τῆς ἀρετῆς. BENTL. In verbo ἔχειν variant libri Ariſtophanis & Suidae. Sed ἔχε verum eſt. ἦρα denique uno verbo legendum, pro χάριν, ut placet Cel. Valkenario. Heſych. Ἦρα, (ſic ſcribendum putant recte viri docti) χάριν. Quamquam ibi non adverbialiter, ſed ſubſtantive accipitur; nil tamen impedit, quominus etiam illo modo dictum ſit. Kuhnius ad Aelian. V. H. XIV. 14. & Kuſter. ad Suidam l. c. pro τεῖχος legunt στέγος. ERNEST.

X L I I.

Ἀείδει καί που τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς Ἱμαῖον.

Cantat & vir, qui aquam haurit, cantilenam Ἱμαῖον.

Scholiaſtes Ariſtoph. Ran. p. 180. Τὸ ᾆσμα, ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταὶ, καλεῖται Ἱμαῖον· Καλλίμαχος· Ἀείδει καί που τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς Ἱμαῖον. Suidas: Ἱμαῖον, ᾆσμα τὸ ἐπὶ ἀντλήσει λεγόμενον, παρὰ τὸ ἱμᾷν· οἱ δὲ, μυλωθρικόν. Καί που τις ἀνὴρ ὑδατηγὸν ἱμαῖον ᾄδει. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ. lege ὑδατηγὸς. Idem alibi: Ὑδατηγὸς ἀνὴρ, ὁ ἀντλῶν. BENTL. Legendum potius ex Moſchopulo περὶ Σχεδῶν p. 16.

—— καί που τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον ἀείδει. RUHNKEN.

XLIII.

XLIII.

Αἴθ' ὄφελες θανέειν, ἢ ὕστατον ὀρχήσασθαι.

Utinam morereris, aut nunc poſtremum ſaltares.

Suidas: Αἴθ' ὄφελες θανεῖν ἢ πανύστατον ὀρχήσασθαι· ἐπειδὴ τὴν γλαῦκα ὅταν λάβωσι τὰ παιδία περιάγουσιν· ἡ δὲ μὴ βλέπουσα δι' ἡμέρας, ὥσπερ ὀρχεῖται· ἢ ἵταν πληγῇ τελευτῶσα στρέφεται, ὥσπερ ὀρχουμένη. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ λέγει περὶ αὐτῆς. Verſum ita reſtituendum puto, ut ſupra edidimus.

XLIV.

Ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος.

Nuper & illius genas veſtiebat tenuis lanugo.

Etymologicon: Ἀρμοῖ, τὸ ἀρτίως ἢ ἁρμοδίως· Ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος. Apud Suidam eſt ἁβρὸς ἴουλος, *mollis lanugo*. Ἀρμοῖ που, ἀρτίως, νεωστί. οὕτω Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχεν ἁβρὸς ἴουλος. BENTL. Apollon. Rhod. I. 972. Ἰσόν που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκον ἴουλοι. ubi Schol. Ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ὑποσταχ. ἀντὶ τοῦ ἀρτίως, νεωστί. Callimachum imitatus videtur Apollonius. v. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 53. ERNEST.

XLV.

Νηπείης ἧτ' ἀγρὸς ἀοίδιμος Ἀδρήστεια.

Ubi Nepeae ager celeber Adraſtea.

Apollonius Argonaut. I. vſ. 1116. Ἄστυ τε καὶ πεδίον Νηπήϊον Ἀδρηστείης. Ubi Scholiaſtes: Πεδίον Νηπείης ἐστὶ περὶ Κύζικον· Μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Νηπείης ἥτ' ἄργος ἀοίδιμος Ἀδρήστεια. Scribo, ἧτ' ἀγρὸς, Νηπείης ἀγρὸς, i. e. πεδίον.

XLVI.

Βουσσόον, ὅντε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί.

Boum agitatorem, quod oeſtrum vocant armentorum cuſtodes.

Suidas: Μύωψ, μυιά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἑκάλῃ, βοῦς σῶος μύωψ, ὁ τὰς βοῦς σοβῶν καὶ διώκων. lege βουσσόος μύωψ. Scholiaſtes vetus ad x. Odyſſ. Οἶστρος ὁ λεγόμενος μύωψ. ἔστι δὲ ζῶον ὑπόχαλκον τὴν μορφὴν, ὅπερ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν, ἐξοιστρεῖν ἀναγκάζει τοὺς βόας. καὶ Καλλίμαχος· Βοῦς σοὸν οὔτε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί. lege Βουσσόον, ὅντε. Idem ibidem in fine libri: Ὁ δὲ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται· καὶ Καλλίμαχος, περὶ τοῦ μύωπος βύσσοον. οὔτε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί. lege Καλλίμαχος περὶ τοῦ μύωπος. Βουσσόον ὅντε.

XLVII.

X L V I I.

Ὥς ποτε λύχνυ
Δαιομένυ, πυρόεντες ἄδην ἐγένοντο μύκητες.

Ut olim lucerna
Ardente, affatim eſt ignitorum fungorum.

Scholiaſtes Arati, Διοσημ. p. 126. Τὸ πῦρ, μὴ φέρον τὸ ὑγρὸν τῦ ἀέρος τῦ ἐμπεσόντος, ἀφίησί τινας σπινθῆρας· ὅπερ καὶ Καλλίμαχος νοήσας εἶπεν· Εὖτ' ἂν λύχνυ καιομένυ ἄδδην ἐγένοντο μύκητος. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Veſp. p. 320. Φασὶν ὅτι ὑετῦ μέλλοντος γενέσθαι, εἰ περὶ τὴν θρυαλλίδα τῦ λυχνυ σπινθῆρες ἀποπηδῶσιν, ὓς μύκητας νῦν λέγει. καὶ Καλλίμαχος· Ἄδδην ἐγένοντο μύκητες. Grammaticus ineditus in Bibliotheca publica Oxonii. Πῶς κλίνεται τὸ μύκης; μύκητος. καὶ πόσα σημαίνει; δ'. Τὰ κάρβυνα τὰ ἐπικείμενα τοῖς λύχνοις, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Ἑκάβῃ· Ὥς ποτε λύχνος δαιόμενος πυρόεντος ἄδην ἐγένοντο μύκητες. Legendum: ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Ἑκάλῃ, & reliqua, ſic uti edidimus. Bentl. E veſtigiis ſcripturae ap. Schol. Arati Cl. Valkenarius corrigit: Εὖθ' ἅμα λύχνῳ Δαιομένῳ. Theocrit. Id. XXIV. 51. —— λύχνοις ἅμα δαιομένοισι. Ernest.

X L V I I I.

Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα πανάρκέος ἠελίοιο
Χῶρι διατμήγυσι, καὶ εὔποδα Δηϊώνην
Ἀρτέμιδος.

Qui etiam Apollinem ab omnia illuſtrante ſole
Diſtinguunt, & pulchram Proſerpinam
A Diana.

Scholiaſtes Pindari Nem. I. Ἔχοι δ' ἂν ὐ φαύλως δέμνιον Ἀρτέμιδος λέγεσθαι τὴν Ὀρτυγίαν, οἷον ἐνδιαίτημα καὶ διατριβήν. ἱερὰν γὰρ τὴν πᾶσαν νῆσον τῆς Φερσεφόνης φασιν. ὅτι δ' ἐν αὐτῇ ἐςι τῇ Ἀρτέμιδι, Καλλίμαχος ἐν Αἰκάλῃ (lege Ἑκάλῃ) Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα παναρκέος ἠελίοιο χωρίον διατμήγυσι καὶ εὔποδα Δηϊώνην Ἀρτέμιδος. Pro ἐν αὐτῇ, lege ὅτι δ' ἡ αὐτή ἐςι τῇ Ἀρτέμιδι: *eadem eſt ac Diana.* Rationem reddit Scholiaſtes, cur Ortygia ſive Sicilia Pindaro dicatur δέμνιον Ἀρτέμιδος, *cubile Dianae:* Scilicet eam inſulam ſacram eſſe Proſerpinae; quam eandem eſſe Dianam. Id vero probat autoritate Callimachi, reprehendentis eos, qui Apollinem a Sole, & Proſerpinam a Diana alios eſſe voluerunt. Pro χωρίον repoſuimus χῶρι, i. e. χωρίς. de quo vide Etymologicon & Euſtathium. Δηϊώνη eſt Proſerpina; utpote Δηῦς i. e. Cereris filia. Denique huc pertinent illa Suidae: Παναρκέος, τῦ μεγάλυ, τῦ δυνατῦ. ἡλίυ δὲ παναρκέος, τῦ πανταχῦ λάμποντος. Reſpexit ad hunc ipſum verſum - παναρκέος ἠελίοιο. Bentl. Sed quomodo altera in Δηϊώνη pro-

producatur, non video. Itaque malim cum Cel. Valkenario ſcribi Δηωίνη, i. e. Δηοῦς θυγάτηρ, ut ἡρωίνη. Ε χωρίου ἀπάτρω. Scaliger in margine Pindari fecerat Χῶρον ἄπτρω. Valkenarius mavult, Ὧρον ἄπτρω. ERNEST.

X L I X.

Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν
Σύφαρ ἐμὸν, καὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὖον ἐὸν περ.

Per rugoſam
Pellem meam, per hanc arborem quamvis aridam.

Suidas: Ναὶ μὰ τό. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμόν. ὅ ἐστι δέρμα. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ. Ναὶ τοῦτο δένδρον αὖον περ ἐόν. Idem alibi: Σύφαρ, τὸ δέρμα, ἡ ἀνθρωπῆ. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμὸν, καὶ τοῦτο τὸ δένδρον αὖον ἐὸν περ. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ. Scholiaſtes Apollonii Rhod. I. vſ. 669. Ῥικνοῖσι, ῥυσσοῖς. ἡ δὲ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ· Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμόν. Pro δένδρον lege δένδρεον; & verſum reſtitue, uti ſupra edidimus.

L.

Γεργέριμον πίτυρίν τε καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν
Εἰν ἁλὶ νήχεσθαι φθινοπωρίδα.

Olivam ſponte decidentem, & furfuraceam, & quam repoſuit
Ut in ſale natet albam autumnalem.

Athenaeus lib. II. Καλλίμαχος ἐν τῇ Ἑκάλῃ γένη ἐλαῶν καταλέγει, Γεργέριμον πίτυρίν τε. Huc itaque Suidas reſpexit: Γεργέριμον, τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν. πίτυρίν τε καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν, τουτέστι τὴν συνθλασθεῖσαν, καὶ οὕτως ἀποτεθεῖσαν ἐλαίαν· εἰν ἁλὶ δὲ νήχεσθαι φθινοπωρίδα, τὴν κολυμβάδα λέγει. Idem in Φθινόπωρον. - καὶ φθινοπωρίδα. εἰν ἁλὶ νήχεσθαι. φθινοπωρίδα, την κολυμβάδα λέγει. Illud non praetermittendum, εἰν ἁλὶ νήχεσθαι, hic notare olivam *in muria innatantem*. ἅλς itaque pro ἅλμη, unde eaedem olivae etiam ἁλμάδες dictae. Notandum quoque τὸ νήχεσθαι: nam ea ratione νηκτρίδες quoque & κολυμβάδες vocatae ſunt.

L I.

Δινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσεν ἅλωα.

Pulſatam a bubus aream meam cuſtodiebat.

Etymologicon: Ἀλώα. ἡ ἅλως, τοῦ ἅλω καὶ ἅλωος, ἐξ οὗ ἡ αἰτιατικὴ τὴν ἅλωα· ὥσπερ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Δινομένη ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσεν ἅλωα. BENTL. Suidas ſic laudat hunc verſum, tacito Callimachi nomine:

Δινευμένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἅλωα.

Kuſte-

Kuſterus non videbat eſſe verſum Callimachi, qui rectius legeretur apud Etymologum: in quo MS. Leid. habet etiam δινομένην, & ἐφύλαοσον. Accuſativus haud dubie reſtituendus e MS. & Suida, referendusque ad ἅλωα, *aream pulſatam bubus*, & dein ὑπὸ e Suida, ut placet Cl. Ruhnkenio Ep. Crit. II. p. 43. ſed ἐφύλαοσεν ſervem. Lexicon MS. Bibl. Reg. Pariſ. Δινωμένην περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφυλάοσατ᾽ ἅλωα. ERNEST.

L I.

Ἄρχιος ἢ χείρεσσιν ἑλὼν Αἰδήψιον ἄορ.

Paratus, aut manibus capiens Aedepſium enſem.

Stephanus Byzant. Αἴδηψος, πόλις Εὐβοίας - ὁ πολίτης Αἰδήψιος. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ· Ἄρχιος &c. Sententia mutila eſt. Αἰδήψιον ἄορ eſt quivis ferreus vel aeneus enſis. Nam Epitheton eſt commune, ut Ἀχελώϊον ὕδωρ. Quia prope Aedepſum erant aeris & ferri metalla.

L I I.

Αὐτοὶ μὲν φιλέουσ᾽, αὐτοὶ δέ τε πεφρίκασιν,
Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον.

Iidem amant, iidem & oderunt,
Veſpertinum amant, oderunt matutinum.

Olympiodorus in Meteora Ariſtotelis p. 12. Ὅθεν φησὶν ὁ Ἐξηγητὴς καὶ μόνον κατ᾽ ἐξαίρετον ἑῷον καὶ ἑσπέριον λέγεσθαι τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἀστέρα, διὰ τὸ δύνασθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ καὶ ἑῷον καὶ ἑσπέριον φαίνεσθαι. ὅτι γὰρ ὁ αὐτός ἐστι καὶ ἑῷος καὶ ἑσπέριος, δηλοῖ καὶ Καλλίμαχος. λέγων ἐν Αἰκάλλῃ (lege Ἑκάλῃ) ἡνίκα μὲν γὰρ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ταῦτα,

Αὐτοὶ μὲν φιλέουσ᾽, αὐτοὶ δέ τε πεφρίκασιν,
Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀποστυγέουσιν ἑῷον.

Ὁ οὖν Ἀφροδίτης ἀστὴρ καὶ ἑσπέριος ἐστὶ καὶ ἑῷος. ἑῷος μὲν, ἐπειδὴ προανατέλλει τοῦ ἡλίου. ἑσπέριος δὲ, ἐπειδὴ καὶ μετὰ δύσιν αὐτοῦ φαίνεται. Euſtathius ad X. Iliad. p. 1273. Ἑσπέριος ὁ καὶ ἑωσφόρος κατὰ καιροῦ μεταβολὴν, ὡς καὶ Καλλιμάχῳ δοκεῖ, ἔνθα φησὶν, Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον. Johannes Tzetzes in Epiſtola: Οὐδὲ γὰρ κατὰ τὸν Κυρηναῖον Καλλίμαχοί, ἑσπέριον φιλέουσιν. Et in Chiliadibus p. 158.

Ὁ ποιητὴς Καλλίμαχος οὗτος ὁ Κυρηναῖος
Περί τινος οὐ σώζοντος τάξιν ἐν τῇ φιλίᾳ,
Ἀλλὰ μεταλλαξαινόντος καὶ μετατρεπομένου,
Ταῦτά φησι κατὰ ῥητὸν, ἅπερ ἀκούων μάθε.

Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον. Sed errat bonus vir Tzetzes, & cum illo Hadrianus Junius, qui proverbialem verſiculum eſſe putant, de iis qui in amicitiis infideles ſunt & inconſtantes.

Loqui-

Loquitur enim Callimachus de novis maritis, qui Heſperum feſtinare cupiunt, Auroram vero tarde venire. Contra Novae nuptae, ſi caſtae ſunt, Heſperium metuunt, matutinum amant. Virgilius in Ciri:

> *Poſtera lux ubi laeta diem mortalibus almum,*
> *Et gelido veniens mane quatiebat ab Oeta;*
> *Quum pavidae alternis fugitant optantque puellae,*
> *Heſperium vitant, optant ardeſcere ſolem.*

Ubi vix dubito quin corrigendum ſit, *Optant ardeſcere Eoum.* Bentl. In loco Olympiodori in verbis ἡνίκα μὲν γὰρ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις τ' αὐτὰ latere verſum Callimachi putat Cl. Valkenarius: de quo profecto dubitare non ſinit & contextus totius orationis, & res. Callimachus dixit: cum eadem hominibus eveniant, cer nuntur tamen non eodem modo adfici, ſed mox laetari, mox timere. Verſum ipſum ſic tentat: Ἡνίκ' ἂν ἀνθρώποισι κατ' ἦμα τ' αὐτὰ φανείη. Difficile eſt certi quid proferre. Idem in vſ. 3. bene praefert lectionem Euſtathii & Tzetzae, ἀτὰρ στυγέουσιν (male enim in priori editione laudabatur ex Euſtathio ὅπως.) De Heſpero grato ſponſis, ingrato nuptis, eſt etiam venuſtus locus ap. Catullum in Carm. Nuptiali LXIII. ubi v. etiam Joſ. Scaliger. Ernest. Venuſtior & Callimachi acumine dignior eſt lectio, quam Anna Fabri p. 347. & Iſ. Voſſius ad Catull. p. 153. de conjectura poſuerunt: Αὐτὸν μὲν φιλέουσ', αὐτὸν δέ τε πεφρίκασι. Cinna apud Servium ad Georg. I. 288.

> *Te matutinus flentem conſpexit Eous,*
> *Et flentem paullo vidit poſt Heſperus idem.* Ruhnken.

L I I I.

> —— Ἡ δ' ἐκόησε,
> Τοὔνεκέν οἱ γένος ἔσκε ——
> Illa vero ſenſit,
> Quod filius eſſet.

Ammonius de ſimilibus & differentibus vocabulis: Τοὔνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ τοὔνεκα, ἔστι τούτου ἕνεκα. τὸ δὲ Οὕνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. Ἁμαρτάνει οὖν Καλλίμαχος ἐν Αἰκάλῃ (lege Ἑκάλῃ) κατὰ δύο τρόπους, λέγων, Τοὔνεκεν Αἰγαῖος ἔχεν. ὅτι τε δέον εἰπεῖν, οὕνεκα, τοὔνεκεν εἶπε, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὕνεκα, τοὔνεκεν εἶπε. Sed in Etymologico magno ſcriptum eſt, non Τοὔνεκεν, ſed Οὕνεκα. v. Κοάλεμος, Κοῶ, τὸ νοῶ ὡς τὸ, Ἡ δ' ἀκόησεν Οὕνεκα γένος ἔσκε. Καλλίμαχος. Sine dubio idem locus eſt, qui ab Ammonio laudatur. Helladius in Chreſtomathia: Μακκοᾶν, ἀρχαϊκῶς, τὸ μὴ κοεῖν, ὅπερ τὸ νοεῖν ἐδήλου. Καλλίμαχος δ' ἐν Ἑκάλῃ, ἐκόησέ φησιν ἀντὶ τοῦ ἐνόησε. Suidas: Ἐκόησεν, ἐνόησεν, ἰακῶς παρὰ Καλλιμάχῳ. Legere etiam poteris, (nihil enim explorati in tam curta ſententia)

> Ἡ δ' ἐκόησε,
> Τοὔνεκεν Αἰγεὺς ἔχε.

Senſit, *quod Aegeus baberet*. Aegeus, pater Theſeos. Theſeū vero hoſpitio accepit Hecale.

L I V.

Ἰαπίς. Japis.

Stephanus Byzant. Ἰαπὶς, χαράδρα Ἀτλικὴ εἰς Μέγαρα ἀπάγουσα, ὡς Καλλίμαχος Ἑκάλῃ.

L V.

Λύρκειον. Lyrceum.

Steph. Byz. Λύρκειον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ.

L V I.

Μελαιναί. Melaenae.

Stephanus Byz. Μελαινεῖς, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ Μελαινάς φησι τὸν δῆμον κεκλῆσθαι. Sic editiones vulgatae: ſed Codd. MSti pro κεκλῆσθαι legunt ἐν Ἑκάλῃ, teſte Luca Holſtenio.

L V I I.

Τρινέμεια. Trinemea.

Stephanus Byz. Τρινεμεῖς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Διόδωρος καὶ Δίδυμος Τρινεμεῖς ἀναγράφουσι τὸν δῆμον. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ, Τρινέμειαν.

L V I I I.

Γηφάγοι. Terram comedentes.

Heſychius: Γηφάγοι, πένητες, ἄποροι, ὡς τὰς ἐκ γῆς βοτάνας σιτίζεσθαι, τροφῆς ἀμοιροῦντας. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ.

L I X.

Σταδίον ἐπίεστο χίτωνα. Talari indutus erat tunica.

Suidas: Στάδιος χιτὼν, ὁ ποδήρης, ὁ τέλειος, παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἑκάλῃ. Bentl. Plenius hoc fragmentum profert Schol. Apollon. Rhod. III. 1225. θώρηκα στάδιον, ὅτι οὐκ ἦν ἁλυσιδωτὸς, ἀλλὰ σταδιαῖος. ἀπὸ τῆς στάσεως ἐσχηματίσθαι. τινὲς δὲ στάδιον τὸν εὐπαγῆ, ὃν καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγει, στάδιον δ᾽ ὑφίεστο χιτῶνα. Sed ὑφίεστο bene Rutgerſius Var. Lect. II. 20. p. 192. emendat ἐπίεστο. In MS. Reg. eſt ἀμφίεστο. Sed id alienum a verſu. Ernest.

L X.

L X.

Ἕρπυλλον. Serpyllum.

Nicandri Scholiaſtes p. 61. Τοῦ δὲ ἑρπύλλου μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν τῇ Ἑκάβῃ ἢ Ἑκάλῃ.

L X I.

Erichthonii Hiſtoria.

Scholiaſtes Homeri Iliad. B. Ἐρεχθεύς, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, τοῦ καὶ Ἐριχθονίου καλουμένου, γεννηθέντος ἐκ τοῦ Ἡφαίστου. οὗτος γὰρ ἐδίωκε τὴν Ἀθηνᾶν, ἐρῶν αὐτῆς, ἡ δὲ ἔφυγεν. ὡς δὲ ἐγγὺς αὐτῆς ἐγένετο πολλῇ ἀνάσχῃ (ἦν γὰρ χωλὸς) ἐπειρᾶτο συνελθεῖν. ἡ δὲ ὡς σώφρων καὶ παρθένος ὡς οὐκ ἠνείχετο, ἀπεσπέρμηνεν ἐς τὸ σκέλος τῆς θεοῦ. ἡ δὲ μυσαχθεῖσα, ἐρίῳ ἀπομάξασα τὸν γόνον, ἔρριψεν εἰς γῆν. ὅθεν Ἐριχθόνιος, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθεὶς παῖς, κατά τινα ἐτυμολογίαν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρίου καὶ τῆς χθονός. Ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ.

L X I I.

Χαῖρ' Εὐκολίνη. Salve Eucolina.

Etymolog. Mag. Εὐκολινη, ἡ Ἑκάλη λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ ἀντίφρασιν, ἡ μὴ οὖσα εὔκολος. BENTL. Etymol. MS. Bibl. Ultraject. Εὐκολίνη, ἡ Ἑκάτη, καὶ ἀντίφρασιν, οἱονεὶ μὴ οὖσα εὐχερής. ἔχω δὲ τὴν χρῆσιν παρὰ Καλλιμάχῳ· Χαῖρ' Εὐκολίνη. διὰ τοῦ ι τῷ λόγῳ τοῦ Εὐύωίνη. RUHNKEN. In Etymologo ſcribitur Ἑκάτη. neque aliter Ez. Spanhem. in Fragm. n. LXXX. Hoc ego temere mutandum non puto: nam explicandi ratio κατ' ἀντίφρασιν Hecates illum eſſe titulum oſtendit. Hecalae quidem hoc pacto convenire non poteſt, quippe quam laudaverat ab inſigni hoſpitalitate Callimachus Fr. XLI. atque adeo congruente epitheto & vero dici debuiſſet Εὐκολίνη. Sed Hecate merito κατ' ἀντίφρασιν Εὐκολίνη, quemadmodum Erinnyes Εὐμενίδες κατ' εὐφημισμὸν, κατ' ἀντίφρασιν, quod utrumque Servius habet ad Georg. I. 278. Aen. VI. 250. vel, ut Euſtath. ad Il. I. p. 763. κατ' ἀντίφρασιν εὐφημητικήν. HEMSTERH.

L X I I I.

Σόγχος. Sonchus.

Plinius Hiſt. Nat. lib. XXII. *Eſtur & Sonchus, ut quem Theſeo apud Callimachum apponat Hecale; uterque albus & niger.*

L X I V.

Κρῆθμον. Crethmum.

Plinius lib. XXVI. *Eadem vis Crethmo ab Hippocrate admodum laudatae. Eſt autem inter eas quae eduntur ſilveſtrium herbarum: hanc certe apud Callimachum apponit ruſtica illa Hecale.*

L X V.

Scholiaſtes Callimachi, ad H. Apoll: vſ. 106. Ἐσκαλεῖ διὰ τούτων (Καλλίμαχος) τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα. ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην.

L X V I.

Ἐν γάρ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Ipſum enim (gladium) Troezene ſub rupe cava
Poſuit cum calceis.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 79. Ἐσκεύου δὲ τῆς Αἴθρας γενομένης ὁ Αἰγεὺς ὑπὸ κοίλην πέτραν ἔθετο ξίφος καὶ ὑποδήματα, ὥς φησι Πλούταρχος (in vita Theſei) καὶ Καλλίμαχος λέγων,

Ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Θησέως τοῦ ξίφους καὶ τῶν ὑποδημάτων τῶν ὑπὸ τὴν κολουραίαν πέτραν πάλιν διαλαμβάνει. κολουραίαν γὰρ αὐτὴν ὁ Καλλίμαχος καλεῖ· Ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι. Pro ἔργα δέ μιν videtur legendum eſſe, Ἐν γάρ μιν. Etymolog. Magn. Ἀρπὶς, ἀρπῖδες, τὰ ὑποδήματα, ἃ δὴ καὶ Κρηπῖδας καλοῦσι. Καλλίμαχος· Ἐν γάρ μιν Τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσσιν. Ubi peccant, & qui Hexametrum, & qui Pentametrum ex illis formant: nam ex Iſaaco ſupplenda ſunt. Suidas: Κολουραία πέτρα, κοίλη, κεκαμμένη, ἢ στρογγύλη παρὰ Καλλιμάχῳ. Sine dubio hoc fragmentum ad *Hecalen* pertinet. Cuius Argumentum erat Theſeus ab Hecale hoſpitio exceptus. BENTL. Appoſitiſſimum videtur, ſi ſcribas: Ἄρρα μὲν Τρ. . . . σὺν ἀρπίδεσσι. Conſidera modo Plutarchi & Tzetzae ξίφος καὶ πέδιλα vel ὑποδήματα. HEMSTERH.

Jo. Meurſius in Spicil. ad Theocr. Eid. XV. p. 74. adferens Etymologi locum in Δωριάζειν p. 293. 46. ἐν ὑπομνήματι Ἑκάλης, *lego*, inquit, Ἑκάλης· fallitur; ſignificat enim vel Etymologus vel Orus, ex Commentariis ad Euripidis Hecubam iſta ſe depromſiſſe: idque verum eſt: vide Schol. ad vſ. 934. Majore, ut opi-

opinor, jure ad hoc poëma verſum referas a Suida nomen auctoris reticente prolatum in Ὀχχή.

——— ——— γέντο δ᾽ ἐρείκης
Σκηπάνιον, ὃ δὴ πέλε γήραος ὀχχή.

ubi Homericum illud γέντο, ut Heſych. exponit, ἔλαβεν, ἀνέλαβεν, a Callimacho itidem uſurpatum H. in Cer. vſ. 44. Haec autem de ipſa Hecale dici puta ad Theſeum inviſentem prodeunte. HEMSTERH.

ΕΛΕΓΕΙΑ. ELEGI.

De Callimachi Elegis, Quintilianus lib. x. *Tunc & Elegiam vacabit in manus ſumere; cujus princeps habetur Callimachus: ſecundas confeſſione plurimorum Philetas occupavit.*

Proclus in Chreſtomathia: Λέγει δὲ Πρόκλος ἀριστεῦσαι τῷ μέτρῳ Ἐλεγείῳ Καλλῖνόν τε τὸν Ἐφέσιον καὶ Μίμνερμον τὸν Κολοφώνιον, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ Τηλέφου Φιλητᾶν τὸν Κῷον, καὶ Καλλίμαχον τὸν Βάττου. Κυρηναῖος δὲ οὗτος ἦν.

Scriptor incertus, qui Cenſorino adjunctus eſt: *Cum enim ſint antiquiſſimi poëtarum Homerus, Heſiodus, Piſander; & hos ſecuti Elegiarii Callimachus, Mimnermus, Euhemerus.* In Cod. MSto Carionis; *Gallinus, Minerme, Eurectus.* Lego itaque, *Callinus, Mimnermus, Euenus.* [Eodem modo hunc locum correxit H. Valeſius Emend. IV. 14. ubi de his poëtis erudite diſſerit P. Burmannus Secundus V. C. Orion Thebanus περὶ ἐτυμολογιῶν MS. in Bibl. Regia: Ἔλεγος, ὁ θρῆνος, διὰ τὸ δι᾽ αὐτοῦ τοῦ θρήνου εὖ λέγειν τοὺς κατοιχομένους. εὑρετὴν δὲ τοῦ ἐλεγείου (adde φασὶν) οἱ μὲν τὸν Ἀρχίλοχον, οἱ δὲ Μίμνερμον, οἱ δὲ Καλλῖνον παλαιότερον. ὅθεν καὶ πεντάμετρον τῷ ἡρωϊκῷ συνῆπτον, οὐχ ὁμοδραμοῦντα τῇ τοῦ προτέρου δυνάμει, ἀλλ᾽ οἷον συνεκπνέοντα, καὶ συσβεννύμενον ταῖς τοῦ τελευτήσαντος τύχαις. οἱ δὲ ὕστερον πρὸς ἅπαντα ἀδιαφόρως. οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ ποιητῶν. Callinum Epheſium vocat παλαιότερον, ut illum diſtinguat a recentiore, cujus eſſe putem bina Epigrammata in Anthologia edita. Nam ſi Epheſius Epigrammata ſcripſiſſet, ut viri docti credunt, Meleager, puto, tam antiqui poëtae floribus Coronam ſuam ornaſſet. Sed haec obiter. Etymol. MS. Bibl. Regiae: Ἔλεγος, ὁ θρῆνος —— εὑρετὴν δὲ τῆς ἐλεγείας φασὶν, οἱ μὲν τὸν Ἀρχίλοχον, οἱ δὲ Καλλιμιμνονέρμον. Corrige, ut ſupra. Grammaticus Bibl. Coislin. p. 597. Proclum haud dubie ſecutus: Ἐλεγειοποιηταὶ δ΄. Καλλῖνος, Μίμνερμος, Φιλητᾶς, Καλλίμαχος. *Callini* nomen Salmaſius Exerc. Plin. p. 598. aliique viri docti certatim reſtituunt Pauſaniae L. IX. cap. 9. Videamus locum: ἐποιήθη δὲ ἐς τὸν πόλεμον τοῦτον καὶ ἔπη Θηβαΐοις. (Θηβαΐς veriſſime emendat Hemſterhuſius meus) τὰ δὲ ἔπη ταῦτα Καλαῖνος ἀφικόμενος αὐτῶν ἐς μνήμην ἔφησεν Ὅμηρον τὸν ποιήσαντα εἶναι. Καλαίνῳ δὲ πολλοί τε καὶ ἄξιοι λόγου κατὰ ταῦτα ἔγνωσαν. Quam alienum eſt ab elegorum ſcriptore, quod ex illo affert Pauſanias! Critici eſt Callimachi, non Elegiographi Callini, incerta opera auctori-

bus ſuis aſſignare. Scribe igitur, τὰ δὲ ἔπη ταῦτα Καλλίμαχος &c. Callimachus Cyclicam Thebaidem Homero tribuit, ſive forte ſuis in libris in hujus poëmatis mentionem incidens; quod verba ἀφικόμενος αὐτῶν ἐς μνήμην indicare videntur; ſive publicam cum aliorum ſcriptorum, tum poëtarum cenſuram agens in Πίναξι παντοδαπῶν συγγραμμάτων· in quo ampliſſimo opere Thebaidem praeterire non potuit, luculentum praeſertim poëma & Homeri ingenio dignum. Nec alio loco Callimachus Margiten, Homero & ipſum tribui ſolitum, recenſuerat. Harpocration: Μαργίτης. — ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτω διὰ τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην. ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικε. Bentlejus hoc fragmentum in incertis poſuit n. CCCLXXXIX. Sed recte ad Πίνακας retulit Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 487. RUHNKEN.]

Horatius Epiſtolarum lib. II. Ep. II.

Carmina compono, hic Elegos. mirabile viſu,
Caelatumque novem Muſis opus, aſpice primum,
Quanto cum faſtu, quanto molimine circum
Spectemus, vacuam Romanis vatibus aedem.
Mox etiam, ſi forte vacas, ſequere, & procul audi,
Quid ferat, & quare ſibi nectat uterque coronam.
Caedimur, & totidem plagis conſumimus hoſtem,
Lento Samnites ad lumina prima duello.
Diſcedo Alcaeus puncto illius: ille meo quis?
Quis, niſi Callimachus? ſi plus adpoſcere viſus,
Fit Mimnermus, & optivo cognomine creſcit.

Carmina, non Heroica; ut male interpretes, ſed Lyrica. Punctum autem poſui poſt verbum *Elegos*; Non enim vult Elegos, ut inepte exponunt omnes quos vidi commentatores; ſed Bibliothecam in templo Apollinis Palatini *opus eſſe mirabile*, *novemque muſis caelatum.*

L X V I I.

Κουφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνίαι,
 Ἐκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφεῖλε μίαν,
Ἢ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἔρχητ', ἢ ὅτε κωφαῖς
 Ἄλγεα μαψαύραις ἔσχατον ἐξερέῃ.

Tunc levius affligunt hominem curae;
 Et ex triginta partem abſtulit unam,
**** aut cum ad itineris ſocium, aut cum ad ſurdas
 Denique procellas dolores narret.

Extat apud Stobaeum Tit. CXII. & Callimacho adſcribitur. Priores editiones perperam exhibent inter Epigrammata; cum Fragmentum ſit ex Elegiaco. Etymolog. M. in v. Δύσιν. Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐλεγείοις,

 Ἐκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφεῖλε μίαν.

ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τριάκοντα. Verſiculus tertius mutilus eſt. Quidam ita ſupplent.

Ἢ ὅτ᾽ ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἔρχητ᾽, ἢ ὅτε κωφαῖς.

Grotius in hunc modum.

Ἐκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφεῖλε μίαν
Κῆδος, ἢ ὅτ᾽ ἐς ἄνδρα συνέμπορον;

Legere etiam poteris:

Ἢ ὅτ᾽ ἀνὴρ εἰς ἄνδρα συνέμπορον.

Porro pro μάψ᾽ αὔραις, edidimus μαψαύραις. Heſiodus: Αἱ δ᾽ ἄλλαι μάψαυραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν. Heſychius: Μάψαυραι. αἱ μάταιαι αἴμμοι ἢ κοῦφαι πνοαί. lege οἱ μάταιοι ἄνεμοι ἢ κωφαὶ πνοαί. Vel αἱ μάταιαι ἄελλαι. Certe non μὰψ *fruſtra* narrat, qui ex parte aliqua dolorem levat. Denique pro ἐξερόῃ, quod apud Stobaeum eſt, & ferri quidem poteſt, nempe *promat*, *exhauriat*; edidimus ἐξερέῃ, Grotium ſecuti. Bentl. Pro ἀφεῖλε MS. Leid. Etymol. M. habet ἀφῆκε. Verſum tertium aliter conſtituit Cl. Valkenarius: Ἢ ὅτ᾽ ἴῃ εἰς ἄνδρα συνέμπορον, ἢ ὅτε κωφαῖς. συνέμπορον, *eadem expertum*. Κακῶν ἔμπορος eſt apud Aeſchylum Perſ. 600. ut me monuit idem Vir Cl. Κωφαῖς αὔραις Douſa bene comparat *ignavas auras* Catulli LXV. 164. Ernest. Mirum, ni hoc fragmentum expreſſerit Ariſtaenetus, Callimachiarum elegantiarum diligentiſſimus, Lib. I. Ep. 16. Ἅπας γὰρ δι᾽ ὅτιοῦν ἀχθόμενος τὴν ψυχὴν, τὸ λυποῦν ἐκλαλῶν, ἐπικουφίζει τῇ διανοίᾳ τὸ βάρος. ubi nemo dubitet, quin legendum ſit, τῆς ἀδημονίας τὸ βάρος. Ruhnken.

ΕΛΠΙΔΕΣ. SPES.

LXVIII.

Suidas v. Καλλίμαχος. τῶν αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ ταῦτα. Ἰοῦς ἄφιξις, Ἐλπίδες.

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ ΕΛΕΓΕΙΑΚΟΝ ΕΙΣ ΣΩΣΙΒΙΟΝ.

CARMEN ELEGIACUM OB PARTAM VICTORIAM AD SOSIBIUM.

Hoc carmen epinicium retulerim ad Elegos. Ipſa Cydippe fuit pars Elegorum. Ernest.

LXIX.

Athenaeus lib. 4. p. 144. Θεόφραστος ἐν τῷ πρὸς Κάσανδρον περὶ Βασιλείας, εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα. Πολλοὶ γάρ αὐτό φασιν εἶναι Σωσιβίου, εἰς ὃν Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς Ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησεν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. EPIGRAMMATA.

De Callimachi Epigramm. Meleager in Anthologia ſua:

Ἐν δ᾽ ἄρα Δαμαγήτου ἴον μέλαν, ἡδύ τε μύρτον
Καλλιμάχου στυφελοῦ μεστὸν ἀεὶ μέλιτος. Bentl.

Ad fragmenta Epigrammatum referendum erat, quod inter Epigr. n. XXVII. editur, ut ibi notavi. Ernest.

L X X.

Εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον.

—— αὐτὸς ὁ Μῶμος
Ἔγραφεν ἐν τοίχοις, Ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός.
* * * *
Ἠνίδε κου κόρακες τεγέων ἔπι, κοῖα συνῆπται,
Κρώζουσι, καὶ κῶς αὖθι γενησόμεθα.

—— Ipſe Momus
Scripſit in parietibus, Cronus eſt ſapiens.
* * * *
Ecce etiam corvi ſuper tecta clamant,
Qualia connexa ſunt, & quomodo erimus poſthac.

Diogenes Laërtius vita Diodori: Διόδωρος Ἀμεινίου, Ἰασεύς, καὶ αὐτὸς Κρόνος ἐπικλήν· περὶ οὗ φησι Καλλίμαχος ἐν Ἐπιγράμμασιν, Αὐτὸς ὁ Μῶμος ἔγραφεν ἐν τοίχοις, ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός. Sextus Empiricus p. 62. Ὅτε καὶ τὸ τυχὸν Ἐπίγραμμα οὐχ οἷοί τε εἰσὶ νοῆσαι οἱ Γραμματικοὶ, καθάπερ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον συγγραφέν· Ἠνίδε κου κόρακες τεγέων ἔπι, κοῖα σιωπῆται, Κρώζουσι, καὶ κῶς αὖθι γενησόμεθα. Ὅτι γὰρ διαλεκτικώτατος ἦν ὁ Κρόνος καὶ ἐδίδασκε πῶς κριτέον ἐστὶ τὸ ὑγιὲς συνημμένον, ὥστε διὰ τὸ ἐπικρατεῖν τὴν διδασκαλίαν καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν δωμάτων κόρακας ἐκ πολλῆς τῆς κατηχήσεως κρώζειν τὴν κατ᾽ αὐτὸν τοῦ συνημμένου κρίσιν, εἴποι ἂν ὁ Γραμματικὸς, καὶ μέχρι τούτου σιωπήσεται τὸ καὶ παιδίοις γνώριμον. Ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὸ, καὶ κῶς αὖθι γενησόμεθα, ἡσυχάσεται μὴ εὑρίσκων τὸ δηλούμενον πρᾶγμα· φιλοσόφου γὰρ ἦν εἰπεῖν, ὅτι ἀρέσκει τῷ Διοδώρῳ, μηδὲν κινεῖσθαι· τὸ γὰρ κινούμενον ἢ ἐν ᾧ ἐστι τόπῳ κινεῖται ἢ ἐν ᾧ μή ἐστι. οὔτε δὲ τὸ πρῶτον οὔτε τὸ δεύτερον· οὐκ ἄρα κινεῖταί τι· τῷ δὲ μηδὲν κινεῖσθαι, τὸ μηδὲν φθείρεσθαι ἀκολουθεῖ. ὡς γὰρ διὰ τὸ μή τε ἐν ᾧ ἐστι τόπῳ κινεῖσθαί τι, μήτε ἐν ᾧ μή ἐστιν, οὐδὲ κινεῖται. οὕτως, ἐπεὶ τὸ ζῶον οὔτε ἐν ᾧ ζῇ χρόνῳ ἀποθνήσκει, οὔτε ἐν ᾧ μὴ ζῇ, οὐδέποτε ἄρα ἀποθνήσκει. εἰ δὲ τοῦτο, ἀεὶ ζῶντες κατ᾽ αὐτὸν, καὶ αὖθις γενησόμεθα.

L X X I.

L X X I.

Εἰς Σιμωνίδην.

—— Οὐδὲ τὸ γράμμα
Ἠιδέσθη τὸ λέγον, μ' υἷα Λεωπρεπέος
Κεῖσθαι Κήϊον ἄνδρα * * *
Οὐδ' ὑμέας, Πολυδευκές, ὑπέτρεσεν, οἵ με μελάθρου
Μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔθεσθέ ποτε
Δαιτυμόνων ἄπο μοῦνον, ὅτε Κρανώνιος, αἲ αἶ,
Ὤλισθεν μεγάλους οἶκος ἐπὶ Σκοπάδας.

—— Neque inſcriptionem
Reveritus eſt narrantem, me filium Leoprepis
Situm eſſe Ceium virum. * * *
Neque vos, o Pollux, expavit, qui me extra tectum
Mox caſurum foras eduxiſtis,
Solum ex convivis; cum Cranonia, heu! heu!
Corruit domus ſuper magnos Scopae nepotes.

Scriptor incertus apud Suidam v. Σιμωνίδης· Ἀκραγαντῖνος στρατηγὸς ἦν, ὄνομα Φοῖνιξ. Συρακουσίοις δὲ ἐπολέμουν οὗτοι· οὐκοῦν ὅδε ὁ Φοῖνιξ διαλύει τὸν τάφον τοῦ Σιμωνίδου μάλα ἀκηδῶς τε καὶ ἀνοίκτως, καὶ ἐκ τῶν λίθων τούτων ἀνίστησι πύργον, καὶ κατὰ τοῦτον ἑάλω ἡ πόλις. Ἔοικε δὲ καὶ Καλλίμαχος τούτοις ὁμολογεῖν· οἰκτίζεται γοῦν τὸ ἄθεσμον ἔργον, καὶ λέγοντά γε αὐτὸν ὁ Κυρηναῖος πεποίηκε τὸν γλυκὺν ποιητὴν, Οὐδὲ τὸ γράμμα ἠδέσθη τὸ λεγόμενον υἱὸν Θ οπρεποῦς κεῖσθαι Κήϊον ἄνδρα· κᾆτ' εἰπὼν ἄττα ἐπιλέγει· Οὐδ' ἡμέας, Πολυδεύκες, ὑπέτρεσεν, οἵ με μελάθρου μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔσεσθαί ποτε δαιτυμόνων ἀπὸ μοῦνον, ὅτε Κρανωνίων αἴας ὤλισθε μέγας οἶκος ἐπὶ σκοπάσας. Quae antea corruptiſſima feliciter nunc reſtituimus. Recte emendatum μεγάλους Σκοπάδας: ubi prius erat μέγας οἶκος. Amat hoc epitheton Callimachus; ut Hymno in Palladis Lavacra,

Παρθεν.καὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν,

Et,

—— καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.

In nobiliſſimo hoc Epigrammate poëta loquentem inducit ipſum Simonidem. Huc refer illa Quintiliani lib. XI. c. 2. *Eſt autem magna inter auctores diſſenſio, Glaucone Caryſtio, an Leocrati, an Agatharcho, an Scopae ſcriptum ſit id* (Simonidis) *carmen: & Pharſali fuerit haec domus, ut ipſe quodam loco ſignificare Simonides videtur, atque Apollodorus, & Eratoſthenes, & Euphorion, & Lariſſaeus Eurypylus tradiderunt; an Cranone, ut Apollas Callimachus*,

chus, quem ſecutus Cicero hanc famam latius fudit. Scopam nobilem Theſſalum periiſſe in eo convivio conſtat, adjicitur ſororis filius; putant & ortos pleroſque ab illo Scopa, qui major aetate fuerit. Quis vero iſte Apollas Callimachus: Cyrenenſem enim noſtrum Battiadem a Quintiliano hic nominari vel ex ipſo hoc Epigrammate plane conſtat. Forte legendum *Apollas & Callimachus*: vel ulcus aliquod latet, non ſine meliorum Codicum ope ſanabile. Locus vero Ciceronis, quem laudat Quintilianus, extat in libro II. de Oratore. Vide & Valerium Max. I. c. 8.

L X X I I.

—— Θεὸς δὲ οἱ ἱερὸς Ὕκης.

—— Deus autem illi eſt ſacer Hycas.

Athenaeus lib. VII. p. 327. Τὸν ὕκκην (Cod. MStus in Biblioth. Regia ὕκην) Καλλίμαχος μὲν Ἐπιγράμμασιν ἱερὸν ἰχθὺν καλεῖ διὰ τούτων, Θεὸς δὲ οἱ ἱερὸς ὕκκης. Idem eodem libro p. 284. Ἐν δὲ τοῖς Ἐπιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητὴς (ὁ Καλλίμαχός) φησιν, ἱερὸς δέ τις ἱερὸς ἰχθῦς. Cod. MS. ἱερὸς δὲ τις ἱεροσύκης. Eſt idem locus cum ſuperiore.

L X X I I I.

Εἰς Δύμην ἀπιόντα τῆς Ἀχαΐας.

Dymam profectum, quae in Achaea eſt.

Stephani Byzantii Fragmentum: Δύμη, πόλις Ἀχαΐας ἐσχάτη πρὸς δύσιν. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἐπιγράμμασιν, Εἰς Δύμην ἀπιόντο τὴν ἀχαι * * * Lege, τῆν Ἀχαΐας. Eſt verſus Hendecaſyllabus, ut alibi Epigr. Σειλήνη περίφοιτος εἰκόν' αὐτῆς. Vel erit Heroicus; ſi legeris: Εἰς Δύμην ἀπιόντας Ἀχαιΐδα.

L X X I V.

Scholiaſtes Ibidis Ovidii: *Menander Comicus, Athenienſis, dum in Piraeo portu nataret, ſubmerſus eſt. De quo nobiliſſimae a Graecis editae traduntur Elegiae, & a Callimacho Epigramma.*

ΘΑΥΜΑΣΙΑ. MIRABILIA.

Sive, Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ τόπους ὄντων Συναγωγή. Miraculorum, quae in toto terrarum orbe ſunt, Collectanea. *Suidas.* Hujus operis pars erat, Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων. De rebus in Peloponneſo & Italia mirabilibus. *Suidas.*

L X X V.

L X X V.

1. Ἐν Κράνωνι τῆς Θετταλίας δύο κόρακας εἶναί φασί μόνους· ὅταν δ' ἄλλους ἐκνοσσεύσωσιν, ἴσους αὐτοὺς καταλιπόντες ἀπέρχονται. Cranone Theſſaliae, ajunt duos tantum eſſe corvos: qui, cum pullos educant, pares eos relinquentes, abſcedunt.

Stephanus Byzantius v. Κράνων. ἐν ταύτῃ δύο κόρακας εἶναι φασὶ μόνους ὡς Καλλίμαχος ἐν θαυμασίοις καὶ Θεόπομπος. ὅταν δ' &c.

2. Κατὰ τὰς Αἰγυπτίας Θήβας ἐστὶ σπήλαιον, ὃ ταῖς μὲν ἄλλαις ἡμέραις πληροῦται ἀνέμου, κατὰ δὲ τὰς τριακάδας οὐ πνεῖ παντελῶς. Prope Thebas Aegyptias eſt ſpelunca; quae caeteris quidem diebus vento repletur; trigeſimis vero menſium haud ſpirat omnino.

Steph. Byz. v. Θήβη. Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Αἰγύπτῳ, περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν, ὅτι κατὰ τὰς &c. Noli dubitare, quin haec ad θαυμασίων opus ſint referenda. Eadem memorat Antigonus ex Hellanico Lesbio cap. CXXXIX.

3. Φησὶ Καλλίμαχος Εὔδοξον ἱστορεῖν, ὅτι ἐν τῇ κατὰ ἱερὸν ὄρος θαλάττῃ τῆς Θράκης ἐπιπολάζει κατά τινας χρόνους ἄσφαλτος, ἡ δὲ κατὰ Χελιδόνας, ὅτι ἐπὶ πολὺν τόπον ἔχει γλυκείας πηγάς. Eudoxum *ait Callimachus* narrare; in mari Thraciae apud montem qui Sacer dicitur, quibusdam temporibus bitumen in ſuperſicie ferri. Et mare quod eſt ad Chelidonias inſulas, multis locis fontes habere dulces.

Antigonus Hiſtor. Mirab. cap. CXLIV. Πεποίηται δέ τινα καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος ἐκλογὴν τῶν Παραδόξων· ἧς ἀναγράφομεν, ἅποτε ἡμῖν ἐφαίνετο εἶναι ἀκοῆς ἄξια. Notandum Antigonum profiteri, *ſe ex Callimachi opere excerpturum eſſe, quae memoratu digna judicaverit.* Idem cap. XXXII. Ariſtotelis laudat collectanea Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων; unde etiam ſe ſelecta quaedam decerpturum eſſe memorat. Et profecto, ut omnia, quae deinceps habet a capite iſto XXXII. usque ad caput CXXVII. ſunt Ariſtotelis: ita quaecunque apud eum extant a cap. CXLIV. ad finem usque libri, a Callimacho petita ſunt: de quo opinor haud male meritus ſum; qui primus tam luculenta ἀποσπασμάτια illi reſtituo. Jure autem haec a nobis Callimacho adſcribi, facile deprehendet qui ſanum judicium & guſtum aliquem harum rerum habet. Caeterum pro Χελιδόνας bene Meurſius reponit Χελιδονίας; quod in verſione Latina expreſſimus: & in iis etiam quae ſequuntur Interpretationem Xylandri caſtigabimus ad emendationes Meurſii & noſtras: quod hic ſemel monere ſufficiat.

4. Θεόφραστος δὲ, τὰς περὶ τὰς Αἰόλου νήσους ἀναζεῖν οὕτως, ἐπὶ δύο πλέθρων τὸ μῆκος, ὥστε μὴ δυνατὸν εἶναι διὰ τὴν θερμασίαν ἐμβαίνειν εἰς ταύτην. Theophraſtum autem narrare, mare circa Aeoli inſulas ad duorum jugerum ſpatium ita fervere, ut ob aeſtum intrare id nemo poſſit.

Recte Meurſius τὴν περὶ τὰς Αἰόλου νήσους: i. e. θάλατταν: ſed non vidit, & Θεόφραστον etiam ſcribendum eſſe, non Θεόφραστος.

Hoc

Hoc eſt, Θεόφραστον ἱστορεῖν φησι Καλλίμαχος. Sic ſtatim, Μεγασθένης δὲ Τίμαιον δὲ &c.

5. Ἐκ δὲ τῆς κατὰ Δῆλον, νῆσον τὴν Καρχηδονίων, τοὺς κολυμβητὰς ἀναφέρειν ἐν δύο ὀργυιαῖς χαλκὸν, ἐξ οὗ καὶ τοὺς ἐν Φαινεῷ τοὺς ὑπὸ Ἡρακλέους ἀνατιθέντας ἀνδριάντας εἰργάσθαι. E mari autem, quod ad Demoneſum Carthaginenſium eſt, urinatores aes ad duas ulnas efferre; e quo aere & ſtatuas in Pheneo ab Hercule poſitas, confectas eſſe.

Recte Meurſius κατὰ Δημόνησον & ἐν Φενεῷ, ex Ariſtotele & Stephano Byz.

6. Μεγασθένην δὲ τὸν τὰ Ἰνδικὰ γεγραφότα, ἱστορεῖ ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θαλάττῃ δένδρεα φύεσθαι. Megaſthenem, rerum Indicarum ſcriptorem, referre; arbores in mari Indico naſci.

Pro ἱστορεῖ lege ἱστορεῖν. Et ſupra Εὔδοξον ἱστορεῖν. & infra, ἱστορεῖν δὲ ταῦτα Θεόπομπον, ἱστορεῖν Λύκον.

7. Περὶ δὲ τῶν ποταμῶν καὶ κρηνῶν, Λύκον μὲν φησι λέγειν, ὅτι ὁ μὲν Καμίσκος θαλάττης ῥεούσης ῥεῖ, ὁ δὲ Κάπαιος καὶ Κριμίσιος, ὅτι τὰ μὲν ἐπιπολῆς τῶν ὑδάτων εἰσι ψυχροὶ, τὰ δὲ κάτω θερμοί. τὴν δὲ Ἱμέραν ἐκ μιᾶς πηγῆς σχιζόμενον, τὸ μὲν ἁλυκὸν τῶν ῥείθρων ἔχειν, τὸ δὲ πότιμον. De Fluminibus autem & Fontibus; Lycum ait perhibere, Camicum fluente mari fluere: Anapum vero & Crimiſum in ſuperficie frigidos, infra calidos eſſe: Himeram autem ex uno fonte in duos ſcindi alveos; alterumque fluvium ſalſum, alterum potabilem eſſe.

Lege Κάμικος, & ὁ δὲ Ἄναπος καὶ Κριμισσός. corrigente Meurſio. Poteris etiam pro Κάπαιος legere Κακύπαρις.

8. Τίμαιον δὲ, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ποταμῶν ἱστορεῖν Κρᾶθιν ξανθίζειν τὰς τρίχας. Timaeum narrare, Crathin unum de amnibus Italiae crines flavos facere.

9. Πολύκριτον δὲ καταγεγραφέναι, τὸν μὲν ἐν Σόλοις οὐ ψευδῶς ὠνομάσθαι Λίπαριν· ἀλλ' οὕτως ἀπολιπαίνειν, ὥστε μὴ προσδεῖσθαι ἀλείμματος· τὸν δὲ ἐν Παμφυλίᾳ Μύαβιν ἀπολιθοῦν, ἐάν τις ἐμβάλῃ στοιβὴν ἢ λίθον. Polycritum ſcripſiſſe, fluvium, qui eſt apud Solos, non injuria Liparin, i. e. *pinguem* appellari, quippe ita pinguedinem corporibus illinere, ut unctione nihil ſit opus. Muabin autem in Pamphylia injectam ſtoebam vel viticem in lapidem vertere.

Pro ἢ λίθον Meurſius reponit ἢ λύγον. Poteris etiam legere στοιβὴν ἢ φλεών. Theophraſtus Hiſt. Plant. 6. 1. καὶ ὁ φλεὼς, ὃ δή τινες καλοῦσι στοιβήν. Et ex eo Plinius. *Stoebe, quam aliqui Phleon vocant.*

10. Περὶ δὲ τὴν τῶν Ἀγρίων Θρακῶν χώραν, φησὶ ποταμὸν προσαγορευόμενον Πόντον καταφέρειν λίθους ἀνθρακώδεις· τούτους δὲ κάεσθαι μὲν, πᾶν δὲ τοὐναντίον πάσχειν τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἀνθρακευομένοις, ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ῥιπίδων πνευματιζομένους σβέννυσθαι· τῷ δὲ ὕδατι ῥαινομένους βέλτιον κάεσθαι· τὴν δ' ὀσμὴν αὐτῶν οὐδὲ ὑπομένειν ἑρπετόν. In regione Thracum, qui Agriae appellantur, fluvium ait eſſe nomine Pontum, qui lapides carbonum ſimiles alveo deferat, & hos uri quidem, ſed plane

ne contrario modo atque carbones ligneos: quippe extingui, ſi flabris ventilentur; aqua conſperſos, facilius ardere: odorem autem horum, nullum reptile tolerare.

11. Τὴν δ' ἐν Λούσοις κρήνην, καθάπερ παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς, ἔχειν ἐν ἑαυτῇ μῦς ὁμοίους τοῖς κατοικιδίοις. ἱστορεῖν δὲ ταῦτα Θεόπομπον. Fontem, qui Luſis eſt, itidem ut eum qui Lampſaci, mures in ſe habere domeſticorum ſimiles. haec Theopompum narrare.

12. Εὔδοξον δὲ, τὴν ἐν Ἅλῳ Ὀφίουσαν τὸν ἀλφὸν παύειν. Eudoxum porro tradere Ophiuſam, quae eſt in Halo, impetiginem abolere.

13. Λύκον δὲ τὸν Ῥηγῖνον λέγειν, τὴν μὲν ἐν τῇ Σικανῶν χώρᾳ φέρειν ὄξος, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων χρῶνται. τὴν δὲ ἐν Κυστιράτῳ, οἷον ἐλαίῳ ῥεῖν. τοῦτο δ' ἔν τε τοῖς λύχνοις καίεσθαι, καὶ δύνασθαι φύματα καὶ ψώραν ἰᾶσθαι, προσαγορευόμενον Κυστιραῖον. πλησίον δὲ εἶναι, τὴν ἀπὸ μὲν Ἀρκτούρου μέχρι Πλειάδος ἀναβάλλουσαν οὐδενὸς χεῖρον τῶν ἄλλων ὑδάτων, ἀπὸ δὲ Πλειάδος μέχρι πρὸς Ἀρκτοῦρον, τὰς μὲν ἡμέρας καπνὸν ἀναφέρουσαν, καὶ πνέουσαν θερμὸν. ἐν δὲ τῇ νυκτὶ φλογὸς πληρουμένην. Lycam Rheginum dicere, fontem in Sicanorum regione acetum ferre, quo in cibis utantur: fontem autem in Mytiſtrato tanquam oleo fluere, quod & in lucernis uratur & ad tubercula ſcabiemque ſanandam faciat, appelleturque Mytiſtratium. In propinquo fontem eſſe, qui ab Arcturo usque ad Pleiades non ſecus quam alii fontes aquam ſuppeditet; ſed a Pleiade usque ad Arcturum interdiu fumum efferre & calidum ſpirare, noctu autem flamma impleri.

Recte Meurſius ἐν Μυτιστράτῳ & Μυτιστράτιον.

14. Ἀρέθουσαν δὲ, τὴν ἐν Συρακούσαις, ὥσπερ οἱ λοιποί φασι καὶ Πίνδαρος, τὴν πηγὴν ἔχειν ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἠλείαν Ἀλφειοῦ. διὸ καὶ ταῖς Ὀλυμπικαῖς ἡμέραις, ὅταν ἐν τῷ ποταμῷ ἀποπλύνουσι τῶν θυμάτων τὰς κοιλίας, οὐ καθαρὰν εἶναι τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ κρήνην, ἀλλὰ ῥεῖν ονθῳ. φησὶ δὲ καὶ φιάλην ποτ' εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβληθεῖσαν ἐν ἐκείνῃ φανῆναι. Arethuſam, qui Syracuſis eſt fons, ut & alii & Pindarus teſtantur, fontem habere ex Alpheo, qui Elidem praeterfluit. Itaque etiam Olympiorum diebus, cum ventres victimarum in fluvio eluuntur, fontem in Sicilia purum non eſſe, ſed fimo fluere. Et ait, quodam tempore pateram in Alpheum conjectam in Arethuſa extitiſſe.

His ſubjungit Antigonus de ſuo; Τοῦτο δ' ἱστορεῖ καὶ Τίμαιος.

15. Θεόπομπον δέ φησι γράφειν τὴν μὲν Κιγχρώψωσι τοῖς Θραξὶ τὸν ἀπογευσάμενον τελευτᾷν εὐθύς. Theopompum ait ſcribere; fontem apud Cychropas Thracas qui guſtaverit, ſtatim mori.

Pro Κιγχρώψωσι, Meurſius, Κύχροις ἢ χρωψί. Ego malim Κύχρωψι.

16. Ἐν Σκοτούσῃ δ' εἶναι Κρήνην ἰδίαν, οὐ μόνον ἀνθρώπων ἕλκη, ἀλλὰ καὶ βοσκημάτων ὑγιάζειν δυναμένην. κἂν ξύλον δὲ σχίσας ἢ θραύσας ἐμβάλῃ, συμφύειν. Scotuſae autem fontem eſſe parvum, qui non hominum modo, ſed & pecudum vulnera valeat ſanare: lignumque etiam fiſſum aut confractum ſi injicias coaleſcere.

Quam-

Quamobrem vero hanc κρήνην nominat ἰδίαν? annon & alii fontes, quos in hoc opere memorat, ſunt aeque *peculiares?* lege ſine dubio, Ἐν Σκοτούσσῃ δ' εἶναι κρηνίδιον, οὐ μόνον - δυνάμενον. Ariſtoteles de eodem fonte: Ἐν δὲ Σκοτούσσαις τῆς Θετταλίας φασὶν εἶναι κρηνίδιόν τι μικρὸν, &c. & Sotion: Περὶ Σκότουσσαν τῆς Θετταλίας κρηνίδιόν ἐστι μικρὸν &c.

17. Ἐκ δὲ τῆς περὶ Χαονίαν, ὅτ' ἂν ἀφεψηθῇ τὸ ὕδωρ, ἅλας γίνεσθαι. Fontem in Chaonia eſſe, ex cujus aqua elixata fiat ſal.

18. Τῶν δ' ἐν Ἄμμωνι κρηνῶν, λέγειν Ἀριστοτέλη, τὴν μὲν Ἡλίου γε νομιζομένην μεσῶν μὲν νυκτῶν καὶ μεσημβρίας γίγνεσθαι θερμὴν, ἕωθεν δὲ καὶ δείλης καθαπερεὶ κρύσταλλον. ἡ δ' ἄλλη διότι, καταβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηγνύει, ἐπὶ δυσμαῖς δ' ἰόντος, ἵστασθαι. De fontibus apud Ammonem, Ariſtotelem narrare, eum qui Solis eſſe perhibetur, media nocte & media die caleſcere: mane & veſperi inſtar eſſe glaciei, alterum autem, aſcendente ſole, ſcaturire; vergente vero ad occaſum, ſtare.

Vulgata lectio, καταβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηγνύει, nullo modo ferri poteſt: idem enim eſt καταβαίνοντος, ac ἐπὶ δυσμαῖς ἰόντος; neque πηγνύει eſt concreſcere, congelari; ſed πήγνυται. Lege ἀναβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηδύει. [Propius accedit καταφαίνοντος. HEMSTERII.]

19. Κτησίαν δὲ, τὴν ἐν Αἰθιοπίᾳ τὸ μὲν ὕδωρ ἔχειν ἐρυθρὸν, ὡσανεὶ κιννάβαρι. τοὺς δ' ἀπ' αὐτῆς πιόντας, παραφρόνας γίγνεσθαι. Cteſiam ſcribere, in Aethiopia fontem aquam habere inſtar cinnabaris rubentem, quae pota vecordes reddat.

Addit Antigonus de ſuo: Τοῦτο δ' ἱστορεῖ καὶ Φίλων, ὁ τὰ Αἰθιοπικὰ συγγραψάμενος.

20. Τὴν δὲ ἐν τοῖς Ἰνδικοῖς κρήνην Ιλαν οὐδέγε κοῦφατα τούτων βληθέντων αιαν ἐπιμένειν, ἀλλὰ πάντα καθέλκειν. Fontem autem in India Sidam neque leviſſima quaeque injecta ſinere innatare; ſed abſorbere omnia.

Meurſius reſcribit, κρήνην Σίδαν οὐδέ γε κουφότατα τῶν βληθέντων ἂν ἐπιμένειν, auctore Plinio lib. 31. c. 2. *Cteſias tradit, Sidan vocari ſtagnum in Indis, in quo nihil innatet, omnia mergantur.* Recte; niſi quod pro ἂν ἐπιμένειν, quod ne Graecum quidem eſt, legendum ἐᾶν ἐπινεῖν. Ex αιαν, ἐᾶν. nam αι & ε eodem ſono efferebantur. Subjungit Antigonus: Καὶ ταῦτα δὲ πλείους εἰρήκασι, καὶ ἐπὶ πλειόνων ὑδάτων. [Poſſis etiam legere ἐπιπλεῖν. Excerpta Varia in Cod. MS. Regio: Ὅτι ποταμός ἐστι ἐν τῇ Ἰνδικῇ ὁ καλούμενος Σίλα (ſic) διὰ τὸ ἀπὸ κρήνης ὁμωνύμου ῥέειν, ἐν ᾧ οὐδὲν τῶν ἐμβαλλομένων ἐπιπλεῖ, πάντα δὲ εἰς τὸν βυθὸν καταδύεται παραδόξως. RUHNKEN.]

21. Εὔδοξον δὲ ἱστορεῖν, τὴν μὲν ἐν Καρχηδόνι Κροκοδείλους ἐν αὐτῇ μικροὺς, ὁμοίους τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ. Eudoxum narrare, Carthagine fontem parvos in ſe habere Crocodilos Aegyptiorum ſimiles.

Pro ἐν αὐτῇ μικροὺς, lege ἐν αὐτῇ ἔχειν μικρούς. Sic ſupra, 11. ἔχειν ἐν ἑαυτῇ μῦς.

22. Περὶ δὲ τὴν Ἀθαμανίαν ἱερὸν εἶναι Νυμφῶν, ἐν ᾧ τὴν κρήνην τὸ

μὲν

μὲν ὕδωρ ἔχειν ἄφατον ὡς ψυχρόν· ὃ δ' ἂν ὑπερθῇς αὐτοῦ θερμαίνειν· ἐὰν δέ τις φρύγανον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων προσενέγκῃ, μετὰ φλογὸς καίεσθαι. In Athamania fanum eſſe Nympharum, in quo fons ſit, cujus aquae frigus ſit ineffabile: quicquid autem ſuperponatur, id caleſcere: & ſi quis ſarmenta aut aliquid tale admoveat, id inflammari.

23. Κατὰ δὲ τὴν Ἀραβίαν ἐν πόλει Λευκοθέᾳ, Ἀμώμητόν φησι γράφειν τὸν πραγματευθέντα τὸν ἐκ Μέμφεως ἀνάπλουν, εἰς τὴν καλουμένην Ἴσιδος κρήνην ἄν τις οἴνου ἐπιχέῃ κοτύλην, διότι γίγνεται τὸ ποτὸν εὔκρατον. In urbe Arabiae Leucothea, Amometum, qui Navigationem ex Memphi deſcripſit, narrare ait; ſi quis in fontem Iſidis vini cotylam infundat, potum fieri probe temperatum.

24. Περὶ δὲ λιμνῶν. Κτησίαν μὲν ἱστορεῖν λέγεται, τῶν ἐν Ἰνδοῖς λιμνῶν τὴν μὲν τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα καταδέχεσθαι, καθάπερ τὴν ἐν Σικελίᾳ, καὶ Μήδοις, πλὴν χρυσὸν καὶ σίδηρον καὶ χαλκόν. καὶ ἄν τι ἐμπέσῃ πλάγιον, ὀρθὸν ἐκβάλλειν. ἰᾶσθαι δὲ τὴν καλουμένην λεύκην. τῇ ἑτέρᾳ κατὰ τὰς ἰδιαζούσας ἡμέρας ἐπιπολάζειν ἔλαιον. De Lacubus; Cteſiam ait narrare, eſſe in India lacus; unum, qui injecta omnia ſuſtineat (ſicut & qui in Sicilia, & Media eſt) dempto auro, aere, & ferro; & ſi quid obliquum incidat, rectum ejicere: mederi autem vitiligini albae: alium autem, in quo ſtatis diebus oleum ſupernatet.

Pro λέγεται ſcribe λέγει; nempe *Callimachus*. Sic infra, 28. φησὶν Εὔδοξον ἱστορεῖν: ubi τῷ φησὶν deerit caſus nominativus, niſi hic emendes, λέγει pro λέγεται.

25. Ζηνόφιλον δὲ, ἐν μὲν τῇ πλησίον Ἰόππης οὐ μόνον ἐπιδέχεσθαι πᾶν βάρος· ἀλλὰ καὶ παρὰ τρίτον ἔτος φέρειν ὑγρὰν ἄσφαλτον. ὅταν δὲ γίγνηται τοῦτο, παρὰ τοῖς ἐντὸς τριάκοντα σταδίων οἰκοῦσιν μειοῦσθαι χαλκώματα. Zenophilum autem, in regione prope Joppam *lacum* non modo quodvis pondus ſuſtinere; ſed etiam tertio quoque anno ferre liquidum bitumen. quod cum fit, apud eos, qui intra xxx. ſtadium habitant, aeramenta rubigine infici.

Meurſius, qui ἐπιδέχεσθαι interpretatur, *recipere*, *demittere*, corrigit ἐπινήχεσθαι. Sed ἐπιδέχεσθαι, vertendum eſt, *ſuſtinere:* ut commate ſuperiore τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα καταδέχεσθαι, *ſuſtinere quae in eum injiciuntur*. Quanquam eo in loco Xylander & Meurſius καταδέχεσθαι vertant *demittere*. Id vero unum eſſet maxime, non ἐκ τῶν θαυμασίων modo, ſed etiam ἐκ τῶν ἀπίστων, ſi leviora quaeque lacus abſorberet; aurum vero & argentum & ferrum ſuſtineret, ſed, ut dixi, καταδέχεσθαι, eſt *ſuſtinere*. Quod conſtabit ex his Plinii lib. xxxI. c. 2. *In Aphricae lacu Apuſcidamo omnia fluitant, nihil immergitur: item in Siciliae fonte Phintia, & in Medorum lacu, puteoque Saturni.* Ubi vides quos Callimachus intelligit lacus ἐν Σικελίᾳ καὶ Μήδοις. Porro pro μειοῦσθαι, bene Meurſius, ἰοῦσθαι.

26. Τὴν δὲ ἐν τοῖς Σαρμάταις λίμνην Ἡρακλείδην γράφειν, ὅτι οὐδὲν τῶν ὀρνίθων ὑπεραίρει. τὸ δὲ προσελθὸν, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τελευτᾷ. ὃ δὴ καὶ περὶ τὴν Ἀορνῖτιν δοκεῖ γίγνεσθαι, καὶ κατίσχυκεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πλείστοις. Heraclidem ſcribere, lacum eſſe Sarmatiae, quem nulla ſupervolet.

volet avis; & quae accedat, eam faetore necari. Quod & apud Aorni lacum contingere creditur, famaque apud plurimos obtinuit.

Quae proxime ſequuntur apud Antigonum, ipſius ſunt, non Callimachi. Sunt autem haec: Ὁ δὲ Τίμαιος τοῦτο μὲν ψεῦδος ἡγεῖται εἶναι. τὰ πλεῖστα γὰρ κατὰ τύχην τῶν εἰθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι. ἐκεῖνο μέντοι λέγειν, διότι συνδένδρων τόπων ἐπικειμένων αὐτῇ καὶ πολλῶν κλάδων καὶ φύλλων διὰ τὰ πνεύματα τῶν μὲν κατακλωμένων, τῶν δὲ ἀποσειομένων, οὐδὲν ἔστιν ἰδεῖν ἐπ' αὐτῇ ἐφεστηκὸς, ἀλλὰ διαμένειν καθαράν. Ubi corrigendum, ἐκεῖνο μέντοι λέγει. & pro τὰ πλεῖστα γὰρ κατὰ τύχην τῶν εἰθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι; quae ita vertit Xylander, *pleraque enim fortuito fieri, quae ibi evenire aſſolent*: neque quidquam mutat Meurſius; legendum eſt, τὰ πλεῖστα γὰρ κατατυχεῖν τῶν εἰθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι; *pleraque enim animantium, quae prope eum victum quaeritant, bene ſe habere.* Hoc enim eſt τὸ κατατυχεῖν.

27. Ἐκ δὲ τῆς ἐν Ζακύνθῳ λίμνης Φησὶν Εὔδοξον ἱστορεῖν, ὅτι ἀναφέρεται πίσσα, καί τοι παρεχούσης αὐτῆς ἰχθῦς. ὅ, τι δ' ἂν ἐμβάλλῃς εἰς ταύτην, ἐπὶ θαλάττης φαίνεσθαι τεττάρων ὄντων ἀνὰ μέσον σταδίων. Eudoxum ait narrare, e lacu Zacynthio picem efferri, quamvis piſces praebeat: Quicquid etiam in eum injiciatur, id in mari apparere; cum in medio ſit IV. ſtadiorum intercapedo.

28. Λύκον δὲ, περὶ τὴν ἐν Μύλαις τῆς Σικελίας δένδρα φύεσθαι. διαμέσης δ' αὐτῆς ἀναθεῖν ὕδωρ, τὸ μὲν ψυχρὸν, τὸ δὲ τοὐναντίον. Lycum perhibere, circa lacum, qui eſt Mylis Siciliae, arbores naſci: in medio autem aquam ſcaturire, aliam frigidam, aliam calidam.

Ἀναζεῖν ὕδωρ uſitatius eſt quam ἀναθεῖν, & ita corrigendum.

29. Φανίαν δὲ, τὴν τῶν Πυράκων λίμνην, ὅταν ἀναξηρανθῇ, καίεσθαι. Phaniam narrare, paludem Syraco ſiccatam ardere.

Pro τῶν Πυράκων λίμνην, ſine dubio legendum τὴν τῶν Συράκων λίμνην; vel τὴν Συρακὼ λίμνην. Syraca vel Syraco palus eſt prope Syracuſas; unde & urbi nomen inditum. Stephanus Byzantius, v. Συρακοῦσαι. Καὶ λίμνη, ἥτις καλεῖται Συρακώ. Vibius Sequeſter de Paludibus p. 118. Tyraca (*palus*) Syracuſis. In hoc loco emendando non adeo feliciter ſe expedivit accuratiſſima Meurſii diligentia.

30. Καὶ τὴν Ἀσκανίαν πότιμον οὖσαν, τὸ προσενεχθὲν αὐτῇ πλύνειν ἄνευ ῥύμματος. ἐὰν ἐαθῇ δὲ ἐν αὐτῇ πλείω χρόνον, διαπίπτειν αὐτόματον. Aſcanii lacus aquam potui aptam, quicquid ſibi applicetur, absque ſapone eluere. Quod ſi quid in ea diutius relinquatur, ſponte ſua diſſipari.

31. Περὶ δὲ τῆς ἐν Κίττῳ φασὶν Νικαγόραν, ὅτι ἀνιμηθείσης ἐπ' ὀλίγον τῆς γῆς, ἅλες εὑρίσκονται. Nicagoram autorem eſſe, in lacu qui in Citto eſt, paululum exhauſta terra, ſales inveniri.

Legendum φάσκειν Νικαγόραν. Sic infra 38. Θεόπομπον φάσκειν. [Pro ἀνιμηθείσης res ipſa reponi poſtulat ἀναμηθείσης, ut ἀνασκαλεύειν,

λεύειν, ἀνορύττειν uſurpantur; vel certe, quod magis probo, ἀπαμηθείσης, cui contrarium eſt ἐπαμᾶσθαι γῆν. HEMSTERH. ad Heſych. T. I. p. 955. Porro lege, Περὶ δὲ τὴν ἐν Κιτίῳ, ut cap. 170. Περὶ τὴν ἐν Μύλαις. IDEM.]

32. Περὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων, Θεόφραστον φασὶ τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ λέγειν, ὅτι ἐστὶν ἐν Φοινίῳ, στάζει δ' ἔκ τινος πετριδίου· τοὺς δὲ βουλομένους αὐτοῦ ὑδρεύεσθαι, σπόγγοις πρὸς ξύλοις δεδεμένοις λαμβάνειν. Διακόπτειν δὲ πάντα τὰ ἀγγεῖα, πλὴν τῶν κερατίνων. τὸν δὲ ἀπογευσάμενον τελευτᾶν. De aquis vero, Theophraſtum ait narrare, aquam Stygis eſſe in Pheneo, & deſtillare ex parvulo quodam ſaxo: eam qui petant, ſpongiis ligno praefixis accipere: ea perrumpi omnia vaſa, praeterquam cornea: qui autem guſtavit, mori.

Pro περὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων, quod interpretantur *de iisdem aquis*, ſcribe, περὶ δ' αὖ τῶν ὑδάτων: *quod ad aquas attinet.* Ita ſupra, Περὶ δὲ τῶν ποταμῶν καὶ κρηνῶν. Περὶ δὲ λιμνῶν &c. Lege etiam Θεόφραστόν φησι: ſcil. *Callimachus*: & στάζειν. Recte autem Meurſius pro Φοινίῳ reponit Φενεῷ, ex Plinio & aliis. [Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Νυμφῶν συγγράμματι· Apollodor. a Porphyrio prolatus apud Stob. p. 130. vſ. 11. Ecl. Phyſ. Pars iſtius loci reperitur in Antigoni Παραδ. c. 174. unde liquet jure R. Bentlejum Callimacho vindicaſſe quicquid Antigonus habet a capite 144. ad finem usque libri. Ceterum ſtare non poteſt περὶ Νυμφῶν, quale Callimachi ſcriptum nusquam commemoratur: oſtendit Antigonus eſſe decerpta ex illa, quam vocat, ἐκλογῇ τῶν παραδόξων c. 144. cui titulum fuiſſe Θαυματα vel Θαυμάσια e Suida conſtat: idcirco refingendum exiſtimo περὶ Θαυμάτων, vel, Θαυμασίων. Venerat etiam in mentem poſſe legi, περὶ Λιμνῶν, vel, περὶ Ὑδάτων· videtur enim Antigoni indicio opus hoc in partes diſtribuiſſe Callimachus, quarum ſua ſingulis inſcriptio fuerit adjecta: περὶ ποταμῶν, περὶ κρηνῶν, περὶ λιμνῶν, περὶ ὑδάτων, &c. ſed prius placet. HEMSTERH.]

33. Ἐν δὲ τῇ Λεοντίνων, ἱστορεῖν Λύκον τοὺς ὀνομαζομένους * * ἀναζεῖν μὲν, ὡς θερμότατον τῶν ἑψομένων: τὰς δὲ πηγὰς ἔχειν ψυχράς. τῶν δὲ πλησιαζόντων αὐτοῖς, τὸ μὲν τῶν ὀρνίθων γένος ἀποθνήσκειν εὐθύς· τοὺς δὲ ἀνθρώπους μετὰ τρίτην ἡμέραν. Apud Leontinos, Lycum referre; qui Crateres nominantur, ebullire quidem, tanquam quod ferviſſime coquitur; fontes autem habere frigidos. Quod ſi qua avis appropinquet, ſtatim; ſin homo, tertio poſt die mori.

Locum mutilum ita ſupplet Cluverius in Sicil. Antiq. τοὺς ὀνομαζομένους Κρατῆρας: Meurſius, τοὺς ὀν. Δείλλους. Macrobius lib. v. c. 19. de his puteis: *aquarum ſcaturigine ſemper ebullientes, quos incolae Crateras vocant, & nomine Dellos appellant.*

34. Ὅμοιον δὲ τούτῳ καὶ τὸ περὶ τῶν Κώων χύτρινον γίνεσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀτμὸν μὲν ἐκβάλλειν, καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τόξιον· τὰ δὲ καθειμένα καθ' ὑπερβολὴν ψύχειν. Simile huic accidere apud Coorum puteum: nam & hunc vaporem exhalare; & ſpeciem ebullientis praebere; quae vero immittantur, ſupra modum frigefacere.

Interpres & recentiores Geographi Χύτρινον Coorum quandam regionem commenti ſunt ex hoc loco Antigoni. Sed legendum χύτρινον, quod idem eſt ac χύτρα *olla*, exponente Galeno in Lexico; ac ſaepe occurrit apud Hippocratem. Praeterea ratione figurae, qua ollas referunt, χύτρινα dicuntur *cava terrae*, *e quibus fontes ſcaturiunt*: Heſychius: Χυτρῖνοι, τὰ κοῖλα τῆς γῆς, δι᾽ ὧν αἱ πηγαὶ ἀνίενται. Peculiariter vero hic Coorum fons χύτρινος appellatus, quia ſpeciem ferventis & fumantis ollae exhibebat.

Καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τόξιον: Haec ita vertit Xylander, ſilente Meurſio; *vaporem exhalare venenatum*: quaſi legendum eſſe vellet τοξικὸν, quod *venenum eſt*, *quo ſagittas illinebant*. Quam interpretationem neque dictio neque ſententia ferre poteſt. Lege ſine dubio: καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τοῦ ζεῖν: *praebere ſpeciem ferventis*. Similiter fere Sotion in Paradoxis de alio fonte: Κρήνη ἐν Παλικοῖς, ἥτις εἰς ὕψος ἀναῤῥιπτεῖ τὸ ὕδωρ πηχέων ἕξ, ἔμφασιν ποιοῦσα μέλλειν κατακλύζειν τοὺς ὑποκειμένους τόπους· καθόλου δὲ οὐχ ὑπερεκχεῖσθαι οὐδέν.

35. Εἶναι δὲ παρὰ τοῖς Κώοις καὶ ἄλλο τι ῥευμάτιον, ὃ πάντας τοὺς ὀχετοὺς, ὅθεν διαῤῥεῖ, λίθους πεποίηκεν. Eſſe apud Coos alium quoque rivulum, qui omnes aquaeductus, per quos defluxit, in lapides mutarit.

Quibus haec addit Antigonus de ſuo: Τοῦτο δὲ καὶ Εὔδοξος καὶ Καλλίμαχος παραλείπουσιν, ὅτι ἐκ τοῦδε τοῦ ὕδατος οἱ Κῷοι λίθους λατομήσαντες ᾠκοδόμησαν τὸ θέατρον. οὕτως ἰσχυρῶς ἀπολιθοῦται πᾶν γένος. Unde luce meridiana clarius apparet, omnia ſuperiora, quae ex Antigono deſcripſimus, eſſe Callimachi. Nimirum hanc hiſtoriam de rivulo apud Coos ex Eudoxo ſumpſerat Callimachus: uti conſtat ex iis, quae proxime ſequuntur: Λέγειν δὲ τὸν Εὔδοξον, ΚΑΙ περὶ τῶν Φρεάτων &c.

36. Λέγειν δὲ τὸν Εὔδοξον, καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ Μυθοπόλει Φρεάτων, ὅτι παραπλήσιόν τι τῷ Νείλῳ πάσχουσι. τοῦ μὲν γὰρ θέρους ὑπὲρ τὰ χείλη πληροῦσθαι. τοῦ δὲ χειμῶνος οὕτως ἐκλείπειν, ὥστε μηδὲ βάψαι ῥάδιον εἶναι. Eudoxum porro de puteis, qui ſunt Mythopoli, ſcribere; ſimile eos cum Nilo aliquid habere. aeſtate enim ultra labra impleri; hyeme ita deficere, ut tingere quoque non ſit facile.

37. Καὶ περὶ τοῦ κατὰ τὴν Κρήτην ὑδατίου, οὗ οἱ ὑπερκαθίζοντες, ὅταν ὑετὸς ᾖ, διατελοῦσιν ἄβροχοι. παραδεδόσθαι δὲ τοῖς Κρησὶν, ἀπ᾽ ἐκείνου λούσασθαι τὴν Εὐρώπην, ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς μίξεως. Item de aquula in Creta; ſuper qua ſedentes dum pluit, ſicci permanent: Traditumque eſſe Cretenſibus, ea aqua lotam fuiſſe Europam, poſtquam cum Jove concubuit.

38. Ἐν δὲ Λυκήταις Θεόπομπον φάσκειν τι εἶναι ὕδωρ ὀξύ. τοὺς δὲ ἐκ τούτου πίνοντας, ὥσπερ ἐπὶ τῶν οἴνων ἀλλοιοῦσθαι. Apud Lynceſtas, Theopompo autore, aquam eſſe quandam acidam: quam qui biberint, non ſecus quam poto vino alterari.

Pro Λυκήταις recte Meurſius Λυγκησταῖς. Addit Antigonus de ſuo: καὶ τοῦθ᾽ ὑπὸ πλειόνων μαρτυρεῖται.

39. Τὸ δ᾽ ἐκ τῆς πέτρας Ἀρμηνίων ἐκπίπτον, Κτησίαν ἱστορεῖν, ὅτι συμ-

βάλλει

βάλλει ἰχθῦς μέλανας, ὧν τὸν ἀπογευσάμενον τελευτᾷν. Cteſiam tradere, aquam ex Armeniorum petra excidentem piſces nigros efferre; quos qui guſtent, moriantur.

Bene Meurſius, ὧν τὸν ἀπογ. Ex Plinio. *Cteſias in Armenia ſcribit eſſe fontem, ex quo nigros piſces illico mortem inferre.*

40. Περὶ δὲ πυρος, Κτησίαν φησὶν ἱστορεῖν, οτι περὶ την τῶν Φασηλιτῶν χώραν, ἐπὶ τῦ τῆς Χιμαίρας ὄρυς ἔστι τὸ καλύμενον ἀθάνατον πῦρ. τῦτο δὲ, ἐὰν μὲν εἰς ὕδωρ ἐμβάλλῃς, καίεσθαι βέλτιον. ἐὰν δὲ φορτίον ἐπιβαλὼν πνίξῃ τις, σβέννυσθαι. De igne; Cteſiam ait narrare, apud Phaſelitas in Chimaera monte ignem eſſe, qui immortalis nominetur: qui ignis, in aquam conjectus melius ardeat, ſed ſi onus aliquis injiciens ſtrangulet, extinguatur.

Nota ἀθάνατον πῦρ. Diogenes Laërtius in Epigrammate, quod extat in Empedoclis vita, & in Anthologia:

Καί συ ποτ', Ἐμπεδόκλεις, διερῇ φλογὶ σῶμα καθήρας,
Πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων.

lege ἀθάνατον. Porro pro πήξῃ; quod Xylander praeteriit, diſſimulante etiam Meurſio, legendum πνίξῃ, *ſtrangulet*, *ſuffocet*. De ſuo autem ſubjungit Antigonus: Παραπλήσιον δὲ τύτῳ ὁρᾶται γινόμενον ἐπὶ ἁλός· ἐδωρήσατο γὰρ ἡμῖν Σικελὸς ξένος τοιῦτον, ὃ (lege ὃς) ἐν μὲν τῷ πυρὶ ἐτήκετο ἐν δὲ τῷ ὕδατι ἥλλετο.

41. Περὶ δὲ λίθων, τὸν αὐτὸν τῦτον λέγειν, τὸν παρὰ Βοττιαίοις ἐν Θράκῃ γινόμενον, ὅταν ὁ ἥλιος προσβάλλῃ, πῦρ ἐξ αὐτῦ ἐκθυμιᾶσθαι. ἐκεῖνος δὴ ἵνα παρέχῃ, γνὺς μὲν τὴν τῶν ἀνθράκων χροιὰν ** διαμένειν ἀφθάρτυς. κἂν σβέσαι τις, πάλιν ἐπικεχειρήκασι τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν συντελεῖν. De lapidibus: eundem tradere apud Bottiaeos in Thracia lapidem naſci, qui ſolis appulſu ignem exhalet. Is autem ut praebeat, cognoſcens carbonum colorem * * permanentes abſque interitu. Et ſi quis extinguat, rurſus conati ſunt eandem efficacitatem praeſtare.

Locus plane conclamatus; cuique nihil opis afferre poſſumus. Alii periculum faciant, quibus major eruditionis, ingenii, & otii copia: nos enim haec commentamur, in aliis rebus agendis occupati.

42. Περὶ δὲ τύτων τῆς ἀκανθείσης, Ἀριστοτέλην φάσκειν περὶ τὴν Ἐρύθειαν εὑρίσκεσθαι, διαποίκιλον τὴν χρόαν, ἐξ ὗ πλῆκτρα γίνεσθαι. Τίμων δὲ ὁ κιθαρῳδὸς εἶχε, καὶ ἐπεδείκνυε πολλοῖς, φάσκων αὐτῷ τὸν διδάσκαλον Ἀρτοκλῆν δεδωρῆσθαι. εἶναι δὴ αὐτῶν τὴν ἁφὴν ἐν τῇ χρείᾳ σκληράν. De plantis autem; Ariſtotelem narrare, ſpinae genus inveniri apud Erythenam, ex quo plectra fiant. Ac Timon citharoedus unam habuit, multisque oſtendit, dicens ſe eo a magiſtro ſuo Artocle donatum. Eſſe autem durum earum in uſu contactum.

Et hic quoque locus a Meurſio praetermiſſus, tanquam inſanabilis. Nos aliqua, ſi non omnia, emendata dabimus. Pro τύτων, lege Περὶ δὲ φυτῶν. Sic alibi, περὶ ποταμῶν, περὶ λιμνῶν, περὶ πυρὸς, περὶ ζώων. Unde jam facile reſtitues pro τῆς ἀκανθείσης, τῆς ἀκάνθης εἶδος.

43. Περὶ δὲ Θεσπρωτοὺς ἐκ τῆς γῆς ἄνθρακας ὀρύττεσθαι, δυναμένους καίεσθαι, Θεόπομπόν φησι καταγράφειν. Theopompum ait ſcribere; in Theſprotia carbones e terra effodi, qui poſſint cremari.

44. Φανίαν δὲ κατά τινας τόπους τῆς Λέσβου καὶ περὶ τῶν Νεανδρίδων τὰς βώλους πρὸς τὰς τῶν ὄψεων καθηγήσεις γίνεσθαι καὶ χρησίμους· καὶ εἰς ὕδωρ ἐμβληθείσας οὔτε καταδύνειν οὔτε κατατήκεσθαι· ὑπὸ τοῦτο τὸ γένος πίπτοι ἂν καὶ ἐπὶ Τάνῃ πλίνθος, ἡ λεγομένη ἐπιπλεῖν. Phaniam perhibere in quibusdam Lesbi locis & apud Neandriam glebas ad oculorum exulcerationes conducere; inque aquam conjectas neque ſubſidere neque diſſolvi. Sub hoc genus referri poſſint etiam lateres apud Pitanam, qui dicuntur aquae innatare.

Pro καθηγήσεις, repone, ſi ita videtur, καθελκώσεις: & lege γίνεσθαι χρησίμας, ſublato καί. Recte autem Meurſius, ἐν Πιτάνῃ, pro ἐπὶ Τάνῃ.

45. Περὶ δὲ τῶν Κώων, Λύκον μὲν ἐν τῇ Διομηδείᾳ τῇ νήσῳ φησὶν ἱστορεῖν, τοὺς ἐρωδιοὺς ὑπὸ μὲν τῶν Μήδων, ὅταν παραβάλλῃ τις εἰς τοὺς τόπους οὐ μόνον ψαυομένους ὑπομένειν, ἀλλὰ καὶ προσπετομένους εἰς τοὺς κόλπους ἐνδύνειν, καὶ σαίνειν φιλοφρόνως. Λέγεσθαι δέ τι τοιοῦτον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ὡς τῶν τοῦ Διομήδους ἑταίρων εἰς τὴν τῶν ὀρνέων τούτων φύσιν μετασχηματισθέντων. De animalibus autem; Lycum narrare in Diomedea inſula erodios a Graecis (ſi quis ad ea loca perveniat) non modo tangi ſe pati, ſed & in gremium devolare, & blande adulari. Perhibere autem indigenas, ſocios Diomedis in eam avem fuiſſe transformatos.

Pro περὶ τῶν Κώων, recte Meurſius, ζώων. & pro Μήδων, idem bene Ἑλλήνων, ex Ariſtotele, Plinio & aliis.

46. Τοὺς δὲ περὶ τὴν Ἀδρίαν ἐνοικοῦντας Ἐνετοὺς, Θεόπομπον φάσκειν, κατὰ τὸν τοῦ σπόρου καιρὸν τοῖς κολοιοῖς ἀποστέλλειν δῶρα. ταῦτα δ' εἶναι ψαιστὰ καὶ μάζας· προσθέντας δὲ τοὺς ταῦτα κομίζοντας ἀποχωρεῖν. τῶν δὲ ὀρνέων τὸ μὲν πλῆθος ἐπὶ τοῖς ὁρίοις μένειν τῆς χώρας συνηθροισμένον· δύο δ' ἢ τρεῖς πρὸς πάντας καὶ καταμαθόντας ἀφίπτασθαι πάλιν, καθάπερ τινὰς πρέσβεις ἢ κατασκόπους. ἐὰν μὲν οὖν τὸ πλῆ * * * Theopompum memoriae prodidiſſe, Venetos qui ad Adriam incolunt, circa tempus ſationis dona graculis mittere, nimirum liba & paſtam; ea qui ferant, ubi propoſuerunt graculis diſcedere; avium autem multitudinem manere in finibus regionis collectam: duas autem vel tres advolare, ac explorata re rurſus avolare, veluti legatos quosdam aut exploratores. Si igitur mul * * *

Recte legit Xylander; προσθέντας δὲ τούς. & δύο ἢ τρεῖς προσπτάντας; ut conſtat ex ejus verſione. Porro ſic ſuppleri poteſt hic locus ex Ariſtotele de Admirandis; ἐὰν μὲν οὖν τὸ πλῆθος τῶν κολοιῶν γεύσωνται τῶν δώρων, οὐχ ὑπερβαίνουσιν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτῶν, καὶ οἴδασιν οἱ Ἐνετοὶ, ὅτι ἔσονται ἐν εἰρήνῃ· ἐὰν δὲ μὴ γεύσωνται, ὡσαὶ πολεμίων ἔφοδον αὐτοῖς γινομένην οὕτω προσδοκῶσι.

47. Plinius Hiſtor. Nat. XXXI. c. v. *Idem contingit in Velino lacu potantibus*, (ut a calculo liberentur) *item in Syriae fonte juxta Taurum montem: auctor eſt M. Varro. Et in Phrygia Gallo flumi-*

flumine Callimachus. Sed ibi in potando neceſſarius modus, ne lymphatos agat: quod in Aethiopia accidere his, qui e fonte rubro biberint, Cteſias ſcribit. Haec referenda ad librum Callimachi, Περὶ θαυμασίων.

ΙΑΜΒΟΙ. JAMBI.
&
ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ. CHOLIAMBI.

I. JAMBI.

Clemens Alex. Strom. lib. v. p. 570. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Κερκυραῖος τοὺς στίχους τούτους ὑπὸ Βράγχου ἀναφωνηθῆναι τοῦ μάντεως λέγει, Μιλησίους καθαίροντος ἀπὸ λοιμοῦ. Ὁ μὲν γὰρ ἐπιῤῥαίνων τὸ πλῆθος δάφνης κλάδοις, προκατήρχετο τοῦ ὕμνου ὧδέ πως· Μέλπετε, ὦ παῖδες, Ἑκάεργον καὶ Ἑκαέργαν. ἐπέψαλλεν δὲ, ὡς εἰπεῖν, ὁ λαὸς, Βέδυ ζαψ χθὼν πλῆκτρον σφίγξ Κναξζβὶ χθύπτης φλεγμὸς δρώψ. Μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις. De hoc loco Clementis vide, ſi operae pretium eſt, diſſertationem noſtram ad Johannem Malalam Antiochenſem.

Strabo lib. VIII. p. 353. Μέγιστον δὲ τούτων ὑπῆρξε τὸ τοῦ Διὸς ξόανον, ὃ ἐποίησε Φειδίας Χαρμίδου Ἀθηναῖος ἐλεφάντινον — ἀνέγραψαν δέ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξοάνου, καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβῳ τινὶ ἐξεῖπε.

L X X V I.

Τὴν ὠ'γαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἵσατο,
Τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται.
Quam Agamemnon, ut fertur, dedicavit;
Cui cauda deſtituta & unocula immolantur.

Schol. Ariſtoph. ad Aves. Εὐφρόνιος δέ φησιν, ὅτι ἐν Ἀμαρύνθῳ ἡ Κολαινὶς (Ἄρτεμις) διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκ τοῦ κηροῦ χόλον. ἐπὶ ταυτης δὲ Καλλίμαχος λέγει, τήνω Ἀγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος εἴσατο, τῇ καὶ λείπουρα καὶ μόνωπα θύεται. Corrige, ut hic editum vides. Agamemnon Dianae Colaenidi ſtatuam conſecravit; cui in more erat animalia mutila ſacrificare; quae aliis diis offerre nefas. Theognis, prope ab initio:

Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διὸς, ἣν Ἀγαμέμνων
Εἴσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς. BENTL.

Correctionem Bentleji probat Kuſter. ad Aves 873. ERNEST.

L X X V I I.

—— οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
Τὴν μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.
—— non enim mercenariam alo
Muſam, ut Ceus ille Hyllichi nepos.

Pindari Scholiaſtes, ad II. Iſth. Ἔνθεν καὶ Καλλίμαχός φησιν· Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω τὴν μοῦσαν, ὡς ὁ Χῖος Ὑλλιχοῦ ἔπους. λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὡς φιλάργυρον ...ἀσύρων τὸν ἄνδρα. Locus hic jam pridem a viris doctis emendatus eſt. Huc referendus Jo. Tzetzes Chil. VIII. num. 228. de Simonide loquens:

Οὕτω λέγων ὑπάργυρα πᾶσαν γραφὴν ἐποίει,
Ὡς Ἀνακρέων τε αὐτὸς Καλλίμαχός τε γράφει. BENTL.

Sic emendavit primus Joſ. Scaliger Conject. in Varron. p. 40. cf. ad Euſeb. Chron. p. 65. ubi ex memoria, ut opinor, exhibet νέμω pro τρέφω. Ad hunc locum Callimachi reſpicere Feſtum in *Nepos*, idem Scaliger conjicit. ERNEST.

L X X V I I I.

Καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι.
Et adoleſcentium ſtatim fervidiſſimi.

Etymolog. Mag. Κόχλος κόχλαξ, μύρμος μύρμαξ, νέος νέαξ, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι. Niſi Grammatici hujus autoritas me moveret, potius verterim :.

Et nuper acutorum gladiorum ſtatim acutiſſimi.

ut νεήκων ſit a recto νεήκης. Heſych. Νεηκης, νεωστὶ ἠκονημένος. ſic εὐήκης, τανυήκης. BENTL. Add. Cl. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 29. 30. Sed ſcribendum erit νεηκῶν. ERNEST.

L X X I X.

—— Ἁρπαγὴ τὰ Κιννάρου.
—— Rapina bona Cinnari.

Zenobius περὶ Παροιμιῶν. Ἁρπαγὴ τὰ Κιννάρου· ταύτης μέμνηται μὲν Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις. Vide ipſum Zenobium & Heſychium.

L X X X.

Ἀμφορίτης. Ludus Amphorites.

Scholiaſtes Pind. VII. Olymp. Ἔστι δὲ ἀμφορίτης ἀγὼν, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις,

LXXXI.

L X X X I.

Κέπφος. Cepphus.

Schol. Ariſtoph. ad Pacem. Εὔηθες ζῶον ὁ κέπφος. οὗ μέμνηται καὶ Νίκανδρος καὶ Ἄρατος, περὶ τῶν Διοσημείων διαλεγόμενοι, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

L X X X I I.

Κοὐχ ὧδ' Ἀρίων τῷπέσαντι πὰρ Διΐ
Ἔθυσεν Ἀρκὰς ἵππος.

Neque tali impetu ferebatur apud Jovem Apeſantium
Arion equus Arcadicus.

Stephanus: Ἀπέσας, ὄρος τῆς Νεμέας, ἀφ' οὗ Ζεὺς Ἀπεσάντιος· Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς Ἰάμβοις τὸ ἐθνικὸν Ἀπέσας φησί· Κοὐχ ὡδαρείων τῷ Ἀπέσαντι πὰρ Διῒ ἔθυσεν Ἀρκάδας ἵππους. Ita editiones vulgatae hunc locum exhibent: ſed Codices MSti, ἀρκὰς ἵππος; teſtantibus qui noviſſime eum ſcriptorem interpretati ſunt. Quae lectio, quanquam ab iis repudiata, quia minime intellecta, ſane certiſſima eſt. Pro κοὐχ ὡδαρείων, lege κοὐχ ὧδ' Ἀρίων. De quo equo, vide praeter alios Pauſaniam in Arcadicis. Velocem aliquem equum Callimachus Arioni comparat. Παρ Διῒ Ἀπέσαντι: ut alibi, παρ' Αἰγείωνι θεῷ τελεοντες ἀγῶνα.

2. CHOLIAMBI.

Diog. Laërtius vita Thaletis. Οὗτος (ὁ Θαλῆς) προήγαγεν ἐπὶ πλεῖστον, ἅ φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις Εὔφορβον εὑρεῖν τὸν Φρύγα, οἷον σκαληνὰ τρίγωνα, καὶ ὅσα γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας.

Suidas v. Διθυραμβ. Καὶ Καλλίμαχος ἐν Χωλιάμβοις μέμνηται αὐτοῦ (τοῦ Ἴωνος τοῦ Χίου) ὅτι πολλὰ ἔγραψε.

L X X X I I I.

Μοῦσαι καλαὶ κἄπολλον, οἷς ἐγὼ σπένδω.
O pulchrae Muſae & Apollo, quibus ego ſacrifico.

Euſtath. A Iliad. p. 693. Οὐ γὰρ ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων οἷς ἐγὼ σπένδω, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀρσενικὸν γένος ἐπεκράτησεν, ἀλλὰ τὸ θηλυκόν. Recte emendavimus. Eſt Choliambus. Idem Odyſſ. O. p. 570. Τὸ ἰύζοντες ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες οὐκ ἀπέοικε τοῦ Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπένδω.

L X X X I V.

Οὐ πρῶν μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν.
Non mane quidem nobis tragoedus excitavit.

Suidas : Πρῷ ὀξύνεται, τὸ δὲ πρῶν περισπᾶται. Οὐ πρῶν μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν. Καλλίμαχος.

L X X X V.

Ἐκ τῶν, ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν.
Ab illis, ubi bovem collybo vendunt.

Julius Pollux lib. IX. c. 6. Εἴη δ' ἂν καὶ κόλλυβον, λεπτόν τι νομισμάτιον. Καλλίμαχος γοῦν ἔφη, περὶ τῶν ἐν ᾅδου λέγων, Ἐκ τῶν οἴκου βοῦν κολλύβου πιπράσκουσιν, ὡς ἂν εἴποι τις τοῦ προστυχόντος. Codex MStus qui fuit Iſ. Voſſii habet, τῶν ὀκόθουν κολλόβου πιπρήσκουσιν. Lege, ut ante emendatum vides. ὅκου & πιπρήσκουσιν, Ionice. Feſtiva ſane deſcriptio τῶν ἐν ᾅδου; qui cum umbrae & ſimulacra ſint, non amplius carnes ſolent comedere.

L X X X V I.

Εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,
Οὗ τὸν παλαὶ Παγχαῖον ὁ πλάσας Ζᾶνα,
Γέρων ἀλάζων ἄδικα βιβλία ψήχει.
Ad templum, quod ante murum eſt, venite conferti :
Ubi qui Jovem olim Panchaeum finxit,
Senex arrogans libros impios radit.

Etymolog. Mag. Ἄλες, ἀλέες ἐστὶν ἀολλέες· ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Λοχιάμβοις· Εἰς τὸ πρὸς τείχους ἀλέες δεῦτε. ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ πρὸς τοῦ τείχους ἱερὸν ὁμοῦ δεῦτε. lege χωλιάμβοις; uti recte editum eſt a Varino in Ἐκλογαῖς. Scholiaſtes Theocriti Id. VII. Ἀλίζω, τὸ συναθροίζω. καὶ Καλλίμαχος· ἐς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε. Plutarchus de Placitis Philoſ. I. VII. Ἔνιοι τῶν φιλοσόφων, καθάπερ Διαγόρας ὁ Μιλήσιος καὶ Θεόδωρος ὁ Κυρηναῖος καὶ Εὐήμερος ὁ Τεγεάτης καθόλου φασὶ μὴ εἶναι θεούς. Τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς Ἰάμβοις γράφων,

Εἰς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,
Οὗ τὸν πάλαι χάλκεον ὁ πλάσας Ζᾶνα,
Γέρων ἀλάζων ἄδικα βιβλία ψύχει.

ubi id primo notandum, vitioſam ſcriptura Διαγόρας ὁ Μιλήσιος

pro

pro ὁ Μήλιος jam ab annis plus mille Plutarchi codices inſediſſe; & in errorem duxiſſe cum Euſebium, tum Theodoretum; qui hoc loco freti Diagoram Mileſium vocant, ille Praep. Euang. lib. XIII. hic Therapeut. Graec. Sermone II. Pro ψυχεῖ autem, quod in vulgatis editionibus habetur, legendum eſt ψήχει, *radit*, *exarat*, *ſcribit*. Deinde ex χάλκεον (quod huic loco minime convenit; nam Euhemerus non aeneum ſed carneum ſane Jovem finxit; quem cum caetera Deorum turba meros homines fuiſſe tradidit) haud ſocordi opinor conjectura fecimus Παſχαῖον; quod ſcribebant παſχέον. Fundus hujus emendationis eſt ipſe Plutarchus libro de Iſide & Oſiride; ubi Euhemerum ait libros ſuos compoſuiſſe ex commentitiis quibusdam Inſcriptionibus in Panchaea inſula. p. 64. Edit. Steph. Λαμπρὰν δὲ τοῖς Εὐημέρου τοῦ Μεσσηνίου φενακισμοῖς παῤῥησίαν διδόντας, ὃς αὐτὸς ἀντίγραφα συνθεὶς ἀπίστου καὶ ἀνυπάρκτου μυθολογίας πᾶσαν ἀθεότητα κατασκεδάννυσι τῆς οἰκουμένης, τοὺς νομιζομένους θεοὺς πάντας ὁμαλῶς διαγράφων εἰς ὀνόματα (vulgo ὄνομα) στρατηγῶν καὶ ναυάρχων καὶ βασιλέων, ὡς δὴ πάλαι γεγονότων, ἐν δὲ Πάſχοντι γράμμασι χρυσοῖς ἀναγεγραμμένοις (lege —— μένα ſc. ὀνόματα) οἷς οὔτε βάρβαρος οὐδεὶς, οὔτε Ἕλλην, ἀλλὰ μόνος Εὐήμερος, ὡς ἔοικε, πλεύσας εἰς τοὺς μηδαμόθι γῆς γεγονότας μηδὲ ὄντας Παſχώους καὶ Τριφύλλους, ἐντετυχήκει. BENTL. Ad locum Plutarchi lege Cel. Corſinum in Diſſ. I. ad Plutarch. de Plac. Ph. c. 7. qui haec Bentlejana non legerat, aut oblitus erat. ERNEST.

L X X X V I I.

Ἦν κεῖνος οὐνιαυτὸς, ᾧ τό, τε πτηνὸν,
Καὶ τοὐν θαλάσσῃ, καὶ τὸ τετράπουν οὕτως
Ἐφθέγγεθ', ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθῆος.
Erat ille annus, quo & aves
Et piſces, & quadrupedes ita
Loquebantur, ut lutum Promethei.

Clemens Alex. Strom. lib. v. Γήϊνον μὲν οἱ φιλόσοφοι παρ' ἕκαστα τὸ σῶμα ἀναγορεύουσι —— Καλλίμαχος δὲ διαῤῥήδην γράφει· ἦν κεῖνος οὐνιαυτὸς, ᾧ ποτε πτηνὸν, καὶ τοὐν θαλάσσῃ καὶ τὸ τετράπουν οὕτως Ἐφθέſγεθ', ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθέως. pro ᾧ ποτε, emendavimus, ᾧ τό, τε· τὸ πτηνὸν, τὸ ἐν θαλάσσῃ, τὸ τετράπουν. Et Προμηθῆος ob verſum qui eſt Choliambus, ſive Jambus Scazon. Extat etiam apud Euſeb. Praep. Euang. lib. XIII, ex Clemente.

LXXXVIII.

Ἔβηξαν, οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.
Tuſſierunt, acetum bibentes.

Etymol. Magn. Ἀλίβας, σημαίνει καὶ τὸ ὄξος. Καλλίμαχος· Ἔβηξαν ἀλίβαντα πίνοντες. ubi pro οἶνον reponendum eſſe videatur, οἷον; idque ipſorum grammaticorum autoritate.

Tuſſierunt, tanquam qui acetum bibunt.

Si enim, (ut Etymologus, Suidas, & Euſtathius autores ſunt) ἀλίβας eſt ὄξος, οἶνον hic locum habere nequit. Sed enim vero ἀλίβας communiter ſignificat νεκρὸν, *mortuum*: & pace magiſtrorum crediderim in hoc ipſo etiam loco nihil aliud notare: οἶνος ἀλίβας, *vinum mortuum*; quae periphraſis eſt *aceti*. Verte igitur

Ἔβηξαν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.

Tuſſierunt vinum mortuum bibentes. Bentl.

Praeferam priorem ſummi viri conjecturam, quam aliquo modo confirmat Etymol. MS. Bibl. Regiae, ubi hoc fragmentum ſic exhibetur: Ἔβηξαν οἱ ἀλίβας τε πίνοντες. ἀλίβας ſimpliciter pro *aceto* dici, non dubium eſt. Orion Thebanus περὶ ἐτυμολογιῶν MS. in Bibl. Regia: Ἀλίβας, ὁ νεκρὸς, παρὰ τὸ λιβάδα καὶ ὑγρότητα μὴ ἔχειν. ἔστι παρὰ Ἱππώνακτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξους. Ruhnken.

LXXXIX.

Σόλων ἐκεῖνος ὡς Χίλων' ἀπέστειλε.
Solon ille ad Chilonem miſit.

Choeroboſcus Grammaticus nondum editus, in Bibliotheca Oxon. Χίλων, ὄνομα κύριον διὰ τὸ ι. ἐπειδὴ εὕρηται καὶ ἐν συστολῇ παρὰ Καλλιμάχῳ, οἷον Σόλων ἐκεῖνος δὲ ὡς Χίλων' ἀπέστειλεν. ἔστι δὲ χολίαμβον. corrige χωλίαμβον Bentl. Forte legendum, Σόλων ὁ κλεινὸς ὡς Χίλ. Ariſtophan. Θεσμοφ. vſ. 29. Ἐνταῦθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει. Niſi malis ἐκεῖνον, ſcilicet τρίποδα. Nam Solon, ut opinor, ad Chilonem miſit ſive tripodem ſive phialam, illi, qui ſapientia ceteris praeſtaret, oraculi juſſu reddendam. Hiſtoriam narrat Diogen. Laërt. I. 28. ad quam etiam pertinent Fragm. XCV. & XCVI. Ruhnken.

XC.

—— οὐ μάχην ἀείδοντας
Τὴν Βουπάλειον ——

—— non pugnam canentes
Bupaleam ——

Julianus Ep. xxx. Ἡδέως ἐδεξάμην τὸ παρά σου πινάκιον ἀποσταλέν. ἔχει γὰρ καὶ τὰ διαγράμματα τῶν πρόσθεν βελτίον· καὶ κατεμούσωσας αὐτὸ, προσθεὶς τοὺς Ἰάμβους οὐ μάχην ἀείδοντας τὴν Βουπάλειον, κατὰ τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν, ἀλλ' οἵους ἡ καλὴ Σαπφὼ βούλεται τοῖς νόμοις ἁρμόττειν.

XCI.

X C I.

Οὐ πάντες, ἀλλ' ὓς ἔσχεν ἄτερος δαίμων.

Non omnes, ſed quos habuit deus alter.

Pindarus Pyth. III.

Δαίμων δ' ἕτερος
ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμά-
σατό νιν ——

ubi Scholiaſtes: Δαίμων ἕτερος, ὁ κακοποιὸς, ὡς πρὸς τὸν ἀγαθοποιόν. Καλλίμαχος δέ φησιν. Οὐ πάντες, ἀλλ' ὓς ἔχεν ἕτερος δαίμων. Pro ἕτερος autem lege ἄτερος, verſu flagitante. Quos locos imitatus eſt autor Epiſtolarum, quae Phalaridi adſcribuntur; ἐὰν ἑτέρῳ δαίμονι συμπλακῶ. Sic in Epigrammate:

Ἄμμες ὅρων φύλακες, δισσοὶ θεοὶ, ὧν ὁ μὲν Ἑρμῆς,
Οἷον ὁρῆς μ'. ὁ τερος δ' ἄτερος Ἡρακλέης.

X C I I.

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Audite Hipponactem: etenim venio.

Hephaeſtion p. 16. de Choliambo: Τὸ δὲ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον, οὔτε τρίβραχυν, οὔτε ἀνάπαιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον, ὅ, τε καὶ εὐπρεπές ἐστιν· ὡς τὸ,

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἥκω.

Ubi delendum illud comma poſt γὰρ. & οὐ γὰρ ἀλλὰ vertendum, *etenim*. Apud eundem p. 15. citantur haec Eupolidis in Baptis:

Ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἄλλα προ-
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

lege οὐ γὰρ ἀλλὰ, *portant etenim*. Ariſtoph. Nubibus:

—— οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.

ubi σχολ. Οὐ γὰρ ἀλλ' ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ, Ἀττικῶς. Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω· ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἥκω. Eadem & plura vide apud Suidam in οὐ γάρ.

X C I I I.

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. Ἔν κοτε Τμώλῳ
Δάφνην ἐλαίη νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοὶ
Λέγουσι θέσθαι ——

Audi vero fabulam: Quondam in Tmolo
Laurum cum oliva certamen veteres Lydi
Dicunt habuiſſe.

Ammonius de differentia vocabulorum. Αἶνος ἀπὸ φοτῶν. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. ἔν κοτε Τμώλῳ Δάφνην ἐλαίην
νεῖκος

εἰκὸς οἱ παλαιοὶ Λυδοὶ λέγουσι θέλεσθαι. Quae corrigenda ſunt, uti ſupra. Euſtath. ad Iliad. I. p. 796. Αἶνος λόγος ἐστὶ μυθικὸς ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν —— ἀπὸ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν ποτε Πύλῳ δάφνην, καὶ τὰ ἑξῆς. Idem Odyſſ. Ξ. pag. 556. Εἰς δὲ τὸ ἀπὸ φυτῶν συντελεῖ Καλλιμάχου, τὸ, Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον, ἔν ποτε Μάλῳ ἢ Δάλῳ τουτέστι Δήλῳ τῇ νήσῳ δάφνη ἐλαίαν καὶ ἑξῆς. Ubi notanda varietas lectionis, Πύλῳ, Μάλῳ, Δάλῳ; quae ſingulae depravatae ſunt ex Τμώλῳ. Nulla autem controverſia erit, quin huc quoque referenda ſint, quae ex Cod. MSto Oxonii Περὶ τρόπων ποιητικῶν bona fide repraeſento. Ἀστεϊσμός —— παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀστεϊζομένη ἡ ἐλαία φησίν· Ἐγὼ φαύλη πάντων τῶν δένδρων εἰμί. καλεῖται δὲ τοῦτο προσποίησις. Levi enim mutatione fiet Jambus Scazon;

Φαύλη δὲ πάντων εἰμ' ἔγωγε τῶν δένδρων.
Ego omnium arborum viliſſima.

X C I V.

Ἔπλευσεν εἰς Μίλητον. ἦν γὰρ ἡ νίκη
Θάλητος, ὅς τ' ἦν ἄλλα δεξιὸς γνώμην,
Καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι
Τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.
Navigat ad Miletum: erat enim victoria
Thaletis; qui cum alias ſolerti ingenio praeditus,
Tum & plauſtri dicebatur metatus eſſe
Stellulas; quo navigationem dirigunt Phoenices.

Achilles Tatius ad Arati Phaen. c. 1. Ὅτι δὲ ἄλλοι ἄλλο εὗρον, ἐκ τοῦ Θάλητα τὴν μικρὰν ἅμαξαν εὑρηκέναι, δῆλον. Ὁ γοῦν Καλλίμαχός φησιν, Ἔπλευσεν &c. ut ſupra, niſi quod ibi ſit ὃς τὴν & λέγεται. Diogenes Laërtius vita Thaletis: Καλλίμαχος δ' αὐτὸν (Θάλητα) οἶδεν εὑρετὴν τῆς ἄρκτου τῆς μικρᾶς, λέγων ἐν τοῖς Ἰάμβοις οὕτως,

Καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι
Τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

X C V.

Θάλης με τῷ μεδέοντι Νειλέω δήμου
Δίδωσι, τοῦτο δὶς λαβὼν ἀριστεῖον.
Thales me regenti Nilei populum
Donat, hoc bis accipiens ſapientiae praemium.

Diogenes Laërt. vita Thaletis. Ταῦτα δὲ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις ἄλλως ἱστορεῖ, παρὰ Λεανδρίου λαβὼν τοῦ Μιλησίου. Βαθυκλέα

γάρ

γάρ τινα Ἀρκάδα φιάλην καταλιπεῖν, καὶ ἐπισκῆψαι δοῦναι τῶν σοφῶν τῷ πρωτίστῳ. ἐδόθη δὲ Θαλῇ, καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῇ, ὁ δὲ τῷ Διδυμαίῳ Ἀπόλλωνι ἀπέστειλεν, εἰπὼν οὕτω, κατὰ τὸν Καλλίμαχον.

Θαλῆς με τῷ μεδεῦντι Νειλέω δήμου
Δίδωσι, τοῦτο δὶς λαβὼν ἀριστεῖον.

X C V I.

Πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθε.

Rurſus ad Thaletem donum rediit.

Etymolog. Magn. Θάλης Θάλητος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.' Πολὺ τὸ δῶρον ἐς Θάλητα ὤλισθεν. ἔστι δὲ χορίαμβος. τροχαῖον γὰρ ἔχει ἐν τῷ ἕκτῳ ποδί. Ubi legendum pro πολὺ, πάλιν: Laërtius: ἐδόθη δὲ Θαλῇ, καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῇ. Eadem enim eſt hiſtoria: deinde lege εἰς Θάλητ' ἀνώλισθε; verſus gratia, tum & ſententiae; nam ἀνολισθεῖν eſt *rurſum & retrorſum* ὀλισθεῖν. Poſtremo ſcribe χωλίαμβος: quod & res ipſa poſtulat, & verba Grammatici; *quia Trochaeum habet in ſexto pede:* quod proprium eſt Jambi Scazontis. alter enim vel Jambum, vel Pyrrhichium habet.

X C V I I.

Ὦ 'μαὶ τοῦ 'πιόντος ἄγκυραι.

O meae abeuntis anchorae.

Apollonius de Syntaxi p. 219. de vocativo pronominum. Ἔστι δὲ καὶ τὰ τῆς χρήσεως, ἡνίκα ὁ Νέστωρ τοὺς ἰδίους παῖδας προσφωνῇ, Παῖδες ἐμοί. καὶ ἔτι παρὰ Καλλιμάχῳ· Ὦ ἐμαὶ τοῦ ἀπιόντος ἄγκυραι. Pars eſt, ut mihi videtur, Jambi Scazontis.

X C V I I I.

— τὰ τράχηλα γυμνάζει.

— colla exercet.

Etymol. Mag. v. Κέλευθος. Ὁ τράχηλος τὸ τράχηλον. ἔνθεν πληθυντικῶς παρὰ Καλλιμάχῳ, τὰ τράχηλα γυμνάζει. De tauro, ut opinor, loquitur; *Qui tentat ſeſe, atque iraſci in cornua diſcit Arboris obnixus trunco.*

Euſtathius Iliad. Β. p. 81. Κέλευθα, μεταπλασμὸν γένους φασὶ παλαιοί. Καὶ τὸ, γυμνάζει τὰ, παρὰ Καλλιμάχῳ. Si Etymologum ſequeris, erit membrum Choliambi; ſi Euſtathium, Hexametri.

X C I X.

XCIX.

Ἀλεῖος ὁ Ζεὺς —

Eleus Jupiter.

Pindari Scholiaſtes x. Olymp. 59. Καὶ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία, Ἠλεῖον εἶπε Καλλίμαχος· Ἀλεῖος ὁ Ζεύς.

C.

Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ.

Mea quidem opinione.

Euſtathius Od. I. p. 351. Ὅτι τὴν δόκησιν καὶ ὑπόληψιν, δοκὸν ὁ Καλλίμαχος ἔφη, γράψας, Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ, ἤγουν τῇ ἐμῇ δοκήσει. Bentl. Adde Fabric. ad Sext. Empir. p. 71. Ernest.

ΙΒΙΣ. IBIS.

Clemens Alexand. Strom. lib. 5. Εὐφορίων γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ Καλλιμάχου Ἶβις, καὶ τὰ Αἴτια, καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλέξανδρα, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικοῖς ἔκκειται ἅπασι. Ita Codex MStus Dionyſii Salvagnii: In vulgatis Ἶβις abeſt. [v. Salvagnium ad Ibin p. 47. Ern.]

Huc itaque vel ad Αἴτια refer illud Statii IV. Sylvarum, in Epicedio patris:

Tu pandere dictus
Carmina Battiadae.

Suidas v. Καλλίμαχος. Ἶβις. ἔστι δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν εἴς τινα Ἶβιν, γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ Καλλιμάχου, ἦν δὲ οὗτος ὁ Ἀπολλώνιος ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά. Ovidius in Ibide:

Nunc quo Battiades inimicum devovet Ibin,
Hoc ego devoveo teque tuosque modo.
Utque ille, hiſtoriis involvam carmina caecis:
Non ſoleam quamvis hoc genus ipſe ſequi.
Illius ambages imitatus in Ibide dicar,
Oblitus moris judiciique mei.

Idem ibidem:

Et quibus (diris) exiguo eſt volucris devota libello,
Corpora projecta quae ſua purgat aqua.

Ubi Scholiaſtes vetus: *Callimachi vota in Ibin avem Aegyptiam, quae roſtro projecta aqua alvum purgare ſolet.*

Scholiaſtes vetus ad Ovidii Ibin: *Dareus ſecundus primi Darei filius incubuit primo in regnum; ſed ſuccedere non potuit, donec juraverit, quod cives ſuos veneno, ſicut primus, non interficeret: poſtquam vero fuit in regno; non veneno, ſed ponens eos in area plena calido cinere interficiebat; ut Callimachus contra ſuum Ibin:*

Et

Et tu diſpereas, ſicut periere ſecundus
Dareus multo quos cinere obruerat.

Idem: *Callimachus dicit Eurydamantem & Thraſyllum inimicos fuiſſe: Eurydamantem vero a Simone Lariſſaeo circa tumulum Thraſylli raptatum fuiſſe.* Scholiaſtes Homeri Iliad. X. 398. Ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν, ὅτι πάτριόν ἐστι Θετταλοῖς τοὺς τῶν φιλτάτων φονέας σύρειν περὶ τοὺς τῶν φονευθέντων τάφους. Σίμωνα γάρ φησι Θετταλὸν τὸ γένος Εὐρυδάμαντα τὸν Μειδίου σύραι, ἀποκτείνοντα Θράσυνον (lege Θράσυλλον) τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. ἄψασθαί τε τοῦ νόμου πρῶτον. τοῦτον γὰρ ἐξάψαι τοῦ δίφρου τὸν φονέα, καὶ περὶ τὸν τοῦ τετελευτηκότος τάφον ἕλκειν. [Binos Callimachi de hac ipſa re verſus conſervavit Proclus in Platonis Polit. p. 391. εἴρηται μὲν οὖν καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν (i. e. ab antiquis Homeri Interpretibus) ὡς Θετταλικόν τι τοιοῦτον ἦθος ἦν, καὶ ὁ Κυρηναῖος μαρτυρεῖ ποιητής·

——— πάλαι δ' ἔτι Θεσσαλὸς ἀνὴρ
Ῥυστάζει φθιμένων ἀμφὶ τύμβον φονέας. RUHNKEN.]

Idem: *Callimachus dicit, Hypermneſtram, quondam in adulterio deprehenſam cum fratre mariti ſui, profugiſſe auxilio tenebrarum; deinde ſervum Pavonem & Locrin ancillam necavit, ut illa Locris diceretur deprehenſa.*

Idem: *Thracia Biſtonia a Biſtone palude dicta eſt; & ibi, autore Callimacho, in oppido Seris nomine multi viri a Lacedaemoniis interfecti ſunt pro templo Minervae. Ideo Minerva fertur lumina ſua operuiſſe.*

Idem: *Callimachus dicit, in Creta Menedemo ſacra fieri ſine ferro; quia in bello Trojano pluribus vulneribus cultrorum interiit.*

Idem: *Paphagus Epirotes, cum circumſideret urbem Ambraciam, venatum exivit; & leaenae catulum nactus ab ea inſecuta dilaniatus eſt, autore Callimacho.*

ΙΟΥΣ ΑΦΙΞΙΣ. IUS ADVENTUS.

Citante Suida in vita Callimachi.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑΣ ΙΧΘΥΩΝ.

DE MUTATIS PISCIUM NOMINIBUS.

Teſte Suida in v. Καλλίμαχος.

Huc fortaſſe referendum illud Heſychii: Ἴωψ, ἰχθύς ποιὸς παρὰ Καλλιμάχῳ.

KTI-

ΚΤΙΣΕΙΣ ΝΗΣΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑΙ.

ORIGINES INSULARUM ET URBIUM ET NOMINA MUTATA.

Suidas v. Καλλίμαχος.

ΚΥΔΙΠΠΗ. CYDIPPE.

Hujus Poëmatii mentionem facit Ovidius:

Callimachi numeris non eſt dicendus Achilles:
Cydippe non eſt oris, Homere, tui. Bentl.

Ad librum Elegorum pertinuiſſe ſupra monui. Ernest.

C I.

Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φλοιοῖς κεκολαμμένα τόσσα φορεῖτε
Γράμματα, Κυδίππην ὅσσ' ἐρέουσι καλήν.

Sed corticibus inciſas tot ferte
Literas, Cydippen quot dicent pulchram.

Schol. Ariſtoph. Acharn. Ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις ἢ δένδροις ἢ φύλλοις οὕτως, Ὁ δεῖνος καλός. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ·

Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φορεῖτε
Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν.

Ubi notandum φύλλοισι, quam lectionem tutatur ipſe Scholiaſtes: ſi enim apud hunc quoque legeris, δένδροις ἢ φλοιοῖς; bis eandem rem dixeris. Idem quippe eſt inſcribere *arboribus*, ac *corticibus*. Bona tamen Grammatici hujus venia, liceat nobis reſtituere φλοιοῖσι, (quod ſcribebant φλυοῖσι) pro φύλλοισι. Quis enim amator adeo inſulſus, ut amatae nomen perituris *foliis* inſcribat?

—— *Foliis tantum ne nomina manda;*
Ne turbata volent rapidis ludibria ventis:

Aeneae ſunt preces ad Sibyllam. Contra quae corticibus inciſa ſunt nomina, tam diu manſura ſunt, quam ipſae arbores:

Certum eſt in ſilvis, inter ſpelaea ferarum
Malle pati, tenerisque meos incidere amores
Arboribus: creſcent illae, creſcetis amores.

Lucianus in Ἔρωτες: Ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεθιζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. Glauci Epigramma Antholog. lib. I.

Ναὶ

Ναὶ, ναὶ, Πὰν συρικτά. καὶ εἰς αἴγειρον ἐκείναν
Σοί τι κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψε λέγειν. BENTL.

Pierſonus Veroſim. p. 99. veriſſime ex Ariſtaeneto I. 10. emendat φλοιοῖς κεκολαμμένα, quod pro κεκομμένα reponere non dubitavimus. Κολάπτειν verbum proprium eſſe in hac re, ipſe oſtendit. ERNEST.

C I I.

Πολλοὶ καὶ, φιλέοντες Ἀκόντιον, ἧκαν ἔραζε
Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Multi quoque vini potores, amantes Acontium,
Humi jecerunt Siculas ex poculis latagas.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Pacem: Ἀθήναιος ἐν τῇ ιε φησὶν, ὅτι κότταβος Σικελική τις ἐστι παιδιὰ, πρώτων εὑρόντων Σικελῶν — ὅτι δὲ τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο ἀφιέντες ἐπ' αὐτοὺς τοὺς λεγομένους κοτιάβους, δῆλον ποιεῖ Ἀχαιὸς, καὶ Καλλίμαχος·

Πολλοὶ δὲ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε
Οἰνοπότῃσι κενὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Sic editio Frobenii: ſed Aldina; Οἰνοπότῃ Σικελὰς: quae emendanda ſunt ex Athenaeo lib. xv. p. 668. καὶ Καλλίμαχος δέ φησι·

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε
Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Animadverte errorem Caſauboni & aliorum; qui ἀκόντιον hic *jaculum* ſive *humorem ejaculatum* interpretantur. Scribendum enim Ἀκόντιον; qui Acontius erat amator Cydippes; ut ex Epiſtolis Ovidii vel pueris notiſſimum. *Multi*, inquit, *qui ephebum Acontium amabant, inter pocula ludebant cottabis; ut augurarentur, an unquam voti compotes futuri eſſent.* Quare ſine dubio hoc Fragmentum ad *Cydippen* poëma referre oportet.

ΚΩΜΩΔΙΑΙ. COMOEDIAE.

Auctore Suida v. Καλλίμαχος.

ΜΕΛΗ. CARMINA.

Eodem auctore.

ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣΗΓΟΡΙΑΙ ΚΑΤΑ ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΙΣ.

MENSIUM NOMINA APUD SINGULAS GENTES ET URBES.

Eodem auctore. Bentl. v. ſupr. ad xxxviii.

ΜΟΥΣΕΙΟΝ. MUSEUM.

Eodem auctore.

ΝΟΜΙΜΑ ΒΑΡΒΑΡΙΚΑ. INSTITUTA BARBARICA.

Suidas: Φασηλιτῶν θῦμα, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων τίθεται. Φασηλίται γὰρ τάριχον τῷ Καλαβρῷ θύειν φησὶ Καλλίμαχος ἐν βαρβαρικοῖς Νομίμοις.

ΠΕΡΙ ΟΡΝΕΩΝ. DE AVIBUS.

Etymologicon Magn. Πέλεια καὶ κίρκος, ἐστὶν εἶδος ἱέρακος. εἰσὶ δὲ γένη ἱέρακος ὀκτὼ, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς Περὶ Ὀρνέων. & Scholiaſtes Apollonii Rhodii lib. I. vſ. 1049. Κίρκος εἶδος ἱέρακος. ἔστι δὲ ἱεράκων γένη ἕξ, ὡς Καλλίμαχος ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ Ὀρνέων.

Athenaeus lib. ix. p. 388. Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ὀρνίθων, διεστάναι φησὶ πορφυρίωνα πορφυρίδος, ἰδίᾳ ἑκάτερον καταριθμούμενος. τήν τροφήν τε λαμβάνειν τὸν πορφυρίωνα ἐν σκότῳ, ἵνα μή τις αὐτὸν θεάσηται, ἐχθραίνειν γὰρ τοὺς προσιόντας αὐτοῦ τῇ τροφῇ. pro ἰδίᾳ ἑκάτερον corrige ἴδια ἑκατέρου.

Idem lib. ix. p. 389. Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζώου τάδε· Ὁ πέρδιξ ἐστι μὲν χερσαῖος, σχιδανόπους, ζῇ δὲ ἔτη ιε &c. Τὰ αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ Ὀρνέων.

Idem p. 394. Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ Ὀρνέων, ὡς διαφόρους ἐκτίθεται φάσσαν, πυραλλίδα, περιστερὰν, τρυγόνα.

Idem p. 365. Τῆς δὲ νήττης καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ τὸ κολυμβᾶν εἴρηται, μνημονεύει μετὰ ἄλλων λιμναίων πολλῶν Καλλίμαχος αὐτῷ Περὶ Ὀρνέων.

Heſychius: Σιαλενδρὶς, ποιὸς ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Aelianus de Animal. xv. 28. Καλλίμαχος δὲ δύο γένη φησὶν εἶναι σκωπῶν. καὶ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ συγκεκληρῶσθαι σιωπῇ. καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν λέγεσθαι σκῶπας, τοὺς δὲ ἀείσκωπας. Et Athenaeus ix. p. 391. Καλλίμαχος φησι δύο γένη εἶναι σκωπῶν, καὶ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ οὔ. διὸ καὶ καλεῖσθαι τοὺς μὲν σκῶπας αὐτῶν, τοὺς δὲ ἀείσκωπας. εἰσὶ δὲ γλαυ-

γλαυκοί. Et Theocriti Schol. Idyl. I. Σκὼψ, ὡς Καλλίμαχός φησι, φθέγγεται ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ· ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται.

Theocriti Schol. Idyll. II. Τὴν ἴυγγά φησι Καλλίμαχος ἠχοῦς θυγατέρα. φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῇ· ὅθεν ὑπὸ Ἥρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Pro μεταβαλεῖν, ſcribe μεταβληθῆναι.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 82. Κρὲξ, ὄρνεον θαλάσσιον ἴβιδι ἐοικός. Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς Περὶ Ὀρνέων φησὶ τοῖς γαμοῦσι δυσοιώνιστον εἶναι.

Ariſtophanis Schol. ad Aves p. 398. Εὐφρόνιός φησι τὸν πάππον ὄρνεόν τι εἶναι —— Καλλίμαχος. οὐκ ἀναγράφω τὸν πάππον. lege Καλλίμαχος οὐκ ἀναγράφει τὸν πάππον. *Callimachus in ſuo Catalogo avium non recenſet pappum.* Patebit ex ſequentibus.

Idem ibidem p. 413. Τὴν Κύμινδιν οὐκ ἀνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος.

Idem p. 380. Κεβληπυρις, μήποτε οὐχ ἕν ἐστιν, ἀλλὰ δύο. Καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχου γὰρ ἀναγέγραπται κέβλη.

Ibidem: Ἡ πορφυρὶς ἀναγέγραπται, κερχνὶς δὲ οὔ, ἀλλὰ κερχνή. καὶ ἡ κολυμβὶς δὲ φαίνεται, καὶ ὁ δρυοψ, καὶ ἡ ἀμπελίς. lege ἡ κολυμβάς, ex loco Athenaei modo laudato.

Ibidem: Ὁ ἐλεᾶς μήποτε ἐλείας ἐστιν ἐν τοῖς Καλλιμάχου ἀναγραφομένοις. φησὶ γοῦν· Ἔλεια μικρὸν φωνῇ ἀγαθόν. ἀναγέγραπται δὲ καὶ ἡ ὑποθυμὶς, καὶ ὁ νέρτος, καὶ ὁ ἐρυθρόπους, καὶ ἡ πορφυρὶς, καὶ ὁ δρύοψ, καὶ ἡ ἀμπελίς.

Ibidem p. 403. Ἡ γὰρ βάσκαι καὶ καταῤῥάκται εἰσὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἀναγεγραμμέναι, καὶ ἀντὶ ἐδωλιοῦ εἰδώλιος. Sed in loco Ariſtophanis, quem nunc exponit Scholiaſtes, legitur ἐρωδιῷ. Quamobrem aut in textu legendum ἐδωλιῷ, aut in Scholiis (quod malo) ἀντὶ ἐρωδιοῦ εἰδώλιος.

ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΣΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΑΛΑΜΨΑΝΤΩΝ, ΚΑΙ ΩΝ ΣΥΝΕΓΡΑΨΑΝ, ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΙΣ Κ ΚΑΙ Ρ.

TABULAE EORUM QUI IN QUAVIS DISCIPLINA CLARUERUNT, EORUMQUE QUAE SCRIPSERUNT LIBRIS CXX.

Suidas.

ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠ' ΑΡΧΗΣ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ.

TABULA ET DESCRIPTIO EORUM QUI FABULAS DOCUERUNT, AB INITIO ET SECUNDUM SERIEM TEMPORUM. Suidas.

[Pro διδασκάλων Pearſonius corrigit διδασκαλιῶν, probante Kuſtero. Sed ita dudum hunc locum citaverat Jo. Wowerius Polymath. cap. XII. p. 102. qui recte, meo judicio, cap. XVI. p. 130. Πίνακα τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, & Πίνακα τῶν Δημοκρίτου συνταγμάτων refert ad Πίνακα παντοδαπῶν συγγραμμάτων. Sed & Πίναξ τῶν Ῥητορικῶν & Πίναξ τῶν νόμων hujus operis partes fuere. Vid. Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 488. Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Καλλιμάχου Πίνακας memoratur ab Athen. IX. p. 408. F. RUHNKEN.]

Athenaeus lib. VIII. p. 336. Ἐγὼ γὰρ πλεῖονα τῆς μέσης καλουμένης Κωμῳδίας ἀναγνοὺς δράματα τῶν ὀκτακοσίων, καὶ τούτων ἐκλογὰς ποιησάμενος, οὐ περιέτυχον τῷ Ἀσωτοδιδασκάλῳ Ἀλέξιδος, ἀλλ' οὐδ' ἀναγραφῆς ἀξιωθέντι σύνοιδα. Οὔτε γὰρ Καλλίμαχος, οὔτε Ἀριστοφάνης αὐτὸ ἀνέγραψαν, ἀλλ' οὐδὲ οἱ τὰς ἐν Περγάμῳ ἀναγραφὰς ποιησάμενοι.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nubes p. 91. Ἐρατοσθένης δέ φησι, Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς Διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν. σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου, ὅτι πρότερον καθεῖται. λανθάνει δ' αὐτὸν, φησὶν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις οὐδὲν τοιοῦτον εἴρηκεν, ἐν δὲ ταῖς ὕστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται, οὐδὲν ἄτοπον. αἱ Διδασκαλίαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρουσι.

Item ad Aves p. 412. Λικυμνίαις βολαῖς) Ὁ μὲν Καλλίμαχος γράφων οὕτως, Λικυμνίαις βολαῖς φησὶ, ταύτης τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται.

Athenaeus XI. p. 496. Δίφιλος Αἱρησιτειχεῖ. τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον. Et paullo infra: Δίφιλος ἐν Εὐνούχῳ ἢ Στρατιώτῃ. ἔστι δὲ τὸ δρᾶμα διασκευὴ τοῦ Αἱρησιτείχους.

Etymolog. Magn. v. Πίναξ. Ὁ Χοιρόβοσκος εἰς τὸ Ἀνεκφώνητον, λέγει Πίνακας ἐν οἷς αἱ ἀναγραφαὶ ἦσαν τῶν δραμάτων. Ὁ οὖν Καλλίμαχος ἐποίει Πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ, παρὰ τῶν Ἀρχαίων οἷς ἐντυχὼν ὁ γραμματικὸς ἐποιήσατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων.

Ptolemaeus Hephaeſtio lib. V. Ὅτι τὸ,

Καὶ Προκλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκανθαν ἔχουσιν,

ἀγνοηθὲν Καλλιμάχῳ, Εὐβούλου ἐστὶ τοῦ Κωμικοῦ εἰς Διόνυσον Κωμῳδία. legendum ἔδουσιν. Et fortaſſe hoc Fragmentum alio referendum.

ΠΙ-

ΠΙΝΑΞ ΠΑΝΤΟΔΑΠΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

TABULA LIBRORUM OMNIS GENERIS.

Athenaeus.

Athen. lib. XIV. p. 643. Οἶδα δὲ καὶ Καλλίμαχον, ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακι, ἀναγράψαντα πλακουντοποιϊκὰ συγγράμματα Αἰγιμίου καὶ Ἡγησίππου καὶ Μητροβίου, ἔτι δὲ Φαίτου.

Idem lib. VI. p. 244. Τοῦ Χαιρεφῶντος καὶ σύγγραμμα ἀναγράφει Καλλίμαχος ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν πινάκων, γράφων οὕτως· Δεῖπνα ὅσοι ἔγραψαν. Χαιρεφῶν, Κυρηβίων. εἶθ' ἑξῆς τὴν ἀρχὴν ὑπέθηκεν. Ἐπειδή μοι πολλάκις ἐπέστειλας, στίχων τὸ ε. lege Ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν Πίνακι. & Χαιρεφῶν Κυρηβίωνι. vide, ſi lubet, diſſertationem noſtram ad Johannem Antiochenſem.

Idem lib. I. p. 4. Ἀρχέστρατος ὁ Συρακούσιος ἢ Γελῷος ἐν τῇ, ὡς Χρύσιππος, ἐπιγραφομένῃ Γαστρονομίᾳ· ὡς δὲ Λυγκεὺς καὶ Καλλίμαχος, Ἡδυπαθείᾳ· ὡς δὲ Κλέαρχος, Δειπνολογίᾳ· ὡς δ' ἄλλοι, Ὀψοποιΐᾳ.

Idem lib. II. c. 28. Ἑκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας Περιηγήσει, εἰ γνήσιον συγγραφέως τὸ βιβλίον. Καλλίμαχος γὰρ αὐτὸ ἀναγράφει, Νησιώτου.

Suidas: Ὠλὴν, Δυμαῖος ἢ Ὑπερβόρειος, ἢ Λύκιος, ἐποποιός· μᾶλλον δὲ Λύκιος ἀπὸ Ξάνθου, ὡς δηλοῖ Καλλίμαχος, καὶ ὁ Πολυΐστωρ ἐν τοῖς περὶ Λυκίας. [Reſpicit ad H. in Del. vſ. 304. RUHNKEN.]

Athenaeus lib. VI. p. 252. Ἀττάλου δὲ βασιλέως ἐγένετο κόλαξ καὶ διδάσκαλος Λυσίμαχος, ὃν Καλλίμαχος μὲν Θεοδώρειον ἀναγράφει. Ἕρμιππος δὲ ἐν τοῖς Θεοφράστου μαθηταῖς καταλέγει.

Diogenes Laërtius in Eudoxo: Οὗτος τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτου διήκουσε, τὰ δὲ ἰατρικὰ Φιλιστίωνος τοῦ Σικελιώτου, καθὰ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Πίναξί φησι.

Idem in Parmenide: Καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ποιημάτων φιλοσοφεῖ, καθάπερ Ἡσίοδος καὶ Ξενοφάνης καὶ Ἐμπεδοκλῆς —— Καλλίμαχος δέ φησι μὴ εἶναι αὐτοῦ τὸ ποίημα.

Harpocration v. Ἴων. Ἔγραψε δὲ καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα, τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαί φησιν, ὡς Ἐπιγένους.

Scholiaſtes Pindari, de II. Ode Pythiorum. Οἱ μὲν γὰρ οὐδ' ὅλως αὐτόν φασιν Ἐπινίκιον εἶναι. Τίμαιος δὲ, Θυσιαστήριον· Καλλίμαχος δὲ, Νεμεακόν· Ἀμμώνιος δὲ καὶ Καλλίστρατος, Ὀλυμπικόν.

Proclus in Parmenidem Platonis, nondum editus: Διδάσκαλος μὲν ὁ Παρμενίδης ὢν, μαθητὴς δὲ ὁ Ζήνων, Ἐλεάται δὲ ἄμφω, καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ διδασκαλείου μεταλαβόντες, καθάπερ καὶ ὁ Καλλίμαχος ἱστόρησεν. [Procli Cod. Regius hoc modo: ἀλλὰ καὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ διδασκαλείου μεταλαβόντε, καθάπερ που καὶ ὁ Νικόμαχος ἱστόρησεν. RUHNKEN.]

ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΡΗΤΟΡΙΚΩΝ.

TABULA ET DESCRIPTIO RHETORICORUM. Athenaeus.

Dionyſius Halicarnaſſenſis, de Dinarcho p. 116. Inter Dinarchi orationes κατὰ Θεοκρίνου. Ἔνδειξις τοῦ πατρὸς Ὦ Ἀθηναῖοι. Τοῦτον Καλλίμαχος ἐν τοῖς Δημοσθένους φέρει.

Idem Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος p. 171. Ὁ δὲ περὶ τὴν ἐπιστολὴν καὶ τοὺς πρέσβεις τοὺς παρὰ Φιλίππου ῥηθεὶς λόγος, ὃν ἐπιγράφει Καλλίμαχος ὑπὲρ Ἀλοννήσου.

Idem de Dinarcho p. 112. Ἅμα δὲ ὁρῶν οὐδὲν ἀκριβὲς οὔτε Καλλίμαχον, οὔτε τοὺς ἐκ Περγάμου γραμματικοὺς περὶ αὐτοῦ γράψαντας, ἀλλὰ παρὰ τὸ μηδὲν ἐξετάσαι περὶ αὐτοῦ τῶν ἀκριβεστέρων ἡμαρτηκότας, ὡς μὴ μόνον ἐψεῦσθαι πολλά, ἀλλὰ καὶ λόγους τοὺς οὐδὲν μὲν αὐτῷ προσήκοντας, ὡς Δεινάρχου, τούτῳ προστίθεσθαι, τοὺς δ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ γραφέντας ἑτέρων εἶναι λέγειν.

Idem de Iſaeo p. 105. Ἔστι δὴ καὶ παρὰ Λυσίᾳ τις λόγος, ὑπὲρ ἀνδρὸς ξένου δίκην φεύγοντος περὶ κλήρου ποιούμενος τὴν ἀπολογίαν· Τοῦτον ἐπιγράφει τὸν λόγον Καλλίμαχος περὶ Φερενίκου ὑπὲρ τοῦ Ἀνδροκλείδου κλήρου.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Aves p. 395. Μέμνηται δὲ καὶ Προδίκου (Ariſtophanes) ἐν Νεφέλαις. Οὐκ ὀρθῶς δὲ ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ῥήτορσι καταλέγει. σαφῶς γὰρ ἐν τούτοις φιλόσοφος.

Harpocratio v. Ἐνεπίσκημμα. Ἔστι δὲ καὶ λόγος τις ἐπιγραφόμενος, Δημοσθένης πρὸς Κριτίαν περὶ τοῦ ἐνεπισκήμματος, ὃν Καλλίμαχος μὲν ἀναγράφει ὡς γνήσιον, Διονύσιος δ᾽ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ὡς ψευδεπίγραφον.

Athenaeus lib. xv. p. 669. Χαλκοῦς δὲ προσηγορεύθη (Διονύσιος) διὰ τὸ συμβουλεῦσαι Ἀθηναίοις χαλκῷ νομίσματι χρήσασθαι. καὶ τὸν λόγον τοῦτον ἀνέγραψε Καλλίμαχος ἐν τῇ τῶν Ῥητορικῶν ἀναγραφῇ.

ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ.

TABULAE LEGUM. Athenaeus.

Athenaeus lib. XIII. p. 585. Ἐμμελὴς δ᾽ ἦν πάνυ ἡ Γνάθαινα, καὶ οὐκ ἀνάστειος φθέγξασθαι, ἥτις καὶ Νόμον Συσσιτικὸν συνέγραψε, καθ᾽ ὃν δεῖ τοὺς ἐραστὰς ὡς αὐτὴν καὶ θυγατέρα εἰσιέναι, κατὰ ζῆλον τῶν τὰ τοιαῦτα συνταξαμένων φιλοσόφων. Ἀνέγραψε δ᾽ αὐτὸν ὁ Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν Νόμων, καὶ ἀρχὴν αὐτοῦ τήνδε παρέθετο, ὅδε ὁ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος στίχων τριακοσίων εἰκοσιτριῶν.

ΠΙ-

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΩΝ.

TABULA SCRIPTORUM ET VOCUM INUSITATARUM DEMOCRITI. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

DE ORBIS TERRARUM FLUMINIBUS. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

DE EUROPAE FLUMINIBUS. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗΙ ΑΣΙΑΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

DE ASIAE FLUMINIBUS.

Strabo lib. IX. p. 397. Οἷον ἐν Συναγωγῇ τῶν Ποταμῶν ὁ Καλλίμαχος γελᾷν φησιν, εἴ τις θαῤῥεῖ γράφειν, τὰς τῶν Ἀθηναίων παρθένους Ἀφύσσασθαι καθαρὸν γάνος Ἠριδανοῖο, οὗ καὶ τὰ βοσκήματα ἀπόσχοιτ' ἄν.

Scholiaſtes Apollonii Rhodii I. verſ. 1165. Καλλίμαχος δὲ ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ (Ῥυνδάκου) ἐν τῷ περὶ τῶν κατ' Ἀσίαν ποταμῶν.

Idem lib. II. vſ. 906. Καλλίχορος, ποταμὸς Παφλαγονίας, ἱερὸς Διονύσου, περὶ Ἡράκλειαν. οὗ μέμνηται ὁ Καλλίμαχος.

Servius ad Virgilii Eclogam X. *Callimachus Aganippem fontem eſſe dicit Permeſſi fluminis.*

ΠΡΟΣ ΠΡΑΞΙΦΑΝΗΝ.

AD PRAXIPHANEM.

Scriptor incertus in vita Arati: Μέμνηται γοῦν αὐτοῦ (Ἀράτου) καὶ Καλλίμαχος ὡς πρεσβυτέρου, οὐ μόνον ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν, ἀλλὰ

ϗ ἐν τοῖς πρὸς Πραξιφάνην, πάνυ ἐπαινῶν αὐτὸν, ὡς πολυμαθῆ ϗ ἄριστον ποιητήν.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ.

SATYRICAE FABULAE.

Teſte Suida.

ΣΕΜΕΛΗ. SEMELE.

Eodem Auctore.

ΤΡΑΓΩΙΔΙΑΙ. TRAGOEDIAE.

Eodem Auctore.

ΥΜΝΟΙ. HYMNI.

Quorum extant ſex: I. In Jovem. II. Apollinem. III. Dianam. IV. Delum. V. Lavacra Palladis. VI. Cererem.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

COMMENTARII HISTORICI.

Athenaeus lib. III. c. 15. Ὅτι δὲ ὄντως Ἀφροδίτη, μαρτυρεῖ Καλλίμαχος ἢ Ζηνόδοτος ἐν Ἱστορικοῖς Ὑπομνήμασι γράφων ὧδε· Ἀργεῖοι Ἀφροδίτῃ ὗς θύουσι, ϗ ἡ ἑορτὴ καλεῖται Ὑστήρια.

Harpocration: Ἄκη, πόλις αὕτη ἐν Φοινίκῃ, ἣν Νικάνωρ ὁ περὶ Μετονομασιῶν γεγραφὼς, ϗ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην φασὶν εἶναι.

Scholiaſtes Apollonii I. vſ. 1116. Ἀπολλόδωρός φησι Νηπείας πεδίον ἐν Φρυγίᾳ. Ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν ἐν Ὑπομνήμασι Νέμεσιν εἶναι τὴν τὸ πεδίον κατέχουσαν.

Euſtathius ad M. Odyſſ. p. 478. Καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὑπομνήμασι τὴν Ἄρτεμιν ἐπιξενωθῆναί φησιν Ἐφέσῳ τῷ Καΰστρου· ἐκβαλλομένην δὲ ὑπὸ τῆς γυναικὸς τὸ μὲν πρῶτον μεταβαλεῖν αὐτὴν εἰς κύνα, εἶτα αὖθις ἐλεήσασαν ἀποκαταστῆσαι εἰς ἄνθρωπον. ϗ αὐτὴν μὲν αἰσχυνθεῖσαν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ἀπάγξασθαι. τὴν δὲ θεὰν περιθεῖσαν αὐτῇ τὸν οἰκεῖον κόσμον, Ἑκάτην ὀνομάσαι.

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ. CHOLIAMBI.

Vide in ΙΑΜΒΟΙ.

CALLIMACHEA

FRAGMENTA

LOCI INCERTI.

CIII.

Καί μιν Ἀλητιάδαι, πουλὺ γεγειότερον
Τοῦδε παρ' Αἰγαίωνι θεοῦ τελέοντες ἀγῶνα,
Θήσουσι νίκης σύμβολον Ἰσθμιάδος,
Ζήλῳ τῶν Νεμέηθε. πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν,
Ἣ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ.

Et ipſum (*apium*) Aletiadae, multo hoc antiquiorem
Apud Neptunum deum celebrantes ludum,
Ponent victoriae ſymbolum Iſthmiacae,
Aemulatione Nemeacorum: pinum autem rejicient,
Quae antea coronavit athletas in Ephyra.

Plutarchus Sympoſ. lib. 5. c. 3. Ἡ μὲν πίτυς ἦν στέμμα τῶν ἀγώνων (τῶν Ἰσθμιακῶν) πάτριον. ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἠμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς ἱερὸν ἐπιτήδειον. —— Καλλίμαχον δὲ τοῦτο διασαφοῦντα. λέγει δὲ ὁ Ἡρακλῆς αὐτῷ περὶ τοῦ σελίνου,

Καί μιν Ἀλητίδαι πουλὺ γεγειότερον. &c.

Pro Ἀλητίδαι, legendum Ἀλητιάδαι, hoc eſt, *Corinthii*, ab Alete notiſſimo illo Corinthi rege & conditore. Unde Pindarus eos appellat *Aletae filios*, Olymp. XIII. Ὕμμιν δὲ, παῖδες Ἀλάτα. ubi Scholiaſtes: Παῖδας Ἀλήτου, τοὺς Κορινθίους λέγει, ὡς αὐτοῦ ἀπογόνους. Recte autem γεγειότερον. Suidas: Γέγειαι βόες, αἱ ἀρχαῖαι. καὶ ἀρσενικῶς γέγειος. Etymologicon magnum: Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ, καὶ καλῶν ἦρ' ὅτι, τὼς ὁ γέγειος ἔχει λόγος· καὶ, ἤχει γέγεια ἄνθεα μήκωνός τε. Ubi illud non praetermittendum; ex Hecataeo, qui Hiſtorias ſcripſit oratione proſa, minime petita eſſe iſta teſtimonia; quippe quae Fragmenta ſunt verſuum. Lego itaque, Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ καὶ Καλλιμάχῳ (ſcriptum erat compendioſe Καλῳ.)

Ἦ ῥ' ὅτι τὼς ὁ γέγειος ἔχει λόγος ——
καὶ
—— ἤχι γέγεια
Ἄνθεα μήκωνός τε ——

Quae

Quae conjectura inde firmatur, quod eandem vocem hic uſurpet Callimachus; πουλὺ γεγειότερον. Porro, apud Plutarchum, in verſu poſtremo legitur ᾗ caſu dativo, & Ἐφύρη recto. ſed viciſſim emendandum eſt, ἡ recto & Ἐφύρῃ dativo. Ἡ πίτυς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ ἀγωνιστάς. Sic in Palladis Lavacris:

Οὐδ' ὄκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν.

ubi vide quae adnotavimus. Ephyre hic eſt Corinthus: Corinthii autem erant Iſthmiorum δικασταὶ & ἀθλοθέται; ut Olympiorum Elei. Bentl. Ad h. l. reſpexiſſe Steph. Byz. in Ἰσθμὸς, putat Berkelius, ubi eſt νίκη Ἰσθμιάς. Ernest.

C I V.

Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσσαντες ἐρετμὰ,
Λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης ὄφιος
Ἄστυρον ἐκτίσσαντο. τὸ μὲν Φυγάδων τις ἐνίσποι
Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

Illi quidem in Illyrico mari demittentes remos,
Apud lapidem in flavae Harmoniae ſerpentis
Urbem condiderunt: quam exulum *urbem* vocaverit
Graecus quis: ſed illorum lingua nominavit Polas.

Strabo lib. I. p. 46. Λέγεται πολλὰ τεκμήρια τῆς Ἰάσονος στρατείας καὶ τῶν ἐπιδιωξάντων Κόλχων, μέχρι τῆς Κρήτης καὶ Ἰταλίας καὶ τοῦ Ἀδρίου· ὧν ἔνια καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, —— λέγων περὶ τῶν Κόλχων·

Οἱ μὲν &c.

Et lib. v. p. 215. Ἡ δὲ Πόλα κτίσμα ἐστὶν ἀρχαῖον Κόλχων ἐπὶ τὴν Μήδειαν ἐκπεμφθέντων, διαμαρτόντων δὲ τῆς πράξεως, καὶ καταγνόντων ἑαυτῶν φυγὴν,

—— τὸ μὲν φυγάδων τις ἐνίσποι
Γραικὸς (ὡς Καλλίμαχος εἴρηκεν) ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε
Πόλας.

Iſaacus Tzetzes ad Lycophronem p. 141. Πόλαι πόλεις εἰσὶν Ἠπείρου, ὑπὸ Κόλχων κτισθεῖσαι (leg. πόλις & κτισθεῖσα) τῶν καταδιωξάντων τὴν Μήδειαν, καὶ μὴ καταλαβόντων αὐτὴν, καὶ διὰ φόβον Αἰήτου ἐνταῦθα κατοικησάντων καὶ κτισάντων τὴν πόλιν, ἥτις Κολχίδι φωνῇ Πόλαι καλεῖται. τὸ δὲ Πόλαι Κολχικῶς φυγάδας σημαίνει, ὥς φησι Καλλίμαχος.

Ἄστυρον eſt urbs quaevis; idem quod ἄστυ: ut ſupra in libro II. Αἰτίων· Ἄστυρον εἰσανέβη. Urbs, inquit, Colchico vocabulo Πόλαι dicta, quod Graece verteris, πόλις φυγάδων. Sed in verſu ſecundo vix opus eſt ut moneam τὸ ὄφιος eſſe depravatum. Non ſum neſcius Harmoniam & Cadmum in angues mutatos eſſe, ut in

in fabula eſt. Verum in hoc loco, ubi *flavam* Harmoniam nominaſſet; quod formae muliebri convenit: quam ineptum fuiſſet, *ſerpentem* memorare! Sine dubio legendum:

> Λᾶα παρα ξανθῆς Ἀρμονίης τάφιον.
>
> *Apud lapidem flavae Harmoniae ſepulchralem.*

Λᾶα τάφιον, plane ut in Epigrammate de cippo quodam; λίθον ταφίων. Τύμβον etiam Ἀρμονίης hunc tumulum appellant Apollonius Rhodius, & Dionyſius in Περιηγητῇ. Bentl. Lectionem ἐφ.ος defendit Cel. Weſſeling. ad Itiner. Ant. p. 271. 272. Ernest.

C V.

> Οὔπω σκέλμιον ἔργον εἰς ξόανον ἀλλ' ἐπὶ τεθμὸν
> Δὴ νεόγλυφον ὦναξ θεᾶς ἧσθα σανίς·
> Ὧδε γὰρ καθιδρύοντο θεοὺς τότε. καὶ γὰρ Ἀθήνης
> Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λεῖον ἔθηκεν ἕδος.

Plutarchus apud Euſebium in Praeparat. Evang. lib. III. c. 8. Ἥρας δὲ καὶ Σάμιοι ξύλινον εἶχον εἶδος, (lege ἕδος) ὥς φησι Καλλίμαχος,

> Οὔπω σκέλμιον &c. ut jam exhibuimus.

Apponam hic verba Iſaaci Voſſii ad Catullum p. 259. *Callimachus* ἄνα *dixit pro* ἄνασσα, *in verſibus, quos adſcribemus, prout emendandos eſſe exiſtimavimus: idque eo libentius, quod viri docti eos admodum difficiles eſſe crediderint:*

> Οὔπως κλείνιον ἔργον ἔης ξόαν', ἀλλ' ἐπὶ τεθμοῦ
> Δὴν δίναιογλυφου, ὦ ἄνα, ἧσθα σανίς.
> Ὧδε καθιδρύοιτο θεοὺς τότε. καὶ γὰρ Ἀθήνης
> Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λιτὸν ἔθηκεν ἕδος.

Τεθμοῦ *idem eſt quod* θεσμοῦ. *Nequaquam*, inquit, *praeclarum opus fuiſti, o ſtatua; quippe tu, o dea, ſuper ſtruem ligneam antiqui & ſimplicis operis fuiſti aliquando aſſer ſeu pluteus: ut de hac Samia dea habet Arnobius.* Haec Voſſius: ſane, ſi vera fas eſt dicere, nihilo melius quam docti illi qui difficilem locum eſſe crediderunt. Neque enim κλείνιος, *praeclarus*, a quoquam uſurpata vox eſt. Solus Heſychius poſt κλινίδιον habet κλείνιος, ἔνδοξος. Sed locus eſt depravatus; & ſcribendum κλινὸς, hoc eſt, κλεινός. Nam apud hunc ει & ι ubique fere confunduntur. Idem alibi: Κλεινὸς, ὡραῖος, ἔνδοξος, ὀνομαστός. Illud, quod ſequitur, ὦ ξόαν', portentum plane eſt: Quis enim vel fando audivit, ὁ ξόανος pro τὸ ξόανον. Τεθμὸς, inquit, eſt θεσμὸς, hoc eſt, *ſtrues lignorum.* Sane τεθμὸς eſt θεσμὸς, cum hoc *legem* ſignificat & *inſtitutum:* non alias. Neque vero crediderim vel ipſum θεσμὸς notare *congeriem lignorum.* Solus enim hoc prodidit Heſychius; auctor exigua fide; quique ex mendoſis codicibus infinita deſumſit: ut in hoc ipſo loco θεσμοὺς poſuit pro θωμούς. Poſtremo ὦ ἄνα, *o rex:*

rex : de Junone dici opinatur Voſſius. Quod quam inficetum & prorſus inauditum ſit, nihil opus eſt dicere. Videamus, an haec nobis melius ſuccedant:

> Οὔπω Σκέλμιος ἔργον εὔξοον, ἀλλ' ἐπὶ τεθμοῦ
> Δηναιοῦ γλυφάνων ἄξοος ἦσθα σανίς.
> Ὧδε γὰρ ἱδρύοντο θεοὺς τότε. καὶ γὰρ Ἀθήνης
> Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς κίον' ἔθηκεν ἕδος.
>
> *Nondum Scelmios opus bene politum, ſed more*
> *Antiquo ſculpturae expers eras aſſer.*
> *Sic enim tunc deos ſtatuebant. quippe & Minervae*
> *Lindi Danaus columnam poſuit pro ſtatua.*

Sententia eſt, *Nondum, o Juno Samia, ſtatua eras in humanam formam effigiata, opus Scelmis ſtatuarii:* (ut nunc es) *ſed rudis & indolatus aſſer.* Scelmis, ut conjicio, nomen artificis, qui Junonem Samiam fecit. Ita apud Pauſaniam de hoc vel illo ſimulachro paſſim legas, Φειδίου ἔργον, Ἐπειοῦ ἔργον, Πολυκλείτου ἔργον &c. uti hic Σκέλμιος ἔργον. Sic apud Plinium, *opus Praxitelis* &c. Alii quidem artificem hunc, qui hic Scelmis vocatur, Euclidem appellant. Clemens in Protreptico: Τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας ξόανον σμίλῃ τῇ Εὐκλείδου πεποιῆσθαι, Ὀλύμπιχος ἐν Σαμιακοῖς ἱστορεῖ. Sed hoc leve eſt; nam quoties in rebus hujusmodi diverſa prodiderunt auctores. Bene vero, σανὶς γλυφάνων ἄξοος, *aſſer ſcalpro non raſus.* Bene etiam, *more antiquo.* Clemens in Protreptico. Ἐν Ἰκάρῳ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἄγαλμα ξύλον ἦν οὐκ εἰργασμένον (*lignum indolatum*, ut vertit Arnobius lib. 6.) Καὶ τὸ τῆς Σαμίας Ἥρας, ὥς φησιν Ἀέθλιος, πρότερον μὲν ἦν σανίς. ὕστερον δὲ ἐπὶ Προκλέους ἄρχοντος, ἀνδριαντοειδὲς ἐγένετο. Arnobius ibidem: *Atque ut Aethlius memorat, ante uſum diſciplinamque fictorum* (a recto, fictores) *pluteum Samios coluiſſe pro Junone.* Tertullianus contra Gentes: *Ceres farrea, quae rudi palo & informi ligno proſtat.* Sic in Oedip. Colon. Sophocles de luco Eumenidum loquens, Κἀπὶ σεμνὸν ἑζομένη βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. Schol. ἀσκέπαρνον, ἄγλυφον, καὶ ἀπελέκητον, καὶ ἄξυστον, οὐκ εἰργασμένον. Recte autem, ut opinor, in verſu ultimo emendatum, κίον' ἔθηκεν ἕδος. Priſcis enim temporibus columnae pro Deorum ſimulachris poſitae ſunt. Clemens ibidem: Οἱ παλαιότεροι ξύλα ἱδρύοντο περιφανῆ, καὶ κίονας ἵστων ἐκ λίθων. Idem Strom. lib. I. p. 151. Πρὶν γοῦν ἀκριβωθῆναι τὰς τῶν ἀγαλμάτων σχέσεις, κίονας ἱστάντες οἱ παλαιοὶ ἔσεβον τούτους ὡς ἀφιδρύματα τοῦ θεοῦ: vide plura ibi ex Scriptoribus Φορωνίδος & Εὐρωπίας. Denique hic ipſe Danaus, de quo loquitur Callimachus, Jovi & Dianae *columnas* poſuiſſe dicitur pro ſtatuis. Pauſanias Corinth. p. 61. Δαναὸς δὲ ταῦτά γε ἀνέθηκε, καὶ πλησίον κίονας ἐς Διὸς καὶ Ἀρτέμιδος ξόανον. Poteris etiam legere, Οὔπω Κέλμιος ἔργον, vel Κέλμιον. Κέλμις unus ex Idaeis Dactylis, ferri inventor. Unde proverbium. Κέλμις ἐν σιδήρῳ. Vide Zenobium. Memorat etiam Clemens Strom. I. p. 132. Κέλμις τε αὖ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δάκτυλοι, πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ, ὁ δὲ ἄλλος Ἰδαῖος

εὗρε

εὗρε χαλκοῦ κρᾶσιν. Sententia erit, *Nondum eras ſtatua ferrea, ſive aerea, ex materia quam Celmis invenit.* Vel, *Nondum fabricata eras inſtrumentis ferreis ſtatuariorum.* Atque haec quidem, ut pro certis venditare nolim, Voſſianis ſaltem non deteriora eſſe auſim polliceri. Bentl. Longe melius, quam Iſ. Voſſio, res ſucceſſit Bentlejo. Sed in Σκέλμιος eſt mera conjectura, nullo nixa fundamento. Tractavit etiam hoc argumentum Kuhnius ad Pauſan. vii. 3. p. 531. & ad Polluc. I. 7. n. 45. qui Κέλμιον legit. Id ipſum quoque ſine hiſtoria, quae nullo modo ſinit huic Dactylo tribui ſignum Junonis, cum illius tempore adhuc rudes eſſent ſtatuae Deorum, ut bene monet Cel. Weſſelingius Probab. cap. 34. qui probat conjecturam repudiatam a Kuhnio Σμίλιον ἔργον, vel Σμίλιδος, *opus Smilidis*, Euclidis filii, cujus mentio apud Pauſan. vii. 4. Kuhnium ſequitur Corſinus Faſt. Att. Tom. I. p. 325. Ernest.

C V I.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
  Ξανθὰ σὺν εὐόδμοις ἀκραλιπῆ στεφάνοις,
Ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ'. ὅσσά τ' ὀδόντων
  Ἐνδόθι, νειαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ,
Καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν εἰς αὔριον. ὅσσα δ' ἀκουαῖς
  Εἰσεθέμην, ἔτι μοι μοῦνα πάρεστι τάδε.

Etenim quaecunque ego capiti tum dedi,
  Unguenta cum ſuaveolentibus coronis,
Inodora omnia ſtatim facta ſunt: quaecunque etiam intra
  Dentes & ingratum ventrem ierunt,
Horum quoque nihil manſit in craſtinum: quae vero auribus
  Indidi, haec ſola nunc mihi adſunt.

Extat apud Stobaeum Titulo lxxxi. Verſum ſecundum ſic emendat magnus Grotius:

Ἄνθε' σὺν εὐόδμοις ἀκραλιφῆ στεφάνοις.

ἀκραλιφῆ autem *unguentata* interpretatur, tanquam ab ἄλειφαρ. ut πιοσαλιφής, νηλιφής, & ſimilia. Paucis, ni fallor, arridebit haec conjectura. Nihil tamen in mentem venit, quod vel mihi veri ſimile videatur. Bentl. Perplacet mihi Cel. Valkenarii correctio:

Ξάνθε, σὺν εὐόδμοις ἁβρὰ λίπη στεφάνοις.

molle unguentum cum fragrantibus coronis.

Cete-

Ceterum ex Elegis hoc fragmentum eſſe, idem recte, meo judicio, conjicit. Ernest. Latinis verſibus eleganter expreſſit M. A. Muretus Poëm. lib. I. p. 49. Ruhnken.

C V I I.

Αἴθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,
Ἔρχιος ὡς ὑμὶν ὤρεσε παιδοφιλεῖν,
Ὧδε νέων ἐράοιτε, πόλιν κ' εὔανδρον ἔχοιτε.

Utinam enim, o qui in pueros oculos patrantes conjicitis,
Ut vos Erchius amare inſtituit,
Sic eos amaretis: civitatem quidem haberetis viris fortibus abundantem.

Lucianus in Ἔρωτες. Καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα, Αἴθε γὰρ &c. Bentl. Ἔρχιον Cel. Geſnerus putat eſſe Xenophontem, qui fuit Ἐρχιεὺς, e tribu Erchienſi, & reſpici ad locum Memorab. Socr. I. p. 716. B. De Ἔρχιος a tribu Ἐρχία repetendo etiam in mentem venerat Annae Fabri p. 345. Enimvero nec Callimachus poëtica licentia Ἔρχιος pro Ἐρχιευς dixit, nec Xenophontis locum in animo habuit. Nulla enim hoc in loco puerorum amandorum norma traditur, ſed ſimpliciter tantum narratur, qua ratione Socrates Critiam ab Euthydemi amore revocare inſtituerit. Quod ſi Callimachus aliquem ex antiquitate ſapientem virum, auctoritatis gratia, laudare voluiſſet, non Xenophontem, ſed Solonem commemoraſſet, quem puerorum amorem certis legibus temperaſſe conſtat. Simpliciſſimum igitur fuerit dicere, aliquem ſive Ἔρχιον ſive Ἔρξιαν a Callimacho laudari propter pudorem ἐν τῷ παιδοφιλεῖν talem ac tantum, ut aliis hoc ingenio & his moribus recte amandi regulam dederit. Ruhnken.

C V I I I.

Τοῖς μὲν ἀερσικύδης εὖνις ἀνῆκε Διὸς
Ἄργος ἔχειν, ἴδιόν περ ἐὸν λάχος· ἀλλὰ γενέθλῃ
Ζηνὸς ὅπως σκοτίῃ τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.

His quidem iracunda Jovis conjux permiſit
Argos habere, quamvis portio ſua eſſet: ſed tamen ut ſoboli
Jovis nothae aſperum foret certamen.

Pin-

Pindari Scholiaſtes, x. Nem. Ἄργος Ἥρας δῶμα] καὶ Καλλίμαχος·

Ταὶ μὲν ἀριστοκύδης εὖνις ἔθηκε Διὸς
Ἄργος ἔθειν, ἰδιόν περ ἐὸν λάχος· ἁπλὰ γενέθλη
Ζηνὸς ὅπως σκοτίη τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.

Recte hic locus & emendatus & explicatus eſt a viro ingenioſo Andrea Dacerio.

C I X.

Καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν
Ζωροποτεῖν· ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.
Τῷ μὲν ἐγὼ τόδ' ἔλεξα, περιστείχοντος ἀλείσου
Τὸ τρίτον.

Ille etenim averſabatur Thraciam amyſtin
Ingurgitare: parvo autem ciſſybio delectabatur.
Cui equidem hoc dixi, cum poculum circumiret
Tertio.

Athenaeus lib. XI. p. 477. Καλλίμαχος δ' ἔοικε διαμαρτάνειν ἐν τῇ συγχρήσει (vel συγχύσει ut Caſaub.) τῶν ὀνομάτων, λέγων ἐπὶ τοῦ οἰκείου ξένου τοῦ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Πόλλιδι συνεστιαθέντος αὐτῷ,

Καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκίην μὲν ἀπήνατο χανδὸν ἄμυστιν &c.

Ὁ γὰρ λέγων ἄλεισον τὸ αὐτὸ καὶ κισσύβιον, τὴν ἀκριβῆ θέσιν τῶν ὀνομάτων οὐ διαφυλάττει. Caſtigat Callimachum Athenaeus, quod in his verſibus idem poculum κισσύβιον vocaverit & ſtatim ἄλεισον: cum inter ſe plane diverſa ſint. Sed pace dicam Athenaei; non eſt hujus culpae affinis Callimachus. Non enim ἄλεισον illud, quo in illo convivio utebantur, vocat κισσύβιον: ſed ait, Hoſpitem illum *alias* parvo κισσυβίῳ bibere ſolitum, utpote hominem vitae ſiccae & ſobriae. Imo etſi in ipſo illo convivio etiam κισσυβίῳ bibiſſe dicas, nihilo tamen minus aliud κισσύβιον, aliud ἄλεισον: quippe ἄλεισον *circumibat* reliquis convivis commune; κισσύβιον autem proprium erat ſolius hoſpitis.

Pro ἀπήνατο apud Athenaeum, recte corrigunt ἀνήνατο. ſed alibi apud Athenaeum habetur ἀπέστυγε. lib. X. p. 442. Πάντες οἱ Θρᾷκες πολυπόται. διὸ καὶ Καλλίμαχος,

Καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν
Οἰνοποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.

Quae melior lectio eſt. Sic Hymno in Delum vſ. 223.

Ἄλλαι μὲν πᾶσαί μιν ἀπέστυγον, οὐδ' ἐδέχοντο.

& in Hecale:

Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀποστυγέουσιν ἑῷον.

Laudat haec Callimachi etiam Macrobius Saturn. V. 21. *Sed & Callimachus meminit hujus poculi*: Καὶ γὰρ —— κισσυβίῳ. BENTL.

In

In Epitom. MS. Reg. Athenaei L. X. pro καὶ γὰρ eſt αὐτὰρ, & in altero verſu οἰνοπότιν: hoc certe vitioſe. Quod ad ἀνήνατο attinet, Callimachus verbo ἀνήνασθαι hoc ſenſu uſus eſt H. in Del. vſ. 46. & neſcio quomodo magis huic lectioni faveo, praeſertim cum & Macrobius habeat ἀπήνατο. Ad Elegos videtur pertinere, Ernest.

C X.

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται
Μούνῃ ἐνὶ πτολίων, ὅγε τέθμιον οἴσεμεν ἄλλους
Ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον,
Δανάκην.

Quamobrem & mortui naulum non ferunt
In ea ſola urbium: quod inſtitutum eſt alios ferre
In ore, mercedem pro nave Acherontica conſcendenda.

Etymol. Mag. Δανάκης, νομίσματος ὄνομα βαρβαρικὸν, πλέον ὀβολοῦ, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐν τοῖς στόμασι ἐτίθεσαν. Καλλίμαχος·

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται
Μούνῃ ἐπιπτολίων ὅτε θυμιονησέμεν ἀλλ' οὐσάνοις
Ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίας ἐπὶ βάθρον δανάκη.

Ἀχερουσία δέ ἐστι λίμνη ἐν Ἅδου. Quem locum ſicuti edidimus, reſtituit Caſaubonus ad Theocr. c. 4. Suidas: Πορθμήϊον, ὁ μισθὸς τοῦ ναύτου. Καλλίμαχος· Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται. Ἐν Αἰγιαλῷ γὰρ καταβάσιόν ἐστιν ᾅδου, ἐς ὃ ἀπελθοῦσα ἡ Δημήτηρ, ἔμαθε παρὰ τῶν περιοίκων περὶ τῆς κόρης. καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὡς λέγεται, ἄφεσιν τοῦ πορθμηΐου. Idem: Ἀχερουσία ἐστὶ λιμὴν (lege λίμνη) ἐν ᾅδου, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, τὸ νόμισμα, ὅπερ δανάκη καλεῖται, τῷ πορθμεῖ διδόντες. Idem: Δανάκη, τοῦτο νομίσματός ἐστιν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐδίδοσαν πάλαι συγκηδεύοντες, ὡς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον. Pollux lib. IX. c. 6. Καὶ μὴν καὶ τὴν δανικὴν εἶναί τινές φασι νόμισμα Περσικόν. Recte Cod. MStus Iſ. Voſſii: τὴν δανάκην. Bentl. Tentavit etiam hoc fragmentum poſt Caſaubonum ad Strabon. VIII. p. 573. Salmaſ. de Uſur. p. 427. male, ut recte judicat magnus vir, Hemſterhuſius ad Lucian. T. I. p. 422. qui in eo diſſentit a Caſaubono, quod hic locum proferri putat ritus illuſtrandi cauſa: ipſe credit, propter verbum δανάκη, quo verbo Callimachus forte ſolus eo ſenſu uſus ſit, novare verba gaudens. Certe Grammatici in gloſſariis non res, ſed verba amplectuntur. Non igitur verbum δανάκην erat omittendum, ſed uti initium quarti verſus ponendum, ut nos fecimus. Ceterum ex Hecale eſſe hoc fragmentum, recte judicat idem Hemſterhuſius. Ernest.

C X I.

Ἔνθ' ἀνέμων μεγάλων κῦμα διωλύγιον

* * * *

Τρίσμακαρ ἢ παύρων ὄλβιος ἐστι μέτα,
Ναυτιλίης ὃς νῆιν ἔχει βίον· ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν
Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωκίσατο.

Ibi ventorum magnorum fluctus vaſtus

* * * *

Ter beatus, aut felix eſt cum paucis,
Qui navigationis expertem ducit vitam: meum vero aevum
In fluctibus verſatur plus mergo.

Locus hic, ſed valde corruptus, extat apud Stobaeum Serm. LVII.

Τρίσμακαρ, ἢ παύρων ὄλβιός ἐστι μέγα
Ναυτιλίῃσιν ἣν ἔχεις βίον.

Grotius ſic legit:

Ναυτιλίης ἀπάνευθ' ὃς ἔχει βίον.

Nos, ni fallor, & elegantiorem lectionem & vulgatae propiorem exhibuimus: νῆιν ναυτιλίης, *ignaram, expertem maris.* Dionyſius de ſitu Orbis:

Νηΐδες ἀσταχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμητοῖο.

Et Apollonius lib. II. vſ. 419. de ipſa navigatione:

—— πῶς αὖτε τόσσην ἁλὸς εἶμι κέλευθον,
Νῆϊς ἐὼν ἑτάροις ἅμα νήεσσιν.

Quid vero eſt, μέγα παύρων ὄλβιος? μέγα ὄλβιος recte quidem dicitur ut μέγα εὐδαίμονες apud Xenophontem, & paſſim ſimilia apud Poëtas: ſed de παύρων quid tum fiet? legerim, μετὰ παύρων, *cum paucis:* aut μετὰ παύροις, *inter paucos*, vel fortaſſe, Τρίσμακαρ ἢ 'ν παύροις ὄλβιος ἐστι μέγα. Pars hujus Fragmenti habetur etiam apud Arati Scholiaſtem p. 40. Καὶ Καλλίμαχος· Ἀλλ' ἐμὸς ἐαν κύμασιν αἰθυίης ἐσωκίσατο. Quae corrigenda ſunt ex ante dictis. BENTL. Verſu primo ἔνθ' corrige εὖτ'. Dacieriae correctionem πνεῦμα pro κῦμα non puto eſſe neceſſariam. In ſequente verſu Cl. Valkenarius corrigit εἰ, & verba accipit in parentheſi: *Ter beatus (ſi poteſt paucis contentus eſſe, beatus ſibi videri) qui* &c. De verbo ἐσωκίσατο vid. Cel. Hemſterhuſ. ad Xenoph. Epheſ. in Obſ. Miſc. VI. p. 349. ERNEST. Ut Callimacheam agnoſcas, eadem eſt comparatio Epigr. LXII. —— οὐδὲ γὰρ αὐτὸς Ἥσυχος, αἰθυίης δ' ἶσα θαλασσοπορεῖ· hoc enim malo, quam Ἥσυχον· nec dubitaverim hoc ipſum fragmen ad Epigrammata Callimachi refer-

referre. Mergi poëtis placuerunt, cum quibus piſcatorum marinorum, nautarumque jactatam pelago vitam conferrent: praeivit Homerus, modo ſint Homeri verſus, quos profert Herodot. in Ejus vit. c. 19. Ποντοπόροι ναῦται . . . . . . Πτώχασιν αἰθυίῃσιν βίον δύσζηλον ἔχοντες. Ἴκελοι κολυμβίσιν (niſi quis anteponat κολυμβάσιν ex Stobaeo) αἰθυίῃσι in Arati Phaen. vſ. 296. quamquam κολυμβὶς & κολυμβοίδες apud Heſychium. Vid. Leonid. Anthol. III. 22. Ep. 20. & c. 24. Ep. 21. Halcyones eundem uſum praeſtant: Apollon. Rh. IV. 364. quem verſum aptiſſime cum Pacuvii comparavit magnus Scaliger Conj. ad Varron. de L. L. p. 148. Sic λάρου βίον ζῇν in Aeliani Epiſt. XVIII. Adde Columell. Praef. lib. I. §. 8. Porro νῆϊς, vox admirabiliter a Bentlejo reſtituta, occurrit etiam in verſu, quem ex Elegis eſſe Callimachi depromtum mihi perſuadeo, apud Hephaeſt. p. 54. Νήϊδες αἳ Μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι· compone: φίλοι, αἳ οὐκ ἐγένοντο νήϊδες Μούσης· quod ut moneam, in cauſa eſt Pauwius imperite tricatus. HEMSTERH.

C X I I.

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη,
  Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Calliſte antea, poſt vero nomine There,
  Mater patriae noſtrae fortes equos alentis.

Strabo lib. XVII. p. 837. Ἔστι δὲ (Κυρήνη) Θηραίων κτίσμα, Λακωνικῆς νήσου, ἣν καὶ Καλλίστην ὠνόμαζον τὸ παλαιὸν, ὥς φησι καὶ Καλλίμαχος· Καλλίστη τὸ πάροιθε &c. Idem VIII. p. 347. Πλεύσαντες εἰς τὴν μεταξὺ Κυρηναίας καὶ τῆς Κρητης νῆσον, Καλλίστην τὸ πάροιθε, τὸ δὲ ὕστερον οὔνομα Θήρην, ὥς φησι Καλλίμαχος.

C X I I I.

Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ.

καὶ,

Ἀρχόμενοι, ὡς Ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου
  Αὖθις ἐς ἀρχαίαν ἔπλεον Αἱμονίην.

Aegletem, Anaphenque Laconidi Therae propinquam.

&,

Incipientes; ut Heroës ab Aeeta Cytaeo
  Rurſum ad antiquam Haemoniam navigarunt.

Strabo lib. I. p. 46. Λέγεται πολλὰ τεκμήρια τῆς Ἰάσονος στρατείας, ὧν ἔνια καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, τότε μὲν

Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ,
λεγων ἀρχόμενος,
Ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου
Αὖθις ἐς ἀρχαίαν ἔπλεον Ἁρμονίην.

Loci emendationem Caſaubono debes.

C X I V.

Ἁ ναῦς, ἃ τὸ μόνον φέγγος ἐμὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς
Ἁρπάξας, ποτί τε Ζανὸς ἱκνεῦμαι λιμενοσκόπω.

Navis, quae unicam mihi lucem dulcem vitae
Rapuiſti, obſecro te per Jovem portuum inſpectorem.

Anthologia Epigrammatum MSta: Καλλιμάχου τετράμετρον ἑκκαιδεκασυλλαβικὸν, οὐδὲ τοῦτο τέλειον·

Ἁ ναῦς ἄτομον φέγγος ἐμεὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς
Ἁρπάξας, ποτὶ τε Ζῶνὸς ἱκνεῦμαι λιμενοσκοπω.

Recte, ni fallor, emendavimus. legere etiam poteris:

Ἁ ναῦς, ἁμίτομον φέγγος ἐμὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς
Ἁρπάξασα, ποτὶ Ζανὸς ἱκνεῦμαι λ.

ἁμίτομον, ut Horatius de Virgilio: *Et ſerves animae* dimidium *meae.* ſed illud verius.

C X V.

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου
Ἀμφορεὺς, πολὺς δὲ Λεσβίης ἄωτον νέκταρ οἴνανθες ἄγων.

Multa quidem venit Aegeum tranans a vinoſa Chio
Amphora; multa quoque ferens nectar florem vitis Lesbiae.

Anthologia Epigr. inedita: Καλλιμάχου τετράμετρον Βακχικὸν. ἔστι δ' οὐ τέλειον ἐπίγραμμα. Ἔρχεται &c. Ubi pro τετράμετρον Βακχικὸν, dixiſſe oportuit πεντάμετρον τροχαϊκόν. Hephaeſtion de metro Trochaico p. 19. Καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ, καὶ περ ὄντι ὑπερμέτρῳ, πολλοὺς κεχρῆσθαι συμβέβηκεν, οἷόν ἐστι καὶ τὸ Καλλιμάχου,

Ἔρχεται πολυς μὲν Αιγαιον διανήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου.

Nota διανήξας, pro quo in Anthologia διατμήξας, ſententia eadem, voce magis poëtica.

 C X V I.

C X V I.

Ἔνεστ᾽ Ἀπόλλων τῷ χορῷ, τῆς λύρης ἀκούω·
Καὶ τῶν Ἐρώτων ἠσθόμην, ἔστι κ᾽ Ἀφροδίτα.

In choro eſt Apollo; lyram enim audio:
Et Amores ſentio; eſt etiam & Venus.

Hephaeſtion p. 55. περὶ Ἀσυναρτήτων. Παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ· Ἔνεστ᾽ Ἀπόλλων &c.

C X V I I.

Ἑρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνέει θεὸς,
Ἐμμὶ τῶ Φυγαίχμα.

Quod Mercurius deus Pheraeus laudat,
Sum viri imbellis.

Hephaeſtion p. 19. Οἱ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἐπήγαγον αὐτὸ (τὸ Ἰθυφαλλικὸν) Ἰαμβείῳ, ὥσπερ ὁ Καλλίμαχος, Ἑρμᾶς ὅπερ &c.

C X V I I I.

Ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος,
Τὴν οἵ φασι τεκόντες
Εὐναίους ὀαρισμοὺς
Ἔχθειν ἶσον ὀλέθρῳ.

Puella illa concluſa,
Quam ajunt parentes
Venereas confabulationes
Pejus morte odiſſe.

Hephaeſtion p. 66. & 63. ὡς τὸ Καλλιμάχειον τοῦτο ποιημάτιον, Ἡ παῖς &c. BENTL. Παῖδες αἱ κατάκλειστοι, ἃς citat Salmaſius memoriae fidens ad Tertull. Pall. p. 177. Παῖς κατάκλειστος Propertio III. 12. 23. dicitur *clauſa puella*. Philo Jud. T. II. p. 530. γυναικα κατάκλειστα, μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμεναι, καὶ θαλαμευόμεναι παρθένοι. De virginum cuſtodia & hoc ipſo epitheto exquiſita eruditione diſputat Iſ. Caſaubon. Exerc. adv. Baron. p. 118. Callimachum etiam hanc in rem adducens. add. J. Gebhard. Cre-

Crepund. III. 15. Bene Joſ. Scaliger hoc fragmentum comparat cum Catulli Carm. in Com. Berenices vſ. 15. 16.

Eſtne novis nuptis odio Venus? anne parentum
Fruſtrantur falſis gaudia lacrymulis,
Ubertim thalami quas intra limina fundunt? Ruhnken.

C X I X.

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον
Εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Quandoquidem primus taurum imbuit, qui necem
Excogitavit in aere atque igni.

Scholiaſtes Pindari 1. Pyth. Τὸν δὲ Φαλάριδος ταῦρον ὁ Ἀκραγαντῖνοι κατεπόντωσαν, ὥς φησι Τίμαιος. Τὸν γὰρ ἐν τῇ πόλει δεικνύμενον μὴ εἶναι τοῦ Φαλάριδος, καθάπερ ἡ πολλὴ κατέχει δόξα, ἀλλ᾽ εἰκών ἐστι Γέλωνος τοῦ ποταμοῦ. κατασκευάσαι δὲ αὐτὴν φασι Περίλαον, καὶ πρῶτον ἐν αὐτῷ κατακαῆναι. καὶ Κ λλίμαχος·

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν τ ῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον
Εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Recte ὅς. Et ſane aliud agebat ingenioſiſſima Interpres, cum reponeret οἵ. Bentl. Hoc fragmentum ſic conjungendum videtur cum Fr. CXCIV.

Τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο·
Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον
Εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Refero autem hos verſus ad ſecundum librum Αἰτίων, indicio Plutarchi Parallel. p. 315. C. Egregie ἐκαίνισεν, *imbuit*, *dedicavit.* Vid. Interpp. Ep. ad Hebraeos IX. 18. Loquendi formam expreſſit Ovid. Art. Am. I. vſ. 654. 655.

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli
Torruit. infelix imbuit *auctor opus.*

& Triſt. III. 11. 51. 52.

——— *at Phalaris, poenae mirande repertor,*
Ipſe tuum princeps imbue, *dixit*, *opus.*

Sic Nic. Heinſius ingenioſe correxit pro *praeſens imbue*, cujus conjectura firmatur Callimachi verbis, πρῶτος ἐκαίνισεν. Quod P. Burmannus objicit, *imbue* jam notare principem eſſe, qui illud opus dedicaret, id nullius momenti eſt. Nam praeter Callimachum ſic etiam locutus eſt Catullus Epith. Pel. & Thet. vſ. 11. *Illa rudem curſu prima imbuit Amphitriten.* Ruhnken.

CXX.

C X X.

Χαῖρε βαρυσκίπαν, ἐπίτακτα μὲν ἑξάκι δοιά,
Ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

Salve, o clavam gravem gerens, qui juſſus quidem duodecim,
Sponte vero multoties multos labores perfeciſti.

Scholiaſtes Pindari III. Nem. Διηρεύνησέ τ' ἰδίᾳ) ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἠρεύνησε. Καλλίμαχος·

Χαῖρε βαρυσκίπαν, ἐπίτακτα μὲν ἑξάκι δοιά,
Ἐκ δ' αὐτ' ἀγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

Pro αὐτ' ἀγρεσίης, lege αὐταγρεσίης. Αὐτάγρετος eſt αὐθαίρετος, unde αὐταγρεσίη. Sed ἀγρεσίη nihil niſi *venatio* eſt, quae nullum hic locum habet. BENTL. Ex Hymno in Herculem petitum videtur; huc ducit χαῖρε in Hymnis, qui ſuperſunt, frequens. Ἐκ δ' αὐθαιρεσίης emendavit Henr. Valeſ. ad Exc. ex Nicol. Damaſc. p. 67. 122. optime, ſi ſenſum ſpectes; ſi veterem labem, multum praeſtat medica Bentleji manus. Καὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος Simonid. in iſtis egregiis apud Stobaeum reliquiis p. 529. & Neoptol. p. 602. Sophoclii redonandam eſſe vocem cenſeo in Oed. Tyr. vſ. 1240. cujus veſtigium ſervat Schol. HEMSTERH.

C X X I.

Ἔλλετε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας
Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένουσιν ἔτος.

Faceſſite nunc, & elegis abſtergite madentes pingui
Manus; ubi multos manebunt annos.

Pindari Scholiaſtes IV. Nem. Ἐάν γε χωρὶς χαρίτων γράφη) ὁ λόγος, ἀπόλωλε καὶ ἔσβεσαι. ἐὰν δὲ μετὰ χαρίτων, μένει πρὸς αἰῶνα εὔδια. καὶ Καλλίμαχος· Ἐλλᾶτε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπάσας χεῖρας, ἵνα μοι πολὺ μένουσιν ἔτος. Legendum arbitror: μένει πρὸς αἰῶνα. διὸ καὶ Καλλ. Et pro Ἐλλᾶτε lego Ἔλλετε, hoc eſt, ἔρρετε, *abite in malum rem:* ſic noſter infra ex Euſtathio; Ἔλλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος. Ἐνιψήσασθε autem compoſitum a ψάω ψῶμαι. Verſiculum poſteriorem non poſſum reſtituere. *Manus abſtergere Elegis*; tanquam ſi eſſent *Annales Voluſi*, *cacata charta*. Horatius:

Cum

Cum ſcriptore meo capra porrectus aperta
Deferar in vicum vendentem thus & odores,
Et piper & quicquid chartis amicitur ineptis. BENTL.

Equidem hos verſus ſenſu longe diverſo & plane contrario bonam in partem eſſe capiendos exiſtimo. Cum Pindari loco Gratiarumque mentione Scholiaſtae inſtitutum ſi conferas, hoc omnino colligendum videtur, Charitas Callimachum invocare, easque jubere ſuos in Elegos manus fragrantes abſtergere, ut conciliata venuſtate cunctis probati perennent. Quare Ἕλλετε νῦν expono, *Adeſte nunc, Gratiae*; vel *Agite nunc.* Ἕλλετε idem eſſe κατὰ γλῶσσάν τινα, quod ἔῤῥετε, ex Heraclide notavit Euſtath. ad Il. I. p. 756. 36. adpoſito, qui inferius habetur Fr. CCXCII. Callimachi verſu: Ἕλλετε βασκανίης ὀλοὸν γενέθλη ——: verum eſt, quae deterior hic loci valet vis *abeundi in malam rem*, etiam in ἔῤῥε & ἐῤῥέτε maxime frequentari: ſed quemadmodum in ἔῤῥειν vel ἐῤῥεῖν mollior itidem haeret & ſimplex *eundi*, *veniendi* poteſtas, ut vel ex Heſychio ſolo ſatis conſtat, ſic nihil eſt, cur eandem ab ἕλλειν removeamus, praeſertim in Callimacho, maximo illo, qualem jure vocat Bentlejus ad Fr. CXXVIII. novatore: rationem in verbo οἴχεσθαι plane ſimilem animadvertere licet. Jam nitidum hunc orationis figuratae cultum veteribus haud diſplicuiſſe Theocritus oſtendit Eid. XVII. 36. Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας· poſſis ἐνεμάξατο· malo tamen ἀπεμάξατο, quod praebet Scholiaſtes, qui breviter & commode ſententiam explanat: ἡ Ἀφροδίτη, φησὶν, αὐτῆς εἰς τοῦ κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τουτέστιν, ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτήν. Huc tam prope accedit, quamvis orationis forma nonnihil variata, Crinagoras, ut Callimachum videatur imitatus Anthol. IV. 13. Ep. VII. Αὐτός σοι Φοίβοιο πάϊς λαθικηδέα τέχνης Ἰδμοσύνην, πανάκη χεῖρα λιπηνάμενος, Πρηξαγόρη, στέρνοις ἐνεμάξατο. —— Πανάκη pro πανάκεια, ut Ἀριστολόχη, βασίλη, Ἰόλη, Ἰφιγένη, Λαοδάμη, Μήδη &c. πανάκην autem θεράπειαν, *medelam*, *ſalutem* Brodaeus exponit; ego *herbam panaceam*, *ipſo nomine*, ut Plinius ait, *omnium morborum remedia promittentem*, cujus ſucco ſuam manum Aeſculapius, non Praxagorae, quod volebat idem Vir Doctiſſimus, inunxiſſe dicitur, ut ſalutari artis ſuae virtute Praxagorae, nobilis ea aetate medici, pectus imbueret. Nunc in Alciphrone conjecturam periclitari lubet, cujus, ſi ſagaciores ad curam diligentiorem excitaverit, fructum tulero. Lib. III Ep. 44. p. 372. ſcribitur hunc in modum: ἀλλ' ἴσως εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χάριτες, ὡς τοὺς μὲν ἀπομάττεσθαι πρὸς αὐτοῦ, ἡμᾶς δὲ ἀγαπᾶν, εἰ τὰς ἀπομαγδαλίας ὡς κυσί τις παραῤῥίψειε· media Latine vertit Berglerus: *ut illis* (adoleſcentibus) *quidem manus ab ipſo abſtergantur:* in quibus equidem quae ſit ſententia, qualis cum proximis nexus, exputare non poſſum. Reponas, ὡς τὰς μὲν ἐναπομάττεσθαι χεῖρας αὐτῷ, ſenſus exiſtet non perſpicuus tantum, ſed etiam elegans. Hoc utcumque erit exiſtimatum, non dubito tamen,

quin

quin vera ſit, quam propoſui, Callimachi mens: pentameter claudicat orbatus pede; quem adfingere licebit, ſi conveniens elegis epitheton advocaveris: Χεῖρας, ἵν' εὔφημοι, εὔοδμοι, aut potius ἀΐδιοι πουλὺ μένωσιν ἔτος· *aevis omnibus ut maneant*, cum Ovidio dixeris. In Pindari Scholiaſte pro εὔδια ſi reſtituas ἀΐδια, videri poterit ab ipſo Callimacho illud adjectivum ſumſiſſe. Hemsterh.

CXXII.

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται
Καλπίδες, οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

Etenim apud Athenienſes ſuper tectum ſacrum ſtatuuntur
Hydriae, non ornatus ſymbolum, ſed luctae.

Scholiaſtes Pindari x. Nem. Τίθενται ἐν Ἀθήναις ἐν ἐπάθλου τάξει ὑδρίας πλήρεις ἐλαίου, διὸ καὶ Καλλίμαχος·

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται
Καλπίδες, οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης. Bentl.

Vide ad hoc fragmentum Scalig. ad Euſeb. pag. 92. b. ubi docet, ſermonem eſſe de oleo e μορίαις facto, quod in certamine Panathenaico victoribus dabatur: inde profecit Cel. Corſinus in Faſt. Att. Tom. I. p. 31. pollicitus, ſe de eo acturum Diſſ. xii. (non xi.) ſed oblitus eſt promiſſi. Ernest.

CXXIII.

Νηφάλιαι καὶ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπας
Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδες.

Abſtemiae etiam illis ſemper mellitas fruges
Sacerdotes adolere ſortitae ſunt Heſychides.

Scholiaſtes Sophoclis Oed. in Col. p. 288. Ἡσυχίδαι, οἱ ἀπὸ Ἡσύχου καταγόμενοι θύουσι ταῖς Εὐμενίσι. —— καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῇ περὶ θεῶν ἑπτακαιδεκάτῃ περὶ τοῦ τῶν Ἡσυχιδῶν γένους καὶ τῶν ἱερῶν (lego ἱερειῶν *ſacerdote*) φησι. καὶ Καλλίμαχος·

Νηφάλιαι καὶ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπας
Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδαι.

Pro Ἡσυχίδαι ſine dubio legendum Ἡσυχίδες: erant enim faeminae ſacerdotes, λήτειραι. Ἀπὸ τοῦ Ἡσύχου patronymicon maſculinum Ἡσυχίδης, faem. Ἡσυχίς: ut Πρίαμος, Πριαμίδης, Πριαμίς, &c. Bentl. Lege Νηφάλιας, ut jungantur νηφάλιας μελιηδέας

δέας ὄμπας, vel ὄμπνας Fr. CCLXVIII. Haec ἱερὰ νηφάλια omnium vetuſtiſſima proprie quidem ὑδρόσπονδα· ſaepe tamen eodem nomine μελίσπονδα continentur. Vid. Porphyr. de A. N. p. 262. & Theophraſtum apud Eundem περὶ Ἀπ. Ἐμψ. II. §. 20. Jo. Meurſ. Lect. Att. V. 32. HEMSTERH.

C X X I V.

Εἴδεος. ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς πίλημά τι πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο.

Formae: circum autem caput illi erat nuper ex Haemonia
Perlatus pileus quidam, tutamen adverſus lapidem.

Sophoclis Scholiaſtes Oedip. Colon. p. 282. Περισσοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι, ὡς καὶ Καλλίμαχος·

Εἴδεος ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νεόν Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς πίλημά τι πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο.

Ibidem: Ὅτι δὲ πλατεῖς ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι, καὶ Καλλίμαχος λέγει, Εἴδεος ἀμφὶ δέ οἱ καὶ τὰ ἑξῆς. Πέτρου ἄλκαρ, *munimentum adverſus lapidis ictum:* Theſſalicus hic pileus dictus eſt κυνῆ, ut hic apud Sophoclem; κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει. & apud Heſychium κυνῆ Βοιωτία. Κυνῆ vero idem quod κόρυς; utrumque enim Heſychio eſt περικεφαλαία. Atqui κόρυς apud Homerum eſt πέτρου ἄλκαρ. Il. Υ. vſ. 287.

Ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
Ἢ κόρυθ', ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον.

Tamen, ſi huic Scholiaſtae fides, τὸ πέτρου hic ſtare non poteſt. Nam ex hoc Callimachi teſtimonio probat Theſſalicos pileos fuiſſe *latos.* Atqui ſi legeris πέτρου; inde potius *craſſos* quam *latos*, παχεῖς quam πλατεῖς fuiſſe colligas. Viderint autem, qui hic πέτρον *ſolem* interpretantur: In Lycophronis quidem carmine, quod dedita opera tenebricoſum fecit auctor, tolerari poteſt: ſed in hoc loco κακόζηλον eſſet, & Lexiphane quam Callimacho dignius. Legerim potius, ex ſententia Scholiaſtae:

Εἴδεος· ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς πίλημά τι ὑετοῦ ἄλκαρ ἔκειτο.

Illud autem εἴδεος, huc pertinere conjicio: ut novum pileum iſte induerit, *& formae cauſa, & ad defendendam pluviam.* Apollonius Rhodius II. 1075. magiſtrum ſuum Callimachum imitatus videtur:

Ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἕρκίον ἀνὴρ,
Δώματος ἀγλαΐην τε, καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ.

Sicut alibi integrum verſum ei ſuffuratus eſt, notante Scholiaſte:

Καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι. BENTL. Joſ. Scaliger

liger. ad marginem Schol. Soph. corrigebat: πίλημ' ἄλκαρ ἔκειτο πέτρου. vel, πέτσων. Quod iſti verſui inſertum, τι deeſt in Edd. vett. VALKEN. ad Eurip. Phoen. p. 291. Bentleji correctionem firmat locus Ariſtophanis Nub. vſ. 266. ubi Strepſiades jubet exſpectare nubes, dum ipſe duplicet pallium, ne imbre madefiat, additque: Τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα. Hoc fragmentum cum ſequente ex eodem libro decerptum eſt. ERNEST.

C X X V.

Ἔπρεπέ τοι προὔχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτρη,
Ποιμενικὸν πίλημα· καὶ ἐν χερὶ καῖον ἔχουσα.

Decebat quidem prominens e capite latum tegmen,
Paſtoralis pileus: & in manu pedum habens.

Scholiaſtes Apollonii IV. 971. Καῖον ἐστὶ καμπύλη βακτηρία, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται. Ἀμερίας δὲ ψιλὴν ἀπέδωκε ῥάβδον. Καλλίμαχος· Ἔπρεπέ τοι &c. BENTL. In ποιμενικὸν πίλημα eſſe imitationem Theocriti adſcripſerat Iſ. Caſaubonus. ERNEST.

C X X V I.

Δέσποιναι Λιβύης Ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων
Αὖλιν, καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,
Μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

O Heroinae, Libyae dominae, quae Naſamonum
Portum & longas ripas inſpicitis,
Matri meae vitam prorogate.

Apollonii Scholiaſtes IV. 1322. Περὶ δὲ τῶν νυμφῶν μέμνηται Καλλίμαχος, οὕτω λέγων· Δέσποιναι. Stephanus Byzantius: Νασαμῶνες, ἔθνος ἐν Λιβύῃ· ὡς Καλλίμαχος. &c. BENTL. Cel. Weſſelingius Diſſ. Herodot. p. 14. erudite corrigit Νασαμώνων Αὔγιλα, quem vide. Malim Νασαμωνῶν Αὔλια, ut citat magnus Scaliger Conj. ad Varron. de L. L. p. 106. qui centies, non admonito lectore, veterum auctorum loca emendatius ſcripta exhibet, quam vulgantur. Idem ἐπιβλέπετε bene capit pro *curatis*. RUHNKEN. Poſtrema ſunt in hunc ſenſum capienda: *matrem mibi vivam debetis*. Rogat Heroidas Libyae dominas, ut matrem, quae ſcilicet eas in partes fuerat profecta, tanquam illarum curae concreditam, ſibi reſtituant incolumem. Ὀφέλλειν vetuſtiſſimis Graecis & Homero idem,

idem, quod uſitatius poſtea frequentatum ὀφείλειν. Loquendi formam expreſſit Horat. Carm. I. 3. vſ. 6. *Navis, quae tibi creditum Debes Virgilium, finibus Atticis Reddas incolumem, precor.* Hemsterh.

C X X V I I.

Ἄρνες τοι, φίλε κοῦρε, ὁμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
  Ἔσκον· ἐνήριθμοι δ' αὔλια καὶ βοτάναι.

Agni tibi, chare puer, coaetanei; agni comites
  Erant: & amicorum loco ſtabula & herbae.

Stobaeus cap. lxxvi. Περὶ Νηπίων haec Callimacho tribuit; ſed ibi vitioſe editum eſt δαυλια. Legendum vero δ' αὔλια: Loquitur de infante quodam ruri inter paſtores enutrito. Ἐνήριθμοι idem quod φίλοι, ἑταῖροι. Heſych. Ἐναρίθμια, φίλα, συνήθη. & alibi: Ἀναρίθμιον, ἐχθρόν. Quae loca fruſtra ſollicitant viri docti: nam ex hoc ipſo Fragmento apparet, recte ſe iſta habere. Bentl. E Cydippe ductum videtur. v. Fr. XXVI. & CLXIX. Ruhnken.

C X X V I I I.

Καὶ κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχειν ὁ ἀνιῶντος ἔδεσθαι
  Κἀγώ, Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε, λέγω.

Et a fabis manus abſtinere, & inanimata edere
  Ego etiam edico; ut jubebat Pythagoras.

Aulus Gellius lib. iv. c. xi. *Opinio vetus falſa occupavit & convaluit, Pythagoram Philoſophum non eſitaviſſe ex animalibus; item abſtinuiſſe fabulo, quem* κύαμον *Graeci appellant. Ex hac opinione Callimachus poëta ſcripſit:* Και κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν ἀνιῶντος ἔδεσθαι, Κἀγὼ, Πυθαγόρας, ὡς ἐκέλευε, λέγω. Verſiculum priorem ita poteris emendare:

Καὶ κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχειν, ἀβίωτά τ' ἔδεσθαι.

Ἀβίωτα hic intelligo ἄψυχα. Sane hanc ſententiam efflagitant verba Gellii, *&* NON *eſitaviſſe ex* ANIMALIBUS. Suidas: Ἀβίωτος, ὁ μὴ ζῶν. Ergo ἀβίωτα, *non viventia*, NON ANIMALIA. Rara quidem, fateor, eſt ea verbi ſignificatio: ſed quis neſcit Callimachum fuiſſe maximum novatorem? Bentl. Non placet J. Gronovio conjectura Bentleji, quae Callimacho verbi ἀβίωτα inſolentem ſignificationem obtrudat. Ipſe corrigit ἄπιδυσον. Alias aliorum emendationes vid. apud ipſum in notis ad Gell. l. c. Ernest.

CXXVII.

C X X I X.

—— Λάθρη δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις
Ἔστρεφον, αἰράων ἔργα διδασκόμενοι.
—— clam autem circa Vulcani caminos
Verſabantur, malleorum opera diſcentes.

Etymolog. Magnum: Αἶρα, ἡ σφυρά· Καλλίμαχος. οἷον. Λάθρη δὲ &c. Euſtathius K. Odyſſ. vſ. 382. Αἱ σφυραὶ, ὅτε μὲν ῥαιστῆρες κοινότερον ὅτε δὲ αἶραι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. οὗ χρήσεις ἐν τῷ, Αἰράων ἔργα διδασκόμενοι. Bentl. Non ſatis placet ἔστρεφον pro ἐστρέφοντο, quamvis ſciam, alia talia verba active dici pro medio, intellecto pronomine reciproco. Etymologi Cod. Leid. habet: —— λαθρηδὸν παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις Ἔτρεφον. Legerim: —— λάθρη δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις Ἔτραφεν. pro ἐτράφησαν, *educati ſunt.* Idaei Dactyli intelligendi videntur. v. Schol. Apollon. Rhod. I. 1129. αἰράων ἔργα explicat Stanlejus ad Aeſchyl. Prom. Vinct. vſ. 366. Ruhnken.

C X X X.

—— Ἀλλ' ἐπὶ τόξου
Αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν.
—— Sed in arcu
Idem ſagittarius aliam habens ſagittam.

Etym. Mag. Ἄρδις, ἡ ἀκὴ τοῦ βέλους. Καλλίμαχος· Ἀλλ' ἀπὸ τόξου &c. Aſſentior Sylburgio, qui pro ἀπὸ τόξου emendat ἐπί. Bentl. Etymol. MS. Reg. ſic habet: ἀλλ' ἀπὸ τόξου ἀργόποδας κύνας αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν. Ἀργόποδες κύνες ſunt alieno loco. Ernest.

C X X X I.

—— Ἴθι, πρηεῖα γυναικῶν,
Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι.
Πολλάκι σεῖ', ὦ μαῖα, Φιλοξείνοιο καλιῆς
Μνησόμεθα· ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασι.
—— I, placidiſſima mulierum,
Viam, quam dolores animum diſcruciantes non penetrant.
Saepe tui, mater, hoſpitalis nidi
Recordabimur; nam commune hoſpitium omnium fuit.

Etymol. Mag. Θάνατος ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ ἄνευ ἄτης τὸν τεθνεῶτα εἶναι. Θάνατος γὰρ ἀνδρὶ ἀνάπαυσις. παρὰ τὴν ἄτην τὴν βλάβην, ἄνατος καὶ θάνατος. ὁ ἄνευ βλάβης μένων ἀποθανὼν,

—— ἴθι

—— ἴθι πρηκεῖα γυναικῶν
Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι.

Καλλίμαχος. Bentl. Ex Hecale hoc fragmentum eſſe patet e Suida in Ἐπαυλια. unde etiam duobus verſibus plenius fecimus, quam Bentlejus ex Etym. M. protulerat. Apud Suidam pro θυμοφθόροι eſt θυμαλγέες. Utrum verius ſit, non dixerim. Apud Suidam porro verſu tertio eſt στεῖο μαῖα, pro quo στεῖ' ὦ μαῖα dedimus, de correctione Bentleji apud Kuſterum. Ernest.

C X X X I I.

—— Ὅστις ἀλιτροὺς
Αὐγάζειν καθαροῖς οὐ δύναται λοχάσιν.

—— qui peccatores
Non poteſt puris oculis aſpicere.

Etymol. Mag. Λοξχάδες, τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκά. Καλλίμαχος·

—— ὅστις ἀλιτροὺς
Αὐγάζειν καθαροῖς οὐ δύναται λοχάσι.

De Deo dictum; ſententia & verbis plane iisdem, quibus illa Habacuci cap. 1. 13. Καθαρὸς ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ μὴ ὁρᾷν πονηρὰ, καὶ ἐπιβλέπειν ἐπὶ πονηροὺς οὐ δυνήσῃ.

C X X X I I I.

—— Εἴ σε Προμηθεὺς
Ἔπλασε, καὶ πηλοῦ μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας.

—— Si te Prometheus
Formavit, & non ex alio luto factus es.

Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 579. Πάλιν τε ὁ αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος

—— Εἴ σ', ἔφη, ὁ Προμηθεὺς
Ἔπλασε, καὶ πηλοῦ μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας.

Extat etiam apud Euſeb. Praepar. xiii. p. 673. Bentl. v. Scaliger ad Propert. III. 3. 29. Ernest.

C X X X I V.

—— Οὐχ ὧδ' ἐμόγησαν
Ἐλπίδες, ὥστ' ἐχθρῶν συμμαχίας καλέσαι.

—— Non adeo conciderunt
Spes; ut hoſtium auxilia vocare opus ſit.

Athenaeus lib. xiii. p. 571. Οὐχ ὧδ' &c. φησὶν ὁ Καλλίμαχος.

C X X X V.

C X X X V.

—— ἀλλὰ θεόντων
Ὡς ἀνέμων οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχίας.

—— ſed currentium
Ventorum inſtar, nemo vidit veſtigia.

Porphyrius in Homericis Quaeſtionibus: Οὐ δεῖ δυχεραίνειν, εἰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν παιδευόντων λανθάνει τινα τῶν Ὁμηρικῶν, ὅπου καὶ τὸν δοκοῦντα εἶναι ἀκριβέστατον καὶ πολυμαθέστατον Καλλίμαχον ἔλαθεν ἡ διαφορὰ τῆς ἁρματροχίας, ἣν ἔχει πρὸς τὴν χωρὶς τοῦ ρ λεγομένην ἁματροχίαν. ἔστι δὲ ἁματροχία, τὸ ἅμα τρέχειν καὶ μὴ ἀπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομία τις οὖσα. τροχοὺς γὰρ τοὺς δρόμους ἔλεγον. ἁρματροχία δὲ τῶν τροχῶν τὸ ἴχνος. ἀγνοήσας δὲ ταῦτα ὁ Καλλίμαχός φησιν·

—— ἀλλὰ θεόντων
Ὡς ἀνέμων οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχίας.

βούλεται μὲν γὰρ εἰπεῖν, ὡς οὐδεὶς εἶδεν ἴχνος διὰ τὸ θεῖν ὡς ἀνέμους. Non injuria culpat Callimachum; quod ἁματροχίας dixit pro ἁρματροχίας: Quem tamen & alii ſecuti ſunt. Vide Heſych. & Etymol. Magn.

C X X X V I.

Ἔκλυέ τοι, τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλισθῇ,
Πηλεύς ——

Audiit quidem Peleus, quorum nihil per dentes meos
Excidat ——

Pindari Scholiaſtes Nem. v. Οἶδεν οὖν ὁ Πίνδαρος τὸν Φώκου θάνατον, ἀλλ' οὐκ εὐπρέπεται εἰπεῖν. μήποτε δὲ καὶ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἔκλυε *, τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλίσθῃ,
Πηλεύς ——

οὕτων ἀποδοτέον, ὅτι αἱ γυναῖκες ὠνείδιζον αὐτῷ τὸν Φώκου θάνατον. adde τοι, & ſcribe ὀλισθῇ pro ὀλίσθῃ.

C X X X V I I.

—— εἰ θεὸν οἶσθα,
Ἴσθ', ὅτι καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν.

—— ſi Deum noſti,
Scias etiam, quod Deus omnia facere poſſit.

Plutarchus de Plac. Philoſ. 1. 7. Ἀνῃρήσθω γὰρ ὁ ποιητικὸς λῆρος σὺν Καλλιμάχῳ τῷ λέγοντι,

—— Εἰ θεὸν οἶσθα,
Ἴσθ' ὅτι καὶ δαίμονι ῥέξαι πᾶν δυνατόν.

οὐδὲ γὰρ ὁ θεὸς δύναται πᾶν ποιεῖν. ἐπεί τοι γε εἰ θεός ἐστι, ποιείτω τὴν χιόνα μέλαιναν &c.

CXXXVIII.

C X X X V I I I.

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ἠνεκὲς ἀείδω δειδεγμένος ——

Et carmen ſuper virgam contextum
Perpetuo canto, comiter accipiens ——

Pindari Scholiaſtes II. Nem. Τοὺς ῥαψῳδοὺς οἱ μὲν ῥαβδῳδοὺς ἐτυμολογοῦσι, διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ὁμήρου ἔπη διεξιέναι. Καλλίμαχος·

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ἠνεκὲς ἀείδω δεδεισμένος ——

Scribe δειδεισμένος. Heſychius poſt Δεῖσμα· Δεδέχατο, ἐδεξιοῦντο, ἐφιλοφρονοῦντο. Δεδεισμένοι, δεξιούμενοι. lege Δειδέχατο, ex Homero: & Δειδεισμένοι. Euſtathius principio Iliados: Ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὴν ῥάβδον ἡ ῥαψῳδία εἴρηται, οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα, φασὶ καὶ τοῦτο οἱ παλαιοὶ, ἀκολουθοῦντες τῷ Καλλιμάχῳ εἰπόντι,

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον.

C X X X I X.

Καὶ τριτάτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον
Αἰγύπτῳ κατέπηξε ——

Et tertia a Perſeo nomen trahens, cujus ſurculum
In Aegypto is plantavit ——

Scholiaſtes Nicandri ad Alexiph. Ὅτι ὁ Καλλίμαχος ἐν Αἰγύπτῳ φησι τὸν Περσέα μεταφυτεῦσαι τὸ φυτὸν (τὴν Περσέαν) ὁ δὲ Νίκανδρος ἐν Μυκήναις. Alter Scholiaſtes ibidem: Τῶν ἄλλων ἱστορούντων αὐτὴν μεταφυτεῦσαι τὸν Περσέα ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Καὶ τριτάτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον
Αἰγύπτῳ κατέπηξε.

C X L.

—— Ἀμφὶ δὲ κεβλὴν
Εἰρμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον.

—— Circum autem caput
Redimitus eſt criſpa corona ex alliorum capitibus.

Scholiaſtes Nicandri, ad Alex. Μήκωνος κεβληγόνου) τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον ἐχούσης. συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ φ. καὶ Καλλίμαχος· Ἀμφὶ δὲ κεβλὴν εἰργμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον. Pro εἰργμένος Scholiaſtes alter habet εἰρμένος. Parum refert, utro modo legas.

C X L I.

C X L I.

ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείȣ
Καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κτ' δρόμον Ἀπόλλωνος.

— ego autem occurri
Juxta pulchrum, ſemper pingue, gymnaſium Apollinis Lycei.

Scholiaſtes Sophoclis, Oed. Tyr. p. 190. Λύκειον γυμνάσιόν ἐστιν Ἀθήνησιν, ἔνθα Ἀπόλλων τιμᾶται. καὶ Καλλίμαχος· Ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείȣ &c.

C X L I I.

— τὸ δὲ σκύλον ἀνδεὶ καλύπτρη,
Γιγνόμενον, νιφετȣ̃ καὶ βελέων ἔρυμα.

— exuviae autem viro tegmen
Factae, tutamen adverſus nivem & tela.

Scholiaſtes Sophoclis Ajac. p. 3. Καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων τὸ σκυλεύειν. Καλλίμαχος ἐπὶ τῆς λεοντείας δορᾶς· Τὸ δὲ σκύλον &c. Eadem habet Suidas in Κατωναρισμένος. Bentl. Videtur imitatus Antipater, cujus integrum Epigramma Kuſterus edidit ad Suid. in Καυσίη. Hunc autem Antipatrum eſſe Theſſalonicenſem, de quo Salmaſ. ad Ael. Lamprid. p. 193. patet ex Etymol. p. 487. vſ. 52. Hemsterh. De verbo σκύλον & ejus quantitate vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. vſ. 514. cujus rationes probat Cel. Hemſterhuſius ad locum eundem. Ernest.

C X L I I I.

— Ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν
Ἀρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων.

— Qui quidem fugit
Arcadiam; & ad nos commigravit malus vicinus.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nubes p. 88. de Trophonio & Cercyone; Ὁ μὲν Κερκύων καταφεύγει εἰς Ἀθήνας, ὡς Καλλίμαχος· Ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν Ἀρκαδίην &c.

C X L I V.

Ἠρνεόμην θανάτοιο πάλαι καλέοντος ἀκοῦσαι,
Μὴ μεταδὴν ———

Recuſabam audire mortem pridem vocantem,
Non multo poſt ——

Suidas: Μὴ τὸ ἀπαγορευτικὸν ἀντὶ τοῦ Οὐ, κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ.
'Ηρνεόμην θανάτοιο πάλαι καλέοντος ἀκοῦσαι
Μη μεταδήν.
Τουτέστιν, οὐκ ἀπέθανον πρὸ τούτου, ἵνα οὐ μεταδὴν καὶ ἐπί σοι θρηνήσω ἀποθανόντος. lege ἀποθανόντι.

C X L V.

Ἑβδομάτῃ δ' ἠοῖ καὶ οἱ τετύκοντο ἅπαντα.
Septima autem die omnia ei parata erant.

καὶ πάλιν,
Ἑβδόμη εἰν ἀγαθοῖσι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ γενέθλη.
Septima in bonis, & ſeptima eſt natalis.

καὶ,
Ἑβδόμη ἐν πρώτοισι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ τελείη.
Septima in primis, & ſeptima eſt perfecta.

καὶ,
Ἑπτὰ δὲ πάντα τέτυκτο ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
Ἐν κύκλοισι φανέντ' ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς.

Septem autem omnia facta ſunt in caelo ſtellato
In orbitis apparentia, annis volventibus.

Clemens Alexand. Stromat. v. p. 256. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἑβδόμην ἱερὰν οὐ μόνον οἱ Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἴσασι, καθ' ἣν ὁ πᾶς κόσμος κυκλεῖται τῶν ζωογονουμένων καὶ φυομένων ἁπάντων ——— καὶ μὴν καὶ Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς γράφει. In verſu primo legitur apud Clementem τετύκοντα, pro quo Sylburgius ἐτέτυκτο: ſed legendum τετύκοντο. Heſych. Τετύκοντο, ἡτοιμάζοντο. In verſu ultimo neſcio quid ſit ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς: nemo enim, quod ſciam, ſic locutus eſt; ſed περιτελλομένοις. Equidem non invitus ſic legerim:

Ἐν κύκλοισι φανέντα, περιπλομένων ἐνιαυτῶν.

& ita Latine reddidi. Bentl. Iidem verſus ab Ariſtobulo apud Euſeb. Praep. Eu. XIII. 12. tribuuntur Lino; ut incertum ſit, an ſint a Callimacho. Si ſunt e Lini libro, dixerim eſſe e Coſmogonia, cujus mentio eſt apud Diogenem Laërtium. Sed iſtud opus ſuppoſititium fuit, ut alia ipſius, Orphei & aliorum antiquorum poëtarum. Si ſunt a Callimacho, e libris Αἰτίων eſſe putem. Sed pronior ſum in hanc ſententiam, ut Clementem in nomine Callimachi falſum eſſe putem memoria, ſive alio quo modo. Ceterum apud Euſebium in verſu primo eſt, ut Sylburgius volebat, ἐτέτυκτο, in excerpto quidem Clementis, in altero eſt πάντα τέτυκται. Ernest.

C X L V I.

Ἀγέτω θεός, οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶδ' ἀείδειν.
Ducat Deus: abſque eo enim nequeo canere.
Νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἤδη.
Nympha, tu quidem jam ſub plauſtro ſidereo.
Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.
Jam enim charior eſt illi Sicula Enna.

Hephaeſtion p. 28. Τὸ Ἀρχεβούλειον γέγραπται καὶ Καλλιμάχῳ·
Ἀγέτω θεός, οὐ γὰρ ἔχω δίχα τὸν δ' ἀείδειν.
τοῦτο μὲν ἀπ' ἀναπαίστου· ἀπὸ δὲ σπονδείου,
Νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἤδη.
ἀπὸ δὲ ἰάμβου,
Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.
In verſu primo repoſui, δίχα τῶδ', i. e. τούτου. nam Doricum poëma fuiſſe conſtat ex ſequentibus. Omnia ex eodem carmine citantur; in quo raptum Proſerpinae ceciniſſe videtur. Bentl. Τῶδ' probo. Sed ita videtur etiam ſcribendum ἀείδεν. In verſu tertio hiatus parum ſuavis eſt in φιλωτέρα ἄρτι. An pertinet ad hunc verſum nota Scholiaſtae Ariſtoph. Plut. 388. de ἀπαρτί· ἔσθ' ὅτε καὶ χρονικὸν ἐπίῤῥημα δηλοῖ, ὡς καὶ Καλλίμαχος. ubi δηλοῖ poſt Καλλ. ponendum. Ita ſuavior foret verſus. Ernest.

C X L V I I.

Τῷ περιδινήεντ' ἀκμονίδην ἔβαλεν.
Quo volubile coelum percuſſit.

Etymol. Magn. Ἄκμων σημαίνει, τόν τε σίδηρον, ἐφ' οὗ οἱ χαλκεῖς τύπτουσι, καὶ τὸν οὐρανοῦ τὸν πατέρα· οὕτω γὰρ αὐτὸν γενεαλογοῦσι. Καλλίμαχος· Τῷ περὶ δινήεντι Ἀκμονίδην ἔβαλεν. Corrige, ut ſupra editum.

C X L V I I I.

C X L V I I I.

Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἤϊθεοι.

Boni adoleſcentes ſaepe ire ſolebant.

Helladius in Chreſtomathia ; Τὸ φοιτάζειν Καλλίμαχος παραλόγως εἶπε φοιτίζειν, φάσκων· φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἤϊθεοι. Etymolog. Mag. v. Ἀλίαστος. ἀλῶ ἀλίζω, ὡς φοιτῶ φοιτίζω. Καλλίμαχος· φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις θεοί. Corrigenda ſunt ex Helladio.

C X L I X.

Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν.

Chlamydem aureis nexam fibulis.

Etymol. M. Ἄλλιξ σημαίνει κατὰ Θετταλοὺς τὴν χλαμύδα. Καλλίμαχος· Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν. BENTL. Add. Suid. in Ἄλλικα & Ἐνέτῃσιν. ERNEST.

C L.

Πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὧρον ἄπο.

Saepe & ab oculis ſomnum excuſſi.

Etymol. Mag. Ὧρος καὶ ἄωρος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α μηδὲν πλέον σημαίνοντος. ὧρος γὰρ ὁ ὕπνος. Καλλίμαχος· Πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὧρον ἄπο. καὶ Σαπφώ· Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος. BENTL. Malim: ἤλασ' ἄωρον ἄπο· vel, ἤλασεν ὧρον ἄπο. HEMSTERH.

C L I.

Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τριπλῆρες ἁρπάσας.

Miſeris Aſinenſibus —— ——

Etymol. Magnum : Ἀσινεῖς, οἱ Δρύοπες οἱ τὴν Ἀσίνην κατοικοῦντες. Καλλίμαχος· Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τριπλῆρες ἁρπάσας. Videat, cui lubet, conjecturas Sylburgii : Ego nihil hic praeſtare poſſum. Quod ad Hiſtoriam attinet vide Etymolog. & Apollonii Scholiaſtem lib. I. vſ. 1216. verba etiam infra in Fragmentis exhibentur.

C L I I.

Ἡ ἀπὸ Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.

Ab Aſſyriis noſter exercitus.

C L I I I.

Ἥμισυ μὲν Πέρσαι, ἥμισυ δ' Ἀσσύριοι.
Dimidia pars Perſae, & dimidia pars Aſſyrii.

Etymol. Mag. Ἀσσύριοι, τὸ ἔθνος. Καλλίμαχος· Ἡ ἀπ' Ἀσσ. &c. καὶ, Ἥμισυ &c.

C L I V.

Τετράετον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδην.
Quadrimum filium Damaſi Neſtoridem.

Etymol. Magnum: Ἄφενος, ἔνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος· Τετραένον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδη. Fortaſſe legendum fuerit, Παῖδα Ὀνητορίδην. vel Λαΐδα Νεστορίδεω. vel Θαΐδα. Eligat lector, vel excogitet meliora. Heſych. Τετραέτηρον, τετραετῆ, καὶ τετραένον. leg. τετράενον.

C L V.

Ἐν δὲ Πάρῳ καλαί τε καὶ αἰόλα βεῦδε' ἔχουσαι.
In Paro autem pulchrae, & pulchre veſtitae.

Etymol. Magn. Βεῦδος. Καλλίμαχος· Ἐν δὲ Πάρῳ καλά τε καὶ αἰόλα βεύδε' ἔχουσαι. σημαίνει δὲ τὰ ποικίλα ἢ πορφυρᾶ ἱμάτια. lege καλαί τε, pro καλά τε. hoc eſt, *mulieres pulchrae*. Sic alius,

Ἐν δὲ Πάρῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλαί τε γυναῖκες.

C L V I.

Ἐξ ἁλὸς οὐδ' ὕκην ἀνέρα Βουχέτιον
Ἕλκειν.

E mari ne hycam quidem virum Buchetium
Extrahere.

Etymol. Magn. Βούχετα ἢ Βουχέτιον, πόλις Ἠπείρου. μέμνηται δὲ τοῦ ἐθνικοῦ Καλλίμαχος, οἷον, Ἐξ ἁλὸς οὐ δίκην ἀνέρα Βουχέτιον ἕλκειν. Certa emendatio; Ἐξ ἁλὸς οὐδ' ὕκην ἀνέρα Βουχέτιον Ἕλκειν. Sententia perſpicua, cujus tamen ratio nunc latet. ſic alibi Callimachus in Epigrammate: Θεὸς δὲ οἱ ἱερὸς ὕκης· de piſce, qui ὕκης dicitur, vide Athenaeum. Bentl. Acute veram lectionem eruit Bentlejus ſagacior Henr. Valeſio in Not. Mauſſac. ad Harpocrat. p. 263. Hemsterh.

CLVII.

C L V I I.

Οἵους βωνίτῃσιν ἐνικρύπτουσι γυναῖκες.

Quales ruſticis ſub cinere coquunt mulieres.

Etym. Magn. Βωνίτης σημαίνει τὸν βούκολον. Καλλίμαχος· Οἵους βωνίτῃσιν ἐνὶ κρύπτουσι γυναῖκες. lege ἐνικρύπτουσι. Quod de panibus ſubcineritiis accipiendum: nam id eſt ἐγκρύπτειν. unde ἄρτοι ἐγκρυφίαι paſſim apud ſcriptores, & ἔγκρυπτος, πέμματος εἶδος, apud Heſychium.

C L V I I I.

Γαιοδόται τὰ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται.

Terrarum menſ⟨o⟩res cum funes perpetuo jaciant.

Etymolog. Magn. Γαιοδόται, οἱ ἀρχιτέκτονες ἢ οἰκονόμοι. παρὰ τὸ δεῖν, ὃ σημαίνει τὸ μερίζειν, οἱ τὴν γῆν διαμερίζοντες τουτέστι διαγράφοντες εἰς οἰκήματα. Καλλίμαχος· Γαιοδόται καὶ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται. Atque τὸ δεῖν minime eſt μερίζειν, ſed τὸ δαίειν. Proinde, ſi huic interpretationi fides habenda, legendum eſt, Γεωδαῖται τὰ σπ. unde Γεωδαισία. Ut in Epigrammate Callimachi: Κρεωφύλου πόνος εἰμι - - ſed & Suidas habet, Γαιοδότης, ὁ ἀπεμπολῶν τὴν γῆν. Ergo a δίδωμι.

C L I X.

Καὶ γλαρίδες, σταφύλη τε, καθιεμένη τε μολυβδίς.

Et ſcalpra & regula & demiſſum perpendiculum.

Etymol. Magn. Γλαρὶς, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον. Καλλίμαχος· Καὶ γλαρίδες, σταφύλη τε, καθιεμένη τε μολυβδίς.

C L X.

Γραικοὶ, καὶ γαίης ἡμετέρης ἀδαεῖς.

Graeci, & noſtrae terrae ignari.

Etymol. Magn. Γραικός. Καλλίμαχος· Γραικοὶ καὶ γῆς ἡμετέρης ἀδαεῖς.

C L X I.

Ξεῖνος ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον.

Hoſpes ex parte inferna viperam extrahens.

Etymol. Magn. Δάκετον, θηρίον ἑρπετόν. Καλλίμαχος· Ξεῖνος &c. Bentl. Ξεῖνος eſt Hercules, ἐχιδναῖον δάκετον eſt Cerberus, ut qui ex Echidna genitus a Typhoeo traditur, & νέρθεν ex inferis. Cel. Hemſterhuſ. ad Lucian. T. I. p. 420. ex Αἰτίοις hoc fragmentum eſſe putat: cui facile adſenſerim. Ernest.

C L X I I.

Τῶν ἔτι σοι δεκάφυια φάτο ζωάγρια τίσειν.

Quorum decemplicia munera ob vitam ſervatam ſoluturum ſe ajebat.

Etymol. Magn. Δεκάφυια, τὰ δεκαπλάσια. Καλλίμαχος· Τῶν ἔτι &c.

C L X I I I.

Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

In Dia, id enim olim nomen erat Naxo.

Etymol. Mag. Δία, ἡ Νάξος. Καλλίμαχος· Ἐν Δίῃ &c. Scholiaſtes Apollonii IV. 426. Δίῃ, τῇ Νάξῳ. Καλλίμαχος· Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ &c. Bentl. B. Martin. V. L. II. 8. hoc modo ſcriptum profert: Ἐν Δίῃ, τὸ μὲν ἔχε . . . . Νάξος. Hemsterh.

C L X I V.

Ἀλλὰ θεῆς, ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς.

Sed Deae Palladis, quae me miniſtram ſortita eſt.

Etym. Magn. Διάκτορος, ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ διακόνου τίθεται. Καλλίμαχος· Ἀλλα θεῆς ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς. ἐπὶ γλαυκὸς τὸ ἐπίθετον.

C L X V.

Μηδ᾽ ἀπ᾽ ἐμοῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν.

Neque ex me quaerite altiſonum carmen.

Etymol. Magn. Διφῶ, ψηλαφῶ, ζητῶ, ἐρευνῶ. Καλλίμαχος· Μηδ᾽ ἀπ᾽ &c. In hanc plane ſententiam Ovidius:

Callimachi numeris non eſt dicendus Achilles. Bentl.

Hunc verſiculum ex Elegis eſſe putat Cel. Valkenarius. Sententia

tia quidem id ſuadet credere. Nam Ovidius quoque ſubinde levibus elegis, non epico carmini ſcribendo ſe natum dicit. Ernest. Expreſſit Propert. IV. 1. 58.

Hei mihi! quod noſtro eſt parvus in ore ſonus. Ruhnken.

C L X V I.

Καὶ δόνακι πλήθοντος λιπὼν ῥόον Ἀσπελίωνος.
Et calamo refertum fluvium linquens.

Etymol. Magn. Δόναξ, ὁ κάλαμος. Καλλίμαχος· Καὶ &c.

C L X V I I.

—— Δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι
Ἔνδιοι καύηκες ——
—— Et lari urinatores e mari
Venientes meridie.

Etymol. Magn. Δύπται, αἱ αἴθυιαι. Καλλίμαχος· Δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι ἔνδιοι καύηκες. δύπτης ὁ κολυμβητής. Scholiaſtes Apollonii lib. 1. vſ. 1008. Δύπτειν ἐστὶ τὸ δύειν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.

C L X V I I I.

Εἰνατίης ὁμόδελφον ἐν ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα.
In Lucinae laboribus germanam videns.

Etymol. Magn. Εἰνατία, ἐπίθετον Εἰλειθυίας. Καλλίμαχος· Εἰνατίην ὁμόδελφον ἐπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα. Εἴνατος τόπος Κρήτης, ἔνθα τιμᾶται ἡ Εἰλείθυια. Pro Εἰνατίην (ipſa enim Lucina nunquam peperit) lege Εἰνατίης; ἐν ὠδίνεσσιν Εἰνατίης; ſic Virgilius:

Altera tum primos Lucinae experta labores.

Huc refer illa Stephani: Εἴνατος. τὸ ἐθνικὸν Εἰνάτιος. τινὲς ὄρος καὶ ποταμὸν, ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλείθυιαν Εἰνατινήν. lege Εἰνατίην.

C L X I X.

Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κοῦρος ἴοι.
Obſervabant autem amatores, quando puer iret.

Etymol. Magn. Εἰσπνήλης, ὁ ἐρώμενος. Καλλίμαχος·
Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις ὁππότε κοῦρος ἴοι.

ὁ ἀπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος &c. lege igitur εἰσπνήλης, ὁ ἐρῶν vel ὁ ἐραστής. Theocr. Scholiaſtes Id. 12. Εἴσπνιος ὁ ἐραστής, ἀΐτης ὁ ἐρώμενος. Et ipſum Etymologicon alibi: Ἀΐτης ὁ ἐρώμενος - - εἰσπνήλας καλοῦσι τοὺς ἐραστὰς παρὰ Λάκωσι. BENTL. Κοῦρος eſt Acontius. Nam hunc verſum ad Cydippen pertinere, ex Ariſtaeneti imitatione colligo, I. 10. οἱ δὲ φιλοθεάμονες τοῦ κάλλους εἰς διδασκάλου προϊόντα περιεσκόπουν συνωθοῦντες ἀλλήλους. Ariſtaenetum vero, quaecunque in hac epiſtola habet grandiora, e Callimachi Cydippe transtuliſſe, egregie obſervat Joſ. Mercerus. RUHNKEN.

C L X X.

Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή.

Quos ei nothos concubina peperit.

Etymol. Magn. Ἐμπελάτρεια (lege ἐμπελάτειρα) ἡ ἑταίρα ἀπὸ τοῦ ἐμπελάζειν πᾶσι. Καλλίμαχος· Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή. Aut aliquid deſideratur inter τέκεν & γυνή. aut legendum Εὐνῇ: & quidem τὸ ν ἐφελκυστικὸν ſignificat vocalem ſequi. BENTL. Recte Anna Fabri p. 355. ejecta voce γυνή, pentametrum fecit. Et ſic citat Th. Gataker. de Stilo N. F. c. XI. p. 78. Etymol. Cod. Leid. habet: ἐμπελάτειρα οὔτ' ἔτεκεν γυνή. RUHNKEN.

C L X X I.

Υἷα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη.

Cum filium Bacchum Zagrea peperiſſet.

Etymolog. Magn. Ζαγρεὺς, ὁ Διόνυσος παρὰ τοῖς ποιηταῖς. δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς χθόνιος ὁ Διόνυσος. Καλλίμαχος· Υἷα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη.

C L X X I I.

Κέκρυπται βύνῃ ζάγκλον ὑποχθονίῃ.

Occultata eſt falx in caverna ſubterranea.

Etymol. Magn. Ζάγκλον, τὸ δρέπανον, ὥς φησι Καλλίμαχος· Κέκρυπται γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίῃ. Vir eruditiſſimus Sylburgius corrigit, σκιώῃ ζάγκλον ὑπὸ χθονίῃ. Sed nos, ni fallor, aptius emendavimus, βύνῃ. quod Etymologico & Heſychio eſt θαλάμη. Θαλάμη autem eſt τρώγλη, κατάδυσις. BENTL. Male. Nam ibi legendum eſſe θάλασσα non poteſt dubitari. v. Intt. ad Heſych. in

Βύνη.

Βύνη. Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 46. malit γύπη. v. Heſych. in Γύπας. pro quo & reperitur κύπη apud eundem; idque proxime accedit ad ſcripturam vitioſam Etymologici. ERNEST. v. Fr. XXII.

CLXXIII.

—— Ὁ δ' ἠλεὸς οὔτ' ἐπὶ σίττην
Βλέψας ——

—— ſtultus autem ille neque ad ſittam
Reſpiciens.

Hujus fragmenti meminerunt Soping. ad Heſych. in Σίττη, & Abr. Berkel. ad Anton. Liber. p. 281. uterque avem intelligit eo nomine, itidem indicatam ab Ariſtoph. Schol. ad Av. vſ. 705. in quo Scazon, Hipponactis forte, ſic legendus: Ἐγὼ μὲν, ὦ Λεύκιππε, δεξιὴν σίττην· quod firmat Suid. in Ἀεὶ τοῖς ἐρῶσι σύνεσμεν. HEMSTERH.

CLXXIV.

Ἠλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενε.
O qui ſtulta patraſti, & hoſtilia paſſurus es.

Etymol. Magn. Ἠλεὸς, μάταιος, μαινόμενος, μωρός. Καλλίμαχος· ὁ δ' ἠλεὸς οὔτ' ἐπὶ σίττην βλέψας. καὶ οὐδετέρως· Ἠλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενε.

CLXXV.

—— τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα
Μήτηρ οὓς ὤδινε μῆνας ——

Quem in utero ferens mater non implevit
Menſes geſtationis.

Etymol. Magn. Ἠλιτόμηνος, καὶ ἀλιτήμερος. σημαίνει δὲ τὸν ἑπταμηνιαῖον γεννηθέντα παῖδα, ὥς φησι Καλλίμαχος· τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα Μήτηρ οὓς ὤδινε μῆνας. Qui locus eſt mendi manifeſtus: neque enim verſus ſano pede incedit, neque ſententia. Certe non dicitur mulier gravida ὠδίνειν tot menſes, ſed κύειν. Quid ſi legamus, Μήτηρ οὓς ἐκύει μῆνας. ſed haec incerta ſunt.

C L X X V I.

Εἰδυῖαν φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι.

Scientem deflere candidum taurum.

Etymol. Magn. Ἰάλεμος. ἰαλεμίσαι, τὸ θρηνῆσαι. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Εἰδυῖα φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι. Scholiaſtes Theocriti Idyll. IV. φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Η δὺ ἂν φάλιον ταῦρον ἀλεύροις ἐν τῷ ἐσθίειν. Ubi haec ex illis corrigenda eſſe acute vidit Iſ. Caſaubonus. BENTL. Expreſſit Tibullus I. 7. 28. *Memphitem plangere docta bovem.* Heſychius in Φαλιόπυν. —— φαλιοὶ γὰρ οἱ λευκομέτωποι. ERNEST.

C L X X V I I.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.

Bene enim omnia capiet mea pera.

Etymol. Magn. Κίβισις σημαίνει κίβωτον ἢ πήραν. Καλλίμαχος·
Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.
Emendat ingenioſa Interpres, ἐπιχήσει. Ego praeterea εὖ legerim pro εἰ. Εὖ γὰρ ἐπιχήσει. Notum proverbium, Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται, etiam Callimacho memoratum. vide Zenobium. BENTL. Hinc corrigendus erat Suidas, qui vitioſe exhibet κίβησις. ERNEST.

C L X X V I I I.

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἐτνῶν εὐεργέα λάκιν.

Iterum petentem bene fabricatam pultis truam.

Etymol. Magn. Λάκιν, σημαίνει ἡ λέξις σκυτάλην, τορύνην. Καλλίμαχος· Αὖθις ἀπαιτίζουσα ἔκνων εὐεργέα λάκιν. Neſcio an legendum ſit, Αὖθις ἀπαιτίζουσα νέην εὐεργέα λάκιν: *novam* truam. Notandum autem τὸ εὐεργέα. Λάκις enim ſive τορύνη dicebatur & εὐέργη. vide Pollucem, Etymologicon Magn. & Heſych. BENTL. ἔκνων veriſſime Ruhnkenius V. C. in Ep. Crit. II. p. 46. emendat ἐτνῶν. v. ipſum. Idque recipere non dubitavi. ERNEST.

C L X X I X.

Αἰεὶ τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί.

Semper parvis parva dant Dii.

Etymol.

Etymol. Magn. Μίκκος σημαίνει τὸ μικρόν. Καλλίμαχος· Τοῖς μίκκοις μίκκα διδοῦσι θεοί. Artemidorus Oneirocrit. c. 86. lib. 4. Ὀρθῶς γοῦν καὶ τὸ Καλλιμάχειον ἔχει·

Αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ διδοῦσι θεοί.

C L X X X.

Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

Eſt mihi Magneſius aſinus, cum decem plicis in collo.

Etymol. Magn. Μύκλος καλεῖται, ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑποδίπλωσις. Μύκλους οὖν εἶπεν (ὁ Λυκόφρων) ἐνταῦθα τοὺς μνηστῆρας, διὰ τὸ ἀδηφάγον καὶ κατωφερὲς, ὡς καὶ Καλλίμαχος· Ἔστι μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος. Tzetzes ad Lycoph. p. 109. Μύκλος καλεῖται ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων καὶ τῶν βοῶν ὑποδίπλωσις. μύκλους δὲ νῦν τοὺς μνηστῆρας λέγει, διὰ τὸ ἀδδηφάγον καὶ κατωφερὲς εἰς λαγνείαν· ὡς καὶ Καλλίμαχος·

Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

Magneſia & aſinis & equis inſignis erat. Bentl. Hoc fragmentum Antimacho tribui ab Herodiano in libello inedito de Vocibus Atticis notat Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 47. Ernest.

C L X X X I.

Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν.

Et a ſiniſtro brachio plenam ampullam.

Etym. Magn. Ὄλπις. Καλλίμαχος· Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν. σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὴν λήκυθον.

C L X X X I I.

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς.

Aegyptus olim per novem annos exareſcebat.

Etymol. Magn. Ποιά ἐστιν ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος·

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς.

Suidas: Ποίη, ὁ ἐνιαυτὸς παρὰ Καλλιμάχῳ, παρὰ τὸ ἅπαξ καὶ μόνον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τὴν βοτάνην φύεσθαι.

C L X X X I I I.

C L X X X I I I.

Ἢ ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ Φιν ὄμπνιον ἔργον.

Aut terram inaratam arant; & curae eſt illis Cereale opus.

Etymol. Magn. Φαρῶ, τὸ ἀροτριῶ, παρ' ὃ καὶ ἄφαρον τὴν λιπαρὰν γῆν καὶ τὴν πολλάκις ἀροτριωθεῖσαν. Καλλίμαχος·

Ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ σφισιν ὄμπνιον ἔργον.

τὸ Δημήτερος δηλονότι, ἢ ἄφαρον τὴν μηδὲν φέρουσαν. Idem in Ἀφαυροί. τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ εἰρημένον, οἷον, Ἢ ἄφαρον φαρόωσι, τὴν ἀγεώργητον γῆν παρὰ τὸ φέρω. lege Φὶν pro σφισιν. Heſych. Φὶν, αὐτοῖς ἢ αὐταῖς. Bentl. Adde Dan. Heinſ. ad Sil. I. 237. Ernest.

C L X X X I V.

Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα.

Scylla mulier malefica, neque falſo nomine vocata.

Etymol. Magn. Ψίθυρ. κυρίως ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνουσιν. ἔσκειμένου τοῦ ψύθους. Καλλίμαχος·

Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα.

Suidas: Ψύδος, ψευδές, ψεῦδος. καὶ σὺ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα, ἀντὶ τοῦ ψευδὲς, παρὰ Καλλιμάχῳ. Male καὶ σὺ, pro καὶ οὐ. Bentl. Praefero ψυθές· ut enim ψεῦδος, ψύθος, ſic ψευδὴς, ψυθής· ψύθος Aeſchylus habet Agam. vſ. 486. Κατακᾶσα cur Latine vertatur *malefica*, non video: ſi Grammaticis obtemperes, *meretricem* interpretabere: erat enim revera νησιῶτις καλὴ ἑταίρα, ut Heraclitus ait περὶ Ἀπίστ. c. 2. Hemsterh.

C L X X X I V.

Βριλλήσου λαγόνεσσιν ὁμούριον ἐκτήσαντο.

Brilleſi lateribus conterminum poſſederunt.

Galenus, de praeſagiis ex pulſibus lib. 3. c. 6. Μήτε τῶν λαγόνων, ὡς συνηθες, ἀλλ' οὕτω δεῖν φάσκε λαγόνων ἀκούειν, ὡς ἐπὶ τοῦ ὄρους Βριλλήσου Καλλίμαχος εἴρηκε, Βριλλήσου λαγόνες εἰσὶ νόμου ὃν ἐκλήσαντο. Quem locum a nobis recte emendatum eſſe, nemo non fatebitur. Legere etiam poteris, ἐκλίσαντο, *condiderunt*. Pro Βριλλησος, alii ſcribunt Βρίλησος; quae ſane verior lectio eſt. Bentl. Ingenioſam Bentleji conjecturam firmat Callimachi imitator, Dionyſius Perieg. vſ. 649. Ἀνδράσιν οἳ κατὰ χῶρον ὁμού-

ριον

μον οἶκον ἔθεντο. Ruhnken. Credibile eſt Alciphronem hinc ſumſiſſe III. Ep. 23. ἔστι δὲ λευκὰ ἰδεῖν καὶ ἀποστάζοντα λιβάδας Ἀττικοῦ μέλιτος, οἷον αἱ Βριλησίαι λαγόνες ἐξανθοῦσι. Hemsterh.

C L X X X V I.

Εἰς Ἀσίνην, Ἄλυκόν τε, καὶ ἄμπολιν Ἑρμιονήων.

Ad Aſinen, Alycumque ; & per urbem Hermionenſium.

Stephanus Byz. Ἄλυκος, πόλις Πελοποννήσου. Εἰς Ἀσίνην Ἄλυκόν τε καὶ ἄμπολιν Ἑρμιονήων. Καλλίμαχος.

C L X X X V I I.

Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

Phoebus Hyperboreis aſinorum immolationibus gaudet.

Paulo liberius expreſſit metro S. Bochart. Hieroz. P. I. p. 230. *Phoebus Hyperboreis aſino placatur in oris.* Ἐπαγάλλεται potius habeam, quam ἐπιτέρπεται, ſi ſenſus ille placeat. Verum praeſtiterit ſervaſſe vulgatam lectionem, quae poëtica loquendi forma Hyperboreos oſtendit, oriente Sole, haec ſacra factitaſſe: quam interpretandi rationem etiam praetuliſſe videtur magnus Bentlejus. Hemsterh.

C L X X X V I I I.

Τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.

Delectant Phoebum pingues mactationes aſinorum.

Clemens Protreptico p. 8. Σκύθαι δὲ τοὺς ὄνους ἱερεύοντες μὴ παυέσθων, ὥς Ἀπολλόδωρός φησι, καὶ Καλλίμαχος· Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς. ὁ αὐτὸς δὲ ἀλλαχοῦ· Τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. Scholiaſtes Pindari x. Pyth. Οἱ γὰρ Ὑπερβόρεοι ὄνους θύουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι, Τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. Placet eorum conjectura, qui pro ἐπιτέλλεται ſcribunt ἐπιτέρπεται. Niſi ſic potius interpretari velis; ſacra illa fieri ſolita eſſe ſub ſolis ortum: ergo ἐπιτέλλεται, *exoritur*. Bentl. ἐπιτέρπεται probat etiam Politus ad Euſtath. T. I. p. 78. Ernest.

CLXXXIX.

CLXXXIX.

Τρὶς δ' ἀπομαξαμένοισι θεοὶ διδόασιν ἄμεινον.

Ter autem ſe abſtergentibus Dei dant melius.

Athenaeus lib. I. c. 2. Τρὶς δ' ἀπομαξομένοισι θεοὶ διδόασιν ἄμεινον, ὥς πυ φησὶν ὁ Κυρηναῖος ποιητής. leg. ἀπομαξαμένοισι. Bentl. Sic laudat locum & explicat Caſaubon. ad Theophr. περὶ δεισιδ. p. 224. Ernest.

CXC.

Δείελον αἰτίζυσιν, ἄγυσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργυ.

Merendam poſcunt; manus autem de opere tollunt.

Scholiaſtes ad P. Odyſſ. Καὶ Καλλίμαχός φησι, Δείελον αἰτίζυσιν, ἄγυσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργυ. τὴν πρὸς τῇ δειλινῇ τροφὴν ζητῦντες. Euſtathius quoque habet, ad eundem locum p. 649.

CXCI.

Τόν με παλαιςρίτην ὀμόσας θεὸν ἑπτάκις φιλήσειν.

Juratus deum palaeſtritam me ſepties oſculaturum eſſe.

Hephaeſtion p. 50. Τῦτο μὲν παρὰ τοῖς νεωτέροις πολὺ τὸ μέτρον ἐςίν, ὥσπερ παρὰ Καλλιμάχῳ· Τόν με &c.

CXCII.

Ἱερά· νῦν δὲ Διοσκυρίδεω γενεή.

Sacra: nunc vero Dioſcoridis progenies.

Hephaeſtion p. 55. Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως, καθ' ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν. εἰ δὲ μή, ἔςαι πεπλημμελημένον· οἷον το Καλλιμάχυ, Ἱερά· νῦν δὲ Διοσκυρίδεω γενεή. Bentl. Hephaeſtionem notat, & Callimachum excuſat Dorvill. Vann. Crit. p. 481. Ernest.

CXCIII.

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαριςήριον ἕδνον ὀφείλω.

Jovi atque Nemeae donum in gratiarum actionem debeo.

Scho-

Scholiaſtes Pindari VIII. Nem. Ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Νεμέα Διός. καὶ ὁ Καλλίμαχος· Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χάρισιν ἕδνον ὀφείλω. pro χάρισιν, legendum χαρίσιον; & intellige χαριστήριον ὕμνον. Suidas: Χαρίσιον, χαριστήριον. Ταῦτα ἀναγεγράφθω μοι χαρίσια ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόντι. Χαρίσιος praeterea eſt placentae genus. Suidas ibidem: Καὶ χαρίσιοι πλακοῦντος εἶδος. Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι· Πέμψω παλλακαῖς ἑσπέρας χαρισίους. ubi pro παλλακαῖς legendum πλακοῦντας: nam Jambus eſt ſenarius. Extat locus apud Athenaeum lib. XIV. p. 646. ſed & ibi etiam mendoſus. Χαρίσιος. τούτου μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν·

—— ἐγὼ δὲ νῷν·
Πέμψω πλακοῦνθ' ἐς ἑσπέραν χαρίσιον.

Ita verſus eſt conſtituendus. Sequitur apud Athenaeum: Εὔβουλος δ' Ἀγκυλίωνι, ὥσπερ ἄρτου ὄντος, οὑτωσὶ λέγει·

Ἐξεπήδησ' ἀρτίως πέττουσα τοῦ χαρίσιον.

Ita verſum reſtitue qui Trochaicus eſt. Vide eundem lib. XV. p. 668. Nota; ex Eubulo idem colligi χαρίσιον eſſe ἄρτον, quia dicit πέττουσα. Unde emendandus Heſychius: Χαρίσιον, εἶδος πλακούντων. οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων; lege ἀπὸ τῶν πεμμάτων. Athenaeus ibidem: Διωνομάζετο τὰ πεμμάτια χαρίσια.

C X C I V.

Τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο.

Ejus factum imitatus eſt Phalaris.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 104. Τὴν μὲν Φαλήρου τύρσις ἐκβεβρασμένην) Φάληρος, τύραννος Σικελίας &c. Μέμνηται τοῦ Φαλήρου καὶ Καλλίμαχος, λέγων, Τὴν ἐκείνου Φάληρος πρᾶξιν ἀπεπλάσατο. In MSto Oxonienſi legitur κείνου pro ἐκείνου. lege igitur, Τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο. Quem Callimachus cum aliis Φάλαριν, eum Lycophron Φάληρον appellat. Bentl. v. ad Fr. CXIX.

C X C V.

Μηκώνην μακάρων ἕδρανον αὖτις ἰδεῖν.

Meconam Deorum ſedem rurſum videre.

Scholiaſtes Pindari, VII. Nem. Οἰκείως δὲ ἱερὰν τὴν Σικυῶνα προσηγόρευσεν. ἡ γὰρ Μηκώνη ἐπ' αὐτῆς ἐστιν, ἐφ' ἧς οἱ θεοὶ διεδάσαντο τὰς τιμάς. Ἡσίοδος· Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι Μηκώνῃ. καὶ Καλλίμαχος· Μηκώνην μακάρων ἕδραν. ὂν αὖτις ἰδεῖν. lege ἕδρανον. Vulgo hoc Callimachi Fragmentum citatur, Μηκώνην μακάρων ἕδραν: quaſi ſequentia verba alio pertinerent.

CXCVI.

C X C V I.

Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν.

Arſinoae, o Hoſpes, nuptias canere incipio.

Schol. Pind. II. Nem. Ὅτι δὲ καταβολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς ὑτινοσοῦν ἔπους, Καλλίμαχός φησιν, Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν.

C X C V I I.

Ἐργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ.

Erginus Clymeni F. victor in ſtadio.

Scholiaſtes Pind. IV. Olymp. poſt Ergini hiſtoriam, καὶ ὁ Καλλίμαχος· Ἐργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ.

C X C V I I I.

Ἦλιν ἀνάσσεσθαι Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.

Elin Jovis domicilium Phyleo regnandam reliquit.

Schol. Pindari Olymp. X. 50. Καὶ Καλλίμαχος δὲ τὴν Ἦλιν, Διὸς οἰκεῖον (leg. οἰκίον) εἶπεν· Ἦλιν ἀνάσσεσθαι Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.

C X C I X.

Ἀρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίην ἔταμον.

Conſuetudinem & amicitiam cum utroque inſtitui.

Erotianus in Lexico Hippocratis: Συναρθμοῦται, συναρμόζεται, καὶ συνενοῦται. ἀρθμὸς γὰρ λέγεται ἡ εὔνοια καὶ φιλία. ὡς καὶ Καλλίμαχός φησιν, Ἀρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίην ἔταμον.

C C.

Καὶ μόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνα.

Et ſolus adoleſcentum comedebat tutorem.

Galenus in Lexico Hippoc. Πολυγράω, πολυφάγω. Καὶ γόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνα, Καλλίμαχος. ἀντὶ τοῦ κατέφαγε. Etymologicon Magnum:

Magnum: Γάγγραινα, πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν. παρὰ τὸ γράω, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος· Αἰζηῶν ἔγραε κηδόμενος. ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν. Idem: Γόγγρος, εἶδος ἰχθύος. παρὰ τὸ γρῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω. ἀφ' οὗ κλίνεται γράω. καὶ, Ἔγραεν, ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν. Idem: Γράστις, ἡ χλωρὰ κριθὴ, παρὰ τὸ γράω ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος· Ὃς αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνος. ἄλλως δὲ εὗρον τὸν στίχον ἐγὼ, οἷον, καὶ τόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδόμενος. Ex his apparet verſiculum hunc jam per ſaecula aliquot in mendo cubuiſſe, ipſo Grammatico fatente. Levi tamen manu & opella ſanavimus pro τόνος vel γόνος, quae nihil ad rem faciunt, legentes μόνος. Καὶ μόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνα, vel κηδεμόνος; ut ἐσθίειν ἄρτου dicitur, & ἐσθίειν ἄρτον. ἔγραε cum caſu accuſativo erit *comedere*; cum genitivo *deguſtare*. Κηδεμὼν vel *tutor*, vel *affinis*. Verba & ſententia bene conſtant; hiſtoria ignoratur. Sed notat ingratum animum adoleſcentis neſcio cujus erga tutorem vel affinem. BENTL. Lexicon MS. Bibl. Reg. Γόγγρος, εἶδος ἰχθύος, παρὰ τὸ γρῶ, τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος· ὃς ἔγραε κηδεμομόνη (ſic) ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν. Nec Bentleji nec aliorum commenta probem. Conſiderent acutiores lectionem, quam Galeni Cod. Dorvillianus praebet in Miſcell. Obſ. Nov. Tom. IX. p. 1046. Καὶ γόνος ζειῶν ἔγρασκε δὲ μόνα. RUHNKEN.

C C I.

Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ.

Saepe autem ex lucerna linxit pinguem ſanguinem.

Scholiaſtes Nicandri, ad Alexiph. Εἶαρ τὸ αἷμα, τὸ λίπος. ὡς καὶ Καλλίμαχος· Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ. Alter Scholiaſtes ibidem: Εἶαρ ὑπὸ τῶν νεωτέρων τὸ αἷμα. καὶ Καλλίμαχος, ἐλαίας τὸ αἷμα τὸ δαῦον (lege ἔλαιον, τὸ αἷμα τοῦ λύχνου) εἶπε. Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν εἶαρ. Etymol. Magn. v. Ἐρωδιός. Ἔαρ σημαίνει τὸ αἷμα. ὡς παρὰ Κυρηναίῳ. αἷμα γὰρ λύχνου τὸ ἔλαιον. Τὸ ἔλειξαν ἔαρ. Poſteriora ex primo loco refingenda ſunt. BENTL. Magnus Scaliger ad Manil. V. 212. ſcripſit ἔληξεν· profecto ſic intelligi voluit, ut dicat Callimachus, oleum ex lucerna defeciſſe; quod in templis omen erat infauſtum: utra vera ſit Callimachi manus, dignoſcere non licet. HEMSTERH.

C C I I.

Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο.

Rhegium linquens urbem Jocaſti Aeolidae.

Tzetzes ad Lycoph. p. 15. Τὸ δὲ Ῥήγιον Ἰόκαστος ἔκτισεν Αἰόλου, ὥς φησι Καλλίμαχος· Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο. p. 106.

Τȣ́τȣ δὲ τȣ̃ Αἰόλȣ υἱὸς ἦν Ἰόκαϛος, ὃς τὸ Ῥήγιον ἔκτισεν, ὥς φησι Καλλίμαχος· Ῥήγιον &c. Dionyſii Paraphraſtes nuper Oxonii editus: Ἰόκαϛος Ῥήγιον ἔκτισεν, τὴν πρώην Ἐρυθρὰν καλȣμένην, ὡς Καλλίμαχος· Ῥήγιον &c.

C C I I I.

Αἱ δὲ βοοκράνοιο παρ' ἀγκύλον ἴχνος Ἀραίθȣ.

Illae autem propter curvum alveum Araethi capite bubulo.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 67. Ἄραιθος ποταμὸς Ἠπείρȣ, ȣ̃ καὶ Καλλίμαχος μέμνηται, λέγων ȣ̈τωσί· Αἱ δὲ βȣκρήμνοιο παραϛγύλον ἴχνος Ἀραίθȣ. Corrige, ut ſupra vides editum. Omnes fere fluvii capite taurino ſingebantur, ut vel pueris notum. Sophocles Trachiniis de Acheloo:

——— ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ
Βȣ́κρανος, ἐκ δὲ δασκίȣ γενειάδος
Κρȣνοὶ διερραίνοντο κρηναίȣ ποτȣ̃. BENTL.

Potterus edidit βαθυκρήμνοιο. ERNEST.

C C I V.

Ῥάμφει καθνώδει τόργος ἔκοψε νέκυν.

Roſtro adunco vulturius laceravit cadaver.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 90. Ῥάμφος καλεῖται τὸ ἐπικαμπὲς χεῖλος τῶν ὀρνίθων. ὡς καὶ Καλλίμαχος· Ῥάμφει καθνώδει τόρνος ἔκοψε νέκυν. Ita Codex MStus Oxonii: nam in vulgatis libris haec non reperies. Pro τόρνος lege ſine dubitatione τόργος *vultur*. Heſychius: Τόργος, γυπὸς εἶδος αἱματορρόφȣ. Καθνώδει eſt vox nihili: neque difficile erit veram lectionem reperire: ſed in praeſentia nihil ſuccurrit. BENTL. Eleganter corrigit Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 47. Ῥάμφει ἀκανθώδει. ERNEST. Ordine binarum literarum inverſo exiſtet κανθώδει, id eſt, *incurvo*, &, quod recte Bentlejus dedit, *adunco*. De cantho, κάνθῳ, vocabulo bene Graeco, adeundus Iſ. Caſaub. ad Perſ. Sat. V. 71. & Th. Marcilius. HEMSTERH.

C C V.

Καὶ κείμνον κυκεῶνος ἀποϛάζοντος ἔραζε.

Et liquorem cyceonis humi deſtillantem.

Tzetzes ad Lycoph. p. 91. Κρίμνα, εἶδος κριθῆς. νῦν δὲ τὸ ἀπόσεμμα (lege ἀπόϛαγμα) τȣ̃ κυκεῶνος λέγει, ὡς καὶ Καλλίμαχος· Καὶ κρίμνον κυκεῶνος ἀποϛάζοντος ἔραζε.

C C V I.

C C V I.

Τόφρα δ' ἀνίσχουσα Βοσσὸν λόφον, ἔγρετο Τιτώ.

Interea autem aſcendens Boſſum clivum exper-recta eſt dies.

Tzetzes ad Lycoph. p. 135. Τιτοῦς, τῆς ἡμέρας. ὥς φησι καὶ Καλλίμαχος· Τόφρα δὲ ἀνίσχουσι Βοσσὸς λόφον ἔγρετο Τιτώ. Cod. MStus ἀνίσχουσα Βοσσὸν. Collem illum Βοσσὸν equidem neſcio. An legendum μέσσον *medium.* Qui verſant codices Graecos manuſcriptos, ſciunt μ & β non niſi minuto apice inter ſe differre. An Βοσσὸς λόφος idem qui Φηγίου πάγος apud Lycophronem? Ἠῶς μὲν αἰπὺν ἄρτι Φηγίου πάγον Κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο Πηγάσου πτεροῖς, Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κέρνης πέλας Λιποῦσα. BENTL. ἀνίσχειν non *adſcendendi*, ſed *in altum tollendi*, *efferendi*, vel *oriendi* ſignificationem habet. Itaque hunc locum ſic potius ceperim: *Interea efferens jubar, experrecta eſt dies.* plane ut Ovidius Metam. VII. 663. —— *jubar aureus extulerat Sol.* In corrupta voce βοσσὸν epitheton latet ad λόφον referendum, quod *nitidum*, *radians*, *ſplendens* &c. ſignificat. Eandem rem Callimachus venuſte ſic expreſſit Fr. CCLVII. Φιαρὴ τῆμος ἀνίσχεν ἑώς. RUHNKEN.

C C V I I.

Τὴν μὲν ὅ γ' ἐσπέρμηνεν Ἐριννύι Τελφουσαίῃ.

Quam ille procreavit ex Erinnye Telphuſaea.

Tzetzes ad Lycoph. p. 157. Ἐριννὺς, ἡ Δημήτηρ ἐν Ὄγκαις πόλει τῆς Ἀρκαδίας τιμᾶται. ὡς καὶ Καλλίμαχος· Τὴν μὲν ὅ γ' ἐσπέρμηνεν Ἐριννύι Τιλφωσσαίῃ. Ubi pro Τιλφωσσαίῃ reponendum Τελφουσαίῃ. Tilphoſſa enim in Boeotia eſt: ſed hic urbs quaedam Arcadiae memoratur; ut ipſe Tzetzes teſtatur; ea autem dicta eſt Τέλφουσα. Vide Stephanum. De Cerere Erinnye multa Pauſanias in Arcadicis p. 256. apud quem Θέλπουσα urbs vocatur, quae Callimacho & aliis Τέλφουσα: & ibi gentile Θελπουσαῖον, quod hic Τελφουσαῖον. *Quam procreavit ille:* is eſt Neptunus. Filiae vero nomen erat ἐν τοῖς ἀπορρήτοις. Pauſanias ibidem: Τὴν δὲ Δημήτερα τεκεῖν φασιν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος θυγατέρα, ἧς τὸ ὄνομα εἰς ἀτελέστους λέγειν οὐ νομίζουσι.

C C V I I I.

Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιῶν ἄστεα κήδειν.

Teucrorum quando naves Achivorum urbes vexare.

Tzetzes ad Lycoph. p. 165. Τεῦκρος, ἀφ' οὗ καὶ Τεῦκροι οἱ Ἥρωες (lege Τρῶες) ὡς καὶ Καλλίμαχος· Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιῶν ἄστεα κήδειν. Fortaſſe legendum κήδεσκον, *vexabant*. Nam & κηδέω ea ſignificatione dicitur, ſi fides Heſychio. An legendum κῆαν, *incenderunt?* an δῄουν, *ſpoliarunt?* Bentl. Expungatur e fragmentis. Eſt enim verſus 231. H. in Dian. Ruhnken.

C C I X.

Φωκείων μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

Dum Phocaeenſium magna ferri maſſa manet in mari.

Schol. Sophoclis ad Antigonam p. 225. Ὡς καὶ Καλλίμαχος. Φωκείων μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος. Bentl. h. e. in perpetuum. Symbolum fuit rei nunquam ad irritum venturae, aut mutandae, μύδρους projicere in mare. Unde etiam μύδροι in proverbium abiere. Rei & moris origo forte nata a Phocaeenſibus. Antiquiorem certe mentionem rei non habemus. v. Cel. Weſſeling. ad Simſon. Chron. p. 651. Quod autem ad ſcripturam primi verbi attinet, etiam alii Φωκέας ſ. Φωκεῖς & Φωκαιεῖς confundunt, ut docet magnus Scaliger ad Euſeb. Chron. Lat. p. 86. 87. qui in iis etiam Callimachum hujus loci cauſa numerat. Sed Scholiaſtae Sophoclei auctoritas apud me non eſt tanta, ut pro certo affirmare audeam, Callimachum in hoc verſu Φωκείων, non Φωκαίων ſcripſiſſe. Potuit memoriter verſum commemoraſſe, qui praeſertim notus vulgo eſſet. Ernest.

C C X.

Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.

Continuo ſponſam cum puero patrimo matrimo.

Suidas: Τάλις τάλιδος, λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσά τινι νύμφη. Καλλίμαχος· Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ· Μελλογάμου νύμφης τάλιδος ἥκει. Eadem habet Scholiaſtes ad hunc Sophoclis locum p. 240.

C C X I.

Θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον.

Leonis exuvias circum humeros geſtare.

Scholiaſtes Apollonii lib. I. vſ. 1243. Κυρίως οἱ ποιηταὶ τὸν λέοντα φασὶ θῆρα, ὡς καὶ Καλλίμαχος. Θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον. Bentl. De Hercule dictum Nemeaei leonis pellem humeris aptante. Sumtum videri poteſt ex Hymno in Herculem, ut CXX. Hemsterh.

C C X I I.

Καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.

Et haec quidem ita poſtea eventura erant.

Eſt verſus Apollonii Rhodii 1309. lib. I. ubi Scholiaſtes: Καλλιμάχου ὁ στίχος.

C C X I I I.

Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου.

Imbraſe; ſic enim appellatus es pro Parthenio.

Schol. Apollonii lib. II. vſ. 868. Ἴμβρασος ποταμὸς Σάμου πρότερον Παρθένιος λεγόμενος. Καλλίμαχος· Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου. Idem lib. I. vſ. 187. Ἴμβρασος ποταμὸς Σάμου, ὃς μετεκλήθη Παρθένιος, διὰ τὸ ἐκεῖ παρθένον οὖσαν τετράφθαι τὴν Ἥραν. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται.

C C X I V.

Ἀμφότερον, κέντρον τε βοῶν, καὶ μέτρον ἀρούρης.

Utrumque & boum ſtimulus & terrae menſura.

Scholiaſtes Apollonii ad lib. III. vſ. 1322. Ἀκαίνη ἀντὶ τοῦ κέντρου. Ἄκαινα δέ ἐστι μέτρον δεκάπουν, Θεσσαλῶν εὕρημα. ἢ ῥάβδος ποιμενικὴ παρὰ Πελασγοῖς εὑρημένη, περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν, Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης.

C C X V.

Ῥιπαίου πέμπουσιν ἀπ᾽ οὔρεος, ἧχι μάλιστα.

Rhipaeo mittunt a monte, ubi maxime.

Scholiaſtes Apollonii IV. 284. Ῥιπαῖα ὄρη ἐν ταῖς ἀνατολαῖς, ὡς Καλλίμαχος· Ῥιπαίου &c.

CCXVI.

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν.

Una autem pariter ſtramenta & ſtercorea purgamenta ſuſtulit.

Schol. Ariſtoph. Veſp. p. 340. Ἴπνια, τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ἐπιτήδεια καύσιμα. Καλλίμαχος δὲ τὴν κόπρον τῶν ζώων· Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν. Eadem prorſus habet Suidas v. Ἴπνια. Haec accipio de Hercule Augiae ſtabulum purgante, fluvio immiſſo. BENTL. Suidas in Ἄειρεν habet ἵππια λύματ' ἄειρεν, quod praefert Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 40. Et profecto durum eſt, ἴπνια dici de ſtercore animalium. ERNEST.

CCXVII.

Κυπρόθε Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος.

Navicula Sidonia me ex Cypro huc deportavit.

Schol. Ariſtoph. ad Aves p. 392. Γαῦλος, Φοινικικὸν σκάφος, καὶ νῦν προπερισπώμενον, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγγείου ὀξυτόνως. Καλλίμαχος· Κυπρόθεν Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος.

CCXVIII.

Οὐδ' ἔτι τῶν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

Neque amplius Phthiorum regnum obtinuit.

Ammonius Περὶ λέξεων διαφόρων. Φθῖοι, οἱ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ. Φθιῶται, οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ. Ἠγνοίησεν οὖν ὁ Καλλίμαχος· Οὐ δέ τι τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην. Callimacho id vitio vertit, quod Φθῖοι dixerit pro Φθιῶται, ſed noſtrum a culpa liberant Stephanus Byz. & alii.

CCXIX.

Τεθναίην, ὅτ' ἐκεῖνον ἀποπνεύσαντα πύθοιμι.

Mori equidem velim; cum illum expiraſſe audivero.

Scholiaſtes Aeſchyli Choëph. vſ. 436. Ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν] ἐκ τούτου εἴρηται τὸ Καλλιμάχου, Τεθναίην, &c.

CCXX.

C C X X.

Χὴ Παλλὰς, Δέλφοί νιν ὅθ' ἱδρύοντο Προναίην.

Et Pallas, quod Delphi eam dedicabant Pronaeam.

Scholiaſtes Aeſch. vſ. 21. Eumen. Παλλὰς Προναία] Καλλίμαχος· Χὴ Παλλὰς &c.

C C X X I.

Μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν.

Donec ad Calauriae venit permutationem.

Scholiaſtes Aeſchyli, Eumen. vſ. 27. Τὴν Πυθὼ τὴν πρώην Ποσειδῶνος, ὑπὲρ ἧς τὴν Καλαύρειαν ἐδέξατο. Καλλίμαχος· Μέσφα &c. Vide proverbium, Ἀντὶ Δήλου τὴν Καλαύρειαν. BENTL. Pro *Calauria Taenaron* habere Strabonem (VIII. p. 574.) ad Aeſchyli l. c. notat Stanlejus. Memoria lapſus eſt Scholiaſtes. Pro Pythia Taenarum accepit Neptunus ab Apolline, pro Delo Calauriam a Latona. ERNEST.

C C X X I I.

Ὅς δ' ἑτέρῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει.

Qui autem alteri mala machinatur, ſuo jecori malum machinatur.

Euſtathius ad E. Il. p. 395. Αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοιτο Οἵ τ' αὐτῷ] Τοῦτο ἀρχὴ γέγονε γνωμικοῦ, πρῶτον μὲν Ἡσιόδῳ, εἶτα καὶ Καλλιμάχῳ, τοῦ εἰπόντος, Ὡς ὁ τεύχων ἑτέρῳ κακὸν, ἑῷ ἤπατι τεύχει. Unde veriſimile eſt ſic a Callimacho ſcriptum eſſe;

Ὅς δ' ἑτέρῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει.

Nam Heſiodi eſt iſtud:

Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων. BENTL.]

Vid. Suid. in Πάγας, ibique Kuſterum. HEMSTERH.

C C X X I I I.

Τοῦ τε μεθυπλῆγος φροίμιον Ἀντιλόχου.

Et vino ſaucii Antilochi exordium.

Euſtathius ad Z. Iliad. p. 485. Ὀρθοπλὴξ, ἀκανθοπλὴξ, νωτοπλὴξ, οἰστροπλὴξ καὶ μεθυπλὴξ, ὡς Καλλίμαχος· Τοῦ μεθυπλῆγος φροίμιον Ἀντιλόχου. Si non libet inſerere τὸ τε, ſic verſum conſtitues,

—— τοῦ μεθυπλῆγος

Φροίμιον Ἀντιλόχου ——

C C X X I V.

Ἵππους καιετάεντος ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι.
Equos petere ex Eurota calamintha referto.

Euſtathius ad Odyſſ. Δ. vſ. 1. Οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.] κητώεσσαν, ὡς μεγάλην, παρὰ τὸ κῆτος. τινὲς δὲ, ὧν καὶ Ζηνόδοτος, καιετάεσσαν γράφουσιν, ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ, τὸ Ἵππους καιετάεντας ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι. ποταμὸς δὲ Λακωνικὸς ὁ Εὐρώτας. Legendum καιετάεντος, & κομίσσαι. Enimvero, cur *equi* dicantur καιετάεντες, nihil comminiſci poteris: at Eurotas καιετάεις, eadem de cauſa, qua ipſa Lacedaemon καιετάεσσα. Calamintha naſcitur in locis humidis. vide Dioſcoridem & alios. Nicander in Ther.

> Ποταμοῖο πολυῤῥαγέος κατὰ δίνας
> Ὑδρηλὴν καλάμινθον ὀπάζεο —— BENTL.

Vide de hac re & verbo diſputatiunculam Strabonis, VIII. p. 564. & ibi Caſaub. ERNEST.

C C X X V.

Ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι.
Cum adhuc eſſet veſte diſcincta, & ex altero humero fibulata.

Scholiaſtes Euripidis, Hecub. vſ. 934. Αἱ Λακεδαιμόνιοι κόραι διημερεύουσιν ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱματίδιον ἔχουσαι πεπορπημένον ἐφ' ἑκατέρου τῶν ὤμων. Καὶ Καλλίμαχος· Ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι.

C C X X V I.

Εἶμι τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.
Eo ad monſtrum Caledonium: duco autem Aetolum Martem.

Scholiaſtes Euripidis Phoeniſſ. vſ. 136.

> Παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
> Τυδεὺς, Ἄρην δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.

Καλλίμαχος·

> Εἰμὶ τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.

Τέρας Καλυδῶνος, eſt *aper ille Caledonius.* Et legendum εἶμι pro εἰμί. Loquitur haec, ut opinor, Meleager Aetolus, qui venationi illi interfuit, & quidem praefuit. BENTL. Correctionem Bentleji in Schol. Eurip. recepit Cel. Valkenarius, qui ſuſpicatur, hunc verſum eſſe ex Hecale: quod Theſeus illi venationi apri Caledonii interfuit. ERNEST.

CCXXVII.

C C X X V I I.

Μὴ σύ γε, Θειάγενες, κόψαις χέρα Καλλιφόωντος.

Ne tu, Theagenes, abſcindas manum Calliphontis.

Suidas v. Πονηρός. Ἐπὶ πονηρίᾳ τεθρύλληται ὁ Καλλιφῶν. ὃς προὔδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι. πυνθανομένων δὲ πολλάκις αὐτοῦ τινῶν, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε, Παντὰ ἀγαθά. ὕστερον μέν τοι παρὰ Θεαγένους τινὸς εἰσῆλθεν ὠνησόμενος κρέας. κἀκεῖνος ὑποδεῖξαι ἐκέλευσε, πόθεν κόψαι θέλει. προτείναντος δὲ την χεῖρα, ἀπέκοψε. καὶ εἶπε, ταύτῃ τῇ χειρὶ οὐ προδώσεις πόλιν ἑτέραν. μέμνηται δὲ καὶ Καλλίμαχος· Μὴ σύ γε, Θειόγενες, κόψαις χεῖρα Καλλιφῶντος. Legendum Θειάγενες, pro Θειόγενες; ex hoc ipſo loco, & altero v. Κιλλικῶν, & ex Scholiaſte Ariſtoph. in Pace p. 446. Θειάγενες autem ſecundam ſyllabam brevem habere, conſtat ex Ariſtophanis Lyſiſtrata p. 542.

—— ἡ γ᾽ οὖν Θεαγένους
Ὡς δεῦρ᾽ ἰοῦσα τ᾽ ἀκάτιον ἤρετο.

Ubi tamen poſterior verſiculus manifeſto pedis vitio laborat. Sine dubio emendandum:

—— Ἡ γοῦν Θεαγένους
Ὡς δεῦρ᾽ ἰοῦσα τοὐκάτειον ἤρετο.
—— *Uxor Theagenis,*
Ut huc itura, Hecates ſimulacbrum conſuluit.

Suidas: Ἑκάτειον, Ἑκάτης ἄγαλμα. καὶ παροιμία, Θεαγένους ἑκάτειον. οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών.

C C X X V I I I.

Ἑρπετά, τῶν αἰεὶ τεθρέφαται λοφίαι.

Animalia, quorum ſemper nutriuntur jubae.

Scholiaſtes Nicandri, Alexiph. p. 88. Περὶ τοῦ σμίλου φησὶν Ἀνδρέας, περὶ Αἰτωλίαν πληθύνειν, καὶ τοὺς ἐγκοιμηθέντας αὐτῇ ἀποθνήσκειν. ὁ δὲ Θεόφραστος περὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν εἴρηκεν, αὐτὸ δὲ μόνον, ὅτι τὰ κολόφουρα τῶν ζώων γευσάμενα ἀποθνήσκει. κολόφουρα δέ εἰσι βόες, ἡμίονοι. Καλλίμαχος δὲ, Ἑρπετὰ, τῶν ἀεὶ τετρύφαται λοφίην. Pro κολόφουρα ſcribendum λόφουρα, ut extat apud ipſum Theophraſtum. Ea ſunt aſini, muli, equi, boves &c. Aelianus de Animal. IX. c. 27. Καλλίμαχος δὲ ἄρα ἐν τῇ γῇ τῇ Τραχινίᾳ ᾄδει δενδρόν τι φύεσθαι, καὶ καλεῖσθαι σμίλον, οὗ τὰ ἑρπετὰ γειτνιάσαντα καὶ παραψαύσαντα ἀρχὴν, εἶτα ἀποθνήσκειν. Ubi notanda eſt negligentia Aeliani: dicit enim ex Callimachi ſententia ἑρπετὰ *ſerpentes* ſmilum guſtantes mori. Atqui ἑρπετὰ τῶν λοφίαι &c. Θεοφραστικῶς ſunt ἑρπετὰ λόφουρα, hoc eſt, τὰ λόφουρα τῶν ζώων. Ἑρπετὰ enim poëtis ſunt *animalia quaecunque*. Heſychius: Ἑρπετὰ, τὰ ἄποδα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ

λοιπὰ τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ ἄνθρωποι. γήϊνα γὰρ καὶ ἐπίγεια πάντα. Emendavimus autem τεθράφαται pro τετρύφαται. a τρέφω τέθραμμαι.

C C X X I X.

Λῖρος ἐγὼ, τί δέ σοι τόνδ' ἐπέθηκα φόβον;

Impudens ego, cur tibi hunc timorem injeci?

Heſychius: Λειριόεντα διὰ τοῦ ε καὶ τοῦ ι γραπτέον. τὸ δὲ λῖρος ὃ δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ διὰ τοῦ ι. Καλλίμαχος· Λῖρος ἐγὼ τίδες ὅταν δὲ ἐπεθηκα φόβον. Ubi Salmaſius legit, Λῖρος ἐγὼ Τυδεῖ τόνδ' ἐπέθηκα φόβον. Hujus an noſtra emendatio concinnior ſit, alii judicent. Tydeus, opinor, negaverit, ſe unquam perterritum fuiſſe. BENTL. Verum vidiſſe Bentlejum planiſſime docet Ariſtaenetus Lib. I. Ep. 10. in qua eum Cydippen Callimachi imitatum eſſe ſupra monuimus. Ibi ille: ὦ δυςυχὴς ἐγὼ, τί δέ σοι τοῦτον ἐπῆγον φόβον. Ceterum ex illa ipſa re intelligi, hoc fragmentum ad Cydippen pertinere, bene monet Cl. Pierſonus Veroſim. p. 100. ERNEST.

C C X X X.

Ἀρμοῖ πὰρ Δαναὸν γῆς ἀπὸ βουγενέων.

Nuper *veni* ad Danaum ex apum.

Heſychius: Βουγενέων, τῶν μελισσῶν. Καλλίμαχος· Ἄρμωμα πὰρ Δαναοῦ γῆς ἐπὶ βουγενέων. καὶ ἡ μέλισσα βουγενὴς, ὅτι ἐκ βοείων ὀστέων γεννᾶται. Etymolog. Magnum. Ἀρμοῖ, τὸ ἀρτίως. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Ἀρμοῖ γὰρ Δαναῶν γῆ ὡς ἀπὸ βουγεέως. Si his magiſtris habenda fides, recte ſe habent Ἀρμοῖ & βουγενέων: Caetera ſunt incerta. *Apum terrae*, Hybla fortaſſe, vel Hymettus. BENTL. Adeundus Joſ. Scaliger Anim. in Euſeb. ad a. MCCL. p. 71. HEMSTERH.

C C X X X I.

Ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκύρων πολέμοιο.

Delectata ordinibus ductorum belli.

Heſychius: Νεκάδεσσι, νεκυάδεσι, ταῖς τῶν νεκρῶν τάξεσι, νεκροῖς. ἐλέχθη δὲ ὁ Καλλίμαχος, νεκάδας ψιλῶς τὰς τάξεις νενοηκώς. Ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπισχυρῶν πολέμοιο. Scribe ἐπισκύρων. Nam ἐπίσκυρος eidem eſt ἄρχων, ἔφορος, βοηθός. Apud eundem alibi vitioſe: Ἐπιχύρους, ἐπικούρους. χ pro κ. Intellige autem Minervam: ut Hymno in Lavac. Pallad.

Ἔξιθ' Ἀθαναία, περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
Ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ. BENTL.

De voce ἐπίσκυρος vid. Kuſterum ad Heſych. in h. v. ERNEST.

CCXXXII.

C C X X X I I.

Εἰκαίην, τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς.

Vulgarem farinam, ex qua nihil furfuris molitrix excrevit cribro.

Suidas: Εἰκαία, ὀλίγη, ὡς ἔτυχε. Καλλίμαχος· Τῆς εἰκαίης οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. τουτέστιν, ἧς τὰ ἀποβράσματα ἤγουν τὰ πίτυρα οὐκ ἀπέκρινεν, οὐδὲ ἀπεκάθηρεν ἡ μυλωθρὸς, ἀντὶ τοῦ ἄσειστον. τὸ ἀλεύρον. Idem: Ἀποβράσματα, τὰ πίτυρα παρὰ Καλλιμάχῳ· οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. Idem: Ἀλετρὶς, ἡ μυλωθρὸς παρὰ Καλλιμάχῳ. Bentl. Verbum βράττειν & ἀποβράττειν bene explicat & illuſtrat Cl. Ruhnkenius ad Timaei Lex. Plat. p. 46. 47. Ernest.

C C X X X I I I.

Εἶπον τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι.

Muſcipulam & laqueum longe ſalientem.

Julius Pollux x. 34. Μυάγρα. Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι. ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπὼν, τὴν μυάγραν καλεῖ. Καὶ Καλλίμαχος δὲ ἔφη, Εἶπον τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι, ὡς καὶ τὴν ἀνδίκτην ὄντα εἶδος μυάγρας. Qui quidem locus, in vulgatis codicibus mendoſiſſimus, recte ita emendatus eſt a viris eruditis, fide Etymologici Magn. Ἀνδίκτης, inquit ille, εἶδος παγίδος. Ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι. Sed praeterea eſt aliud mendum in eo loco Pollucis nondum animadverſum. Legendum enim: Ἐν δὲ Πλούτῳ εἶπον τὴν μυάγραν καλεῖ. *Ariſtophanes in Pluto muſcipulam vocat* εἶπον. Et ita ſane Codex MStus qui fuit Iſaaci Voſſii. Fruſtra tamen quaeres id vocabulum in ea fabula Ariſtophanis. Nimirum jam per ſaecula aliquot vox ea inde exulavit, nunc tandem mea opera ad ſedem priſtinam reditura. Extat locus p. 41.

Ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.

Legendum inquam, Ὁ δ' ἶπος, cum autoritate Pollucis, tum ipſius ſententiae cauſa; quae hoc pacto plus ſalis Comici & plus ridiculi in ſe habet. Τὸ ἰπνὸς tamen agnoſcunt Scholiaſtes & Suidas v. Ἰπνὸς, qui exponunt μαγειρεῖον. Sed hoc parum refert. Nam & in eadem fabula alia lectio mendoſa a Scholiaſte illo ceu vera agnoſcitur, p. 20.

Ἀσπάζομαι δ' ὅτι προθύμως ἥκετε,
Καὶ συντεταγμένως κοὐ κατεβεβλακευμένως.

Συντεταγμένως, ait ille, καθωπλισμένως μετὰ τάξεως. Atqui illud συντεταγμένως in metri leges peccare liquido apparet. Legendum,

Καὶ συντεταμένως, κοὐ καταβεβλακευμένως. Bentl. Haec, repetita in notis ad Ariſtoph. Plutum, firmat pluribus Cel. Hemſterhuſius ad eundem locum p. 278. ſqq. Ernest.

CCXXXIV.

CCXXXIV.

Ἄνδρ’ ἐλαιοὶ Δεκελειόθεν ἀμπρεύοντες.

* * ex Decelea trahentes.

Etymol. Magn. Ἀμπρεύω. ὁ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἔλαβε την λέξιν, οἷον, Ἄνδρ’ ἐλαιοὶ δ’ ἐκ λειόθεν ἀμπρεύοντες. Locus ſane corruptiſſimus, quique & aliorum & maximi Caſauboni ingenium eluſit. In luxatis illis ſtatim agnovi ſanam lectionem Δεκελειόθεν: poſtea autem conjecturam noſtram plane firmavit Stephanus Byzantius: Δεκέλεια, τὸ τοπικὸν, Δεκελειᾶθεν. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκελειόθεν. Ad hunc ipſum locum digitum intendit. Pro ἀνδρ’ ἐλαιοι, nihil in praeſentia habeo quod reponam. BENTL. Voſſ. ad Catull. p. 123. ſic corrigit: Ἄνδρες δ’ Ἠλεῖοι Ἠλείαθεν ἀμπρεύοντες. Adverſatur Stephani locus. ERNEST.

CCXXXV.

Δαίμων τί κόλποισιν ἐπιπλύουσι γυναῖκες.

* * in ſinus inſpuunt mulieres.

Scholiaſtes Theocriti, Idyll. VI. vſ. 16. Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπλυσα κόλπον] Ποιοῦσι καὶ τοῦτο μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Καλλίμαχος· Δαίμων, τί κόλποισιν ἐπιπλύουσι γυναῖκες. Si verſum integrum eſſe ſtatuis, leges; Δαῖμον, τρις κόλποισιν. Sed profecto crediderim totum locum ita eſſe corrigendum: Καλλίμαχος δ’ Αἰτίων· (τετάρτῳ Αἰτίων) Τρὶς κόλποισιν ἐπιπλύουσι γυναῖκες.

CCXXXVI.

—— Ἀλλ’ ἐπακουοὺς. Οὐκ ἔσχεν.

—— Sed audientes. Non habuit.

Etymol. Magn. Ἀκουὸς. Καλλίμαχος· Ἀλλ’ ἐπακουοὺς οὐκ ἔσχεν. ἐπακούοντας. καὶ ἀκοὸν, ἐπήκοον καὶ ἀκουστικόν.

CCXXXVII.

Τὸν μὲν ἐπ’ ἀσκάντα κάθισεν ——

Illum quidem ſuper lectulum collocavit.

Etymol. Magn. Ἀσκάντης, κλινίδιον εὐτελές. Καλλίμαχος· Καὶ τὸν μὲν ἐπ’ ἀσκάντα κάθισεν.

CCXXXVIII.

C C X X X V I I I.

Δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λύτρον.

Decem autem talos cepit pretium redemptionis.

Etymol. Magn. Ἄστριας, ἀστραγάλους, ὑποκοριστικῶς. Καλλίμαχος· Δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λύτρον. Suidas: Ἄστρια, οἱ ἀστράγαλοι. Δέκα δ' ἄστρια αἴνυτο λύτρον, παρὰ Καλλιμάχῳ. Potior lectio eſt, quam Etymol. repraeſentat. Bentl. In Etymologo pro λύτρον veriſſime legitur λάτρον, *merces*: quod Bentleji oculos effugiſſe miror. Sylburgius in addendis ad Etymol. haec notat: Pro λάτρον apud Suidam eſt λύτρον, ſed λάτρον retinere nihil vetat: quippe quod *mercedem* ſignificat, ut cum Heſychio tradit idem Suidas. Hactenus egregius ille Sylburgius, cujus modeſtiam compares cum vaniſſima Jac. Gronovii jactantia, qua Emend. in Suid. p. 79. ex Codice Leidenſi λατρον Suidae reddit, ignorans tamen & Etymologi ſcripturam & Sylburgii notam. Merito λατρον in Suida probat L. Kuſterus Diatr. Anti-Gron. p. 19. quod communem cum *latro* originem habere, Grammatici Latini pulcre viderunt. Varro de L. L. VI. p. 74. *Latrones dicti —— qui conducebantur mercede. Ea enim merces dicitur Graece* λάτρον, καὶ σατρον. Faceſſat hinc καὶ σάτρον, quod e διττογραφίᾳ temere natum recte omittit Cod. Vet. apud P. Victorium Var. Lect. XVI. 17. Feſtus : *Latrones eos antiqui dicebant, qui conducti militabant* ἀπὸ τοῦ λάτρου. A λάω, *capio*, unde etiam λάβω, manat λάζω, λέλαται, λάτρις, *qui mercedem capit*, λάτρον, *merces*, &c. Ruhnken.

C C X X X I X.

Ζορκὸς —— Πέντε νεοσμήκτους ἄστριας.

Capreae quinque talos recenter politos.

Euſtath. Iliad. Ψ. p. 1398. Τοὺς τοιούτους ἀστραγάλους ἀστρίας ἢ ἄστριας ἔλεγον. Καλλίμαχος οὖν ζορκός που λέγει δωρηθῆναί τινι πέντε νεοσμήκτους ἄστριας.

C C X L.

—— Ὅσον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο.

—— Quantum amavit pinguem bucceam.

Etymol. Magn. Βλωμὸς, ὁ ψωμός. Καλλίμαχος· Ὅσον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο.

C C X L I.

Τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα ——

Genus autem non novi ——

Etymol. Magn. Γενέθλη. ὅθεν καὶ τὸ γενή. ἀπὸ τοῦ γενῶ γενὴ, ὡς ἀπειλῶ ἀπειλή. Καλλίμαχος· Τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα.

C C X L I I.

Γράμματα δ' οὐχ εἵλιξεν ἀπόκρυφα.

Libros autem non verſavit reconditos.

Etym. Magn. Γράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰ συγγράμματα. ὡς Καλλίμαχος· Γράμματα δ' οὐχ εἵλιξεν ἀπόκρυφα. καὶ, Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι Γράμμα. Quod poſterius Fragmentum ſupra habet, in Epigrammate VI. Et Ammonius Περὶ Λέξεων &c. v. Γράμμα. Καὶ τὰ συγγράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ γράμματα. Καλλίμαχός που φησι, Γράμματα δ' οὐχ εἵλιξεν ἀπόκρυφα. τουτέστι, τὰ συγγράμματα. ſic legendum. Nam in Codd. vulgatis pro συγγράμματα bis legitur γράμματα. BENTL. Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 47. malebat: Γράμματα δ' ἐξειλίξεν ἀπόκρυφα. quod verbum bene illuſtrat. Sane non diſplicet. Sed quia contextus ignoratur, certi nihil eſſe poteſt. ERNEST.

C C X L I I I.

Ἐς δάϊν ἐρχομένων ——

Ad pugnam venientium.

Etymol. Magn. v. Δῆρις. Παρὰ τὸ δαίω τὸ σφάζω καὶ κόπτω γίνεται ὄνομα δαΐς βαρύτονον. Καλλίμαχος· Ἐς δάϊν ἐρχομένων.

C C X L I V.

Διάσματα φάρεος ἀρχήν.

Licia (ſ. ſtamina) veſtimenti initium.

Etymol. Magn. Δίασμα, ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία. Καλλίμαχος· Διάσματα φάρεος ἀρχήν. potius tamen legerim, Διάσμά τε φ. ἀρχήν.

C C X L V.

Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην.

Uvidam autem excuſſit chlamydem.

Etymol. Magn. Διερὸς, ὁ ὑγρός. Καλλίμαχος· Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην. Suidas: Λαίφη θηλυκῶς ἡ χλαμύς. Διερὴν ἀπεσείσατο λαίφην.

CCXLVI.

C C X L V I.

Δίκροον φίτρον ἀειραμένη.

Lignum bifurcum tollens.

Etymol. Magn. Δίκρον καὶ δίκροον, τὸ δίκρανον ξύλον. Καλλίμαχος· Δίκροον φίλτρον ἀειραμένη. Pro φίλτρον recte Caſaubonus, φίτρον.

C C X L V I I.

Τὸ δ᾽ ἐκ μέλαν εἶαρ ἔλαπτεν.

Sanguinem autem atrum exſorbuit.

Etymol. Magn. Εἶαρ, τὸ αἷμα. καὶ εἰαροπότης, ὁ αἱματοπότης, ὥς φησι Καλλίμαχος· Τὸ δ᾽ ἐκ μέλαν εἶαρ ἔδαπτεν. pro ἔδαπτεν repoſuimus ἔλαπτεν. λάπτειν, *lambere*. δάπτειν, *vorare*. Bentl. Recte ἔλαπτεν. Oppianus adeo appoſite, ut ad hunc ipſum locum reſpexiſſe videatur, Halieut. II. 618. —— ἀρτιχύτοιο φόνοιο Θερμὸν ἔαρ λάπτουσιν. Idem mendum occurrit in verſibus de Actaeone apud Apollodor. III. p. 161. Τοῦ δ᾽ Ἀκταίωνος πρῶτοι φάγον, αἷμά τ᾽ ἔδαψαν. Corrige ἔλαψαν. Voce gloſſematica ἔαρ pro *oleo* utitur eruditus poëta Fr. CCI. Neſcio, an ex ejusdem officina prodierint verſus a Suida v. Ἔαρ allati:

—— ἦχι κονίστραι
Ἄξεινοι λύθρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθασι.

Eosdem etiam habet v. Ἄξεινος, ubi εἴαρι librariorum ſtupore abiit in Ἄρει, nihil monente Kuſtero. Vide ſummos viros, Joſ. Scaliger. ad Manil. V. 212. & Tib. Hemſterhuſ. ad Lucian. Deor. Dial. p. 241. Ruhnken.

C C X L V I I I.

Οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε ——

Neque clamor praeconis ceſſavit.

Etymol. Magn. Ἐλινύειν, ἀργεῖν, σχολάζειν. Καλλίμαχος· Οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε. Bentl. De h. v. dictum ad Hymn. in Cer. 48. Ceterum ſcribendum ἐλίνυσεν. Sequens verbum incipiebat a conſona. Nam dactylus locum non habet, quia ſyllaba νυ longa eſt. Ernest.

C C X L I X.

Θηρὸς ἐρωήσας ὀλοὸν κέρας ——
Ferae abrumpens immane cornu.

Etymol. Magn. v. Ἐρωή. Καλλίμαχος· Ἐρωήσας θηρὸς ὀλοὸν κέρας. τὸ εἰς τὴν ἔραν καταγαγών. Suidas: Ἐρωεὶς, ὁ ὑποχωρῶν. ἐρωήσας δὲ μειώσας, κατεάξας. Ἐρωήσας ὀλοὸν κέρας. Καλλίμαχος. Bentl. ἐρωῆσαι proprie eſt *cobibere*, *reprimere*, *vim & impetum alicujus minuere ac frangere*, ut H. in Del. 133. de flumine. Hic inſolentius dicitur in tali contextu, in quo *frangere* poſſis interpretari, quaſi pro κλᾷν dicatur, quod proprie non eſt. Itaque bene Heſychii ſoſpitator repudiavit conjecturam ap. Heſych. in Ἐρωῆσαι, pro κωλῦσαι, quod verum eſt, reſcribendum eſſe ex h. l. Callimachi ap. Suidam κλᾶσαι. Ernest.

C C L.

Ὄντε μάλιςα βοῶν ποθέουσιν ἐχῖνον.
Ventrem bubulum, quem maxime expetunt.

Etymol. Magn. Ἐχῖνος ἡ γαςὴρ, ὥς φησι Καλλίμαχος· Ὄντε μάλιςα βοῶν ποθέουσιν ἐχῖνον. Bentl. Etymol. MS. Bibl. Reg. ——— κακῶς δὲ Καλλίμαχος τῶν βοῶν τὰς κοιλίας (ἐχῖνον) εἶπεν. Idem: Ἐχῖνος καὶ ἡ γαςήρ· ὅτι μάλιςα βοῶν θέουσιν ἐχῖνοι. καὶ αὐτοὶ δὲ παρὰ τὸ ἔχειν ἐν αὐτῇ τὴν τροφήν. καὶ ὁ λέβης ὁμοίως ἐχῖνος. Καλλικὴν (an Καλλίμαχος?) ἄξον) δ' οὐχ ἵππον ἀέθλιον, οὐ μὲν ἐχῖνον βουδόκον, ἀντὶ τοῦ λέβητα. Ἐχῖνος dicitur de pluribus rebus, in his de *ventre*, improprie haud dubie, a cavitate apta ad capiendum aliquid. Nam etiam pro *libo* dicitur ἐχῖνος, non quocunque, ſed cavo & farto, unde *echini farti* apud Plautum. *Ventriculus* dicitur ἐχῖνος, quia eſt receptaculum cibi, aut, quia cum coquitur vel aſſatur, fartus eſt carne conſecta aut aliis minutis rebus: & talis *venter fartus* hic etiam intelligendus. Vid. de h. v. Interpretes ad Heſych. & qui ibi laudantur. Ernest.

C C L I.

Τίνος ἠρίον ἵςατε τοῦτο;
Cui monumentum hoc ſtatuitis?

Etymol. Magn. Ἠρία, τοὺς τάφους. Καλλίμαχος· Τίνος ἠρίον ἵςαται τοῦτο. Pro ἵςα), ἵςακε reponit optimus Sylburgius. Sed noli dubitare, quin vera lectio ſit, ἵςατε. Αι pro ε fatalis error exſcriptoribus Graecis.

CLII.

C C L I I.

Ἦρ' ὅτι τὼς ὁ γέγειος ἔχει λόγος ——
—— Ἦχι γέγεια
Ἄνθεα μήκωνός τε ——
Certe ita ſe habere famam vetuſtam
—— ubi antiqui
Flores papaverisque ——

Etymol. Magn. Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος παρὰ Ἑκαταίῳ. Καὶ καλῶν ἦρ' ὅτι τὼς ὁ γέγειος ἔχει λόγος. καὶ, Ηχεῖ γέγεια ἄνθεα μήκανός τε. Quem locum ſupra emendavimus p. 475.

C C L I I I.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ ——
Maledica cum lingua ——

Etymol. Magn. Κηκὰς, ἡ κακολόγος λοιδορία. Καλλίμαχος· Κηκάδι συν γλώσσῃ. Scholiaſtes Nicandri: Κηκὰς, κακοῦργος ἢ χλευαστικὴ. Κηκάδι σὺν γλώσσῃ. Et in alio loco depravate: κακὰ δισσὰ γλώσσῃ.

C C L I V.

Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κῶϊον
Cui ſimile ſcriptum Coum.

Etymol. Magn. Κῷος σὺν τῷ ι γράφεται. ἐπειδὴ εὕρεται κατὰ διαστολήν; Καλλίμαχος· Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κῶϊον.

C C L V.

—— Λύχνα φανείη.
—— Lucernae appareant.

Etymol. Magn. Ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Λύχνα φανείη.

C C L V I.

Τέρπνιστοι δὲ τοκεῦσι τόθ' υἱέες ——
Jucundiſſimi autem parentibus tum filii.

Etym. Magn. Τερπνὸς, τερπνίων, τέρπνιστος. Καλλίμαχος· Τέρπνιστοι δὲ τοκεῦσι τόθ' υἱέες. BENTL. Videtur eſſe ex eodem carmine, ex quo Fragm. XI. ERNEST.

CCLVII.

Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως.

Lucida tum orta eſt aurora.

Etym. Magn. Φιαρὸς, παρὰ τὸ φάος, φαερός. Καλλίμαχος· Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως.

CCLVIII.

Καλλιχόρου χθονὸς ὦ Ῥεία θυγατήρ.

Pulchris choreis celebratae Telluris o Rhea filia.

Priſcianus pag. 554. *Aeoles τῇ υ aſcribunt ο non ut diphthongum faciant ibi : ſed ut jonum υ Aeolicum oſtendant : ut Callimachus :* Καλλιχόρου χθονὸς ὑρίας θυγατήρ. Emendavimus, ut nobis viſum eſt. Rhea Telluris & Coeli filia. Caeterum vix dubitandum quin apud Priſcianum *Callimachus* vitioſe poſitum ſit pro Alcaeus : Quid enim Cyrenenſi cum Aeolibus?

CCLIX.

Καὶ Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠρικίην.

Et Amantinam condiderunt Oriciam.

Stephanus Byz. Ἀβαντίς. τὸ Ἀβαντία θηλυκόν. ὅπερ κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ Ἀμαντία ἐκλήθη παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ Περιηγήσει. Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην, ὡς Λεοντίνην, αὐτήν φησι. Καὶ Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠρικίην. Idem: Ἀμαντία, Ἰλλυριῶν μοῖρα πλησίον Ὠρίκου καὶ Κερκύρας, ἐξ Ἀβάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοστησάντων ᾠκισμένη. Καλλίμαχος Ἀμαντίνην αὐτήν φησι. Bentl. Bene Holſtenius monet, a Stephano confundi Ἄμαντας, Illyricam ſ. Epiroticam gentem, de qua Callimachus loquitur, ut patet ex Orico, quae eſt Epiri, cum aliis Abantibus, de quibus ante dixerat. Arbitror vero τὸ καὶ eſſe vitioſum, nec pertinere ad verſum Callimachi. Forte aliud poſuerat teſtimonium, quod excidit, aut omiſſum eſt : atque ita τὸ καὶ indicium eſt alterius teſtimonii. Ernest.

CCLX.

Πουλὺ θαλασσαίων μυνδότεροι νεπόδων.

Multo mutiores piſcibus marinis.

Stephanus Byz. v. Βάλδος. Τὰ εἰς δος δισύλλαβα, ἔχοντα πρὸ τοῦ δ ἄφωνον, βαρύνεται, εἰ μὴ ἐπιθετικὰ εἴη. Ἰνδὸς, ὅμοιον τῷ ποταμῷ. Τὸ λορδὸς, μυνδὸς, ὡς ἄφωνον ὀξύνεται. ἀφ᾽ οὗ Μυνδότεροι νεπόδων, παρὰ Καλλιμάχῳ. Bentl. τολορδὸς correxi τὸ λορδὸς, ut voluit Holſtenius, & res ipſa facile monet. Et ſic jam e MS. Voſſ. edidit Berkelius. Sed mihi & verba ὡς ἄφωνοι ſuſpecta apud Stephanum,

&

& orta e ſuperioribus, ubi literae ἀφώνου mentio. Atque etiam locus Callimachi, qui ad rem Stephani non facit, in margine adſcriptus fuiſſe videtur ad illuſtrandum μυνδός. Ceterum hoc fragmentum corruptiſſime, at binis verbis auctius eſt in Etym. MS. Bibl. Reg. Pariſ. Μάταιος —— παρὰ τὸ θάλασσα θαλάσσιος, θαλασσαῖος. Καλλίμαχος· πολυθαλασσίων μανδότερον ἐπιδών. Unde feci, quod vides. Ernest.

C C L X I.

—— Θύμου δὲ πασαίμην
Ἥδιον ——

—— Thymo autem explear
Suavius. ——

Athenaeus lib. I. c. 19. Οἱ νεώτεροι καὶ ἐπὶ τοῦ πληρωθῆναι τιθέασι τὸ πάσασθαι. Καλλίμαχος· Μύθου δὲ πασαίμην ἥδιον. Bentl. Perplacet correctio evidentiſſima & certiſſima Cl. Ruhnkenii Ep. Crit. II. p. 40. θύμου. γεύσασθαι, ut ἐσθίεσθαι, de ſermonibus reperi, πάσασθαι de iis dici, pro audire, non credo. Et eſt apud Athenaeum ſermo de cibo capiendo. Vult enim oſtendere recentiores dixiſſe πάσασθαι pro *ad ſatietatem edere*. Senſus eſt: *Malim ſatiari thymo*, quamquam tenui & plebejo cibo. θύμος cibus ruſticorum eſt notus ex Ariſtoph. Plut. 253. Ernest.

C C L X I I.

Χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίων.
Difficilis eſt ira mortalium.

Scholiaſtes ad B. Odyſſ. Ἄλλως τε κατὰ Καλλίμαχον, Χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίων.

C C L X I I I.

Πτέρνη θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

Et calce *equitis* equus incitatus.

Pindari Scholiaſtes Olymp. XIII. 27. Ἱππείοις ἐν ἔντεσιν) Δίδυμός φησι διὰ τούτων δηλοῦσθαι τὸν κεραμεικὸν τρόχον, ἐκ μεταφορᾶς διχόθεν μετενηνεγμένης. τοῦτο μὲν, ὅτι ἵπποις οἰκεῖος ὁ τροχός. τοῦτο δὲ ὅτι ἑκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸ ποδὸς πτέρνης. Καλλίμαχος· Πτέρνη θ' ἵπποις ἐλαυνόμενος. Legendum, Πτέρνη θ' ἵππος. Eſt membrum verſus pentametri. Sententia eſt: Didymus ait ἵππεια ἔντεα apud Pindarum notare *rotam figularem*: idque metaphora duplici. I. Quod rota ſit, & omnis rota ad equos quodammodo pertineat, ſc. in curribus & vehiculis. 2. Quod rota figularis utrinque moveatur calcaneo figuli; ut equus incitatur calce equitis: Nam tam calce inermi, quam calcaribus equos impelli, teſtem eſſe Callimachum, Πτέρνη θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

C C L X I V.

Αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε ——

Cum ultro illis vaticinatus eſt ——

Scholiaſtes Pindari Pyth. IV. 107. Ἐνθένδε καὶ αὐτώρης ὁ τρίπους. Καλλίμαχος· Αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε. καὶ τότε αὐτώρης ἡ μάντις λέγεται, ὅταν μὴ βουλευομένου τινὸς περὶ ὅτου ἥκει μαντευσόμενος ἀπαυτοματίσῃ.

C C L X V.

Κολχίδος ἐκ καλάμης ——

Ex Colchica ſtipula ——

Schol. Pindari Pyth. IV. 376. Κόλχοι δὲ ὑφαίνουσι καὶ λινουργοῦσι τὴν καλάμην, ὥσπερ Αἰγύπτιοι. Καλλίμαχος· Κολχίδος ἐκ καλάμης.

C C L X V I.

Ἢ ὑπὲρ αὐσταλέον Χαρίτων λόφον ——

Aut ſuper aridum Gratiarum collem.

Scholiaſtes Pindari Pyth. V. 31. Κᾶπον Ἀφροδίτας, τὴν Κυρήνην φησὶν, ὡς καλλίκαρπον, καὶ διὰ τοῦτο ἐράσμιον καὶ ἐπαφρόδιτον. εἰ μὴ ἄρα τὸν τῶν Χαρίτων λόφον ὠνόμασεν οὕτως, Ἀφροδίτης κῆπον. Καλλίμαχος· Ἢ ὑπὲρ αὐσταλέον Χαρίτων λόφον. BENTL. Quare collem Gratiarum aridum vocet, non invenio. Ruhnkenius V. C. ingenioſe corrigebat ἀσταλέων, *nudarum*, quomodo Horatius ſolet appellare. Heſych. Ἀσταλὴς, μὴ περιεσταλμένος. ERNEST. Gratias, quas Callimachus ἀσταλέας, Euphorion ap. Polluc. IV. 95. ἀφαρέας appellat: Ὀρχόμενον Χαρίτεσσιν ἀφαρέσιν ὀρχηθέντα. Ita hunc verſum acutiſſime emendavit Joannes Pierſonus, novum & ſplendidum Graecarum literarum lumen, ſed nuper in ipſo prope ortu acerbiſſimo fato extinctum, ad Moerid. Attic. p. 79. Vide P. Weſſelingium Diſſ. Herodot. p. 13. RUHNKEN.

C C L X V I I.

Θιμβρῆς Κυπρίδος ἁρμονίην.

Calidae Veneris harmoniam.

Scholiaſtes Nicandri ad Theriac. Θιμβρὴν, τὴν θερμὴν καὶ ὀξεῖαν. Καλλίμαχος· Θιμβρῆς Κυπρίδος ἁρμονίην.

CCLXVIII.

CCLXVIII.

Ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καίεμεν ὄμπνας.

Inter alia autem diis adolere fruges melle conſperſas.

Scholiaſtes Nicandri ad Alexiph. Ὄμπνας λέγουσι πυροὺς μέλιτι δεδευμένους. καὶ Καλλίμαχος· Ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καίεμεν ὄμπνας.

CCLXIX.

Αἳ νῆας ἁλιβδύουσι.

Quae ſubmergunt naves.

Tzetzes ad Lycoph. p. 59. Ἁλιβδῦσαι κυρίως λέγεται, τὸ ἐν θαλάσσῃ βυθισθῆναι, κατὰ τρόπον τοῦ δίχρονου εἰς δίχρονον (lege κατὰ τροπὴν, hoc eſt permutatione η in υ) ἤτοι ἁλὶ δῦσαι. καὶ Καλλίμαχος· αἳ νῆας ἁλιβδύουσι.

CCLXX.

Ἂψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὀδεύετον ——

Retrorſum ad Thermodontem ibant.

Tzetzes ad Lycoph. p. 95. Θερμώδων ἐστὶ μὲν ἕτερος ποταμὸς Παφλαγονίας περὶ Σινώπου, ὅπου ἦσαν αἱ Ἀμάζονες. ὁ δὲ νῦν κείμενος Θερμώδων καὶ Ὕψαρος Βοιωτίας εἰσὶ ποταμοί. ὡς Καλλίμαχος· Ἂψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὀδεύετον.

CCLXXI.

Ἐδείμαμεν ἄστεα μορτοί.

Mortales nos urbes condidimus.

Ammonius ad Περὶ Ἑρμηνείας p. 27. Ἄνθρωπος μὲν, κατὰ τὸ ἀθρεῖν τὴν ὄπα, ἢ ἄνω ἔχειν τὰς ὦπας. μέροψ δὲ, ὡς μεμερισμένῃ χρώμενος τῇ ὀπί. βροτὸς δὲ, ὡς μορτὸς, καὶ μοιρητός. διὸ καὶ τὸ, Ἐδείμαμεν ἄστεα μορτοὶ, φησὶν ὁ Κυρηναῖος. BENTL. Idem Fr. eſt in Orionis MS. libro περὶ ἐτυμολογιῶν· Βροτός. παρὰ τοῦ μείρω μορτὸς εἴρηται ἄνθρωπος· Καλλίμαχος· Ἐδείμαμεν ἀστία μορτοί. Ἀστίον non ſpreverim. ERNEST.

CCLXXII.

Ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη,
Ἀλκάθοόν τις ἄπυστος ——

Ultra mare ille habitavit,
Qui Alcathoum, ignotus ——

Scholiaſtes Sophoclis, principio Oedipi Colon. τὶς οὐ πυσματικῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄρθρου. ὅτι δὲ τῷ τὶς ἀντὶ τοῦ ἄρθρου χρῶνται, Καλλίμαχός φησιν οὕτως· Ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη Ἀλκάθοόν τις ἄπλυστος. Pro ἄπλυστος leg. ἄπυστος. Verba ſunt, uti conjicio, de Tydeo, qui ob patrui ſui Alcathoi caedem patriam Aetoliam linquens ad Argivos confugit.

CCLXXIII.

—— Τί δάκρυον εὗδον ἐγείρεις;

Quid lachrymam dormientem excitas?

Scholiaſtes ad illud Sophoclis Oed. Col. p. 289. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν, ὦ ξεῖν', ἐπεγείρειν] καὶ Καλλίμαχος· Τί δάκρυον εὗδον ἐγείρεις. Eadem habet Suidas, v. Δεινόν. Bentl. Verbum εὕδειν illuſtrat Tollius ad Longin. p. 37. Ernest.

CCLXXIV.

Κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.

Inanem laborem inſumentes.

Scholiaſtes Sophoclis, Trachin. Ὄτλον, τὴν ταλαίπωρον, ἢ ὡς Ὅμηρος, τὸ μεμορημένον καὶ πεπρωμένον. Καλλίμαχος· Κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.

CCLXXV.

—— Ὁ μὲν εἷλκεν, ὁ δ' εἵπετο νωθρὸς ὁδίτης.

Alter quidem trahebat, alter autem ſequebatur
tardus viator.

Scholiaſtes Apollonii lib. I. vſ. 1162. Καὶ Καλλίμαχός φησιν ἐπὶ τοῦ ἡττηθέντος ταύρου· Ὁ δ' εἵπετο νωθρὸς ὁδίτης. Bentl. Hoc fragmentum, quod plenius edimus ex Scholiaſte MS. Bibl. Regiae, ſi non ſumtum eſt ex Hymno in Herculem, certe intelligendum de Hercule Minois taurum e Creta abducente. Marmor Farneſianum, quo Herculis labores celebrantur, nuper ab Ed. Corſino accuratius editum: —— ἕβδομον ἐλθὼν, Ἐκ Κρήτης ταῦρον μέγαν ἤγαγεν. —— v. Apollodor. II. p. 109. Hygin. Fab. xxx. ibique Munker. Ruhnken.

CCLXXVI.

Ψευδόμενοι δ' ἱερὰν φημίζομεν ——
Mentientes autem ſacrum vocamus ——

Scholiaſtes Apollonii I. 1019. Οἱ δὲ τὴν νῆσον ἱερὰν ἐκάλεσαν. ὡς καὶ Καλλίμαχος· Ψευδόμενοι δ' ἱερὰν φημίζομεν.

CCLXXVII.

Μαστύος ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητύϊ ——
Alias defeſſi erant inveſtigando & errando.

Scholiaſtes Apollonii I. 1353. Μαστὺς, ἡ ζήτησις. Καλλίμαχος· Μαστύος ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητύϊ.

CCLXXVIII.

Ἔγρή καί τιν' ἔχοντα περίπλοον.

Scholiaſtes Apollonii III. 1149. Περιπλομένας, παριούσας· ἐπεὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδός. Καλλίμαχος· Ἔγρή καί τιν' ἔχοντα περίπλοον. Neſcio, quid haec ſibi velint. BENTL. Schol. MS. Bibl. Reg. non minus corrupte: Ἔγρή ἐχή τὸ περίπλοον. RUHNKEN.

CCLXXIX.

Νόθοι δ' ἤνθησαν ἀοιδαί.
Spuria autem floruerunt carmina.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nubes: Καλλίμαχος δὲ πρὸς αὐτοὺς (τοὺς διθυράμβους) ἀποτεινόμενος, οὕτω πως αὐτῶν καθάπτεται· Νόθοι δ' ἤνθησαν ἀοιδαί. Eadem habet Suidas v. Κυκλίων. ubi νόθαι editum, quod hic νόθοι.

CCLXXX.

Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς.
Limnaeo autem feſta celebrabat cum choreis.

Scholiaſtes Ariſtoph. Ran. p. 139. Λίμναι χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλλίμαχος· Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγεν ἑορτάς. BENTL. Exſtat ſane χοραστάδας in priſcis Edd. χοροστάδας bene dederunt Portus & Kuſterus. Verum in cunctis ἦγον, quod cauſa non eſt cur

cur mutetur. Conſentit Stephan. in Λίμναι, ubi, tacito Callimachi nomine, καὶ οἱ Λιμναῖοι χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. Suſpicari quis poſſet in καὶ οἱ latere Callimachi nomen: praeſtiterit forſan integrum ſenarium effinxiſſe: καὶ οἱ (αὐτῷ ſc. Baccho) Λιμναῖοι δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. Holſtenium & Berkelium non fugit Scholiaſtae Ariſtoph. locus. Vid. J. Meurſ. de Pop. Att. in Λίμναι, & de Athen. Att. III. 4. Τὸ ἐν Λίμναις τέμενος Phanodem. apud Athen. X. p. 437. C. quibus uſus eſt Euſtath. ad Od. A. p. 1400. vſ. 64. & XI. p. 465. A. HEMSTERH.

C C L X X X I.

Σκέρβολα μυθήσαντο ——

Convitia dixerunt ——

Scholiaſtes Ariſtoph. Equit. p. 236. Μὴ σκέρβολλε, μὴ λοιδόρει. δηλοῖ δὲ καὶ κερτομεῖν. κεῖται δὲ νῦν ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ, μὴ ποίκιλλε. καὶ Καλλίμαχος· Σκέρβολα μυθήσαντο.

C C L X X X I I.

Ἣν ἐτρείψαντο μυσωτόν.

Quod intriverunt moretum.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Veſp. p. 312. Μυττωτὸν κυρίως τὸ ἐκ τῶν σκορόδων καὶ τύρου καὶ ὄξους τρίμμα. καὶ οὕτως ὠνομάσθη, ἀντὶ τοῦ μυσωτόν τι παρὰ τὸ μυσάττεσθαι αὐτοῦ τὴν ὀσμήν. εἴγε καὶ ὁ Καλλίμαχός φησιν· Ἣν ἐτρίψαντο μυσωτόν. BENTL. v. Scalig. ad Catalect. p. 158. & Neapol. ad Ovid. Faſt. IV. 367. ERNEST.

C C L X X X I I I.

Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν.

Tyrrhenorum munimentum Pelargicum.

Scholiaſtes Ariſtoph. Av. p. 400. Ὅτι Ἀθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος· Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν. Pelargicum idem quod Pelaſgicum: & Tyrrheni iidem qui Pelaſgi.

C C L X X X I V.

Τόξου σφεῶν τίς ἄριστα Κυδωνίου.

Quis illorum arcum Cydonium optime.

Johan-

Johannes Charax de Encliticis in Horto p. 228. Καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Τόξε σφεῶν τις ἄριςα Κυδωνὶε, σπονδεῖος βάρυτονος προηγεῖται τε ἐγκλιτικε. lege τὶς interrogative.

C C L X X X V.

Ἔζεαξ θερμότατον ῥίζεχε Ποσειδῶν.

Proclus in Heſiodum p. 122. Εἰώθε τὰ ζῶα διὰ τὸ ψύχος τὰς ἐρὰς μεταξὺ τῶν μηρῶν ἀποθλίβοντα ἐγγὺς τῶν αἰδοίων ποιεῖν, ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· Ἔζεαξ θερμότατον ῥίζεχε Ποσειδῶν. Heſiodi verba ſunt: Θῆρες δὲ φρίσσεσιν, ἐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο. Unde divinare licet ſub mendoſo illo ἔζεαξ latere verbum μέζεα: & ῥίζεχε interpretandum σπερμογόνε: Hinc enim Heſychio lux affulget, qui ῥίζεχος, exponit, σπερμογόνος. Reliqua me, credas licet, aut non poſſe, aut nolle reſtituere.

C C L X X X V I.

Αὖθι τόδ' ἐκδύοιμι. ——

Poſtea hoc exuam ——

Ammonius Περὶ λέξεων &c. Αὖθις καὶ αὖθι διαφέρει. τὸ μὲν αὖθίς ἐςι τὸ πάλιν ἢ μετὰ ταῦτα. τὸ δ' αὖθι αὐτόθι. κακῶς ἔν Καλλίμαχός φησιν, Αὖθι τόδ' ἐκδύοιμι. Culpae arguit Callimachum, quod αὖθι dixerit pro πάλιν, cum ſignificet αὐτόθι. In eadem ſententia eſt Etymologus in Αὖθι. Sic tamen locutus eſt Callimachus, & hic, & ſaepe alias: ut Hymno in Delum:

Οἵ μὲ ἔτ' ἔσκ ἴδον αὖθι.

Et in Palladis Lavacris:

Τὸ μὲν ἐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο.

C C L X X X V I I.

Εἵνεκεν ἐχ ἓν ἄεισμα ——

Quod non unum carmen ——

Ammonius ibidem: Οὕνεκα σημαίνει ὅτι, εἵνεκα δὲ χάριν. ἥμαρτεν ἔν ὁ Καλλίμαχος, εἰπὼν, Εἵνεκεν ἐχ ἓν ἄλεισμα. ὅπερ ἄτοπον. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, ἕνεκα. ἵνα γίνηται, Ὅτι ἐχ ἓν ἄλεισμα. Ἄλεισμα nihil eſt. lege ἄεισμα, hoc eſt, ᾆσμα. ut in Epigrammate XXIX. Ἡσιόδε τόδ' ἄεισμα.

C C L X X X V I I I.

Ὅς' ὤκιςος ἐς ἄςυρον ἀγγελιώτης.

Qui celerrimus ad urbem nuncius.

 Sui-

Suidas: Ἄστυρον, πόλιν. Ὅσ' ὤκιστο ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης. Καλλίμαχος. pro ὤκιστο, quod hic locum habere nequit, ex conjectura repoſui ὤκιστος. BENTL. Ignoravit hanc correctionem Kuſterus, qui etiam in contextum Suidae recipere debebat. add. Cel. Albertum ad Heſych. in Ἄστυρον. ERNEST. Legendum: Ὅσ' ὦκ' ἵκτο ἐς ἄστυρον ἀγγ. HEMSTERH.

C C L X X X I X.

Ξύλα δανὰ κεάσαι.

Ligna arida findere.

Suidas: Δανὰ, τὰ ξηρὰ ξύλα. τὸ δα μακρόν. Καλλίμαχος· Δανὰ ξύλα κεάσαι, τουτέστι σχίσαι. lege ξύλα δανὰ κεάσαι. BENTL. Kuſterus ad Suid. monet non Callimachi eſſe haec verba, ſed Homeri Od. O. 231. ubi ſunt totidem literis. Verum puto: quamquam Callimachus hoc hemiſtichium potuit ex Homero in ſua ducere, ut n. 316. οὐδ' οὐκ ἔθετο αἴσυλα ῥέζων. ERNEST.

C C X C.

—— Ἑλικώτατον ὕδωρ

Αἰσήπου ——

—— Nigerrimam aquam

Aeſepi ——

Euſtath. B. Iliad. p. 268. Μέλαν ὕδωρ Αἰσήπου φησὶν (Ὅμηρος) ἢ κατὰ κοινὸν ἐπίθετον, ἢ διὰ τὸ βαθύ. Καλλίμαχος δὲ παραφράσας, Ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου φησίν. Scholiaſtes Sophoclis, Ajac. p. 23. Ἕλικας, τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλλια ἢ ἐνώτια λέγουσι. καὶ ἑλικώτατον ὕδωρ, τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν ἢ διαυγές. In animo habuit hunc locum Callimachi. ſed accedimus potius ad interpretationem Euſtathii. Et Heſych. Ἑλικὸν, μέλαν. BENTL. Add. Schol. inedit. MS.Leid. ap. Valkenarium diſſ. de Schol. ined. Homeri p. 127. Scholia ined. Lipſ. ad Homer. Catal. Nav. 332. Αἰσήπου ἔχεις ἑλικώτατον ὕδωρ. ERNEST.

C C X C I.

Ἔχοιμί τι παιδὸς ἐφολκόν.

Habeam quo puerum pellicere poſſim.

Euſtath. Od. Ξ. p. 546. Τὸ ἐφολκὸν δηλοῖ τὸ ἐπαγωγόν. ὡς Καλλίμαχος· Ἔχοιμι δέ τι παιδὸς ἐφολκόν. Idem ad Γ. Iliad. p. 287. Γυναιμανὴς, παρθενοπίπης, πυῤῥοπίπης &c. εἴη δ' ὅμοιος τοῖς οὕτω σκωπτομένοις, ἔνθα εὔξατο, ἔχειν τι παιδὸς ἐφολκὸν, καὶ Καλλίμαχος.

CCXCII.

C C X C I I.

Ἔλλετε, βασκανίης ὀλοὸν γένος —

Faceſſite, invidiae exitiale genus.

Euſtath. ad I. Iliad. p. 658. Ὡς δὲ τὸ πληθυντικὸν τοῦ ἔῤῥε προστακτικοῦ τὸ Ἔῤῥετε διὰ δύο λ γλῶσσά τις φησι, Καλλίμαχος δηλοῖ, ἐν τῷ, Ἔλλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος.

C C X C I I I.

Ἑτέρων ἴχνια μὴ καθ' ὁμά.

Non per aliorum veſtigia.

Euſtath. Il. Ψ. 1436. Μενέλαος μὲν ἄλλα ἐξοῦλετο, τὸ λεωφόρου αὐτὸς ὤν. Ἀντιλόχου δὲ ἄλλως ὁ νοῦς ἡγήσατο παρακλιδὸν ἐλάσαντος, καὶ ὡς ἂν ὁ Καλλίμαχος εἴποι, δραμόντος ἑτέρων ἴχνια μὴ καθ ὁμά. Hoc eſt, ὁμὰ κατ' ἰχνία. Heſych. Ὁμᾶ, ὁμοῦ. Vel κάθομα ἴχνια. Idem Heſych. Κάθομον, κατὰ τὸ αὐτό. Κάθομον, κατὰ λόγον, καθ' ὅμοιον, καθ' ὁδὸν τὴν προσήκουσαν. Male apud Suidam & Photii Lexicon ineditum, Κάθοιμον. καθ' ὁδόν. Dicendum quippe eſſet κατ' οἶμον, vel κάτοιμον; quia οἶμος habet diphthongum ſuam lenem. Emenda igitur apud Suidam & Photium, κάθομον. Caeterum ſententia hujus loci cum Virgiliano illo convenit:

> *Juvat ire jugis, qua nulla priorum*
> *Caſtaliam molli divertitur orbita clivo.* Benti..

Expreſſit notum Pythagorae praeceptum, φεύγειν τὰς λεωφόρους. Olympiodorus Commentario ἀνεκδότῳ in Platonis Phaedonem: καὶ Πυθαγόρειον ἦν παράγγελμα, φεύγειν τὰς λεωφόρους, ὥσπερ τὸ, Τὰ μὴ πατέουσιν ἅμαξαι, τὰ στείβειν. καὶ, Ἑτέρων δὲ ἴχνια μὴ καθομά. Ruhnken.

C C X C I V.

Γρῆες ἔμεν —

Anus ſumus —

Euſtath. ad Γ. Odyſſ. p. 113. Τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ. ἐν τῷ γρῆες ἔμεν, ἤγουν γραῖαι ἔσμεν.

C C X C V.

Ὑδάτινον καίρωμ' ὑμένεσσιν ὅμοιον.

Caeruleum textum membranis ſimile.

Euſtathius Od. H. p. 273. Καῖρος δέ φασι καὶ καίρωμα, τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι. Καλλίμαχος· Ὑδάτινον καίρωμ'

καίρωμ' ἱμένεσιν ὅμοιον. Etymol. Magn. v. Καιροσέων. Τὰς ἐρίθους καιρωτίδας εἶπε Καλλίμαχος, καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα ὑδάτινον. Lege ex Euſtathio: καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα, ὑδάτινον καίρωμα.

C C X C V I.

Θηλύτατον πεδίον —
Fertiliſſimus ager.

Euſtath. Od. Θ. p. 312. Θῆλυς ἐέρση, ἡ τοῦ εὐκαρπεῖν καὶ πολυφορεῖν αἰτία. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος θηλύτατον πεδίον λέγει τὸ πολυγόνον.

C C X C V I I.

Ἤδεα μᾶλλον ἐγώ κοτε —
Noram magis ego quondam —

Euſtathius Od. Ψ. p. 813. Ἤδεα, συνεωήκεα &c. Ἰωνικῶς. Καλλίμαχος· Ἤδεα μᾶλλον ἐγώ κοτε.

C C X C V I I I.

— Κρήνη
Λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε —
Limpidam aquam emittebat fons.

Euſtathius ad A. Odyſſ. p. 38. Ἀναβάλλεται δὲ καὶ ὕδωρ, διὰ σωλήνων ἢ κίονος, ἢ οὕτω πως ἀναβαῖνον, ἢ καὶ ἄλλως ἀναπηδῶν, ὡς δηλοῖ παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ, Κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε.

C C X C I X.

Τόδ' ἔχω σέβας.
Hoc ego miror.

Suidas: Σέβας, τιμὴ, ἔκπληξις, παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ τὸ θαῦμα. τόδ' ἔχω σέβας.

C C C.

Ἐτμήγη δὲ κύφελλα —
Dividebantur autem nubila —

Suidas: Κύφελλα. τὰ νέφη, οἱονεὶ κρύφελλα, τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν σελήνην. Ἐτμήγη δὲ κύφελλα, Καλλίμαχος. ἢ τὰ κοῦφως ἐλαυνόμενα.

Ita

Ita legendum: nam vulgo Καλλίμαχος δὲ τὰ κοῦφως ἐλ. Lexicon Graecum MStum Oxonii: Κύφελλα, τὰ νέφη, οἱονεὶ κρύφελλα, ἀπὸ τοῦ κρύπτειν τὴν σελήνην. Καλλίμαχος· Ἐτμήγη δὲ κύφελλα.

CCCI.

Ἀπ' οὔατος ἄγγελος ἔλθοι.

Abominatus nuncius veniat.

Suidas: Ἀπ' οὔατος ἄγγελος ἔλθοι. παρὰ Καλλιμάχῳ. τουτέστι δύσφημος, μὴ ἄξιος ἀκουσθῆναι. Imitatus eſt Homerum Iliad. X. Αἰ γὰρ ἀπ' οὔατος ἦεν ἐμεῦ ἔπος.

CCCII.

— Δύην ἀπόθεν τ' ἀπαλάλκοι
Ἣν οὐδεὶς ποθέει.

— Calamitatem autem procul defendat,
Quam nemo deſiderat.

Suidas: Δύη, ἡ κακοπάθεια, ἡ δυστυχία. ὅθεν καὶ δῆλος, δυηλός τις ὤν. Καλλίμαχος· Δύην ἀπόθεν τ' ἀλάλκοι ἣν οὐδεὶς ποθεῖ. ἐν μύθοις. Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην. Fallitur Suidae Interpres, qui verba illa poſtrema Τοὔνεκα &c. Callimacho tribuit: priora autem Δύην &c. Jambicum ait eſſe ſenarium; & petitum eſſe ex *Mythis*. Neque enim illa habent numeros ſenarii: neque haec ultima ſunt Callimachi; ſed autoris anonymi, qui ſcripſit carmine Elegiaco ſane non ineleganti Μύθους ſive Μυθικὰ, *fabulas ſcil. Aeſopicas*: quae a Suida ſaepe laudantur. Pentametrum autem illud, Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην, referendum conjicio ad fabulam iſtam, quae narrat ſua quemque peccata a tergo geſtare, ita ut nunquam ea videre queat. *Sed non videmus, manticae quod in tergo eſt.*

CCCIII.

Αἰεὶ περιδέξιος Ἥρως.

Semper ambidexter Heros.

Suidas: Ὁ καὶ τῇ ἀριστερᾷ ἐργαζόμενος, καὶ ὁ σοφὸς, οἷος ἐκεῖνος αἰεὶ περιδέξιος ἥρως παρὰ Καλλιμάχῳ. Tralatum ex Homero Iliad. Φ. Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν.

C C C I V.

Ἔργον ἀράχνα.

Opus araneae.

Suidas: Ἀράχνη, θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. Καλλίμαχ☉· ἔργον ἀράχνα. Ἀράχνη, inquit Suidas, *araneae tela*, ἀράχνης, ipſum animal. Sed tamen apud Callimachum videatur eſſe legendum, ἔργον ἀράχνας, *opus* ſive *tela araneae*: ut apud Plutarchum: Τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα κοινὸν ἱςῶν γυναιξὶ κ̀ θήρας σαγηνευταῖς ἀρχέτυπον: vel fortaſſe locus integer erat: καλύπ]ειραν δὲ προσώπε, Ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον. quod extat ſine autoris nomine apud Suidam in Ἀμπεδόσι. Bentl. Kuſterus ad Suidae locum nihil nobis dedit adnotationis, ne Latine quidem vertit, ut miſere corruptum. Putem in loco Callimachi excidiſſe εἶσον. *opus telae aranei ſimile.* Ernest.

C C C V.

Δαιδα ἐν δὲ λάχαινε μὲν ἔργα σιδήρε.

Docuit autem effodere ferri opera.

Stephanus Byz. Αἴδηψ☉, πόλις Εὐβοίας, ἣν δὲ σιδηρᾶ κ̀ χαλκᾶ μέταλλα κατὰ Εὔβοιαν. Καλλίμαχος. Δαιδάλῳ. Ἐν δὲ λάχαινε μὲ ἔργα σιδήρε. Unde quidam inter opera Callimachi *Daedalum* recenſuerunt: ſed perperam. Nam Cod. MSS. habent δαιδα. Quid ſi legamus, Καλλίμαχ☉ δ' Αἰτίων; *Aetiorum quarto?* vel, Καλλίμαχ☉· Αἰθαλόεντα λαχαίνεμὲν ἔργα σιδήρε? vel denique ne litera quidem mutata (nam αι & ε prorſus eadem ſunt) Δίδαεν δὲ λαχαίνεμεν ἔργα σιδήρε? Hoc placet. Niſi potius ſub δαίδα lateat vox Αἴδηψ☉: quod tamen non credo.

C C C V I.

—— τ̃ ἐν Δωδῶνι λελεγμένον ὅνεκα χαλκὸν
Ἤγειρον ——

—— quia aes, quod dicitur Dodonaeum,
Excitavere ——

Stephani Byz. Fragmentum v. Δωδώνη. Λέγεται κ̀ Δωδὼν, ὡς τὴν δοτικὴν Καλλίμαχ☉ τὸν ἐν Δωδῶνι λεγόμενον ἓν ἐκάχαλκον ἤγειρον. Ita Codex MS. teſtantibus ejus Fragmenti editoribus: qui tamen ἰχάχαλκον vocem barbaram & vel fando inauditam ex conjectura

ra repoſuerunt. ſed quam facile & in proximo erat veram lectionem indagare?

——— τ̃ ἐν Δωδῶνι λελεγμένον ἕνεκα χαλκὸν
Ἤγειρον ———

Dictum in garrulum quendam; qui ad dicendum provocatus nunquam finem facere potuit. Bentl. Et Jac. Gronovius in Exerc. de Dodone ad Fr. Stephani p. 48. repudiat editam in illo fragm. lectionem, & in MS. eſſe teſtatur, τ̃ ἐν Δωδῶνι λεγόμενον ἕνεκα χαλκὸν ἤγειρον. Idem teſtatur Montefalc. Bibl. Coiſlin. p. 285. Gronovius interpretatur de iis, qui oraculum, expediendae dubitationis aut periculi cauſſa, conſuluerunt. Ceterum λεγόμενον certe vitioſum eſt, nec convenit verſui: nec ἤγειρον admodum placet, cum ſenſum commodum vix efficiat. χαλκὸν ἐγείρειν foret conſtituere, condere oraculum, non conſulere, ut interpretatur Gronovius. Melior eſt Bentleji interpretatio, cui illuſtrandae ſerviunt, quae ad illud τί δάκρυον εὗδον ἐγείρεις dicta ſunt a Tollio ad Longin. p. 37. Ernest.

CCCVII.

Τὸν ὄγδοον ὥστε Κόροιβον.
Octavum tanquam Coroebum.

Suidas: Κόροιβος, ὄνομα κύριον. καὶ μωρός τις μετρῶν τὰ κύματα. Καλλίμαχος· τ̃ ὄγδοον ὥστε Κόροιβον.

CCCVIII.

Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κλενὸς ἦλθον ἔθειραι.
Neque quibus in pube ſunt pili.

Suidas: Κτεὶς, τὸ ἐφήβαιον, καὶ τὸ τ̃ τριχῶν κάλλυντρον. Καλλίμαχος· Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κλενὸς ἦλθον ἔθειραι.

CCCIX.

Γέντα βοὸς μέλδοντες.
Artus bovis elixantes.

Suidas: Γέντα, τὰ μέλη. Γέντα βοὸς μέλδοντες. Καλλίμαχος. Bentl. Idem fragmentum eſt in Μέλδοντες, ſed ſine Callimachi nomine. Ernest.

C C C X.

—— Θεῷ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον
Δῦναι ——

Suidas: Ἐλελεῦ. ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελεῦ. Καὶ γὰρ οἱ προσιόντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐπεφώνουν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως. μήποτε καὶ τὸ Καλλιμάχειον· Θεῷ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον δῦναι. Bentl. Non vertit hoc fragmentum Bentlejus, quia ſenſum commodum non videbat. Kuſterus autem nihil dubitans vertit *clamorem paſtoralem.* Nihil certi dicere licet, quia contextum ignoramus. Ernest.

C C C X I.

Τὸ δ' ἐγκυτὶ, τέκνον, ἐκέρσω.
Et ad cutim usque, fili, tondebas.

Suidas: Ἐν χρῷ. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ, Ἐγκυτὶ, ἐγγὺς τοῦ χρωτός. τὸ δ' ἐγκύτιον τέκνον ἐκέρσω. Scribe ἐγκυτί. Bentl. Lexic. MS. Bibl. Reg. Par. Ἐγγυτὶ, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· οὕτως Καλλίμαχος. Propius ad etymologiam. Ernest.

C C C X I I.

Ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον.
Deorſum autem vergens trutina.

Suidas: Ἐπικλινὲς, ἐπιῤῥεπὲς ἐς κακόν. Ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον. Καλλίμαχος.

C C C X I I I.

Πέδιλα, τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς.
Calcei, quos non putrefecit humidus mucor.

Suidas: Εὐρὼς, ὑγρότης σεσηπυῖα. Καλλίμαχος· Πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς. Bentl. Idem fragm. Suidas in Νήχυτος ἔρως reſpicit, ubi corrigendum εὐρὼς, rectiſſime monet Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 40. Ernest.

C C C X I V.

Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.
Trereas viros ducens.

Ste-

Stephanus Byz. Τρηρὸς, χωρίον Θρᾴκης. καὶ Τρῆρες, Θρᾴκιον ἔθνος. λέγεται καὶ τρισυλλάβως παρὰ Καλλιμάχῳ τῷ ποιητῇ, Τρηρεας ἄνδρας ἄγων. Bentl. Poſſis etiam ſcribere, idque malim, Τρηρέας. A Τρηρὸς fit per analogiam Τρηρεύς. Ernest.

CCCXV.

Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμὲ, καὶ τὸν σὲ Κροτωπιάδην.

Per memet ipſum juro, & per te Crotopiadem.

Apollonius de Syntaxi p. 65. Μηδὲ ἐκεῖνό γε παραλελείφθω, ὡς ἐξαιρέτως ἡ Ἀττικὴ χρῆσις οὐ δεόντως ἐπὶ μόνης αἰτιατικῆς τὸ ἄρθρον παρελάμβανεν ὡς ἐν τῷ, τὸν ἐμὲ, τόν σε αὐτίκα γοῦν καὶ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ, τὸν σε Κροτωπιάδην. χωρὶς εἰ μὴ τὸ ἄρθρον ἐξοχὴν παρίστησιν. Bentl. Plenius hoc fragmentum poſuimus ex veteri Dionyſii Thracis Commentatore ap. Valken. ad Ammon. p. 201. αἱ δὲ καλούμεναι ἀσύναρθροι δεκτικαί εἰσιν ἄρθρων. Ἀττικοὶ γὰρ τὸν ἐμὲ φασὶν, ὡς καὶ Καλλίμαχος· Ναὶ μὰ τὸν &c. Ernest. Dionyſii Scholiaſtes ad verbum deſcripſit Apollonium Dyſcolum Grammatica inedita. Putem bina Callimachi fragmenta eſſe, quae particula καὶ ſeparentur. Certe ſi illa jungas, verſus ſyllaba abundat. Ruhnken.

CCCXVI.

Ὁ δ' οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων.

Ille autem non curabat iniqua faciens.

Grammaticus ineditus in Ἐπιμερισμοῖς (non Herodianus) in Collegio Novo Oxonii v. Ἄξυλον. —— Καλλίμαχος, οὐ τοῦτο. Ὁ δ' οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων. Bentl. Homerus Il. E. 403. habet ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσ. ῥ. Putarem e Fr. Callimachi delendum, niſi idem ſcrupulus obſtaret, qui n. 289. Ernest.

CCCXVII.

Ἀλκαίας ἄφυσσα —

Cauda prehenſum extraxi —

Scholiaſtes Apollonii iv. vſ. 1614. Ἀλκαίη, κυρίως ἡ τοῦ λέοντος οὐρά. Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μυιῶν τέθεικεν, Ἀλκαίας ἄφυσσα. lege ἐπὶ τῶν μυῶν, *de muribus*, non *muſcis*. Ἄφυσσα, Doricum pro ἤφυσα, ab ἀφύω. Heſychius: Ἠφυσάμην, ἐφειλκυσάμην. Bentl. Nollem hanc conjecturam magno viro excidiſſe. Omnino legendum eſt cum Schol. MS. Bibl. Reg. ἀλκαίας ἀφάσσων, *caudas contrectans*, *palpans*. Apponam Scholiaſtae verba: Ὀλκαίαι δὲ λέ-

γεται τὴν τοῦ κήτους οὐράν. κυρίως δὲ ὁλκαία ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ, παρὰ τὸ δι' αὐτῆς εἰς ἀλκὴν ἕλκεσθαι. Ὅμηρος· οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται. Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μηρῶν τέθεικεν· Ὁλκαίας ἀφάοσων. H. Stephanus Ind. Theſ. ἀλκαίαν de *muſcarum aculeo*, non de *cauda*, intelligit. Sed rectius Bentlejus ἐπὶ τῶν μυῶν, de *murum caudis*. Porro ἀλκαια an ὁλκαία ſcribendum ſit, a veteribus Grammaticis dubitatum videtur. Ὁλκαία dixit Nicander Theriac. vſ. 123. αἱ θ' ὑπὸ ταύρου Ὁλκαίαν ψαίρουσαι. ubi Scholiaſtes ex correctione G. Arnaldi Lect. Gr. p. 10. Ὁλκαίην δὲ τὴν οὐρὰν λέγει παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος. Γράφεται καὶ ἀλκαίη καταχρηστικῶς· κυρίως δὲ ἡ λέοντος οὐρὰ ἀλκαία καλεῖται. RUHNKEN.

C C C X V I I I.

Κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

Perquam bona noctua.

Scholiaſtes Ariſtoph. Avib. p. 378. Κικκαβαῦ. τὰς γλαῦκας οὕτω φωνεῖν λέγουσιν. ὅθεν καὶ κικκάβας αὐτὰς λέγουσιν. οἱ δὲ κικυμίδας, ὡς Καλλίμαχος· Κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

C C C X I X.

Ληκύθειος μοῦσα.

Muſa ampullacea.

Scholiaſtes Hephaeſtionis p. 20. Βόμβος γὰρ γίνεται περὶ τὸ ληκύθιον. διὸ καὶ Καλλίμαχος Μοῦσαν ληκυθίαν τὴν Τραγῳδίαν καλεῖ. lege ληκύθειον vel ληκυθείαν. Scholiaſtes Pindari de Metris: Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ὃ καὶ Εὐριπίδειον καὶ Ληκύθιον καλεῖται. Ληκύθιον δὲ λέγεται ἢ διὰ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους σκῶμμα (vide Ariſtoph. Ranas, ληκύθιον ἀπώλεσε) ἢ διὰ τὸν τοῦ τροχαϊκοῦ βόμβον, ὃν ἐκτελεῖ καὶ τὸ ληκύθιον, ἢ διὰ τὸ τῶν θρηίων βομβικόν. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος τὴν Τραγωδίαν, ληκύθιον μοῦσαν φησι. Pro θρηίων lege θρήνων quod Tragoediae proprium. unde Hiſtriones Tragici βαρυστόνοι dicti ſunt apud Demoſthenem. Commentator vetus ad illud Horatii:

Projicit ampullas & ſesquipedalia verba.

Hoc, *inquit*, a Callimacho tranſtulit. Nempe intellexit τὴν μοῦσαν ληκύθειον.

C C C X X.

Θὴρ οὐατόεις.

Beſtia aurita.

Euſtath. Α. Iliad. p. 817. Οὕτω δὲ πάντως καὶ θὴρ οὐατόεις παρὰ Καλλιμάχῳ ὁ ὄνος. Idem Ψ. Iliad. p. 1412. Καὶ τὸ θὴρ οὐατόεις ἤγουν ὠτώεις, τουτέστιν ὄνος, παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXXI.

Αἴγιθος ἀμφιγυήεις.
Caprimulgus utroque pede claudus.

Antigonus de Mirabilibus cap. 51. Τὸν δὲ Αἴγιθον αἶγα θηλάζειν προσπετόμενον, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν εἰληφέναι. τὸν δὲ μαστὸν, ὅθεν ἂν ἑλκύσῃ, ἀποτυφλοῦσθαι. ἔστι δὲ χωλὸν τὸ ὄρνεον. Ὅθεν καὶ Καλλίμαχος ὁ ἐκ τῆς Αἰγύπτου περίτρανος εἶναι βουλόμενος, ἔφησε, προείπας ὑπὲρ ἄλλου τινὸς ὀρνέου, Αἴγιθος ἀμφιγυήεις. Οὐ σώζεται οὖν αὐτῷ ὁ λόγος. Ἔστι γὰρ οὐκ ἀμφότερα χωλόν. Τὸ δὲ Ἀμφιγυήεις οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου εἴρηται, ὅτ' ἂν ἑκατέρους ᾖ κεχωλωμένος. Περὶ μὲν οὖν Καλλιμάχου, διὰ τὸ ἀπίθανον, προήχθημεν εἰπεῖν.

CCCXXII.

Ἱερὰν Ἦλιν
Sacram Elin.

Pindari Scholiaſtes, X. Olymp. 51. Ἱερὰν δὲ τὴν Ἦλιν ἀντὶ τοῦ Πίσαν, καὶ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία, Ἠλεῖον εἶπε Καλλίμαχος.

CCCXXIII.

Ἆ πάντα συνάγειρας.

Heſychius A. τὸ ἆ περισπασθὲν δηλοῖ εἴθε. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἆ πάντα συνάγειρας. Ajunt alibi extare ad hunc modum: Ἆ πάντως ἵνα γῆρας. Manca eſt ſententia; neque quidquam ex his certo conſtitui poteſt. Bentl. Scholiaſtes Platonis ineditus ad Hippiam Major. quem Suidas v. Ἆ ſine ulla ſcripturae varietate deſcripſit: Ἆ περισπασθὲν δηλοῖ εἴθε. Καλλίμαχος· ἆ πάντως ἵνα γῆρας. Ruhnken.

CCCXXIV.

Ἶρις, Iris *fluvius*.

Etymol. Magn. Ἅλυς, ποταμὸς Παφλαγονίας κατὰ Σινώπην, Ἶριν δὲ αὐτὸν λέγει Καλλίμαχος.

CCCXXV.

Ἄωροι. Efferi.

Etymol. Magn. Ἄωροι —— Καλλίμαχος κατὰ μετάληψιν τῆς ἀγρίας. ἄωρον γὰρ τὸ ὠμὸν. τὸ δὲ ὠμὸν, ἄγριον. Bentl. Nempe, ut vis verbi ὥρα, ita compoſiti ἄωρος vis variat: ut bene docet magnus Hemſterhuſ. ad Thomam Mag. p. 136. Sed Callimachus non primus ita. Fortaſſe eorum Grammaticorum ſententiam ſequebatur, qui, ut tradit Euſtathius, & Pſeudodidymus ad Homerum Od. M. 85. ἄωροι interpretabantur ὠμοὶ, ἄγριοι. add. Intt. ad Heſych. in h. v. Ernest.

CCCXXVI.

Γραῦϊς. Vetula.

Etymol. Magn. v. Γράδιον. Γραῦϊς γραΐδιος παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXXVII.

Ἐπιτάξ. Compendiarie.

Etymol. Magn. Ἐπιτὰξ, παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐπίῤῥημα. συντόμως. Helladius in Chreſtomathia: Τὸ ἐπιτὰξ παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ Ἀράτῳ κείμενον ἀπὸ τοῦ ὁριστικοῦ μέλλοντος κατ' ἀποβολὴν τοῦ ἐπὶ τέλει μακρᾶς συλλαβῆς, ὥσπερ καὶ χωρὶς χωρίσω. Bentl. Etymologus non dicit, Callimachum pro συντόμως poſuiſſe, ſed in Lexico Rhetorico tradi, Comicos ponere ſolere pro συντόμως, Tragicos pro μακρῶς: quod eſt a ſignificatione καθεξῆς. Virgilius: *ordine longo*. Sed ipſa verba adſcribam: Ἐπιτάξ. παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπίῤῥημα, παρὰ τὸ ἐπιτάξω μέλλοντα. εἰς δὲ τὸ Ῥητορικὸν λεξικὸν εὗρον τὴν λέξιν σημαίνειν συντόμως, κωμικῶς. —— οὐχ ὡς οἱ Τραγικοὶ μακρῶς. Apud Aratum porro (vſ. 380.) eſt καθεξῆς, κατὰ τάξιν, ut recte interpretatur Scholiaſtes. Ernest.

CCCXXVIII.

Ἴσος. Aequalis. *ι breve.*

Etymolog. Magn. Ἴσος, παρὰ τοῖς ἐποποιοῖς λέγεται καὶ συνεσταλμένον. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Bentl. Etymologus habuit in mente locum in H. in Dianam vſ. 253. Res ipſa pervulgata. Ernest.

CCCXXIX.

CCCXXIX.

Λίες, Λίεσιν. Leones, leonibus.

Etymol. Magn. Λὶς, ὁ λέων, τὸ δὲ πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ λιές, καὶ λίεσιν, ὡς μύεσιν.

CCCXXX.

Ὀργάδα. Terram aquis irriguam.

Etymol. Magn. Ὀργάδα Καλλίμαχός φησι λέγεσθαι, τὴν μελάγγειον καὶ ἔνυδρον γῆν. Bentl. Sane haec propria ſignificatio ὀργάδος videtur; nam & ὀργᾷν proprie eſt *turgere bonis ſuccis*: atque inde ceterae verbi ſignificationes ducuntur. Sed in Etym. MS. Bibl. Reg. Pariſ. pro Καλλίμαχος eſt Κόμανος. *Comanus* fuit Grammaticus, qui Homerum interpretatus eſt, auctore Apollonio in Syntaxi. Igitur Callimachi nomen per errorem in Etymol. M. irrepſiſſe videtur. Ernest.

CCCXXXI.

Πλειοτέρη. Plenior.

Etymol. Magn. v. Πλειότεροι. Τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ πλειοτέρη, οὐ παρὰ τὸ πλεῖον πεποίηται, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλεῖος. Bentl. Cur Callimachum potiſſimum auctorem citaverit Etymologus, non video, cum ſit etiam apud Homerum, & alios antiquiores poëtas. Ernest.

CCCXXXII.

Ἐκοσμήθεν. Ornati ſunt.

Scholiaſtes Theocriti Id. 7. Ἐφίλαθεν, ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

CCCXXXIII.

Μάγνησσα. Magneſſa.

Stephanus Byz. Μαγνησία. ὁ πολίτης Μάγνης, τὸ θηλυκὸν Μάγνησσα.

CCCXXXIV.

Τριπέτηλον. Trifolium.

Scholiaſtes Nicandri: Τρίφυλλον Καλλίμαχος καλεῖ τριπέτηλον. Bentl. Hoc quoque non erat in fragmentis ponendum, cum clarum ſit, reſpici H. in Dian. vſ. 165. Ernest.

CCCXXXV.

Ἔῤῥα@. Aper.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 166. Ἐῤῥάου, τοῦ κριοῦ. ὁ δὲ Καλλίμαχ@ λέγει τοῦ κάπρου. παρὰ τὸ ὀρούω τὸ ὁρμῶ. BENTL. v. Interpr. ad Heſych. in Ἐῤῥάς. ERNEST.

CCCXXXVI.

Ἀμφίδυμ@ λιμήν.

Portus utrinque ingreſſum habens.

Scholiaſtes Apollonii IV. vſ. 982. Ἀμφιλαφὴς ἀκτὴ, ἀμφοτέρωθεν ἐπιτηδείως πρὸς ὅρμον ἔχουσα. Καλλίμαχ@ δὲ ἀμφίδυμον εἶπε τὸν ἀμφιλαφῆ λιμένα. Corrigendus Heſychius: Ἀμφίδυμ@, ἐξ ἑκατέρου μέρους εἰς δυσὶν ἔχων. leg. εἴσδυσιν ἔχων. BENTL. Planius rem exponit, & verum ſubſtantivum tradit Scholiaſtes ined. Dionyſ. Perieg. 495. καὶ δύο λιμένας ἔχει ἡ Φαιακὶς, τὸν μὲν Ἀλκινόου, τὸν δὲ Ὕλλου. διό φησι Καλλίμαχ@· ἀμφίδυμ@ Φαίαξ. ERNEST.

CCCXXXVII.

Φθοίας. Placentas.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Plut. Ἀττικοὶ μὲν μονοσυλλάβως, οἱ φθοῖς. ὁ δὲ Καλλίμαχ@, φθοίας, ἀντὶ τοῦ πλακοῦντας, πέμματα.

CCCXXXVIII.

Ἀδμολίη. Ignorantia.

Suidas: Ἀδμωλία, ἡ ἄγνοια παρὰ Καλλιμάχῳ. Heſychius: Ἀδμωλὴ, ἀπορία, ὀλιγωρία, ἄγνοια, ἡσυχία. Etymol. Magn. Ἀδμολίη, παρὰ τὸ εἴδω, τὸ γινώσκω, ἴδμων, ἰδμονία καὶ ἀϊδμονία, καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ ἀδμολίη, ἡ ἄγνοια.

CCCXXXIX.

Ἀμιθρῆσαι. Numerare.

Suidas: Ἀμιθρῆσαι, μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι, παρὰ Καλλιμάχῳ. BENTL. Hoc verbum ſuſpicabatur Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 39. pertinere ad H. in Cerer. 87. ubi hodie eſt ἀριθμεῖ. Exempla verbi alia notat vir doctiſſimus l. c. ERNEST.

C C C X L.

Ἀπεστώ. Abſentia.

Suidas: Ἀπεστὼ, ὥσπερ Σαπφὼ, παρὰ Καλλιμάχῳ, ἡ ἀποδημία.

C C C X L I.

Ἀπότειχα. Impuberem.

Euſtath. Odyſſ. Θ. vſ. 303. Ἐν Κρήτῃ ἀποδρόμους καλοῦσι, διὰ τὸ μηδέπω τῶν δρόμων κοινῶν μετέχειν. οὕτω δὲ καὶ Καλλίμαχος ἀπότριχα τὸν ἄνηβον ἔφη.

C C C X L I I.

Ἦα. Eram.

Euſtath. Odyſſ. Ξ. p. 543. Λέγει δὲ Ἡρακλείδης, ὡς καὶ ἀναλογώτερον τοῦ ἔα τὸ ἦα, γλώσσης μὲν ἐν Ἀσιανῆς, κείμενον δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ.

C C C X L I I I.

Ἄπελος. Ulcus.

Euſtath. Od. Ρ. p. 672. Ἕλκος, λύσις συνεχείας, κατὰ τοὺς σοφούς. ὅθεν μεταλαβὼν Καλλίμαχος ἄπελος τὸ ἕλκος φησὶ, παρὰ τὸ μὴ πελάζειν.

C C C X L I V.

Περιπηχύναντες. Complexi ulnis.

Suidas: Περιπηχύναντες, περιπλεξάμενοι παρὰ Καλλιμάχῳ. Bentl. v. ad H. in Jov. 46. Ernest.

C C C X L V.

Νωσάμενος. Animadvertens.

Suidas: Νωσάμενος, νοήσας, γνοὺς παρὰ Καλλιμάχῳ. Bentl. Mirifica eſt, ut multae aliae, de hoc loco & verbo ratiocinatio Daweſii, Graece doctiſſimi alias viri, in Miſcell. Crit. p. 101. In Theocriti Idyll. XXVI. 264. eſt verbum νωσάμενος. Hoc verbum autem Suidas tribuit Callimacho; quod tamen in hodiernis, quas vocant, Callimachi reliquiis nusquam comparet, ut merito dubitari poſſit, annon Idyllium iſtud, quod hodie Theocritum

critum auctorem praefert, Suidae temporibus ſub Callimachi nomine circumferretur. Haec poſuiſſe, eſt refutaſſe. De verbo νᾶσαι vel νάσσασθαι dictum in Excurſ. ad H. in Jov. 87. ERNEST.

CCCXLVI.

Πυρίπνοον. Ignem ſpirans.

Aeſchyli Scholiaſtes Prometh. vſ. 371. de Aetna; Πυρπνόου ζάλης] ἔνθεν ὁ Καλλίμαχος πυρίδειπνόν φησι. Neſcio quorſum pertineat πυρίδειπνον. Videtur legendum πυρίπνοον.

CCCXLVII.

Ὑδατοσύδνη. Hydatoſydne.

Euſtath. Iliad. Δ. p. 332. Τοιοῦτο δὲ καὶ Ὁμηρικὴ Ἁλοσύδνη, καὶ ἡ τοῦ Καλλιμάχου Ὑδατοσύδνη. ὀνόματα δὲ ταῦτα Νηρηίδων. Idem in Iliad. Υ. p. 1278. Ἔοικε δὲ Νηρηίδος ὄνομα εἶναι, ἐν τῷ, Φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης. εἰ μὴ ἄρα θαλάσσης εἴη ἐκεῖ ἐπίθετον. Καλλίμαχος δὲ ἄλλως ὀνομάσαι θελήσας, οἷος ἐκεῖνος, Ὑδατοσύδνην λέγει μεταποιήσας.

CCCXLVIII.

Ἀκταίην τις ἔναιεν. Actaeam aliquis inhabitabat.

Euſtath. A. Iliad. p. 63. Τὴν ἅμαξαν κατὰ παραγωγὴν ἁμαξαίαν φασὶ, καὶ προνομὴν προνομαίαν, ὡς ἐπὶ ἐλέφαντος, καὶ τὴν ἀκτὴν ἀκταίαν, ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς, παρὰ Καλλιμάχῳ. Iliad. Δ. p. 362. Προνομὴ, προνομαία ἐπι ἐλέφαντος, καὶ ἡ ἀκτὴ ἀκταία ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ. BENTL. Particula verſus ſervata eſt in Etymol. MS. Bibl. Reg. Pariſ. Ἀττικη. π ρα τὴν ἀκτήν· καὶ γὰρ παραθαλασσία. καὶ Καλλίμαχος· Ἀκταιη τις ἔναιεν. Scrib. Ἀκταίην. ERNEST.

CCCXLIX.

Ἐλαχός. Parvus.

Euſtath. Z. Iliad. p. 485. Παχὺς, παχίων, πάσσον. καὶ ἐλαχὺς, ἢ, κατα Καλλίμαχον, ἐλαχὸς, ἐλαχίων, ἐλάσσον. Idem Odyſſ. Θ. p. 291. Ἔλαχος, ὃ κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ.

C C C L.

Ἐννόπιον Μαραθῶνα. Humidum Marathonem.

Suidas: Μαραθὼν, τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ Μαράθου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος. τοῦτον Καλλίμαχος ἐννότιον λέγει, τουτέστι δίυγρον ἢ ἔνυδρον.

C C C L I.

Μοψοπία. Mopſopia.

Stephanus Byzantius: Μοψοπία, ἡ Ἀττικὴ ἀπὸ Μόψοπος. Καλλίμαχος.

C C C I I.

Χρεμετᾷ. Sonat.

Heſychius: Χρεμέδα, ἠγῆ, ὡς Καλλίμαχος. Recte emendarunt viri docti, ex iis, quae proxime ſequuntur: Χρεμετᾷ, ἠχεῖ. Niſi malis χρεμέδα, ἤχη. *ſonus.*

C C C L I I I.

Ἀοζοί. Famuli.

Heſychius: Ἀοζοὶ, μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι. Καλλίμαχος.

C C C L I V.

Θύα. Aromata.

Heſychius: Θύα, ἀρτύματα, Κύπριοι. ἔνιοι, τὰ ἀρώματα. Καλλίμαχος.

C C C L V.

Κόππα. Cappa *litera.*

Heſych. Κάπλα. τινὲς δὲ τὸ ἐλάχιστον. οὐκ εὖ γάρ. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ γράφεται κόμπα, τὸ ἀνεστραμμένον ρ ὡς ὁ μυκτηρισμός. Locus depravatiſſimus; Principio, legendum; κάππα, inde pro κόμπα lege κόππα; & τὸ ἀνεστραμμένον ρ καὶ χαρακτηρισμός. ꟼ inverſum ſive ϙ Koph Phoenicum, nota equorum femoribus inuſta. Idem Heſych. Κοππατίας, ἵππος κεκαυμένος, ἐντετυπωμένον ἔχων σημεῖον τὸ κόππα, ὅ ἐστιν ἀπεστραμμένον ρ καὶ σ. Corrigendus etiam Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nub. p. 59. Κοππατίας τοὺς ἵππους ἐκάλουν, οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κ στοιχεῖον. ὡς σαμφόρας τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ σ. τὸ γὰρ

σ καὶ τὸ ν χαρασσόμενον σὰν ἔλεγον. Lege: τὸ γὰρ σ σημεῖον χαρασσόμενον σὰν ἔλεγον. Probare poſſem ex Heſychio, Suida, Euſtathio: ſi hic eſſet locus. Vide praeclaram Scaligeri diſſertationem in Euſebianis: qui tamen haec noſtra non occupavit. BENTL. Add. Buhierium de priſc. Gr. & Lat. lit. p. 568. b. 570. b. ERNEST.

CCCLVI.

Καιρωτείδες. Textrices.

Euſtathius ad Odyſſ. H. p. 273. Καῖρος καὶ καίρωμα, τὸ διάπλεγμα, ὃ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι. ἐξ οὗ καὶ καιρωστρίδες ἢ καιρωσίδες παρὰ Καλλιμάχῳ. Etymol. Magn. Τὰς ἐρίθους καιρωτίδας εἶπε Καλλίμαχος. Heſychius: Καιροστρίδες, ἐργαστρίδες. ubi ex ordine literarum apparet legendum eſſe Καιρωστρίδες. Sed vera ſcriptura eſt Καιρωτρίδες. Καιρόω, κεκαίρωται, καιρωτρίς. ut ἐστιφάνωται, στεφανωτρίς, & ſimilia.

CCCLVII.

Καταειστήν.

Heſychius: Καταριστὴν, ὀρθὴν, δυριστήν. παρὰ Καλλιμάχῳ τὴν χάλαζαν.

CCCLVIII.

Πυλεῶνες.

Pollux lib. v. c. 16. inter κεφαλῆς κοσμήματα, καὶ πυλεῶνας, inquit, παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLIX.

Τὸ μέγα βιβλίον ἴσον τῷ μεγάλῳ κακῷ.
Magnus liber eſt inſtar magni mali.

Athenaeus lib. 3. c. 1. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι μεγάλῳ κακῷ.

CCCLX.

Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται.
Pera mendici non impletur.

Zenobius in Proverbiis: Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται. Τοῦτο παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται πτωχῶν. BENTL. Zenobius non ipſa Cal-

Callimachi verba dediſſe, ſed eorum ſenſum tantum expreſſiſſe videtur. Callimachus enim, ni fallor, hanc ſententiam Jambo concluſerat, qui depravatus legitur apud Suidam T. III. p. 226. & in App. Proverb. Vat. p. 304. Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται. ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται. καὶ, Πτωχῶν οὖλαι ἀεὶ κεναί. Kuſterus, prava Heſychii gloſſa (Οὐλάδες, πῆραι, θύλακα) in fraudem inductus, corrigere inſtituebat: Πτωχῶν οὐλάδες ἀεὶ κεναί. Sed nemo dubitet, quin in Suida legendum ſit: —— Πτωχῶν θυλὰς ἀεὶ κενή. in Heſychio: Θυλάδες, πῆραι, θύλακοι. Rarior eſt forma θυλάς. Alteram θύλαξ pro θύλακος ex MS. Regio redde Theopompo apud Athen. II. p. 77. F. quamvis apud Longin. Π. Υ. §. 42. p. 224. ubi idem locus occurrit, θύλακος legatur. Ruhnken.

C C C L X I.

Γέλλας. Gellas *fluvius.*

Scholiaſtes Pindari II. Olymp. Παρὰ Γέλλᾳ τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ, οὗ Καλλίμαχος μέμνηται.

C C C L X I I.

Ὑλλίς. Hyllenſis *mulier.*

Steph. Byz. Ὑλλεῖς, ἔθνος Ἰλλυρικὸν, καὶ πόλις Ὕλλη. τὸ ἐθνικὸν Ὑλλεὺς, καὶ θηλυκὸν Ὑλληῒς, καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ Ὑλλὶς Ὑλλίδος.

C C C L X I I I.

Cicero Tuſculanarum Quaeſtionum lib. I. *Quanquam non male ait Callimachus, Multo ſaepius lacbrymaſſe Priamum, quam Troilum.* Bentl. Verba Graeca, ſed ſine numeris legitimis, ſunt apud Plutarchum, Conſolat. ad Apollon. p. 113. E. μεῖον γὰρ οὕτως Τρωΐλος ἐδάκρυσεν, ἢ Πρίαμος. Ernest.

C C C L X I V.

Δελφύνη. Delphyne.

Scholiaſtes Apollonii II. vſ. 708. Οἱ μὲν ὁ Δελφύνης κλίνουσιν ἀρσενικῶς, οἱ δὲ ἡ δελφύνη θηλυκῶς. Ὅτι δελφύνης ἐκαλεῖτο ὁ φυλάσσων τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον, Λέανδρος καὶ Καλλίμαχος εἶπον. Δράκαιναν δὲ αὐτήν φησιν εἶναι θηλυκῶς καλουμένην δελφύνην αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος. Bentl. v. Dacieria ad H. in Del. 90. Ernest.

CCCLXV.

CCCLXV.

Scholiaſtes Theocriti Idyll. 13. Ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος, καὶ Καλλίμαχος.

CCCLXVI.

Scholiaſtes Theocriti Idyll. 4. ex Cod. MSto citante Iſ. Caſaubono in Theocriticis (ut ille nominat, ſed rectius Theocriteis) lectionibus: Ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας καταγνοίοντες, καὶ Καλλίμαχος δηλοῖ. Pro καταγνοίοντες emendat Caſaubonus: κατ' ἄγρους ὄντες. Sed ſine dubio vera correctio eſt, καὶ λάγνοι ὄντες.

CCCLXVII.

Stephanus Byz. Ἁλιμοῦς, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ πόλιν ἡγεῖται.

CCCLXVIII.

Stephanus Byz. Πάρος, νῆσος, ἡ τοὔνομα λέγεται ἀπὸ Πάρου τοῦ Παρασίου ἀνδρὸς Ἀρκάδος ἔχειν, ὡς Καλλίμαχος.

CCCLXIX.

Stephanus Byz. v. Ἁλικάρνασσος] Αὐτὸς δὲ ὁ Ἄνθης ἐκ Τροιζῆνος μετῴκισε, λαβὼν τὴν Δυμάναν φυλὴν, ὡς Καλλίμαχος. MSS. habent Δύμαιναν; ut ipſe Stephanus in Δυμᾶν. Tamen & apud Athenaeum quoque ſcriptum eſt Δυμάνα. p. 392. Πρατίνας ἐν Δυμάναις ἢ Καρυατίσι. Ubi male Caſaubonus pro Δυμάναις reponit Λακαίναις.

CCCLXX.

Stephanus Byz. v. Τάναγρα] Τὴν δὲ Γραῖαν ἔνιοι λέγουσι, τὸ νῦν τῆς Θηβαϊκῆς καλούμενον ἔδαφος. Τινὲς δὲ τὴν Ταναγραίαν, ὧν εἷς ἐστι καὶ Καλλίμαχος.

CCCLXXI.

Athenaeus lib. 2. c. 28. Καὶ Καλλίμαχος δὲ, Ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἄδωνιν ἐν θριδακίνῃ κρύψειεν, ἀλληγορούντων τῶν ποιητῶν, ὅτι ἀσθενεῖς εἰσι πρὸς ἀφροδίσια οἱ συνεχῶς χρώμενοι θρίδαξι.

CCCLXXII.

Schol. Pindari 4. Pyth. Ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἀτυχήσας τὸν βίον, οἰκτρῶς καὶ ἐπωδύνως ἀπέθανεν, ὡς καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ.

CCCLXXIII.

Tzetzes ad Lycophronem p. 28. Ἔθος εἶχον οἱ παλαιοί, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἱστορεῖ, μετὰ κιθάρας περὶ τοὺς ἅλας ἰέναι, καὶ ἀιυμνεῖν, καὶ ἐγκωμιάζειν.

CCCLXXIV.

Tzetzes ad Lycophronem p. 42. Οἱ Τιτᾶνες τὰ Διονύσου μέλη, ἃ ἐσπάραξαν, Ἀπόλλωνι ἀδελφῷ ὄντι αὐτοῦ παρέθεντο, ἐμβαλόντες εἰς λέβητα: ὁ δὲ παρὰ τῷ τρίποδι παρέθετο, ὥς φησι Καλλίμαχος.

CCCLXXV.

Scholiaſtes Apollonii lib. I. vſ. 117. Ἀσωπὸς ἐκεραυνώθη ὑπὸ Διός, διώκων αὐτὸν διὰ τὸ ἡρπακέναι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν, ὡς Καλλίμαχός φησι.

CCCLXXVI.

Scholiaſtes Apollonii lib. I. vſ. 761. Οἱ ποιηταὶ τοὺς τερατώδεις κατὰ τὸ σῶμα γῆς (παῖδας) εἶναί φασιν. Οὕτω γὰρ καὶ Καλλίμαχος. τὰ δεινὰ τῶν θηρίων γῆς εἶναι ἔφη.

CCCLXXVII.

Scholiaſtes Apollonii IV. 284. Ὅτι Ἀργοναῦται οὐ διὰ Ταναΐδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν, καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ, καὶ Καλλίμαχος.

CCCLXXVIII.

Scholiaſtes Euripidis Hippol. vſ. 979. Σκειρωνίδες πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, ὃς τὴν χελώνην ἔτρεφεν, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος. Bentl. Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 49. corrigit Χειρωνίδες πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Χείρωνος, ὃς τὸν Ἀχιλλέα &c. & refert ad H. in Del. 104. Sed ſi Callimachi mentio propter *Chironidas rupes*, ſcribendum foret ὧν, non οὗ. Nunc clarum eſt ad hominem pertinere traditionem Callimachi, nempe ad famoſum illum Scironem. Ernest.

CCCLXXIX.

Etymologicon Magnum; Αὐτάρ. οἱ μὲν οὖν ὀξυτόνως ἀνέγνωσαν, ὡς Καλλίμαχος. οἱ δὲ βαρύνουσι. Scholiaſtes Homeri Γ. Iliad. Ζητεῖται πρῶτον, πῶς δεῖ τὸν ἀτὰρ σύνδεσμον προφέρεσθαι: ὀξυτόνως γὰρ ἀνεγνώκασί τινες, ὡς Καλλίμαχος. οἱ δὲ βαρυτόνως.

CCCLXXX.

C C C L X X X.

Servius ad Virgilium Eclog. x. *Callimachus Aganippen fontem eſſe dicit Permeſſi fluminis.* Scholiaſtes vetus ad Juvenalem Sat. VII. *Aganippe locus in Boeotia Muſis ſacer: Callimachus tamen dicit fontem eſſe Permeſſi fluminis.* BENTL. Refer ad librum περὶ ποταμῶν ſup. p. 473. ubi ipſe Bentlejus jam Servii locum dedit. RUHNKEN.

C C C L X X X I.

Theocriti Scholiaſtes Idyll. XIII. Φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἳ Πλειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δὲ αὗται χορείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύουσαι.

C C C L X X X I I.

Scholiaſtes Pindari IV. Olymp. Ὁ μὲν Πίνδαρος τῷ Τυφῶνί φησιν ἐπικεῖσθαι τὴν Αἴτνην, ὁ δὲ Καλλίμαχος τῷ Ἐγκελάδῳ. Sed Hymno in Delum, Briareo ait Aetnam incumbere, non Encelado:

Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
Σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο.

C C C L X X X I I I.

Scholiaſtes Homeri Iliad. B. Φυλεὺς, ὃς εἰς τὸ Δουλίχιόν ποτε ἀπῳκίσθη, διὰ τὸ καταμαρτυρῆσαι τοῦ πατρὸς Αὐγείου πρὸς Ἡρακλέα περὶ τοῦ μισθοῦ, ὃν ὑπέσχετο παρέξειν τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Αὐγείας, εἰ καθάροι αὐτοῦ τὰς ἐπαύλεις μεστὰς οὔσας τῆς κόπρου τῶν βοῶν. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ. Idem ad Iliad. Λ. Ἡρακλῆς προστάξαντος Εὐρυσθέως ἀνεκάθηρε τὴν Αὐγέου κόπρον. ἀπαιτοῦντι δὲ αὐτῷ τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου, λέγων ἐξ ἐπιταγῆς αὐτὸν πεποιηκέναι. Φυλεὺς δὲ ὁ τούτου παῖς κριτὴς γενόμενος κατέκρινε τὸν πατέρα. Ὁ δὲ ἀγανακτήσας ἐξέβαλεν αὐτὸν τῆς χώρας. Ἡρακλῆς δὲ ἐπιστρατευσάμενος, Ἦλιν ἐπόρθησε, καὶ μεταπεμψάμενος τὸν Φυλέα ἐκ Δουλιχίου παραδίδωσιν αὐτῷ τὴν βασιλείαν. ὀλιγανδρείας δὲ οὔσης διὰ τὸ πολλοὺς ἐν τῷ πολέμῳ συνεφθάρθαι, Ἡρακλῆς συγκατέκλινε τὰς τῶν τετελευτηκότων γυναῖκας τῷ στρατῷ. οὕτως δὲ πολλῶν γεννηθέντων, ἔθηκε Διῒ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, καὶ αὐτὸς πρῶτος τὸν ἀγώνων ἥψατο. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.

C C C L X X X I V.

Scholiaſtes Homeri Iliad. P. Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐφιλονείκουν. Καὶ Ποσειδῶν μὲν ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῆς Ἀττικῆς κρούσας τῇ τριαίνῃ, κῦμα θαλάσσης ἐποίησεν ἀναδοθῆναι, Ἀθηνᾶ δὲ ἐλαίαν. κριτὴς δὲ αὐτῶν γενόμενος Κέκροψ, ὁ τῶν τόπων τῆς Ἀττικῆς Βασιλεὺς, τῇ θεᾷ προσένειμε τὴν χώραν, εἰπὼν ὅτι θάλασσα μέν ἐστι πανταχοῦ, τὸ δὲ φυτὸν τῆς ἐλαίας ἴδιον Ἀθηνᾶς. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLXXXIV.

CCCLXXXV.

Scholiaſtes Homeri Iliad Σ. Ζεὺς Καλλιστοῦς τῆς Λυκάονος ἐρασθεὶς ἐμίσγετο αὐτῇ λανθάνων Ἥραν. ἐπιγνοῦσα δὲ ἡ θεὸς μετέβαλλεν αὐτὴν εἰς ἄρκτον, καὶ ὡς θηρίον Ἀρτέμιδι προσέταξε τοξεῦσαι. Ζεὺς δὲ εἰς οὐρανὸν αὐτὴν ἀναγαγὼν, πρώτην κατηστέρισεν. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLXXXVI.

Hyginus in Poëtico Aſtronomico cap. XVIII. *Callimachus autem ait, quod deſierit venari & colere Dianam, in quam ſupra ſpeciem diximus, eam Dianam convertiſſe:* De Hippe Chironis filia in equam converſa.

CCCLXXXVII.

Idem ibidem cap. XXXIV. *Alii dicunt cum Callimacho, Orionem cum Dianae vim voluit afferre, ab ea ſagittis eſſe confixum, & ad ſidera propter venandi conſimile ſtudium deformatum.*

CCCLXXXVIII.

Proclus ad Heſiodum p. 12. Ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες] Μεμφονται τὸν Ἡσίοδον οἱ περὶ Ἀπολλώνιον, ὅτι ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο. Ὁμοίως δὲ καὶ Καλλίμαχος αἰτιᾶται διὰ τὸ αὐτό. BENTL. v. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 42. ERNEST.

CCCLXXXIX.

Harpocration v. Μαργίτης. Ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτω διὰ τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην. ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικε. BENTL. Ad Πίνακας παντοδαπῶν συγγραμμάτων referendum eſſe, ſupra oſtendimus p. 440. RUHNKEN.

CCCXC.

Tatianus apud Euſebium Praep. Euang. lib. X. Περὶ μὲν τῆς Ὁμήρου ποιήσεως γένους τε αὐτοῦ καὶ χρόνου, καθ' ὃν ἤκμασε, προηρεύνησαν πρεσβύτατοι μὲν Θεαγένης τε ὁ Ῥηγῖνος, κατὰ Καμβύσην γεγονὼς, καὶ Στησίμβροτος ὁ Θάσιος, καὶ Καλλίμαχος ὁ Κολοφώνιος, Ἡρόδοτός τε ὁ Ἁλικαρνασσεὺς, καὶ Διονύσιος Ὀλύνθιος. μετὰ δὲ ἐκείνους Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, καὶ Φιλόχορος ὁ Ἀθηναῖος, Μεγακλείδης τε καὶ Χαμαιλέων οἱ Περιπατητικοί. Ἔπειτα γραμματικοὶ, Ζηνόδοτος, Ἀριστοφάνης. Καλλίμαχος, Κράτης, Ἐρατοσθένης, Ἀρίσταρχος, Ἀπολλόδωρος. Ex hoc loco Voſſius in libello poſthumo de poëtis laudat *Callimachum Colophonium:* ſed lege apud Euſebium Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, ut recte habetur

tur apud ipſum Tatianum. Sed hoc video doctiſſimum Jonſium ante me animadvertiſſe.

CCCXCI.

Athenagoras in Legatione p. 34.

Κρῆτες ἀεὶ ψευσταί. καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' οὐ θάνες.

Πιστεύων, Καλλίμαχε, ταῖς γοναῖς τοῦ Διὸς, ἀπιστεῖς αὐτοῦ τῷ τάφῳ. καὶ νομίζων ἐπισκιάζειν τὸ ἀληθὲς, καὶ τοῖς ἀγνοοῦσι κηρύσσεις τὸν τεθνηκότα. Bentl. Hunc locum in Fragmentis poſitum miror. Sunt enim notiſſimi verſus ex H. in Jov. Ruhnken.

CCCXCII.

Plinius, Hiſtoriae Nat. lib. III. c. XXI. *Pars ejus* (gentis Liburnorum) *fuere Mentores, Hymani, Encheleae, Buni, & quos Callimachus Peucetias appellat.*

CCCXCIII.

Ibid. c. XXVI. *Inter quam* (Corcyram) *& Illyricum Melita; unde Catulos Melitaeos appellari, Callimachus auctor eſt.*

CCCXCIV.

Idem lib. IV. c. XII. *Ipſam* (Andron) *Myrſilus Cauron, deinde Antandron cognominatam tradit: Callimachus Laſiam; alii Nonagriam, Hydruſſam, Epagrin.*

CCCXCV.

Ibidem: *Telos unguento nobilis a Callimacho Agathuſſa appellata.*

CCCXCVI.

Ibidem: *Melos cum oppido, quam Ariſtides Byblida appellat, Ariſtoteles Zephyrium, Callimachus Mimallida, Heraclides Sophnum & Acyton.*

CCCXCVII.

Ibidem: *Samothrace; Callimachus eam antiquo nomine Dardaniam vocat.*

CCCXCVIII.

Idem lib. V. c. IV. *Ab his non procul a continente palus vaſta amnem Tritonem nomenque ab eo accipit, Pallantias appellata Callimacho, & citra minorem Syrtin eſſe dicta.*

CCCXCIX.

C C C X C I X.

Idem lib. VII. c. XLVII. *Conſecratus eſt vivus ſentiensque oracul ejusdem* (Delphici) *juſſu, & Jovis Deorum ſummi adſtipulatu Euthymus pycta, ſemper Olympiae victor & ſemel victus. Patria ei Locri in Italia. Ibi imaginem ejus, & Olympiae alteram, eadem die tactam fulmine, Callimachum, ut nihil aliud, miratum vi deo: ad eumque juſſiſſe ſacrificari, quod & vivo factitatum & mortuo. Nihilque adeo mirum aliud, quam hoc placuiſſe Diis.*

C C C C.

Plinius XXV. c. XIII. *Erigeron: Nomen hoc Graeci dederunt, quia vere caneſcit. Caput ejus numeroſa dividitur lanugine, qualis eſt ſpinae, inter diviſuras exeunte. Quare eam Callimachus acanthida appellat, alii pappum.*

C C C C I.

Etymologicon Magnum: Ἀπόλλων &c. βαρύνεται, εἰ μὴ περιεκτικά, ἀμπελὼν, μηλών. Σεσημείωται δὲ Βαβυλὼν καὶ Μιμαλλών. οὕτω Καλλίμαχος. Idem: Μιμαλλῶνες ἐκλήθησαν κυρίως αἱ γυναῖκες (πολεμικαὶ γάρ.) παρὰ τὸ μιμεῖσθαι τοὺς ἄνδρας. ἤτοι διὰ Μακεδονικὴν ἱστορίαν, ἥτις κεῖται ἐν τοῖς Καλλιμάχου. Pro Μιμαλλῶνες vera lectio Μιμαλλόνες. BENTL. Hiſtoria refertur a Polyaeno IV. I. ubi Vir maximus ſagaciter adnotavit: *Videtur haec hiſtoria a Callimacho ſumta: quod innuit Auctor Etymologici in voce* Μιμαλλόνες. Materies Αἰτίοις Callimachi convenientiſſima: quare vix dubitem in Etymologo reponere ἐν Αἰτίοις· accedit, quod illa citandi ratio ἐν τοῖς Κ. ſit inſolens. HEMSTERH.

C C C C I I.

Etymologicon Magnum: Κεραΐστης, τόπος Μιλήτου, ἀπὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα κέρατα τοῦ ἄρρενος τράγου τοῦ ἀμελγομένου ὑπ' αὐτοῦ πῆξαι ἐκεῖ, ὡς Καλλίμαχος.

C C C C I I I.

Etymol. Magnum: Τριττὺν θυσίαν, Καλλίμαχος, τὴν ἐκ κριοῦ καὶ ταύρου καὶ κάπρου. Photius in Lexico inedito: Τριττύαν, θυσίαν. Καλλίμαχος μὲν τὴν ἐκ κριοῦ, ταύρου, καὶ κάπρου. Ἴστρος δὲ, ἐν μὲν Ἀπόλλωνος ἐπιφανείαις, ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑῶν ἀρρένων, πάντων τριετῶν.

C C C C I V.

Scholiaſtes Apollonii II. vſ. 4. Μελίαν φησὶν αὐτὴν, διὰ τὸ τινὰς τῶν Νυμφῶν Μελίας καλεῖσθαι; ἀπὸ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ, ὡς φησι Καλλίμαχος.

C C C C V.

Scholiaſtes Euripidis Phoeniſſ. vſ. 858. Κᾶπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ] νῦν τὸν κάματον, ἢ τὸ τῆς ὁδοῦ ἆσθμα γινόμενον. ἄλλοι δὲ ἆπος, τὸ ὕψος. νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, ὡς καὶ πῆχυς ὀλέθριος ἐν Καλλιμάχῳ. Neſcio quid ſibi velit πῆχυς ὀλέθριος; & ἐν Καλλιμάχῳ; Dictum ſane oportuit, παρὰ Καλλιμάχῳ, ſi Callimachum ut auctorem laudare voluiſſet. An pro καὶ πῆχυς ὀλέθριος legamus καὶ ἆπος πλεθριαῖον, *jugeri longitudo*. Nam apud Euripidem κᾶπος ſecundum Grammaticos eſt καὶ ἆπος. Euſtath. Iliad. Γ. p. 288. Εὐριπίδης δὲ ἆπος οὐδετέρως τὸν κάματον ἔφη. Heſychius: Αἶπος, κάματος, ἢ ὑψηλὸς τόπος ἢ ὑλώδης. BENTL. v. Cl. Valken. ad Eurip. l. c. ERNEST.

C C C C V I.

Tzetzes ad Lycophronem p. 150. narrrat Hiſtoriam, ut Locri quotannis binas virgines Trojam miſerint ſacrificandas, idque per ſpatium mille annorum: χιλίων δὲ ἐτῶν παρελθόντων μετὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον, ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὥς φησι Τίμαιος ὁ Σικελός. μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος.

C C C C V I I.

Servius ad III. Aeneid. *Aenam, oppidum Thraciae Euphorion & Callimachus hoc dicunt etiam, quod Aenum dicatur a ſocio Ulyſſis illic ſepulto, eo tempore quo miſſus eſt ad frumenta portanda.*

C C C C V I I I.

Varro de Lingua Latina lib. IV. *Lana Graecum, ut Polybius & Callimachus ſcribunt.*

C C C C L I X.

Varro de L. L. lib. VI. *Caſmillus verbum Graecum arbitror: quod apud Callimachum in poëmatis ejus inveni.* Macrobius Saturnal. III. c. 8. *Statius Tullianus de vocabulis rerum libro primo, ait, dixiſſe Callimachum Tuſcos Camillum appellare Mercurium, quo vocabulo ſignificant praeminiſtrum Deorum.*

C C C C X.

Scholiaſtes Apollonii I. vſ. 1216. Περιγενόμενος δὲ Δρυόπων Ἡρακλῆς, καὶ ἀνελὼν τὸν Θειοδάμαντα, ἀνεδέξατο τὸν τούτου υἱὸν Ὕλαν, καὶ τὸ πᾶν δὲ ἔθνος διὰ τὴν λῃστείαν μετῴκισεν περὶ Τραχῖνα τὴν Θεσσαλικὴν πόλιν καὶ τὴν Οἴτην τὸ ὄρος τοῖς ὅροις τῆς Φωκίδος, ἵνα τῇ πολλῇ τῶν ἀνθρώπων ἐπιμιξίᾳ τοῦ λῃστρικοῦ ἤθους ἀπόσχωνται. τούτων δὲ καὶ ὁ Καλλίμαχος μέμνηται. Vide Etymol. Magnum in Ἀσινεῖς; ubi habes Callimachi Fragmentum: Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τριπτῆρες ἀρπάσαι.

CCCCXI.

Scholiaſtes Euripidis ad Medeam vſ. 1334. Παρὰ τὴν Ἑςίαν ϗ τὸν βωμὸν ἀνεῖλεν, ὡς Ἄψυρτον· ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν. ἢ ἄποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλίμαχος.

CCCCXII.

Euſtathius ad Iliados Λ. p. 758. Καὶ Πανὸς δὲ λεγομένου τοῦ κατὰ κλῆσιν δαιμονίαν, ἕτερον ἀπ' ἐκείνου φασὶ τὸν καταφερῆ ϗ συνουσιαςικόν. ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ Πὰν τρύπανον αἰπολικόν. BENTL. Hoc fragmentum, neſcio quo vel conſilio vel caſu, intruſum eſt Stephano Byz. v. Αἴγιναι. Quod cum non animadvertiſſet vir ſummus, Iſ. Caſaubonus Lect. Theocrit. cap. I. p. 241. male illi opera ceſſit in Stephani loco emendando. RUHNKEN. Callimachi locus ex vetuſtioribus Grammaticis ab Euſtathio decerptus ad Il. Λ. p. 827. vſ. 33. quem uſum in Stephano ſub titulo Aeginae praeſtiterit, ſi quis expiſcari conetur, fruſtra, opinor, operam hanc ſumet. Nec multo magis conſtat vera Callimachi mens, praeſertim ſi conferas Euſtath. ad Od. Γ. p. 1471. ubi eadem poëtae verba proponuntur. In priore quidem loco diſtinguendum, τὸ, Πὰν, τρύπανον αἰπολικόν. firmat enim, quod praeceſſit; a Pane, Deorum libidinoſiſſimo, ἕτερον Πᾶνα φασὶ τὸν καταφερῆ ϗ συνουσιαςικόν· quod ab Heſychio quoque notatum. In altero, quem diverſus ſine dubio Grammaticus ſuppeditavit, omiſſo Πὰν, τρυπανὸν αἰπολικὸν dicitur σκώπτειν κίναιδον. Videtur autem pentametri pars ex Callimachi quodam Epigrammate in hominem vel libidine turgentem, vel cinaedum. HEMSTERH.

CCCCXIII.

Johannes Tzetzes Chiliad. IV. n. 138.

Καὶ τί φημί σοι τὰ φυτά; Ῥόδιόν ἐςιν ὄρος
Τὴν κλῆσιν Ἀταβύριον, χαλκᾶς πρὶν ἔχον βόας,
Αἳ μυκηθμὸν ἐξέπεμπον, χωρούσης Ῥόδῳ βλάβης.
Πίνδαρος ϗ Καλλίμαχος γράφει τὴν ἱςορίαν.

CCCCXIV.

Tertullianus de Corona militis cap. VII. Junoni vitem Callimachus induxit; ita & Argis ſignum ejus palmite redimitum, ſubjecto pedibus corio leonino, inſultantem oſtentans novercam de exuviis utriusque privigni. Hercules nunc populum capite praefert, nunc oleaſtrum, nunc apium. Habes tragoediam Cerberi; habes Pindarum atque Callimachum, qui & Apollinem memorat, interfecto Delphico Dracone, lauream induiſſe, qua ſupplicem. Erant enim ſupplices coronarii apud veteres.

C C C C X V.

Phlegon de Mirabilibus, cap. IV. Ἱστορεῖ δὲ Ἡσίοδος, καὶ Δικαίαρχος, καὶ Κλείταρχος, καὶ Καλλίμαχος, καὶ ἄλλοι τινὲς περὶ Τειρεσίου τάδε. *Sequitur fabula de Tireſia & ſequentibus coëuntibus.*

C C C C X V I.

Idem cap. V. Οἱ αὐτοὶ ἱστοροῦσι κατὰ τὴν Λαπιθῶν χώραν &c. *De Caenide muliere in virum mutata.*

C C C C X V I I.

Stephanus Byzantius: Αἰθιόπιον, χωρίον Λυδίας παρὰ Ὕλλῳ, πλησίον τοῦ Εὐρίπου, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Αἰθιοπία. οἱ δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰθίοψι διάγουσαν Ἀπόλλων ἤγαγεν αὐτήν. Οἱ δὲ, τὴν αὐτὴν τῇ Σελήνῃ, παρὰ τὸ αἴθειν, ὡς Καλλίμαχος. In MSStis legitur Αἰθόπιον, & Ἄρτεμις Αἰθοπία: & profecto veriſſima ea lectio eſt, ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΙΘΟΠΙΑ. DIANA AETHOPIA. Quod verbum, quia hactenus inauditum eſt, gemina auctoritate confirmabimus. In Anthologia inedita eſt Epigramma quoddam, *ſupervacuum & prorſus mendoſum*, ſi fides librario, qui περισσὸν vocat & ὁλόσφαλτον, id utrinque conſcribillatum exhibens ad hunc modum:

Ὡς Σαπφοῦς

Εἰς τὸ ἀντίβολον οὐ κεῖται τοῦ Κυροῦ Μιχαήλου. πόθεν οὖν ἐγράφη, οὐκ οἶδα.

Π Παῖδες ἄφωνος ἐοῦσα τε τ' εἰνέπω αἱ τί σε ῥητα Ο Λ
Ε
Ρ Φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα περὶ ποδῶν Ο
Ι Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν ἀεῖσα Σ Φ
Σ Ἑρμοκλείταο πως αυν ἀΐδα. Α
Σ Λ
Ο Σὸς περίπολος δέσποινα γυναικῶν ἄσυχα ῥεισα Τ Ο
Ν Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλείσον γενεάν. Ν

Ubi illud, quod dixi, clare docetur, Dianam vocari Αἰθοπίαν κόραν Λατοῦς. Totum autem Epigramma vide annon hoc modo poterit emendari:

Παῖδες, ἄφωνος ἐοισά τ', ἔτ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται.
Φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα περὶ ποδῶν.

Αἰθο-

Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατῶς ἀνέθηκεν Ἀριστὼ
  Ἑρμοκλείδαο τῶ Σαϊωνιάδα,
Σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ᾇ σὺ χαρεῖσα,
  Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλείσον γενεάν.

Pueri; & ſi muta ſim, adhuc loquor, ſi quis interroget:
  Vocem non defecturam ante pedes ponens.
Aethopiae Latonae filiae me dedicavit Ariſto
  Filia Hermoclidae filii Saionis,
Tua miniſtra, o domina mulierum: qua tu laetata,
  Lubens familiam noſtram fac celebrem.

Statua dicit, ſe vel mutam loqui poſſe; ſi quis inſcriptionem quatuor qui ſequuntur verſiculis conſtantem legere velit, ante pedes in baſi poſitam. Proprie autem pictum κατθεμένα. Nam κατατίθεσθαι eſt, *literis aliquid mandare.* Recte quoque emendavimus, ᾇ σὺ χαρεῖσα. Dii tum χαρῆναι dicuntur, cum victimas vel dona lubentes accipiunt, aut donantibus ſunt propitii. Ariſtophanes Nubibus:

Ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

Quamobrem & illud Phaedri Epigramma ineditum eodem modo corrigendum:

Καλλίστρατός σοι, Ζηνὸς ὦ Διόσκτορε,
Ἔθηκε μορφῆς ξυνὸν ἥλικος τύπον,
Κηφισιεὺς ὁ κοῦρος. ᾧ χαρεὶς, ἄναξ,
Ἀπολλοδώρου παῖδα καὶ πάτραν σάω.

In Codice MSto legitur, ὦ χάρις ἄναξ. Alterum teſtimonium de Diana AETHOPIA extat in Antipatri Epigrammate, quod ex MSto edidit Vir Clariſſimus Lucas Holſtenius, in Notis ad Stephanum v. Ἀμφίπολις. Ἀντιπάτρου ἐπίγραμμα ἐπιτύμβιον δυσνόητον καὶ ἐσφαλμένον.

Στρύμονι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένον Ἑλλησπόντῳ
  Ἤριον Ἠδωνῆς Φυλλίδος Ἀμφιπόλεις
Λοίπα τοι Ἀνθιόπης Βραυρωνίδος ἴχνια νηοῦ
  Μίμνει, καὶ ποταμοῦ τ' ἀμφιμάχητον ὕδωρ
Τήνδε πότ' Αἰγείδεσιν μεγάλην ἔριν ὡς ἁλιαιθεὶς
  Τρῦχος ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

Quod quidem Epigramma non injuria *mendoſum* appellat &

 intel-

intellectu difficile librarius Graecus. Vide autem, an hoc pacto clarius & ſincerius reddi poſſit:

Στρύμονι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένη Ἑλλησπόντῳ
  Ἠϊον Ἠδώνης Φυλλίδος Ἀμφίπολις.
Λοιπά τοι Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια νηοῦ
  Μίμνει, παρ ποταμοῦ τ' ἀμφιμάχητον ὕδωρ,
Τήνδε ποτ' Αἰγείδαις μεγάλην ἔριν· ὡς ἁλιανθὲς
  Τρῦχος, ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

In Strymone & magno Helleſponto conditâ
  Amphipoli ſepulchrum eſt Edonae Phyllidis.
Caetera autem veſtigia in Aethopiae Brauronidis templo
  Manent, prope fluvii aquam de qua pugnatum eſt,
Magnum illud olim Aegidis certamen: tanquam caeruleus
  Pannus, in ambobus conſpicimur littoribus.

Phyllidi mulieri Threſſae (ſcio Φυλλίδα Thraciae regionem eſſe; ſed nihil ad hoc Epigramma) monumentum poſitum Amphipoli, quae urbs ſita eſt in oſtio Strymonis in Helleſpontum influentis: Ejusdem vero Phyllidis anathemata viſuntur in Dianae fano ſito in adverſa ripa Strymonis, de quo fluvio ſtrenue olim ab Athenienſibus pugnatum eſt, duce Cimone: adeo ut utroque Strymonis littore Phyllidis reliquiae conſpiciantur; veluti caeruleum vexillum de malo navis ſuſpenſum. Bentl. Primum ex his duobus epigrammatis correxit & illuſtravit Dorvillius in Vanno Crit. p. 193. In altero emendando & explicando Bentlejus aberravit: ſed correxit errorem ad Horat. L. III. Od. XXV. vſ. 9. Ernest.

AUCTA-

AUCTARIUM FRAGMENTORUM.

CCCCXVIII.

—— ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γελάσαι
Ἀκλαυτεὶ μερόπεσσιν ὀϊζυροῖσιν ἔδωκε.

quippe Deus ne ridere quidem
Sine lacrimis conceſſit miſeris hominibus.

Schol. Gregor. Naz. ad Or. Stelit. I. p. 70. Καλλιμάχειον τοῦτο φέρεται· ἐπεὶ θεὸς &c. Ernest. Callimachum forte ante oculos habuit Apollon. Rhod. IV. 1165. ſeqq.

Ἀλλὰ γὰρ οὔποτε φῦλα δυηπαθέων ἀνθρώπων
Τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· σὺν δέ τις αἰεὶ
Πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐϋφροσύνῃσιν ἀνίη.

Apollonium preſſius imitatus eſt Ovidius Metam. VII. 453.

—— usque adeo nulli ſincera voluptas;
Sollicitique aliquid laetis intervenit. —— Ruhnken.

CCCCXIX.

Πιπρέσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον.

Improbus omnia habet venalia.

Scholiaſt. Thucyd. VII. p. 483. διὰ κέρδος ἡγούμενοι πολεμίους] Παροιμία, Πιπράσκει δὲ ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. τοῦ Καλλιμάχου. Ernest.

CCCCXX.

Μοῦσαί νιν ἑοῖς ἐπὶ τυννὸν ἔθεντο.

Muſae illum ſuis in genibus tantillum poſuere.

Apollon. Dyſc. Excerpt. p. 433. Ἡσίοδος μέντοι ἐπίμεμπτός ἐστιν εἰπών· ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες. ἐν ᾧ ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο. καὶ Καλλίμαχος· Μοῦσαί νιν &c. Cel. Ruhnkenius excidiſſe γούνασι recte judicat, idque ponit inter ἐπὶ & τυννόν. Ernest.

CCCCXXI.

Γῆ ἀφάρωτος. Terra ſterilis.

Heraclit. de Allegor. Homer. p. 491. καὶ τὴν γῆν ἀφάρωτον Καλλίμαχος εἶπε τὴν ἄγονον. v. Cel. Hemſterhuſ. ad Heſych. v. Ἀφάρωτος. ERNEST. Huc pertinet gloſſa in Etymol. MS. Bibl. Reg. Ἀφάρωτος. ἀναροτρίαστος. φάρος γὰρ &c. ut in Etymologo edito. Sed in fine additur: ἐν ὑπομνήσει Ἰάμβων Καλλιμάχου. RUHNKEN.

CCCCXXII.

Μηδὲν ἐθέλω καλὸν ἔχειν ἀνάγνωστον. Nihil pulcri clam alios habere velim.

Theophyl. Simocatta Φυσ. Ἀπορ. p. 4. Φίλῳ γὰρ μηδὲν ἄγνωστον ἔχοιμι καλὸν, τῷ Κυρηναίῳ πειθόμενος· & in Dial. quem Hiſtoriae praefixit: Μηδὲν γὰρ ἄγνωστον ἔχοιμι καλὸν, ὡς ἐμοί γε καὶ τῷ Κυρηναίῳ δοκεῖ. Meminit hujus dicti non ſemel Euſtathius: ad Il. I. p. 743. 6. Οὕτω καὶ ἀνάγνωστον τὸ ἄγνωστον ἐν τῷ, Μηδὲν ἀνάγνωστον ἔχοιμι· plenius ad Il. N. p. 937. 57. τοιοῦτον καὶ τὸ γνωστὸν, ἄγνωστον, ἀάγνωστον, καὶ διὰ τοῦ ν ἀνάγνωστον, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας Μηδὲν ἐθέλειν ἔχειν καλὸν ἀνάγνωστον, ἤγουν λίαν ἄγνωστον· ad Od. Λ. p. 1684. 39. Οὕτω καὶ γνωστὸν, ἄγνωστον, ἀάγνωστον καὶ ἀνάγνωστον κατὰ τὸν εἰπόντα Μηδὲν ἐθέλειν καλὸν ἔχειν ἀνάγνωστον, ἀλλὰ δηλονότι πᾶσι γνωστόν· de ἀνάγνωστος idem monitum, ſed auctoritate exempli deſtitutum, recurſat ad Il. Ξ. p. 985. 22. Haec ſi a vetere quodam Grammatico fluxerunt, ut valde credibile eſt, dubitari certe vix poteſt, quin ἀνάγνωστον priſca ſit lectio & genuina. Iſ. Caſaubonus ad Perſ. S. I. 27. in editione Commentarii prima, *Refert*, inquit, *Euſtathius* in Ὀδυσ. Λ. *veteris cujusdam dictum*, Μ. ἐθ. καλῶν ἔχ. ἀνάγ. *negat velle ineſſe ſibi aliquid pulcrum & honeſtum, quo ſe praeditum eſſe alii ignorent.* Καλῶν ſcriptum vides, ut melius interpretationi conveniat, quod ſemper in Euſtathio καλόν. Verum in altera, quae Merico filio debetur, locupletiore haec invenias adjecta: *Niſi tamen potius pro* ἀνάγνωστον *verior lectio ſit* ἄγνωστον· (non meminerat Vir ſummus obſervationis Euſtathianae) *& tum alia fortaſſe fuerit verborum ſententia, quae non eſt hujus loci: hoc ſuadent Theoph. Simoc. verba in Dialogo Hiſtoriae praefixo:* Μηδὲν γὰρ ἄγνωστον ἔχοιμι καλὸν, ὡς ἐμοί γε καὶ τῷ Κυρηναίῳ δοκεῖ. Sed quis ὁ Κυρηναῖος; quid citius reſpondeas quam Callimachus: eum ſine ulla haeſitatione intellexerunt Joſ. Scaliger ad Catull. Carm. VI. qui, ſyllaba vocis φίλος, ut ſolent non raro Homerus aliique poëtae, producta, pentametrum effinxit: Φίλῳ δ' ἄγνωστον μηδὲν ἔχοιμι καλὸν· & Jac. Kimedonc. Caſtig. in Theophyl. cui placuit hemiſtichium eſſe Callimachi Cyrenaei: Μηδὲν ἄγνωστον ἔχοιμι φίλῳ καλόν ——

Φίλῳ

φίλῳ adſcitum unico iſto nititur Theophylacti loco; in reliquis omnibus abeſt, quum tamen, ſi ad ipſam χρείαν pertineret, omitti potuiſſe non videatur: atque adeo ſponte ſubnaſcitur illa ſuſpicio, Theophylactum forſitan, ut dictum hocce ad ſuam orationem adcommodaret, addidiſſe φίλῳ. Quid ergo ſi ſententia fuerit Ariſtippea, Μηδὲν ἐθέλω καλὸν ἔχειν ἀνάγνωστον, ex Cyrenenſis illius philoſophi χρείαις depromta, quarum tres libros eum confeciſſe tradidit ex Sotione & Panaetio Diog. L. II. 85. Suidas v. Ἀρίστιππος. ἀποφθέγματα δὲ αὐτοῦ πλεῖστα καὶ ἄριστα. Ariſtippus autem quam ſaepe ὁ Κυρηναῖος· nec minus iſtius tituli ſigno philoſophus indicari poteſt, quam poëta, uterque patriae decus: ὁ Κυρηναῖος apud Scriptores Eccleſiaſticos Syneſius. Equidem ut nihil decerno, ſic poſteriori tamen opinioni me propiorem eſſe non inficior. Caeterum Vir inſignis J. A. Fabric. Bibl. Gr. T. VI. p. 291. quando, notatis utriſque Simocattae locis, adjecit, *Ariſtippum vel Callimachum intelligit*, temere ſcripſerit, an cogitate & cauſa cognita, parum mihi liquet. De ἀνάγνωστος adeundus H. Stephani Index Th. Gr. L. in v. Ἀνάεδνος. HEMSTERH.

CCCCXXIII.

Ὡς λύκος ὠρυοίμην. Ut lupus rugiam.

Zenodotus de vocibus animalium, in Valkenarianis ad Ammonium Animadverſionibus p. 229. ὠρυγὴ κυρίως ἡ τῶν κυνῶν φωνὴ, καὶ ὠρύεσθαι, ὡς λύκος ὠρυοίμην παρὰ Καλλιμάχῳ. ὠρύεσθαι γὰρ ἐπὶ λύκων εἶπε. ERNEST.

CCCCXXIV.

Μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐκούφισαν δὲ τιθήνας.
Matres orbaverunt, levaruntque nutrices.

Grammaticus de Barbariſmo ad calcem Ammonii editus p. 197. τῆς δὲ κακίας μέρος ἐστὶ καὶ ἡ ἀκυρολογία, ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπολομένων νηπίων· Μητέρας &c. Pro ἐκούφισαν metri cauſſa ſcripſi ἐκούφισσαν. ERNEST.

CCCCXXV.

Ὡς ἡδὺ θάλατταν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν,
Ὦ μῆτερ ἐστὶ, μὴ πλέοντα μηδαμοῦ.
Quam jucundum eſt mare ex terra intueri,
O mater, nusquam navigantem.

Habet Stobaeus Serm. LVII. Grotius metri cauſſa ἀπὸ γαίης legit: ἀπὸ τῆς γῆς Gataker. A. M. P. cap. XII. p. 514. Malim: Ὡς ἡδὺ μὲν θάλατταν &c. RUHNKEN.

CCCCXXVI.

Φορβεία αὐλητική. Capiſtrum tibicinis.

Pollux X. 153. καὶ Καλλίμαχος τὴν φορβείαν τὴν αὐλητικήν. Verba καὶ Καλλίμαχος in editione Hemſterhuſiana acceſſere e MS. Antverpienſi. De illo capiſtro praeter interpretes ad h. l. vid. etiam viri docti ad Longin. p. 20. Ernest.

CCCCXXVII.

Ἀσπασμός. Salutatio.

Suidas in Ἀσπασμοί. —— παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀσπασμὸς ἀσπασμός. τουτέστι προσηγορία φιλία. Ernest.

CCCCXXVIII.

Κολωνάων. Collium.

Suidas: Κολωνάων παραλόγως ἐχρήσατο Καλλίμαχος. οὐ γὰρ παράγεται ἀπὸ τῆς κολώνης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κολωνοῦ. v. ad H. in Del. vſ. 66. Ernest.

CCCCXXIX.

—— τοῦτο γὰρ αὐτήν
Κωμῆται κάλεον πεελαγέες. ——

Suidas: Κωμῆται. καὶ οἱ γείτονες. κώμη γὰρ, ἡ γειτονία. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ· Τοῦτο γὰρ αὐτῇ κωμῆται κάλεον περιαγέες. Haec Kuſterus nec tentavit, nec Latine vertere voluit. Scribendum autem primum αὐτὴν, ſcil. Hecalen. Explicabat poëta nomen Hecales, *hoc ipſam nomine appellabant vicani.* Ultimum verbum eſt corruptum, nec habeo quomodo ſanem. Ernest.

CCCCXXX.

Ναὶ μὰ τόν.

Suidas v. Ναὶ μὰ τό. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ εἶπε· Ναὶ μὰ τόν· καὶ σὸν ἐπάγει θεόν. Hanc particulam neglexit Bentlejus ad Fr. XLIX. Ruhnken.

CCCCXXXI.

Παιδοῦσα. Liberos enixa.

Schol. Sophocl. Trachin. 312. τεκοῦσα] τέκνα ἔχουσα, ὥσπερ Καλλίμαχος φησὶ παιδοῦσα. quo reſpexit etiam Suidas: Παίδουσα, ἡ παιδοῦσα, ἐγκύμων. ut bene ibi notat Kuſterus. Ernest.

CCCCXXXIII.

CCCCXXXII.

Lactantius ad Stat. Theb. II. vſ. 250. *Proverbium apud Argivos, cum alicujus ignaviam irriderent, ut Callimachus ait,* ὡς τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθελών. Sic e corruptae lectionis veſtigiis legendum conjecit Joſ. Scaliger Epiſtol. III. 212. quod poſtea etiam in mentem venit Th. Munkero ad Hygin. Fab. CLXX. Add. N. Heinſ. ad Ovid. Metam. XV. vſ. 164. & Ez. Spanhem. ad H. in L. Pall. vſ. 35. RUHNKEN.

CCCCXXXIII.

Euſeb. Chron. I. p. 39. Καλλίμαχος δὲ δέκα τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀπὸ Ἰφίτου παρεῖσθαι φησὶ μὴ ἀναγραφείσας. ERNEST.

CCCCXXXIV.

—— ἵν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκεν.
ubi noxia multa patrabat.

Lex. MS. Reg. apud Cel. Albertum ad Heſych. T. I. p. 1180. Ἔλλερα. χαλεπά. σημαίνει δὲ καὶ τὰ βλέφαρα. (βλαβερὰ) Καλλίμαχος· ἵν' ἔλ. π. τ. ὀλυρά τινα ὄντα. ERNEST.

CCCCXXXV.

Οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παρίωσιν ἄροτρον.
Qui eſurientes meum relinquant aratrum.

Apollonius Lex. Homer. MS. apud Cel. Albertum ad Heſych. T. II. p. 831. Ὀψείοντες. ὀπτικῶς ἔχοντες. ὁ δὲ τύπος τῆς λέξεως Ἀττικός. Κλαυσείοντες γὰρ λέγουσι, ἀντὶ τοῦ, κλαυστικῶς ἔχοντες, καὶ Καλλίμαχος· Οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παριῶσιν ἄροτρον. ἀντὶ τοῦ, βρωτικῶς ἔχοντες. ERNEST.

CCCCXXXVI.

—— ἀρότας κύματος Ἀονίου.
aratores fluctus Aonii.

Orion Thebanus MS. περὶ ἐτυμολογιῶν· —— τοῦ ἀλιτω βαρύτονον ἀλίτης· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλίτην. καὶ παρώνυμον ἀλιτὴς, ὡς ἀρότης ἀροτής. Καλλίμαχος· ἀρότας κύματος Ἀονίου. ERNEST.

CCCCXXXVII.

CCCCXXXVII.

— ὁ δὴ μήκωνα πατεῖται.
ille papavere veſcitur.

Orion Thebanus MS. περὶ ἐτυμολογιῶν, in Φάτνη. — ὅτι δὲ πατῶ ἐπὶ τοῦ ἐσθίειν κεῖται, τίθησι τοῦτο καὶ Καλλίμαχος λέγων· ὁ δὴ μήκωνα πατεῖται. De Ionico verbo πατεῖσθαι pro *edere* pulcre diſſerit P. Weſſelingius Diſſ. Herodot. p. 97. RUHNKEN.

CCCCXXXVIII.

Ὅς δ' ὡς ἐξ ὀχεῆς ὄφις αἰόλος αὐχέν' ἀνασχών.
Ille autem ut ſerpens varius e latibulo collum exſerens.

Orion Thebanus MS. περὶ ἐτυμολογιῶν· Χειὰ καὶ χειὰ, ὁ φωλεός. — καὶ μέμνηται περιουσίου τοῦ ο Καλλίμαχος· οἱ δ' ὥς ἐξ ὀχεῆς σοφίσαι ὅλως αὐχέν' ἀναυχήν. Quo nihil corruptius. Feliciter reſtituit Ruhnkenius ſic, ut exprimendum curavi. ERNEST. Hanc emendationem pluribus firmare poſſem. Sed ſatis ſit, bina loca ſimillima addere. Cicero in Vatin. cap. 2. *Repente enim te, tanquam ſerpens e latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis cervicibus intuliſti.* Virgilius Aen. V. 277. item de ſerpente:

— *ferox, ardensque oculis, & ſibila colla*
Arduus attollens. — — RUHNKEN.

CCCCXXXIX.

Φάλακρα.

Scholiaſtes MS. ad Il. Θ. 48. Φάλακρα. Τούτου μνημονεύει Καλλίμαχος ἐν α Αἰτίων. ERNEST.

CCCCXL.

— ἄνωγε δὲ πορθμέα νεκρῶν.
jube portitorem mortuorum.

Scholiaſtes MS. ad Il. K. 12. τὸ δὲ ἄνωχθι ἐνεστῶτός ἐστι — ἀναλογώτερον δὲ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ· ἄνωγε δὲ πορθμέα νεκρῶν. ERNEST.

CCCCXLI.

Λύδη καὶ παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν. —
Lyde & pingue carmen & non elegans.

Scholiaſtes MS. Dionyſii Periegetae, in Bibl. Regia: Ὅτι δὲ

δὲ διεϐέϐληται τὸ παχὺ, σαφῶς ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν δηλοῖ. διασύρων γὰρ Ἀντιμάχου τὸ ποίημα τὴν Λύδην, ἔφη· Λύδη &c. Idem alio loco corrupte : τὴν δὲ παχύτητα τῶν ποιημάτων ἱκανῶς μετὰ διασύρει Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Βατράχοις, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Καλλίμαχος· αὐδῆσαι παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν. De Antimachi Lyda praeter alios vide Cl. Valkenar. ad Schol. Eurip. Phoen. p. 607. Ruhnken.

CCCCXLII.

— Ἀμάρτυρον οὐδὲν ἀείδω.

Nihil incertum cano.

Scholiaſt. MS. Dionyſii Perieg. vſ. 1. παραιτεῖται δὲ τὸ ἀμάρτυρον, ἴσως ἐκ τοῦ Καλλιμάχου τοῦτο μαθών· ἐπεὶ κἀκεῖνος, ἀμάρτυρον οὐδὲν ἀείδω, φησίν. Similiter Virgil. Aen. VIII. 49. *Haud incerta cano.* Ruhnken.

CCCCXLIII.

— οὓς Βρέννος ἀφ' ἑσπερίοιο θαλάσσης

Ἤγαγεν Ἑλλήνων ἐπ' ἀνάστασιν. —

quos Brennus ab Heſperio mari

Duxit ad Graecos evertendos.

Scholiaſt. MS. Dionyſii Perieg. vſ. 74. Οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Γαλάται τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἄποικοι εἰσὶν, ὡς καὶ οἱ ἐν Ἀσίᾳ Ἴϐηρες τῶν ἐν ταυτῃ ἄποικοι εἰσί· περὶ ὧν φησὶ καὶ Καλλίμαχος· Οὓς Βρέννος ἀφ' ἑσπερίοιο θαλάσσης ἤγαγεν Ἑλλήνων εἰς ἐπανάστασιν. Dele praepoſitionem εἰς, metro jubente. Alter MS. corruptiſſime : Βρεῖτανοὺς ἐφ' ἑσπερίας θαλάσσης ἤγαγεν Ἑλληνων καὶ ἐπανίστη. v. Hymn. in Del. vſ. 172. ibique Scholiaſtes. Ruhnken.

CCCCXLIV.

— Ἰηπύγων ἔγχος ἀπωσάμενοι.

Japygum haſtam repellentes.

Scholiaſt. MS. Dionyſii Per. vſ. 99. ὁ Ἀδρίας παράκειται ἄχρι τῶν Ἰηπύγων, οἵ εἰσιν ἐν Ἰταλίᾳ. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Καλλίμαχος οὕτως· Ἰηπύγων ἔγχος ἀπωσάμενοι. Ernest.

CCCCXLV.

— οὐδ' ὅθεν, οἶδεν, ὁδεύει,
Θνητὸς ἀνήρ. — — —

nec ſcit, unde veniat,
Mortalium quisquam.

Scholiaſt. MS. Dionyſii Per. vſ. 221. Θεόκριτος δὲ ἕως Βλεμμύων αὐτὸν (Νεῖλον) ὁρᾶσθαι φησίν. ὁ δὲ Καλλίμαχος· οὐδ' ὅθεν &c. Callimachum more ſuo imitatus eſt Dionyſius vſ. 1168. ſeqq.

Ἄλλοι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κατ' ἠπείρους ἀλόωνται
Μυρίοι, οὓς οὐκ ἄν τις ἀριφραδέως ἀγορεύσοι
Θνητὸς ἐών. — — RUHNKEN.

CCCCXLVI.

Ἐπιζεφύριοι Λοκροί.

Scholiaſtes MS. Dionyſ. Per. vſ. 364. ὁ δὲ Καλλίμαχος καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ὑπερζεφυρίους Λοκροὺς φασὶν καλεῖσθαι, διὰ τὸ πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κεῖσθαι. Alter MS. Ὑποζεφυρίους. Scribendum Ἐπιζεφυρίους. ERNEST.

CCCCXLVII.

Scholiaſt. MS. Dionyſii Per. vſ. 369. ἐϋστεφάνοιο Κρότωνος] Διὰ τὰς νίκας τὰς τῶν ἐνοικούντων, ὥς φησι Καλλίμαχος. Πολλοὶ γὰρ Κροτωνιᾶται νικήσαντες τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας, ἐστεφανώθησαν. ERNEST.

CCCCXLVIII.

Πάντες ἀφ' Ἡρακλέους ἐτήτυμον ἔστι κάμου
Ἔξοχα δ' ἐν πεδίοις οἱ πόλιν Ἰταλῶν
Ὠκήσατε — — — —

Scholiaſt. MS. Dionyſii Per. vſ. 376. Τάρας δ' ἀλὸς ἐγγύθι κεῖται, Ἥν ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο καρτερὸς Ἄρης] Μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος, λέγων οὕτως· Πάντες ἀφ' Ἡρακλέους ἐτήτυμον ἔστι κάμου ἔξοχα δ' ἐν πεδίοις οἱ πόλιν Ἰταλῶν ὠκήσατε. His nihil corruptius. Tentabam:

Πάντες ἀφ' Ἡρακλῆος ἐτήτυμον εἰσὶ γόνοιο,
Ἔξοχα δ', ἐν πεδίοις οἵ γε πόλιν Ἰταλῶν
Ὠκίσατε. — — — —

Omnes

Omnes Lacedaemonii vere ab Hercule orti ſunt; vos inprimis, qui in Italorum campis Tarentum condidiſtis. Nihil melius in praeſenti ſuccurrit. De *Partheniis*, Tarenti conditoribus, res nota e Strabone VI. p. 428. Juſtino III. 4. & aliis. RUHNKEN.

CCCCXLIX.

Αἱ δὲ πάγον φορέουσιν ἐπ' Ἄρεος —

Illae autem ad Areopagum ferunt.

Etymologicum MS. Bibl. Regiae: Ἄρειος πάγος, δικαστήριον Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον. Καλλίμαχος· αἱ δὲ πάγον φορέουσιν ἐπ' Ἄρεος. Intelligo Furias, quae Oreſtem ad Areopagum duxerint. Euripides Oreſt. vſ. 1650. ſeqq.

Ἐνθένδε τ' ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν,
Δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου
Εὐμενίσιν τρισσαῖς. θεοὶ δέ σοι δίκης βραβεῖς,
Πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν εὐσεβεστάτην
Ψῆφον διοίσουσ', ἔνθα νικῆσαί σε χρή. RUHNKEN.

CCCCL.

Δελφὸς ἀνὴρ ἐμὸς ἱερόεργος.

Delphenſis ſacerdos meus.

Etymolog. MS. Bibl. Reg. Δελφοὶ καὶ Δελφός. Καλλίμαχος· Δελφὸς ἀνὴρ &c. Δελφὸς λαὸς occurrit H. in Apoll. 98. ERNEST.

CCCCLI.

Εἰδυλίς.

Etymolog. MS. Bibl. Reg. Εἰδυλὶς, ἐπιστήμων, εἰδυῖα. Καλλίμαχος· ἄκουσον ὀφθαλμοὶ γάρ. Oportet exciderit hic verbum εἰδυλὶς, cui auctoritatem conciliare loco Callimachi volebat. In Etym. MS. Ultraj. hoc fragmentum ſic habet: ——— Καλλίμαχος· καὶ κόσσον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπαθεως ὅσον ἀκοή. εἰδυλὶς παρὰ τὸ εἴδω, τὸ γινώσκω. Sed haec valde corrupta ſunt. ERNEST.

CCCCLII.

Etymolog. MS. Reg. v. Πηληιάδεω. —— τὰ ἀπὸ τῶν εις ης εὐθειῶν ἑνικῶν, οἱ ποιηταὶ οὐ προσφέρονται εἰς ου, ἀλλ' ἢ διὰ τοῦ εω Ἰωνικῶς ὡς Πηλείδεω, ἢ διὰ τοῦ αο Δωρικῶς, ὡς Ὀρέσαο· Ἐκ γὰρ Ὀρέσαο τίσις ἔσσεται Ἀτρείδαο. Καλλίμαχος δὲ ἐν πρώτῳ Αἰτίων ἐχρήσατο τῇ εις ου. Ταῦρον ἐρυκιμύην εἰς ἑνὸς ἀντερέτου. Etym. MS. Ultraj. Ταῦρον ἐρυμικὴν εἰς ἑνὸς ἀςερέτου. Legendum, Ταῦρον ἐριμύκην. Literam μ pronunciando duplicabant veteres. Cetera non expedio. RUHNKEN.

CCCCLIII.

Ἀρτίως. Nuper.

Lexicon MS. Bibl. Regiae: Ἀρτίως. νεωςί. οὕτω Καλλίμαχος. ERNEST.

CCCCLIV.

Ἐκ δ' ἄρτους σιπύηθεν ἅλις κατέθηκεν ἑλοῦσα.

Sat multos panes e panario depromtos poſuit.

Lexicon MS. Bibl. Reg. Σιπύη. τὸ κανίσκιον, ἢ ἡ ἀρτοθήκη. Καλλίμαχος· ἐκ δ' ἄρτους σιπύηθεν ἅ. κ. ἑ. παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ τὰ σιτία ἐμβάλλεσθαι. Apollonius Dyſcolus Grammatica inedita: —— τῇδε ἔχει καὶ τὸ Θήβηθεν, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀθήνης Ἀθήνηθεν, σιπύης σιπύηθεν· ἐκ δ' ἄρτους σιπύηθεν. Videtur eſſe ex Hecale. RUHNKEN.

CCCCLV.

Ἀβάλε μηδ' ἀβόλησαν.

Utinam nec occurriſſent.

Scholia MS. in Dionyſii Thracis Grammaticam: Τὸ γὰρ αἴθε εἴθε φησὶν ὁ ποιητής· καὶ Καλλίμαχος· Ἀβάλλε μηδ' ἀβόλησαν. ERNEST.

CCCCLVI.

Τὸ πῦρ ὅπερ ἀνέκαυσας, πολλὴν πρόσω κέχρηκε
φλόγα. ἴσχε δὲ δρόμον μαργῶντος ἵππου.

Tryphon περὶ τρόπων ποιητικῶν, MS. in Bibl. Leidenſi: Ἀλληγορία ἐστι φράσις ἕτερον μέν τι δηλοῦσα, ἑτέρου δὲ ἔννοιαν παριστῶσα. τότε δὲ κατακχρῶνται δεόντως τῇ ἀλληγορίᾳ, ὅταν ἢ δι' εὐλάβειαν, ἢ δι' αἰσχύνην οὐ δύνανται φανερῶς ἀπαγγεῖλαι, ὃν τρόπον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἰάμβοις· Τὸ πῦρ ὅπερ ἀνέκαυσας, πολλὴν πρόσω κέχρηκε φλόγα. ἴσχε δὲ δρόμον μαργῶντος ἵππου. Ταῦτα γὰρ οὐ κυρίως εἴρηται. οὐ πυρὸς οὐδὲ ἱπποδρομίας ἐστὶ λόγος· ἀλλ' ὥσπερ αἰδούμενος ἐκδηλοῦν ἤλεγξε τὴν ὑπερβολὴν τῆς θρασύτητος. Priora ſi ſcribas, Τὸ πῦρ, ὅπερ ἀνέκαυσας, ἐς πολλὴν πρόσω, jambus exiſtet tolerabilis: quod ſequitur κέχρηκε non expedio: ſenſus videtur fuiſſe: *Ignis, quem ſuccendiſti, in multam porro flammam erupit.* Hic ſine dubio Callimacheum aliquid reciſum, quod Tryphon ad allegoriae rationem explicandam minus facere cenſeret: deinde ſequebatur: —— ἴσχε δὴ δρόμον Μαργῶντος ἵππου —— *retine*, vel, *compeſce curſum furentis equi*: cujuscumque τὴν ὑπερβολὴν τῆς θρασύτητος allegorice deſignari indicat Tryphon. Haud ignotum eſt, quam ſaepe Veterum in teſtimoniis adferendis Grammatici verba mutilata proponant. HEMSTERH.

CCCCLVII.

Scholiaſtes Aeſchinis ineditus, qui eſt penes T. Hemſterhuſium, ad Orat. c. Timarch. p. 78. ὡς ἀνὴρ εἷς τῶν πολιτῶν, εἰρὼν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα διεφθαρμένην &c.] Ἱππομένης ἀπὸ Κόδρου καταγόμενος· ἡ δὲ θυγάτηρ Λειμωνίς. οὕτω Καλλίμαχος. Hanc hiſtoriam qui narrarint, commemorat Cl. Taylorus ad Aeſchin. l. c. quibus adde Lexicon Rhetoricum MS. Παρ' ἵππον καὶ κόρην. ὄνομα τόπου Ἀθήνησιν. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ τὸν Ἱππομένην ἕνα τῶν Κοδριδῶν βασιλέα ὄντα τῆς παιδὸς αὐτοῦ διαφθαρείσης τὴν παρθενίαν ἀγανακτήσαντα, καθεῖρξαι αὐτὴν ἐν τῷ χωρίῳ ἐκείνῳ μεθ' ἵππου μαινομένου, ὑφ' οὗ προδήλως ἔμελλεν ἀπολεῖσθαι. RUHNKEN.

CCCCLVIII.

Ἐν δ' ἐτίθει παγίδεσσιν ὀλέθρια δείλατα δοιαῖς.

Imponebat autem binis muſcipulis noxias eſcas.

Etymolog. MS. Bibl. Leidenſ. Δέλεαρ, τὸ τῷ ἀγκίστρῳ περιτιθέμενον, ἐφ' ᾧ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύουσι. ἀφ' οὗ καὶ δείλατα. Καλλίμαχος· Ἐν δὲ τίθει παγίδεσσιν ὀλέθρια δείλατα. Hinc ſupplendus eſt editus Etymologus p. 254. 46. RUHNKEN.

C C C C L I X.

—— παλαίθετα κᾶλα καθῄρει.
vetuſta ligna detraxit.

Etymol. MS. Bibl. Leidenſ. v. Καλοστρόφοι. —— κᾶλον δὲ τὸ ξύλον εἴρηται, ἀφ' οὗ καὶ καλόπους. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ· παλαίθετα κᾶλα καθῄρει. Ad hunc locum reſpexit Suidas: Κᾶλα παλαίθετα. ξηρὰ ξύλα, ἐκ πολλοῦ ἀποτεθέντα χρόνου. Hecale vetuſta ligna, quibus in foco uteretur, de ſtrue aut aliunde detraxit. Imitatus eſt Ovidius Metam. VIII. 644. de Baucide: —— *ramaliaque arida tecto detulit.* qui plura, ni fallor, ex Callimachi Hecale tranſtulit ad Baucida ſuam. Miror vero, accuratiſſimum alias Caſaubonum ad Perſ. Sat. IV. p. 332. ſcribere, Callimachum in Αἰτίοις Baucida commemoraſſe. Nusquam Baucidis mentio in Callimacheis, quae ſuperſunt, fragmentis. Id tamen ſecurus negligensque repetit Nic. Heinſius ad Ovid. Metam. VIII. 631. atque adeo rem exaggerans ſcribit, fabulam de Baucide fuſe proſecutum eſſe Callimachum in Αἰτίοις. Sic error errorem parere ſolet. RUHNKEN.

C C C C L X.

Μουσέων δ' οὐ μαλὰ φιδὸς ἐγώ.
Muſarum ego non valde parcus.

Etymol. MS. Bibl. Leid. v. Φείδομαι. —— τὸ δὲ φιδὸς ὄνομα τὸ σημαῖνον τὸ φειδωλὸς ἐπεκράτησε διὰ τοῦ ι γράφεσθαι, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Μουσέων δ' οὐ μάλα φιδὸς ἐγώ. Per ει etiam ſcriptum φειδὸς ex antiquis Comicis profert Euſtath. ad Il. Ε. p. 407. RUHNKEN.

C C C C L X I.

Apollon. Dyſcolus Grammat. MS. ὅτι γὰρ καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται, ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη. τό, τε γὰρ πρόπαρ οὕτως ἔχει, καὶ τὸ μάκαρ πηδᾶ, καὶ τὸ ὑμὲν παρὰ Καλλιμάχῳ. Haec dicuntur ex eorum ſententia, quam Apollonius eſt ſecutus, qui πρόπαρ a προπάροιθεν, μάκαρ a μακάριος κατ' ἀποκοπὴν δύο συλλαβῶν orta ſtatuebant: vid. Etym. p. 700. vſ. 36. Eum in modum πῆδα pro πηδάλιον, (quanquam ex Etymologo forte refingi quis debere cogitet, καὶ ῥᾷ) Ὑμεν vel Ὑμην apud Callimachum pro Ὑμέναιος. Refutatur haec opinio ab Euſtathio ad Od. Ε. p. 1542. 25. HEMSTERH.

RICH. BENTLEII NOTAE AD COMAM BERENICES *CATULLI.* CALLIMACHI FRAGMENTA, QUAE HUC PERTINENT.

I.

Ἠδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, τὸν Βερενίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε Θεοῖς.

Et Conon me in aethere conſpexit, Berenicae
Cincinnum, quem illa Diis omnibus dedicavit.

Scholiaſtes Arati p. 21. Κόνων ὁ μαθηματικὸς Πτολεμαίῳ χαριζόμενος Βερενίκης πλόκαμον ἐξ αὐτοῦ κατηστέρισε. Τοῦτο δὲ Καλλίμαχος πού φησιν,

Ἠδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι τὸν Βερενίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

Quae Catullus ſic παραφράζει·

Idem me ille Conon caeleſti in lumine vidit:
E Bereniceo vertice caeſariem
Fulgentem clare: quam multis illa Deorum
Levia protendens brachia pollicita eſt.

II.

— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Γειόθεν ἀντέλλοντα, κακὸν φυτὸν, οἵ μιν ἔφηναν.

— ut Chalybum genus pereat
Qui illud e terra naſcens monſtrarunt, ſtirpem malam.

Scholiaſtes Apollonii I. vſ. 1323. χάλυβες, ἔθνος Σκυθικῆς, ὅπου ὁ σίδηρος γίνεται. Καλλίμαχος· χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος. Et lib. II. vſ. 375. Χαλύβων μέμνηται καὶ Καλλίμαχος·

—— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Γειόθεν ἀντέλλοντα, κακὸν φυτὸν, οἵ μιν ἔφηναν.

Quae Catullus ſic expreſſit:

Jupiter, ut Chalybum omne genus pereat,
Et qui principio ſub terra quaerere venas
Inſtitit, ac ferri fingere duritiem. Bentl.

Vid. Iſ. Caſaub. Lect. Theocr. cap. III. p. 247. Ernest.]

III.

Σήν τε κάρην ὤμοσα, σόν τε βίον.

Adjuro tuum caput & vitam tuam.

Etymologicon Magnum v. Θηλαμών. Κάρη θηλυκῶς, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἥν τε κάρην ὤμοσα σόν τε βίον.

Lege:

Σήν τε κάρην.

Quae ſic Latine vertit Catullus, vſ. 40.

—— *Adjuro teque tuumque caput.*

Hyginus in Poëtico Aſtronomico c. XXIV. *Sunt aliae ſeptem ſtellae ad caudam Leonis in triangulo collocatae, quas crines Berenices eſſe Conon Samius Mathematicus & Callimachus dicit, cum Ptolemaeus Berenicen Ptolemaei & Arſinoës filiam ſororem ſuam duxiſſet uxorem, & paucis poſt diebus Aſiam oppugnatum profectus eſſet, voviſſe Berenicen, ſi victor Ptolemaeus rediiſſet, ſe detonſuram crinem; quo voto damnatam crinem in Veneris Arſinoës Zephyritidis poſuiſſe templo; eumque poſtero die non comparuiſſe. Quod factum cum rex aegre ferret, Conon Mathematicus (ut ante diximus) cupiens inire gratiam regis, dixit crinem inter ſidera videri collocatum: & quasdam vacuas a figura ſeptem ſtellas oſtendit, quas eſſe fingeret crinem. Hanc Berenicen nonnulli cum Callimacho dixerunt equos alere, & ad Olympia mittere conſuetam fuiſſe. Alii dicunt hoc amplius, Ptolemaeum Berenices patrem multitudine hoſtium perterritum fuga ſalutem petiſſe: filiam autem ſaepe conſuetam, inſiluiſſe in equum, & reliquam exercitus copiam conſtituiſſe, & complures hoſtium interfeciſſe, reliquos in fugam conjeciſſe: pro quo etiam Callimachus eam magnanimam dixit.* Bentl. σήν τε placebat etiam Sylburgio ad Etymol. Ernest.

RICH.

RICH. BENTLEII
NOTAE AD ELEGIAM
CATULLI
DE
COMA BERENICES.

Vſ. 1.

Omnia qui magni diſpexit lumina mundi.

Iſaacus Voſſius *lumina* illa obelo confodit; & ex Codd. ſuis MStis, qui habent *munera*, reſtituit *moenia :*

Omnia qui magni diſpexit moenia mundi.

Sane quidem ita veteres locutos eſſe conſtat; Lucretium ſaepe:

Maxima diſſiluiſſe capacis moenia mundi.

& Ovidium:

Ingentia mundi moenia.

Sed amabo an apud quenquam poëtarum reperias, *Omnia mundi moenia*? Quot enim ſunt? Moenia hic ſunt extremum, finis, terminus. Plura itaque mundi moenia eſſe non poſſunt, ſed duntaxat una. Bene ergo ſe habet τὸ *lumina*. Fortaſſe autem pro *diſpexit*, quod cujusvis eſt qui oculos ſanos habet, legendum *deſcripſit*; quod eſt Aſtrologorum. Virgilius:

Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem:

& alibi:

Caelique meatus
Deſcribent radio, & ſurgentia ſidera dicent.

Lucretius;

Ut ratio declarat eorum, qui loca caeli
Omnia diſpoſitis ſignis ornata notarunt.

Vſ. 23.

Quum penitus moeſtas]

Lego:

Quam penitus moeſtas exedit cura medullas!
Ut tibi nunc toto pectore ſollicitae &c.

 Vſ. 33.

Vſ. 33.

Atque ibi pro cunctis, pro dulci conjuge, divis
Non ſine taurino ſanguine pollicita es.

Legendum: Atque ibi ME cunctis &c. *me comam* pollicita es: Sic verſ. 7.

Idem ME *ille Conon - - quam multis illa Deorum*
Levia protendens brachia POLLICITA *eſt.*

Hyginus: *Voviſſe Berenicen, ſi victor Ptolemaeus rediſſet, ſe detonſuram crinem.* Certiſſima haec eſt emendatio: Voſſius tamen *pro cunctis* interpretatur; *pro toto exercitu:* ſed melius, ni fallor, τὸ πρέπον ſervaret Callimachus; quam ut Berenicen prius pro exercitu quam pro Rege & Marito vota facientem induceret. Deinde, ſi ea eſſet ſententia, dixiſſet, *ſi reditum tetuliſſent*, numero plurali. Poſtremo *cunctis* conſtruendum eſſe cum divis ex ipſo Callimacho conſtat,

Βόστρυχον, ὃν κείνη ΠΑΣΙΝ ἔθηκε ΘΕΟΙΣ.

Vſ. 44.

Ille quoque everſus mons eſt, quem maximum in oris
Progenies Phthiae clara ſupervehitur.

Miris modis ſe torquent interpretes, ut *Medos* per longas ambages ex ſtirpe *Phytiae* vel *Clytiae* vel *Thiae* oriundos eſſe probent. Pudet me hercle inepti laboris; cum in promptu ſit vera lectio, & expedita ſententia:

Progenies Thiae clara ſupervehitur.

Clara progenies Thiae eſt Sol, Thiae & Hyperionis filius. Pindarus Iſthm. v.

Μᾶτερ ἀελίου πολυώνυμε Θεία.

Heſiodus:

Θεία δ' ἠέλιόν τε μέγαν λαμπράν τε σελήνην
Γείναθ', ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

Vide etiam Etymologicon Magnum & Apollodorum. Et Apollonii Schol. lib. IV. Senſus eſt, *Quid crines adverſus ferrum facient; cum ferro everſus ſit Athos, omnium montium, ſupra quos Sol vehitur, maximus?* Proverbiale dictum; Maximus, optimus, pulcerrimus &c. Omnium, quos Sol videt. Plautus: *Meliorem neque tu reperies, neque vidit Sol.* Sic alii, & Latini & Graeci.

Vſ. 53.

Vſ. 53.

— Memnonis Aethiopis
Unigena impellens nutantibus aëra pennis.

Omnino nutans & languidum eſt illud epitheton *nutantibus*: ſed a librariis profectum eſt, non a Catullo; qui ſine dubio ſcripſit:

Unigena impellens NICTANTIBUS *aëra pennis.*

Quid ſit *nictari*, vide apud Feſtum: Lucretius lib. vi.

Cujus ubi e regione loci venere volantes;
Claudicat extemplo pennarum NISUS *inanis*,
Et conamen utrinque alarum proditur omne:
Hic ubi NICTARI *nequeunt*, *inſiſtereque alis.*

Virgilius iv.

Hic primum paribus NITENS *Cyllenius alis.*

Vſ. 54.

Obtulit Arſinoës Chloridos ales equus.

Zephyri quidem uxor erat, nomine Chloris: ſed Arſinoën ſive Venerem cognomento Chlorida dictam nemo veterum memoriae prodidit. Achilles Statius Luſitanus vir doctiſſimus, qui tres MSS. Catulli Codices verſaverat, duos ex his *Locridicos* pro Chloridos, tertium *Locritos* habere teſtatur. Quare, ut opinor, haud incerta eſt haec emendatio:

Obtulit Arſinoës Locridos ales equus.

Et *Locris* quidem Venus ſive Arſinoë dicetur, eadem plane de cauſa ac *Zephyritis* in verſu ſequenti:

Ipſa ſuum Zephyritis eo famulum legarat.

Et in Callimachi Epigrammate:

Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερον. ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις.

Nam ut Zephyritis a Zephyrio Africae promontorio, ita & Locris dicetur a gente Locrorum, qui regionem eam tenebant. Ptolemaeus p. 101. in Pentapoli Africae ponit Βερενίκην, Ἀρσινόην, & Ζεφύριον ἄκρον: ut vel dubitare nequeas, quin ab iſto Zephyrio dicta ſit Venus Arſinoë Zephyritis. Quod ſi itaque & Locri fuerint in Pentapoli Africae, jam certa reddetur ratio, cur & Arſinoë Locris appellata ſit. Sed ecce tibi teſtes luculentos Virgilium & Servium; Aeneid. xi.

Libycoque habitans aequore Locros.

Ad quem locum haec Servius: *Locri ſocii Ajacis Oilei fuerunt Epizephyrii & Ozoli. Sed hi tempeſtate diviſi ſunt* — *Ozoli vero delati* PENTAPOLIM *de quibus nunc quaeritur*, *Libycoque habitantes aequore Locros.*

Vſ. 73.

Non ſi me infeſtis diſcerpant ſidera *dictis*.

Ferri fortaſſe poterit haec lectio : nequeo tamen a me impetrare, ut a Catullo ſic ſcriptum eſſe credam; ſed aliud quid melius, ni fallor, & elegantius:

Non ſi me infeſtis diſcerpant ſidera dextris.

Livius de Romulo: *Fuiſſe tum quoque aliquos, qui* DISCERPTUM *regem patrum* MANIBUS *taciti arguerent.* Quid quod *diſcerpere* proprie dicatur de cirro, nodo, corolla? ſed illud manibus fit, non dictis. *Dextris* autem vel de *ſideribus* recte dictum; cum in iis plura ſint ἀνθρωπόμορφα Reliqua vero, quae *dextra* carent, ea neque *dicta* proferre poſſint.

Vſ. 91.

Sanguinis expertem ne ſiveris eſſe tuam me,
Sed potius largis adfice muneribus.

Jure, ut opinor, culpandus eſt Callimachus, qui comam inducit rogantem, ut ſanguine ſibi litetur : qui crinibus abominandus magis, quam expetendus:

Squalentem barbam, & concretos ſanguine crines.

Sed omnino legendum: *Unguinis* expertem : Quid enim coma ſibi exoptet praeter unguenta? Hinc eſt, quod paulo ante a novis nuptis *onychem* petat: onychem ſcilicet plenum unguento. Horatius:

Nardi parvus onyx eliciet cadum.

Nota autem τὸ *muneribus* in verſu proximo : inde enim firmatur haec emendatio; quia eadem uſurpat noſter, ubi paulo ante de unguentis loquitur:

Quam jucunda mihi munera libet onyx.

DE CALLIMACHO TESTIMONIA VETERUM.

Lucianus de ſcribenda Hiſtoria p. 371. Οἷον ὁρᾷς τί καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ. καί τοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. Εἰ δὲ Παρθένιος ἢ Εὐφορίων ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἴει τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; &c.

Scriptor incertus apud Suidam: Σεβηριανὸς ἀπὸ Δαμασκοῦ —— τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων ποιητῶν ἀπεδέχετο μετρίως. τὸν δὲ Καλλίμαχον εἰς χεῖρας λαβὼν, οὐκ ἔστιν ὅτε οὐ κατέσκωπτε τὸν Λίβυν ποιητήν. ἀνιώμενος δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἤδη πολλαχοῦ καὶ τῷ βιβλίῳ προσέπτυσε.

Proclus in Timaeum Platonis p. 28. Εἴπερ γάρ τις ἄλλος, καὶ ποιητῶν ἄξιος ὁ κριτὴς ὁ Πλάτων, ὡς καὶ Λογγῖνος συνίστησιν. Ἡρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικός φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίλου τότε εὐδοκιμούντων Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προὐτίμησε, καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός. Μάτην οὖν φληναφοῦσι Καλλίμαχος καὶ Δοῦρις, ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἱκανοῦ κρίνειν ποιητάς.

Strabo lib. XVII. p. 837. Λέγεται δὲ ἡ Κυρήνη κτίσμα Βάττου, πρόγονον δὲ τοῦτον ἑαυτοῦ φάσκει ὁ Καλλίμαχος. Et ibidem: Κυρηναῖος δέ ἐστι καὶ Καλλίμαχος καὶ Ἐρατοσθένης, ἀμφότεροι τετιμημένοι παρὰ τοῖς τῶν Αἰγυπτίων βασιλεῦσιν, ὁ μὲν ποιητὴς ἅμα καὶ περὶ γραμματικὴν ἐσπουδακὼς, ὁ δὲ καὶ ταῦτα καὶ περὶ φιλοσοφίαν καὶ τὰ μαθήματα εἴ τις ἄλλος διαφέρων.

Scriptor vitae Apollonii Rhodii: Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων ὁ Ἀπολλώνιος) Καλλιμάχου μαθητὴς, τὸ μὲν πρῶτον συνὼν Καλλιμάχῳ τῷ ἰδίῳ διδασκάλῳ. Et ibidem: Οὗτος ἐμαθήτευσε Καλλιμάχῳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὄντι γραμματικῷ. —— τινὲς δέ φασιν, ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ αὖτις ἐκεῖσε ἐπιδειξάμενος εἰς ἄκρον εὐδοκίμησε, ὡς καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Μουσείου ἀξιωθῆναι αὐτὸν, καὶ ταφῆναι δὲ σὺν αὐτῷ τῷ Καλλιμάχῳ. Suidas: Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς —— μαθητὴς Καλλιμάχου.

Scriptor vitae Arati: Συνήκμασε δὲ Ἄρατος Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ, καὶ Καλλιμάχῳ, καὶ Μενάνδρῳ, καὶ Φιλητᾷ. Et ibidem: Γηραιῷ δὲ τῷ Κυρηναίῳ ἐπεβάλλετο, παρ' οὗ καὶ ἐπιγράμματος ἠξιώθη. Notandus eſt eorum error, qui Graecum neſcio quem Cyrenenſem poëtam ex his verbis ſibi comminiſcuntur: legendum enim γηραιῷ; & ſententia eſt, *Aratum innotuiſſe Callimacho jam ſeni; a quo & Epigrammate donatum eſſe,* Nimirum illud ipſum eſt Epi-

gramma; quod ſupra a nobis editum & explicatum eſt;

Ἡσιόδου τόδ᾽ ἄεισμα, καὶ ὁ τρόπος. &c.

Scriptor vitae Theocriti: Ἐγένετο δὲ ὁ Θεόκριτος ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου καὶ Καλλιμάχου καὶ Νικάνδρου.

Aulus Gellius lib. XVII. c. 21. Neque diu poſt Callimachus poëta Cyrenenſis Alexandriae apud Ptolemaeum regem celebratus eſt.

Solinus cap. XXVII. Major Syrtis oſtentat oppidum: Cyrenas vocant: quae domus Callimacho poëtae fuit patria.

Suidas: Ἀστυάγης γραμματικός· τέχνην γραμματικὴν —— καὶ εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν ὑπόμνημα.

Idem: Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου, γραμματικός. τῶν Καλλιμάχου ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν.

Idem: Μαριανός, —— ἔγραψε μετάφρασιν Καλλιμάχου Ἑκάλης, Ὕμνων, καὶ τῶν Αἰτίων, καὶ τῶν Ἐπιγραμμάτων ἐν Ἰάμβοις στοι.

Idem: Νικάνωρ ὁ Ἑρμείου Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος —— ἔγραψε περὶ στιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ.

Idem: Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου, γραμματικοῦ δὲ Λυσανίου τοῦ Κυρηναίου, καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ.

Strabo lib. XIV. Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ —— Ἡράκλειτος ὁ ποιητής, Καλλιμάχου ἑταῖρος. In hunc Heraclitum extat Epigramma.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον. &c.

Etymologicon Magnum: Ἀλυτάρχης. ῥαβδοφόροι ἀλύται. Ἥδυλος δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου διὰ δύο λάμβδα ὀνομάζει τοὺς ἀλύτας, ἀλλύτας. [MS. Reg. Ἥδυλλος δὲ εἰς τὰ ἐπιγράμματα Καλλιμάχου. quocum convenit MS. Leidenſ. niſi quod Ἥδυλος habet per ſimplex λ, & eadem manu ſupra ſcriptum Εἴδυλος. RUHNKEN.]

Athenaeus lib. VIII. p. 331. Φιλοστέφανος δὲ, ὁ Κυρηναῖος μὲν γένος, Καλλιμάχου δὲ γνώριμος, ἐν τῷ περὶ τῶν παραδόξων ποταμῶν.

Suidas: Ἴστρος, Μενάνδρου Ἴστρου, Κυρηναῖος ἢ Μακεδών, Καλλιμάχου δοῦλος καὶ γνώριμος. Unde a veteribus paſſim vocatur Ἴστρος ὁ Καλλιμάχειος.

Anthologiae lib. III. c. 25. Ἄδηλον.

Ὦ μάκαρ ἀμβροσίῃσι συνέστιε φίλτατε Μούσαις,
Χαῖρε, καὶ εἰν Ἀΐδεω δώμασι Καλλίμαχε.

Ibidem lib. II. Εἰς Γραμματικούς. Philippi.

Γραμματικοὶ, Μώμου στυγίου τέκνα, σῆτες ἀπάντων,
Τελχῖνες βίβλων, Ζηνοδότου σκύλακες,
Καλλιμάχου στρατιῶται, ὃν ὡς ὅπλον ἐκτανύσαντες
Οὐδ᾽ αὐτοῦ κείνου γλῶσσαν ἀποστρέφετε. &c.

Antiphanis.

Τῶν μεγάλων κηλῖδες; ἐπ᾽ Ἠρίννῃ δὲ κομῶντες
Πικροὶ καὶ ξηροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες.

Incerti.

Γινώσκοιμ᾽ ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον. ἡ δὲ μέλαινα
Ἱστορίη τήκοι τοὺς παρακαλλιμάχους.

Pal-

Palladae lib. I. c. XVII.
Καλλίμαχον πωλῶ ϗ Πίνδαρον, ἠδὲ ϗ αὐτὰς
Πτώσεις γραμματικῆς, πτῶσιν ἔχων πενίης.

Propertius II. I.
Sed neque Phlegraeos Jovis Enceladique tumultus
Intonet anguſto pectore Callimachus.

III. I.
Callimachi manes, & Coi ſacra Philetae,
In veſtrum, quaeſo, me ſinite ire nemus.

III. VIII.
Inter Callimachi ſat erit placuiſſe libellos:
Et cecinisse modis, pure poëta, tuis.

II. Eleg. ultima:
Tu ſatius memorem muſis imitare Philetam,
Et non inflati ſomnia Callimachi.

IV. I.
Ut noſtris tumefacta ſuperbiat Umbria libris;
Umbria Romani patria Callimachi.

IV. VI.
Cera Philetaeis certet Romana corymbis:
Et Cyrenaeus urna miniſtret aquas.

Catullus LXVI.
Sed tamen in tantis moeroribus, Ortale, mitto
Haec expreſſa tibi carmina Battiadae.

XCVII.
Saepe tibi ſtudioſo animo venante requiris
Carmina uti poſſem mittere Battiadae.

Ovidius:
Battiades ſemper toto cantabitur orbe;
Quamvis ingenio non valet, arte valet.

*

Hoc, memini, quondam fieri non poſſe loquebar;
Et me Battiades judice falſus erat.

*

Sit tibi Callimachi, ſit Coi nota Philetae,
Sit quoque vinoſi Teïa muſa ſenis.

*

Callimachum fugito; non eſt inimicus amori:
Et cum Callimacho tu quoque Coë noces.

Statius Epithalamio Stellae:
—— hunc ipſe choro plaudente Philetas,
Callimachusque ſenex, Umbroque Propertius antro
Ambiſſent laudare ducem ——

[Non alienum fuerit, Veterum de Callimacho teſtimoniis adjicere Arati Vitam ineditam, e Codice Barocciano deſcriptam, in qua bis Callimachus commemoratur. RUHNKEN.]

ΓΕΝΟΣ ΑΡΑΤΟΥ.

Ἄρατος πατρὸς μὲν ἐστὶ Ἀθηνοδώρου, μητρὸς δὲ Λητοφίλας· τὸ δὲ γένος, ἀπὸ Σόλων τῆς Κιλικίας. ὠνομάσθαι δέ φασι τὴν πόλιν ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Μυδίου. [1] Ἀδελφοὺς δὲ ἔσχε Λύρην [2] τε καὶ Καλλιάδαν [3] καὶ Ἀθηνόδωρον, ὅν φησιν Εὐφράνωρ ἀντιγράψαι πρὸς τὰς Ζωΐλου κατηγορίας. Διέπρεψε [4] δὲ παρὰ Ἀντιγόνῳ ὃς ἐβασίλευσε Μακεδονίας, παρελθούσης τῆς βασιλείας εἰς αὐτὸν τρόπον τοῦτον. Μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν ἐκράτει τῆς Μακεδονίας Ἀριδαῖος ὁ κληθεὶς Φίλιππος. τούτου δὲ ἀποθανόντος διεδέξατο Σέλευκος ὁ Νικάνωρ, [5] ὃν ἀναιρεῖ Πτολεμαῖος ὁ κληθεὶς Κεραυνὸς, Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος καὶ Ἀριδίκης υἱὸς, ὃς βασιλεύει Μακεδονίας. Ἀναιρεθέντος δὲ αὐτοῦ ὑπὸ Γαλατῶν, ἑαυτοῖς αἱροῦνται Μακεδόνες Σωσθένην, μεθ' ὃν βασιλεύει αὐτῶν Ἀντίγονος Φιλίππου, οὗ γίνεται παῖς Δημήτριος ὁ Πολυορκητὴς, Δημητρίου δὲ Ἀντίλογος ὁ Γαλάτας, παρ' ᾧ διέτριβεν αὐτὸς καὶ σὺν αὐτῷ Περσεὺς [6] ὁ Στωϊκὸς, καὶ Ἀντάγορας ὁ Ῥόδιος, ὁ τὴν

1. Σόλωνος τοῦ Μυδίου] *Ανδίου* legitur in Arati Vita breviore. Jure vox valde mendi ſuſpecta Menagio ad Diog. L. I. 51. pro qua lubens reponendum crediderit Ἀθηναίου. Conjectura minime ſpernenda: forte tamen malit aliquis ex Diogene Σαλαμινίου. Solonem librarii Cilicem fecerunt in Etymol. p. 721. vſ. 49. Σόλοικοι, οἱ βάρβαροι, ἀπὸ Σόλωνος Κίλικος. Scilicet refingi debet, ἀπὸ Σόλων τῆς Κιλικίας. HEMSTERH.

2. Λύρην] Rectius alii, Μύρην. RUHNKEN.

3. Καλλιάδαν] Καλλώνδας, inquit Suidas, ὄνομα κύριον· reſtituendum igitur huic loco Καλώνδαν· idque recte Suidas habet in Ἄρατος, & minoris Arati vitae ſcriptor: alter enim deterius Καλιόνδαν. Idem illi nomen, qui Archilochum in praelio peremit, teſte Suida in Ἀρχίλοχος. Plutarcho Καλώνδης T. II. p. 560. E. Formae patronymicorum ſunt Doricae Ἀρχώνδας, Ἐπαμινώνδας, Θεώνδας, Φιλώνδας, Χαρώνδας pro Ἀρχωνίδης &c. Similiter a Κάλων vel Κάλλων, nam uterque ſcribendi modus in uſu, Καλωνίδης, Καλώνδας. HEMSTERH.

4. Διέπρεψε] Lege, Διέτριψε· niſi capias pro *in gratia & honore fuit.* v. Athen. IV. p. 174. E. RUHNKEN.

5. Διεδέξατο Σέλευκος ὁ Νικάνωρ] Non me fugiunt, quae ſcripſit Juſtinus XVII. 2. 5. ſententiae acumen ſecutus: verum tamen Seleucus ſive Nicanor, ſive magis Nicator, Macedoniae regnum nunquam tenuit, tantum abeſt, ut Aridaeo interfecto ſucceſſerit. Error hic certe latet manifeſtus. Si culpa vacat ipſe Vitae Scriptor, inter διεδέξατο & Σέλευκος lacunam intercedere ſatis magnam ſtatuendum eſt, in qua brevius enarratae fuerint illae res, quarum ſeriem exponunt Dexippus & Porphyrius in Euſeb. Chron. p. 58. 60. Hoc pacto commode progredi potuit ad Lyſimachum Macedonum regem praelio victum & occiſum a Seleuco Nicatore, quem parvo poſt tempore Ptolemaeus Ceraunus inſidiis circumventum perfide trucidavit. Sequentibus etiam labes adhaeſit, quippe quae ab hiſtoriae fide multum diſcedunt, niſi talem fere in modum redintegrentur: μεθ' ὃν βασιλεύει αὐτῶν Ἀντίγονος υἱωνὸς Ἀντιγόνου τοῦ Φιλίππου, οὗ γίνεται παῖς Δ. ὁ Π. Δ. δὲ Α. ὁ Γ. &c. Vid. Luciani Macrob. c. 11, p. 216. HEMSTERH.

6. Περσεὺς] Ita *Perſeus* olim in Cicer. de N. D. I. 15. & Minuc. Fel. c. 21. legebatur: jamdudum a viris eruditis correctum *Perſaeus*, editumque in Gell. III. 18. ubi vid. Jac. Gronov. Hic ad eandem formam ſcribendum Περσαῖος· minus vitiatum in Arati Vita breviore, Περσαίῳ τῷ φιλοσόφῳ· recte Simſon. in Chron. Cathol. ad A. M. 3728. De Perſaeo autem praeter adductos a Jo. Jonſ. de Script. H. Ph. I. 2. Menag.

τὴν Θηβαΐδα 7 ποιήσας, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς, ὡς αὐτός φησιν ὁ Ἀντίγονος ἐν τοῖς περὶ Ἱερώνυμον. 8 Ἐπισταθεὶς 9 δὲ τῷ βασιλεῖ πρῶτον μὲν αὐτοῦ ποίημα ἀνέγνω τὸ εἰς τὸν Πᾶνα τὸν Ἀρκαδίας· εἶτ' ἐκείνου κελεύσαντος, ἔγραψε τὰ Φαινόμενα. Ἐκέχρητο δὲ ὁ Ἄρατος Ζήνωνι τῷ Στωϊκῷ φιλοσόφῳ, καὶ γέγραπται αὐτῷ ἐπιστολὴ πρὸς τοῦτον. διώρθωσε δὲ καὶ τὴν Ὀδυσσείαν. ἐγένετο δὲ σφόδρα πολυγράμματος ἀνὴρ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Καλλίμαχος. Δοσίθεος δὲ ὁ πολιτικὸς ἐν τῷ πρὸς Διόδωρον ἐλθεῖν φησιν αὐτὸν καὶ πρὸς Ἀντίοχον τὸν Σελεύκου, καὶ διατρίψαι παρ' αὐτῷ χρόνον ἱκανόν. Τὴν δὲ τῶν Φαινομένων ὑπόθεσιν παρέλαβεν 10 ἐν αὐτῷ ὁ Ἀντίγονος, δοὺς τὸ Εὐδόξου σύγγραμμα, καὶ κελεύσας ἕπεσθαι αὐτῷ. ὅθεν τινὲς τῶν ἁπλουστέρως 11 προσερχομένων ταῖς ἐξηγήσεσιν ἔδοξαν μὴ μαθηματικὸν εἶναι τὸν Ἄρατον. ὑπέλαβον γὰρ μηδὲν ἕτερον τῶν Εὐδόξου Φαινομένων ποιῆσαι αὐτὸν, εἰς τὸ σύγγραμμα θεῖναι. Ταύτης δὲ τῆς γνώμης ἔχεται καὶ Ἵππαρχος ὁ Βιθυνός. ἐν γὰρ τοῖς πρὸς Εὔδοξον καὶ Ἄρατον πειρᾶται τοῦτο ἀποδεικνύναι. συνηγορεῖ δὲ αὐτῷ καὶ Διονύσιος ἐν τῷ περὶ συγκρίσεως 12 Ἀράτου καὶ Ὁμήρου, περὶ τῶν μαθηματικῶν ὥσπερ γε φησίν· Οὐ τίθεμαι αὐτὸν ἰατρὸν εἶναι γράψαντα ἰατρικὰς δυνάμεις, οὐδὲ μαθηματικὸν θήσομαι οὐδὲν ἔξω 13 εἰπόντα τῶν Εὐδόξου. βιάζονται δὲ οὐ μετρίως. ἦν γὰρ καὶ τὸ εἰδέναι μεταφράσαι, ἐμπειρίας μαθηματικῆς. εὑρήσομεν δὲ αὐτὸν καὶ ἐπιμελέστερον τὰ πλεῖστα τοῦ Εὐδόξου ἐπιστάμενον. ἤδη καὶ ὁ Καλλίμαχος συνεγγίζων 14 αὐτῷ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀράτου σύντονος ἀγρυπνίης τὴν τῶν Φαινομένων θεωρίαν διὰ τὴν παρατήρησιν. Πολλοὶ δὲ μετ' αὐτὸν ἐγένοντο Φαινόμενα γράψαντες, καὶ οὐδεμιᾶς ἀξιοῦνται φροντίδος. Καὶ περὶ μὲν τούτου τοσαῦτα.

nag. ad Diog. L. VII. 36. J. A. Fabric. B. Gr. T. II. p. 407. adeundi Polyaen. VI. 5. Aelian. V. H. III. 17. & Jac. Perizon. Hiſtoriam illuſtri ab Antigono philoſophi, quam Diogenes obiter attingit, oratoriis coloribus illuſtravit Themiſt. Or. XXXIII. p. 358. ubi vid. Harduinum. Hemsterh.

7. Θηβαΐδα] Nemo veterum, cui Thebais Antagorae fuerit memorata, mihi ſuccurrit: atque adeo vereor, ne deceptus hic Arati vitae ſcriptor Antimachi Thebaida, quae notiſſima eſt, ad Antagoram memoriae vitio transtulerit. Porro Antagorae, ut Antigono grati, mentio eſt apud Pauſan. I. p. 6. Vid. Aelian. V. H. XIV. 26. & Perizon. Hemsterh.

8. Περὶ Ἱερώνυμον] Scribe, πρὸς Ἱερώνυμον. niſi gravius ulcus lateat. Ruhnken.

9. Ἐπισταθεὶς] Malim συσταθεὶς, *adductus ad regem, illique commendatus.* Hemsterh.

10. Παρέλαβεν ἐν αὐτῷ] Legendum, παρέβαλεν αὐτῷ. Ruhnken.

11. Ἀπλουστέρως] Abhorrere non videtur ἀπειροτέρως· praefero tamen ἐπιπολαιοτέρως· in Simplicio ad Ariſtotelem non ſemel reperias τοὺς ἐπιπολαίως διανοουμένους, οἱ ἐπιπολαιότερον ἐξηγησάμενοι &c. Hemsterh.

12. Συγκρίσεως] MS. corrupte σύγκριον. Ruhnken.

13. Οὐδὲν ἔξω] Sic ſcripſi de conjectura. MS. οὐδὲ ξένον. Ruhnken.

14. Συνεγγίζων] Hoc quoque ex conjectura dedi. MS. συνεχίζων. Quae ſequuntur, mutila ſunt & corrupta. Vide elegantiſſimum Cl. Erneſti Excurſum ad Epigr. XXIX. Ruhnken.

CAL-

CALLIMACHI HYMNUS IN DIANAM,

FRANCISCO FLORIDO SABINO INTERPRETE.

Dianam (neque enim decet hanc tranſire canentes)
Dicamus, ſtudioſam arcus caedisque ferinae,
Multiplicisque chori, & verſantem in montibus altis.
Hinc orſi, patriis ut nata puella prehenſis
Poplitibus, magnum ſic eſt affata tonantem:
Virgineum decus aeternum da poſſe tueri,
Nomina multa Pater da, ne mihi certet Apollo.
Spicula praeterea concede, arcumque. pharetram
Non peto, non magnos arcus: (mihi namque ſagittas
Cyclopes facient quamprimum, arcumque ſequentem,
Sed lucem ferre, & genibus ſuccingere veſtem
Pulchram, prompta feras ut agreſtes perdere poſſim.
Da teneras ſexaginta Oceanitidas, omnes
Nonum annum natas ſimul incinctasque puellas.
Viginti Creſſas nymphas mihi trade miniſtras,
Quae mihi, cum lyncas, cum cervos figere mittam,
Velocesque canes curent, pictosque cothurnos.
Da montes cunctos, atque urbem his adjice quam tu
Cunque voles. neque enim aſſidue verſabor in urbe,
Montibus inſiſtens: tunc inviſam oppida tantum,

Quum

Quum pariens acres mulier vexata dolores
Senſerit, auxiliumque petet. quando hoc mihi fatis
Conceſſum, ut gravidis Lucina vocantibus adſim.
Nam mea nec pariens, uteri neque pondera geſtans,
Indoluit mater, nulloque enixa dolore eſt.
Haec effata, patris mentum tractare puella
Cum vellet, fruſtraque manus tendiſſet inanes,
Ceſſavit tandem. at ridens pater annuit olli,
Demulcensque, inquit, Quoniam mihi talia divae
Editis, accenſae zelum Iunonis & iras
Non aſſis facimus. referes quaecunque puella,
Poſcis, & a facili capies majora parente.
Ter turrita decemque tibi tradam oppida, quae nec
Sacra deis aliis praeter te, neve deabus
Perficient, & Diana dicentur ab una
Multas praeterea tibi deſignaveris urbes
Aut pelagi medio, aut amplae telluris: ubique
Ut tibi cum lucis arae ſint: ipſaque cuſtos
Portubus & triviis bene ſis nota. Haecce locutus
Annuit. illa patris nutu firmata, profecta eſt
Cretenſem ad Leucum, cui denſae in vertice ſylvae:
Hinc petit Oceanum, & nymphas capit inde frequentes,
Nonum annum natas ſimul incinctasque puellas.
Caeratus exultat fluvius: Tethys quoque natas
Dianae charas gaudet tribuiſſe miniſtras.
Mox duros Cyclopas adit, quos inſula habebat
Quam Liparam appellanr (Lipara haec nunc fertur, at olim
Dicta Meligunis) Vulcani incude rotantes
Candentem maſſam, atque urgentes magnum opus, ex quo
Neptuni fortes poſſent potare quadrigae.
Nymphae autem timuere, ingentia monſtra videntes,
Oſſaeis aequanda jugis: queis lumina cunctis
Torvis ardebant nimirum e frontibus, inſtar
Quadruplicis clypei: ſtrepitusque incude refuſus

Ter-

Terruit inſuetas, emiſſaque flamina vaſtis
Follibus: unde imis tota intonat Aetna cavernis,
Trinacria &, Sicanum ſedes, vicinaque tellus
Italiae, ac magno Cyrnus tremefacta fragore.
At poſtquam in vacuas elatus malleus auras
Percuſſit ſtridens in curua forcipe ferrum,
Perque vices connixi id pulſavere Cyclopes,
Tum neque eos nymphae contra ſpectare, neque altum
Auribus attonitae valuerunt ferre boatum.
Nec mirum ſi majores aetate puellae
Divorum haud gaudent tales vidiſſe miniſtros.
Sic quum parva infans matri parere recuſat,
In gnatam vocat haec magno clamore Cyclopas,
Argen, vel Steropen. tunc e penetralibus unus
Exit Mercurius, carbonibus oblitus atris,
Qui parvam ſubito perterreat. illa parentis
In gremium fugiens, palmis ſua lumina texit.
Tertius at tibi vix ô diva acceſſerat annus,
Quum Latona ulnis te geſtans mater, adivit
Vulcanum, ut caperes pro pulchris munera ocellis.
Tu tamen horrendi reſidens in poplite Brontae,
Hirſuto duras capiensque e pectore ſetas,
Velliſti: ut pars nunc reſtet quoque glabra, neque ultra
Illas producat: veluti damnoſa capillos
Quum caput eſt aggreſſa hominis, populatur alopex.
Sumptis inde animis, ſacro ſic ore locuta es,
Arcum Cyclopes mihi jam properate: pharetram
Ex humero nobis quae pendeat, atque ſagittas:
Latona quoniam ſum creta, ut Phoebus Apollo.
Quod ſi parva meos arcus fera ſenſerit, aut ſi
Major contigerit, Cyclopibus eſca feretur.
His dictis opus exactum eſt: armataque diva
Continuo ad catulos verſa es: Panosque Lycaei
Arcadicum limen, qui lyncem in fruſta ſecabat
Maenaliam, canibus foetis alimenta daturus.
Diſtinctique canes albo duo dantur ab illo,
Tresque tibi auripetae: varius tantum unus. eorum

Ter-

Tergora ſi ſaevi cepiſſet quisque leonis,
In ſtabulum vivum traheret. ſeptem Arcades iſtis
Adduntur, curſu ventos qui vincere poſſent:
Hinnuleos ut eis caperes, leporemque ſugacem,
Hiſtricis aut cervi luſtrum monſtrantibus, atque
Cognitae capreoli veſtigia quaerere doctis.
Hinc digreſſa (canes aderant tibi) repperis alto
Parrhaſii in montis tumulo ſalientia paſſim
Agmina cervarum (gratum tibi) quae prope ripas
Nigros volventis lapides paſcuntur Anauri,
Tauris majores: fulgebat cornibus aurum.
Quas adeo aſpiciens, haec tecum corde volutas,
Conveniens nobis, ſi prima haec praeda feratur.
Harum (quinque aderant) magna levitate potita es:
Quattuor absque canum curſu, ut vehereris ab illis:
At quintam, fluvii Celadontis ſumma petentem.
(Sic voluit Juno, ut poſtremis Herculis acta
Frondibus ornaret) Carneius ſuſcipit ingens.
Interimens Tityum virgo, ſunt aurea zona
Aureaque arma tibi: currus perfectus & auro eſt:
Aurea ſunt, cervas queis fraenas, diva, lupata.
Sed quonam primum te corneus abſtulit axis?
Aemum in Threicium, de celſo vertice cujus
Horrifer inſpirat boreas mala frigora nudis.
Unde tibi fax eſt conceſſa? unde ignis? Olympus
Myſus utrunque dedit: cui perpetuum injicis ignem,
Decidit excelſi qualis de fulmine patris.
Flexus ſaepe tibi eſt argenteus arcus: & ulmum
Prima ſagitta petit, quercum altera, tertia agreſtis
Terga ferae: quartam emiſſam non accipit arbor.
Urbem nanque illa evertis, quae perdita, quique
Externum ac civem nullo diſcrimine vexant.
Heu miſeri qui te iratam ſenſere, Diana.
Horum armenta lues rapit, inde pruina labores:
Cum ſenibus pereunt nati, muliebria necnon
Agmina ſeu percuſſa cadunt, ſeu dum fuga quasdam
Exercet, pariunt, nil rectum ut conſtet in illis:

Jam quos jucundo aſpexiſti & ſidere amico,
Terra ferax his eſt: augentur ſemper eisdem
Armenta, accreſcunt & opes. neque tetra ſepulcra
Unquam adeunt, niſi quum domat illos tarda ſenectus.
Non genus abſumit diſcordia, (diſſipat aedes
Quae ſtabiles ſemper) quum menſa frequentius una
Pacatas inter ſe habeat ſocrumque nurumque.
Proinde mihi charus ſit quem tu diva fovebis.
Isque utinam (regina) forem: mihi carmina ſemper
Suppeterent, queis te canerem, matrisque hymenaeos,
Et Phoebum fratrem: in primis tua praemia laudum:
Ut te ornent arcusque canesque, ut currus, ad ampla
Qui te conſpicuam ſummi fert tecta tonantis.
Tum te in veſtibulis divum turba excipit: arma
Tum tua deſumit Cyllenius: hinc & Apollo
Ante feras capiebat (adhuc non aſtra tenebat
Strenuus Alcides) ſed talia munera Phoebus
Liquerat. indefeſſus enim Tirynthius heros
Ante fores ſtabat, ſi praeda qualibet aucta
Pingue deis epulum ferres. riſere ſed illi
Cuncti adeo: ante alios riſit Saturnia, quando
E curru ingentem taurum vel tolleret aprum,
Poſtremis pedibusque trementia tergora capri.
Alloquitur mox verſutis ſic te dea verbis,
Saevas ſterne feras, miſeris mortalibus ut ſis
Qualis ego: ac lepores, capreas quoque per juga paſci
Alta ſine. ecquid enim capreae meruere, lepusque?
Culta ſues vaſtant, plantisque virentibus obſunt,
Humano generi tauri: tu percute cuncta haec.
Dixit, deinde feram circumſtetit, usque laborans.
Redditus Oeteo nam quanvis vertice divus,
Tanta erat ingluvie, quanta, quum ſcinderet arvum,
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti.
Aſt Amniſiades cervas temone ſolutas
Depaſcique docent ſub eo, ſectumque triphyllum
E prato magnae portant Junonis eodem,
Carpere quod memorantur equi Jovis alta tenentis:

Au-

Auratosque lacus lymphis felicibus implent,
Gratior ut cervis potus ſitientibus extet.
Tu patris interea ſubiens tecta ampla, vocaris
Omnibus a divis, ad Phoebum at proxima flectis.
Quando erit ut nymphae dominam te diva coronent,
Fundit ubi Inopus liquidas Aegyptius undas,
Seu Pitanen juxta (Pitane & tua) ſeu prope Limnas,
Seu prope Alas Araphenidas, ſediſti ubi quondam
Ex Scythia fugiens taurorum immitia ſacra:
Nulla meae tunc arva boves proſcindere tentent,
Praeſertim ſi ductet eas alienus arator:
Languentes quoniam, demiſſaque colla ferentes
Reddentur ſtabulis: vel ſi Stymphalides eſſent,
Nono anno terram vertentes: egregiae, inquam,
Effodere alte agrum: choream quia Delius illam
Non tranſit, ſed ſiſtit equos currumque nitentem,
Ut proſpectet eam, & lucem ſic prorogat almam.
Inſula quae potior, qui mons tibi gratior, & qui
Arridet portus magis, atque urbs, quae tibi nympha
Ante alias placeat, tibi quaenam heroides adſint,
Dic dea tu nobis, alios eadem ipſe docebo.
Inſula grata tibi Doliche eſt, urbs Perga probatur,
Et cum Taygeto Euripi ſeceſſus amoeni.
Nanque unam e nymphis Gortynida dilexiſti
Infeſtam cervis Britomartin, cujus amore
Accenſus Minos erravit per juga Cretae:
Sed nunc horrida eam quercus, nunc ulva paluſtris
Texit. at ille novem per menſes cuncta petivit
Aſpera quae loca ſunt, quae impervia, nec tamen idem
Unquam ceſſaſſet, niſi ſe haec miſiſſet in aequor,
Capta, jugo e montis: piſcantum retibus inde
Implicita, ut ſic ſalva foret. quae cauſa Cydones
Impulit ut nympham Dictynam nomine ferrent,
Dictaeum & montem: ſtruerentque altaria, queis nunc
Reddunt ſacra, recens ſertum illa luce parantes
Pinu, aut lentiſco: nam myrtum odere prophanam.
Quando etenim ramus tunicae fugientis adhaeſit

Fagineo in trunco. tunc ſacris praeſuit Hippo:
Upi aliae tibi. nam cunctae ſaliere libenter,
Armatae primum clypeis, latam inde per orbem
Pandentes choream. poſthaec & fiſtula nodis
Diſparibus compacta ſonans vocem edidit unam.
Nondum etenim hinnulei terebraverat oſſa (monente
Pallade) nec cervi quisquam. vox advolat autem
Sardias, atque ſimul Berecynthia paſcua: quumque
Saltarent, ſtrepitum pedibus pharetrisque ciebant.
Dein ſtatuam circa fundata eſt, maxima moles,
Lutea cui ſimilem non unquam aurora videbit,
Tot pollens opibus poſt ſe ut Pythona relinquat.
Hanc tamen inſanus quondam eſt popularier auſus
Lygdamis, innumeris comitatus Cimmeriorum
Lactiphagum turmis equitum, quos miſerat omnes
Boſporus, Inachiae dictus de nomine vaecae.
Ah rex infelix, quantum deliquerat. ipſe
Non erat in Scythiam rediturus: nullus eorum
Denique qui curru preſſiſſent prata Cayſtri.
Semper enim ſuſpenſa Epheſi tua tela videntur.
Salve Munychie, portu praefecta, Pheraea.
Dianam ac ne quis contemnat: dicitur Oeneus
Illam aſpernatus certamina dura ſubiſſe.
Nullus ei jaculo certet, celerive ſagitta:
Conſtitit Atridae non parvo audacia. nullus
Spondeat innuptam divam ſibi: cujus & Otus,
Cujus & Oarion connubia dura petivit.
Neu choreas fugiat ſolennes: ſcilicet Hippo
Non praeter lacrymas has averſata receſſit.
Salve diva potens, noſtraeque ades optima Muſae.

HYMNUS IN LAVACRA PALLADIS POLITIANO INTERPRETE.

Ite foras agedum, quaecunque liquentibus undis
Membra lavaturae Pallados, ite foras.
Ipſa venit: fremitus ſacrorum audimus equorum:
Ite agedum flavae ô ite Pelasgiades.
Non prius ingentes lavit ſibi diva lacertos,
Ilia quam abſterſit pulvere cornipedum:
Nec tum quando armis multa jam caede cruentis
Venit ab injuſtis horrida terrigenis.
Tum quoque equum ſubducta jugis fumantia colla
Perfudit largi fontibus Oceani,
Dum ſudor, guttaeque putres, dumque omnis abiret
Spuma oris circum manſa lupata rigens.
Ite ô Achivae, ſed non unguenta aut alabaſtros,
(Audio certe ipſum ſtridulum ab axe ſonum)
Palladi lotrices non unguenta aut alabaſtros
(Nulla etenim divae huic unguina miſta placent)
Ferte: nec huic ſpeculum. vultu eſt pulcherrima ſemper.
Nam nec in Ida olim, judice ſub Phrygio,
Se vel orichalco magna haec dea, vel Simoentis
Spectavit quanquam vertice perſpicuo.
Nec Juno: ſed ſola Venus ſe ſplendido in aere
Vidit, eandem iterum diſpoſuitque comam.

Bis

Bis ſexaginta ſpatiis verum incita curſu,
Stellae apud Eurotan ceu Lacedaemoniae,
Perfricuit tantum pingui ſe diva liquore
De baccis, arbor quem ſua protulerat.
O puerae, emicuit rubor ilico, matutina
Quem roſa, quem grano Punica mala ferunt.
Ergo marem nunc tantum olei quoque ferte liquorem,
Quo ſe ungit Caſtor, quo Amphitryoniades.
Ferte etiam ſolido ex auro, quo pectine crines
Explicet, & pinguem caeſariem dirimat.
Exi age jam ô Pallas. praeſto tibi virgineus grex,
Natae magnorum charus Aceſtoridum.
O Pallas, quin jam clypeus Diomedis & ipſe
Fertur, ut Argivum mos vetus obtinuit.
Eumedes docuit, meditans tibi grata ſacerdos,
Cum in ſe compoſito cerneret interitu
Ire malam ſortem. fugit quippe ille, tuamque
Ad montem Crion, ſuſtulit effigiem:
Ad montem Crion. tum abruptis impoſuit te
Cautibus, hasque vocant nunc quoque Pallatidas.
Exi age quae expugnas urbes, cuique aurea cordi
Caſſis, equumque fremor, cum ſonitu clypeum.
Vos hodie undiferae ne tinguite, vos hodie Argos
Fontibus ex ipſis, non fluviis, bibite.
Vos hodie ancillae ferte urnas ad Phyſadeam,
Aut ad Amymonem, progeniem Danai.
Nanque auro & multis permiſtus floribus undas
Defluet e laetis Inachus ipſe jugis,
Et purum feret huic laticem, cave tu ergo Pelasge
Ne nudam imprudens aſpicias dominam.
Aſpiciet nudam qui Pallada quae tenet urbem,
Ultra jam hoc Argos cernere non poterit.
Jam veneranda exi Pallas, dum quiddam ego iſtis
Dicam. nec meus hic ſermo, ſed alterius.
Unam olim, ô puerae, Thebis dea Pallas amabat
Nympham, prae cunctis quas habuit comites,

Matrem Tireſiae. nunquamque fuere ſeorſum:
Sed ſive ad veterum moenia Theſpiadum,
Sive Coroneas, ſeu tenderet illa Haliarton,
Boeotum viſens vecta jugis populos,
Sive Corpneas, (ubi pulcher odoribus halat
Lucus, ubi ara ipſi Curalium ad fluvium.)
Saepe illam curru ſecum dea vexit eodem,
Nullaque nympharum colloquia, aut thyaſi
Grata fuere ſatis, niſi praeforet ipſa Chariclo.
Verum & ei multae debitae erant lacrymae,
Quamvis chara comes magnae foret usque Minervae.
Nam ſe olim peplis utraque depoſitis
Dum lavat in lymphis Heliconidos Hippocrenes,
Utque die vacuus mons tacet in medio:
Dum lavat ergo utraque, & mediae ſunt tempora lucis,
Dumque eſt in toto plurima monte quies,
Tireſias unus canibus comitantibus ibat
Per loca ſacra, levi flore genas nitidus,
Immenſamque ſitim cupiens relevare, petito
Fonte, videt quae non cernere fas homini.
Hic irata licet ſic illum affata Minerva eſt,
Quis te non ullis jam rediturum oculis,
O Euerida, malus haec deus in loca duxit?
Sic ait: at pueri lumina nox pepulit.
Aſtitit, obticuit, dolor illi ut glutine vinxit
Genua, ſonum tenuit vocis inops animus.
At nympha exclamans, Quid nota, ait, ô dea, factum eſt?
Nunquid veſtra, deae, talis amicitia?
Lumina mi pueri rapuiſti, pectora nate
Vidiſti infelix Pallados, iliaque:
At non & ſolem cernes iterum. heu miſera: ô mons,
O Helicon rurſum non peragrande mihi.
Magna nimis parvis mutas, quae lumina nati
Pro cervis paucis dorcadibusque habeas.

Sic

Sic puerum ambobus charum complexa lacertis
   Mater, flebilium carmen aëdonidum
Triſte gemens iterat. ſed enim miſerata Minerva
   Tunc ſociam verbis talibus alloquitur:
Dia, inquit, mulier, verte haec quae protulit ira.
   Non per me captus luminibus puer eſt.
Nam pueris auferre oculos haud dulce Minervae,
   Verum Saturni legibus haec rata ſunt,
Ut quicunque deum aſpiciat, niſi juſſerit ipſe,
   Mercede ingenti ſcilicet aſpiciat.
Dia igitur mulier, fieri haec infecta nequit res.
   Quippe ita Parcarum fila voluta manu,
Editus ut primum puer eſt. ſed tu accipe contra
   O Euerida, quod maneat pretium.
Munera Cadmeis proh quanta adolebit in ignes;
   Quanta & Ariſtaeus, votaque ſuſcipient,
Natus ut impubes Actaeon unicus illis
   Tantum oculis careat. nanque erit & Triviae
Concurſor: ſed non curſus, non aemulus illum
   Tela arcus jaciens montibus eripiet,
Cum divam (licet invitus) ſe fonte lavantem
   Viderit. at fiet, qui modo erat dominus,
Eſca ſuis canibus. Sed enim nemora omnia luſtrans
   Dum genitrix nati colligit oſſa ſui.
Tunc te felicem, tunc dixerit eſſe beatam,
   Cui mons vel caecum reddiderit puerum.
Parce queri mea grata comes. nam plurima contra
   Huic ergo te propter praemia contribuam.
Eſſe dabo egregium vatem, quem protinus omnis
   Perpetuo celebret nomine poſteritas.
Cognoſcet volucrum quae proſpera, quaeque volatu
   Irrita: cujus item triſte ſit augurium.
Plurima Boeotis oracula, plurima Cadmo
   Hic canet, & magnis plurima Labdacidis.
Huic ingens baculum dabo, quod veſtigia ducat
   Qua velit: huic vitae tempora longa dabo.

Mox & honoratus Diti colet infera regna,
Inter & extinctos unicus hic ſapiet.
Adnuit hic Pallas dictis. quodque adnuit illa
Perficitur. ſoli Iuppiter hoc tribuit
Natarum e turba, quae ſint patris omnia ferre.
Lotrices, mater nulla deam peperit:
Imo Jovis vertex. vertex Jovis omnia nutu
Perficit, & natae prorſus idem licitum eſt.
En vere nunc Pallas adeſt. Eja ergo puellae
Queis Argos curae eſt, ite, deam accipite,
Cumque bonis verbis, & cum prece, cumque ululatu.
Salve ô diva, urbem protege & Inachiam.
Salve hinc abſcedens, iterumque huc flecte jugales,
Ac rebus Danaum ſis precor auxilio.

JOANNIS CHECOTII
VICETINI
METAPHRASIS ELEGIAE,
SIVE
HYMNI
CALLIMACHI
CYRENAEI
IN LAVACRA PALLADIS.

Ite agedum, magnae lotrices Palladis, ite;
Sacrorum fremitum namque ego quadrupedum
Audivi: nec abeſt longe Dea. Quare agite, eja
Ite ſimul, flavae, ite, Pelasgiades.
Fortia non Pallas perfundet membra prius, quam
Coeno ſordentes terſerit alipedes.
Tum quoque quum bello decedens retulit arma
Turpia dirorum ſanguine terrigenum,
Fumantes primum ſoluit temone jugales;
Abluit & magni fontibus Oceani
Pulvereum ſudorem. At ſpumas diva lupatis
Expreſſas nivea deruit inde manu.
Pergite, Achaïades; non myrrham, non alabaſtrum;
(Audin' vocales ut cecinere rotae?)
Palladi non myrrham, lotrices, non alabaſtrum;
(Illa fugit mixtis diffluere unguinibus)
Neu ſpeculum ferte. Aeternum decus adſidet olli.
Judicium Idaei vel ſubitura Phrygis

Spre-

Sprevit orichalci arbitrio dea magna nitere;
 Et Simoentis fidere imaginibus.
Sprevit quin etiam Juno. Venus attamen aere
 Uſa, comas iterum contulit, atque iterum.
Haec celeri lata arva fuga menſa, atque remenſa:
 Eurotae ripas ut Lacedaemonia
Aſtra ſolent, facili duravit corpus olivo,
 Illi de propria quod ſatione redit.
Emicuit regina, puellae; punica quali
 Grana rubent, quali prima colore roſa.
Quare olei vim ferte modo, quo Caſtora ſcimus
 Ungi, quo magnum Amphitryoniada.
Adſit & ex auro pecten, quo fingere crinem
 Gaudeat, & nitidam pectere caeſariem.
Egredere, o Pallas: tibi praeſto eſt grata caterva
 Virgineus veterum ſanguis Aceſtoridum.
O Pallas, tibi procedit ſcutum Diomedis,
 Ritus ut Argivis traditus exſtat avis.
Eumedes tuus edocuit, tuus ille ſacerdos,
 Qui, ſibi compoſitam quum ſerere usque necem
Audiſſet populum, ſanctum amplexus ſimulachrum,
 Abripuit montes protinus in Creïos,
In Creïos. tum praeruptis te, diva, ſacravit
 Rupibus, hinc dictis nomine Pallatiſin.
Egredere, o terror belli, auricaſſis Itoni,
 Quam clypeum impulſus, quadrupedumque juvant.
Parcite vos hodie fluviis haurire, miniſtrae,
 Parcite; fontanas nam bibet Argos aquas.
Et vos, o famulae, ſitulas hodie ad Phyſadeam,
 Aut ad Amymonem ferte Danaïadem.
Jam jam frondoſis de montibus Inachus auro
 Auro, atque omnigeno flore lavacra deae
Mixta feret. tu reginam ne forte, Pelasge,
 Dum lavat illa, volens intueare cave.
Continuo, dominam quicumque aſpexerit, Argos
 Cernere fruſtra aegro lumine diſcupiet.

Pal-

Pallas age, egredere. Interea narrabo puellis
Non mea, ſed quae mi fama reportat anus.
Inter Thebanas pulcherrima Nympha, puellae,
Deliciae quondam Palladis una fuit
Mater Tireſiae, non hac ſine Pallada vidit
Ulla dies, veteres ſive ea Theſpiadas,
Sive Coroneam peteret, properansve Aliartum
Boeotum vegetis arva ſecaret equis;
Sive Coroneam, illi umbras qua denſat olentes
Silva, & Curaliis imminet ara vadis.
Saepe illam curru ſecum dea vexit eodem.
Nec temere coetus, vel chorus ullus erat
Nympharum, cui non eſſet dux alma Chariclo.
Hanc tamen, o divi, plaga manebat atrox.
Nec quidquam miſeram Pallas tum juvit amica.
Quondam etenim teretes diſſoluere peplos
Gramina ubi placidis Heliconia frigerat Hippo-
crene undis, mediam ſole coquente diem,
Membraque demittunt fonti, dum triſtibus horis
Aura levis vacuo luderet in nemore.
Forte ibi Tireſias primaevo flore juventae
Ducebat feſſas per loca ſacra canes.
Exuſtusque ſiti, greſſum dum fontis ad undas
Fert miſer, invitus, quae vetitum, ille videt.
Diva, licet ſaevo perculſa dolore, locuta eſt:
Quis te huc poſtremum lucida tela die
Viſurum, o Euerida, deus ire paravit?
Dixit; at in verbo nox rapit atra oculos
Tireſiae. tum genua fluunt, vox faucibus haeret:
Arrectae gelido horrore comae ſteterunt,
Ingemit at mater. Natum mihi cur, dea, perdis?
Haeccine ſunt divis jura ſodalitii?
Luminibus filî plectis matrem? hei mihi, nate:
Vidiſti, infelix, pectora Palladia.
Non tamen & dulcem ſpectabis, perdite, lucem.
Jam vale mi aeternum, o nemus, o Helicon.

Mer-

Mercaris magna exiguis. an, lumina ferres
Ut nati, cervas, capreolosque dabas?
Hic miſera ambobus puerum complexa lacertis,
Qualis ubi triſtes dat philomela modos,
Flebat. nec Pallas maerentem paſſa ſodalem,
Aggreſſa eſt dulci farier alloquio.
Parce, ait, o Nympha, irarum: nimio acta dolore es.
Non ego ſum puero, non ego, cauſſa mali.
Nec pu(rorum oculos Pallas venatur. at hocce
Saturni aeterno lex jubet imperio.
Qui divum aſpiciet quemquam, ni ſe ipſe videndum
Obtulerit, multis cernito cum lacrimis.
Nympha, hoc infectum reddi haud pote, quod tibi Parcae
Non exorata conſtituere colu
Pondera ſolventi partus. Nunc accipe dignum,
O Euerida, promeritis pretium.
Ah quot fumabunt votis Cadmeidos arae!
Ah quot Ariſtaeus congeret! unigenam
Optantes puerum ſervare Actaeona caecum,
Dianae ingentis ſit licet ille comes.
Proderit at nihil in ſilvis communiter altis
Et curſu, & jaculis exagitaſſe feras.
Ille, vel invitus divae quandoque lavacra
Spectarit, propriis prandium erit canibus,
Olim qui ductor. tum ſaltus maeſta pererrans,
In teneros mater colliget oſſa ſinus.
Et dicet: Felix: Puerum quae lumine caſſum
Accepiſti e duris montibus in gremium.
Ne, comes, hunc ne defle, inſtant cui nempe tot a me
Munera, pro meritis, officiisque tuis.
Nam vatem faciam, cui non conferier ullus
Auſit: quem ſtupeat ſedula poſteritas.
Felicesque ſciet pennas, triſtesque volatus,
Quaeque ſecet liquidas nil metuenda vias.
Plurima quin promet Boeotis, plurima Cadmo
Reſponſa, & magnis poſtea Labdacidis.

Et lituo greſſum firmare dabo, & dabo curſus
  Vivendo plures vincere ſigniferi.
Mortuus aſt inter prudens verſabitur umbras,
  Solus vel domino maximus Ageſilae.
Haec ubi: proſequitur nutu verba omnipotenti.
  Uni e divinis Palladi virginibus
Namque pater tribuit ſeſe omni ex parte referre.
  Mater, lotrices, Pallada non genuit;
At Jovis enixum caput. ilicet evenere
  Quae pater, evenit nata quod adnuerit.
Pallas adeſt manifeſta. deam curate, puellae,
  Quas bonus antiquae tangit amor patriae.
Et bona verba precesque ſonent, ſtrepitusque vocantum.
  O ſalve, & felix Inachium Argos ades.
Salve; & ne Danaos pigeat ſervare: nec Argos,
  Quum ſemel exieris, flectere rurſus equos.

CAL-

CALLIMACHI
ELEGIA
DE
COMA BERENICES,

Reddita ex Latina & vetere Catulli Metaphraſi, Graecae ac ſuae Linguae

AB

ANTONIO MARIA SALVINIO
FLORENTINO.

Omnia qui magni, &c.

Ὃς μεγάλου διὰ πάντ᾽ ἐθεάσατο φάεα κόσμου,
  Ὅς τ᾽ ἄστρων δυσμὰς εὗρε καὶ ἀντολίας,
Κρύπτεται ὡς φλογερὸν φάος ὀξέος ἠελίοιο,
  Ὥς τε ὁριζομένοις δῆνε᾽ ἔγειτο χρόνοις,
Ὡς ὑπὸ τοῦ Λάτμου σκοπέλους κατέβαλλε λαθραίως
  Οὐρανόθεν Μήνην Ἵμερος ἐκκαλέσας·
Τῇδε Κόνων μ᾽ ἔβλεψεν ἐν ἠέρι τὸν Βερονίκης
  Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς
Τὴν σάφα λάμπουσαν, ἣν πολλαῖς ἤδε θεάων
  Χερσὶν ἀειρομέναις ηὔξατ᾽ ἀπαρξομένη,

Ὁππότ᾽

Ὁππότ' Ἄναξ γαίαν ἐρατοῖς τε, νέοις θ' ὑμεναίοις
Πορθήσων γαῖαν ἵκετ' ἐς Ἀσσυρίαν,
Νυκτερινοῦ φορέων ἴχνη χαρίεντα κυδοιμοῦ
Σκῦλα αὐτὸς καθελὼν ἠδέα παρθενίης.
Νύμφαις ἐστὶ νέαις ἐχθρὴ Κύπρις; ἢ ῥα τοκήων
Δάκρυσιν ἀπλάστοις ἐξαπατῶσι χαράν;
Οὐδοῦ ἐντὸς θαλάμου θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσιν.
Πρὸς θεῶν ἀτρεκὲς οὐ τοῦτο τὸ πένθος ἔνι.
Τοῦτ' ἐδίδαξέ μ' ἡ βασιλὶς γοερὸν βοόωσα,
Ὁππότε ἀνδρὶ νέῳ ἤρεσε θοῦρος Ἄρης.
Καίτοι φῇς, οὐκ ἀνδρὸς ἐδάκρυον ὀρφανὰ λέκτρα,
Ἀλλὰ πᾶσιν φίλον τῆλε καθεζόμενον.
Σὸν θυμὸν κατέδει φροντὶς δακέθυμος ἐς αἰεί,
Καὶ σοὶ νῦν κραδίην πάντοτε τειρομένην
Σὺν φρεσὶν ἔκπληκτος νόος ἔκπεσεν. ἦ ἄρα δήπου
Ἔγνων ἐκ παιδὸς παρθενικῆς βλοσυράν.
Ἦ γε ἀριστείας ἔλαθες, ἧς εἵνεκ' ἄνακτος
Σὺ γάμον ἐκτήσω; καὶ τίς ἔτ' ἄλλος ἔχοι;
Ἄνδρ' ἀφιεῖσα τεὸν ἔπεα τὺ ποῖα προσηύδας,
Ὄμματα σοὶ λείᾳ χειρὶ ὀμοργνυμένη;
Τίς σ' ἤλλαξε βαρὺς τόσσον θεός; ἢ ὅτ' ἐρῶσιν
Οὐκ ἀπέμεν φίλου σώματος ἐστὶ φίλον;
Σὺ γὰρ πᾶσι θεοῖς γλυκεροῦ ὑπὲρ ἀνδρὸς ὑπέστης
Εὐχὴν ταυρείου αἵματος οὐχὶ ἄτερ,

Εἴπερ νοστήσῃ, ταχέως Ἀσίην Αἰγύπτου
Δουλωθεῖσαν ὅρους τεὶς τε μάκαιραν ἄγῃ.
Ἀνθ' ὧν οὐράνιον ἐστέβην χορὸν ἀστερόεντα,
Καὶ πρώτας εὐχὰς λῦσα ὀφειλομένη.
Ἄκουσ', ὦ φίλ' ἄνασσα, τεῆς κεφαλῆς ἀπέβαινον,
Ἄκουσα, πρὸς σοῦ πρός τε τεῆς κεφαλῆς.
Εἰς κενὸν εἰ ὤρκιζέ τις, ἄξια δέξετ' ἄποινα.
Ἀλλὰ σιδήρῳ τις φήσαιεν ἴσον ἔχειν;
Κεῖνο ὄρος σκιδνᾶθ', ᾧ τοῦ Φθιωτίδος αἴης
Παμμέγ' ἐποχεῖτο ἀγλαὸν ὄν τε γένος.
Ὡς Μῆδοι νεαρὰν τ' ὄρεϊ βιάσαντο θάλασσαν,
Καὶ δι' Ἄθω πλεῦσεν βάρβαρος ἤθεος.
Τί θείξιν πλέον ἔστ', εἰ εἶκεν ταῦτα σιδήρῳ;
Ζεῦ πάτερ, ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος·
Γείοθεν ἀντέλλον τε κακὸν φυτὸν ἄμμιν ἔφηνεν,
Ἠδὲ σιδηρείην ἐξεμάλαξε βίην.
Κλαῖον ἐμοῦ μόρον οἰχομένης κόμαι αὖθις ἀδελφαὶ
Καὶ τότε μουνογενοῦς Μέμνονος Αἰθίοπος
Ἀέρ' ἐλαύνοντος προέφερ' ὀξέσιν οἷον ἐρετμοῖς
Ἀρσινόης πτερόεις Χλωρίδος ἵππος ὁδόν·
Αὐτὸς ἀν' αἰθερίας ἀφελὼν ἐμὲ πρόσπετετ' αὔρας,
Καὶ ἱεροῦ Κύπριδος κόλπῳ ἀνέθηκεν ἐμέ.
Αὐτὴ ἐκεῖ Ζεφυρῖτις ἑὸν θεράποντ' ἐφίησι,
Ἥγε Κανωβείους ναίε φίλ' αἰγιαλοὺς,

Δαι-

Δαιδαλέα μὴ μοῦνος ἐν οὐρανοῖο κελεύθῳ
  Τᾶν 'Αριαδνείων χρύσεος ἐκ κροτάφων
'Ο στέφανος πηγνῦτ', ἴδε λάμπομεν ἄμμες ἔπι δὴ
  Τὰ σκῦλα ξανθῆς ἱερὰ τῆς κορυφῆς.
'Υγρᾶν ἐκ δακρύων τεμένη πρὸς θεῖα θεά με
  'Εν τοῖς πρεσβυτέροις ἀστέρα θῆκε νέον.
Παρθένε ἢ χαλεποῖο θίγουσα τὰ φῶτα λέοντος
  Νύμφῃ Καλλιστοῖ σύν τε Λυκαονίᾳ
Εἰς δυσμὴν τρέπομαι, δειλοῦ προάγω τε Βοώτεω;
  "Ος μόλις ὀψὲ βαθὺν δύετ' ἐς 'Ωκεανόν.
'Αλλά με νυκτὶ θεῶν βαρέ' ἴχνεα κακκρύπτουσιν
  'Αοῖ τᾷ πολιᾷ νυκτὶ ὀφειλομένη.
Ταῦτ' ἐγὼ εἰ λαλέω, 'Ραμνουσιὰς ἵλαθι κούρη,
  Οὐ γὰρ ἀλάθειαν κρύψομαι οὐδὲν ἐγώ·
Οὐκ, εἰ οὐρανὸν ἐχθρὸν ἔχωμαι, ἐτήτυμα εἶπας,
  "Ενθετα ἐν θυμῷ μὴ λέγω ἀτρεκέως·
Οὐχ οὕτως χαίρω τούτοις, ὡς δυσχερὲς ἄμμιν
  Στῆναι ἀπὸ δεσποτικῆς ἀϊδίως κορυφῆς,
"Ηι ἅμ' ἐγὼ, ὅτε παρθένος ἦν πάντεσιν ἄμοιρος,
  Σὺν γ' αὐτᾷ μύρων χίλια πόλλ' ἔπιον.
Νῦν γ' ὑμεῖς ἐρατῷ ἃ ζεῦξεν φαεῖ πεύκη,
  'Ανδράσι μὴ φαίνοιτ' οὖθατα γυμνὰ φίλοις,
Σώματα μὴ πρότερον ὁμοθυμαδὸν ἄνδρασι δῶτε,
  Πρὶν γ' ἡμῖν ὁ ὄνυξ δῶρ' ἐρίηρα χέοι,

Ὑμέτερός γε ὄνυξ τῶν ἀγνῶν θηλυτεράων.
  Ἀλλ' ἢ ἐ μοιχείᾳ ἐξέδοσεν μαρᾷ
Κύφη ταῦτα κόνις πίοι εὐθὺς δῶρα ἄδωρα,
  Καίτοι ἀπὸ μιαρῶν δῶρά τιν' οὐκ ἐθέλω.
Ὑμετέρα θ' ὁμόνοια, ἔρως τε ναίοιεν ἐς αἰὲν
  Ἕδρας εὐσεβέων αἷς μέλον ἐστὶ γάμων
Σὺ δὲ ἄνασσα βλέπεις ἄστρων ὅτε Φάεα, ἄναιμον
  Ἱροῖς ἱλάσκοις Φάεσι τὴν Κύπριδα·
Οὐκ εὐχαῖς ὦ ἄνασσα μόνον σαῖς εἰπὲ τεάν με,
  Ἀλλὰ τεὰν δώροις ποίει ἀπειρεσίοις.
Δήνεα τι μ' ἐπέχει. δεσποίνης εἴθε γενοίμην,
  Κ' Ἀρκτοῦρος λάμποι ἔγγυον Ἠριγόνης.

I N-

BONAVENTURAE VULCANII,

ANNAE FABRI,

JO. GEORGII GRAEVII

DEDICATIONES

ET

PRAEFATIONES.

NOBILISS. VIRO

JANO DOUSAE,

Nordovici Domino, Academiae Lugdunenſis in Batavis Curatori,

BONAVENTURA VULCANIUS BRUGENSIS.

Qualis iter faciens creperae ſub tempora noctis
Ire viam gyro dum breviore cupit;
Tramite neglecto quem haud fallax orbita ſignat,
Semitam init propero laeta per arva pede:
Hic illum varie dum luſit devius error,
Involvit caecis humida nox tenebris.
Ergo viae quaeſita ſibi compendia damnans,
Te querulo aſſidue Lucifer ore vocat,
Quo duce, preſſa legit retro veſtigia. at olli
Succendit rubeas ira pudorque genas:
Talis ego, luſtrum cui jam prope vertitur, ex quo
Juſſit Fama tuos viſere DOUSA *lares.*
Cum me continuo officiis complexus amicis
Palladio velles aſſeruiſſe choro,
Fortibus in Batavis ubi Lugdunenſe Lycaeum
Invidiam Grudiis cordoliumque facit.
Fas ubi erat poſitis docta otia carpere curis,
Pieriiſque animum paſcere delitiis.
Feciſſemque utinam, neque mi mens laeva fuiſſet,
Heu nimium vanis credula conſiliis.
Nanque ego fallaci aucupio deceptus bonorum,
A Muſis feci flebile diſcidium.
Quam dolui, ut ſenſi mediam delapſus in aulam,
Quam fuit inconſulta, heu, mihi mens animi?

Ah quoties dixi, Quis me malus abſtulit error,
O Divae, invitis ingenio & genio?
Cum tandem aſſiduas Pallas miſerata querelas
Triſtibus aulai nexibus abſoluit.
Ergo vago ex errore mihi jam redditus ipſi,
In gremium propero LEYDA *beata tuum.*
Fas ubi ſit curis vacua otia ducere, & artes
Ac partes tecum DOUSA *ſequi placidas,*
Debita dum ſenſim (ſic votum firmet Apollo)
Perſolvam doctis praemia Virginibus.
Hoc mihi nectar erit, dum per bona fata licebit
Adſcribi Superum ſedibus indigetem.

Libet enim ita apud te quiritari, annos aliquot retro mihi ἑκόντι, ἀέκοντι γε θυμῷ effluxiſſe, quibus & ego honeſtiſſimi hujus otii literarii, & ſuaviſſimae conſuetudinis tuae uſura carui, & publicum, aliqua fortaſſe ſi non ingenii, ingenui certe laboris induſtriaeque meae foetura. Publici enim juris feciſſem non pauca, quae, qui me propius norunt, avide pro ſuo erga me ſtudio jamdudum exſpectant. Apud quos ut fidem meam ſemel liberem, a Callimacho numerationem facere incipio. quem quidem poëtam, ut convenienter profeſſioni inſtitutoque meo τῶν φιλελλήνων ſtudia acuerem, Latino carmine reddidi. qua in re quam minimum ipſe mihi indulgens, meram auctoris ſententiam atque adeo ſingula, quoad fieri potuit, verba ut exprimerem, nihil ei adderem, nihil demerem, laboravi. quod, quam ſit difficile cum aliquo ornatu praeſtare, & quibus eam ad rem praeſidiis ſit opus, expertus noſti; quamque maligna ſint eorum hominum judicia, qui hoc genus ſcriptionis ſive exercitationis literariae, cujus ſummos quosque priſci illius aevi Heroas non puduit, quantum in ipſis eſt elevant, & putidam neſcio quam laboris commendationem, nullam vero aut perexiguam ingenii eruditionisve laudem ei tribuunt. quos ego pol in hanc

hanc arenam velim ſemel deſcendere, ut ſuo periculo, ne dicam probro, diſcant ſcilicet, quam hic fruſtra futuri ſint cum ſuo, quem ſomniant, labore aliis adminiculis deſtituto. Nam de aliis, quorum ingenium hic ipſe poëta noſtra aetate exercuit, nihil dicam. Neque enim meae verecundiae eſt alieni ingenii, diligentiae fideique cenſorem agere, nedum malignis malleis in alienos labores ſaevire. quippe qui indignum homine ingenuo ſemper duxerim per alienam ignominiam ad laudem graſſari, ad quam, facilis eſt, faventibus Muſis, citra alterius injuriam & honeſtior curſus. Quod ad me meamque operam Callimacho praeſtitam attinet, terſis candidisque ingeniis *haec qualiacunque Arridere velim* (ut cum Horatio loquar) *non tam doliturus, ſi placeant ſpe deterius noſtra*, quam ex animo rei literariae gratulaturus, ſi quis alius, dextro Apolline, rectius collimarit. Tibi vero, JANE DOUSA, Μουσαγέτῃ praeſtantiſſimo hoc quidquid eſt opellae nuncupatum conſecratumque volui, cum ut aliquod ſummi mei erga te ſtudii monimentum exſtaret; tum vero, ut ampliſſimi nominis tui, atque adeo numinis Apollinaris tutelam calumniatorum telis opponerem. Tu enim unus, qui urbem hanc, quam Fata Muſis deſtinarant, conſtanti conſilio fortibusque armis a ferociſſimi hoſtis furore atque libidine ſartam tectam impollutamque conſervaſti, facile hunc Muſarum foetum in ea natum a Scauris (quando a Mauris nihil eſt periculi) & ab omni τῆς ἀπειροκάλων φλυαρίας vindicabis. Vive & vale, & me quod facis ama.

Lugduni Batavorum.
Anno CIƆ IƆ XXCII.

rum ſuarum volumen tertium dedicandum parabat, ni mors illum maturior abſtuliſſet: nunc, ut me vere illius filiam teſter, ultimam ejus voluntatem jure hereditario perſequar neceſſe eſt: & ut tandem officio iſto fungar, Callimachum redivivum tibi offero. Illum ego potiſſimum elegi, non temere, ſed exemplo magni illius Ptolemaei Philadelphi ducta: is eum olim qui cohorti ſuae adſcriberetur, dignum judicavit; ego etiam, *ſi parva licet componere magnis*, illum qui nunc in Regum invictiſſimi Aula verſetur, dignum judico. Quod ut a te facilius conſequatur, priori formae, qua ſcilicet Ptolemaeo placuit, quoad fieri poterat, reddendum cenſui. Id ego ut praeſtiti, tuum eſt ut alterum praeſtes, tibique illum honoris iſtius participem facias; hoc ſi ſibi contingat, Vir Illustris, tum te ſecum belle, ſecum amanter agere exiſtimabit. Facile nunc, ni cautio eſſet, in laudes tuas inciderem; hic enim, ut Ovidii noſtri verbis utar, *area magna patet.* Sed in eas me abripi haud ſinam, quod tamen iis ſemper in more poſitum fuit qui aliquid in lucem edunt. Suum cuique ingenium, ſuus cuique mos eſt, te quivis alius & magnifice & prolixe laudaret, ad aſtra denique tolleret: ego vero taceo: non quod & tu qui ſis, & quale ſit munus illud quo te invictiſſimus ille Rex dignatus eſt, quum te Sereniſſimi Delphini ſtudia excellenti tua eruditione ac praeceptis promovere juſſit & accendere, non norim ſatis; contra vero quod quum probe utrumque teneam, certa ſim nunquam fore ut quiſquam chartis ſuis te ita poſſit intexere

— *dictis ut non majora ſuperſint.*

Vale diu, Vir Illustris, & vive.

Lut. Pariſ. IV. Cal. Sext.
M D C LXXIV.

L E-

LECTORI

ANNA FABRI.

Nulla dubito, Lector, quin Opuſculum iſtud omnino diverſa hominum judicia experiatur: ideo mihi haec pauca monendus es, non ſcilicet ne quod a foemina prodeat, tibi imponi ſinas,

— nec ſexu ſpectentur ab iſto
Quae ferimus,

ſed ut cum attente & ſedulo quid in eo praeſtitum ſit conſideraris, tum demum quid tibi de illo videbitur, in medium proferas. Sat ſcio, pauca reperies, quae ſi tibi minus probabuntur, ſaltem probari non debeant. Eſt aliud etiam quod te monitum velim, nempe, ne me gloriola quadam, & famae deſiderio hoc credas in lucem edere; neque enim hoc tanti eſt, ut inde mihi famam velim captare. Sed ut quandiu in hoc Opere verſata ſum, id unum me ob oculos habuiſſe, ut Patris mei amantiſſimi manibus juſta perſolverem: hunc tu

— ni te gelidum ſemota ſub axem
Terra tulit

de Graecis & Latinis Litteris bene meritum ſcis. Nil igitur ejus memoriae magis decorum fore putavi, quam ſi Callimachum, quem is olim in ſuis ad Phaedrum emendationibus promiſerat, excitarem; ſic enim, quod ſummum in votis habeo, apud omnes, & quid ille in me contulerit, qua cura, quo me amore educarit, & qua ego ſemper eum veneratione proſequi debeam, quo deſiderio ſemper urgere, teſtabor ſatis. Et revera, Lector, nunquam qualem

lem Reſpublica litteraria jacturam fecerit, quum Patrem meum amiſit, in animum poſſes inducere: is de Cicerone, de Plauto, de Pindaro, Aeſchylo, Sophocle, & Euripide, illi reſtituendis cogitabat: ſed aliter viſum Superis; illum enim dum Heidelbergam, quo a Sereniſſimo Principe Ludovico Carolo D. G. Comite Palatino ad Rhenum, accitus fuerat, conabatur, ſaeva febris intra decimum ſecundum diem rapuit. Nec ideo tamen, LECTOR, ea omnia quae Pater minabatur, perdita ducas; eveniet forſan tempus illud quo partem eorum, juvante Deo, praeſtare poterimus vel ego, vel frater meus, qui ſatis ſtrenue illius veſtigiis conatur inſiſtere. Reſtat ut quibusdam ſeneis capitibus reſpondeam, quae, ut audio, ſatis mirari non poſſunt cur Tanaquillus ille Faber filiam litteris admovendam cenſuerit, neque illam potius domi penſa carpentem aluerit. Nae illa μωρίαν ὀφλισκάνοντα σώματα facile videre poterant, hoc illum eo animo egiſſe, ſcilicet ut eſſet aliquando quae eis ſocordiam & ignaviam exprobraret. Nunc de Callimacho pauca, is ubique mihi divino numine afflari ſemper viſus eſt, ſed tum maxime quum in laudes Ptolemaei Philadelphi delabitur; id enim tanta arte perficit, ut quivis, qui vel minimum in hiſce ſapiat, liquido dejeret Deum, non hominem, loqui. Quod vel ex Hymno primo licet conjicere, ibi enim ut tandem ad Regem ſuum ſine ulla affectatione deveniat, verſus quosdam praemittit quibus Fabros Vulcani eſſe canit, Milites Martis, Dianae Venatores, Reges vero Jovis; ubi deinde facili, ut voluerat, occaſione, nunquam ſatis laudandos verſus ſubjicit, paucos quidem, ſed qui, meo ſaltem judicio, omnibus encomiis debeant anteponi:

Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλες σφίσιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον.

De

De Regibus loquitur,

Πᾶσι μὲν οὐ μάλα δ' ἶσον, ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ἡμετέρῳ μεδέοντι, περιπρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τάκεν ἠοῖ νώσῃ,
Ἑσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ,
Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί, τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασας δὲ μενοινήν.

& alibi,

Ὃς μάχεται μακάρεσι, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο,
Ὅς τις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.

Nonne, Lector, laudes alias fere omnes, ad iſtas dices ſordeſcere? & quid ille, ſi Regnatorem noſtrum videret hodie, quem ſubjectae Urbes, Provinciae, Regna denique venerantur? Quid ſi illum intra duos menſes ea properaſſe cerneret, quae vix quisquam alius toto quantumvis longo vitae decurſu poſſet expedire? Quid denique, ſi Sereniſſimum Principem Delphinum ſummi certam progeniem Jovis contueretur?

Infra materiem tunc foret ipſe ſuam.

Tandem is vere eſt Callimachus, ex cujus lectione Graecae Linguae ſtudioſis, Oratoriae ſcientiae cupidis, & Antiquitatis amantibus, tantus tamque uberrimus fructus oriatur, ut illum non dico pueri, ſed & homines non legere, & intelligere, ſed & memoriae mandare debeant: id nunc priores illi facilius aſſequi poterunt, quum nil ſit in illo difficile, ab aliis, ut mos eſt, praetermiſſum, quod ſatis, ut mihi videor, non explanaverim; nil ab Interpretibus, vel Scholiaſte peccatum, ut humanum eſt, quod non ego vel reſtituerim, vel monuerim. Quae, ut opinor, a te impetrabunt, ut quidquid in his ex me vitii deprehendas, illud ignoſcas, praeſertim quum reſcieris, vix tres menſes huic Operi inſumptos eſſe; feſtinavi enim,

nim, ut aliquid ego etiam ad ſtudia Sereniſſimi Principis Delphini conferam, cujus tantum tamque altum ingenium eſt, ut eorum omnium qui id unum agunt ut illi, quod videat, legat, intelligat, ſuppeditent, diligentiam ſuperet. Unde & ſpes eſt, ut nunc nil in *Orbe datur viſere majus*, fore ut nil olim in Orbe detur viſere doctius. Hoc ſpondet egregia illius & vere Principe digna indoles, ſpondet & illuſtriſſimus ille Montauſerii Dux, quem ideo ex tot tantisque periculis fata ſervavere, ut eſſet qui nobis talem Principem informaret. Vale.

NOBILISSIMO ET AMPLISSIMO

VIRO

PAULLO VOET A WINSSEN,

CONSULARI URBIS TRAJECTINAE, ET CELSISSIMORUM AC POTENTISSIMORUM FOEDERATI BELGII ORDINUM CONSILIO ILLIUS NOMINE OLIM ADSCRIPTO, HOC TEMPORE ILLUSTRIBUS ET PRAEPOTENTIBUS TRAJECTINAE DIOECESEOS ORDINIBUS A SECRETIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

Magna eſt non modo regnorum & rerum publicarum, ſed & rerum ceterarum omnium, in hoc, quem colimus, Orbe viciſſitudo, & varia mirificaque mutatatio. Quae aliquando ſic florent, ut ad ſummam dignationem ac perfectionem producta videantur, non diu poſt neglecta jacent, & vix unius aſſis aeſtimantur: poſt certa vero & a ſuperis quaſi conſtituta temporum intervalla, revireſcunt & quaſi recentantur, ut nihil ſit verius dicto priſcorum ſapientiae magiſtrorum, mundum nihil eſſe, niſi, ut ipſi loquuntur, ἀλλοίωσιν. Non aliud fatum eſt artium & doctrinae, quae rerum divinarum & humanarum prudentia cenſetur. Eſt tempeſtas, in qua viget fervetque illius cultura, eſt cum obſoleto quaſi ſplen-

ſplendore friget & conſeneſcit. Apud omnes cultiores gentes antiquiſſimi ſapientiae magiſtri fuerunt poëtae, qui oratione pedibus vincta aut praecepta tradebant de cultu divino, aut quibus homines ad humanitatem informabantur, aut virorum illuſtrium ac bene de genere humano meritorum laudes praedicabant. Linus, Muſaeus, Orpheus, ſi unquam extiterunt, de quo multi ambigunt, non ita longe ante Homerum, Homerus vero & Heſiodus eadem fere tempeſtate floruerunt. His extinctis quatuor quinqueve quaſi ſecula nullum celebrem tulerunt poëtam. Sed tum revixit poëſeos ſtudium, in quo Archilochus, Alcman, Alcaeus, Sappho, Steſichorus, Anacreon, Hipponax, aliique plures excelluerunt, quos non diu poſt exceperunt Aeſchylus, Pindarus, Sophocles, Euripides, Ariſtophanes, Menander, aliique magno numero. Dehinc ſub Ptolemaeo Philadelpho non exiguus fuit poëtarum proventus, in primisque Pleias illa celebratur, in qua Theocritus, Apollonius, Aratus, Callimachus eminebant. Hujus hymni & epigrammata cum deſiderarentur a ſtudioſis harum deliciarum; nam editio Friſchlini, Vulcanii, & Annae Daceriae in paucorum manibus erant; filius meus, Tuam praecipue, Vir Ampliſſime, ſecutus auctoritatem, conſilium cepit novam editionem adornandi, cum omnium, qui in hoc vate illuſtrando elaborarant, obſervationibus, praeſertim cum non pauca promta eſſent parataque, quibus illa poterat perpoliri. Eam, ſi ſupereſſet, nam acerba fata nobis illum eripuerunt, antequam voti compos poterat fieri, Tibi erat monumentum gratae memorisque voluntatis conſecraturus. Hoc illaetabili officio nunc mihi fungendum eſt. Id enim non poteſt non graviſſimum reſcindere vulnus, quo poene fui exanimatus, cum amiſi

—— *omnis curae caſusque levamen.*

Sed avocandus animus a luctuoſiſſimi temporis memoria, ne funeſti caſus dolore fractus aliud agat,

quam hic agendum eſt. Nam hic nullus eſt conqueſtionibus & lamentis locus, ne tanquam obſcaeno quodam omine haec epiſtola contaminetur, aut quaſi male ominatis vocibus expectata felicitas hujus editionis interpelletur. Non ſpero autem, Vir Graviſſime, Te hoc munuſculum filii, quod nunc infelix pater Tibi ejus offero nomine, contemturum. Tibi hoc debebatur, non ſolum propter ſingularem, qua illum, cum in vivis eſſet, complectebaris benevolentiam, qui Tua gratia illum collocaſti in gratiam ampliſſimorum hujus Urbis magiſtratuum, ut ei cathedram Academicam decernerent, nec tantum propter innumera beneficia, quibus me meamque familiam pluribus ab annis obſtrictam tenes, ut nexu mancupioque toti tui ſimus: Sed propter Te ipſum, licet nihil horum in conſilium poſſemus adhibere. Nam tanta eſt Tuorum amabiliſſimorum morum elegantia & ſuavitas, tantum bonos omnes Tibi quibusvis officiis devinciendi ſtudium, ut qui Te non amat & ſuſpicit, Tuamque benevolentiam ſibi omni ſtudio & obſequio demerendam cenſet, is ſane indignus eſt, qui ab ullo ametur. Sed tanta Tua eſt liberalitas & comitas in alliciendis omnium voluntatibus, de quibus eſt opinio virtutis & probitatis, ut non expectes, ut officiis ambitioſis Tuum erga ſe ſtudium excitent, ſed illorum deſideriis occurris ipſe, ſponteque Tua complecteris, ornas, auges, quos amicitiam Tuam expetere ſentis, qui illa non ſunt indigni. Nec tantum in omnium animis Tibi jungendis, ſed & in aliorum hominum amicitiis, quas aut refrigerarat ſiniſtra ſuſpicio, aut diſſociarat calumnia & maledicentia, reconciliandis & conglutinandis nemo Te eſt promtior, paratior, & efficacior, ut non tantum ſuada in Tuis labris ſeſſitare, quod de Pericle dicebant Graeci, ſed, ut poëtarum utar ſermone, Gratiae in Tuo pectore ſedem fixiſſe videantur. Quid dicam de conſilii praeſentia tam in

in amicorum, quam in ceterorum quorumque, qui egent opis Tuae, impeditiſſimis negotiis explicandis? Quid de cupiditate commodis omnium ſerviendi, ſi illorum rationes a cauſſa reipublicae non ſunt alienae? Quae vero Tua prudentia, quae vigilantia, quae fides in reipublicae negotiis procurandis, ſive cum Conſulatum gereres in hac Urbe, ſive cum Hagenſi Potentiſſimorum Ordinum foederatae Belgicae Conſeſſui eſſes adſcriptus, ſive in iis, quae cum maxime Tuae curae ſunt commiſſa. Quid ſalute, dignitate, utilitatibusque patriae Tibi eſt antiquius? Non fugit Maximi & Sapientiſſimi Magnae Britanniae Regis perſpicacitatem haec animi, conſilii & conſtantiae Tuae praeſtantia, qui quantum Tibi tribuat Tuo merito nemo ignorat, niſi qui hoſpes eſt in noſtra republica. Tantis vero negotiis publicis, quibus diſtineris ſemper, quicquid vacui & ſubſecivi temporis potes ſubducere, Te praeſtantiſſimarum doctrinarum ſtudiis impendere, nemo in Te miratur, qui hanc avitam, Veſtraeque genti, tam paternae quam maternae propriam laudem hereditate creviſti, & harum artium amorem quaſi cum ipſo ſpiritu vitali hauſiſti. Vix enim ulla familia tot hac laurea nobilitatas imagines poteſt oſtentare, quam Veſtra in omni eruditionis genere. Eas Tu nova quadam ratione auges, & illarum ſplendorem illuſtras. Nam cum ceteri totos ſe diſciplinae optimarum artium mancipaſſent, Tu, qui ad rempublicam acceſſiſti, non minore tamen cum voluptate in liberalis omnis eruditionis ſtudiis verſaris, ac ſi in iis omnem aetatem conſumeres. Quam gaudes ſi quid luce dignum lucem vidit! quam avide id arripis! Quibus facibus inflammas, qui aliquid ex ſe promere poſſunt profuturum poſteris, & litterarum dignitatem amplificaturum, inſtasque, ut quae moliuntur praeclare, urgeant ſtrenue, nec e manibus deponant, quibus & litterariam rem, & noſtrum ſeculum, & ſe ipſum ſint illuſtraturi!

ri! Quin nec ſumtibus parcis, ut ſubſidiis inſtruantur ad ea perficienda. Denique cum ipſe ſis elegantiſſimus, & omni doctrina perpolitus, in nulla re, ſi a reipublicae cura diſceſſeris, ſic conquieſcis, nullaque ſic delectaris quam elegantium ingeniorum doctis lucubrationibus, ut omnis vita Tua teſtetur, Te in ipſis civilium negotiorum fluctibus in ſapientiae & cultioris eruditionis Argo vehi. Hanc igitur Muſae, quibus in Te tantum eſt praeſidii, Tibi referunt gratiam, ut omnes earum cultores Te obſervent, & in coelum ferant, ut Proceres reipublicae propter tam pulchram & aſſiduam, quam ei navas operam, Te ferunt in oculis. Vale Vir Nobiliſſime diu cum honoratiſſima Tua domo. Trajecti Batavorum A. D. XII. KAL. Jun. MDCXCVII.

LECTORI BENEVOLO

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

Filius meus Callimachi poëmata, quorum lectione valde capiebatur cum eſſet in vivis, edenda ſuſceperat cum omnium eruditorum, quae habebantur, annotationibus, quibus non nulla de ſuo, non nulla ex ἀνεκδότοις Joannis Meurſii diſputationibus Academicis excerpta, in quibus Lugduni Batavorum pro concione hunc poëtam expoſuerat, non nulla ex virorum doctorum, qui paſſim in ſuis ſcriptis quaſi in transcurſu hujus poëtae aut difficiliora loca dilucidarant, aut mendoſa correxerant, adſpergeret. Accedebant Ampliſſimi Viri, Paulli Voetii van Winſen frequentia monita de hoc inſtituto perſequendo, & perbenigna promiſſa de Nobiliſſimi Patris ſui ſelectis obſervationibus, quas cum eo ſe communicaturum recipiebat, quas etiam hic vides. Alia ſubſidia huic editioni perpoliendae filius meus debet partim Nobiliſſimo Viro Joanni de Witt, qui ex ſua locupletiſſima bibliotheca uſum editionis primae, majuſculis litteris editae ſtudio Laſcaris, ei praeſtitit, partim Viro Clariſſimo Petro Francio, qui Vaſcoſani Pariſienſem anni CIƆ IƆ XLIX, nec non Vulcanii Leidenſem editionem ejus fidei credidit: Illius marginibus multa vir doctus ſed nobis ignotus, hujus autem Vir eruditiſſimus Martinus Sladus ad-

leverat non pauca. Celeberrimus vero Jacobus Gronovius ſuggeſſit aliquot locorum explicationes, quas aliorum adtextas obſervationibus deprehendes. Etſi immaturus filii obitus ſpes & vota noſtra interceperit, ante tamen fatalem diem, quaecunque in hunc poëtam congeſſerat fuerunt perfecta. Poſt ejus obitum diutius aequo ceſſarunt proela in ceteris, quae reſtabant, mandandis typis, cum neſcio quas alias ob cauſſas, tum propter turbidiſſima haec tempora, quibus belli furore litterarum ſtudia jacuerunt oppreſſa. Habes igitur praeter ea, quae commemoravi, Nicodemi Friſchlini, Henrici Stephani, Bonaventurae Vulcanii, Franciſci Robortelli, & Annae Daceriae notas & obſervationes in cultiſſimum hunc vatem. Verſionem Latinam non infrequenter emendavit & meliorem reddidit ὁ μακαρίτης. De hoc ejus conſilio cum aliquid audiviſſet Vir Perilluſtris Ezechiël Spanhemius, tam ſumma dignitate, &, qua maximos apud Reges & Principes floret, gratia, quam ſumma doctrina eminens inter noſtri ſeculi ornamenta, fidem dedit, ſe nobis miſſurum, quae huic poëtae, quem a teneris annis ſemper in deliciis habuerit, olim adſcripſiſſet. Quo gratior & acceptior nuncius nullus nobis potuit adferri. Nihil enim niſi exquiſitum, & recondita doctrina refertum, a tanto viro expectandum eſſe promittebant nobis tot alia illius aeterna & cedro digna ſcripta. Fidem datam liberavit, ſed ſic liberavit, ut ſpem & expectationem noſtram, quamvis ea ſumma eſſet, longe vicerit. Nam cum breves & paucas notas nos accepturos eſſe putaremus, accepimus theſaurum ingentis eruditionis, & abſtruſarum earumque pulcherrimarum rerum, quibus ex omni ſcriptorum genere tam elegantia Grajorum illuſtratur, quam antiqui ritus ſacri pariter & τῶν ἔξω explicantur, & ex quibus fontibus horum caſtus & cerimoniae manarint

rint oſtenditur, in primis autem tenebrae fabularis hiſtoriae & Theologiae Graecanicae diſcutiuntur. Vel hoc nomine laetor Theodorum meum ad Callimachi novam editionem adornandam animum applicuiſſe, quod Virum Magnum permoverit ad hoc illuſtre ingenii ſui monumentum in tanta negotiorum arduorum varietate & multitudine condendum, quo litterariae rei dignitas amplificatur tam magnifice. Deum precor ut diu ſit ſuperſtes & incolumis, ut Aeſchylum, quem in manibus olim habuit, & tot alias eximias commentationes magno praeſtantiſſimarum artium fructu in lucem edat. Videbis hic, Lector ſtudioſe, Muſicarum cupediarum & aliud, quod tuo palato, ſimul ac guſtaris, ſat ſcio, arridebit mirifice. Richardus Bentleius, Potentiſſimo Regi Guilielmo a bibliotheca, novum, ſed ſplendidiſſimum Britanniae lumen, certior a me factus de hac Callimachi editione, perferri ad nos juſſit eruditiſſimas animadverſiones in quaedam hymnorum loca, & in epigrammata, quibus adjecit nova non pauca, quae lucem antea nunquam adſpexerant ex antiquo codice, qui fuerat Nicolai Heinſii, & non nulla ex iis, quae ante prodierant, aliquot verſibus auxit, alia, quae quidem ante legebantur, ſed a nemine fuerant intellecta, clara luce perfudit, ſimulque longe aliter & quidem elegantiſſime fragmenta Callimachi, quae & ipſe plurima conquiſivit, & alii olim collegerant, compoſuit, digeſſit & explicavit, ac pleraque operibus aſſignavit unde fuerant depromta, cum plurimorum novorum acceſſione, quae in nullis prioribus editionibus reperiebantur. Cujus generis etiam non pauca in hac editione debes Illuſtriſſimo Spanhemio. Quamvis vero non nulla fragmenta bis terve leguntur, ſtudioſe tamen id factum eſſe credas, ne quis ſuae induſtriae fructu defraudetur. Vulcanius in vita hujus poëtae, miratur nullam fieri mentionem apud Suidam hymnorum

Callimachi. Sed fefellit virum doctum memoria. Nám in voce ἀγορανομίας, ait: Λεπρῶν δὲ, οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὅ ἐστι τύπτειν. οἱ δὲ ἀπὸ Λεπρείου πολίσματος τῆς Πελοποννήσου, οὗ μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Λεπρῶν *alii exiſtimant dictum* ἀπὸ τοῦ λέπειν, *quod eſt percutere, alii ab oppidulo Peloponneſi Leprio, cujus etiam meminit Callimachus in Hymnis.* In epigrammate XLIX. Bentlejanae συναγωγῆς verſum ſecundum ſic legendum eſſe poſtea nobis ſcripſit celeberrimus Bentlejus,

Τῶρρα μένων αἰγᾶν οὐ καθιμᾶσ' ὁ Κύκλωψ,

& ſic vertendum:

Illic manens capras non dimiſit Cyclops.

Hoc eſt gregem non dimiſit ex paſcuis ſuo tempore. Τῶρρα Heſych. Τῶρρα, δὴ δή. Idem: Τὸ ῥὰ, ὅπερ δή. Ad epigrammata Callimachi accedat quod legitur in Anthologiae libro VI, in capite de venatoribus. Id quidem in omnibus editionibus praefert nomen Ἀδήλου, hoc eſt ignoti: ſed in codice Palatino, quem cum editione Aldina compoſuit doctus ille Sylburgius, quae in mea ſervatur bibliotheca, Callimacho tribuitur. Et ſane dignum Callimacho eſt epigramma, planeque illius genium reſpirat, ut pro genuino Callimachi foetu habendum cenſeam.

Κυνθιάδες θαρσεῖτε· τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
Κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
Οἷς ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα· νῦν δὲ πέπαυται
Αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ Θεὸς εἰργάσατο.

Cynthiae (ferae) eſtote bono animo, nam Cretenſis Echemmae
Arcus jacent in Ortygia apud Dianam,
Quibus ſolebat deſolare magnum montem. Nunc vero quieſcit,
Caprae, poſt quam Dea fecit inducias.

Pro

Pro Ἐχέμμα eſt in Palatino Ἐχέμμυ. Videtur hanc ſcripturam aſſerere Etymologici magni auctor: Βέλεμνα, βέλη. ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα παρὰ τὸ βέλος, βέλεμος, ὡς ἔχω Ἔχεμος, Τῆλεμος, πλεονασμῷ τοῦ ν βέλεμνος. Vulgata tamen damnari non poteſt, ſi caſus primus eſt Ἐχέμης, aut Ἐχέμμης, cujus ſecundus eſt Ἐχέμμα, & Ἐχέμμου, ut Παυσανίας, Παυσανίου, & Παυσανία. Ἀρχύτας, Ἀρχύτου, & Ἀρχύτα, quae trita ſunt. Laudat Hugo Grotius ad cap. XI. c. 17. epiſtolae ad Romanos epigramma Callimachi de piraſtro inſita arbori frugiferae, ſed id legitur in primae Anthologiae capite de arboribus, ubi non Callimacho, ſed Callinio adſcribitur. Et ſic emendandum apud Grotium. Ad fragmenta hoc quoque adjiciatur ex Suida in voce ἴπνια, qua & ſtercus animalium notari a Callimacho docet:

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε, καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν.
Et ſimul colluviem & animalium ſtercus abſtulit.

In fragmento CCLXXXIII. Bentlejano legitur Τυρσηνῶν τείχισμα Πελασγικόν. hoc Pelasgicum munimentum, quod erat in arce Athenienſi, Herodotus lib. V. Πελασγικὸν τεῖχος appellat, quem ibi vide, ut & Thucydidem lib. II. nec non Meurſii Cecropiam cap. 5. Notaverat in ſchedula filius, quam inſpexi, cum hoc prooemium ſcriberem: Magnus Huetius in demonſtratione Evangelica cap. CV. ubi agit de loco Iſaiae XXII. 22. *Et dabo clavem domus David ſuper humerum ejus*, multis erudite diſputat de veterum clavibus, oſtenditque fuiſſe genus quoddam clavium, quae curvae fuerint ad inſtar curvarum falcium; eas januis clauſis per foramen fuiſſe inſertas ad excutiendos peſſulos & repagula, & eburneos vel ligneos capulos, illis fuiſſe praefixos, unde intelligatur, claves eas fuiſſe praelongas, quod probat ex Homero, & ejus interprete Euſtathio. Vix aliter

geſtari potuiſſe has falcatas claves addit propter pondus & curvaturam, quam humero impoſitas. Inde & κατωμαδίας vocari a Callimacho, hoc eſt, *humero geſtari ſolitas*, hymno in Cererem, ubi ſcribit coronas & papaver manu quidem tuliſſe Cererem Nicippae ſacerdoti ſuae aſſimilatam, at geſtaſſe κατωμαδίαν κλεῖδα, cum iſta humero ferri ſolita clavis, videri poſſit inſigne fuiſſe ſacerdotii hujus. Cererem quippe condendis & cuſtodiendis frugibus praefuiſſe. Sed aliarum tamen Dearum ſacerdotibus tributum id quoque fuiſſe. Sic Junonis Argivae clavigeram dici Callirhoen ab auctore Phoronidis apud Clementem Alexandrinum Strom. 1. Hanc elegantem viri ſummi obſervationem merito non praetereundam cenſuit filius, quamvis illam nondum ſuis annotatis inſeruiſſet. Vale Lector optime, & tot virorum doctorum curis eximiis fruere.

INDEX GRAECUS.

A.

Ἀβάντες. Del. 288.
Ἀβαντιάς. Del. 20.
Ἀβαντάς. L. P. 109.
Ἄβροχος Ἀρκαδίη. J. 19.
Ἀγαθος γάμος. D. 265. E. 10. 2. F. 145. 2. ἀγαθὰ τέχνα. C 22. ἐπαοιδὰ. E. 49. 1. πῖμυξ. L. P. 124. F. 318. ἀγαθὸν πεδίον. Del. 289. γάλα. E. 49. 6. 54. 1.
Ἀγάλακτος. A. 52. v. *not.*
Ἄγαλμα. Del. 307. L. P. 39. E. 39. 1.
Ἄγαμαι ἀοιδὸν. A. 106. ἠγασάμην. A. 16.
Ἀγαμέμνων. D. 228. F. 25. 76. 1.
Ἄγαν. E. 47. 2.
Ἀγγελιάτης. J. 68. F. 228. ἀγγελιῶτις. Del. 216.
Ἄγγελος. F. 301.
Ἀγεσίλας. L. P. 130.
Ἀγινέω. A. 82.
Ἀγίη νῆσος. Del. 275.
Ἀγκαῖος. Del. 50.
Ἀγκαλίδες. Del. 73.
Ἄγκειμαι. E. 53. 2. 60. 3.
Ἄγκυρα. F. 97.
Ἀγλαὰ νίκα. E. 50. 11.
Ἄγλιθες. F. 140. 2.
Ἀγνὸν πρέμνον. Del. 322.
Ἀγοράναξ. E. 53. 1.
Ἀγρεσίη. F. 22. 2.
Ἀγρεύειν. D. 85.
Ἀγρευτὴρ. D. 218.
Ἀγρευτης. E. 33. 1.
Ἄγρα. Del. 229.
Ἄγριος θυμὸς. D. 236. υἱὸς. Del. 310. λιμὸς. C. 67. ἄγρια θηρία. D. 12.
Ἀγροδίτα. F. 26.
Ἀγρόθι. C. 136.
Ἀγρὸς. F. 45.
Ἀγρυπνίη. E. 29. 4.
Ἀγρώσσω. A. 60.
Ἀγυιὰ. D. 38.
Ἀγχόθι. D. 171.
Ἄγω. Del. 319. C. 121. E. 8. 2. F. 11. 3. 190. 226. ἄγε. D. 81. E. 1. 5. F. 146. 1. ἄγων. F. 115. 2. 161. 314. ἄγουσα. D. 150. ἄγε. L. P. 95. ἄγαγε. L. P. 81. C. 18. ἦγεν. F. 280. ἤγαγεν. A. 75. D. 253. Del. 305. E. 2. 2. ἄγετο νύμφαν. C. 86. ἄξει βάκτρον πόδα. L. P. 127. ἄξω δαῖτα. C. 56.
Ἀγὼν. D. 261. E. 66. 3. F. 103. 2.
Ἀγωνιστὴς. P. 103. 5.
Ἀδάης. F. 160.
Ἀδεῖαι χοροστασίαι. L. P. 67.
Ἀδελφη. C. 95. ἀδελφεὸς. E. 21. 3.
Ἄδηλος Δῆλος. Del. 53.
Ἄδω. C. 53. F. 47. 2.
Ἀδηφαγίη. D. 160.
Ἀδικεῖν. E. 41. 25. 2. 44. 6.
Ἀδίκημα. E. 44. 6.
Ἄδικοι γηγενεῖς. L. P. 8. ἀδίκων πόλις. D. 122. ἄδικα. F. 86. 3.
Ἄδμητος. A. 49.
Ἀδμωλίη. F. 338.
Ἄδομαι πατάγῳ. L. P. 44.
Ἀδρήστεια. J. 47. F. 45.
Ἀέθλιος ἵππος. Del. 113.
Ἀέθλιον. D. 108. Del. 187.
Ἄεθλον. D. 145. C. 75. E. 66. 1.
Ἄεθλος. D. 139. 208. Del. 171. E. 50. 5. F. 108. 3.
Ἀεθλοφόρος ἵππος. C. 110.
Ἀεὶ. F. 2. 8. D. 214. 258. Del. 18. 25. L. P. 17. E. 8. 4. 17. 3. F. 123. 1. 141. 2. 179. 203.

Ἀείδω

INDEX GRAECUS.

Ἀείδω. F. 138. 2. καλὸν. A. 5. καλὰ θυμὸν. A. 28. 106. F. 42. ἀείδοι. J. 92. A. 31. ἀείδῃ. A. 104. ἀείδειν. J. 1. F. 196. ἀείδοντες. D. 1. F. 90. ἀείσω. J. 4. 93. A. 30. ἑτέροισιν. D. 186. Del. 1. 7. ἄεισαν ἐπ' ὠδίνεσσιν. Del. 254. 255. E. 22. 4. ἀεισόμεθα. E. 23. 4.

Ἀειζώοντα ἱερὰ. Del. 314.

Ἀείρειν. J. 23. D. 113. Del. 134. F. 216. ἀειράμενοι. D. 59. F. 246.

Ἄεισμα. E. 29. 1. F. 287.

Ἀέκων. Del. 89. 167.

Ἀέλιος. L. P. 89. C. 92.

Ἄεμμα. A. 33. D. 10.

Ἀέναον πῦρ. A. 83.

Ἀέξειν. ἀέξει ὄμβρος δρύας. Del. 84. ὄλβος ἄνδρας. J. 95. πτολίεθρον θεὸν. D. 34. ἀέξεται ὄλβος. D. 131. ἠέξετο καλά. J. 55.

Ἄεργος χέλυς. A. 16.

Ἀερτάζειν. F. 211. 19. 1.

Ἄζιλις. A. 89.

Ἄζωστος. F. 225.

Ἀηδὼν. E. 2. 5.

Ἀηδονίς. L. P. 94.

Ἄημα. D. 55.

Ἀῆται. D. 230. Del. 318. E. 5. 3.

Ἀθάνα. L. P. 35. 51. 79.

Ἀθαναία. L. P. 5. 16. 33. 43. 55. 57. 69. 88. 99. 123. 137. C. 75.

Ἀθάνατος. L. P. 101. E. 26. 4.

Ἀθερίνη. E. 38. 1.

Ἀθηναίη. D. 245.

Ἀθηναῖος. Del. 47. F. 38. 2. 122. 1.

Ἀθήνη. F. 105. 3.

Ἄθικτος μύρτοιο χεὶρ. D. 201.

Ἀθρεῖν ἐς Φρυγίη. E. 59. 4. τινά. L. P. 102.

Αἲ αἴ. F. 71. 6.

Αἶα. Del. 287.

Αἰγαῖος πόντος. Del. 54. 317. F. 115. 1.

Αἰγαίων. F. 103. 2.

Αἴγειρος. C. 38.

Αἰγιαλὸς. Del. 73. E. 62. 2.

Αἴγιθος. F. 231.

Αἰγίνηθεν. E. 19. 3.

Αἰγλήτης. F. 113. 1.

Αἰγύπτιος Ἰνωπὸς. D. 171.

Αἴγυπτος. F. 139. 2. 182.

Ἀΐδης. Del. 277. E. 43. 2 E. 2. 6. 4. 2. 14. 6. 24. 2. 71. 2.

Αἰδήψιος. F. 51.

Αἰδεῦμαι. C. 74. F. 71. 2.

Αἰεὶ. J. 9. A. 68. D. 146. Del. 114. 303. C. 90. F. 228.

Αἰέν. J. 2. D. 101. 137. Del. 231. 278. C. 56. E. 23. 4. F. 12. 1.

Αἰζηὸς. J. 70. F. 200.

Αἰήτης. F. 113. 2.

Αἴθε. C. 101. F. 43. 1. 107. 1.

Αἰθὴρ. Del. 59. 257. C. 38.

Αἰθὴ σποδιή. D. 69.

Αἰθιοπεὺς κρημνὸς. Del. 208.

Αἰθυίη. E. 62. 4. F. 111. 4.

Αἴθων λιμὸς. C. 68. αἰθόμενος γείτων. Del. 180.

Αἴλινα. A. 20.

Αἴλουρος. C. 111.

Αἷμα. Del. 95. 282.

Αἱματόεις. E. 72. 5.

Αἱμονίη. F. 113. 3.

Αἱμονίηθεν. F. 124. 1.

Αἷμος. D. 114. Del. 63.

Αἰνεῖν τινὰ μέγα. Del. 189. ᾔνεσε. Del. 6. ᾔνησας. D. 215. F. 117. 1. αἰνήσῃ. Del. 10.

Αἶνιος. E. 65. 1.

Αἰνογένειον θηρίον. Del. 92.

Αἶνος. F. 93.

Αἰνὸς ὄφις. A. 102. αἰνὰ πέλωρα. D. 51. χολωθῆναι. Del. 86. αἰνοτέρη Ἀλκυόνη. E. 5. 10.

Αἴνυμι. F. 238.

Αἴξ. J. 49. A. 50. 60. E. 49. 2. 73. 4.

Αἰολὶς Κανάκη. C. 100. Σμύρνη. E. 5. 12.

INDEX GRAECUS.

Αἰολίδης. F. 202.
Αἰόλος κύων. D. 91.
Αἰπόλος. E. 23. 1.
Αἶρα. F. 129. 2.
Αἱρεῖν. Del. 264. D. 105. L. P. 21. 101. F. 51.
Αἱρειν πόλιν. C. 35.
Αἶς. J. 62. D. 222. E. 11. 1.
Αἴσηπος. F. 290.
Αἰωάνεως. C. 41. E. 31. 2. F. 116. 2.
Αἴσιος ὄρνις. L. P. 123.
Αἴσυλα. F. 316.
Αἰχμὴ Φρυγίη. E. 54. 1.
Αἰγυλὶς. E. 61. 2.
Αἰτεῖν. D. 9. E. 52. 1.
Αἰτίζειν. D. 32. C. 116. F. 190.
Αἴτιος ὀργῆς. Del. 221.
Αιτναῖον ὄρος. Del. 141.
Αἴτνη. D. 56.
Αἰχμή. J. 74.
Αἶψα. A. 54. D. 87.
Ἀΐω. J. 65 A. 17. φθόγγον. L. P. 14. C. 98. E. 1. 13.
Αἰών. F. 111. 3.
Αἰώνιος παρθενίη. D. 6. Del. 130.
Ἀκακήσιος Ἑρμῆς. D. 143.
Ἀκαμαντὶς φυλή. E. 50. 1.
Ἀκάνθιος Σάων. E. 10. 1.
Ἀκεσορίδαι. L. P. 34.
Ἀκέσων. E. 58. 2.
Ἀκηδής. D. 62.
Ἀκήριος. A. 41.
Ἀκλαυτεί. D. 267.
Ἀκλέες. Del. 295.
Ἀκλήϊστος. F. 41. 2.
Ἀκμὰ. C. 34.
Ἄκμων Τιμωνίδος. D. 146.
Ἄκμων. D. 48. 55.
Ἀκμωνίδης. F. 147.
Ἄκολος. C. 116.
Ἀκόντιον. F. 102. 1.
Ἀκουή. J. 65. ἀκουῇ. Del. 180. ἀκουαῖς. F. 106. 5.
Ἀκούω. F. 116. 1. ἀκούομεν. A. 97. ἄκουε. F. 93. ἀκούων. E. 34. 3. ἀκούσατε. F. 92. ἄκουσαν. D. 54.
ἀκοῦσαι. Del. 29. F. 144. 1.
ἀκούσῃ. A. 21.
Ἄκραι. Del. 104. 177. ἄκραι πόλιες. J. 82.
Ἀκραλίπης. F. 106. 2.
Ἀκρῆτος. E. 44. 3.
Ἀκρίσιος. E. 41. 2.
Ἄκριτον. E. 38. 2.
Ἄκρον ἄωτον. A. 112. ἄκρον Σούνιον. Del. 47.
Ἀκρώρεια. D. 224.
Ἀκταίη. F. 348. 1.
Ἀκταίων. L. P. 109.
Ἀκτορίων. C. 79.
Ἄκυθοι ὄϊες. A. 53.
Ἀκωκή. Del. 136.
Ἄκων. E. 44. 2.
Ἀλάβαστρος. L. P. 13. 15.
Ἀλαζών. F. 86. 3.
Ἀλαί. D. 173.
Ἀλάλαγμα. F. 310.
Ἀλαὸν τέκνον. L. P. 98. ἀλαὸς παῖς. L. P. 118.
Ἀλαπάζω. D. 251.
Ἄλαστον τέκνον. L. P. 87.
Ἀλαστέω. Del. 239.
Ἀλγέω. E. 34. 3. ἀλγεῖ ξύλον. C. 41. ἤλγησε μήτηρ. D. 24.
Ἄλγος. A. 22. C. 132. F. 67. 4.
Ἀλεγεινὸν ἀλαστέω. Del. 239.
Ἀλέγω Ἥρης τυτθόν. D. 31. τιθήνης. Del. 10.
Ἀλέες. F. 86. 1.
Ἀλέω ὑπερβασίας. C. 23.
Ἀλεῖος. J. 99.
Ἄλειφα. F. 12.
Ἄλεισον. F. 109. 3,
Ἀλέκτωρ. E. 60. 3.
Ἀλέκτρινον ὕδωρ. C. 29.
Ἀλεμάτως. C. 91.
Ἀλετρίς. F. 232. D. 242.
Ἀληθὴς φίλος. D. 136. ἀληθέες ἀοιδοί. J. 60. ἀληθέα λέγειν. E. 26. 3.
Ἀληθινὸς λόγος. E. 14. 5.
Ἄλη. Del. 205.
Ἀλητιάδαι. F. 103. 1.

Ἀλητοὶ

INDEX GRAECUS.

Ἀλητοῖ. F. 277.
Ἀλίαρτ@. L. P. 61.
Ἀλίβας οἶν@. F. 88.
Ἀλίη χάρις. F. 37.
Ἀλίη. E. 51. 1.
Ἀλιεύς. D. 196.
Ἀλικαρνασσεύς. E. 2. 4.
Ἀλικόν. F. 186.
Ἄλι@. E. 64. 1.
Ἀλιπλὴξ Δῆλ@. Del. 11.
Ἀλιπλο@ ἰχθυβολεύς. Del. 15. 52.
Ἄλις ἔλβον. J. 84. C. 133.
Ἀλιτεῖν. D. 255.
Ἀλιτήμων. D. 123.
Ἀλιτρός. A. 2. ἀλιτρὸς. F. 132. 1.
Ἀλκάθο@. 272. 2.
Ἀλκαία. F. 317.
Ἄλκαρ. F. 124. 2.
Ἀλκείδης. D. 145.
Ἀλκυόνη. E. 5. 10.
Ἀλλὰ. J. 13. 18. 37. 57. 72. A. 9. 40. 108. 111. D. 11. 25. 35. 47. 66. 122. 181. Del. 16. 36. 53. 91. 94. 100 118. 124. 133. 162. 165. 181. 193. 199. 226. 235. 247. 268. 278. 303. 319. L. P. 9. 51. 56. 60. 68. 89. 111. 114. 135. 137. C. 32. 108. 114. E. 2. 3. 3. 2. 5. 1. 11. 19. 1. 24. 3. 26. 3. 30. 5. 34. 1. 35. 2. 47. 5. 49. 9. 63. 4. 68. 3. F. 91. 101. 1. 105. 1. 108. 2. 111. 3. 122. 2. 130. 1. 135. 1. 164. 236.
Ἀλλάσσειαξ. E. 7. 2. 70. 5.
Ἄλληκτ τάφρον. D. 37. πόντον. D. 195. 198. εἰς ἀΐδην. E. 42. 2. F. 233.
Ἀλλήλων γελᾶν. D. 149.
Ἀλλήλοις. Del. 146.
Ἀλλὶξ F. 149.
Ἄλλ@, D. 256. Del. 165. E. 30. 6. ἄλλη. Del. 164. 269. ἄλλης. E. 26. 5. ἄλλῳ. Del. 270. ἄλλον. A. 93. 96. D. 34. 234. ἄλλῳ. Del. 220, ἄλλο. J. 1. C. 124. E. 57. 4. ἄλλοι. E. 28. 4. ἄλλων. Del. 223. ἄλλα. L. P. 119.
ἄλλων. Del. 156. L. P. 122. E. 8. 3. ἀλλάων. D. 189. ἄλλαις. C. 40. ἄλλους. C. 62. F. 110. 2. ἄλλας. Del. 123. ἄλλα. J. 73. D. 32. E. 63. 1. F. 9. 2. 37. 2.
Ἄλλοτε. D. 193. F. 277.
Ἀλλότρι@ ἀροτῆρ. D. 116. C. 85.
Ἅλμη. F. 37. 2.
Ἄλοχ@. D. 209.
Ἅλς. Del. 46. E. 51. 4. F. 156. 1. 167. 1. ἁλί. Del. 3. 196. E. 18. 3. F. 50. 1. 209. ἅλα. E. 51. 1. F. 272. 1.
Ἄλσ@. D. 38. L. P. 63. C. 26. 37.
Ἀλυθμαίνω. Del. 212.
Ἅλως. F. 51. 1.
Ἀλώπηξ. D. 79.
Ἅμα. E. 19. 2. ἅμαι. L. P. 75.
Ἀμαζονίς. D. 237.
Ἀμαλθείη. F. 49.
Ἅμαξα. F. 94. 3. ἅμαξαι. D. 257. ἁμαξῶν. C. 108. F. 146. 2. ἁμάξας. J. 23.
Ἀμάρα. C. 30.
Ἀματροχία. F. 135. 2.
Ἀμάω. C. 138. ἀμησάμεναι Ἀμνισιάδες. D. 164.
Ἀμβολάδις τύπτειν. D. 61.
Ἀμβρακιώτης Κλεόμβροτ@. E. 24. 1.
Ἀμείβομαι. Del. 121. C. 81.
Ἄμεινον. F. 189.
Ἀμηχανία. L. P. 84. ἀμηχανίης. J. 28. Del. 210.
Ἀμιθρῆσαι. F. 339.
Ἄμιτροι παῖδες. D. 14. 43.
Ἀμνισιάδες. D. 162. Ἀμνισίδες νύμφαι. D. 15.
Ἀμογητί. D. 25.
Ἀμοιβή. Del. 152.
Ἀμορβός. F. 46. ἀμορβοῦς. D. 45.
Ἀμπλακίη. Del. 245.
Ἀμπρεύω. F. 234.
Ἄμπωτις διψαλέη. Del. 130.
Ἄμυδις. F. 216.

Ἀμυμώνη

INDEX GRAECUS.

Ἀμυμώνη. L. P. 48.
Ἀμύνειν δόλοις. Del. 226.
Ἄμυστις. F. 109. 1.
Ἀμφήριστον γένος. J. 5.
Ἀμφὶ. D. 212. 232. Del. 13. 300. F. 124. 1. 140. 1.
Ἀμφιβάλλεσθαι χορὸν. Del. 301.
Ἀμφιβαίνειν Δῆλον. Del. 27. ἵπποι ἀέθλιοι. Del. 113.
Ἀμφιγυήεις. F. 321.
Ἀμφίδυμος. F. 336.
Ἀμφιετεῖς ἀπαρχαί. Del. 278.
Ἀμφιθαλής. F. 210.
Ἀμφιλαφὴς τέχνη Ἀπόλλων. A. 42. ἀμφιλαφὴς χορός. D. 3. ἀμφιλαφὲς δένδρεσιν ἄλσος. C. 27.
Ἀμφιπεριστείνω. Del. 179.
Ἀμφιπολίτης. E. 25. 1.
Ἀμφίπολοι νύμφαι. D. 15.
Ἀμφορεύς. F. 115. 2.
Ἀμφορίτης. F. 80.
Ἀμφοτέρη. Del. 168. ἀμφότερον. C. 36. 80. F. 214. ἀμφότεροι. E. 2. 2. ἀμφότεραι. L. P. 73. E. 49. 10. ἀμφοτέροις. E. 32. 6. F. 199. ἀμφοτέραις. L. P. 93. ἀμφοτέρους. Del. 105.
Ἀμφρυσός. A. 48.
Ἄμφω. E. 22. 3.
Ἄν. E. 68. 4.
Ἀνά. Del. 280. C. 83. E. 52. 3.
Ἀναβάλλω. F. 298. ἀναβάλλεται πέτρος ἄλγεα. A. 22.
Ἀνάβλησις. A. 46.
Ἀναγκαίη. Del. 122. ἀναγκαίᾳ. C. 62.
Ἀναγκάζω. E. 44. 3.
Ἀνάγκη. Del. 35.
Ἀνάγειν χορούς. Del. 279. ἀνάγεσθαι νηυσίν. D. 227. πνεῦμα. E. 45. 2.
Ἀναθύει ὕδωρ. C. 30.
Ἀναιδής. Del. 183. C. 37. ἀναιδὴς φώς. C. 46.
Ἀναίνομαι ὠδῖνας. Del. 123. ἀνηναμένη. Del. 46.
Ἀνακλίνομαι. A. 6.
Ἀνακτορίη. F. 218.
Ἀνάκτορον. A. 77.
Ἀναλέγεσθαι γράμματα. E. 24. 4.
Ἀναλύεσθαι μίτρην. Del. 222. ζώνην. Del. 237.
Ἀναμίγνυται μῦθος φόβῳ. Del. 217.
Ἀνάμπυξ. C. 125.
Ἄναξ. A. 90. ἄνακτα. J. 2. L. P. 114. C. 63. ἄνα. J. 8. ὦ ἄνα. A. 79. ὦ 'να. J. 33. ἄναξ. J. 113. ὦ 'ναξ. E. 9. 6.
Ἀναξηραίνειν οἶκον. C. 114.
Ἀναπαύεσθαι ὑπό τινι. E. 14. 1. δίκτυον. D. 194.
Ἀναπλεῖν Κρήτηθεν. Del. 309.
Ἄνασσα. D. 137. 204. 240. Del. 221. E. 57. 3.
Ἀνάσσομαι. F. 198.
Ἀναστρέφεσθαι χῶρον. L. P. 76.
Ἀνατρέχει ἔρευθος. L. P. 27.
Ἀνατίθεσθαι. E. 54. 3.
Ἄναυρος. D. 101. Del. 103.
Ἀνάφη. F. 113. 1.
Ἀναφλογίζειν λύχνον. E. 67. 2.
Ἀνδάνειν. εὔαδε. D. 183. 187.
Ἀνδίκλη. F. 233.
Ἀνδρογίγας θεράπων. C. 35.
Ἄνειμι. Del. 43. ἀνιόντες ἐξ Ἐφύρου.
Ἄνεμος. Del. 112. F. 35. 1. 111. 1. 135. 2.
Ἀνέραστος. E. 34. 4.
Ἀνέρπει λίβας ἐκ πίδακος. A. 111.
Ἀνέρομαι. E. 1. 1.
Ἀνευρίσκομαι. E. 49. 1.
Ἄνη. J. 90.
Ἀνηβᾶν ὀξύ. J. 56.
Ἀνήκοος. Del. 116.
Ἀνηλεὲς ἦτορ. Del. 106.
Ἀνήρ. J. 25. 71, 95. A. 43. 86. D. 20. C. 52. E. 25. 3. 42. 1. 45. 4. 50. 6. P. 42. 67. 3. 71. 3. 142. 1. 150 1. 314.
Ἀνθαιρεῖσθαι. Del. 248.
Ἄνθεμα. E. 5. 2.
Ἀνθέρικος. Del. 193.
Ἄνθος. A. 81. L. P. 49.

Ἄνθραξ.

INDEX GRAECUS.

῎Ανθραξ. A. 84.
῎Ανθρωπος. A. 56. D. 157. E. 50. 11. 70. 2.
Ἀνιάομαι. E. 16. 4.
Ἀνία. L. P. 83. F. 67. 131. 2.
Ἀνίημι. F. 108. 1. ἀνειμένα δένδρεα. C. 47.
Ἀνίςαται ῎Αρηα. Del. 173. ἀνέςη ἐπὶ σφυρόν. D. 128. ἀνεςήσαντο βωμούς. D. 199.
Ἀνίχω. F. 206.
Ἀνίωντον. F. 128. 1.
῎Ανοδος. E. 14. 3.
Ἀνολισθεῖν. F. 96.
Ἀνολολύζειν. E. 50. 2.
Ἀντᾷν. ἤντησε. F. 141. 2. 279. ἤντεο. E. 32. 4.
Ἀνταῖος. E. 66. 5.
Ἀνταινύειν πῆχυν. J. 30.
Ἀντηχεῖ αἰθὴρ ὀλολυγήν. Del. 258.
Ἀντί. A. 24. Del. 22. 152. L. P. 91. E. 18. 3. 52. 3. 57. 3. 60. 2. 66. 3. F. 113.
Ἀντιάω. D. 142.
Ἀντιγένης. E. 50. 6.
Ἀντίδοτον. F. 221,
Ἀντίκλεια. D. 211.
Ἀντίλοχος. F. 223.
Ἀντιμοιβοῦν. Del. 52.
῎Αντυξ. D. 140.
Ἀξείνιον ὄρος. D. 235.
Ἀξίνη. C. 36.
῎Αξιον πρωτάγριον. D. 104. κακόν. E. 24. 3.
῎Αοζος. F. 353.
Ἀοιδή. A. 17. 44. D. 137. 268. Del. 5. 28. E. 37. 1. F. 165. 279.
Ἀοίδιμος ἐσσομένοις μάντις. L. P. 121. F. 45.
Ἀοιδός. J. 60. 71. A. 18. 43. 106. Del. 249. E. 29. 1. 50. 4. ἀοιδόταται ὄρνιθες. Del. 252.
Ἀολλίζομαι. Del. 18.
Ἀονίη. Del. 15.
῎Αορ. Del. 31. F. 51.
Ἀοσσητήρ. A. 104.
Ἀπαιτεῖν τέλος. C. 78. E. 58. 3.
Ἀπαιτίζω. F. 178.
Ἀπαλάλκω. F. 302. 1.
Ἀπαμείβεσθαί τινα. C. 63.
Ἀπαρνεῖσθαι. C. 76. 107. τινά. Del. 100.
῞Απας. J. 19. D. 37. Del. 2. 55. L. P. 142. F. 145. 1.
῎Απαςος. C. 6.
Ἀπαυγάζειν. Del. 125. 181.
Ἀπειδίλαντος. C. 125.
Ἀπειθέα. D. 66.
Ἀπειλεῖν. Del. 87. ἠπείλησε. D. 251. Del. 125.
Ἀπειλή. Del. 203.
Ἀπειλητήρ. Del. 69.
Ἀπειπεῖν. D. 174. 267. E. 43. 2.
῎Απειμι. F. 73. 97.
Ἀπερέω. Del. 117. C. 105.
Ἀπελλῆς. E. 59. 3.
῎Απελος. F. 343.
Ἀπέρχομαι. D. 98.
Ἀπεςώ. F. 340.
Ἀπέσας Ζεύς. F. 82.
Ἀπέχειν χάριτάς τινος. E. 54. 4. 58. 1.
Ἀπεχθής. C. 117.
Ἀπημονίη. J. 92.
Ἀπερείδεσθαι ὠδῖνας. Del. 120.
Ἀπιδανῆες. J. 14.
Ἀπλοΐη. D. 230.
῎Απνους. E. 5. 9. F. 106. 3.
Ἀπό. J. 44. 89. A. 110. D. 136. 174. 205. Del. 41. 92. 94. 124. 140. 174. 208. 264. 268. 291. 305. L. P. 8. 12. 31. 46. C. 4. 6. E. 5. 4. 12. 24. 2. 28. 1. 30. 3. 45. 4. 5. 67. 3. F. 12. 1. 71. 6. 113. 2. 115. 1. 128. 1. 150. 152. 165. 190. 215. 224. 230. 301.
Ἀποβράζειν. F. 232.
Ἀποβρίζειν. E. 17. 3.
Ἀπόγειος. F. 35. 1.
Ἀποδέχομαι Δηλω οἴμης. Del. 9.
Ἀπόθεν. F. 302. 1.
Ἀποθύμια. Del. 245.
Ἀποκλίνειν κάρη ποτί τι. Del. 236.

Ἀποκόπτειν.

INDEX GRAECUS.

Ἀποκόπτειν. C. 21.
Ἀποκρύπτειν ῥέεθρα. Del. 135.
Ἀπόκρυφα. F. 242.
Ἀπόκλισις. A. 75.
Ἀπολάμπεσθαι. D. 102.
Ἀπόλλυσθαι. Del. 127. E. 19. 2. 14. 4. 63. 5.
Ἀπόλλων. A. 34. 42. 51. 61. 68. 93. D. 83. 139. 143. Del. 9. 86. 269. 326. F. 116. 1. Ἀπόλλωνος. A. 1. 17. 39. 105. Del. 2. 276. C. 102. F. 141. 1. Ἀπόλλωνι. A. 27. 32. D. 169. Del. 24. 51. 273. 324. Ἀπόλλωνα. F. 48. 1. ὦ 'πόλλων. A. 9. 28. 69. 107.
Ἀπομάσσεται πόντος ἄχνην ὕδατος. Dei. 14. ἀπομάσσεσθαι ἔπος. E. 29. 3. F. 189.
Ἀπονίπτεσθαι. L. P. 5.
Ἀποπαύεσθαι χοροῦ. Del. 79. ἄλης. Del. 205.
Ἀποπλάσσειν. F. 194.
Ἀποπνεύειν. Del. 186. F. 219.
Ἀπορούω. C. 61.
Ἀπόρρωξ. L. P. 41.
Ἀποσείεσθαι. F. 245.
Ἀποστάζειν. D. 118. F. 205.
Ἀποστέλλω. F. 8.
Ἀποστυγεῖν. Del. 223. F. 1. 52. 1.
Ἀποτίειν. J. 87.
Ἀποτιμᾷν. F. 103. 4.
Ἄποτος. C. 17.
Ἀποτρέπειν. Del. 158. C. 49.
Ἀποτροπᾷν. Del. 69.
Ἀποτρέχειν. Del. 196.
Ἀπότριχα. F. 341.
Ἀποφέρεσθαι ὀφθαλμὼς. L. P. 80.
Ἄππα. D. 6.
Ἅπτεσθαι. D. 27. ἅπτεται βωλὰ κακὰ τινὸς. C. 33. 59.
Ἅπτειν σέλας. E. 67. 3.
Ἄπυστος. Del. 215. ἄπυστα ἴχνια. C. 9. F. 272. 2.
Ἀρα. Del. 121. C. 12. E. 58. 3.
Ἀραβος. Del. 147.
Ἀραιὴ νῆσος. Del. 191.
Ἄραιθος. F. 203.
Ἀράσσειν θύρετρα ποδί. A. 3.
Ἀραφηνίδες Ἁλαί. D. 173.
Ἀράχνα. F. 304.
Ἀργεῖος. L. P. 36. E. 50. 8. 66. 6.
Ἄργη. D. 68.
Ἄργος. Del. 73. L. P. 45. 138. 140. F. 108. 2.
Ἀργύρεον τόξον. D. 119.
Ἀργυροδίνης Ἀχελώϊος. C. 13.
Ἄρδιν. F. 130. 2.
Ἀρετὴ. J. 94. 95. 96.
Ἀρήγειν. D. 23.
Ἄρης. J. 77. Del. 58. 63. 133. 173. 277. F. 226.
Ἀρήτειρα. C. 43.
Ἄρητος. E. 29. 4.
Ἀρθμὸς. F. 199.
Ἀρίζηλος Βερενίκα. E. 55. 3.
Ἀρίκοον ἄγαλμα. Del. 308.
Ἀριθμεῖν ποίμνια. C. 87.
Ἀριθμὸς. E. 26. 6.
Ἀριμασποι. Del. 291.
Ἀρίμνας. E. 14. 1.
Ἀρισκύδης. F. 108. 1.
Ἀρισταῖος. L. P. 108. E. 12. 2.
Ἀριστεῖον. F. 95. 2.
Ἀρίστιππος. E. 21. 5.
Ἄριστος τέμνειν. D. 179. Del. 293. F. 284.
Ἀριστοτέλης. A. 76.
Ἀρίστων. E. 50. 7.
Ἀρκαδίη. J. 7. 20. D. 220. Del. 70. F. 143. 2.
Ἀρκαδικὸς. D. 88.
Ἀρκὰς. F. 82. 2.
Ἀρκασίδης. D. 116.
Ἄρκιος ἄραι πόλιν. C. 35. F. 51.
Ἄρκτος. J. 41.
Ἅρμα. D. 106. L. P. 9. E. 50. 10.
Ἁρμοῖ. F. 44. 230.
Ἁρμονίη. F. 104. 2.
Ἄρνες. F. 127. 1.
Ἀρνέομαι. E. 46. 6. F. 144. 1.

INDEX GRAECUS.

Ἀρόω. C. 138.
Ἀροτὴρ. D. 176.
Ἀροτριάω. D. 161.
Ἄροτρον. E. 48. 3.
Ἄρουρα. D. 130. F. 214.
Ἁρπαγή. F. 79.
Ἁρπαγίμα κώρα Δάματρος. C. 9.
Ἁρπάζειν. L. P. 100. F. 114. 2. 151. ἥρπασε. E. 23. 1. 43. 2. 69. 3.
Ἀρπακτὴρ πάντων, ἀΐδης. E. 2. 6.
Ἁρπακτύς. A. 95.
Ἀρπίς. F. 66. 2.
Ἄῤῥητον. Del. 205.
Ἄρσεν. Del. 293. 299. ἄρσεν ἔλαιον. L. P. 29. E. 42. 5.
Ἄρς. F. 127. 1.
Ἀρσινόη. E. 5. 8. F. 196.
Ἄρτεμις. J. 78. A. 60. D. 1. 19. 35. 38. 104. 110. 260. Del. 229. L. P. 110. E. 13. 2. F. 48. 3.
Ἄρτι. L. P. 2. 75. E. 55. 2. F. 146. 3.
Ἀρτύειν γάμον. C. 79.
Ἀρχαῖον θέμεθλον. A. 15. ποταμὸς. Del. 256. L. P. 60. F. 113. 3. ἀρχαῖος Ὀρέστης. E. 63. 1.
Ἄρχειν. E. 44. 1. ἦρξεν. E. 22. 4. ἤρξατο. D. 113.
Ἀρχέστρατος. E. 47. 1.
Ἀρχή. F. 244. ἄρχεσθαι. D. 4. E. 58. 2. F. 113. 2.
Ἀρχῖνος. E. 36. 2.
Ἄσβεστον φάος. D. 118.
Ἀσβύστης. F. 13.
Ἀσβυστὶς γαῖα. A. 76.
Ἀσθμαίνειν. Del. 81. 217.
Ἀσίγητος λέβης. Del. 286.
Ἀσινέω. F. 151.
Ἀσίνη. F. 186.
Ἀσκάντης. F. 37. 2.
Ἀσκεῖν. E. 66. 1.
Ἀσκληπιός. E. 58. 1.
Ἀσπαίρειν ποδός. D. 151.
Ἄσπετος βυθός. F. 37. 2.
Ἀσπίς. J. 54. Del. 136. 140. 184. L. P. 35.
Ἀσσύριος. A. 108. F. 152. 153.
Ἀστακίδης. E. 23. 1. 2. 4.
Ἀσταχύς. Del. 284. C. 21.
Ἀστερίη. Del. 37. 40. 197. 224. 225. 244. 300. 316.
Ἀστερίων. F. 166.
Ἀστερόεις. F. 145. 4.
Ἀστὴρ. Del. 38. L. P. 25.
Ἀστήρισκος. F. 94.
Ἄστρις. F. 238. 239.
Ἄστυ. A. 40. 73. D. 19. 231. Del. 287. C. 125. F. 202. 208. 291.
Ἀστυάναξ. E. 69. 1.
Ἄστυρον. F. 19. 2. 104. 3. 288.
Ἀστυφέλικτος θεός. Del. 26.
Ἀσύλωτος ὦμος. D. 213.
Ἀσυχία. L. P. 72. 74.
Ἀσφαλὲς ἕδος. Del. 306.
Ἀσωπὸς. Del. 78.
Ἀταλάντη. D. 215.
Ἀτὰρ. F. 104. 4.
Ἀταρνείτης. E. 1. 1.
Ἀτέλεστον. Del. 87. ἀτέλεστος γονή. C. 129.
Ἄτερ. J. 95. E. 55. 4.
Ἄτερος. F. 91.
Ἀτιμάω. D. 260. 261.
Ἄτιμος ποταμὸς. Del. 131.
Ἄτις. C. 132. E. 63. 3.
Ἄτλητος. E. 72. 1.
Ἀτραπιτὸς. Del. 74.
Ἀτρείδης. D. 263.
Ἀτρεκὲς ἔρχεσθαι. L. P. 137.
Ἄτριχον μέρος στέρνοιο. D. 77.
Ἄτροπος Δῆλος. Del. 11.
Ἄττα. E. 1. 3.
Αὖ. D. 92. Del. 85.
Αὐαλέον στόμα. C. 6.
Αὐγάζεσθαι τινά. D. 129. κάλαθον. C. 4. F. 132. 1.
Αὐγή. Del. 70.
Αὖθις. J. 72. 94. D. 46. 121. 241. Del. 44. 99. 148. 320. L. P. 103. C. 69. F. 70. 4. 113. 1. 178. 286.

Αὐ-

INDEX GRAECUS.

Αὐλίζεσθαι. Del. 65.
Αὔλιον. F. 127. 2.
Αὖλις. D. 87. C. 106. F. 126. 2.
Αὐλίον. D. 93.
Αὖον δένδρεον. F. 49. 2.
Αὐρὰ. D. 94.
Αὔριος δαίμων. E. 15. 1. F. 106. 5.
Αὐςαλέα Δάματηρ. C. 17.
Αὐτὰρ. D. 143. C. 100.
Αὐταγρεσίη. F. 120. 2.
Αἰτέω. D. 58.
Αὐτῆμαρ. Del. 46.
Αὐτίκα. J. 16. 76. D. 10. 70. Del. 88. 257. C. 43. 67. F. 210.
Αὖτις. J. 21. L. P. 141. F. 195.
Ἀϋτμὴ. D. 117.
Αὐτὸς. J. 81. 90. A. 57. 90. D. 137. 256. C. 97. 104. E. 62. 3. F. 70. 1. 130. 2. αὐτη. D. 149. 168. 207. Del. 59. 225. 264. 268. 325. αὐτȣ̃. Del. 235. αὐτῆς. Del. 230. αὐτῷ. F. 170. αὐτᾷ. C. 26. αὐτὸν. J. 2. D. 253. L. P. 111. C. 101. E. 11. 4. αὐτὴν. A. 40. αὐτὰν. L. P. 22. αὐτὸ. J. 38. E. 67. 1. αὐτȣ̀. A. 6. 95. F. 52. 1. αὐταὶ. A. 7. D. 240. L. P. 114. E. 55. 5. αὐτῶν. D. 56. E. 44. 3. αὐτᾶν. C. 133. αὐτȣ̀ς. J. 74. D. 92.
Αὐτοχειρὶ. E. 21. 3.
Αὐτόχθων. Del. 80.
Αὐχὴν. D. 177. L. P. 9.
Αὔειν. D. 56. 57. F. 49. 2.
Ἀφαιρȣ̃μαι. D. 236. L. P. 87. F. 67. 2.
Ἀφανὴς γενεὴ. E. 13. 2. 43. 2.
Ἀφαρ. D. 86.
Ἄφαρον. F. 183.
Ἄφατόν τι διψῆν. L. P. 77. κοτεῖν. C. 58.
Ἀφειδὴς χρυσὸς. C. 128. ἔρως. E. 49. 7.
Ἀφενος. J. 94. 96.
Ἀφετος Δῆλος. Del. 36.
Ἀφίημι. C. 61.
Ἀφίστημι. ἀποστῆναι νόσον. C. 104.
Ἄφθογγος. L. P. 83.
Ἀφνειὸν θέμεθλον. D. 250.
Ἀφνίδιον ἔπος. Del. 238.
Ἀφρικὶ. D. 65.
Ἀφροδίτη. E. 40. 1. F. 116. 2.
Ἀφρὸς. L. P. 12.
Ἄφρων Ῥοῖκος. D. 221. ἄφρον φῦλον. Del. 184.
Ἀφύσσειν. C. 70. F. 317.
Ἀχαΐα. J. 73.
Ἀχαιΐας πόλις. Del. 100. L. P. 13.
Ἀχαιΐς ναῦς. D. 231.
Ἀχαιὸς. F. 208.
Ἀχάριστα εἴδωλα κατερρέει. C. 91.
Ἀχάριστον. F. 106. 4.
Ἀχελῷος. E. 31. 3. Ἀχελώϊος. E. 31. 1. Ἀχελώϊος. C. 13.
Ἀχερουσία ναῦς. F. 110. 3.
Ἄχθεσθαι τινὶ. C. 32.
Ἄχθος. Del. 116.
Ἀχιλλεὺς. A. 20.
Ἀχλαίνων. D. 115.
Ἄχνη. Del. 14.
Ἀχράαντος λιβὰς. A. 111.
Ἄχρις. C. 130. E. 22. 6. F. 11. 3.
Ἄψ. Del. 103.
Ἄψοφον ἴχνος. A. 12. Ἀστερίη. Del. 302.
Ἄωρος. F. 325.
Ἄωτον ἄκρον. A. 112. ῥόδων. E. 50. 3. F. 115. 2.

B.

Βαθύγειος πόλις. A. 65.
Βαθὺς. Del. 263. τάφρος βαθεῖα. Del. 37. βαθεῖαν ὦλκα. D. 180. βαθὺς οἶκος. C. 114. οἰνοπότης. E. 38. 1. ὕπνος. E. 69. 6.
Βαίνω. D. 40. βέβηκεν εὐρὺ. J. 86. C. 77. ἔβησαν αὖθις. Del. 320.
Βάκτρον. L. P. 127.
Βάκχος. E. 8. 2.
Βακχεῖα ἄεθλα. E. 50. 5.

INDEX GRAECUS.

Βάλλω θῆρας, βόας. D. 17. 153. 157. βάλλων οἰστὸν. A. 102. βάλλειν εἰς ἔρατα. E. 46. 6. βάλλεται. F. 158. βέβληται θηρίον. E. 33. 4. ἔβαλον. J. 84. D. 122. νὺξ ἔβαλεν ὄμματα. L. P. 82. E. 9. 4. F. 147. 1. βαλέοντο ἰλυοῦς. J. 25.

Βάπτω. L. P. 45.

Βαρβαρικὴ μάχαιρα. Del. 173.

Βαρύγουνος Ἀσωπὸς. Del. 78.

Βαρύθυμος νύμφα Διὸς. Del. 215. γυνά. C. 81.

Βαρύνειν μητέρα. Del. 212. βαρύνεται ἄγαλμα στεφάνοις. Del. 307. βαρύνεσθαι τινὶ. Del. 244. βαρυνόμενος ὑπ' ὠδίνεσσιν. Del. 202.

Βαρὺς στόνος. D. 56. ἄναξ. C. 63. βαρεῖα γυνή. C. 131. βαρὺ κλαίειν. L. P. 95. στένειν. C. 95.

Βαρυσκίπων. F. 120. 1.

Βασίλεια. L. P. 52.

Βασιλεὺς. J. 79. A. 26. 27. 68. D. 255. Del. 187. C. 115.

Βασιλώ. E. 21. 2.

Βασκανίη. E. 22. 4. F. 292.

Βαττιάδης. E. 37. 1. Βαττιάδαι. A. 96.

Βάττος. A. 65.

Βέβαλος. C. 3.

Βέλεμνον. D. 82.

Βέλος. A. 103. F. 142. 2.

Βέμβιξ. E. 1. 9.

Βένθος. Del. 84.

Βερεκύνθιος νομὸς. D. 246.

Βερενίκα. E. 55. 3.

Βεῦδος. F. 155.

Βήσσω. F. 88.

Βιάζεσθαι. Del. 89.

Βιβλίον. F. 86. 3. 359.

Βίη. J. 67. βίηφι. D. 77.

Βίος. E. 7. 2. 22. 6. 28. 1. 62. 3. F. 111. 3.

Βίοτος. L. P. 128. E. 70. 4.

Βλέπω. L. P. 20. F. 173. 2.

Βλητὸς. C. 102. βληταὶ λεχωΐδες. D. 127.

Βλοσυρὸν ὄμμα. C. 53.

Βλωμὸς. F. 240.

Βοᾶν. L. P. 85. E. 44. 5.

Βοή. D. 58. F. 248.

Βοηδρόμιος Ἀπόλλων. A. 69.

Βοηθὸς. D. 153.

Βοηθόος. D. 22. Del. 27.

Βοιωτὸς. L. P. 62. 125.

Βοοκράνος. F. 203.

Βοόστασις. Del. 102.

Βόρεας. D. 114. Del. 26. 65. 293.

Βορεῖην θῖν. Del. 281.

Βόσκειν. C. 105. βόσκεσθαι. D. 155. βοσκομέναι αἶγες. A. 52.

Βοσσὸς. F. 206.

Βοτάνη. F. 127. 2.

Βουβόσιον. A. 50.

Βούβρωστις. C. 103.

Βουγενὴς. F. 230.

Βουκολεῖσθαι. D. 101. Del. 176.

Βουλυτὸς θάνατος. L. P. 38.

Βούλομαι. E. 14. 6.

Βουπάλειον. F. 90.

Βούπεινα. C. 24.

Βοῦρα. Del. 102.

Βοῦς. E. 14. 6. 48. 3. βοὸς. D. 254. F. 309. βοῦν. F. 85. βῶν. C. 109. βόες. D. 157. 175. βοῶν. A. 92. F. 46. 214. βουσὶν. F. 1. C. 21. 78. 137.

Βοῦσος. F. 46.

Βουχέτιον. F. 156. 1.

Βραχίων. F. 181.

Βραχὺς καιρὸς. E. 8. 3.

Βράχειν. Del. 140.

Βραχυσυλλαβίη. E. 9. 6.

Βρέμειν. Del. 144.

Βρέτας. D. 238. 248.

Βρέφος. A. 51. C. 101.

Βρίλλησος. F. 185.

Βριτόμαρτις. D. 190.

Βρόντης. D. 75.

Βρώσκειν. J. 49.

Βυθὸς. C. 90. F. 37. 2.

Βύνη. F. 172.

Βυσσόθεν. Del. 127.

Βωλά.

Βωλά. C. 33.
Βωμός. A. 61. 62. 80. D. 38. 199. 261. 267. Del. 312. 321. L. P. 64.
Βωνίτης. F. 157.

Γ.

Γαῖα. J. 29. A. 76. Del. 62. 207. 270. E. 28. 2. F. 160.
Γαιοδότης. F. 158.
Γάλα. E. 54. 1.
Γαλάται. Del. 184.
Γαληναίη. E. 5. 5.
Γάλως. D. 135.
Γαμεῖσθαι. Del. 240.
Γάμος. A. 14. D. 138. 265. Del. 38. C. 79. E. 1. 3.
Γανυμήδης. E. 56. 3.
Γαρ. E. 65. 1. 70. 5. 72. 3.
Γαστήρ. Del. 189. C. 89.
Γαῦδος. F. 39. 1.
Γαῦλος. F. 217.
Γε. E. 68. 3.
Γειτειότερος. F. 103. 1.
Γείτων Ἰταλίη. D. 57. Del. 50. 180. ὅρμος. Del. 290. F. 143. 2.
Γελαστὺς. Del. 324.
Γελᾶν. D. 28. 149.
Γενάρχης. F. 312.
Γενεὴ. J. 36. E. 1. 4. 13. 2. 66. 2. F. 192.
Γενέθλη. D. 130. F. 108. 2. 145. 3.
Γενέθλιον ἕδας. Del. 51. ἔργος. Del. 262.
Γενειας πατήρ. D. 26.
Γενειήτης. D. 90.
Γένειον. Del. 110. L. P. 75.
Γενέτης. E. 22. 2.
Γενὴ. F. 241.
Γένος. J. 5. A. 74. D. 133. Del. 109. 166. 256. C. 100. F. 53. 2. 292.
Γέντο. J. 50. C. 44. F. 309.
Γέρας. L. P. 120.
Γεραίστιον φῦκος. Del. 199.
Γεργεριμὸς. F. 50. 1.
Γέρων. D. 126. Del. 71. 304. E. 1. 3. F. 11. 1. 86. 3.
Γεροντικὸν ὅπλον. E. 1. 7.
Γεωμόρος. J. 74.
Γῆ. A. 109. E. 19. 1. 45. 3. F. 230.
Γηγενεῖς. L. P. 8.
Γηλέχης θεράπων. Del. 286.
Γῆρας. E. 46. 6. 70. 1.
Γηροκομεῖν. E. 54. 2.
Γηφάγος. F. 58.
Γίγας. Del. 142.
Γίνομαι. E. 9. 4. F. 119. 1. 142. 2. γίγνεο. E. 28. 4. γέγονας. E. 32. 2. F. 133. 2. ἐγείνατο. L. P. 105. γείνατο. A. 104. C. 58. γεινάμενος. F. 171. γινομένα. E. 42. 3. γένετο. J. 93. C. 101. ἐγένετο χωρὶς. L. P. 59. Del. 147. ἐγένοντο. A. 41. Del. 295. E. 18. 1. 42. 5. 45. 4. F. 47. 2. 106. 3. γείνεο. Del. 214. γένοιτο. D. 109. L. P. 103. E. 9. 5. γένωμαι. E. 5. 7. γενεαῖς. J. 6. L. P. 117. γεινάμενος. D. 23. γενησόμεθα. F. 70. 4.
Γινώσκειν. E. 58. 3. 60. 2. γνῶς. L. P. 38. γνωστοί. L. P. 123. ἔγνων. E. 32. 2. 5.
Γλαρὶς. F. 159.
Γλαῦκος. E. 52. 2.
Γλυκερὸς. L. P. 99. γλυκερὰ ὄψ. E. 50. 7.
Γλυκὺ κηρίον. J. 49. γλυκὺς μαζὸς. Del. 214. F. 114. 1.
Γλυκύμαλον. C. 29.
Γλῶσσα. F. 104. 4.
Γλωχὶν. Del. 285.
Γναμπτὸν ἕδος. Del. 315.
Γνησίη κρείσσα. Del. 220.
Γνώμη. F. 94. 2.
Γνωτὸς. J. 58.
Γοεραὶ ἀηδονίδες. L. P. 94.
Γονεὺς. D. 5. C. 74.
Γόνος. C. 24.
Γόνυ. D. 4. 11. 75. C. 133.
Γορτυνίς. D. 180.

Γῦνος. E. 69. 5.
Γραικὸς. F. 104. 4. 160.
Γράμμα. E. 6. 4. 24. 4. F. 71. 11. 101. 2. 242.
Γραῦις. F. 326. γρῆες. F. 294. γρῆυς. E. 71. 1.
Γράφειν. F. 70. 2. ἐγράψατο φωνὰν Νέμεσις. C. 57.
Γυῖον. D. 159.
Γυία. D. 177.
Γυνή. J. 13. C. 5. 11. F. 130. 184. γυναικὸς. A. 24. Del. 96. E. 58. 1. γύναι. L. P. 97. 103. γυναῖκες. D. 21. 126. C. 1. F. 157. 235. γυναικῶν. E. 42. 4. F. 131. 1.
Γυμνάζειν, F. 98.
Γυμνὸς μαζὸς. D. 214. L. P. 53.
Γῶνυ. L. P. 84.

Δ.

Δαιμόνιος θὴρ. A. 100.
Δαίμων. L. P. 65. 81. C. 32. E. 32. 3. F. 91. 235. δαίμονος. L. P. 114. δαίμονι. F. 137. 2. δαίμονα. E. 15. 1, 45. 5. δαῖμον. J. 44. D. 86. 173. L. P. 41. δαίμονες. L. P. 86. F. 36. δαίμονας. E. 16. 1.
Δαινύειν εἰλαπίνας. C. 85.
Δαιόμενος. F. 47. 2.
Δαῖς, δαιτὸς. C. 55. 64. 70. 116.
Δαιτύμων. F. 71. 6.
Δαίω. A. 46. E. 53. 3.
Δακετὸν. F. 161.
Δάκος. D. 84.
Δάκρυ. E. 2. 1.
Δάκρυον. Del. 121. L. P. 68. C. 18. F. 273.
Δακρυόεις πέτρος. A. 22.
Δακρύειν. E. 62. 3.
Δακρυχέειν. C. 81.
Δάμαστος. F. 145.
Δαμάτηρ. C. 2. 8. 37. 41. 50. 58. 71. 72. 117. 120.
Δᾶμος. L. P. 39.
Δαμοσία ἀρήτειρα. C. 44.
Δαναὸς. L. P. 48.
Δαναοί. L. P. 142. F. 105. 4. 230.
Δανέω. E. 51. 2.
Δανὸν ξύλον. F. 289.
Δάφνη. Del. 94. F. 92. 2.
Δάφνις. E. 23. 3.
Δάφνινος ὄρπηξ. A. 1.
Δαψιλὲς ἀπειλεῖν. Del. 125.
Δείδω. D. 61. Del. 220. δέδοικα. E. 46. 5. 49. 9.
Δείελον. F. 190.
Δειλαία μάτηρ. C. 84. 94. δείλαιον βρέφος. C. 101.
Δειλὸς βασιλεὺς. D. 255. δειλὴ ἀλετρὶς. Del. 241. L. P. 89.
Δεινὸν ὑπογλαύσειν. D. 54. ἐπιβρωμᾶν. Del. 56. δεινὸν ῥέζειν. E. 28. 1.
Δειπνεῖν. L. P. 115.
Δειπνιὰς. F. 32.
Δέκα. D. 33. 34. C. 36. F. 238.
Δεκὰς. E. 48. 2.
Δεκάτευμα. E. 41. 4.
Δεκατηφόροι ἀπαρχαί. Del. 278.
Δεκαφύϊα. F. 162.
Δεκελειόθεν. F. 234.
Δελφίδες. Del. 177.
Δελφὸς λαὸς. A. 98. F. 220.
Δέμειν. A. 62. 77. ἐδείμαμεν. F. 271.
Δέμνιον. Del. 248.
Δένδρεον. C. 27. 38. 42. 47. 49. 2.
Δεξάμενος. Del. 102.
Δεξιὸς Διῒ ἧσαι. A. 29. οἰκιστὴρ. A. 67. δαίμων. C. 32. F. 94. 2.
Δεξιτερὸς ὦμος. D. 214.
Δέον. L. P. 127.
Δέρας. D. 92.
Δέρμα. F. 211.
Δέσποινα. F. 126. 1.
Δεσπότις. Del. 239.
Δεσποτικὰ χεὶρ. C. 63.
Δεύομαι. A. 51.
Δεῦρο. E. 67. 3.

Δεῦτε.

INDEX GRAECUS.

Δεῦτε. F. 86. 1.
Δεύτερον. A. 73. D. 120. Del. 287.
Δέχομαι. E. 36. 2. δέχονται ὅπλα. D. 142. Del. 285. δέχεσθε θεόν. L. P. 137. ἐδέκτο. D. 109. ἐδέχοντο. Del. 154. 223. δέξαι ἄγαλμα. E. 35. 2. δεξάμενος δόμῳ. E. 6. 2. δεδείχαται. F. 32. δεδειγμένος. F. 138. 2. δέξεται μάτηρ ὀρέα. L. P. 116.
Δή. D. 202. Del. 189. L. P. 7. F. 93. 101. 105. 2.
Δηϊώνη. F. 48. 2.
Δηλιὰς νύμφη. Del. 256. 269. 323.
Δήλιος φοῖνιξ. A. 4.
Δῆλος. Del. 2. 4. 8. 9. 24. 27. 40. 251.
Δημήτηρ. E. 41. 1. 42. 1.
Δημοδίκη. E. 58. 2.
Δῆμος. F. 95. 1.
Δήν. Del. 216.
Δηναιὸς ἀοιδός. J. 60.
Δηώ. A. 110. C. 18. 133.
Διά. J. 64. D. 244. Del. 105. 211. L. P. 97. E. 34. 3. 45. 2.
Διαβαίνειν Ἀχελώϊον. C. 13.
Διάβροχος μαστός. Del. 48. παῖς. E. 69. 2.
Διαθλίβειν. F. 61. 1.
Διακριδόν. Del. 57.
Διάκτορος. F. 164.
Διαμετρεῖν πόλιας. A. 55. D. 36.
Διαπλεῖν. Del. 288.
Διαπρυσίη ὀλολυγή. Del. 258.
Δίασμα. F. 244.
Διατμήγειν. F. 48. 2. 115. 1.
Διάτριχα. J. 61.
Διατρέχεσθαι διαύλους. L. P. 23.
Διαυγης χαλκός. L. P. 21.
Δίαυλος. L. P. 23.
Διαφαινομένη δίνη. L. P. 20.
Διδάσκειν. D. 217. L. P. 37. E. 50. 6. διδάσκεσθαι. C. 22. F. 128. 2. ἐδίδαξε. E. 63. 4.
Διδύμη. E. 13. 2.
Δίδυμον κακόν, E. 21. 4. F. 36.
Διδυμοτόκος. A. 54.
Δίδωμι. E. 39. 2. δίδωσι. F. 95. 2. διδῶσιν. F. 189. διδοῦσι. F. 179. δίδου. J. 94. 96. δίδοι. E. 5. 11. διδούς τινα Μούσαις. E. 52. 1. ἔδωκε. D. 93. 206. F. 106. 1. δῶκε. J. 33. L. P. 133. C. 19. δός. D. 6. 8. 13. 15. 18. δοίη. D. 74. δοῦναι. F. 310. δώσειν τείχεα βασιλεῦσιν. A. 67. D. 32. L. P. 127. 128. C. 134. ἔδοσαν. E. 52. 2.
Διειδομένη ἐν ὕδατι νῆσος. Del. 191.
Διερὸς Καρίων. J. 25. λίθος. A. 23. F. 245.
Διέρχεσθαι ἔργα. L. P. 62. διέρχεται οἰστὸς ἄλσους. C. 27.
Δίζομαι. J. 16. E. 11. 1. 3. 17. 2. 67. 1.
Δίη. F. 143.
Διηνεκής. F. 158.
Διθύραμβος. E. 50. 2.
Δικάσπολος Ζεύς. J. 3.
Δίκη. J. 82.
Δίκροος. F. 246.
Δικταῖαι Μελίαι. J. 47. Δικταῖον ὄρος. D. 199. Δικταῖαι δρύες. E. 23. 3.
Δίκτυον. D. 197.
Δίκτυνα. D. 198.
Δίκων. E. 10. 1.
Δῖνα. L. P. 20. Del. 135.
Δινδυμένη. E. 42. 2.
Δίνομαι. F. 51.
Διόκλης. E. 31. 1.
Διοκλείδης. E. 18. 2.
Διομήδης. L. P. 35.
Διονυσιάς. E. 50. 3.
Διόνυσος. C. 71. 72. E. 9. 1. 46. 2. 52. 5.
Δῖος, δῖα γυνή. L. P. 97. 103. E. 72. 5.
Διοσκουρίδης. F. 192.
Διοφῶν. E. 15. 4.
Διπλόος. E. 52. 4.
Δίρφυς. Del. 76.
Δίς. L. P. 22. 23.

INDEX GRAECUS.

Δὶς, δὶς. J. 79. 93. D. 141. 165. Del. 38. 215. 248. L. P. 135. E. 66. 2. 5. F. 108. 1. 198. Δὶ. A. 29. Del. 56. 212. F. 82. 1.
Δίσκος. C. 86.
Διφᾶν. E. 33. 2. F. 165.
Δίφρος. D. 111. 150. 182. L. P. 65.
Δίφρον. D. 135.
Δίχα. J. 31. F. 146. 1.
Διχοστασίη. D. 133.
Διψαλέος. J. 27. διψαλέη ἄμπωτις. Del. 130.
Διψῆν ἄφατόν τι. L. P. 77.
Διώκειν. E. 33. 5. διῶξαι. D. 94.
Διωκτὺς. D. 194.
Διωλύγιον. F. 111. 1.
Διώνυσος. F. 171.
Δοιὸς γάμος. E. 1. 3. ἐν δοιῇ θυμός ἐςι. J. 5. F. 120. 1.
Δοκέω. E. 47. 2. 49. 5. F. 100.
Δολίχη, νῆσος. D. 187.
Δολιχὸν. E. 12. 2. F. 126. 3.
Δόμος. D. 168. C. 55. 112. E. 6. 1. 21. 6.
Δόναξ. F. 166.
Δορκαλὶς. E. 33. 2.
Δὸρξ. L. P. 91.
Δȣ̃λος. Del. 226.
Δȣ̃πος. D. 54.
Δȣ̃ρυ. Del. 137. E. 72. 5.
Δρᾶγμα. Del. 283. C. 20.
Δραίνειν. F. 195.
Δρᾶμα. E. 63. 4.
Δράσσεσθαι χαίτης. D. 76. 92. οἴκȣ. E. 1. 14.
Δρέμειν ἐς καὶ ἐπὶ τόπον. D. 245. Del. 45. C. 15. 37.
Δρῆςις. E. 43. 5.
Δρόμος. Del. 75. L. P. 111. F. 141. 2.
Δρυμὸς. L. P. 116.
Δρῦς. D. 120. 121. 159. 192. Del. 81. 83. 84. E. 23. 3.
Δύη. F. 302. 1.
Δυθμαὶ. C. 10.
Δύμη. F. 73.
Δύναμαι. A. 29. 88. Del. 226. C. 10. F. 131. 2.
Δυνατὸν. F. 137. 1.
Δύνειν ἔσω κόλπȣς. D. 71. δύνειν ἐς ὕατα. E. 26. 4.
Δύειν. E. 19. 6. 21. 2. F. 106. 4
Δύπ7αι. F. 167. 1.
Δυσαὴς κρυμὸς. D. 115. δυσαεῖς ἐσχατιαὶ Πίνδȣ. Del. 138.
Δυσέρως. E. 43. 6.
Δυσήροτος Δῆλος. Del. 268.
Δυσμενὴς φάλαγξ. Del. 182.
Δυςοκὴς ἀλετρὶς. Del. 242.
Δυςυχίη. E. 70. 2.
Δύω. D. 233. Del. 61. C. 95. δύο. D. 90.
Δυώδεκα. C. 70.
Δωδεκέτη. E. 20. 1.
Δωδῶν. F. 306.
Δωδώνηθε. Del. 284.
Δώλα. L. P. 47. C. 96.
Δῶμα. J. 61. D. 68. C. 64.
Δωριεὺς. A. 89.
Δώριος. E. 50. 7.
Δῶρον. E. 40. 1. 41. 3. 52. 3.
Δῶτορ. J. 91. 92.

E.

Ἒ. J. 13. D. 217. Del. 13. F. 41. 1.
Ἑάδοτα τέθμια. C. 19.
Ἔαρ. C. 123. F. 201.
Ἐάω. D. 8. 154. ἔασεν. C. 62. εἶχ. E. 44. 4.
Ἑάων δῶτορ. J. 91.
Ἑβδομάκις. Del. 251.
Ἑβδόματος. F. 145. 1.
Ἕβδομος. F. 145. 2. 3.
Ἐγγύθι. J. 43. A. 59.
Ἐγείρειν θεμέλια. A. 64. F. 84. 213. ἐγειρόμενος κιθαρισμὸς. Del. 312. F. 278. ἔγρετο. F. 206.
Ἐγκατατίθεσθαι. D. 229.
Ἐγκλᾷν μενοινην. J. 90.

Ἐγκρα-

INDEX GRAECUS.

Ἐγκρασίχολος. F. 38. 1.
Ἐγκυτὶ. F. 311.
Ἔγρας. F. 200.
Ἐγχέειν. E. 31. 1.
Ἐγὼ. A. 71. D. 30. 83. 84. 186. Del. 122. 132. L. P. 98. E. 5. 1. 31. 4. 42. 1. 52. 3. 60. 1. 68. 1. 4. F. 83. 106. 1. 109. 141. 1. 229. 297. ἐμῦ. F. 165. μῦ. E. 67. 3. ἐμεῖο. Del. 97. 124. 151. 182. 247. 268. C. 100. ἐμεῦθεν. L. P. 120. ἐμοὶ. A. 71. D. 9. 10. 136. 137. Del. 185. C. 118. E. 9. 6. 12. 2. 14. 2. 47. 4. 52. 6. 70. 5. ἐμὶν. C. 117. F. 114. 1. 121. 2. 126. 3. 180. ἐμὲ. D. 154. Del. 204. L. P. 80. E. 52. 1. 56. 1. μὲ. E. 59. 1. 60. 1. 2. F. 71. 4. 95. 1. 164. 191. 217. ἡμεῖς. E. 18. 1. ἄμμες. C. 128. ἡμῖν. E. 49. 7. F. 84. 143. 2. ἄμμιν. D. 186. Del. 171. ἁμῖν. C. 122. ἡμᾶς. E. 40. 4.
Ἐδέθλιον. A. 62. Del. 228.
Ἔδεθλον. A. 72.
Ἔδειν. D. 89. 165. C. 12. 90. ἔδεσ. F. 128. 1.
Ἔδεσμα. D. 148.
Ἔδνον. F. 193.
Ἕδος. D. 57. Del. 311. F. 105. 4.
Ἕδρη. D. 168. Del. 90. 233.
Ἐείκοσι. C. 34.
Ἐέρση. A. 82.
Ἕζεσθαι. F. 285. εἵσαο. J. 67. Del. 309. E. 35. 1. 41. 4. F. 76.
Ἐθειραι. A. 39. Del. 302. E. 50. 4. F. 308.
Ἐθελημὸς. D. 31.
Ἐθέλειν. D. 26. Del. 4. 195. L. P. 52. 78. 113.
Ἔθος. L. P. 36.
Εἰ. E. 69. 4.
Εἰαμενή. D. 193.
Εἶαρ. A. 81. F. 247.
Εἶδαρ. D. 89. C. 95.
Εἶδος. F. 124. 1.
Εἰδεῖν οἴμως λύρης. J. 78. Del. 221. E. 22. 4. εἴσεῦ. Del. 170. εἶδα. Del. 123. E. 34. 1. 43. 1. 6. F. 241. οἶδε. E. 5. 11. 15. 1. 33. 6. οἶσθα. Del. 225. F. 137. 1. ἤδεα. F. 297.
Εἰδεῖν χορὸν. A. 93. L. P. 78. 88. C. 60. E. 15. 4. 19. 2. 45. 2. 53. 4. F. 124. 1. 135. 2. 176. 233. ἴδον. D. 51. Del. 44. E. 22. 5. ἴδε. A. 10. 90. Del. 81. C. 99. ἴδῃ. A. 10. L. P. 52. 53. 113. ἴδωσι. Del. 179. ἰδεῖν. D. 63. L. P. 102. F. 195. ἰδοῦσα. E. 21. 6. F. 168. ἰδόμαν. E. 47. 1. ἰδέσθαι. L. P. 109. C. 24.
Εἴδωλον. E. 69. 2.
Εἰκὰς. E. 48. 2.
Εἰκαῖος. F. 232.
Εἰκάζειν. E. 45. 6.
Εἴκατι. C. 70.
Εἰκὼν. E. 40. 2.
Εἴκοσι. D. 15. E. 48. 4. 59. 1.
Εἴκω. J. 63. 85. D. 52. Del. 175. ἐείσατο Νικίππῃ. C. 44.
Εἰλαπίνα. C. 65. 85.
Εἰλαπιναστὰς. C. 88.
Εἰλείθυια. J. 12. Del. 132. E. 57. 1.
Εἰ μὴ. E. 68. 3.
Εἰμὶ. E. 5. 9. 6. 1. ἔμμι. F. 117. 2. ἐσσὶ. J. 9. E. 4. 1. 16. 1. ἐστὶ. A. 31. Del. 166. 191. 245. E. 46. 1. 47. 6. 49. 7. F. 116. 2. 145. 2. 3. 180. ἔμεν. F. 294. ἐστὲ. L. P. 86. ἦν. Del. 49. ἔσκον. J. 11. D. 47. F. 53. 2. 127. 2. 163. ἦα. F. 342. ἔσαν. J. 43. D. 105. L. P. 73. C. 28. ἦεν. J. 19. ἦσαν. J. 60. ἦσθα. E. 65. 2. F. 105. 2. ἔσομαι. J. 93. D. 37. E. 11. 2. ἔσσομαι. Del. 273. ἔσσῃ. D. 39. ἔσσεῦ. D. 138. Del. 98. 152. L. P. 111. εἴην. A. 53. D. 104. 136. 137. 178. C. 118. ἔοι. J. 1. F. 108. 3. ἔμεναι. Del.

216. ἐὼν. J. 24. 57. 58. D. 72. ἐοῦσα. E. 54. 2. εὖσα. L. P. 69. ἐοσόμενος. L. P. 121. E. 54. 3.
Εἶμι. F. 226. ἤιες. D. 87. ἴθι. E. 72. 6. F. 131. 1. ἴτω. Del. 128. ἴτε. L. P. 13. ἰὼν. E. 1. 16. ἴοι. F. 169.
Εἰν. D. 37. E. 4. 2. F. 209.
Εἰναετίζεσθαι. D. 179.
Εἰναλία νῆσος. Del. 32. 154. φώκη. Del. 243.
Εἰνάτερες. D. 135.
Εἰνάτιος. F. 168.
Εἵνεκα. D. 175. Del. 129. 151. 244. F. 286.
Εἰνετὴς νύμφη. D. 14. 43.
Εἴπερ. C. 99.
Εἰρήνη. C. 138. E. 61. 2.
Εἴργω. Del. 60. F. 149.
Εἴρειν. F. 140. 2.
Εἷς. ἑνὶ. Del. 192. ἕνα. D. 33. 91. Del. 75. ἓν. E. 63. 4. F. 287.
Εἰς. E. 72. 6.
Εἰσαΐειν ἠχὴν. J. 54.
Εἰσαναβαίνειν. F. 19. 2.
Εἰσέτι νῦν. D. 77. Del. 189.
Εἰσέρχεσθαι. D. 220.
Εἰσκυλίσσειν. Del. 33.
Εἰσόκε. Del. 150.
Εἰσπτῆλαι. F. 169.
Εἰστίθεσθαι. F. 106. 6.
Εἴσω. Del. 59.
Εἴτε. E. 43. 2.
Ἐκ. E. 69. 3.
Ἑκαβολία. L. P. 112.
Ἑκάεργος. A. 11. Ἑκαέργη. Del. 292.
Ἑκὰς. A. 2.
Ἕκαστος. C. 14.
Ἕκης. ἕκατι Μοισᾶν. E. 50. 12.
Ἑκατὸν. C. 78.
Ἐκβαίνειν. Del. 285.
Ἔκβολα λύματα δαιτὸς. C. 116.
Ἔκγονα φυταλιᾶς. L. P. 26.
Ἐκδύειν. F. 286.
Ἐκεῖνος. J. 44. A. 10. 40. D. 180. Del. 295. 315. E. 15. 3. 18. 3. 26. 1. 42. 5. F. 89. 219.
Ἐκεῖσε. E. 43. 5.
Ἑκηβολίη. A. 99.
Ἐκθόρω. Del. 255.
Ἐκκεραΐζειν ἱερὸν. C. 50.
Ἐκκόπτειν νόσον. E. 49. 6.
Ἐκλύειν. L. P. 10. F. 136. 1.
Ἐκνέφιας. J. 35.
Ἑκούσιος. E. 48. 3.
Ἔκπαγλον σεβίζεσθαι. Del. 247.
Ἐκτελεῖσθαι. F. 212.
Ἐκτὸς. A. 74. F. 71. 5.
Ἐκφέρειν παῖδας. Del. 57.
Ἐκφεύγειν. E. 51. 2.
Ἑκὼν. E. 44. 1.
Ἐλαίη. Del. 262. 322. F. 93. 2.
Ἔλαιον. A. 38. L. P. 29.
Ἐλατὴρ. J. 3.
Ἐλαύνειν εἰς οἶκον. D. 141. L. P. 61. ἔλα τὴν κατὰ σαυτὸν. E. 1. 12. 16. ἐλάσσαις. L. P. 141. ἤλασε ποδὶ. A. 107. ἤλασεν αὐτὸν κάπρος. C. 82.
Ἐλαφηβολίη. D. 262.
Ἔλαφος. D. 17. 96. 100. 167. 245.
Ἐλαφρίζειν. Del. 115.
Ἐλαφρὸς. D. 1. ἐλαφραὶ ὠδῖνες. J. 29.
Ἐλαχὺς. F. 349.
Ἐλέγχειν. Del. 88. ἐλέγχει ἐξέτασις φίλον. E. 63. 3.
Ἐλεημοσύνη. Del. 152.
Ἐλεεῖν τινὰ. L. P. 95.
Ἐλεημοσύνη. Del. 152.
Ἐλείθυια. Del. 257. C. 132.
Ἐλελίζειν ἐνόπλιον. Del. 137.
Ἑλένη. D. 232.
Ἐλευσὶν. C. 31.
Ἑλίκη. Del. 101.
Ἑλικὼν. Del. 82. L. P. 90.
Ἑλικωνὶς κράνα. L. P. 71.
Ἑλικώπαος. F. 290.
Ἐλινύειν. C. 48. F. 248.

Ἑλίσ-

INDEX GRAECUS.

Ἑλίσσων ἐ πόντῳ ἀμφὶ νῆσον. Del. 13. εἵλισσεν. F. 242. ἑλίξαι. Del. 321. ἑλιχθεὶς Ἰσωπὸς. Del. 263. ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων Πηνειός. Del. 105.
Ἕλκει ποταμὸς συρφετόν. A. 109. F. 156. 2. εἷλκον. D. 93. E. 44. 4.
Ἕλκος. E. 45. 1.
Ἑλλάς. E. 8. 4.
Ἑλεῖν. F. 121. 1. 292.
Ἕλληνες. Del. 172.
Ἑλλοπιεύς. Del. 20.
Ἐλλοφόνος νύμφη. D. 190.
Ἐλπίς. E. 20. 2. F. 134. 2.
Ἔλπω. D. 221.
Ἐμβάλλειν χαλινά. D. 112. Del. 135. παῖδα κόλποις. Del. 265. λιμόν. C. 67.
Ἐμβαίνειν. ἐμβεβαὼς τάφῳ. E. 68. 4.
Ἐμμάσσεται τινὶ ὀργήν. D. 124.
Ἐμός. L. P. 56. E. 14. 5. 48. 3. 4. F. 111. 3. ἐμή. F. 177. ἐμῆς. E. 67. 3. ἐμῷ. A. 26. 27. F. 100. ἐμήν. A. 65. F. 51. ἐμόν. Del. 96. 116. C. 55. E. 22. 1. 52. 6. F. 49. 2. ἐμοί. D. 175. Del. 82. C. 102. 105. ἐμά. E. 59. 3. ἐμοῖς. J. 69. C. 56. ἐμούς. F. 136. 1.
Ἔμπα. E. 13. 3.
Ἔμπαλιν. J. 83. Del. 209.
Ἔμπεδον. L. P. 136.
Ἐμπελάτειρα. F. 170.
Ἐμπέραμος νηῶν. J. 71.
Ἐμπεράμως. L. P. 25.
Ἔμπης. Del. 94.
Ἔμπλεος. F. 181.
Ἔμπορος. Del. 317. E. 19. 3.
Ἔμπυρον. L. P. 107.
Ἐν. D. 138. 139. 140. C. 54. E. 47. 3. 50. 8.
Ἐνδεῖται λύρη χορδαῖς. Del. 253.
Ἐνδέξιον τέρας. J. 69. ἐνδέξιος Διόνυσος. E. 9. 3.
Ἔνδιος. F. 167. 2.
Ἔνδιον. C. 39.
Ἔνδοθι. Del. 42. 222. E. 67. 3. F. 106. 4.
Ἐνδοῖ. C. 77.
Ἐνδόμυχος Ἐρυσίχθων. C. 88.
Ἐνδομώς. D. 16. Del. 238.
Ἐνδυτόν. A. 32.
Ἐνείκειν. Del. 291.
Ἔνειμι. F. 116. 1.
Ἕνεκα. F. 53. 2. 110. 1.
Ἐνέπω. D. 86. 158. Del. 205.
Ἐνεστηρίξατο πόντῳ νῆσος. Del. 13.
Ἐνετή. F. 149.
Ἐνέχεται. D. 202.
Ἐνήριθμος. F. 127. 2.
Ἔνθα. J. 15. A. 113. D. 96. 142. Del. 68. 194. F. 111. 1.
Ἐνθάδε. E. 17. 4. 20. 2. 62. 1.
Ἔνθεν. J. 11. 44. D. 42. 98. Del. 253. 314.
Ἐνθόρω. D. 196.
Ἐνί. A. 23. 78. D. 47. 138. 142. 170. 172. C. 55. 61. 64. 92. 112. 115. E. 1. 10. 19. 1. 42. 6. F. 101. 1.
Ἐνιαύσιος χορός. D. 266.
Ἐνιαυτός. F. 20. 145. 5.
Ἐνιδρύνεται. D. 69.
Ἐνίημι αὐτμήν. D. 117. βόας πατῆσαι. C. 21.
Ἐνικρύπτειν. F. 157.
Ἐνιπλέκειν. Del. 29.
Ἐνίσπειν. F. 104. 3.
Ἐνιψᾶται. F. 121. 1.
Ἔννα. C. 15. 31. F. 146. 3.
Ἐννάω. Del. 15.
Ἐννέα. D. 193. Del. 93. C. 83. F. 182.
Ἐννεάκυκλος. F. 180.
Ἐνότιον. F. 350.
Ἐνόπλιον ὀρχήσασθαι. D. 241. ἑλελίζειν. Del. 137.
Ἔντεα. A. 19. Del. 64. E. 72. 3.
Ἐντελής. L. P. 131.
Ἐντίθεται. Del. 54.
Ἐντύνειν. A. 8.
Ἐνυάλιος. E. 72. 1.

Ἐνυδρία.

INDEX GRAECUS.

Ἐνυδρία. F. 35.
Ἐνυὼ. Del. 276.
Ἐξαιρεῖσθαι. J. 73. Del. 259.
Ἕξακι. F. 120. 1.
Ἐξάλλεσθαι γαστήρ. C. 89.
Ἐξανίημι. Del. 207. ἐξανίησι σέλας φλόγα. E. 67. 4.
Ἐξαπιναῖον ἔργον. J. 50.
Ἐξαπίνης. A. 5. D. 103. Del. 116. C. 61.
Ἔξαρχος νήσος. Del. 18.
Ἔξειμι. L. P. 1. 2. 33. 42. 55.
Ἐξελαύνειν κόνιν. L. P. 6. ἵππους. L. P. 141.
Ἐξερέω. F. 67. 4.
Ἐξερύειν. Del. 127.
Ἐξέτασις. E. 63. 3.
Ἐξέτι. Del. 275.
Ἐξήκοντα. D. 13. L. P. 23. C. 131.
Ἐξότε. A. 48.
Ἔξοχα. D. 184. 189.
Ἔξοχος. F. 197.
Ἐὸς. A. 90. E. 62. 3. F. 49. 2. 108. 2.
Ἑορτη. F. 280.
Ἐπάγειν ὀφθαλμόν τινι. A. 52.
Ἐπαείδειν τινὶ. Del. 251.
Ἐπαινεῖν. E. 28. 3.
Ἐπαΐσσειν τινὶ. Del. 67.
Ἐπακκὸς. F. 236.
Ἐπακτήρ. J. 77.
Ἐπαοιδαί. E. 49. 1.
Ἐπαΰτειν. A. 102.
Ἐπεὶ. J. 5. 15. 21. 79. A. 16. 29. D. 55. 61. 180. Del. 37. 74. 78. 119. 153. 157. 164. 201. 259. 290. L. P. 104. 121. 132. C. 60. 79. E. 73. 4. F. 119. 1.
Ἐπείγεσθαι ἔργον. D. 49.
Ἔπειμι. E. 16. 2.
Ἐπειπεῖν. E. 39. 1.
Ἔπειτα. E. 70. 6.
Ἐπερείδειν τινὶ πτερόν. Del. 234.
Ἐπέρχεσθαι. Del. 154. L. P. 116. ἐπελθών. E. 51. 1.
Ἐπέχειν τινὶ ὕδατος. Del. 51.
Ἐπιτήσιος τελεσφορίη. A. 78.
Ἐπήκοος. E. 52. 5.
Ἔπος. E. 29. 3.
Ἐπὶ. J. 42. 49. 62. 63. A. 17. 30. 37. 79. 101. 105. 109. D. 41. 42. 48. 58. 67. 71. 87. 88. 93. 97. 99. 100. 114. 120. 121. 126. 128. 131. 148. 153. 157. 168. 178. 252. Del. 63. 66. 87. 103. 114. 146. 157. 172. 185. 234. 254. 255. L. P. 38. 60. 61. 63. 64. 71. 93. C. 10. 11. 15. 75. 77. 93. 97. E. 2. 6. 8. 1. 3. 19. 1. 25. 1. 2. 50. 2. 11. 54. 3. 62. 2. 69. 5. 70. 5. F. 11. 3. 13. 1. 20. 1. 70. 3. 71. 7. 104. 4. 105. 1. 107. 1. 110. 2. 122. 1. 130. 1. 138. 1. 151. 173. 182. 237. 308.
Ἐπιβάζεσθαι δίφρῳ. L. P. 65.
Ἐπίβαθρον. Del. 22. F. 110. 3.
Ἐπιβάλλεσθαι πόλιν. Del. 68. C. 97. E. 2. 6.
Ἐπιβλέπειν. F. 126. 2.
Ἐπιβρωμᾶσθαι τινὶ. Del. 56.
Ἐπιγινώσκειν. E. 16. 1.
Ἐπιδαίσιος οἶκος. J. 59.
Ἐπιδείκνυμι. A. 90. ἐκηβολίην. A. 99.
Ἐπιδημεῖν. A. 13.
Ἐπίδημος Μιλήτῳ. D. 226.
Ἐπίδρομος ἵπποις νῆσος. Del. 12.
Ἐπιθυμήτειραι πολέμου Ἀμαζονίδες. D. 237.
Ἐπίκηρος βίος. E. 62. 3.
Ἐπικληροῦν τινα ἀρήγειν. D. 23.
Ἐπίκλητοι ἀγρώστῆρες. D. 218.
Ἐπικλινὴς. F. 312.
Ἐπικομπάζειν μισθῷ. D. 263.
Ἐπικραιαίνειν. D. 40.
Ἐπικωμάζειν. E. 44. 1.
Ἐπικυδὴς. E. 33. 1.
Ἐπιλανθάνεσθαι. Del. 233.
Ἐπιλέγεσθαι νύμφας. D. 42.
Ἐπιμαίνεσθαι χώρῳ. C. 30.
Ἐπιμέμφομαι. Del. 163.
Ἐπιμεστος. C. 134.

Ἐπιμη-

INDEX GRAECUS.

Ἐπιμηλάδες αἶγες. A. 51.
Ἐπιμίσγεσθαι πόλεσιν. D. 20. τόπῳ. Del. 39.
Ἐπινέμεσθαι κόμῃ. D. 79.
Ἐπινεύειν. A. 4. D. 28. L. P. 104. 131. 135.
Ἐπινήχεσθαι νῆσον. Del. 21. 193.
Ἐπινίσσεσθαι. J. 13.
Ἐπιπλεῖν πελάγει. Del. 36. 53. E. 5. 3. ἐπιπλώουσα νῆσος. Del. 213.
Ἐπιπνεῖν τινά. Del. 318.
Ἐπιπορπίς. A. 32.
Ἐπιπλύειν. F. 235.
Ἐπισκέπτεσθαι. Del. 43.
Ἐπίσκοπος. D. 39.
Ἐπίσκυρος. F. 231.
Ἐπισπάω. E. 69. 2.
Ἐπίσταμαι ἀείδειν. J. 95. παίζειν. E. 17. 1. τὰ καλά. E. 31. 4. ἠπίσταντο. C. 113.
Ἐπίταγμα. F. 120. 1.
Ἐπιτάξ. F. 327.
Ἐπιτέλλεσθαι. F. 187. 145. 5.
Ἐπιτίθημι. E. 68. 4. F. 177. 229.
Ἐπιτρέπεσθαι. A. 44.
Ἐπιφθέγγεσθαι. C. 1. 119.
Ἕπεσθαι. Del. 77. 199. C. 62. F. 275.
Ἔπος. Del. 162. 238. 265. L. P. 96. E. 1. 8. 9. 6. 13. 3. 19. 5. 34. 3.
Ἐπόψιος Ζεύς. J. 82.
Ἑπτά. D. 93. F. 145. 4.
Ἑπτάκις. F. 191.
Ἑπτάμυχον σπέος. Del. 65.
Ἔπω. εἶπα. E. 47. 3. 48. 1. εἶπας. L. P. 98. E. 3. 2. 24. 1. εἶπαν. Del. 257. εἴπατε. Del. 82. 109. C. 119. εἶπον. F. 133. εἶπε. J. 30. A. 105. Del. 133. 212. 217. C. 42. 57. E. 1. 7. 2. 1. 31. 1. εἰπέ. D. 186. εἴπῃ. Del. 238. E. 33. 3. εἰπεῖν. E. 30. 5. εἰπών. D. 39. εἰποῦσα. D. 26. ἥπουσα. C. 66. ἔειπον. A. 107. D. 103.
Ἐπῳδή. E. 49. 9.
Ἐπωμίς. Del. 143.
Ἐπωνυμίη. D. 205.
Ἐπώνυμος. F. 139. 1.
Ἔραζε. A. 41. F. 102. 1. 205.
Ἔρανος. C 73. E. 79. 2.
Ἐρᾶν. F. 107. 3. ἐρώμενος περίφοιτος. E. 30. 3. ἠράσθης. E. 56. 4. ἠράσατο. F. 240. ἤρατο. E. 65. 3.
Ἐρασίξενος. E. 38. 1.
Ἐρατίζειν. F. 20.
Ἐργάζεσθαι νήσους. Del. 32. σπονδάς. E. 73. 4.
Ἐργάτις. F. 77. 1.
Ἐργῖνος. F. 197.
Ἔργμα. J. 92. 93.
Ἔργον. D. 49. 245. L. P. 104. F. 105. 1. 183. 304. ἔργου. F. 190. ἔργα. J. 50. 66. D. 125. 156. Del. 145. L. P. 62. F. 129. 2. 305.
Ἐρείσειν. E. 5. 5.
Ἐρέτης. J. 75.
Ἔρετμα. F. 104. 1.
Ἐρευθος. L. P. 27.
Ἐρέω. Del. 94. ἐρεῖ. L. P. 117. ἐρέουσιν. E. 1. 8. F. 101. 2. ἔρη. E. 9. 3.
Ἔρημοι σπιλάδες. Del. 243.
Ἐριδαίνειν. D. 262.
Ἐρίζειν τινι. A. 25. D. 7. Del. 112.
Ἐριννύς. F. 207.
Ἔρις. L. P. 18.
Ἐρίτιμος. F. 98. 1. 2.
Ἔριφος. E. 79. 6.
Ἔρκος. Del. 24.
Ἑρμᾶς. E. 41. 1. 48. 3.
Ἑρμείης. D. 69. 143. Del. 272.
Ἑρμιονεύς. F. 186.
Ἔρνος. Del. 262.
Ἔρος. E. 43. 2.
Ἑρπεῖ θεός. L. P. 3. χαίρων. E. 42. 6.
Ἑρπετόν. J. 13. F. 228.
Ἕρπυλλον. F. 60.
Ἐρραος. F. 335.
Ἔρρειν. Del. 130.

Ἐρύκειν.

Ἐρύκειν. Del. 162.
Ἔρυμα. F. 142. 2.
Ἐρύμανθος. J. 18.
Ἐρυμνὴ νῆσος. Del. 23.
Ἐρυσίχθων. C. 33. 66. 82. 85. 86.
Ἐρύειν αὖ. D. 92. ἐρῦσαι κλῆρον. J. 62.
Ἔρχιος. F. 107. 2.
Ἔρχομαι. D. 168. ἔρχεται. D. 69. ἔρχεται βορίας ἀχλαίνοισι. D. 115. L. P. 137. F. 115. 1. ἔρχηται ἐπὶ σῆμα. D. 132. Del. 288. ἔρχεο μετ' ἴχνια. E. 1. 11. ἔρχηται. F. 67. 3. ἐρχόμενος. Del. 42. F. 167. 1. 243. ἐλεύσεται. Del. 195. ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος. Del. 171. ἐλθέ. E. 57. 1. ἔλθοι. F. 301. ἔλθῃς. E. 13. 1. ἐλθὼν. E. 32. 5. 44. 5. ἦλθες. D. 174. ἦλθε. A. 37. D. 181. E. 8. 1. 48. 3. 65. 3. ἦλθον ἴουλοι. J. 56. D. 261. F. 308. ἦνθε. L. P. 8. C. 75. 78. ἤλυθον. A. 87. L. P. 77.
Ἐρωέω. F. 249.
Ἔρως. A. 49. D. 191. E. 26. 3. 33. 5. 44. 3. 46. 6. 49. 3. 7. 72. 3. F. 116. 2.
Ἐσακούειν ἵππων. L. P. 3.
Ἐσείδη οἶκος κακὸν. E. 21. 4.
Ἔσειμι. A. 66.
Ἐσθίειν. C. 89.
Ἐσθλός. A. 9. ἐσθλὰ ῥέζειν. E. 5. 11. ἐν ἐσθλοῖς πᾶσιν ἐγηροκόμει. E. 54. 1.
Ἐσοικέω. E. 3. 1.
Ἐσοικίζω. F. 111. 4.
Ἐσόπτεσθαι τινά. L. P. 54.
Ἑσπέριος τελεῖ, νοεῖ Ζεύς. J. 87. 88.
Ἑσπερῖται. E. 39. 3.
Ἕσπερος ἐχατόων. Del. 174. 280. 303. C. 7. 8. E. 59. 4.
Ἐσπίπτειν παρὰ θῖνας. E. 5. 7.
Ἕσπομαι. A. 55.
Ἐσσήν. J. 66.
Ἑστήκειν πῆχυς. A. 15.
Ἑστία. C. 109.
Ἐσύστερον. L. P. 107.
Ἐσχατιὰ Πίνδου. Del. 139.
Ἔσχατος ἀοιδός. E. 29. 2. ἔσχατον. F. 67. 4.
Ἐσχατόω. Del. 174.
Ἔσω κευθμὸν. J. 34. D. 71.
Ἑταῖρος. E. 63. 5.
Ἑταῖρα. D. 185. Del. 101. L. P. 69. 95. F. 127. 1.
Ἕταρος. J. 46. L. P. 119. C. 56.
Ἑταρίζεσθαι τινα. D. 206.
Ἐτεόν. Del. 83.
Ἕτερος. Del. 66. E. 1. 5. ἑτέρου. F. 133. 2. ἑτέρῳ. F. 222. ἑτέρῃ. E. 15. 3. ἑτέρην. Del. 143. ἑτέραν. L. P. 58. F. 130. 2. ἑτέρων. L. P. 56. F. 293. ἑτεροισιν. D. 186.
Ἔτι. J. 19. 57. A. 47. D. 5. 14. 32. 43. 72. 93. 145. 160. 215. 220. Del. 40. 44. 85. 86. 91. 106. 199. 217. 273. 289. L. P. 68. 78. 80. 90. C. 25. 93. E. 4. 1. 5. 9. 23. 3. 32. 3. 43. 1. 55. 2. 56. 4. 65. 1. F. 106. 6. 111. 2. 162. 218. 225.
Ἔτνος. F. 178.
Ἕτοιμον ἐᾶς ὑποδέχθαι ἐμοχλὴν. Del. 231.
Ἑτοιμάζειν τινὶ θάνατον. L. P. 39.
Ἔτος. C. 124. F. 121. 1.
Εὖ. J. 78. D. 130. 131. 133.
Εὐαγής. Del. 98.
Εὐάγκεια. C. 83.
Εὐαγορία. L. P. 139.
Εὐαίνετος. E. 60. 1.
Εὐαίων. Del. 292. L. P. 117. E. 55. 3.
Εὔανδρος. F. 107. 3.
Εὐαντὴν ἀοιδή. D. 268.
Εὐβοιῆθε. Del. 197. 290.
Εὔβοτος νῆσος. Del. 164.
Εὖγμα. L. P. 139.
Εὐδαίμων. E. 63. 1.
Εὔδημος. E. 51. 1.
Εὕδω. Del. 236. F. 273.
Εὐεργής. F. 178.

INDEX GRAECUS.

Εὐέστιος νῆσος. Del. 325.
Εὐηπελία. C. 136.
Εὐηρείδης. L. P. 81. 106.
Εὐήχης Ὑμβραῖος. Del. 296.
Εὐθυμβρής. E. 16. 4.
Εὐθὺς. A. 103. E. 47. 3. F. 78.
Εὔιππος πατρὶς. E. 27. 2. F. 112. 2.
Εὐκαμπὲς ἄεμμα. D. 10.
Εὐκολίνη. F. 62.
Εὔκυκλον σάκος. Del. 147.
Εὔλοχος. E. 57. 2.
Εὐμαθίη. E. 52. 1.
Εὐμειδὴς Ἄρτεμις. D. 129.
Εὐμήδης. L. P. 37.
Εὔμοιρος ἤιθεος. Del. 295.
Εὔναιος. F. 118. 2.
Εὐνὴ. E. 72. 3.
Εὖνις. F. 108. 1.
Εὔξιθεος. E. 32. 5.
Εὔοδμος. F. 106. 2.
Εὔορκος Ἀπόλλων. A. 68.
Εὔπους Δηϊώνη. F. 48. 2.
Εὐρεῖα νῆσος. Del. 66. τρίοδος. E. 1. 10. F. 125. 1. εὐρὺ βαίνειν. J. 86. εὐρὺς χορὸς. D. 242. εὐρὺ θέμεθλον. D, 248.
Εὔριπος. D. 188. Del. 45.
Εὑρίσκειν προχανάν. C. 74. ἐλάφους. D. 99. νεκρὸν. E. 62. 2. 70. 4. F. 119. 1. εὑρεῖν. E. 13. 1. εὕρετο ἐφύμνιον. A. 98. Del. 323.
Εὖρος. Del. 194.
Εὐρυάνασσα θεὸς. C. 122.
Εὐρυθέμεθλον. D. 248.
Εὐρύπυλος. A. 92.
Εὔρυτος. E. 6. 2.
Εὐρὼς. L. P. 24. F. 224. 313.
Εὐσεβὴς. E. 11. 4.
Ἐΰσκοπος νύμφη. D. 190.
Εὐστοχίη. D. 217. 262.
Εὖτε. J. 42. 88. A. 87. D. 59. 73. 132. L. P. 60. 129. F. 158.
Εὔτεκνος. E. 21. 6.
Εὐτοκίη. E. 57. 2.
Εὔτυκος θεὸς. L. P. 3.
Εὔυδρος Ἀρκαδίη. J. 20.
Εὔυμνος νῆσος. Del. 4. Φοῖβος. A. 31. εὐυμνότατος. F. 36.
Εὐφημεῖν. A. 17. 18.
Εὐχαίτης Γανυμήδης. E. 56. 3. ὑμέναιος. E. 72. 6.
Εὐχὴ. E. 51. 3.
Εὔχομαι. L. P. 108. εὔξατο. E. 41. 4. εὐξάμενος περὶ τινὸς. E. 59. 3.
Εὐώδης νηὸς. E. 57. 4.
Εὐῶπις ἄνασσα. D. 204.
Ἔφεδρος. Del. 125.
Ἐφέζεσθαι γονάτεσσι. D. 4. 75.
Ἐφεξῆς. E. 38. 1.
Ἐφέπεσθαι. Del. 75.
Ἔφεσος. D. 238. 258.
Ἐφετμὴ. Del. 227.
Ἐφήμερος. E. 72. 3.
Ἐφολκὸς. F. 291.
Ἐφύμνιον. A. 98.
Ἐφύπερθε. J. 22.
Ἐφύρη. Del. 43. F. 103. 5. Ἐφύρηνδε. Del. 42.
Ἐχέμμα. E. 73. 1.
Ἐχθαίρειν τί. E. 30. 1. ἐχθαίροντας. D. 222.
Ἔχθειν. Del. 8. E. 56. 1. F. 118. 2. ἐχθόμενος. Del. 183.
Ἐχθρὸς. C. 118. E. 4. 1. F. 134. 2. 174.
Ἐχιδναῖος. F. 161.
Ἔχω. E. 13. 4. 62. 6. F. 146. 1. 299. ἔχεις. L. P. 92. E. 5. 2. ἔχει. D. 220. Del. 126. L. P. 28. E. 65. 4. 69. 4. 6. F. 111. 3. 140. 2. 236. ἔχετε. E. 28. 4. ἔχουσι. J. 64. Del. 282. E. 395. 3. ἔχοιμι. F. 291. ἔχοι. E. 57. 4. ἔχοιτε. F. 107. 3. ἔχειν. J. 59. A. 13. E. 44. 4. F. 108. 2. ἔχων. Del. 130. L. P. 40. C. 34. E. 19. 4. 25. 3. 44. 2. 45. 1. F. F. 130. 2. ἔχουσα. E. 38. 2. F. 125. 2. 184. ἔχοντα. F. 278. ἔχοντες. E. 1. 9. ἔχουσαι. Del. 76. 155. F. 155. ἔχε. F. 41. 2. εἶχε. L. P. 72. E. 28. 1. F. 218.

ἔχε.

ἔχες. D. 185. Del. 80. L. P. 84. F. 91. ἐξομες. C. 126. ἕξειν. E. 26. 2.
Ἐψιᾶσθαι. D. 3. C. 39.
Ἐῶθος. F. 52. 2.

Z.

Ζάγκλον. F. 22. 172.
Ζαγρεύς. F. 171.
Ζάω. E. 2. 5. ζώοντες. D. 93. F. 126. 3.
Ζευγήτιδες ἵπποι. A. 48.
Ζεύγλη. D. 162.
Ζεύγνυσθαι δίφρον. D. 111.
Ζεύς. Del. 259. L. P. 132. E. 47. 4. F. 20. 99. Ζηνός. J. 1. Del. 111. 240. F. 108. 3. Ζανός. F. 114. 2. Ζηνί. Del. 58. F. 193. Ζᾶνα. F. 86. 2. Ζεῦ. J. 6. 7. 43. 46. 55. E. 6. 4. 56. 3.
Ζέω. ζείων χαλκός. D. 60.
Ζεφυρίτης. E. 5. 1.
Ζέφυρος. A. 82.
Ζηλήμων Ἥρη. D. 30.
Ζῆλος. F. 103. 4.
Ζέρξ. D. 97. F. 239.
Ζωάγριον. F. 162.
Ζώειν. E. 21. 3.
Ζωή. E. 54. 2. 66. 4. 69. 4.
Ζώνη. D. 111. Del. 209. 237.
Ζώννυσθαι. D. 12.
Ζωροποτεῖν. F. 109. 1.
Ζωστήρ. A. 85. Del. 183.

H.

Ἤ. E. 66. 4.
Ἦ. E. 63. 5.
Ἥβη. E. 66. 1.
Ἡγεμόνη. D. 227.
Ἡγέομαι. ἡγήσατο κόραξ ἐσιόντι. A. 66. ἐπὶ ἴχνια. D. 97. χοροῦ. Del. 313. L. P. 67.
Ἥδη. Del. 181. 182. C. 106. 107. F. 146. 2.
Ἥδομαι. F. 109. 2. 231.
Ἡδὺς κρόκος. A. 83. λόγος. E. 14. 5. ἡδὺ ἐπινεύειν. A. 4. Del. 128. ἡδὺ πνεῦμα. E. 50. 8. ἥδιστα. E. 17. 3.
Ἠέλιος. D. 181. Del. 170. F. 48. 1.
Ἠέπερ. Del. 12.
Ἠετίων. E. 25. 1.
Ἠήρ. A. 5. Del. 176.
Ἦθεα. Del. 297.
Ἠΐθεος. A. 49. Del. 294. 299.
Ἥκω. E. 44. 2. ἧξε. L. P. 50. C. 124.
Ἠλαίνω. D. 251.
Ἠλεός. F. 173. 174.
Ἤλιθα. L. P. 124.
Ἧλιξ χαίτη. Del. 297. δρῦς. Del. 81.
Ἦλις. F. 198. 322.
Ἥλιος. E. 2. 3. 24. 1. 32. 2.
Ἦμαρ. A. 30. D. 200. Del. 128. 190.
Ἧμαι. εἵατο. Del. 61. ἥμενος. Del. 63. ἧσαι. A. 29. ἧστο. Del. 67. ἧντο. F. 122. 1.
Ἠμεδαπή. F. 152.
Ἡμέρα. D. 236.
Ἡμέτερος. J. 86. A. 68. E. 15. 2. 27. 2. F. 112. 2. 160.
Ἡμιθνῆτες θεράποντες. C. 60.
Ἥμισυ. D. 90. E. 43. 1. 53. 3. F. 153.
Ἦμος. A. 99.
Ἤν. E. 58. 3. F. 87. 1. 94. 1. 2.
Ἠνεκής. F. 138. 2.
Ἠνεμόεσσα νῆσος. Del. 11.
Ἠνί. Del. 132.
Ἠνίδε. E. 1. 8.
Ἡνίκα. D. 170. 231. Del. 51. 83. 107. 176. E. 15. 1. F. 208.
Ἠοίη. Del. 280.
Ἧπαρ. F. 222.
Ἤπειρος. Del. 34. 62. 178. 267.
Ἤπειτα. Del. 160. C. 88.
Ἤπιος. Del. 214.
Ἡρακλέης. L. P. 30. Ἡρακλῆϊ. D. 108. Ἡρακλέα. E. 66. 5.

Ἡρά-

INDEX GRAECUS.

Ἡράκλειτος. E. 2. 1.
Ἤρεμα. E. 70. 3.
Ἥρη. D. 30. 108. 164. Del. 55. 74. 106. 124. 203. 218. 259. L. P. 21.
Ἡρωΐνη. Del. 161.
Ἡρωΐς. F. 126. 1.
Ἥρως. E. 25. 1. F. 113. 2. 203.
Ἡσίοδος. E. 29. 1.
Ἡσυχίδης. F. 123. 2.
Ἡσύχιος ποταμός. E. 46. 4.
Ἡσυχεῖν. E. 62. 4.
Ἤτοι. Del. 296.
Ἦτορ. Del. 106.
Ἥφαιστος. J. 76. D. 48. 74. Del. 144. F. 129. 1.
Ἠχεῖν. D. 55.
Ἠχή. J. 53.
Ἦχος. Del. 140.
Ἠχώ. E. 30. 6.
Ἠῷος. E. 21. 1.
Ἠώς. D. 249. ἠοῖ. J. 87. F. 145. 1.

Θ.

Θαλάμη. E. 6. 9.
Θάλαμος. C. 113.
Θάλασσα. Del. 33. 194. 213. C. 90. E. 19. 5. F. 87. 2.
Θαλασσοπορεῖν. E. 62. 4.
Θαλῆς. E. 61. 1. F. 94. 1. 95. 1. 96.
Θαμιναὶ εἰλαπίναι. C. 65.
Θάμνος. J. 11.
Θάνατος. A. 46. L. P. 38. E. 24. 3. 66. 4. F. 144. 1.
Θάπτειν. E. 15. 3. 21. 1. ἔταφες. D. 103. ἐτάφθω. E. 70. 6.
Θαρσαλέος. D. 80.
Θαρσεῖν. E. 46. 3. 73. 1.
Θάσσων. D. 94.
Θαῦμας. Del. 67. 232.
Θεά. J. 30. 37. D. 112. 119. 152. 186. L. P. 95. 140. C. 30. 135. θεᾶς. Del. 231. F. 105. 2. 164. θεάν. L. P. 134. θεαί. Del. 82. θεάων. Del. 218. C. 139. θεᾶν. E. 50. 12.

Θέαινα. D. 29.
Θεαίτητος. E. 8. 1.
Θεάομαι. θασεῖσθαι κάλαθον. C. 3. θεῦνται. D. 181.
Θειάγενες. F. 227.
Θείνειν οὔρεα. Del. 30.
Θειοδάμας. D. 161.
Θεῖος Ὅμηρος. E. 6. 1. θειότερον οὐδὲν Διός. J. 80.
Θέμεθλον. A. 15.
Θεμείλιον. Del. 260.
Θέμιδες. L. P. 78.
Θεναί. J. 42. 43.
Θέειν. D. 105. Del. 317. F. 135. 1.
Θεός. A. 7. D. 180. Del. 26. 30. 122. 165. L. P. 3. 19. 101. C. 122. E. 5. 5. 73. 4. θεῦς. C. 58. θεοῦ. Del. 249. E. 47. 5. θεῷ. 270. E. 59. 2. F. 103. 2. 310. θεόν. J. 2. A. 96. D. 34. Del. 6. L. P. 138. E. 47. 5. F. 137. 1. 191. θεῶν. C. 130. θεοί. D. 148. F. 179. 189. θεῶν. J. 66. θεοῖς. C. 47. E. 51. 3. θεούς. F. 105. 3.
Θεόκριτος. E. 56. 1.
Θεοπρόπος. Del. 305. L. P. 125.
Θεράπων. Del. 286. C. 34. 49.
Θέρεσθαι πυρί. E. 26. 5.
Θερισμός. C. 137.
Θερμαύστραι. Del. 144.
Θερμός. F. 285.
Θέρος. Del. 298. C. 123.
Θεσπιεύς. L. P. 60.
Θεσσαλὶς νύμφη. Del. 109.
Θεσσαλίη. Del. 103. 140.
Θεσσαλικὸς Κλεόνικος. E. 32. 1.
Θέτις. A. 20.
Θευμορίη. E. 32. 4.
Θεόω. θεωθεὶς γυῖα. D. 159.
Θεωρίς. Del. 314.
Θεώτερος χορός. A. 93. θέμεθλον. D. 249.
Θήβη. Del. 87. 88. Θῆβαι. L. P. 57.
Θητὴ Ἄρτεμις. D. 141.
Θηλεῖα παρειά. A. 37.

Θηλυμανὴς ἔτοξος. E. 72. 4.
Θηλύτατος. F. 296.
Θηλυτέρη χείρ. Del. 221.
Θήρ. A. 100. F. 320. θηρός. D. 220. F. 211. 249. θῆρα. D. 121. 158. θῆρες. Del. 119. θηρῶν. E. 68. 1. θῆρας. D. 153.
Θήρη. A. 73. E. 27. 1. F. 112. 1. 113. 1. Θήρης. A. 76. 75.
Θηρήτειρα. Del. 230.
Θηρητὴρ κυών. D. 207.
Θηρίον. D. 12. 85. 144. Del. 92. C. 111. E. 33. 5.
Θῆρος. E. 12. 2.
Θησεύς. Del. 308. 313.
Θίν. Del. 282. E. 5. 7. F. 126. 2.
Θλίβειν. ἀνάγκη θλίβει. Del. 35.
Θνατὶς. E. 68. 1.
Θνήσκειν. D. 127. E. 10. 2. ἔθνησκον. E. 60. 5. ἔθανεν. E. 19. 1. 70. 6. θάνης. J. 9. θάνῃ. L. P. 129. θανέειν. F. 43. τέθνηκεν. Del. 91. τεθναίην. F. 219.
Θνητὸς. D. 153.
Θοὸς κύων. D. 17. θοὴ δίνη. Del. 149. ἄγρα. Del. 229. βέμβιξ. E. 1. 9. ναῦς. E. 18. 1. θοὸν ἅρμα. D. 106. τόξον. D. 212.
Θούριος. F. 38. 2.
Θοῦρος Ἄρης. Del. 64.
Θρῆιξ Αἷμος. D. 114. Del. 63.
Θρηϊκίη. F. 109. 1.
Θρία. A. 45.
Θρίξ. E. 32. 3.
Θρόνος. Del. 232. 235.
Θυΐα. F. 354.
Θυγάτηρ. D. 45. 65. Del. 293. L. P. 132. 136. E. 5. 11. 17. 2. 41. 3.
Θυμαρὴς δαῖς. C. 56.
Θυμαρμένον ποτόν. D. 167.
Θυμήρης. Del. 29.
Θυμός. J. 5. A. 28. D. 103. 236. Del. 1. E. 44. 4. 68. 3.
Θυμοφθόρος. F. 131. 2.
Θυμοῦμαι τινί. D. 232. E. 25. 4.
Θυόεν ἔλαιον. A. 38. θυόεσσα Ἀστερίη. Del. 300.
Θύρετρον. A. 3.
Θύρα. F. 11. 3.
Θυωρός. D. 134.
Θύω. F. 76. 2. ἔθυσεν. F. 82. 2. τεθυωμένον ἄλσος. L. P. 63.

I.

Ἴαπις F. 54.
Ἰαρὴ. E. 44. 6.
Ἴασιος. D. 116.
Ἰάχειν. Del. 146. δένδρεον ἴαχεν ἄλλοις μέλος. C. 40.
Ἰάων. J. 22.
Ἰδαῖον ὄρος. J. 6. 51.
Ἴδα. L. P. 18.
Ἴδιος. L. P. 26. E. 60. 2.
Ἴδρις. J. 74.
Ἱδρύω. ἵδρυμα. E. 25. 2. ἱδρύσαντο βρέτας. D. 238. ἱδρύοντο. F. 220.
Ἱδρώς. Del. 211. ἱδρῶ. L. P. 11.
Ἱερέη. E. 42. 1.
Ἱερὸς χῶρος. J. 12. L. P. 76. Ἀσακίδης. E. 23. 2. ὕπνος. E. 10. 1. πλόκαμος. E. 52. 6. F. 72. 1. ἱερὸν ὄρος. Del. 70. ἄγαλμα. Del. 307. L. P. 39. ξύλον. D. 41. Δώτιον. E. 25. ἱερῆς πίδακος. A. 112. ἱερὴν Δῆλον. Del. 1. ἱερὸν τελεῖν. D. 239. μυχόν. Del. 161. μέλος. Del. 257. ἄστυ. Del. 287. ἱερὸν ἐκκεραΐζειν. C. 50. F. 37. 1. 122. 1. ἱερὰ ῥέζειν. D. 200. δράγματα. Del. 283. C. 20. ἱερὰ πέμπειν Φοίβῳ. Del. 314. F. 192. ἱερῶν κυάθων. E. 31. 2. ἱερῶν ἵππων. L. P. 3. F. 276. 322. ἱεροῖς. F. 187. ἱερώταται νῆσοι. Del. 3.
Ἵζειν. Del. 280. ἷζε ὑπὸ ἐδέθλιον. Del. 228. ἵζεο. J. 81. ἵζετο. Del. 206. 232.
Ἵημι βέλος. A. 103. ἧκας. D. 120. F. 102. 1.
Ἰή. A. 21. 25. 80. 97. 103.

Ἰηλεν

INDEX GRAECUS.

Ἰηλεμίζειν. F. 176.
Ἰητρὸς. A. 46.
Ἴθματα. C. 59.
Ἰθύνειν λαὸν δίκῃσι. J. 83.
Ἱκανὸν γόνυ. C. 133.
Ἰκάριον ὕδωρ. Del. 14.
Ἴκελος. Del. 232.
Ἱκνεῦμαι. F. 114. 2. ἵκεο. D. 87. ἵκετο. Del. 161. ἵκοντο. Del. 294. ἱκέσθαι. D. 144. ἵκωνται. C. 134. ἵξεται ὑπὸ μίτρην. Del. 167.
Ἴκταρ. F. 38. 1.
Ἶλα. L. P. 33.
Ἵλαθι. C. 139.
Ἵλαος. D. 139.
Ἱλάσσεσθαι τινά. E. 47. 5.
Ἰλλυρικὸς. F. 104. 1.
Ἶλους. J. 25.
Ἰμβρασίη. D. 228.
Ἴμβρασος. F. 213.
Ἱμερόεσσα Σαρδώ. D. 21.
Ἱμείρω. E. 67. 2.
Ἵμερος. C. 69.
Ἵνα. J. 34. 53. A. 113. D. 7. 12. 28. 89. 106. 153. 173. 243. Del. 34. L. P. 63. C. 23. 138. E. 5. 6. F. 121. 2.
Ἰνάχιον Ἄργος. L. P. 140. Ἰναχίη Ἶσις. E. 61. 1.
Ἰναχιώνη θεός. D. 254.
Ἴναχος. Del. 74. L. P. 50.
Ἰνωπός. D. 171. Del. 206. 263.
Ἰοδόκος φαρέτρα. D. 213.
Ἰόκαστος. F. 202.
Ἰὸς. D. 8.
Ἰοστέφανοι Μοῖσαι. E. 50. 12.
Ἰόλεια. E. 6. 3.
Ἴουλος. J. 56. Del. 298. F. 44.
Ἴπνιον. F. 216.
Ἰπακὸς. E. 13. 1.
Ἱππαῖος. E. 64. 2.
Ἱππείη ποτίστρη. D. 50. κόνις. L. P. 6.
Ἱππεὺς ἀνήρ. E. 25. 3.
Ἱππημολγὸς Κιμμερίος. D. 252.
Ἴπνια λύματα. F. 216.
Ἱππόνικος. E. 50. 9.
Ἵππος. A. 48. D. 165. Del. 12. 64. 113. 169. 277. L. P. 2. 9. 44. 62. 142. C. 87. 110. 121. F. 224.
Ἱππώ. D. 239. 266.
Ἱππωκράνα. L. P. 71.
Ἱππῶναξ. F. 92.
Ἰρεὺς. L. P. 37.
Ἶρις. Del. 157. F. 324.
Ἲς. ἶνες. C. 94.
Ἰσαῖος. J. 63.
Ἰσάριθμος τείρεσιν. Del. 175.
Ἰσθμιὰς. F. 103. 3.
Ἴσημι. ἴσθι. E. 22. 2. F. 137. 2. ἴστε. E. 64. 2.
Ἰσθμὸς. Del. 72. F. 37. 1.
Ἶσις. E. 53. 4. 61. 1.
Ἰσμηνὸς. Del. 71.
Ἶσος. F. 328. ἴση. Del. 38. ἶσον. J. 85. F. 118. 2. 359. ἶσον. D. 211. 253. ἶσα. D. 53. E. 62. 4.
Ἵστημι. ἔστηκε πρὸ πυλέων. D. 147. ἔστης. Del. 200. ἔστασαν πόλιν Δήμητρι ἀρήτειραν. C. 44. ἔσταν ἄμαξαι. D. 257. στὰς. A. 91. ἑστάοτας. D. 49. ἐστάθη. L. P. 83. στήσας. E. 60. 1. στησάμενοι χορόν. D. 242. στήσονται ὁδὸν κακήν. Del. 184.
Ἰχὰς. E. 53. 4.
Ἰχίον. A. 79.
Ἰχὺς. J. 75.
Ἰταλίη. D. 58.
Ἰτωνιὰς. C. 75.
Ἰχθυοβολεὺς. Del. 15.
Ἴχνιον. D. 97. Del. 19. C. 9. E. 1. 11. 33. 2. 45. 6. F. 293.
Ἴχνος. A. 12. Del. 230.
Ἰώλκιος τύμβος. D. 208.
Ἰωνὶς. E. 26. 1.
Ἴωπες. F. 38. 2.

K.

Κάβειρος. E. 42. 1.
Κἀγώ. E. 63. 6. F. 128. 2.
Καδμηΐς. L. P. 107.

Κάδμος. L. P. 125.
Καθάπτειν. E. 72. 2.
Καθαρὸς αὐλός. E. 50. 8. καθαρὴ λιβάς. A. 111. ὁδός. E. 8. 1. F. 132. 2.
Καθέρπειν ἀπὸ ποταμοῦ. Del. 92.
Κάθημαι. κάθηνται ἐν πελάγεσσι. Del. 168. 219. κάθηται βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖς. C. 103. 115.
Καθιδρύειν. F. 105. 3.
Καθίημι. F. 159.
Καθίζεσθαι. C. 16. ἐκαθίσατο νηὸς. D. 233. 237.
Καθνῶδες ῥάμφος. F. 204.
Καθύπερθε. Del. 281.
Καίειν. F. 153. 2. καύσει ἔμπυρα. L. P. 107. καύσειν πῦρ. E. 67. 1. κεκαυμένος ὑπ' ἔρωτι. A. 49. καιόμενον σέλας. E. 67. 4.
Καιετάεις. F. 224.
Καινίζω. F. 119. 1.
Καίνω θηρία. D. 12.
Καίπερ. L. P. 69.
Καίρατος. D. 44.
Καίριον γελάσαι. E. 37. 2.
Καιρὸς. E. 8. 3.
Καίρωμα. F. 295.
Κάκειν. F. 44.
Κακογείτων. C. 118.
Κακόγλωσσος γυνή. Del. 96.
Κακὸς. F. 143. 2. φῶς. C. 46. κακὴ ὁδός. Del. 184. γαστήρ. C. 89. βούβρωστις. C. 103. φωνή. C. 57. κακόν. A. 25. κακὸν βίος ἀνθρώποισιν. D. 157. ἔργον. D. 245. Del. 151. σπόρον. Del. 225. μέλος. C. 40. 113. E. 21. 4. κακὸν θανάτου. E. 24. 3. F. 222. 359. κακοὺς θῆρας. D. 153.
Κακῶς χαρίζεσθαι. Del. 246.
Κάλαθος. C. 1. 3. 121.
Καλάμη. Del. 283. C. 20.
Καλαυρείης. F. 221.
Καλέω. καλεῖ με γάμος. E. 1. 3. καλέουσι. J. 14. 45. A. 49. D. 22. ἐφ' ἱερῷ. D. 169. 199. 205. F. 46. [illegible] 3. Del. 152. ἐκάλεσεν ὀνόμασι. Del. 224. καλέσαι. F. 134. 2. καλεύσης. E. 57. 1. καλέοντες. C. 76. F. 144. 1. καλεῦμαι. E. 6. 3. καλέεσθαι. J. 20. D. 35. Del. 131. ἔκλεο. Del. 40. ἐκλήθης. F. 113. κεκλήσεται. Del. 269.
Καλιά. D. 96.
Καλιστρεῖν. D. 67. C. 98.
Καλλίγνωτος. E. 26. 1.
Καλλίμαχος. E. 22. 1.
Καλλίστιος. E. 59. 1.
Καλλιφῶν. F. 227.
Καλλίχορος. C. 16.
Καλὸς ἀεὶ Ἀπόλλων. A. 36. χορὸς. D. 181. λύχνος. E. 30. 5. 67. 2. παῖς. E. 31. 3. καλὴ Ὀρτυγίη. A. 59. Ἀντίκλεια. D. 211. F. 101. 2. καλὸν ἔμμα. L. P. 17. καλῷ ποδί. A. 3. καλὸν ἀείδειν. A. 5. καλὸν λόετρον. L. P. 51. ἄλσος. D. 26. E. 32. 6. 47. 1. 2. καλὸν μελανεῖν. E. 56. 1. καλαί. F. 83. καλὰ ἀέξεσθαι. J. 55. ῥέειν. L. P. 71. γλυκύμαλα. C. 29. δένδρεα. C. 42. E. 9. 1. 17. 1. 31. 4. κάλλιον. C. 19. 20. 23. καλλίστη νῆσος. C. 15.
Καλλίστη. E. 27. 1.
Κάλπις. L. P. 47. F. 122. 2.
Καλυδώνιος. D. 218.
Καλύπτρη. F. 128. 1. 142. 1.
Καλυψώ. J. 39.
Καμινόθεν. D. 60.
Κάμινος. F. 129. 1.
Κάμνω. ἔκαμνον. F. 277. κάμεν. Del. 153. καμών. Del. 182. F. 120. 2. κεκμηκυῖαι αὐχένα. D. 177.
Κανάκη. C. 100.
Καναχηδὰ ῥέειν. Del. 45.
Κανθὸς. F. 150.
Κανωπίτης. E. 59. 1.
Κάπρος. D. 151. 219. C. 82.
Κάρη. A. 60. D. 40. Del. 134. 236. F. 106. 1. 125. 1.
Καρίων. J. 24.
Καρχαρόδοντας ἄρας. A. 87.

INDEX GRAECUS.

Καρνεῖος. A. 71. 72. 80.
Καρπὸς. Del. 179.
Κάρτα. F. 318.
Καρτερὸς Ἀλκείδης. D. 145. Πηνειός. Del. 149.
Κάρτιστος. E. 68. 1.
Κάρτος. J. 67.
Κάρφεσθαι. F. 182.
Κάστωρ. L. P. 30.
Κατὰ. J. 38. A. 28. Del. 159. 176. E. 1. 4. 12. 16. 51. 3. F. 141. 2. 293.
Κατάγειν. F. 217.
Καταναίρειν ὄφιν. A. 101.
Καταβάλλεσθαι. F. 196.
Καταβλέπειν. Del. 303.
Καταβόσκεσθαι. λοιμὸς καταβόσκεται κτήνεα. D. 125.
Καταδέω ἄητας. D. 230.
Καταθνήσκειν. E. 21. 2.
Καταθύμιος ἴλα. L. P. 33. ἑταίρα. L. P. 69.
Καταΐξ. D. 114.
Κατακᾶσα γυνή. F. 184.
Κατακλάζω. Del. 107.
Κατάκλειστος. F. 118. 1.
Κατακλεὶς. D. 82.
Κατακροταλίζω ποσίν. D. 247.
Κατακτείνω. E. 7. 3.
Καταλέγειν. Del. 247.
Καταινεύειν. L. P. 131.
Καταπήγνυσθαι. F. 139. 2.
Καταπέφνειν. A. 92.
Καταρρέειν. κατέρρειν ὕδατα οἷα ἐς βυθόν. C. 91.
Καταρρίζειν. D. 29.
Καταφλέγειν. Del. 201.
Καταχεύειν χαίταν. C. 5.
Κάτειμι ἄστυ. D. 19. κατήεις. Del. 197. κατιὼν Πυθώ. A. 100. κάλαθος. C. 1. 3.
Κατεργάζεσθαι. E. 65. 2.
Κατέρχεσθαι. Νεῖλος κατέρχεται ἀπὸ κρημνοῖο. Del. 208.
Κατέχειν. ἡσυχία κατέχει ὄρος. L. P. 74.
Κατηφεῖν. E. 21. 5.
Κατιχαίνειν τὸ ἔρωτα. E. 49. 3.
Κατοικτείρειν. Del. 200.
Κάτοπτρον. L. P. 17.
Κατουδαῖος γίγας. Del. 142.
Κατοχεὺς. A. 6.
Κάτω. E. 41. 3. κατώτεραι ἑξήκοντα. C. 131.
Κατωμαδία κλεὶς. C. 45. F. 211.
Καύηκες. F. 167. 2.
Καύκωνες. J. 39.
Καΰστριος λειμών. D. 257.
Κεάσαι. F. 289.
Κέβλη. F. 140. 1.
Κεῖθεν. A. 104. Del. 288.
Κεῖμαι. E. 52. 4. κεῖται ἀγών. E. 66. 3. 73. 2. κεῖνται νῆσοι ἐν ἁλί. Del. 3. βωμοὶ ἐπὶ ποταμῷ. L. P. 64. κεῖται. C. 83. κείμενα ἐν μέσῳ. E. 33. 6. ἔκειτο ὕδωρ ὑπὸ ποσσίν. J. 27. σοὶ ἦτορ ἀνηλεὲς. Del. 106. χρήματα ἐνὶ δόμοις. C. 112. F. 124. 2. κεῖσθαι. F. 71. 3. κείσονται ἄεθλια. Del. 187. ἐκείμην. E. 47. 3.
Κεῖνος. J. 87. A. 43. C. 138. E. 1. 15. F. 11. 1. 272. 1. κείνη. Del. 233. E. 43. 5. κεῖνο. Del. 91. κείνου. A. 45. 47. 93. Del. 275. E. 3. 4. 31. 2. F. 194. κείνῳ. D. 200. κείνην. Del. 195. κεῖνο. J. 38. D. 248. κεῖνοι. E. 1. 8. κεῖναι. Del. 23. κείνων. E. 1. 11. 13. 4. F. 104. 4. κείνοις. D. 130. κείναις. E. 55. 1. κείνους. D. 64. E. 50. 6.
Κεῖος. J. 77. 2. 87. 1.
Κείρειν. κείρει λιμὸς πτελέας. E. 49. 8. κείρονται γέροντες. D. 126. κερεῖσθαι πολίην. A. 14. ἐκέρσω. F. 311.
Κέκλομαι τινί. Del. 150.
Κεκροπίδαι. Del. 315.
Κεκροπίηθεν. D. 227.
Κελάδων. D. 107.
Κέλευθος. E. 8. 2. 30. 1.
Κελεύω. F. 128. 2.
Κελτὸς Ἄρης. Del. 173.
Κεμὰς. D. 112. 163.

Κενεὸς. κενεὰ αὖλις. C. 106. χέρες. E. 34. 1. κενεὸν σῆμα. E. 18. 4. F. 274.
Κενεὸν ὄρος τόξοις. E. 73. 3.
Κένταυρος. E. 65. 3.
Κέντρον. F. 214.
Κέπφος. F. 81.
Κεραελκὴς Τυμφαιῆς. D. 179.
Κεραὸς τοῖχος. A. 63.
Κέρας. F. 249. κεράων. A. 63. D. 102. κεράεσσι. A. 62.
Κερατώδης Μυρτέσση. A. 91.
Κεραυνὸς. D. 118. Del. 78.
Κεραυνοβολεῖν. E. 47. 4.
Κερδαλέος μῦθος. D. 152.
Κέρδος. E. 41. 4.
Κέρκυρα. Del. 156.
Κερόεις ὄχος. D. 173.
Κερύνειος πάγος. D. 109.
Κερχνὶς. Del. 271.
Κεύθμος. J. 34.
Κεφαλή. C. 59. 126. F. 124. 1.
Κέφαλος. D. 209.
Κηδεμών. F. 200.
Κήδειν ἄστεα. D. 231. F. 208. κάδδυ Ἀργεῖος. L. P. 140.
Κῆιον. F. 71. 3.
Κηρίον. J. 49.
Κῆρυξ. E. 8. 3. F. 248.
Κηρύσσω. E. 19. 5.
Κίδισις. F. 177.
Κιθαιρὼν. Del. 97.
Κίθαρις. A. 12. 19.
Κιθαρισμὸς. Del. 312.
Κικλήσκειν. A. 47. D. 154. C. 80.
Κικυμὶς. F. 318.
Κιμμέριος. D. 253.
Κίμων. E. 64. 1.
Κίνναρος. F. 79.
Κίνυμαι. Del. 143.
Κινύρομαι. A. 20.
Κινώπετον. J. 25.
Κισσὸς. E. 8. 1.
Κισσοφόρος διθύραμβος. E. 50. 2.
Κισσύβιον. F. 109. 2.
Κιχεῖαι. Del. 95.
Κλαΐς. C. 45.
Κλαίω. E. 6. 2. κλαίουσιν. Del. 85. κλαίουσα βαρύ. L. P. 95. κλαῖε. C. 95. κλαύσαντες. E. 15. 3.
Κλάριος. A. 70.
Κλῆρος. J. 62. Del. 281. L. P. 142.
Κλεινίας. E. 5. 11.
Κλείειν. J. 51. A. 18.
Κλεόμβροτος. E. 24. 1.
Κλεόνικος. E. 32. 1.
Κληδών. E. 1. 15.
Κλήζεαι. κλήζῃ ἁγιωτάτη νησάων. Del. 276.
Κληΐς. A. 7.
Κλίνεαι. κεκλιμένοι περὶ βοὸς πόρον. D. 254. ἐκλίθη. Del. 209. κλινθεῖσα στήλη. E. 7. 3.
Κλύμενος. F. 197.
Κνιδία. C. 25.
Κνωσσὸς. J. 42. 43.
Κόγχος. E. 5. 1.
Κοεῖν. F. 53. 1.
Κοῖα. F. 70. 3.
Κοινῆς. Del. 150.
Κοίλη κατακληῒς. D. 82.
Κοιμᾶν χεῦμα. Del. 110. κοιμᾶται ἱερὸν ὕπνον. E. 10. 2. κοιμηθεὶς. E. 69. 6.
Κοιμίζειν. J. 47.
Κοιρανεῖται. Del. 167.
Κοίτη. D. 96.
Κόκκος. L. P. 28.
Κολλᾶν. ἐκόλλασαν ἀνίαι γόνατα. L. P. 83.
Κόλλυβος. F. 85.
Κολουραίη. F. 66. 1.
Κόλπιος. F. 35.
Κόλπος. J. 15. D. 25. 71. Del. 42. 214. 265.
Κολούειν. J. 90.
Κομᾶν. ὕλη κεκομημένον ὄρος. D. 41.
Κομέω. D. 17.
Κόμη. A. 38. D. 79. L. P. 22.

Κο-

INDEX GRAECUS.

Κομίζειν. ἐκόμισσε ἔρνος γενέθλιον. Del. 262. κομίσσατε. L. P. 29. κομίσσαι. J. 33. F. 224. κομίζευ. L. P. 105.
Κόνις. L. P. 6.
Κόππα. F. 355.
Κόπρος. D. 178.
Κόπτεις δένδρεα. C. 42. 47. ἔκοψε. F. 204. κόψαις. F. 227. κεκομμένα. F. 101. 1.
Κόραξ. A. 66. F. 70. 3.
Κόρη. Del. 67. E. 57. 3.
Κορίη. D. 234.
Κόρκυρα. F. 39.
Κόρειος. F. 307.
Κόρση. D. 78.
Κορυφή. Del. 63. L. P. 135.
Κορωνεία. L. P. 61. 63.
Κοσμεῖν. F. 332.
Κόσμος. F. 122. 2.
Κότε. D. 238.
Κοτεῖν. Del. 55. C. 58.
Κουράλιος ποταμός. L. P. 64.
Κούρη. D. 40. 72. 207. Del. 232. κούρης. D. 203. κουρέων. D. 70. 216. κουράων. D. 66. Del. 297. κούρας. D. 234.
Κούρητες. J. 52.
Κουρίζειν. J. 54. D. 5. Del. 324.
Κοῦρος. J. 169. κοῦρε. Del. 212. 214. F. 127. 1. κοῦροι. F. 11. 2. κούροισιν. F. 107. 1.
Κουροτρόφος. Del. 2. 276.
Κοῦφος. κούφη γαῖα. E. 28. 3.
Κουφοτέρως. F. 67.
Κούχ. F. 82. 1.
Κόος. Del. 160.
Κράνα. L. P. 46. 77.
Κρανώνιος. F. 71. 6.
Κρανών. C. 77.
Κρανώνιον πεδίον. Del. 138.
Κραταιὰ πάλη. E. 66. 1.
Κρατεῖν. J. 75.
Κρατερὸς λιμός. C. 68.
Κρᾶθις. J. 26.
Κρίας. D. 88.
Κρείων Ποσειδάων. Del. 271. κρείσσω. D. 268. Del. 219. C. 139.
Κρεῖον ἔρος. L. P. 40. 41.
Κρείσσων. E. 22. 4. φίλος. E. 26. 2. 47. 6.
Κρεώφυλος. E. 6. 4.
Κρηθίς. E. 17. 1.
Κρῆθμος. F. 64.
Κρημνός. D. 194. Del. 208.
Κρήνη. E. 30. 3. F. 298.
Κρής. E. 12. 2. 36. 2. Κρητὶς. E. 73. 1. Κρῆτα. E. 23. 1. Κρῆτες. J. 8. 9.
Κρηταέες. D. 205.
Κρηταῖος. J. 34. D. 41.
Κρήτη. D. 191. Del. 272.
Κρήτηθεν. Del. 309.
Κρῖμνον. F. 205.
Κρίνεσθαι τινὶ λάξιν. J. 80. κέκρικας. E. 71. 2.
Κρισαῖον πεδίον. Del. 178.
Κριτίας. E. 13. 4. 59. 2.
Κρίκος. A. 83.
Κρονίδης. J. 61.
Κρόνιος νόμος. L. P. 100.
Κρόνος. J. 53.
Κρόταλον. E. 72. 4.
Κροτωπιάδης. F. 315.
Κρυμός. D. 115.
Κρύπτεσθαι. D. 192. κέκρυπται. F. 172. κεκρυμμένα. Del. 241.
Κρύφα. J. 34.
Κρώζειν. F. 70. 4.
Κτάομαι. F. 185.
Κτείς. L. P. 31. F. 308.
Κτερείζειν. C. 102.
Κτήνεα. D. 125.
Κτίζειν πόλιν. A. 57. F. 104. 3.
Κτύπος. D. 63.
Κύαθος. E. 31. 2.
Κύαμος. F. 128. 1.
Κυδίππη. F. 101. 2.
Κύδωνες. J. 45. D. 197.
Κυδώνιον τόξον. D. 81. F. 284.
Κύζικος. E. 13. 1.
Κυκεών. F. 205.

INDEX GRAECUS.

κυκλάδες. Del. 3. 198.
κυκλικὸν ποίημα. E. 30. 1.
κύκλιον ὀρχηθμὸν. Del. 313.
κύκλος. D. 241. Del. 93. 301. E. 50. 9. F. 145. 5.
κυκλόω. ἐκυκλώσαντο κύκνοι περὶ Δῆλον. Del. 250. περὶ βωμὸν. D. 267. κυκλώσονται σε. D. 170.
κύκλωψ. D. 9. 46. 67. 81. 85. E. 49. 2.
κύκνος. A 5. Del. 249. 254.
κυληξ. E. 38. 2.
κύλιξ. F. 102. 2.
κυλλήνιος. Del. 272.
κῦμα. Del. 54. F. 111. 1. 4.
κυναγὸς ἀνήρ. C. 51.
κυνηλασίη. D. 217.
κυνθίας αἶξ. A. 61.
κυνθίδες. E. 73. 1.
κύνθιος. Del. 10.
κυνοδρομίη. D. 106.
κυνοσουρίς. D. 94.
κύπρις. Del. 21. 308. L. P. 21. E. 5. 2. 72. 1.
κυπρόθεν. F. 217.
κυρβάντες. J. 46.
κυρηναῖος. E. 14. 2. 22. 2.
κυρήνη. A. 73. 94. D. 206. E. 21. 5.
κύρτη. A. 88.
κύρνος. D. 58 Del. 19.
κύρω. κῦρον αἰθέσι δένδρεον. C. 38.
κυταῖος. F. 113. 2.
κύφελλα. F. 300.
κύων. Del. 228. κύον. C. 64. κύνε. D. 207. κύνες. D. 89. 98. 140. L. P. 114. κυσὶν. L. P. 75. κύνας. D. 90.
κῶλον. E. 70. 3.
κώμη. Del. 177.
κωμικὸς μάρτυς. E. 53. 1.
κώρα. L. P. 27. 138. C. 9.
κῶρος. L. P. 85.
κῶς. F. 70. 4.
κωφὸς. E. 69. 2. F. 67. 3.

Λ.

Λαβδακίδης. L. P. 126.
Λαβύρινθος. Del. 311.
Λαγχάνω. ἔλαχεν ἄνερα. A. 43. ἔλλαχες τέκνα. Del. 97. F. 123. 2. 164. λάχεν Ἴναχον Ἥρη. Del. 14. E. 72. 1.
Λαγὼν. D. 223. L. P. 6. 88. F. 185.
Λαγωβολία. D. 2.
Λαγωὸς. D. 95. 155. E. 33. 1.
Λάδων. J. 18.
Λάθρη. F. 129. 1.
Λάθριος εἶπε. A. 105. λάθρια. Del. 241.
Λάινος τάφος. E. 68. 2.
Λαῖφος. Del. 319. E. 5. 4.
Λαίφη. F. 245.
Λακεδαιμόνιος. L. P. 24.
Λάκλις. F. 178.
Λακωνίς. F. 113. 1.
Λάλος. E. 17. 3.
Λαμβάνω. ἔλαβεν. E. 33. 4. 63. 3. λαβὼν. F. 105. F. 95. 2. λαβοῖσα. L. P. 25. 93. ληφθήσῃ. E. 48. 1.
Λανθάνω. ἐλάνθανεν. E. 45. 1. λάθῃ. E. 58. 3. λάθηται. Del. 8. 34. λαθέσθαι. D. 1.
Λαὸς. J. 83. A. 66. 98. 102. E. 51. 4.
Λάπτειν. F. 247.
Λάρισσα. Del. 104.
Λᾶας. Del. 25. F. 104. 2.
Λάσιος. λασίη χαίτη. D. 76. δρῦς. D. 192.
Λάταξ. F. 102. 2.
Λάχαινος. F. 305.
Λάχος. F 108. 2.
Λέαινα. Del. 120. C. 52.
Λέσχης. Del. 145. 286. E. 66. 3.
Λεγνωτὸς χιτὼν. D. 12.
Λέγω. F. 128. 2. λέγεις. E. 14. 2. λέγουσιν. E. 26. 3. 52. 5. F. 93. 3. λέγοντες. L. P. 100. λέγε. E. 10.

INDEX GRAECUS.

10. 2. 34. 2. 53. 1. λέγωμες. C. 18. λεγων. E. 51. 3. ἔλεγον. E. 1. 12. λέξω. E. 12. 1. ἔλεξα. L. P. 96. F. 109. 3. λέξον. E. 13. 3 λέγεσθαι. Del. 16. ἐλέγετο. F. 94. 3. λελεγμένον. F. 306.

Λείβειν ἔλαιον. A. 38. δάκρυα. Del. 121.

Λειμων. D. 164. 257.

Λεῖος. F 105. 4.

Λείπω. ἔλλιπε. F. 198. λιπὼν. F. 121. 1. 166. 202. ἔλειφθεν. C. 94. λιπόντες. Del. 250.

Λείχω. F. 201.

Λεόνταγχος. E. 36. 1.

Λεόντιχος. E. 62. 1.

Λέπριον. J. 39.

Λεπταλέον ὑπαείδειν. D. 243.

Λεπτὸς. F. 44. λεπταὶ ῥήσεις. E. 29. 3.

Λεσβίη. F. 115. 2.

Λέσχη. E. 2. 3.

Λευκάριτα μανία. E. 63. 2.

Λευκὸν ἔρ... D. 41. ἔαρ. C. 123. F. 50. 1. 298. λευκότατος ποταμῶν. J. 19.

Λευκότριχες ἵπποι. C. 121.

Λεχαῖος κρείων. Del. 271.

Λέχριος εὕδει. Del. 236.

Λεχωΐδες. D. 127. Del. 124.

Λεχώϊος. J. 14.

Λέων. A. 91. D. 91.

Λεωπρεπης. F. 71. 2.

Ληθαῖον πτερὸν ὕπνου. Del. 234.

Λήθω. E. 46. 3.

Ληκύθειος. F. 319.

Ληλάντιον. Del. 289.

Λῆξις. J. 80.

Λῆς. D. 19.

Λήτειρα. F. 123. 2.

Λητὼ. D. 73. 138. Del. 39. 57. 60. 68. 99. 122. 200. 204. 222. 246. 326.

Λητωίας. D. 83.

Λητωΐς. D. 45.

Λίβας. A. 112.

Λιβύη. A. 66. F. 126. 1.

Λιβύης. E. 66. 6.

Λίβυσσα. A. 86.

Λίγεια συριγξ. D. 242.

Λίην. Del. 28. E. 31. 3.

Λιθόλευστος. E. 43. 5.

Λίθος. A. 23. E. 7. 1.

Λίκνον. J. 45. C. 127.

Λικνοφόρος. C. 127.

Λιμενοσκόπος. D. 259. F. 114. 2.

Λιμην. D. 39. 184. 188. F. 336.

Λιμναῖος. F. 280.

Λίμναι. D. 172.

Λίμνη. A. 59. D. 261.

Λιμὸς. C. 67. E. 49. 5.

Λίνον. L. P. 104.

Λίνδος. F. 105. 4.

Λιπαρὸς ὅρμος. Del. 155. πλόκαμος. L. P. 32. λιπαρὴ νῆσος. Del. 164. θεός. E. 5. 5. ἔθειρα. E. 50. 4. F. 188.

Λιπάρη. D. 47.

Λίπος. A. 39.

Λίπουρα. F. 76. 2.

Λιπόων δρόμος. F. 141.

Λῷος. F. 229.

Λῖς. F. 349.

Λίσσομαι. Del. 111.

Λιτὸς. A. 10. 11. E. 51. 1. L. P. 25.

Λιχιά. F. 107. 1.

Λογος. E. 14. 5. 26. 6. F. 71. 2.

Λέετρον. L. P. 51. 113.

Λοιμὸς. D. 125.

Λοκρὸς. Del. 177.

Λοξὸς ὄφις. E. 25. 3.

Λοξὼ. Del. 292.

Λοῦσαι. D. 235.

Λούω. λοῦσαν τόξον. Del. 95. λοέσσαι χρῶτα. J. 17. λοῦσε Φοῖβον. Del. 6. ἐλοέσσω. C. 12. 17. λουσαμένη ἀπὸ ποταμοῦ λεχωΐς. Del. 124. λόωντο. L. P. 72. 73.

Λοφιά. F. 228.

Λόφος. F. 206.

Λόχασιν. F. 132. 2.

Λοχεῖη. Del. 251.

Λοχεύεσθαι τινὰ. Del. 326.

INDEX GRAECUS.

Λύγδαμις. D. 252.
Λυγξ. D. 16.
Λυγρὸς. λυγρὴ ἄλη. Del. 205. ἀμηχανίη. Del. 210.
Λύδοι. F. 93. 2.
Λύθρον. L. P. 7.
Λυκαινὶς. E. 67. 1.
Λυκαῖος. J. 4.
Λυκαονίη ἄρκτος. J. 41.
Λύκειος. F. 141. 1.
Λύκιος γέρων. Del. 304.
Λύκος. E. 19. 1.
Λύκτιος Μενοίτας. E. 39. 1. Λύκτιον τόξον. A. 33.
Λυκωρεὺς Φοῖβος. A. 19.
Λυμαὶ εἰς φυτά. D. 156.
Λῦμα. J. 17. A. 109. C. 116. F. 216.
Λύρα. J. 78. A. 33. Del. 253. F. 116. 1.
Λυρκεῖος. F. 55.
Λυσανίη. E. 30. 5.
Λύτρον. F. 238.
Λύχνος. E. 53. 4. 59. 2. 67. 2. F. 47. 1.
Λύω. λυθεῖσαι ὑπὸ ζεύγληφι κεμάδες. D. 162. ἐλύσατο μίτρην. J. 21. ζώνην. Del. 209. λυσαμένα ἵππους. L. P. 10. περόνας. L. P. 70.
Λώϊον. J. 2. E. 1. 5.
Λωτρεχόοι. L. P. 1. 15. 134.

M.

Μὰ. E. 16. 1. 32. 1. 46. 5. 46. 2. 47. 1.
Μάγειρος. C. 107.
Μάγνης. F. 180.
Μάγνησσα. F. 333.
Μαζὸς. J. 48. D. 214. Del. 274.
Μαιναλίη λύγξ. D. 89. ἀκρώρεια. D. 224.
Μαίομαι. E. 63. 1. 2.
Μαιοῦσθαι τινά. J. 35.
Μάκαρ. J. 72. A. 25. 26. D. 65. F. 195.
Μακεδών. Del. 167.
Μάκρις. Del. 20.
Μακρὸς πλόος. Del. 289. μακρὸν ἔπι εἰπεῖν. Del 255. F. 233. οὐ μακρὰν. A. 7. μακρὰ λέγειν. E. 12. 1. 56. 4.
Μάκων. C. 45.
Μάλα. J. 5. 20. 63. 85. A. 77. D. 64. 80. 150. 152. Del. 158. 231. 246. F. 233. μᾶλλον. C. 90. F. 37. 111. 4. 297. μάλιστα. J. 10. D. 149. F. 215.
Μᾶλον. C. 11.
Μανία. E. 63. 2.
Μάνδρα. C. 106.
Μανθάνειν. ἔμαθεν. A. 64. E. 45. 6.
Μανὸς. E. 63. 2.
Μαντεύεσθαι. Del. 89.
Μαντήϊον. Del. 188.
Μάντις. A. 45. Del. 189. L. P. 121.
Μαραθών. F. 350.
Μάρμαρον. A. 24.
Μάρπτομαι. D. 195.
Μάρτυρ. E. 50. 5. 53. 2.
Μασθὸς. E. 54. 4.
Μάσσων. D. 102.
Μαστὸς. Del. 48. C. 96.
Μαστὺς. F. 277.
Μάταν. E. 72. 2.
Μάτην. D. 27. Del. 108.
Μάχαιρα. Del. 172.
Μάχη. F. 90.
Μάχομαι. A. 26. 27.
Μάψαυρα κωφή. F. 67. 4.
Μεγαίρω. Del. 163. ἐμέγηραν. J. 59.
Μεγαρεὺς. E. 26. 2.
Μέγας Λάδων. J. 18. A. 10. ῥόος. A. 108. θεὸς. Del. 30. ὄφις. Del. 91. βοῦς. E. 14. 6. F. 209. μεγάλη θεὸς. Del. 122. L. P. 19. C. 122. E. 45. 5. μέγα χεῦμα. J. 32. μεγ' ὑπείροχος. J. 68. 91. μέγα χαίρειν. A. 85. τόξον. D. 9. 44. ἔργον. D. 49. ἄημα. D. 55. μοχθεῖν. D. 61.

χρύσος,

χρίος. D. 100. μέγα. D. 157. μέγ' ἄριστος. D. 179. 203. 268. μέγα σπέρχεσθαι. Del. 60. 110. κινεῖν. Del. 189. L. P. 122. βάκτρον. L. P. 127. C. 2. δένδρεον. C. 38. 120. 139. E. 6. 4. 16. 3. δῶρον. E. 52. 3. ὄρος. E. 13. 3. F. 19. 1. 165. 359. μεγάλου στήθεος. D. 76. θρόνου. Del. 235. Ἀρτέμιδος. L. P. 110. μεγάλῳ μισθῷ. L. P. 102. ἀγεσίλᾳ. L. P. 130. F. 359. μεγάλῃ νούσῳ. C. 68. μέγαν Δία. J. 2. πῆχυν. J. 30. ταῦρον. D. 150. θῆρα. D. 158. Del. 133. βωμὸν. Del. 321. μεγάλην βοὴν. D. 58. μεγάλοι ἀνή). Del. 318. μεγάλαι πλεκαὶ. C. 28. μεγάλων κόλπων. J. 13. Ἀκεστοριδᾶν. L. P. 34. F. 111. 1. μεγάλοις Λακεδαιμονίδαις. L. P. 126. μεγάλους πάχεις. L. P. 5. χειμῶνας. E. 51. 2. F. 71. 7. μεγάλα. L. P. 91. μέγιστα νοεῖν. J. 88.

Μεδέω. F. 95. 1. μεδέων. J. 86. ἀοιδάων. Del. 5.

Μεθίημι. E. 72. 5.

Μείζων οἶκος. E. 1. 13. μεῖζον. D. 32. C. 93.

Μείλιον. D. 230.

Μείρω. ἔμμορ' ἀέθλου. D. 208.

Μείων. J. 88.

Μεθυπλὴξ. F. 223.

Μέλαθρον. A. 2. F. 71. 4.

Μελαιναὶ. F. 56.

Μελαμψηφὶς Ἄναυρος. D. 101. Ἰσμηνὸς. Del. 76.

Μελανεῖν. E. 56. 1.

Μελάνιππος. E. 21. 1.

Μέλας. J. 23.

Μέλαν. F. 247. οἱ μέλανες. C. 11.

Μέλδων. F. 309.

Μέλει. Del. 90. F. 183. 'μέλοι. D. 137. μέλε). L. P. 138. μέλον). D. 2. μελοίμην. Del. 98. μέμβλετο. J. 169.

Μέλεοι τέοντες. Del. 117.

Μελίαι. J. 47.

Μελίγηρυς κύκλος. E. 50. 9.

Μελιγουὶς. D. 48.

Μελίη. Del. 80.

Μελιηδὴς. F. 123. 1.

Μέλισσα. J. 50.

Μέλισσαι. A. 110.

Μελίτης. E. 71. 1.

Μελιχρότατον ἔπος. E. 29. 2.

Μέλλω. μέλλοιμι. Del. 129. μέλλων. F. 71. 5. ἔμελλεν. J. 20. D. 255. Del. 58. 134. 215. F. 212.

Μέλος. D. 257. C. 40.

Μέλπειν. Del. 249.

Μέμφεσθαι. D. 219. E. 48. 4. μέμφου μυρία. F. 44. 1.

Μενεκράτης. E. 48. 1. 65. 1.

Μενέξενος. E. 46. 5.

Μένιππος. E. 34. 1.

Μενοινὴ. J. 90.

Μενοίτας. E. 39. 1.

Μέντοι. Del. 283.

Μένω. μένει. D. 78. L. P. 120. F. 121. 1. μένων. E. 49. 2. ἔμεινεν. F. 106. 5. μεῖνον. Del. 118. 119. ἔμενεν αὐτὴν δάκρυα. L. P. 68.

Μερμηρίζειν ἔνδικα. E. 9. 5.

Μεροπηΐς. Del. 160.

Μέρος. D. 78.

Μεσαμβρινὰ ἀσυχία, ὥρα. L. P. 72. 73.

Μεσόγειος. Del. 168.

Μεσσάτιον μέρος. D. 78.

Μέσσος, ἀνα μέσσην. Del. 280. ἐν μέσσῃσι. Del. 200.

Μεσσόγεος πόλις. D. 37.

Μέσφα. D. 195. Del. 47. L. P. 55. C. 93. 112. 129. F. 221.

Μέσος. E. 33. 6.

Μετὰ. J. 36. D. 73. E. 1. 11. F. 111. 2. 212.

Μεταβάλλειν. L. P. 97.

Μεταδὴν. F. 144. 2.

INDEX GRAECUS.

Μετασεύεσθαι. D. 98.
Μεταστείχειν ἴχνια. C. 9.
Μετακιάθω. D. 46.
Μετατιθέναι κόμην. L. P. 22.
Μετάτροπος Λητώ. Del. 99.
Μετέπειτα. J. 45. D. 197. 248. E. 42. 2.
Μετόπισθε. Del. 71. 199.
Μέτρον. F. 214.
Μετώπης. J. 26.
Μέχρις. D. 11. 28. Del. 169. F. 209.
Μὴ. F. 227. 293. 313.
Μηδὲ. E. 18. 1. F. 165.
Μήθυμνα. E. 16. 3.
Μηκέτι. D. 16. 64.
Μηκύνειν. φάεα μηκύνονται. D. 182.
Μηκώνη. F. 195.
Μηλὶς αἶη. Del. 287.
Μὴν. D. 193. F. 175.
Μηόνιος Πακτωλός. Del. 250.
Μήποτε. E. 26. 1.
Μήπω. Del. 89.
Μάομαι. Del. 127.
Μήτε. E. 26. 2. 28. 3. 4.
Μήτηρ. J. 15. A. 20. 103. D. 25. 67. L. P. 94. 115. 134. C. 76. 79. 95. 109. E. 27. 2. F. 112. 2. 175. μητρὸς. E. 61. 2. μητέρι. D. 66. μητέρα. Del. 212. L. P. 59. F. 126. 3. μῆτερ. Del. 162. 190. C. 84. E. 69. 3. 5.
Μητρυιή. E. 7. 1. 4.
Μία. D. 107. 135. L. P. 57. E. 1. 3. 55. 1. F. 67. 2.
Μιαίνειν. E. 69. 5.
Μίγνυμι. L. P. 49.
Μικκός. θηρία μικκά. C. 111. F. 179.
Μίκκος. E. 52. 1. 54. 2.
Μικρός. E. 25. 2. μικρὰ λίθος. E. 7. 1. ῥῆσις. E. 9. 1. μικρότατον. E. 9. 2.
Μικτὸν χρῖμα. L. P. 16.
Μίκυλος. E. 28. 3.
Μίλητος. D. 226. F. 94. 1.
Μίμας. Del. 67. 157. C. 92.
Μίμνω. Del. 69. 148.
Μὶν. J. 12. 35. 40. A. 10. D. 122. 218. Del. 22. 100. E. 58. 3. F. 11. 2. 66. 1. 103. 3.
Μινύρεσθαι. L. P. 119.
Μίνως. D. 190.
Μισάνθρωπος. E. 3. 1.
Μισθός. D. 175. 263. L. P. 102.
Μισῶ. E. 30. 3. μισοίης. E. 56. 2.
Μίτρη. J. 21. Del. 166. 222. D. 40. 3. 50. 3.
Μιτυληναῖος Πίττακος. E. 1. 2.
Μνᾶσθαι παρθένον. D. 264. μνωόμενος ἁρπακτύος. A. 95. ἐμνήσθην. E. 2. 2.
Μνησάρχειος. F. 27.
Μνηστεύειν γάμον. D. 265.
Μογεῖν. Del. 242. F. 134. 1.
Μόθος. F. 72. 1.
Μοῖρα. D. 22. Del. 165. L. P. 104. E. 69. 4. F. 67. 2.
Μολυβδὶς. F. 159.
Μόλις. C. 27. E. 70. 4.
Μολέω. ἔμολεν. D. 73. μεμβλωκός. F. 124. 2.
Μολπή. A. 8.
Μόνιον θηρίον. D. 84.
Μόνος. Del. 131. L. P. 75. C. 8. E. 31. 4. μόνη. Del. 57. F. 21. μόνον. A. 30. D. 21. Del. 132. 180. L. P. 29. 108. C. 94. E. 3. 2. 25. 3. 32. 3. 49. 5. 63. 4. F. 71. 6. 106. 6. 114. 1. μόνῃ. L. P. 132. F. 110. 2. μόνην. D. 35. μόνοι. Del. 115. C. 113.
Μόνωψ. F. 76. 2.
Μορμύσσεσθαι τινά. D. 70. Del. 297.
Μόρος. E. 2. 1.
Μορτὸς. F. 271.
Μορφή. E. 69. 2.
Μουνόγληνα φάεα. D. 53.
Μουνοτόκος. A. 54.
Μουνυχίη. D. 259.
Μοῦσα. Del. 5. 7. 82. 252. E. 22.

INDEX GRAECUS.

22. 5. 49. 3. 50. 12. 52. 2. F. 77. 2. 83.
Μοχθεῖν. D. 61.
Μοχθηρός. E. 32. 6.
Μοψοπία. F. 351.
Μύδρος. D. 49. F. 209.
Μυθέομαι. F. 281.
Μῦθος. D. 40. 152. Del. 217. L. P. 56. E. 14. 4. F. 76. 1. 138. 1.
Μυκαλησσίδες. Del. 50.
Μύκημα. Del. 310.
Μύκητες. F. 47. 2.
Μύξα. E. 59. 1.
Μύω. μύων λαγωός. D. 95.
Μύρον. L. P. 13. 15. E. 55. 2.
Μυρία. C. 89. E. 44. 2.
Μύρσινος ὄζος. D. 202.
Μύρτος. D. 201. 203.
Μυρτώσση. A. 91.
Μυσός. D. 117.
Μυσωτός. F. 282.
Μύχατον δῶμα. D. 68.
Μύχον. Del. 142. 161.
Μύωψ. F. 46.
Μωμεῖσθαι. D. 222.
Μῶμος. A. 113. F. 70. 8.

N.

Ναί. C. 64. E. 46. 1. 2. F. 49. 1. 2.
Ναίχι. E. 30. 5. 56. 3.
Ναίω. D. 254. ἔναιον. A. 89. C. 25. ἐνάσθη. F. 272. 1.
Νάξιος λύκος. E. 19. 1.
Νάξος. F. 163.
Νάπη. A. 89.
Νασάμωνες. F. 126. 1.
Ναυηγός. E. 62. 1.
Ναυκρατίδης. E. 41. 2.
Ναῦς. F. 114. 1. νηός. D. 229. Del. 315. νηΐ. Del. 317. νέες. E. 18. 1. νῆες. D. 231. F. 208. νηῶν. J. 70. νηυσί. D. 327. νήεσσι. Del. 155.
Ναύτης. Del. 43. 316.
Ναυτίλος. E. 5. 3. 19. 6.
Ναυτιλίη. F. 111. 3.
Νάω. νᾶεν ἀκρώρεια φόνῳ. D. 224.
Νέβρεια ὀστέα. D. 244.
Νεβρός. D. 95.
Νέδη. J. 33. 38.
Νεήκης. F. 78.
Νεαίρη. F. 106. 4.
Νεῖκος. F. 93. 2.
Νείλεος. F. 95. 1.
Νεῖλος. Del. 185. 208.
Νειόν. D. 175.
Νεκάδες. F. 231.
Νεκρός. E. 19. 4. 62. 1.
Νέκταρ. F. 115. 2.
Νέκυς. L. P. 129. E. 18. 3 70. 5. F. 110. 1. 204.
Νεμέη. F. 193.
Νεμέηθε. F. 103. 4.
Νεμεσσᾷν. Del. 259.
Νεμεσσητόν. Del. 16.
Νέμεσις. D. 64. C. 57. E. 22. 5. 47. 3. 6.
Νέμω. ἔνειμεν ὀφέλσιμα. A. 94. νεῖμαι δώματα. J. 61. νέμεσθαι. D. 163.
Νενίηλος. J. 63.
Νεόγλυφον. F. 105. 2.
Νέος ἀεὶ Ἀπόλλων. A. 36. νέον. D. 47. F. 124. 1. νέοι. A. 8. E. 43. 4. νεῶν. E. 42. 4. F. 11. 2. νέατος. Del. 33.
Νέομαι. A. 113. D. 148. C. 7. 82.
Νεόσμηκτος. F. 239.
Νέπυς. F. 77. 2.
Νέρθε. Del. 32. E. 14. 3. F. 161.
Νεστορίδης. F. 154.
Νευρά. C. 93.
Νέφος. C. 7.
Νηδύς. D. 160.
Νηλεύς. D. 226.
Νηός. D. 220. 233. Del. 181. C. 134. E. 41. 2. 57. 4. F. 110. 1.
Νήπιος. E. 69. 5.
Νηπιέη. F. 45.
Νηρεύς. J. 40.

Νῆσος

Νῆσος. D. 37. 47. 183. 187. Del. 3. 18. 32. 48. 66. 153. 160. 164. 191. 196. 213. 222. 267. 275. 300. 325. C. 15.
Νηφάλια. F. 123. 1.
Νηχεαται. F. 50. 2.
Νήχυτος. F. 313.
Νίκη. D. 219. E. 50. 11. 53. 2. 60. 2. F. 94. 1. 103. 3.
Νικίππη. C. 43.
Νικοτέλης. E. 20. 2.
Νικὼ. E. 71. 1.
Νικῶ. E. 9. 2. 66. 5.
Νὶν. J. 4. F. 120.
Νισσεαται. J. 25.
Νιφὰς. Del. 175.
Νιφετὸς. E. 33. 3. F. 142. 2.
Νιφόεις Παρνησὸς. Del. 93.
Νοείαται μεγάλα. J. 87. 88. νωσάμβρος. F. 345.
Νόθος. F. 279.
Νομαῖος. F. 310.
Νόμιος. A. 47.
Νόμος. Del. 304. L. P. 100. νεκύων. E. 70. 5.
Νομὸς. D. 246.
Νόσος. C. 68. 104. E. 49. 6.
Νοσεῖν. D. 258.
Νόσιμον φέρειν ἐξ ἀγρῶ. C. 136.
Νόσφι. D. 106.
Νοτεῖν μύροις. E. 55. 2.
Νότιος ἱδρὼς. Del. 211.
Νότος. Del. 194.
Νύκτωρ. E. 67. 1.
Νύμφη. J. 35. 43. A. 90. D. 15. 42. 51. 170. 184. 189. 192. 198. 205. Del. 49. 79. 83. 84. 85. 109. 215. 256. 323. L. P. 57. 66. 85. C. 39. 86. E. 1. 4. 15. 23. 1. 26. 6. 69. 5. F. 146. 2.
Νυμφίον. Del. 118.
Νῦν. A. 6. D. 77. 145. Del. 9. 112. L. P. 29. 42. 105. 137. C. 103. E. 5. 1. 6. 3. 18. 3. 23. 2. 26. 5. 42. 3. 46. 5. 57. 3. 68. 1. 73. 3.
Νὺξ. L. P. 82.
Νωθρὸς. F. 275.

Ξ.

Ξανθὸς. Del. 291. ξανθὴ Λίβυσσα. A. 86. ἄλοχος. D. 209. L. P. 4. Ἰόλεια. E. 6. 3. F. 106. 2.
Ξάνθος. Del. 41. 305.
Ξενίζειν. Del. 50.
Ξένος. D. 123. E. 1. 1. 13. 2. 4. 12. 1. 45. 1. 53. 1. 62. 1. 65. 2. F. 27. 161. 196.
Ξόανον. F. 105. 1.
Ξύλον. C. 41. F. 289.
Ξυμβάλλεσθαι. Del. 190.
Ξυνδείπνιον. C. 73.
Ξυνὸς ἄεθλος. Del. 171. ξυνὴ. D. 36. ἑκαβολίη. L. P. 112.

O.

Ὁ, ἡ, τὸ. τῆ. Del. 163. 195. E. 33. 4. τὰ. J. 87. τάων. D. 224. τέων. Del. 185. τῆσιν. F. 123. 1.
Ὀαρισμὸς. F. 118. 2.
Ὄαρος. L. P. 66.
Ὄγδοον ἀείδειν. Del. 255. F. 307.
Ὀδακτάζειν. Del. 322.
Ὅδε. τᾶδε. F. 103. 2. τάδε. F. 106. 6. τῆδε. E. 10. 1.
Ὀδεύειν. Del. 18.
Ὁδίτης. F. 41. 1. 275.
Ὁδὸς. Del. 184. L. P. 81. E. 8. 1. F. 131. 2.
Ὀδὸς. D. 220. C. 114. F. 106. 3. 136. 1.
Ὄζαινα. F. 38. 2.
Ὄζος. D. 202. E. 36. 1.
Ὅθεν. D. 197. 198. 203.
Ὄθεσθαι. F. 316.
Ὅθι. Del. 241. 242.
Ὄθρυς. C. 87.
Οἰδίπους. A. 74.
Ὄϊς. A. 53.
Ὀϊζυρὸς. A. 24. E. 70. 4.
Οἴκαδε. Del. 294.
Οἰκεῖν. E. 23. 3. οἰκήσω. D. 20. οἰκήσουσα. D. 173.

Οἰκεῖος

INDEX GRAECUS.

Οἰκεῖος θάλαμος. C. 113. πρότονος. E. 5. 4. οἰκείη. F. 11. 3.
Οἰκίον. Del. 282. F. 198.
Οἰκίζω. ᾤκίσατο εἰς ὄρος. L. P. 40.
Οἰκιστὴρ. A. 67.
Οἶκος. J. 59. D. 134. 141. C. 114. E. 1. 13. 15. 21. 4. 49. 10. F. 71. 7.
Οἰκτείρειν. F. 21.
Οἰκτίζειν. Del. 107.
Οἰκτρὸς ἰδέσθαι. C. 24.
Οἴμη. Del. 9.
Οἶμος. J. 78.
Οἰμώζειν. E. 3. 2.
Οἰνάνθης. F. 115. 2.
Οἰνεύς. D. 260.
Οἰνηρὸς. F. 115. 1.
Οἰνιάδης. Del. 102.
Οἶνος. C. 70. E. 37. 2. 65. 4. F. 88.
Οἰνοπότης. E. 38. 1. F. 102. 2.
Οἴομαι. E. 7. 2.
Οἷος. Del. 125. οἷα. Del. 11. οἵη. F. 13. οἷον. A. 1. L. P. 27. οἵης. F. 157. οἷα. A. 2. L. P. 24. C. 90. F. 11. 2.
Ὀϊστευτὺς. A. 43.
Ὀϊστὸς. A. 102. D. 9. C. 27. E. 39. 3.
Οἶτος. L. P. 94.
Οἴχομαι. ᾤχετο. L. P. 40. E. 38. 2. 43. 3.
Οἴω. οἴσετε ἀλαβάστρως. L. P. 17. 31. 48. θάνατον, ζωήν. E. 66. 4. οἶσε θερισμὸν. C. 137. οἴσεμεν. F. 110. 2.
Οἰωνὸς. J. 68.
Ὄκα. L. P. 7. 18. 101. C. 32.
Ὀκκόσον. C. 31.
Ὄκα. F. 85.
Ὄκως. E. 52. 2.
Ὄλβιος. F. 111. 2. ἔλβιστος. L. P. 117.
Ὄλβος. J. 84. J. 95. 96. D. 131.
Ὄλεθρος. F. 16. 4. 22. 1. 118. 2. 119. 1.
Ὀλίγος πόνος. E. 13. 1. βίος. E. 28. 1. μισθὸς. D. 263. ὀλίγη λιβάς. A. 112. E. 1. 15. ὀλίγον δῶρον. E. 52. 3. F. 109. 2. ὀλίγα. L. P. 91.
Ὀλίζονες μάκαρες. J. 71.
Ὀλισθαίνειν. ὤλισθεν. F. 71. 7. ὀλισθῇ. F. 136. 1.
Ὄλλυμι. ὀλέσας δέρκας. L. P. 91.
Ὀλολυγὴ. Del. 258. L. P. 139.
Ὀλοὸς. F. 249. 292.
Ὄλπις. F. 181.
Ὀλόπτειν. D. 77.
Ὅλος. ὅλη Πελοπηΐς. Del. 72. πόλις. C. 35. ὅλον μέλαθρον. A. 2.
Ὄλυμπος. J. 62. D. 177. Del. 220. C. 59.
Ὁμὰ. F. 293.
Ὁμαρτεῖν. C. 130.
Ὁμαρτῇ πλήθειν. D. 243.
Ὄμβρος. D. 84.
Ὁμῆλιξ. F. 127. 1.
Ὅμηρος. E. 6. 1. 3.
Ὄμμα. L. P. 17. 82. 87. 99. C. 53. E. 22. 5. F. 107. 1.
Ὄμνυμι. ὤμοσε. A. 67. ὀμόσας. F. 191.
Ὁμόδελφος. F. 168.
Ὁμόβηλον. D. 210.
Ὅμοιος. F. 295.
Ὁμοίως. Del. 148.
Ὁμοκλὴ. Del. 158. 231.
Ὁμόνοια. C. 135.
Ὁμότοιχος. C. 118.
Ὁμοῦ. Del. 145.
Ὁμούριον. F. 185.
Ὄμπας. F. 123. 1.
Ὄμπνιον. F. 183.
Ὀμφάλιον πέδον. J. 45.
Ὀμφαλὸς. J. 44. C. 15.
Ὅμως. D. 169. L. P. 79.
Ὄνειαρ. E. 52. 6.
Ὄνειδος. Del. 240.
Ὄνειρος. E. 34. 2.
Ὄνομα. A. 70. D. 48. Del. 36. L. P. 42. E. 5. 6. 8. 3. 16. 2.

2. 18. 4. 19. 4. 27. 1. 50. 11. F. 112. 1. 163. 184.
Ὀνομαίνω. J. 38. F. 104. 4.
Ὀνομαστὶ καλεῖν. Del. 224.
Ὄνος. F. 180. 187.
Ὀνοσφαγία. F. 188.
Ὀνοτός. Del. 20.
Ὄντως. E. 53. 1.
Ὀξὺς πόρος. Del. 44. ἥλιος. E. 82. 1. ὀξεῖαι ὠδῖνες. D. 21. ὀξὺ ἀϋτῆσαν. J. 56.
Ὄπα. C. 11.
Ὀπάζω. D. 33.
Ὅπερ. F. 117. 1.
Ὀπῆ. Del. 194.
Ὀπηδεῖν. Del. 19.
Ὄπιθεν. Del. 19. 77.
Ὀπισθίδιος πούς. D. 151.
Ὁπλίζω. ὁπλίσσας ἀξίναις. C. 36. ὡπλίσσαο. D. 86.
Ὅπλον. D. 143. E. 1. 7. 22. 3.
Ὁπότε. A. 21. D. 16. 54. Del. 17. 141. 172. F. 169.
Ὅπου. } Del. 169.
Ὁππόθεν. }
Ὁππόταν. L. P. 113.
Ὀπτᾶξ. E. 45. 5.
Ὄπτεσθαι. A. 11. ἀέλιον. L. P. 89. ὄπτετ') ἠὼς θέμεθλον. D. 249. Del. 198. E. 53. 3.
Ὀπτέριον. D. 74.
Ὅπως. D. 51. 74. Del. 245. F. 108. 3.
Ὁρᾶν. A. 4. D. 65. Del. 202. ὁρᾶσθαι. E. 54. 3.
Ὀργάς. F. 330.
Ὀργή. D. 124. Del. 121. L. P. 97.
Ὀρέγειν πήχεις. Del. 108. E. 70. 1.
Ὀρείχαλκον. L. P. 19.
Ὀρέστας. E. 63. 1.
Ὀρεστία. F. 35.
Ὀρθὸς σφυρός. D. 128. ὀρθὰ οὔατα, Del. 231.
Ὁρίζειν. F. 107. 2.
Ὅριος. F. 35.
Ὅρκος. E. 26. 4.
Ὀρμενίδαι. C. 76.
Ὅρμος. Del. 155. 290.
Ὄρνις. Del. 252. L. P. 123.
Ὀροδάμνοι. F. 139. 1.
Ὄρος. J. 11. 31. 51. D. 99. 183. 188. 198. Del. 70. 141. L. P. 40. 41. 50. 72. 74. 90. 111. 118. C. 52. E. 23. 2.
Ὄρπηξ. A. 1.
Ὀρτυγίη. A. 59. E. 73. 2.
Ὀρχεῖσθαι πρύλιν. J. 52. A. 86. D. 240. ὠρχήσατο Θεσσαλίη φίβῳ. Del. 139. ὀρχεῖσθαι κύκλιον. Del. 313.
Ὅς. F. 94. 2. 143. 1. ὅν. E. 68. 1. ᾗσιν. A. 51. D. 22. E. 2. 5. ᾗχι. J. 10. A. 91. Del. 49. F. 215. οἷς. E. 73. 3. F. 83.
Ὁσίως. E. 71. 2.
Ὀσμύλιο . F. 38. 2.
Ὅσος. J. 64. A. 37. 42. 106. D. 31. 255. 257. Del. 68. 72. L. P. 1. 97. 138. C. 31. 69. E. 6. 2. 49. 9. F. 37. 2. 101. 102. 106. 3. 5. 240.
Ὄσσα. Del. 137.
Ὁσσάκι. Del. 254. E. 2. 2.
Ὀσσαῖος πρηών. D. 52.
Ὀστέον. D. 244. C. 94. E. 32. 2.
Ὅστις. A. 23. 27. E. 22. 1. F. 132. 1. ἥτις. A. 111. Del. 156. 229. F. 164. ὅτις. C. 47. οἵτινες. E. 64. 1. αἵτινες. C. 131.
Ὄστλιγξ. F. 12.
Ὅτε. J. 21. D. 19. 21. 29. 66. 78. 92. 141. 150. 192. 195. 203. 227. 230. Del. 84. 85. 100. 207. 229. 234. 296. 309. L. P. 67. C. 9. 112. 114. E. 19. 3. F. 71. 6. 110. 2. 220.
Ὅτι. D. 24. 234. Del. 5. 319. C. 41. E. 13. 4. 43. 6. 51. 3. 63. 1. F. 67. 3. 106. 1. 137. 2.
Ὀτλεῖν. F. 274.
Ὄτοβος. E. 72. 4.
Οὐ. E. 66. 3. 70. 5. F. 92.

Οὔας,

INDEX GRAECUS.

Οὖας. J. 53. A. 105. D. 63. Del. 230. E. 26. 4. F. 301.
Οὐατόεις. F. 320.
Οὖδας. Del. 51. 306.
Οὐδὲ. E. 62. 5. 63. 3. 70. 1. F. 71. 1. 4. 218. 248.
Οὐδεὶς. F. 135. 2. 332. 2. ὐδὲν. J. 79. Del. 244. E. 15. 3. 24. 3. F. 106. 5. 232. ὐδενός. E. 70. 2. ὐδένα. E. 28. 2.
Οὐδος. Del. 264.
Οὐδέποτε. D. 65. Del. 233. 237.
Οὐκ. E. 63. 2. 68. 4. 69. 5.
Οὐκέτι. A. 7. Del. 53. 180. E. 63. 6.
Οὖλα ὀρχεῖσθαι. J. 52. καταπροταλίζειν. D. 247.
Οὖλος. Del. 302. E. 5. 5.
Ὀυμὸς. E. 32. 4. 33. 5. 34. 2.
Οὕνεκα. A. 97. D. 45. 236. Del. 57. 247. F. 306.
Οὕνεκεν. Del. 53. F. 21.
Ο᾽νιαυτὸς. F. 87. 1.
Οὔπις. D. 204. 240. Del. 292.
Οὔποκα. L. P. 59.
Οὔποτε. A. 11. 36. D. 180. Del. 295.
Οὔπω. J. 18. A. 88. Del. 39. 49. 90. C. 25. F. 105.
Οὐρανίδης. J. 3.
Οὐράνιος Ζεὺς. J. 55. E. 56. 3.
Οὐρανόθεν. Del. 38.
Οὐρανὸς. J. 59. F. 145. 4.
Οὖρος. J. 6. D. 3. 18. 20. 155. 191. 235. Del. 30. 119. 126. 138. 287. E. 33. 1. F. 215.
Οὐρεὺς. C. 108.
Οὔτις. A. 42. L. P. 134. ὔτι. E. 13. 2. F. 110. 1.
Οὔτοι. L. P. 98.
Οὗτος. A. 10. E. 14. 5. 46. 6. 67. 1. αὕτη. Del. 213. E. 8. 2. τῦτο. A. 97. D. 104. 145. Del. 52. 203. L. P. 36. 54. C. 101. E. 6. 4. 9. 5. 13. 4. 34. 4. 44. 6. 71. 2. F. 49. 2. 95. 2. τυτὶ. E. 49. 8. ταύτῃ. E. 41. 2. 46. 1. τῦτον. L. P. 102. E. 41. 1. ταῦτα. C. 18. 55. E. 1. 13. 39. 1. 72. 6. τύτων. C. 93.
Οὕτω. A. 71. Del. 240. 318. E. 1. 1. 16. 41. 4. F. 87. 2.
Οὐχ. F. 134. 1. 236. 242. 287.
Οὐχὶ. E. 31. 3.
Ὀφείλω. F. 193. ὀφειλόμενος θεὸς. Del. 165. ὕπνος. E. 17. 4. ὀφειλόμενον τέλος. L. P. 106. ὤφελεν. E. 58. 2.
Ὄφελος. F. 43.
Ὀφέλλειν. F. 126. 3.
Ὀφέλσιμον. A. 94.
Ὀφθαλμὸς. A. 52. L. P. 80. C. 103. E. 15. 2.
Ὄφις. A. 101. Del. 91. E. 25. 3. F. 104. 2.
Ὄφρα. D. 109. 167. E. 5. 7.
Ὀφρὺς. D. 52. F. 37. 1.
Ὀχεῖν. ὤχησεν Μέλας ἁμάξας. J. 23.
Ὄχθη. D. 100.
Ὀχλίζειν τι. Del. 33.
Ὄχνη. C. 28.
Ὄχος. D. 113.
Ὄψ. E. 50. 7.
Ὀψίγονοι Τιτῆνες. Del. 174.

Π.

Παγὰ. L. P. 10.
Πάγκαιον. Del. 134.
Παγχαῖος. F. 86. 2.
Πάγος. D. 109. Del. 272.
Παγχρύσεος κλὴν. L. P. 31.
Πάγχυ. D 215.
Παίγνιον. Del. 324. E. 5. 8.
Παιδάριον. E. 49. 8. 52. 5.
Παιδεύεσθαι. J. 34.
Παιδνὸς. J. 57.
Παιδοφιλεῖν. F. 107. 2.
Παίζειν. E. 17. 1. 69. 1.
Παιῆον. A. 21. 97. 103.
Παίπαλον. D. 194.

INDEX GRAECUS.

Παῖς. D. 5. 26. Del. 253. C. 5. 57. E. 31. 3. 47. 6. 61. 1. F. 178. 1. παιδὸς. L. P. 82. 87. 92. E. 57. 3. 59. 3. F. 291. παιδὶ. D 67. C. 79. E. 60. 4. F. 210. παῖδα. Del. 264. L. P. 109. 118. E. 1. 2. 7. 3. 14. 2. 18. 2. 20. 1. 22. 2. 47. 5. 64. 2. 69. 3. F. 154. παῖ. E. 49. 8. παῖδες. Del. 298. L. P. 34. 57. E. 1. 10. παίδων. D. 236. L. P. 99. E. 1. 14. 43. 3. παίδεσσιν. Del. 309.
Πακτωλὸς. Del. 250.
Πάλαι. F. 86. 2. 93. 2. 144. 1.
Παλαιὸν. Del. 37. 198. παλαιότερος κόγχος. E. 5. 1. F. 163. παλαιότατον ὕδωρ. J. 40.
Παλαιστρίτης. F. 191.
Παλάσσεσθαι κεραυνῷ. Del. 78. λύθρῳ. L. P. 7.
Πάλη. E. 66. 1. 6. F. 122. 2.
Πάλι. E. 11. 2.
Παλιμπετὲς νοστεῖν. D. 256.
Πάλιν. D. 87. Del. 320. L. P. 89. 97. E. 31. 1. 42. 1. 43. 3. 57. 1. F. 96.
Παλινάγρετον ἔργον. L. P. 103.
Παλιῤῥοίη νῆσος. Del. 193.
Παλλὰς. L. P. 1. 15. 53. F. 64. 220.
Παλματίδες. L. P. 42.
Πάλλεσθαι. J. 64.
Πάλος. J. 66.
Πάμπαν. J. 60. 89.
Πάμφιλος. E. 53. 3.
Πᾶν. E. 40. 4. 46. 1. Πανὸς. D. 88.
Πανάκεια. A. 40.
Πάνακρα. J. 51.
Πανακρὶς μέλισσα. J. 50.
Πανάληθες ἔπος. E. 19. 5.
Παναπηρὴς κεφαλὴ. C. 126.
Πανάρκης. F. 48. 1.
Πανήμερος ῥέει λίμνη. Del. 261. εἰλαπιναστὰς. C. 88.
Πάνημος. E. 48. 1.
Πανίκα. C. 7.
Πανυπέρτατος Κρονίδης. J. 91.
Πανυστάτιον. L. P. 54.
Πάντῃ. A. 70.
Πὰρ. F. 82. 1. 103. 3. 122. 1. 129 230.
Παρα. J. 1. D. 160. 163 181. 253. Del. 44. 65. 182. 206. 235. L. P. 24. 33. E. 5. 7. 22. 1. 34. 4. 37. 1. 48. 4. 73. 2. F. 104. 2. 129. 1. 181. 203.
Παρακλίνειν. παρακέκλιται Πελοπηῒς Ἰσθμῷ. Del. 72.
Παραναίεσθαι. F. 143. 2.
Παρατίθημι. A. 76.
Παραφαίνεσθαι. D. 214.
Παραχρῆμα. F. 106. 3.
Παραψηλᾶν. C. 46.
Παρεῖν. Del. 80. παρειαί. A. 37.
Παρεισδύνειν τινα. E. 46. 5.
Πάρειμι. F. 106. 6.
Παρέρπειν σῆμα. E. 64. 1.
Παρέρχεσθαι τινὰ. D. 250. Del. 224. 317. E. 3. 1. 2. 18. 4. 64. 2.
Παρέχεσθαι παρθενίην. E. 58. 4.
Παρίημι. J. 72.
Παρθενίη. D. 6. 110. Del. 49. E. 58. 4.
Παρθενικη. Del. 298. L. P. 34. C. 119. E. 21. 2. 11. 2.
Παρθένιον. Del. 71. F. 213.
Παρθένος. D. 264.
Παρίπταμαι. παρπέπταται τὰ ἐν μέσῳ καὶ ὦμα ἔρως. E. 33. 6.
Παρίζειν τινι. D. 169.
Παριτες Ἑλικὼν. L. P. 90.
Παρνησὸς. Del. 93.
Πάροιθε. D. 144. Del. 153. F. 112. 1.
Παροικίζεσθαι. E. 25. 4.
Πάρος. E. 5. 9.
Παρουάτιος κυὼν. D. 91.
Παῤῥαλίη. D. 238.
Παῤῥασίη. J. 10.
Παῤῥάσιον ἔρος. D. 99.
Πάρος. F. 155.
Πᾶς Ζεὺς. E. 47. 4. πᾶσα. Del. 139.

INDEX GRAECUS.

139. C. 74. E. 21. 6. πᾶν. E. 1. 8. F. 137. 2. παντὸς. A. 110. E. 34. 3. πάσης. E. 33. 2. παντὶ. A. 9. πάντα. L. P. 12. E. 33. 1. πάντες. D. 139. 148. 169. F. 41. 1. 91. πᾶσαι. A. 53. D. 105. Del. 223. 279. L. P. 1. πάντα. J. 75. A. 41. D. 18. Del. 142. 190. 219. 260. L. P. 7. 97. 133. C. 89. 91. 134. 136. E. 30. 4. 45. 4. F. 106. 3. 145. 4. 323. πάντων. E. 49. 4. πᾶσι. J. 85. D. 52. E. 55. 3. πάσαις. E. 17. 4. πάσῃσιν. Del. 157. F. 26. πάντας. L. P. 116. C. 34. 35. πᾶσας. D. 14. 43. Del. 32.
Πάσσομαι. C. 69. 128.
Πασιφάη. Del. 311.
Πασυδίη. Del. 159.
Πάσχειν. Del. 151. E. 6. 2.
Πάταγος. L. P. 44.
Πατεῖν. Del. 227. C. 125. ἐπάτησε. Del. 74. δέμνιον. Del. 248.
Πατὴρ. D. 28. 32. E. 15. 4. 20. 1. πατρὸς. D. 4. 26. 118. 168. Del. 77. 170. E. 11. 3. 16. 2. 21. 5. πατρὶ. Del. 109.
Πατρὶς. E. 22. 3. 27. 2. F. 112. 2.
Πατρῷον ὄνομα. A. 71. L. P. 133.
Παύεσθαι ἀδηφαγίης. D. 160. ἄγρης. Del. 229. C. 49. πέπαυται. E. 73. 3.
Παῦρος. F. 111. 2.
Παυσανίας. E. 11. 4.
Πάχυς. L. P. 5.
Πεδίον. Del. 138. 178. 289. F. 296.
Πέδιλον. A. 34. F. 313.
Πέδον. J. 45. A. 38. Del. 62. 227.
Πεζὸς ἀνήρ. J. 26. E. 25. 4.
Πειρᾶσθαι τόξου. D. 119.
Πείθω πιεῖν. C. 8. F. 174. πεπίθοιεν. J. 65.
Πέλαγος. Del. 36. 168. 192. E. 5. 3.
Πελάζειν πηγῆς. A. 88.
Πελαργικὸς. F. 283.
Πελασγίας. L. P. 4.
Πελασγὸς. Del. 284. L. P. 51. C. 26. E. 41. 1.
Πέλειν. L. P. 99. C. 53.
Πέλεκυς. C. 36. 54.
Πελλαῖος. E. 14. 6.
Πελοπηΐς. Del. 72.
Πέλωρον. D. 51. 84.
Πέμπειν ἱερὰ θεῷ. Del. 279. 315. F. 215. πέμπεν. D. 45. πέμπον εἰς ἐράνως. C. 73.
Πενθερή. D. 149.
Πένεσθαι δαῖτα. C. 70.
Πενίη. E. 70. 1.
Πέντε. D. 105. F. 239.
Πέκεσθαι χαίταν. L. P. 32.
Πέπλος. D. 202. L. P. 70.
Πεπνυμένος. L. P. 129.
Πεπρωμένον ἦμαρ. Del. 128. ὕπνος. E. 65. 3.
Περᾶν εἰς τόπον. Del. 204. ποταμὸν. C. 14.
Περάτη. Del. 169.
Πέργη. D. 187.
Πέρθειν. F. 153.
Περὶ. J. 52. 86. D. 49. 153. 158. 240. 248. 267. Del. 81. 181. 251. 300. 312. L. P. 58. E. 11. 2. 24. 4. 59. 3. 69. 1.
Περιβόσκεσθαι. τέφρη περιβόσκεται ἄνθρακα. A. 84.
Περιδέξιος. F. 203.
Περιδινεῖς. F. 147.
Περιηγὴς λίμνη. A. 59. περιηγεῖς κυκλάδες. Del. 198.
Περικαίεσθαι. Del. 201.
Περιλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ χερσὶν. L. P. 93.
Περιναίειν. Del. 267.
Πέριξ. A. 63.
Περιπηχύνειν. F. 344.
Περιπλέκειν. E. 46. 3. περιπλέκεσθαι. Del. 110.
Περίπλοος. F. 278.
Περισκεπὴς πύργος. Del. 23. περισκεπὲς θάμνοισιν ἔρος. J. 11.
Περίσκεπτον παίγνιον. E. 5. 8.

Περιοστός. τί περιοστά; Del. 132. περιοστότερον. L. P. 122.
Περιστείχειν. F. 109. 3.
Περιστέφειν. ὄφις περιστέφει ὄρος κύκλοις. Del. 93.
Περιτροχᾷν. Del. 28.
Περιφεύγειν. E. 48. 1.
Περίφοιτος ἐρώμενος. E. 30. 3.
Περιφρίσσειν. F. 52. 1.
Περκάζειν γένει. L. P. 76.
Περόνη. L. P. 70.
Περᾷν. F. 131. 2.
Περσέπτολις Ἀθαναία. L. P. 43.
Περσεὺς. F. 139. 1.
Πετεηνὸς. Del. 252.
Πέτεσθαι. Del. 115. L. P. 123.
Πέτρα. L. P. 42. F. 66. 1.
Πέτρος. A. 22. F. 124. 2.
Πεύκη. D. 116.
Πηδάλιον. D. 229.
Πηγὴ. A. 88. D. 171.
Πήγνυμι. ἔπηξε θεμέθλια, βωμὸν. A. 58. 62. πάξω πέλεκυν ἐν χροΐ. C. 54. παγεὶς ἀφρὸς. L. P. 11.
Πηγὸς κύων. D. 90.
Πηλεὺς. F. 136. 2.
Πήλιον. Del. 118.
Πηλογόνος. J. 3.
Πηλὸς. F. 87. 3. 133. 2.
Πηνειὸς. Del. 105. 112. 121. 128. 148.
Πήρα. F. 360.
Πῆχυς. J. 30. Del. 107.
Πίδαξ. A. 112.
Πικρὸν ἔπος. E. 34. 3.
Πίλημα. F. 124. 2.
Πίμπλημι. F. 360.
Πίμπλεια. Del. 7.
Πίνδος. Del. 139. C. 83.
Πινύσκειν. D. 152.
Πίνω. E. 30. 4. πίνουσι ὕδωρ Ἀρκτοιο Λυκαονίης. J. 41. ἔπινε μαστὸν. C. 96. E. 45. 3. πίες. C. 12. πιεῖν. C. 8.
Πίων μαζὸς. J. 48. καρπὸς. Del. 179. ἤπειρος. Del. 267.
Πίον ἔδισμα. D. 148. F. 201. 240.
Πιπράσκειν. F. 85.
Πίπτειν ἐπ' ἰγνίον. A. 79. F. 71. 5. πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις τρίποδες. Del. 146. ἔπεσ' ἐξ ἵππων. C. 87. E. 59. 4. πέσε. J. 44. πέσοιεν ὕπαι ῥιπῆς. Del. 25. πέσωσιν ἔραζε. A. 41. πεσοῦσα. E. 7. 3.
Πιστεύω. E. 60. 4.
Πίσυρες. Del. 105.
Πιτάνη. D. 172.
Πιτ]ακὸς. E. 1. 1.
Πιτυρίς. F. 50. 1.
Πίτυς. D. 201. C. 28. F. 103. 4.
Πλαγκτὸς. Del. 273.
Πλάγκων. C. 92.
Πλάσσω. J. 86. 2. 133. 2.
Πλάζεσθαι. D. 235. Del. 192.
Πλάτων. E. 24. 3.
Πλειστὸς. Del. 92.
Πλειὼν. J. 89.
Πλέκειν βωμὸν. A. 61.
Πλέον βουδόσιον. A. 50.
Πλέω. F. 94. 4. ἔπλεον. D. 232. E. 19. 3. F. 113. 3. ἔπλευσε. F. 94. 1.
Πληγὴ. Del. 321. E. 1. 9.
Πλήθω. F. 175. πλῆθον ῥέεθρον. Del. 207. ἐπλήσαντο. D. 166.
Πλημμύρειν. Del. 263.
Πλὴν. D. 132. E. 43. 2.
Πλησίον. E. 1. 12.
Πλήσσειν ποσὶ οὖδας. Del. 306. D. 243. πλαγεῖσα αἴγειρος. C. 40. πεπληγότες τεύχεα. J. 53.
Πλοκαμος. L. P. 32. E. 52. 6.
Πλόος. Del. 290. 319.
Πλούσιος μύξαις λύχνος. E. 59. 2.
Πλοῦτος. E. 1. 4.
Πλούτων. E. 14. 4.
Πνεῦμα. E. 45. 2. 50. 8.
Πνέω. A. 82. πνεύει Διόνυσος τινὶ ἐνδέξιος. E. 9. 3. τὸ ἥμισυ πνέον ψυχῆς. E. 43. 1.
Ποδορρόη Ἀταλάντη. D. 215.
Ποθεῖν. F. 302, 2.

Ποθ]

INDEX GRAECUS.

Ποθί. J. 38.
Ποῖ. Del. 117.
Ποιεῖν. ποιησεῖς δαῖτας. C. 65. ποήσας. E. 63. 5. πεποίησαι πέτεαξ. Del. 115. ἐποιήσατό σε ἡγεμόνην. D. 226. κύκλον. Del, 301. ἄλσος θεῷ. C. 26.
Ποιητης. E. 9. 1.
Ποικίλαι ὧραι. A. 82.
Ποιμὴν. E. 23. 4.
Ποιμενικὸς. F. 125. 1.
Ποίμνιον. C. 87.
Ποῖος. E. 36. 2. ποίη. D. 116. 184. Del. 29. F. 182. ποῖον, D. 183. L. P. 124.
Πόκα. L. P. 5. 57.
Πόλαι. F. 104. 4.
Πολεμηίος ἵππος. C. 110.
Πόλεμος. D. 237. F. 231.
Πολιὸς φίλος. E. 22. 6. πολιὴ. A. 14. πολιαὶ. C. 97.
Πολιοῦχος Παλλὰς. L. P. 53.
Πόλις. D. 184. C. 43. E. 16. 3. πόλιος. C. 129. πόλει. A. 94. πόληϊ. A. 77. πόλιν, A. 65. D. 18. 122. L. P. 141. C. 35. 135. F. 186. πόληες. Del. 100. 178. 279. πολίων. D. 187. F. 21. πόλεσιν. D. 20. πολίεσσι. A. 56. Del. 68. C. 19. πόλιας. A. 55. D. 36.
Πολίχνη. Del. 41.
Πολλάκις. Del. 41. 119. L. P. 22. 65. C. 96. E. 46. 3. F. 120. 2. 148. 150. 201.
Πολύζωμος γῆ. Del. 266. 316.
Πολυδευκης, F. 71. 4.
Πολύθεστος τοκεῦσιν υἱος. C. 48.
Πολυκτέανος Ἀπόλλων. A. 35.
Πολύλλιτος Καρνεῖος. A. 80. Ἀστερίη. Del. 316.
Πολύμυθος Κρηθὶς. E. 17. 1.
Πολυξὼ. C. 78.
Πολύπτολις Χιτώνη. D. 225. γῆ. Del. 266.
Πολὺς. F. 115. 1. 2. πολλὴ. D. 138. πολλὰ, L. P. 74. πολὺ. Del. 218. 285. L. P. 9. E. 14. 3. πολλὸν. J. 27. πολλὴν. Del. 14. E. 20. 2. 67. 4. πολλὸν. A. 109. Del. 77. 158. πολλοὶ. A. 69. 70. 78. F. 102. 1. πολέες. Del. 28. πολλὰ. J. 24. A. 108. D. 123. Del. 153. 187. 266. L. P. 68. 120. 125. E. 3. 2. F, 120. 2. πολλῶν, E. 42. 4. πολλοὺς. E. 30. 2. 63. 6. πολλὰς. J. 22. 23. D, 27. 36. L. P. 92. πολέας. D. 42. πλείονες. E. 4. 2. πλέον, A. 96. πλέα. C. 127. πλεῖστον, J, 64. D. 183.
Πολύστειος Μετάπης. J. 26.
Πολύτροφος Δαμοάτης. C. 2. 120.
Πολύφημος. E. 49. 1.
Πολυχρίνιον τέρμα βιότου. L. P, 128. πολυχρόνιον. D. 132.
Πολυχρονιώτατον αἷμα. Del. 282.
Πολύχρυσος Ἀπόλλων. A. 34.
Πολυωνυμίη. D. 7.
Πονεῖσθαι περί τι. D. 158.
Πονηρὸς. C. 66. E. 28. 3. 49. 5.
Πόνος. E. 6. 1. 13. 1. F. 274.
Πόντος. A. 18. 106. D, 195. Del. 53. 225. 248.
Πορθμήϊον. F. 110. 1.
Πόρος. Del. 45. F. 104. 1.
Ποσειδάων. D. 50. Del. 101. 271. C. 98. D. 285. E. 66. 2,
Πόσις. E. 16. 4.
Πόαστος. L. P. 107. 108.
Πόσακι. D. 119.
Ποταμὸς. J. 19. A. 108. D. 44. 107. Del. 109. 131. 256. L. P. 46. 64. C. 14. E. 46. 4.
Ποτὲ. D. 161. 190. 206. Del, 171. 308. L. P. 70. E. 6. 1, 22. 3. 42. 1. 55. 2. 56. 4. F, 47. 1. 71. 5.
Πότε. Del. 1.
Πότερος. J. 7.
Ποτὶ. D. 103. Del. 210. 235. L. P. 77. C. 39. 130. 134. E. 55. 1. F, 114. 2.

INDEX GRAECUS.

Ποτιδέχευ. D. 147.
Ποτίσρη. D. 50.
Πότμος. Del. 88.
Πότνια. J. 28. D. 136. 210. 225. 259. Del. 123. 226. 312. L. P. 55. 86. C. 10. 50. 60. E. 35. 2.
Ποτὸν. D. 167.
Ποῦ. A. 3. D. 113. 116. E. 2. 3. 18. 3. 32. 2. 43. 6. F. 44.
Πουλυμέδιμνος Δαματηρ. C. 2, 120.
Πουλυμέλαθρος Χιτώνη. D. 225.
Πουλὺς. Del. 13. E. 65. 1. πουλὺ, J. 31. 38. A. 70. D. 55. 163. L. P. 56. F. 103. 1. 121. 2.
Πούς. ποδὲς. D. 151. ποδὶ. A. 3. 107. Del. 306. πόδα. E. 22. 1. πόδες. Del. 114. 192. C. 10. ποδῶν, Del. 54. ποσσὶ. J. 27. E. 5. 6. πόδεσσιν. D. 246. ποδας. Del. 103. L. P. 127. C. 126. E. 37. 1. 68. 4.
Πρᾶξις. F. 194.
Πράσσευ. L. P. 91. πρήσσων καλὰ ποιητὴς. E. 9. 1.
Πρᾶτα. C. 20. 40. πράτιστον. L. P. 9.
Πρέμνον. D. 239. Del. 210. 322.
Πρέπει, E. 66. 5. F. 25. 1.
Πρεσβύτατος. J. 35.
Πρηεῖα γυνη. F. 131. 1.
Πρηὼν. D. 52. 196.
Πρὶν. D. 144. Del. 321. L. P. 6. 114. E. 30. 5. F. 103. 5.
Πρὸ. J. 86. D. 147. E. 58. 1. F. 86. 1. πρότερος, A. 95. προτέρω. D. 72.
Προβαίνειν. E. 1. 5.
Προγίνεσθαι ἐπὶ τοπον. D. 178.
Πρόγονοι. E. 7. 4.
Προέχειν. F. 125. 1. προὔχουσα, Del. 218.
Προθελύμνιον κάρη. Del. 134.
Πρόθυρον. E. 25. 2.
Προῖτος. D. 233.
Πρόκειμαι. D. 258.
Προὶξ. D. 154. 155. L. P. 92.
Προμηθεὺς. F. 87. 3. 133.
Προμολη. D. 142.
Προναίη. F. 220.
Προπάροιθε. E. 27. 1. F. 1. 182.
Προπέτεια. E. 44. 2.
Προπίνειν. E. 38. 2.
Πρὸς. Del. 280. E. 34. 2. 49. 7. 56. 3.
Προσαυδᾶν. Del. 239.
Προσειπεῖν. D. 5.
Προσλέγειν. L. P. 96. προσλέγεσθαι, D 80.
Προσευξάσθαι, Del. 47.
Προσπηχύνειν. J. 46.
Προστασίη. E. 42. 4.
Προστρέχειν. Del. 216.
Πρόσφημι. L. P. 69.
Πρόσω. Del. 95.
Προστερηγεινῆς γνωτὸς. J. 58.
Πρότονος. E. 5. 4.
Πρόφασις. E. 65. 4.
Προχανὰ. C. 74. F. 26.
Πρύλις. J. 52. D. 240.
Πρυμνόθεν. Del. 35.
Πρυτανήϊον. C. 129.
Πρώϊον. L. P. 27.
Πρὼξ. A. 41.
Πρωτάγριον. D. 104.
Πρωτόθρονος Ἰμβρασίη. D. 228.
Πρῶτος. F. 119. 1. πρώτη. Del. 6. πρῶτος. D. 23. 113. 120. Del. 298. L. P. 105. E. 5. 2. 70. 6. πρῶτοι. Del. 283. πρῶται, D. 212. Del. 291. πρῶτα. A. 58. 64. D. 241. πρώτοισι. F. 145. 3. πρώτῃσι. Del. 16. ταπρῶτα. Del. 22. 149. πρώτιστος. J. 36. A. 72. 98. Del. 30. 285.
Πτελέη. D. 120. C. 28.
Πτερὸν. Del. 234. E. 49. 8.
Πτέρυξ. L. P. 124.
Πτηνὸν. F. 87. 1.
Πτοιεῖσθαι. D. 191.
Πτολεμαῒς φυλὴ. E. 11. 3.
Πτολεμαῖος. Del. 188.

Πτοὶ

INDEX GRAECUS.

Πολίαρχος. J. 73.
Πτολίεθρον. J. 39. 81. D. 33. 34.
Πτόλις. J. 87. D. 261. F. 110. 1.
Πτύειν. C. 6.
Πτῶμα. E. 66. 5.
Πτωχὸς. F. 360
Πυθάγορας. F. 128. 2.
Πυθὼν. A. 35. 100. D. 250. Del. 90.
Πυκινος νάπαις τόπος. A. 89.
Πυλάδης. E. 63. 6.
Πυλαῖα Δημότης. E. 41. 1.
Πυλὴ. A. 6. D. 147.
Πυνθάνομαι. E. 11. 1. F. 219.
Πῦρ. A. 83. Del. 141. 186. 201. E. 21. 3. 26. 5. 46. 2. 67. 1.
Πυραγρα. Del. 144.
Πυργος. D. 33. Del. 23.
Πυρίκμητος λέβης. Del. 145.
Πυρίπνοος. F. 346.
Πυρόεις. F. 47. 2.
Πῶς. J. 4. C. 10. E. 9. 4. 11. 2. 59. 4.

P.

Ῥαδ̃ος. F. 138. 1.
Ῥαθάμιγξ. L. P. 11.
Ῥαιστὴρ. D. 59.
Ῥαμνȣσὶς Ἑλενη. D. 232.
Ῥάμφος. F. 204.
Ῥέα. A. 31. D. 250.
Ῥέεθρον. Del. 135. 207.
Ῥέζειν ἱερὰ. D. 200. ἄεθλα. E. 5. 12. F. 316. ἔρεξας τί κοῖρον. L. P. 85. ῥέξον. Del. 203. ῥέξειαν. D. 156. ῥέξαι. F. 137. 2. ῥέξας. F. 174. ῥέξω ἀποθύμια, Del. 245. δεινὸν. E. 28. 2.
Ῥέω. J. 10. 13. 21. 28.
Ῥεῖα. A. 50. D. 140. Del. 126.
Ῥέειν καλὰ. L. P, 71. καναχηδὰ, Del. 45. F. 12. ἔρρεε ἱδρὼς διὰ χροὸς. Del. 211. λίμνη χρυσῷ. Del. 261. ῥώσονται Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρȣ. Del. 175.
Ῥήγιον. F. 292.
Ῥῆσις. E. 29. 4.
Ῥησσεσθαι ὑπὸ πληγαῖς. Del. 322.
Ῥίζα ποδῶν. Del. 54.
Ῥιζȣν πρυμνόθεν. Del. 35.
Ῥιζȣ̃χε. F. 285.
Ῥίνος. F. 49. 1.
Ῥιπαῖος. F. 215.
Ῥικη. Del. 25.
Ῥοη. Del. 129.
Ῥόδιος. E. 53. 2.
Ῥοδος. L. P. 28.
Ῥοῖκος. D. 221.
Ῥοος. J. 16. Del. 133. 159. 206 L. P. 77.
Ῥυηφενιη. J. 84.
Ῥυεσθαι. L. P. 112.
Ῥυσμȣς. E. 45. 6.

Σ.

Σακέσπαλος ἀνὴρ. J. 71.
Σακος. D. 53. 241. Del. 147. L. P. 44
Σᾶμα. E. 18. 4.
Σάμερον. L. P. 45. 47.
Σαμιος. E 6. 1. 17. 2. 52. 4.
Σαμοθρᾳξ θεὸς. E. 51. 3.
Σάμος. Del. 49.
Σάνις. F. 105. 2.
Σαόω. Del. 22.
Σαρκτις. E. 39. 3.
Σάρδεις. D. 246.
Σαρδω. Del. 21.
Σάρον. Del. 225.
Σαρωνὶς. J. 22.
Σαρωνικὸς κόλπος. Del. 42.
Σαυτὸν. E. 1. 12. 16.
Σαφῶς. E. 30. 6.
Σάω. L. P. 142. C. 135. E. 35. 2. ἐσάωσεν. D. 197.
Σάων. E. 10. 1.
Σαωτηρ. Del. 166.
Σέβας. F. 299.
Σεβίζομαι. Del. 247.
Σειεσθαι. A. 1. Del. 82. 142.
Σεύεσθαι. D. 98. σευατο. C. 34.
Σεληνη. E. 40. 2.

INDEX GRAECUS.

Σέλας. E. 67. 3.
Σεληναίη. E. 5. 2.
Σῆμα. D. 131. E. 22. 1. 37. 1. 64. 1.
Σημεῖον. D. 219.
Σημαίνειν. D. 97.
Σήμερον. Del. 116.
Σίνδης. L. P. 28.
Σίδηρος. D. 60. F. 305.
Σιδώνιος. F. 217.
Σικανὸς. D. 57.
Σικελὸς. F. 102. 2. 146. 3.
Σικχαίνω. E. 30. 4.
Σιμὸς. E. 52. 1.
Σιμόεις. L. P. 19.
Σίνεως οἶκος. A. 134.
Σίνις. A. 92.
Σίτλη. F. 173.
Σιωπηλὴ κίθαρις. A. 12. Ἀστερίη. Del. 302.
Σκαιὸς. F. 181.
Σκαίρειν. D. 100.
Σκέλμιος. F. 105. 1.
Σκέπτεσθαι. C. 7. σκεπτομένη. E. 69. 4.
Σκέρβολον. F. 281.
Σκῆπτρον. J. 31.
Σκιάζειν ἔθειραν ἀώτοις. E. 50. 4.
Σκίπων. E. 1. 7.
Σκληρὸς. E. 9. 4.
Σκολιὸς λαβύρινθος. Del. 311. σκολιαὶ δίκαι. J. 83.
Σκοπιὰς. F. 71. 7.
Σκοπιὴ. Del. 59. 126.
Σκοπὸς. Del. 66.
Σκότιος. F. 108. 3. 170.
Σκότος. E. 4. 1. 14. 3.
Σκυθίη. D. 174. 256.
Σκύλλον. F. 184.
Σκῦλον. F. 142. 1.
Σμαραγεῖν. Del. 136.
Σμᾶξ πλόκαμοι. L. P. 32.
Σμικρὸς. E. 28. 1.
Σμύρνη. E. 5. 12.
Σολεὺς. E. 29. 3.
Σὸς. J. 69. σὴ. J. 67. Del. 219. σὰ. Del. 219. σὰς. Del. 123.
Σούνιον. Del. 47.
Σοῦσθε. L. P. 4.
Σοφία. E. 8. 4. 49. 4.
Σοφὸς ἀοιδὸς. E. 50. 4. F. 70. 2.
Σπαρνὸς. D. 19.
Σπάρτη. A. 72. 74.
Σπᾶσθαι μαζῶν. Del. 274.
Σπειρῶν. J. 33. Del. 6.
Σπένδειν. F. 83.
Σπέος. Del. 65.
Σπερμαίνειν. F. 207.
Σπέρχεσθαι. Del. 60. 158.
Σπιλὰς. Del. 243.
Σποδιὴ. D. 69. E. 46. 2.
Σπουδὴ. J. 1. E. 73. 4.
Στάδιον. F. 197.
Στάδιος χιτὼν. F. 59.
Σταθμεῖσθαι. F. 94. 3.
Σταθμὸς. E. 25. 1.
Στάχυς. D. 130. C. 137.
Στεγανὸς δόμος. C. 55.
Στέγος. F. 122. 1.
Στεινὸς Εὔριπος. Del. 44.
Στείχειν. Del. 153.
Στέλλεσθαι λαῖφη. Del. 320.
Στέμμα. C. 45.
Στένειν. C. 95. E. 18. 2.
Στέρνον. D. 78.
Στεροπὴ. D. 68.
Στέφανος. Del. 307. F. 106. 2.
Στεφανοῦν τάφον. E. 71. 1.
Στέφειν στήλην. E. 7. 1. F. 103. 5.
Στέφος. D. 200.
Στῆθος. D. 76. L. P. 88. E. 45. 2.
Στήλη. E. 7. 1. 16. 3.
Στηρίζεσθαι. A. 23.
Στιβαρὸν γόνυ. D. 75. ἕρκος. Del. 24.
Στίβη. E. 33. 3.
Στόμα. L. P. 12. C. 6. E. 45. 4. F. 110. 3.
Στόνος. D. 56.
Στρατὸς. D. 252.
Στρεύγεσθαι νόσῳ. C. 68.
Στρέφειν βέμβικας. E. 1. 10. F. 129. 2. στρέφεσθαι. E. 43. 6.

Στρ

INDEX GRAECUS.

Στρούθων. E. 50. 10.
Στρεφὶν. Del. 76.
Στρυμόνιος βορέας. Del. 26.
Στυγνὸς. E. 72. 1.
Στὺξ. J. 36.
Σὺ. J. 9. 29. 48. 70. 73. E. 56. 4. 65. 1. 77. 6. F. 146. 2. 227. σεῦ. C. 100. σέο. J. 54. D. 139. Del. 321. σεῖο. J. 8. A. 80. Del. 119. 129. 227. σέθεν. D. 172. τεῦ. L. P. 120. σοὶ. E. 72. 3. F. 162. 229. τεΐν. L. P. 87. τίν. D. 90. C. 26. E. 35. 1. 36. 1. F. 278. σὲ. J. 6. 7. 10. 15. 33. 43. 46. 47. 66. A. 103. F. 315. ὑμεων. E. 4. 2. 73. 3. ὑμῖν. F. 107. 7. ὔμμιν. E. 14. 5. ὑμέας. F. 71. 4.
Συγγελᾶν καίρια οἴνῳ. E. 37. 2.
Σύγγονος. E. 29. 4.
Συλλέγεσθαι. D. 234.
Σύμβολον. F. 103. 3. 122. 2.
Συμβουλεύειν. E. 1. 6.
Συμμαχία. F. 134. 2.
Συμμίσγειν θαλάττῃ. E. 19. 6.
Συμφέρεται. E. 5. 6.
Σὺν. Del. 64. 309. L. P. 139. E. 57. 2. F. 66. 2. 210. 216.
Συναγείρειν. F. 323.
Συναινεῖν. F. 27.
Συναντᾶσθαι τινὶ. A. 100. D. 161.
Συνάπτεσθαι. F. 70. 4.
Συναρπάζειν. E. 32. 5. 47. 3.
Σύνδρομος. L. P. 110.
Συνέμπορος. F. 67. 3.
Συνεπιψευδέσθαι. D. 223.
Συνέριθος. E. 17. 3.
Συνεχὲς φορεῖν τι. A. 60.
Συνοργίζεσθαι τινὶ. C. 72.
Συντίθεσθαι κληδόνι. E. 1. 14.
Σύντομος ξένος. E. 12. 1.
Συοκτόνος. D. 216. E. 36. 1.
Σύριγξ. D. 243. L. P. 14.
Σύρφετος. A. 109.
Σῦς. D. 156.
Σῦφαρ. F. 49. 2.
Σφὶ. D. 80. 197. Del. 15. σφέας. D. 62. 122. σφεῶν. F. 284. σφί. J. 80. σφὶν. A. 87. D. 223. E. 13. 3. φὶν. D. 125. 213. F. 183. σφισὶ. J. 84. D. 163. E. 50. 5.
Σφέτερος. D. 229. Del. 233.
Σχεδὸν. D. 195.
Σχέριον. F. 39.
Σχέτλιος. D. 124. L. P. 78. C. 69. E. 32. 2.
Σχίνος. D 201.
Σώζεσθαι. Del. 150. 151. E. 51. 4.
Σώπολις. E. 18. 2.
Σώφρων θυμὸς. E. 44. 4.

T.

Ταλᾶν. D. 62.
Τάλαντον. F. 312.
Τάλας. E. 32. 1. τάλαινα Θήβη. Del. 88. νύμφη. E. 26. 5.
Τᾶλις. F. 210.
Τᾶμος. L. P. 112.
Τανύειν χεῖρας. D. 27.
Ταῦρος. A. 79. D. 102. 150. F. 119. 1. 176.
Ταῦροι. τέθμια Ταύρων. D. 174.
Τάφος. J. 8. E. 7. 3. 4. 12. 1. 62. 2. 68. 2. 71. 1.
Τάφρος. Del. 37.
Τάχα. E. 63. 5.
Ταχινὸς ἰουλος. J. 56. D. 158. Del. 95. πούς. Del. 114.
Ταχὺς. ταχεῖαι ἐνδρομίδες. Del. 237. τάχιστος πλόος. Del. 319.
Τέγος. C. 4. F. 41. 2. 70. 3.
Τέθμιον. D. 174. C. 19. τέθμιαι ὧραι. A. 87.
Τεθμὸς. F. 105. 1.
Τείνειν τινὶ χεῖρα. C. 132. λαιφος. E. 5. 4.
Τειρεσίας. L. P. 59. 75.
Τείρεα. Del. 176.
Τείρεσθαι ὑπ' ὠδίνεσσιν. D. 22. Del. 211. ὠδῖσι. Del. 61.

INDEX GRAECUS.

Τείχισμα. F. 283.
Τεῖχος. A. 15. 67. Del. 25. E. 24. 2.
Τεκμαίρεται τινὶ. J. 85. A. 35.
Τέκνον. Del. 96. 111. L. P. 87. 98. C. 47. 48. E. 42. 5. F. 311.
Τέκος. D. 31.
Τεκταίνεται. J. 9.
Τελέθειν. A. 50. L. P. 67.
Τέλεια φράζεται. J. 57. F. 145.
Τελεῖν γάμον. A. 14. τελεῖ τά κεν νοήσῃ. J. 87. D. 86. τελεῖν κακὰ περὶ τινα. D. 123. ἱερὸν. D. 239. F. 103. 2.
Τελεσφορης. C. 130.
Τελεσφορίη. A. 78.
Τέλθος. L. P. 106. C. 78.
Τελφουσαίη. F. 207.
Τελχῖνες. Del. 31.
Τέμνειν νειὸν. D. 176. ἄλκα. D. 180. κρέα. D. 88. πεύκην. D. 116. F. 199.
Τέμπη. Del. 105.
Τένοντες. Del. 117.
Τεὸς. J. 17. 33. C. 99. E. 2. 1. 8. 2. τεὴ. J. 29. 80. E. 2. 5. 16. 3. τεὸν. J. 92.
Τέρας. J. 69.
Τέρμα. L. P. 128. E. 70. 4.
Τέρπειν. F. 188.
Τέρψις. E. 72. 4.
Τέσσαρες. C. 122. E. 55. 1.
Τέτμειν τινα. D. 46. Del. 159.
Τετραβόειον σάκος. D. 53.
Τετράγυος νειὸς. D. 176.
Τετράενος. F. 154.
Τετραέτης. A. 58.
Τετράκι. E. 56. 2.
Τετράπαλαι. E. 2. 4.
Τετράπους. D. 131. C. 107. F. 87. 2.
Τέτρατον. D. 121.
Τεῦκρος. D. 231. F. 208.
Τευχηστης. J. 77.
Τεῦχος. J. 53. L. P. 8.
Τεύχω. τεῦχε πονηρὰ. E. 66. ἀπειθέα. D. 66. κακὸν. F. 222. ἄορ. Del. 31. D. 83. τεύχεο δῶμα. C. 64. τετύχοντο ποτίστρην. D. 50. F. 145. 1. 4.
Τεχνᾶσθαι τόξον. D. 10.
Τέχνη. A. 42. C. 22.
Τηθύς. D. 44. Del. 17.
Τήκεται ἀελίῳ ἔνι. C. 93.
Τηλόθεν. Del. 285.
Τῆμος. D. 80. Del. 106. 147. F. 106. 1.
Τημόσδε. J. 21.
Τηϋστος. D. 175.
Τῆνος. L. P. 110. C. 12. 117. τῆνα. L. P. 17. 68. τῆνο. L. P. 74.
Τηΰγετος. D. 188.
Τίειν. F. 162. ἔτισαν. A. 96.
Τίθημι. θήσουσιν. F. 103. 3. θασῶ μάντιν ἀοίδιμον. L. P. 121. θασεῖ δένδρεα δόμον στεγανὸν. C. 55. θέσαν σε πάλοι ἑστῆνα. J. 60. θῆκε τελεσφορίην. A. 78. ἶσον. E. 36. 2. ἀλίην θεοῖς. E. 51. 3. θῆκαν ὄνομα καὶ νίκην. E. 50. 12. θεῖσα ἐν πυρὶ ἀδελφὸν. E. 21. 3. ἔθηκα τέκνον ἀλαὸν. L. P. 98. ἔθηκεν. L. P. 41. E. 39. 2. 40. 3. 59. 2. τίθεντο δίφρα. D. 135. ἐθήκαο ὁμόθηρον. D. 210. θήκαο. J. 68. θήκατο οἰκτρὸν ἰδέσθαι. C. 24. θήκαντο. E. 50. 6. ἔθεσθε. F. 71. 5. ἔθεντο ὄνομα. Del. 52. θέτο. E. 51. 4. θέσθαι. F. 93. 3. θεμένη χεῖρας ἐπὶ φάεσι. D. 71.
Τιθηνεῖσθαι ὄπα. E. 50. 7.
Τιθήνη. Del. 10.
Τίκτω. D. 128. Del. 243. τίκτει ἄεον. E. 5. 10. τίκτοιμι. D. 30. Del. 241. ἔτικτε. L. P. 134. τέκεν. J. 10. τέκε. J. 29. τέκοις. Del. 163. τεκεῖν. Del. 58. τεκὼν. F. 118. 1. τεκοῦσα. D. 70. C. 119. τεκέσθαι. Del. 111.
Τιμᾷν. A. 29.
Τίμαρχος. E. 11. 1.
Τιμήεσσα Ἥρη. Del. 218.
Τίμιος τινί. L. P. 130.
Τιμόδημος. E. 41. 3.

Τιμ

INDEX GRAECUS.

Τιμόθεος. E. 16. 2.
Τιμονόη. E. 16. 1.
Τίμων. E. 3. 1. 4. 1.
Τίπτε. Del. 88. E. 72. 1.
Τιρύνθιος. D. 146.
Τὶς. A. 9. Del. 164. 165. 171. 191. C. 23. 38. 85. 86. F. 42. 104. 3. 272. 2. 284. τινὰ. E. 69. 4. τὶ. J. 12. Del. 189. E. 57. 4. F. 273. 291. τινὰ. D. 264. L. P. 101. E. 43. 3.
Τίς. J. 62. 92. 93. Del. 316. C. 42. E. 15. 1. 16. 1. 44. 5. 62. 5. 72. 2. τί. J. 1. τίνος. E. 44. 1. τίνι, E. 48. 2. τίνα. D. 184.
Τιτραίνειν. D. 244.
Τιτῆνες. Del. 174.
Τιτῆνις Τηθύς. Del. 17.
Τιτυοκτόνος Ἄρτεμις. D. 110.
Τιτώ. F. 206.
Τλῆμι. E. 21. 4. τλήσομαι. Del. 129.
Τλήμων. Del. 202. οἶνος. E. 65. 4.
Τμάριον ὄρος. C. 52.
Τμήγω. ἐτμήγη. F. 300.
Τμῶλος. F. 93.
Τόθεν. D. 114.
Τόθι. J. 32.
Τοὶ. E. 57. 3. F. 136. 1.
Τοῖος. D. 146. Del. 27. 140. 265. τοίη. Del. 216. τοῖα. Del. 108. C. 98.
Τοιόσδε. E. 33. 5. τοιήδε. Del. 268.
Τοιοῦτος. D. 29. L. P. 86.
Τοῖχος. A. 63. E. 46. 4. F. 70. 2.
Τοκὰς κύων. D. 89.
Τοκεὺς. C. 48. F. 11. 2.
Τομμὸς. Del. 94. F. 78.
Τοξευτὴς. F. 130. 2.
Τόξον. A. 19. 44. 99. D. 2. 8. 9. 81. 119. 140. 212. 258. Del. 96. E. 39. 1. 73. 2. F. 130. 1.
Τοξότις. D. 223.
Τοπήϊα. Del. 315.
Τόργος. F. 204.
Τορευτὸν ἔπος. F. 314.
Τόσος. Del. 147. τόσον. A. 42. C. 69. τόσσον. J. 64. A. 81. 94. Del. 196. C. 66. 71. F. 101. 1.
Τοσσάκι. C. 14.
Τοσσόνδε. Del. 246. 270.
Τότε. J. 35. D. 47. 202. Del. 83. 207. 260. 293. 307. C. 115. F. 67. 1. 87. 1. 105. 3.
Τοὔν. F. 87. 2.
Τουτάκι. J. 44. L. P. 115. C. 33.
Τόφρα. Del. 39. 40. F. 206.
Τραγικὸς Διόνυσος. E. 52. 4.
Τραγῳδὸς. F. 84.
Τράπεζα. C. 105.
Τραῦμα. E. 49. 10.
Τράχηλον. F. 98.
Τρεῖς. D. 91. τρισὶ. E. 55. 1.
Τρέμειν. Del. 137. τινὰ. C. 111.
Τρέπειν πόδας ἐπὶ τόπον. Del. 103.
Τρέφειν. F. 77. 1. ἔτρεφεν ἵππους. A. 48. C. 109. ἔτραφες καλάς. J. 55. τετράφαται. F. 228.
Τρήρης. F. 314.
Τρηχὺς. F. 108. 3.
Τρίδεκτος. L. P. 25. F. 282.
Τριγλώχιν ἄορ. Del. 31.
Τριετὴς. E. 69. 1.
Τριέτηρος κούρη. D. 72.
Τριήκοντα. F. 67. 2.
Τρίλλιστος θεά. C. 139.
Τρινακρίη. D. 57.
Τρινέμεια. F. 57.
Τρίοδος. C. 115. E. 1. 10.
Τρίοπας. C. 24. 80. 82. 97. 112.
Τριοπίδαι. C. 32.
Τρίοπος. C. 31.
Τριπέτηλον. D. 165. F. 334.
Τριποδήϊος ἕδρη. Del. 90.
Τρίπους. Del. 146. 182.
Τριπτὴρ. F. 151.
Τριπτόλεμος. C. 22.
Τρὶς. D. 33. 34. C. 13. 15. 16. F. 189.
Τρισμάκαρ. F. 111. 2.
Τρίτος. D. 121. C. 99. E. 45. 3. F. 109. 4. τρίτατος. A. 73. F. 139. 1.
Τρίτων. F. 13.

Τρι-

INDEX GRAECUS.

Τριτωνὶς. E. 72. 5.
Τριχίδιον. F. 38. 1.
Τραιζήν. Del. 41. F. 66. 1.
Τρομερὰ κῶλα. E. 70. 3.
Τρόπος. E. 7. 2. 29. 1.
Τροφὸς. Del. 97.
Τροχόεσσα λίμνη. Del. 261.
Τρύφος. F. 19. 1.
Τρύω. τετρυμμένος. E. 70. 1.
Τράειν. διχοστασίη τρώξ γένος. D. 133.
Τύμβος. D. 208. E. 19. 4. 68. 4. 70. 3.
Τυνδαρίδαι. E. 60. 3.
Τύνη. D. 124.
Τύπτειν. ἔτυψεν αὐτὸν δίσκος. C. 86. ἀσπίδα ἀκωκῇ δόρατος. Del. 136. τετύποντες σίδηρον. D. 61.
Τυρσηνὸς. F. 283.
Τυτθὸς. D. 30. 64. Del. 236.
Τυφλὸς. L. P. 109.
Τυφόμενον ὄρος Αἰτναῖον. Del. 141.
Τᾶῤῥα. E. 49. 2.
Τὰς. Del. 1. F. 27.

Υ.

Ὑβριστὴς. D. 252.
Ὑγρὸς Ἰάων. J. 22.
Ὑδατηγὸς. F. 42.
Ὑδάτινος. F. 295.
Ὑδατοσύδνη. F. 347.
Ὑδεῖν τινὰ. J. 76.
Ὑδροφόρος. L. P. 45.
Ὕδωρ. J. 16. 21. 40. A. 109. 110. D. 167. Del. 14. 22. 46. 48. 111. 191. L. P. 49. C. 29. E. 69. 3. F. 13. 290. 298.
Υἱεὺς. D. 126. Del. 58. 310. L. P. 115. C. 80. E. 11. 3. F. 171.
Υἱὸς. E. 13. 4. 50. 10.
Υἱωνὸς. J. 41.
Ὕκη. F. 72.
Ὑλαῖος. D. 221.
Ὕλη. D. 41.
Ὑλλὶς. F. 362.
Ὕλλιχος. F. 77. 2.
Ὑμβραιος εὐήχης. Del. 296. E. 1. 6. εὐχαίτης. E. 72. 6.
Ὑμὴν. F. 295.
Ὑμέτερος. Del. 204. 227.
Ὑμνεῖν. D. 2.
Ὑπαείδειν τί. Del. 304. ὑπαείσαι σύριγγες λεπταλέον. D. 242.
Ὑπαὶ. Del. 25.
Ὑπαξόνιος σύριγξ. L. P. 14.
Ὕπαρνος ὄϊς. A. 53.
Ὕπατος πρηὼν. D. 196. ὕπατον γένος. Del. 166. ἔρος. Del. 126.
Ὑπεὶρ. F. 272.
Ὑπείροχος αἰωνὸς. J. 68.
Ὑπὲρ. J. 26. D. 59. 107. E. 57. 3.
Ὑπερβασία. C. 23.
Ὑπερβόρεος. F. 187.
Ὑπέρχεατο τύμβον. E. 70. 3.
Ὑπέχευατο δρῆσιν. E. 43. 4.
Ὕπνος. Del. 234. E. 10. 1. 17. 4. 65. 3. 69. 6.
Ὑπὸ. J. 27. 28. 74. 83. D. 21. 52. 159. 162. 176. 191. 192. 239. Del. 144. 158. 166. 202. 210. 228. 232. 321. L. P. 9. C. 39. 63. 102. E. 1. 9. 12. 2. 14. 1. 2. 23. 3. 46. 2. 48. 3. F. 146. 2.
Ὑποβάλλεατο πέριξ τοίχους. A. 63.
Ὑποβλέπειν. C. 51. 52.
Ὑπογλαῦσον δεινὸν φάος. D. 54.
Ὑποδέχεσθαι ὁμοκλὴν. Del. 231. L. P. 118.
Ὑποδινεῖσθαι. Del. 79.
Ὑποκόλπιος Ἀπόλλων. Del. 86.
Ὑποληνὶς. D. 166.
Ὑπολύειν οὐρῆας ἁμαξῶν. C. 108.
Ὑποπλεύειν γαῖαν. Del. 62.
Ὑποχεσίη. E. 61. 2.
Ὑποτρεῖν τινὰ. Del. 55. F. 71. 4.
Ὑποτρώγει ποταμὸς τοῖχον. E. 46. 4.
Ὑποχθόνιος. F. 172.
Ὑπόχλοος παρειὰ. Del. 80.
Ὑῤῥάδιος. E. 1. 2.

Ὕστρος

INDEX GRAECUS.

Ὕστερον. Del. 190. 254. L. P. 126. C. 65. E. 27. 1. 57. 4. F. 112. 1. ὕστατον. D. 109. Del. 172. F. 43. ὑστάτιον. A. 79.

Ὕστριξ. D. 96.

Ὑφαίνειν θεμείλια. A. 57. ὑφαίνεσθαι. F. 138. 1.

Ὑφίστημι. E. 1. 11.

Ὑψῆς. A. 92. D. 208.

Ὑψηλὸς Μίμας. Del. 157. ὑψηλὴ κορυφή. Del. 63. ὑψηλὸν τεῖχος. E. 24. 2.

Ὑψίχωρος. F. 19. 1.

Ὑψόθι. Del. 136. C. 4.

Ὑψόθι. J. 30.

Φ.

Φάγειν. C. 17. 109.

Φαείνεσθαι. A. 9.

Φαεσφορίη. D. 11.

Φαεσφόρος θεά. D. 204.

Φαίδρος. E. 60. 4.

Φαιδρύνειν χρόα. J. 32.

Φαίνειν τινί τι. J. 69. μαντήια. Del. 188. F. 145. 5.

Φάλαγξ. Del. 181.

Φάλαρις. F. 194.

Φάλιος. F. 176.

Φᾶος. D. 53. 71. 117. 182. 211. L. P. 92. C. 83. E. 4. 1.

Φᾶρος. F. 244.

Φαρέτρα. A. 33. D. 8. 212. 247. E. 39. 2.

Φάρμακον. E. 49. 4.

Φαροῦν. F. 183.

Φάσγανον. D. 183.

Φατίζεσθαι. J. 39.

Φατὸς. σπέρχεσθαι οὐ φατόν. Del. 60.

Φαῦλος. F. 232.

Φέγγος. E. 59. 3. F. 113. 1.

Φείδομαι δράξασθαι. E. 1. 13.

Φεναιὸς. Del. 71.

Φεραῖος. F. 117. 1. Φεραίη. Del. 259.

Φέρβειν βόας, εἰράναν. C. 137. 138.

Φέρτατον αἰζηῶν. J. 70.

Φέρω. Del. 117. φέρεις πόδα [illegible] σῆμα. E. 22. 1. 37. 1. φέρε ἄρουρα στάχυν. D. 130. κέλευθος πολλοὺς. E. 30. 2. F. 37. 2. φέροντι λίχνα. E. 127. φέρε ἀγρόθι. C. 136. μᾶλα. C. 137. φέροις. Del. 195. φέροι. D. 151. φέρησθα. D. 144. φέρωσι. D. 106. φέρεν. C. 10. φέρων. F. 107. 1. φέρουσα. J. 42. μήτηρ. D. 24. 73. 147. Del. 266. F. 175. φέροισα. L. P. 7. χεῖμα, θέρος. C. 123. φέρεται ἀσπὶς. L. P. 35. νέκυς εἰν ἁλὶ. E. 18. 3. φέρου, ὅσσ' αἰτίζεις. D. 31. φέρεσθαι τὰ πρῶτα. Del. 4. L. P. 133. φέρονται. F. 110. 1.

Φεύγειν χορὸν. D. 266. φεύγετε τάφον. E. 7. 4. φεύγουτα γάμον Διὸς. Del. 38. φεύγοντα. E. 33. 5. ἔφυγεν. D. 203. Del. 70. 72. 75. 95. 103. 105. E. 19. 5. ἔφυγεν. F. 143. 1. φυγών. Del. 310. φυγοῦσα. D. 107. 127.

Φήγινος ὄζος. E. 36. 1.

Φηγὸς. D. 239.

Φημὶ. E. 16. 3. φησί. E. 1. 11. 9. 2. 4. 31. 4. 58. 4. 60. 1. φασί. J. 10. D. 210. F. 118. 1. φαντί. C. 53. ἔφαν. E. 47. 2. ἔφη. Del. 99. 249. F. 27. ἔφα. L. P. 82. C. 54. φῆ. D. 29. φᾶ. C. 46. ἦ. Del. 153. 228. φήσεις. E. 59. 3. φάντο. J. 61. φαμένα. L. P. 131.

Φημίζειν. F. 276.

Φθέγγεσθαι. Del. 87. 265. E. 8. 4. F. 87. 3.

Φθίνειν. φθιμένην ἀνέθηκεν. E. 54. 3.

Φθινόπωρος. C. 124.

Φθινωπυρὶς. F. 50. 2.

Φθίοι. F. 218.

Φθιώτης Φηνειὸς. Del. 112.

Φθόγγος. L. P. 14.

Φθοία. F. 337.

Φθόνος. A. 105. 107.

Φθόρος. A. 113.

INDEX GRAECUS.

Φιλεῖν. φιλεῖ. L. P. 16. E. 56. 2. F. 52. 1. 102. 1. φιλήσειν. F. 191. ἐφίλησα. E. 40. 4. 44. 5. φιλῆσαι. D. 211. φίλαο. D. 185. 189. L. P. 58. πεφιλήσεται. Del. 279.

Φιληδεῖν. A. 56.

Φιληρατὶς. E. 35. 1.

Φιλία. F. 199.

Φίλιππος. E. 20. 1. 49. 3.

Φιλόμολπος Ἀστερίη. Del. 197.

Φιλόξενος Κέρκυρα. Del. 156.

Φιλοξενίδης. E. 60. 4.

Φιλοξενίη. F. 41. 2.

Φιλόπαις νόσος. E. 49. 6.

Φίλος. D. 136. C. 117. φίλη γαῖα. J. 29. Del. 27. τροφος. Del. 10. 97. 226. E. 26. 2. 28. 2. φίλον. Del. 203. L. P. 93. E. 26. 2. 63. 4. φίλε. Del. 213. Ζεῦ. E. 6. 4. 34. 3. F. 127. 1. φίλοι. J. 69. κόλποι. D. 25. φίλαι δαίμονες. L. P. 86. φιλώτερος. F. 146. 3. φιλαίτερος. Del. 58.

Φιλότεκνος. C. 84.

Φιλύρη. J. 36.

Φίτρον. F. 246.

Φλοιὸς. F. 101. 1.

Φλὸξ. D. 116. E. 67. 4.

Φοβεῖσθαι. Del. 159.

Φόβος. Del. 139. 217. F. 229.

Φοιβάζειν ἀφρὸν ἀπὸ στόματος. L. P. 11.

Φοῖβος. J. 78. A. 3. 13. 19. 30. 31. 44. 45. 47. 55. 56. 57. 58. 64. 65. 85. 96. D. 7. 146. Del. 5. 8. 314. F. 187. 188.

Φοῖνιξ. A. 4. Del. 210. F. 94. 4.

Φοίνισσα. Del. 19.

Φοιτᾷν. D. 193. L. P. 130. F. 26.

Φοιτίζειν. F. 148.

Φόνος. D. 224.

Φορβαίου ὄρος. L. P. 50.

Φορεῖν. A. 61. φορεῖ βωμὸς ἄνθεα. A. 81. 110. D. 141. 164. 213. Del. 170. 186. 194. 284. 299. E. 50. 8. F. 101. 1.

Φορυτὸς. F. 216.

Φράζεσθαι τέλεια. J. 57. φράζευ, μὴ σὺ ἴδῃς. L. P. 52.

Φρέαρ. C. 16. E. 69. 1.

Φραίμιον. F. 223.

Φρουρεῖν. E. 68. 2.

Φρούριον. Del. 177.

Φρουρὸς. Del. 61.

Φρυασσόμενος ἵππος. L. P. 2.

Φρυγίη. A. 23. D. 159. E. 54. 1.

Φρὺξ. L. P. 18.

Φυγὰ. L. P. 89.

Φυγὰς. F. 104. 3.

Φυγαιχμία. F. 117. 2.

Φῦκος. Del. 199. 201.

Φυλάσσειν πτολίεθρα. J. 81. παρθενίην. D. 6. Del. 64. ἀπειλὰς. Del. 204. ἔτος εἰς ἄλλο ἔτος. C. 124. F. 51.

Φυλεὺς. F. 198.

Φυλὴ. E. 11. 3. 50. 1.

Φυλλοβολεῖν. E. 45. 3.

Φύλλον. Del. 85.

Φῦλον. Del. 184.

Φύσα. D. 56.

Φυσάδεια. L. P. 47.

Φυταλιὰ. L. P. 26.

Φυτὸν. D. 156.

Φωκεὺς. E. 63. 3.

Φώκη. Del. 242.

Φωκεῖος. F. 209.

Φωνὰν. L. P. 84. C. 57.

Φὼρ. E. 45. 6.

Φὼς. D. 79. C. 46. F. 67. 1.

X.

Χάζεσθαι. Del. 148. C. 54.

Χαίνειν. E. 52. 3. χαίνουσα γυνὴ. A. 24.

Χαῖον. F. 125. 2.

Χαίρων τινὶ. E. 30. 2. χαίρουσιν. Del. 84. χαῖρε. J. 91. 94. A. 113. D. 225. 268. Del. 325. L. P. 140. 141. C. 2. 120. 135. E. 24. 1. F. 120. 1.

χαι-

INDEX GRAECUS.

χαιρέτω. E. 47. 6. χαίρετε. E. 29. 3. χαίροι. Del. 326. χαίρων. Del. 150. E. 42. 6. χαῖρε. D. 44. ἐχάρη. A. 85.

Χαίτη. D. 76. Del. 81. 297. L. P. 31. C. 5.

Χαλεπὸς λιμὸς. C. 67. χαλεπὴ νόσος. C. 104. ὀργὴ. D. 124. ὁδὸς. L. P. 81. θευμορίη. E. 32. 4. χαλεπὸν μύκημα. Del. 310. τραῦμα. E. 49. 10. χαλεπὸν ὑποβλέπειν. C. 51.

Χαλέπτειν τινὶ. C. 71. χαλεφθῇ. C. 49.

Χαλινὸν. D. 112.

Χαλινόφαγον στόμα. L. P. 12.

Χάλκειος αἴθηρ. Del. 258. λέβης. E. 66. 3.

Χαλκεὺς. J. 76.

Χαλκιδικὸς. Del. 46.

Χαλκιόπη. Del. 161.

Χαλκὶς. F. 38. 1.

Χαλκὸς. D. 60. L. P. 21. C. 61. F. 306.

Χαμάδις. C. 16.

Χαμαὶ. C. 3. E. 45. 4.

Χανδὸν. F. 109. 1.

Χαρίδας. E. 14. 1. 3.

Χαρίεν λόετρον. L. P. 113.

Χαρικλὼ. L. P. 67.

Χαρίζεσθαι τινὶ. Del. 246. κεχαρισμένος τινὶ. L. P. 37.

Χάρις. J. 37. L. P. 120. E. 5. 11. 34. 7. 50. 10. χάριτες. E. 55. 1. 4.

Χάρμις. E. 15. 2.

Χατεριπορπος. J. 225.

Χεῖμα. A. 83. C. 123.

Χειμὼν. E. 51. 2.

Χεὶρ. J. 66. 74. D. 27. 71. 201. Del. 77. 220. 323. C. 44. 63. 97. 102. 132. F. 11. 3. 51. 121. 2. 125. 2. 128. 1. 190. 229 E. 34. 1. 42. 6.

Χειρων βωλα. C. 33.

Χειρωνίδες ἄκραι. Del. 104.

Χέλυς. A. 16.

Χέρσος. C. 59.

Χεῦμα. J. 32. 37. Del. 110.

Χέω πνεῦμα. E. 50. 8.

Χη. F. 220.

Χῆρος. E. 16. 4. δόμος. E. 21. 6. χῆραι μάνδραι. C. 106.

Χησιὰς. D. 228.

Χθιζὸς ἄνθραξ. A. 84. χθιζὸς βέβηκε. C. 77. χθιζὸν. E. 15. 2.

Χίλος. F. 89.

Χίος. Del. 48. F. 115. 1.

Χιτὼν. D. 11.

Χιτώνη. J. 77. D. 225.

Χιὼν. C. 92.

Χλεύνης. D. 150.

Χνόος. A. 37.

Χόλος. Del. 259.

Χολοῦσθαι. Del. 86. L. P. 79.

Χορὴ. Del. 253.

Χορηγεῖν κύκλον. E. 50. 9.

Χορῆτις. Del. 306.

Χορὸς. A. 8. 28. 30. 93. D. 3. 170. 181. 242. 266. Del. 79. 279. 301. 313. E. 50. 1. F. 116. 1.

Χοροστάδης. F. 280.

Χοροστασίη. L. P. 66.

Χράομαι. J 61. κεχρημένος σποδιῇ. Del. 69. νιφετῷ. E. 33. 3. χρῆσθαι θεοπρόπια. L. P. 126.

Χρειὼς. Del. 319.

Χρέος. D. 100. E. 58. 1.

Χρῆμα. C. 112. E. 15. 4.

Χρῖμα. L. P. 16. 26.

Χρίομαι. L. P. 30.

Χροιὰ. L. P. 28.

Χρονος. Del. 1. C. 12. F. 212.

Χρόος. J. 32. Del. 211. C. 54.

Χρυσεοπηληξ Ἀθηνα. L. P. 43.

Χρύσεον λίκνον. J. 48. χρύσεος δίφρος. D. 111. χρυσέη Λητὼ. Del. 39. χρυσεον τόξον. A. 99. ἔνδυτον. A. 32. πέδιλον. A. 34. χαλινὸν. D. 112. ἐδέθλιον. Del 228. ἔρνος. Del. 262. οὖδας. Del. 264. F. 37.

Χρυσὸς. Del. 261. 263. L. P. 49.

Χρὼς.

Χρώς. J. 17.
Χυτλῶν λύματα. J. 17.
Χώννυμι. χῶσε νεκρὸν τάφῳ. E. 62. 2.
Χώομαι. D. 31. 203. C. 42.
Χωρεῖν. Del. 99.
Χῶρι. F. 48. 2.
Χωρὶς γίνεσθαι. L. P. 59.
Χῶρος. J. 11. Del. 192. L. P. 76. C. 30.

Ψ.

Ψάμαθος. D. 253.
Ψαύειν. D. 28.
Ψεύδεσθαι. J. 7. C. 84. F. 276.
Ψευδοπάτωρ. C. 99.
Ψεῦδος. E. 14. 4.
Ψεύστης. J. 8. E. 72. 2.
Ψήχειν κεμάδας. D. 163. F. 86. 3.
Ψοφεῖν. F. 156.
Ψύδος. F. 184.
Ψοθή. E. 11. 2. 19. 2. 24. 4. 43. 1. 67. 3.

Ω.

Ὠαρίων. D. 265.
Ὠγύγιος. J. 14. ὠγυγίη νῆσος. Del. 160.
Ὧδε. A. 64. 107. Del. 274. L. P. 100. 104. E. 30. 2. 51. 4. 57. 2. 65. 1. F. 27. 105. 3. 107. 3. 134. 1.
Ὠδῖνες. J. 29. Del. 61. 120. 123. 254. E. 57. 2.
Ὤδινη. F. 175.
Ὤεον. E. 5. 10.
Ὦκα. D. 105.
Ὠκεανῖναι. D. 13. 62.
Ὠκεανὸς. D. 42. Del. 17. L. P. 10.
Ὠκύθοον τριπέτηλον. D. 165.
Ὠκὺς ὀϊστὸς. A. 102. ἵππος. Del. 169. 320. ὤκιστος. F. 288. ὠκίσαι. D. 95.
Ὠλήν. Del. 305.
Ὦλξ. D. 180.
Ὦμος. D. 59. 212. 213. Del. 209.
Ὠμοτόκοι ὠδῖνες. Del. 120. λέαιναι. C. 53.
Ὧραι. A. 81. 87. L. P. 73.
Ὧρος. F. 150.
Ὡς. Del. 7. C. 125. 126. 127. 128. 133. E. 57. 3. 58. 1. F. 47. 1. 76. 1. 77. 2. 87. 3. 89. 128. 2. 135. 2. 212.
Ὡσαύτως. L. P. 136.
Ὥσπερ. D. 83. E. 5. 6.
Ὥστε. C. 29. E. 65. 2. F. 20. 307.
Ὦτος. D. 264.
Ὤφελε. E. 18. 1.

INDEX
AUCTORUM,

Qui in notis emendantur vel illuſtrantur.

A.

Aelianus. 523.
Aeſchylus. 28. 173. 195.
Alciphron. 489.
Ammonius. 435. 461. 520. 527. 539.
Anthologia. 416. 489.
——— MSta. 485. 566.
Antigonus. 445. 446. 447. 448. 450. 451. ſeqq.
Apollodorus. 112. 529.
Apollonius Rhodius. 20. 111. 113. 139. 149. 187. 395. 431. 569.
Apollonius Dyſc. 569.
Aratus. 72.
Ariſtaenetus. 441.
Ariſtophanes. 430. 455. 461. 466. 467. 469.
Athenaeus. 121. 254. 467. 468. 481. 512. 513. 533. 557.

C.

Chaeroboſcus. 460.
Clemens Alexandrinus. 391. 464. 499.

D.

Diogenes Laërt. 453.
Dionyſius Periegeta. 13. 50. 61. 121. 141. 150. 152. 161. 177. 510. 576.
Draco Straton. 153.

E.

Empiricus. v. Sextus.
Etymologicum Magnum. 53. 101. 134. 421. 427. 458. 494. 502. 503. 505. 506. 507. 508. 509. 515. 526. 528. 529. 530. 542. 543. 554. 563. 577. 579. 582.
Etymologicum MS. Bib. Reg. 141.
Euphorion. 217. 534.
Euripides. 104.
Euſebius. 500. 561.
Euſtathius. 368. 393. 457. 475.

G.

Galenus. 510.
Gellius. 493.
Grammaticus ineditus in Bibl. Oxon. 432.
Gratianus. 110.

H.

Hephaeſtion. 427. 461. 500.
Herodianus. 425.
Herodotus. 15. 182. 239.
Heſiodus. 174. 176.
Heſychius. 52. 232. 343. 399. 400. 409. 410. 421. 477. 499. 502. 513. 524. 539. 552. 555. 556. 557.
Homerus. 4. 8. 23. 26. 29. 32. 33. 51. 53. 65. 73. 80. 102. 105. 111. 112. 119. 122. 124. 125. 136. 152. 151. 166 172. 191. 192. 210. 213. 224. 239. 246. 248. 253. 419. 426. 431. 432. 465.

L.

Lexicon MS. B. Reg. Par. 6.
Lucianus. 161. 421.

INDEX AUCTORUM.

M.

Manetho. 169.
Maximus. 127.
Meleager. 300.

N.

Nicander. 19. 32. 125. 497.
Nonnus. 286.

O.

Olympiodorus. 434.
Oppianus. 529.
Orion Theb. 106. 574.
Orpheus. 23. 54. 145.
Ovidius. 487. 569. 580.

P.

Paullus Silentiarius. 47.
Pauſanias. 439.
Pindarus. 432. 488. 496.
Plato. 256.
Plutarchus. 430. 458. 475. 476. 477. 578.
Pollux. 392. 458. 482. 525.
Pſalm. XCI. 6. 220.

Q.

Quintilianus. 444.

R.

3. Reg. XVIII. 220.

S.

Scholiaſtes Aeſchyli. 521. 554.
——— Arati. 483.
Scholiaſtes Ariſtophanis. 555.
——— MS. Dionyſ. Per. 576.
——— Euripidis. 564.
——— Nicandri 515. 573.
——— Pindari. 513. 533. 548.
——— Sophoclis. 536.
——— Theocriti. 64. 469. 508. 526. 558. 576.
Sextus Emp. 391.
Sophocles. 9. 44. 144. 210. 224. 491.
Stephani Fragm. 424. 444.
Stephanus. 71. 197. 217. 422. 423. 436. 457. 532. 538. 544. 547. 565.
Stobaeus. 420. 479. 483. 484. 493.
Strabo. 281. 484.
Suidas. 19. 48. 134. 159. 182. 430. 431. 433. 443. 499. 508. 510. 513. 529. 540. 541. 546. 557. 572. 580.

T.

Theocritus. 54. 73. 158. 173. 193. 195. 211. 246. 250. 253. 489.
Theognis. 203. 298.
Thucydides. 11. 26. 34.
Tryphon. 579.
Tzetzes Lycoph. 438. 476. 515. 516. 535.

V.

Varro. 527.

X.

Xenophon. 172.

IN-

INDEX VOCUM GRAECARUM,

Quae in notis illuſtrantur.

A.

Ἀβίωτα. 498.
Ἀγαθὰ πάντα. 323.
Ἀγάλακτοι. 53.
Ἀγεσίλας. P. II. p. 12.
Ἀγγελιῶτις τάξις. 29.
Ἀγήσανδρος. P. II. p. 12.
Ἀγροδέτω. 425.
Ἀδμολίη. 552.
Ἀδολεσχία. 276.
Ἄεμμα. 47. 69.
Ἀέξειν. 74.
Ἆθλος, ἄθλον. 120. 122.
Αἴ. 107. vid. P. II. p. 5.
Αι & ε. 298.
Αἰγαίων. 345.
Αἰδήψιον ἄορ. 434.
Αἰθόπιος. 566.
Αἴλινον. 44.
Αἰόλουρος. 253.
Αἶρα. 494.
Αἴσιος. 228.
Ἀκακήτης. 121.
Ἀκήρια. 49.
Ἄκμων. 122.
Ἄκραι. 166. 181.
Ἀγλαΐα. 554.
Ἄγλια. 416.
Ἄλαστος. 222.
Ἀλετρὶς. 525.
Ἀλητιάδαι. 475.
Ἀλιβδῆσαι. 585.
Ἀλιπλὴξ. 148.
Ἀλιτήριος, ἀλιτρὸς. 39.
Ἀλκαίη. 548.
Ἀλλὰ. 11.
Ἄλλιξ. 501.
Ἄλλως. 291.
Ἀλμάδες. 433.
Ἅλμη. 213.
Ἀλυσθμαίνειν. 187.
Ἅλς. 433.
Ἅμαξαι. 142.
Ἀμέλγειν. 249.
Ἀμπρεύειν, ἀμπρὸν. 350.
Ἄμπωτις. 171.
Ἀμφιθαλὴς. 369.
Ἀμφιλαφὴς. 50. 66. 67.
Ἀμφιπεριστείνεσθαι. 181.
Ἀνακαλυπτήρια. 105.
Ἄνακτες, ἀνάκτορον. 58.
Ἀναρίθμιος. 493.
Ἀνείμβρος. 242.
Ἀνηβᾶν. 24.
Ἀνὴρ pro τις. 13.
Ἀνίσχειν. 517.
Ἀντημοιβὸν. 157.
Ἀντιβλέπειν. 101.
Ἀτιτάλλειν. 76.
Ἄντυξ. 121.
Ἀοιδὴ. 152.
Ἀοιδοὶ θεοῦ. 193.
Ἀπαρχαὶ θυμάτων. 198.
Ἀπάτωρ. 230.
Ἀπαυγάζεσθαι. 182.
Ἀπειρήκασι. 169.
Ἄπελος. 553.
Ἀπεστὼ. 553.
Ἀπερείσαντο. 169.
Ἀποκαθάρματα. 10.
Ἀπόκλισις. 58.
Ἀπολυμαίνεσθαι. 10.
Ἀπόμακτρα, ἀπομάσσεσθαι. 148. 149.
Ἀποτίθεσθαι. 10.
Ἄππα. 68.
Ἄρα. 243.

INDEX GRAECUS.

'Αράχνη. 544.
'Αργείως. 215.
'Αργύρεοι ποταμοὶ. 11.
"Αρδις. 494.
'Αρετὴ. 35.
'Αρθμὸς. 514.
'Αρμοῖ. 431.
'Αρπὶς. 438.
"Αρσιν. 215.
'Ασκάιτης. 351.
"Αστρια. 527.
"Αστυρον. 476.
'Ασύλωτοι. 133.
"Ατιμ☉-. 172.
"Ατροπ☉-. 148.
"Ατῖα quorum προσφώνησις. 273.
'Ατῖάραγ☉-. 318. 351.
Αὐγάζομαι. P. II. p. 11.
Αὖ ἐρύειν. 109.
Αὖθι pro πάλιν. 539.
Αὖθις. 12.
Αὔλιον, αὖλις. 108.
Αὐσαλέον, ἀσαλίων. 534.
Αὐτανύειν. 15.
Αὐτίκα. 30.
Αὐτὸ. 17. 29. 41.
Αὐτοὶ. 41. 187. 138.
Αὐτόχθονες. 162.
"Αφαρον. 351.
'Αχερουσία. 482.
"Αχλαιν☉-. 115.
"Αχνη. 149.
"Αωρ☉-. 550. 581.

B.

Βαθύγει☉-. 55.
Βαιὸν. 75.
Βαλῆνα, βαλιναῖον. 27.
Βαοβάζειν. 67.
Βαρυςόνοι. 548.
Βέμβιξ. 274.
Βεῦδ☉-. 352.
Βηματίζειν. 139.
Βίη, nomen Satellitis Jovis. 27.
Βλωμὸς. 527.
Βουγενὴς. 524.
Βουκολεῖαξ. 180.
Βούπεινα. 238.
Βοῦς, βοῦς Κύπρι☉-. 289.
Βοῦς ἐκδοσι☉- ἐπ' ἄροτρον. 314.
Βράτῖειν. 325.
Βρέτη. 141.
Βρέφ☉-. 425.
Βρίζειν, βριζόμαντις, βρίζω. 290.
Βριμάω, βριμέω. 157.
Βριτόμαρτις. 130.

Γ.

Γαγγραίνα. 575.
Γάλως. 120.
Γαμεῖαξ. 191.
Γαῦλ☉-. 520.
Γε, particula παραπληρωματικὴ. 21.
Γέγει☉-. 475.
Γενέθλη. 346.
Γέν☉-. 4. 57.
Γέντο. 545.
Γηγενεῖς. 3.
Γηφάγοι. 436.
Γλαρὶς. 503.
Γλωχὶν. 152.
Γόγγρ☉-. 515.
Γράω. 515. γράσων. ibid.
Γράφεαξ. 244.
Γυιαὶ βόες. 127.
Genitivi rariores 160.

Δ.

Δακετὸν. 504.
Δανὰ. 368.
Δανάκη. 353.
Δαψιλὴς. 170. 482.
Δὲ. 15.
Δεκάφυια. 504.
Δεξιὸς. 46.
Δεῦνος, Δεύνυσ☉-. 27.
Δέχεαξ. 227.
Διάκῖορ☉-. 504.
Διαμιτρεῖαξ. 53.

Διό-

INDEX GRAECUS.

Διάτριχα. 26.
Δίαυλος. 213.
Διειδομένη. 183.
Δίκρος, δίκροον. 529.
Δίπλοος τοῦ Σαμίου. 320.
Δίφρος. 28.
Διφῶ. 504.
Δίχα. 15.
Διψαλέος. ibid.
Δόλιχος. 213.
Δόμος. 244.
Δόναξ. 505.
Δύη. 543.
Δύναται γὰρ. 46.
Δύπται. 505.

E.

Ἔαρ. 368.
πῶς Ἔβαλες. 285.
Ἕδρα. 190.
Εἶαρ. 515. 529.
Εἰκαία. 525.
Εἶμι, εἰμὶ. 522.
Εἰνάτερες. 120.
Εἰνατία. 505.
Εἰνέτεας. 70.
Εἴσεται, ἔσσεται. 179.
Ἑκατεῖον. 523.
Ἔκταν, ἐτιῶν. 508.
Ἐκπηδᾶν. 250.
Ἑκυρὰ, ἑκυρὸς. 122.
Ἐλαφηβολίη, ἐλαφρὸς. 66.
Ἐλέγχειν. 163.
Ἔλεια. 469.
Ἐλελεῦ. 546.
Ἔλειξεν, ἔληξεν. 515.
Ἐλινύειν. 243.
Ἕλκος. 553.
Ἑλλὸς. 30.
Ἐμαὶ, ἐμοὶ. 162. 168.
Ἐμματέεσθαι. 116.
Ἐμπελάτειρα. 506.
Ἐμπέραμος. 214.
Ἔμπειρος. 266.
Ἔμπυρα, ἐμπύρια. 226.
Ἐν δὲ. 138.
Ἐναρίθμια. 493.
Ἐνδρομίδες. 71. 191.
Ἐνηρίθμοι. 493.
Ἐνιαυτὸς. 34.
Ἐννεσίη. 113.
Ἔντερα γῆς. 156.
Ἐξάλλεσθαι. 250.
Ἐπακλῆρες. 30.
Ἐπεὶ. 13.
Ἐπέντρωμα, ἐπέντρωσις. 221.
Ἐπεσσόμενοι. 324.
Ἐπιβάλλεσθαι. 55.
Ἐπιβάθρα. 150. P. II. p. 11.
Ἐπιβόσκεσθαι. P. II. p. 10.
Ἐπιβρωμᾶσθαι. 157.
Ἐπίγονοι. 283.
Ἐπιδαίσιον. 25.
Ἐπιμαίνεσθαι. 239.
Ἐπὶ μέγα. 80. P. II. p. 10.
Ἐπιμηκάδες, ἐπιμηλάδες. 52.
Ἐπιμίσγεσθαι. 7. 8.
Ἐπινίσσομαι. ibid. P. II. p. 3.
Ἐπίσκυρος. 514.
Οὐκ Ἐπίσταται. 35.
Ἐπιτὰξ. 550.
Ἐπιτρέπεσθαι. 57.
Ἔπος. 274.
Ἐπόψιος. 32.
Ἑπτὰ, ἑπτάμυχος. 158.
Ἔργα. 117.
Ἕρπειν. 8. 209.
Ἑρπετὰ. 8. 523.
Ἔρραος. 552.
Ἔρρειν. 271.
Ἔρυμα. 151.
Ἐρωήσας. 530.
Ἐσθλὰ πάντα. 323.
Ἕσσασθαι. P. II. p. 15.
Ἐσσὴν. 27.
Ἐστήξειν. P. II. p. 8.
Ἐσχατιὰ. 173.
Ἐσχατόω. 179.
Ἔτραφες. 23.

INDEX GRAECUS.

Εὐγήρως. 308.
Εὔδοντες. 286.
Εὐεπίμικτος. P. II. p. 3.
Εὐημερία, εὐηπελία. P. II. p. 15.
Εὐθὺ. 62.
Εὐκολίη. 434. 437.
Εὐναστήριον. 286.
Εὐρὼς. 546.
Εὔτονος. 209.
Εὔυμνος. 47. 152.
Εὐφημεῖν. 44.
Ἐφολκὸν. 540.
Ἐχῖνος. 530.
Ἐψιάασθαι. 67.

Z.

Ζάγκλη. 355.
Ζάγκλον. ibid.
Ζαγρεὺς. 355.
Ζωστῆρες. 522.
Zeugma. 39.

H.

Ἦ. 106.
Ἠλαίνεσθαι. 141.
Ἠλεὸς. 507.
Ἡλιόστερης. 368.
Ἠνεμόεσσα. 146.
Ἥντινα. 72.
Ἠρίον. 530.
Ἡσυχία. 219.
Ἠὼς. 141.

Θ.

Θάνατος. 494.
Θερμαυστραὶ. 173.
Θέσσομαι. P. II. p. 14.
Θεσμοφορία. 229.
Θεωροὶ. 204.
Θηητὴ. 121.
Θήσασθαι. 20.
Θιμβρὸς. 534.
Θριαὶ, θριᾶσθαι. 51.
Θυόεσσα. 201.
ἡ Θύρα οὐδέποτ᾽ ἴσχει. 430.
Θύρετρον. 39.
Θυωρὸς. 120.

I.

Ἰαλεμίσκει. 508.
Ἰδεῖν κακὰ. 294.
Ἵε, ἵει, ἵη. 45.
Ἱερὸς ὕπνος. 286.
Ἴλη. 215.
Ἱλυὸς. 12.
Ἱμαῖος quorum ᾠδή. 363.
Ἵνα. 75. 259.
Ἴπνια, ἵππια. 520.
Ἵππεια ἔντεα. 533.
Ἵπποι. 249.
Ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ. 170.

K.

Κάγκανα. 368.
Καθάρματα. 10.
Κάθομον. 541.
Κάθηνται. 179.
Καθνῶδες, ἀκανθῶδες, κανθῶδες. 516.
Καίεσθαι. 185.
Καιετάεντες. 522.
Καῖρος, καίρωμα. 541. 556.
Κακῶς πράττειν, καλὰ πράττειν. 285.
Κάλαθος. 232.
Καλεῖσθαι. 12. 172.
Καλέουσι, κλέουσι, κλείουσι. 9.
Καλέουσι pro ἐκαλέσαντο. 19.
Κανᾶ. 232.
Καναχὴ. 155.
Κᾶπος. 364.
Κᾶπος Ἀφροδίτης. 534.
Καρίωνος, Καρνίωνος. 13.
Καρνεῖα. 57.
Κάστος nomen ſatellitis Jovis. P. II. 4.
Καταβολὴ. 514.
Καταβόσκεσθαι. P. II. p. 10.
Κατάκλειστον. 344.

Κατα-

INDEX GRAECUS.

Κατατίθεσθαι. 567.
Κεβλη. 368.
Κεβλήπυρις. 469.
Κεκμηυῖαι. 127. P. II. p. 10.
Κενεὸν. 290.
Κεραοῦχος. 55.
Κερεαλκέες. 129.
Κέρκυρα. 175.
Κερόεις ἔχος. 115.
Κευθμὸς. 16.
Κευθμὼν. ibid.
Κηδεμὼν. 515.
Κηδέω. 518.
Κηκὰς. 531. 356.
περὶ Κῆρι. P. II. 11.
Κίβισις. 356.
Κιθάρα, κίθαρις. 42.
Κικκαβοῦ. 548.
Κινώπετα. 13.
Κίρκος. 468.
Κισσύβιον. 344.
Κλεινὸς. 477.
Κοάλεμος. 356.
Κοιλίαι γῆς. 156.
Κοιμᾶσθαι. 286.
Κοιμῆσαι. 166.
Κολουραία πέτρα. 438.
Κόλπος. 9.
Κομίζειν. 195.
Κόρυς. 491.
Κότταβος. 342.
Κοῦρος. 506.
Κουροτρόφος. 146.
Κουρίζουσα. 67.
Κρὲξ. 469.
Κρημνὸς Αἰθιοπικὸς. 187.
Κροταλίζειν, κρούματα. 140.
Κτεὶς. 545.
Κύδωνες. 131.
Κύκλινον ἔπος, ποίημα. 299.
Κύκλιος chorea. 66.
Κυκλώσασθαι. 145.
Κύκνος. 40.
Κυνῆ. 491.
Κυνοσουρὶς. 185.
Κύρβαντες. 12. 21.
Κυρηναῖος. 571.
Κύφελλα. 542.

Λ.

Λαγωβολίη. 66.
Λαγὼν. 210.
Λάκτις. 508.
Λάξασθαι, λάξις. 31.
Λατάγη ludus. 342.
Λάτρον, λύτρον. 527.
Λεγνωτὸς. 70.
Λεπτὸς. 183.
Λέχη. 276.
Λευκὸς. 11.
Ληθαργὸς κύων. 313.
Ληκύθιον τροχαϊκὸν. 548.
Λῆς. 72.
Λίμναι. 363.
Λιπαρὸς. 177.
Λῖρος. 524.
Λιτὸς. 321.
Λογχάδες. 495.
Λοχεία, λοχεῖα, λόχια. 193.
Λύθρον. 210.
Λυμαίνεσθαι. 123.

M.

Μαῖα. 17.
Μακκοᾷν. 435.
Μᾶλα. 258.
Μάρτις. 130.
Μαστὸς νήσου. 155.
Μαστὺς. 537.
Μάψαυραι. 441.
Μέγας. 10.
ἐπὶ Μέγα. P. II. p. 10.
Μέγα ἔρρειν. 11.
Μέλαθρον, μέγαρον. 38.
Μέλεοι. 168.
Μέχρις, μέχρι. 74.
Μη μή. 237.
Μικρὸς. 282.
Μικρὸς. ibid.
Μίσγεσθαι. 155.
Μίτρη. 12. 176.
Μολιβδὶς. 352.

INDEX GRAECUS.

Μονήρεις λέξεις. 27.
Μόνιος. 107.
Μορμολύκεια. 102.
Μορμολύττεσθαι. 105.
Μορμώ. 102.
Μορτὶς, μορτὸς. 130,
Μυάγρα. 525.
Μυδρός. 79. 518.
Μύκητος. 364.
Μύκλοι. 357. 509.
Μυττωτὸν. 538.
Μύωψ. 431.
Μωμήσασθαι. 135.

N.

Νάσσομαι. 149.
Νεήκης. 456.
Νευρὰ. 69.
Νέω. 225.
Νησαῖοι ἵπποι, νησάων. 159.
Νικᾷ verbum praeconum, victorem quempiam pronuntiantium. 285.
Νόμος. 203.
Νυμφεῖον. 169.
Νῶσαι, νώσασθαι. 554. P. II. p. 14.
Νῶτα γῆς. 156.

Ξ.

Ξάνθοιο ἀπὸ em. ἀλιξάνθοιο. 155.
Ξεῖνος. 504.

O.

Oι diphthongus non corripitur ſequente conſonante. P. II. p. 4.
Ὀϊζὺς. 45.
Οἰκήσω. 73,
Οὐδέποτ᾽ ἴσχει ἡ θύρα. Proverb. 363.
Οὐδ᾽ ὄνειον. 49.
Οὖλον. 22. 141.
Οὐκ οἶδε. 35.
Οἰκιάδαω, Οἰνιάδαω. 165.
Οἰκιστὴρ. P. II. 8.
Οἰωνὸς. 21.
Ὀλίζων. 28.
Ὀλολυγὴ. 194. 231.
Ὀλολυγμὸς, ὀλολύζειν. 194.
Ὀλόπτειν. 106.
Ὄλπις. 509.
Ὄμπνη. 536.
Ὀμφαλὸς γῆς. 156.
Ὀνετὴ σῦκ. 150.
Ὀπλίζεσθαι. 108.
Ὀνόσσεσθαι οὐκ. 150.
Ὁπλίτης, ὁπλιτοδρόμος. 213.
Ὀπτήριον. 105.
Ὅπως. 79.
Ὀργᾷν. 550.
Ὀργάς. 551.
Ὀρθὸς. 118.
Ὅτλος. 536.
Οὐατόεις θὴρ. 548.
Οὖθαρ ἀρούρης. 156.
Οὖλος, ὖλα. 21. 22.

Π.

Πᾷ, πῆ, ποῖ. 168.
Παγκράτιον. 213.
Παιδνὸς. 24.
Παλάσσω. 161.
Παλλατίδες πέτραι. 217.
Πάλη. 213.
Πάλιν αὖτις. P. II. p. 13.
Πανάκεια. 49.
Πάνακρα ὄρη. 21.
Πάνεμος mensis. 314.
Πανσυδεὶ, πανσυδίῃ. 176.
Πάομαι, πάσσομαι. 247. 255.
Παππάζειν. 68.
Πάππος. 469.
Παραψύχουσα, παραψυχ. 242.
Παρθένος. 130.
Παῤῥασίη, Παῤῥασίῳ. 7.
Πασσυδεὶ, πασσυδίῃ. 176.
Πέλεια. 468.
Πενθερὴ, πενθερὰς. 122.
Πεπρωμένον. 172.
Περδιξ. 468.
Περὶ, παρὰ. 182.
Περίδρομος. 228.
Περιηγής. 184.
Πέριξ. 55.

Περι-

INDEX GRAECUS.

Περιτροχᾶν. 152.
Περίφοιτος. 298.
Περκάζων. 221.
Πηγὸς. 108.
Πηλαγόνες. P. II. p. 3.
Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας. 458.
Πηλὸς. 3.
Πιτυοκάμπτης. 61.
Πλάγγων. 251.
Πληγὴ, πλῆσαι. 139.
Ποία. 509.
Ποιεῖσθαι 239.
Πόλαι. 476.
Πολιά. 43. 73.
Πολιεὺς. 32.
Πολύστειος. 15.
Πολυτειρὴς, ος. 180.
Πολυχρόνιόν τι. 11.
Πόντος. 63.
Πορθμήϊον. 482.
Πράττεσθαι. 222.
Πρέμνον. 138.
Πρεσβυτάτη. 16.
Προβολὴ, προμολή. 111.
Πρόγονοι. 283.
Προίκιον εἶδαρ. 366.
Προσενήξαω. 155.
Πρύλις. 22. 139.
Πτέρυγες. 228.
Πτοιεῖσθαι, πτοιηθείς. 131.
Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται. Proverb. 557.
Πυγμή. 213.
Πύργος. 75.

P.

Ῥάμφος. 519.
Ῥαψῳδοί. 497.
Ῥίζα, ῥιζοῦσθαι. 153.
Ῥιζοῦχος. 539.
Ῥοῦς. 176.
Ῥάσσονται. 180.

Σ.

Σίβας. 542.
Σιαλενδρίς. 468.
Σιγέρτης. 313.
Σίνις. 61.
Σκερβόλλειν. 538.
Σκῶψ. 468.
Σπέρχειν. 158.
Στάδιον. 213.
Στάδιος χιτών. 436.
Στέρνα γῆς, Στερνοῦχος. 156.
Στυμφαλίδες. 128.
Συγγράμματα. 528.
Συμβάλλεσθαι. 183.
Σφυρὸν. 118.

T.

Τᾶλις. 369. 518.
Τάφος. 112.
Τέθμια. 126.
Τεθμὸς. 477.
Τείρεα. 180.
Τεῖχος. 43.
Τε. 47.
Τεκέσθαι. 167.
Τέλειος, τελειοῦσθαι, de aetate virili. 24.
Τελεσφορεὺς. 255.
Τελφουσαῖον, Θελπουσαῖον. 517.
Τελχῖνες. 153.
Τετράγυιος. 126.
Τετράμετρον κωμικὸν. 304.
Τετρύφαται, τετράφαται. 524.
Τῆνο, τηνικάδε. P. II. p. 12.
Τιλφωσαία ἐρινύς. 370.
Τιμᾶν. 46.
Τις pro ἤ. 298. Τι cum adject. auget. 40.
Τιτώ. 517.
Τοῖος. 151. 174.
Τοῖχος, 43.
Τομώτερον. 164.
Τόνος, γόνος, μόνος. 515.
Τόργος. 516.
Τορὸς. 165.
Τόσσα bis. 62.
Τρία. 152. 158.
Τρίλλιστος. 152.
Τριοδῖτις. 77.

INDEX GRAECUS.

Τριτύα, τριττὺς. 563.
Τριχλώχιν. 152.
Τροφὴ. 23.
Τροχὸς κεραμικὸς. 361.
Τρὼξ, τρώγλ. 120.
Τυτθὸν. 75.

Υ.

Ὑδατοσύδνη. 554.
Ὑπαείδειν. 203.
Ὑπέχειν. 156.
Ὑπὸ. 138.
Ὑποβλέπειν. 243.
Ὑπολήνιον, ὑπολήνις. 125.
Ὑποπλεύειν. 158.
Ὑπόχλοον. 162.
Ὕϛερον, ὕϛατον. 114.
Ὑϛήρια, feſtum Veneris. 474.
Ὑψίζωνος. 423.

Φ.

Φάος. 223.
Φαρῶσαι. 351.
Φέρων. 123.
Φθόνος, φθόρος. 65.
Φιαρὸς. 358.
Φίλος. 73. 189.
Φίλτρον, φίτρον. 529.
Φοβεῖσθαι. P. II. p. 11.
Φοιβάω. 211.
Φοιβόλαμπτος, Φοιβόληπτος, Φοῖβος. 51.

Φράζω. 55.
Φυταλιὰ. 214.
Φυτὰ. 123.
Φωκείων, Φωκαίων. 518.

Χ.

Χαῖον. 492.
Χαμάδις. P. II. p. 14.
Χαρῆναι dicuntur Dii. 567.
Χαρίσιος, χαρίσιον. 515.
Χλωρὸς. 162.
Χνόος. 48.
Χρῆσθαι. 103. 105.
Χρόνος. 146.
Χυτλῶσαι. 10.
Χυτρῖνοι. 452.
Χώραν καλὰ. 184.

Ψ.

Ψᾶν, ψήχειν, ψύχειν. 242.
Ψῆκτρα. 123.
Ψύδος, ψύθος. 510.

Ω.

Ὠγύγιος. 9.
Ὠκύμοροι. 118.
Ὠμοτόκος. 169.
Ὥρεα Λυκαίȣ. 5.
Ὧρος. 501.

INDEX

INDEX
RERUM MEMORABILIUM

In textu & notis.

A.

Adraſtea. 19.
Aegeon quis. 345.
Ajax Locrus. 419.
Ἄκανθος. 286.
Alae, pagi Atticae. 126.
Amaltheae nymphae capra. 20.
Amazones dextris humeris nudis. 133.
Ambracia. 294.
Amyclae. 355.
Analogia linguarum. 195.
Antimachus. 197.
Apollo Carneus 57. Leucoreus. 44. imberbis. 48. Phoebus. 51. condendis urbibus praeeſt. 51. 53. famulatus ejus. 51.
Ara cornea. 55.
Arati elogium in epigr. em. & ill. 333. ejus vita. 590.
Arbores quae quibus Diis ſacrae. 38.
Arcades unde dicti. 11.
Archinus. 310.
Arimaſpi. 199.
Arſinoë. 279.
Aſbyſtae, vel Aſbytae populus qui? 58.
Aſteria. 154.
Aves auſpiciorum expertes. 228.
Auge mons. 160.
Azylis, fluvius & mons. 61.

B.

Bacchus Διόνυσος, unde? 27.
Battus. 361.
Berenices coma. 375. 376.
Britomartis. 130.

C.

Calathi. 232.
Callichorus. 236.
Callinus Epheſius. 439.
Calliphon. 365.
Callirrhoë. 236.
Canes ſeminigri. 109.
Caralis. 149.
Carminum varia genera apud Lacedaem. 111.
Celadon, fluvius. 113.
Cellae. 179.
Cerberus. 504.
Cercyon. 363.
Cereris lucus. 262.
Ceres πυλαία. 307.
Cervae cornutae. 112.
Chori cyclii. 203.
Citharae inventor Mercurius. 42.
Cleombrotus. 294.
Cnidus. 239.
Comanus, Grammat. 551.
Coma tonſa, ſignum luctus. 117.
Comae conſecratio. 201.
Corcyra, hoſpitalis quomodo? 175.
Corſica ſub poteſtate Carthaginienſium. 149. ejus laus. ib.
Corybantes. 22.
Cratis fl. & Arcad. & Sicil. 14.
Cretenſes male audiunt. 6. 153.
Cyclopum opus facientium deſcriptio. 101.
Cyclopum terriculamenta. 102.
Cyclium poëma. 299.
Cygnus Apollini ſacer. 40. Cygni cantus. 41.
Cytaea. 343.

D.

D.

Dativi pro Genitivis. 289.
Delon cur nullus canis accedat. 420.
Delphici Oraculi praeſides. 164.
Dexamenus. 165.
Dextra. ad dextram ſedere, quid? 47.
Dextras jungendi mos. 419.
Dianae ſtatua ab Amazonibus dedicata. 137. Diana Epheſia. 137. Britomartis. 130. Dianae cognomina. 8. 12. 30. 77. 136. 142. 146. 567. ejus calcei. 71.
Dii tutelares in arce coli ſoliti. 75. eorum ſtatuae quales ab initio 137. iis libri tribuuntur. 244.
Dionyſia. 318.
Diphthongus an e contractione & cum circumflexo corripi poſſit? 260.
Dolichus. 287.
Dotium. 239.
Dualis pro Plurali. 218.

E.

Echinades. 175.
Epithetorum virtutes. 168.
Eraſixenus. 305.
Eriſichthon. 262. ejus deſcriptio Callimachia defenſa. 262.
Erymanthus mons & fl. 11.
Eurypylus. 61.
Εὔρυτος. 282.

F.

Feminarum attributa in genere maſc. 168.
Femininum pro maſc. 209.
Futurum pro aoriſto. 135.

G.

Genitivi rarioris ſignificationis. 160.
Geraeſtium littus. 185.

H.

Hagnon, cujus nomen. 110.
Hebraismi. 13. 133. 179. 274. 286.
Helenae origo. 137.
Heraclitus. 275.
Hercules. 504.
Heroës pellibus ferinis induti. 341.
Heſperitae. 304.
Heſperus. 435.
Hiemis partes. 214.
Hippolytus. 419.
Hydriae oleo plenae praemia victorum in ludis. 347.
Hyperborei. 197.

I.

Jamblichus veras rerum ſacrarum cauſſas tradere noluit. 41.
Ἴλη. 215.
Ilithyia. 172.
Inachus. 161.
Infinitivus pro Imperativo. 42. 189.
Inopus fl. 126. 195.
Julis. 279.
Jupiter Cretenſis. 4. praeſes juſtitiae. 31. Jovis jentaculum. 420.

K.

Κισσύβια. 345.
κότταβος. 342.
κύρτη. 60.

Lato-

L.

Latona quomodo pepererit. 39.
Leprium oppid. Cauconum. 17.
Leſcha. 276.
Libri Diis tributi. 244.
Lymax fl. 10.
Lyra invent. Apoll. 47.

M.

Meliae. 19.
Meliſſae. 65.
Mercurius coeleſtis & terreſtris. 102.
Mergites. 198.
Meridiei quies Deorum tribuitur. 219.
Merope. 177.
Methymna. 290.
Mundus bipartitus. 178.

N.

Naucratis. 306.
Nautilus. 278.
Naxus. 291.
Neda fl. unde. 17.
Nemeſis, ejus libri. 245.
Neptuni tridens quid. 152.
Neptunus Lechaei dominus. 197.
Αἰγαίων. 345.
Nilus. 187.
Nudipedalia. 254.

O.

Ὀλολυγμὸς. 194.
Orichalcum. 212.

P.

Panacea. 49.
Panis antrum. 108.
Parrhaſius mons. 7.
Parthenius. 369.
Partus recens aqua ablutus. 11.
Pellaeus. 289.
Perillus. 346. 424.
Phenaeus. 161.
Pheneus. 160.
Phocaeenſes. 365.
Ποίημα κυκλικὸν. 299.
Poëtarum inconſtantia. 175.
Πολυωνυμία. 68.
Pontus. 63.
Primitiae in ſepulcris. 201.
Ptolemaea tribus. 287.
Ptolemaeus L. F. 177.
Pyrrhicha. 23. 139.

S.

Sacra loci non praetervehi ſolita. 204.
Sardinia. 175.
Scytharum plauſtra. 147.
Sedere ad dextram quid. 47.
Sepulcrorum ornamenta. 282.
——— tituli. 290.
Serpentum divinitas. 295.
Sinis. 61.
Subſtantiva pro Adjectivis. 138.
Syneſis. 75.

T.

Tauri populi. 75.
Theris. 287.
Theſei navis. 204.
Thucydides poëticis verbis uſus. 180.

Til-

Tilphoſſa. 517.
Timarchus. 287.
Tireſias quam longaevus. 229.
Trachinii montes. 199.
Triopion. 239.
Τυμφαιΐδες. 129.

U.

Uſurarum ſolvendarum tempus. 315.

Y.

Y prope ludum litterarium poſita quid? 320.

Z.

Zeugma. 39.
Zona. 13. 71. 190.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

In Hymnis.

p. 8. lin. 30. poſt *Ambr. uterque* adde: Voſſianus.
p. 16. lin. 15. dele verba; MS. Voſſ. κόθμων.
p. 32. lin. 13. poſt *in Lexicis* adde: Defendi poſſe loco Pindari Olymp. VII. 79. monuit me Cl. Ruhnkenius.
p. 212. lin. 3. corrige: κάτοπτρον.
p. 253. lin. 5. corrige: Sume tibi & alc.

In Epigrammatis.

p. 274. lin. 2. corrige: ἐρέουσιν.
p. 322. lin. 13. corrige: ἐπ' ἰσορρόποισιν.

In Fragmentis.

p. 437. lin. 21. poſt Εὐηνίνη adde: Lege, Ἑκάλη. Heçale, cui ſenectus pedum agilitatem abſtuliſſet, κατ' ἀντίφρασιν dicitur Εὐκολίνη. Huc pertinet gloſſa Suidae: Εὐκολίνη. ἡ εὔκολος πόλις. Corrige, ἡ εὔκολος πόδας. εὔκολος & εὐκολία proprie dicitur de *pedum facilitate in eundo.* Muſonius ap. Stob. I. p. 18. & ex eo Clemens Alex. Paed. II. 11. p. 240. ἡ ἀνυποδησία πολλὴν εὐκολίαν παρέχει τοῖς ποσίν. RUHNKEN.
p. 571. lin. ult. corrige: Ὡς ἡδὺ μὲν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὁρᾶν. RUHNKEN.

Fragmentis adde:

CCCCLXII.

Schol. MS. Lipſ. ad Il. Z. 305. ἐρυσίπτολι· πλεονασμὸς τοῦ ε. παρὰ Καλλιμάχῳ· οἱ δὲ τῶν ἀγαθῶν ἐρυσίπολις. Παρά τισι δὲ ἡ ποιοῦσα ἐρίπειν τὰς πόλεις. ἄμεινον δὲ ῥυσίπτολις. In fine legendum eſt ἐρυσίπτολις· quid pro οἱ δὲ, neſcio. Ῥυσίπολις dixit Heliodor. Aeth. I. p. 129. Fragmentum hoc, neſcio quomodo, fugit oculos, dum ea e Schedis collegi.

CCCCLXIII.

Θεσπεσίων νεφέων ἐκ Διὸς ὗεν ὕδωρ.

Sextus Emp. adv. Gramm. §. 101. Hunc pentametrum Callimachi eſſe, ad illum locum exiſtimat J. A. Fabricius.

Teſtimoniis Veterum de Callimacho addi poteſt hoc diſtichon Meleagri in Prooemio Coronae:

Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτου ἴον μέλαν, ἡδύ τε μύρτον
Καλλιμάχου, στυφελοῦ μεστὸν ἀεὶ μέλιτος.

Por-

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Porphyrius Quaeſt. Homeric. 4. Καλλίμαχος ὁ ἀκριβέστατος καὶ πολυμαθέστατος.

Habuit & obtrectatores, praeter Seberianum, de quo Suidae locus notatus eſt Bentlejo, Pollianum, cujus in eum parum honorificum epigramma eſt Anthol. II. 40. 3. p. 236. ed. Brodaei. Photius Bibl. p. m. 801. in recenſione Orationum Demoſthenis: καὶ τὸν ὑπὲρ Σατύρου δὲ λόγον τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς Χαρίδημον, οἱ μὲν πρὸς τὴν κρίσιν ἔχοντες τὸ ἀσφαλὲς Δημοσθένους λέγουσιν εἶναι· ὁ δὲ Καλλίμαχος, οὐδ' ἱκανὸς τὴν κρίσιν, Δεινάρχου νομίζει.

Apud eundem eſt locus animadverſione & correctione dignus, in quo Callimachi mentio p. m. 249. in recenſione L. V. Hiſtoriae novae Ptolemaei Hephaeſtionis.

Nec honorifice de eo ſenſiſſe videtur Eunapius, Vit. Soph. in Diophanto p. 128. ἡ δὲ αὐτὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων Προαιρεσίῳ κἀκεῖνον ἀντήγειρεν, ὡς εἰ Καλλίμαχον Ὁμήρῳ τις ἀναστήσειεν (ἀντιστήσειεν)

F I N I S.

005784538

Digitized by Google

J. 2 — ~~45~~ —
— 50 —

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google